

Giới thiệu Quyền Thế

Bạn đang đọc truyện Quyền Thế của tác giả Hải Đồng trên trang đọc truyện online. Tốt nghiệp đại học, tìm được công việc tốt, thu nhập ổn định ... đó là ước mơ của rất nhiều thanh niên trí thức hiện nay. Trương Anh Duệ là một thanh niên như vậy. Nhưng không phải việc gì cũng sẽ thuận theo ý mình mãi. Sau một “tai nạn lao động”, Trương Anh Duệ có thể đọc được suy nghĩ của người khác, cậu nhận ra mặt trái của đồng tiền và quyết định đi làm kinh doanh. Có những người trước mặt ta xưng anh xưng em, nhưng trong bụng họ nghĩ gì thì ... có trời mới biết, trừ khi, bạn có thể đọc được suy nghĩ của người ta. Người ta nói đồng tiền có thể mua được tất cả, bao gồm của cải vật chất và tình cảm, nhưng không phải điều đó luôn luôn đúng chứ? Cùng đọc để trải nghiệm nào!

Bạn đang đọc truyện *Quyền Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1: Ôi Trời, Thật Là Xui Xẻo!

- Chủ nhiệm, anh xem như thế này thì sao?

Chủ nhiệm phân xưởng Vương Bằng đang cầm một sản phẩm thử nghiệm, lạch bạch đi đến trước mặt Trương Anh Duệ, ánh mắt chờ đợi.

Lật đi lật lại và quan sát cái nắp bình này một hồi, đồng thời so sánh với một số sản phẩm mẫu khác. Cuối cùng thì sản phẩm mẫu lần này cũng đạt được yêu cầu của khách hàng. Bóng bóng, không gai tay, là hàng cao cấp, trong lòng thấy nhẹ nhõm, Trương Anh Duệ gật đầu.

- Được rồi, cứ theo cái này mà sản xuất đi, Vương Bằng, anh sắp xếp xong xuôi đi, việc lần này quan trọng đến thế nào chắc anh là người rõ nhất, nói với các anh, cũng phải lấy lại tinh thần thôi.

Sau khi tốt nghiệp đại học Trương Anh Duệ liền tới công ty chế tác chai lọ bấy giờ công tác, hôm nay vừa tròn bốn năm.

Nói đến công ty chế tác chai lọ, nói như vậy người bình thường e là không biết là làm cái gì, nói rõ thì mọi người liền hiểu, chính là một công ty chuyên chế tạo nắp chai lọ, dĩ nhiên, công ty mà Trương Anh Duệ công tác kích thước tương đối lớn, lực lượng kỹ thuật cũng tương đối hùng hậu, ngoài chế tác các loại nắp chai lọ thường, nắp chai bia rượu và tất cả các loại chai lọ cần dùng đến kim loại xoắn ốc làm nắp ra, còn là một xưởng sản xuất đồ uống lớn trong nước.

Sau khi tốt nghiệp đại học Trương Anh Duệ chỉ cần bốn năm liền từ một công nhân phân xưởng nhỏ leo đến ghế Phó tổng giám đốc chủ quản sản xuất như bây giờ, có thể nói là rất được Lão Tổng coi trọng. Nhưng về điểm này, mặc dù xưởng trong nhiều có người ghen tỵ, nhưng lại không có một ai không phục, nguyên nhân rất đơn giản, Trương Anh Duệ không phải dựa vào quan hệ với lãnh đạo trèo lên, mà là dựa vào bản lĩnh thật sự của mình mà đi lên từng bước từng bước tới vị trí hiện tại, mặc dù trong lòng rất nhiều người khó chịu đối với việc Trương Anh Duệ leo nhanh như vậy, nhưng nếu như nhất định phải chọn một người ngồi ở đây để cho bọn họ tâm phục khẩu phục thì ngoài Trương Anh Duệ ra, thật đúng là tìm không ra một ai có thể làm cho người ta tâm phục khẩu phục.

Tháng trước, công ty nhận được đơn đặt hàng lớn hàng chế phẩm từ thịt của Thanh Đảo, cung cấp cho bọn họ nắp hộp đựng chế phẩm thịt xuất khẩu phù hợp, đối với việc xuất khẩu mà nói, lời lãi dĩ nhiên tăng lên rất nhiều so với sản phẩm bình thường, nhưng yêu cầu phải rất tự nhiên, mất chừng hơn nửa tháng, cuối cùng mọi người chọn ra một phương án sản xuất thích hợp, hôm nay, sản phẩm cuối cùng của phương án này đã xuất hiện ở trên tay Trương Lam.

- Được rồi, Lão Vương ta làm mà cậu vẫn chưa yên tâm sao!

Nghe thấy Trương Anh Duệ công nhận hàng mẫu lần này, người bị đơn đặt hàng lần này hành hạ không yên như Vương Bằng rốt cục cũng thở phào nhẹ nhõm, vui vẻ ra mặt nói với Trương Anh Duệ, móc ra bao thuốc, đưa cho Trương Anh Duệ một điếu, thuận tay lại châm lửa cho Trương Anh Duệ.

- Giám đốc Trương, anh nói xem lần này tại sao khách hàng chọn lựa kỹ càng như vậy, không phải chỉ là cái nắp đậy thôi sao, lại làm khổ chúng ta như vậy?

Trương Anh Duệ hít thật sâu một hơi, để khói từ trong phổi qua mũi chui ra xoay một vòng, mới thỏa mãn phun ra.

- Không có cách nào, ai bảo người ta dùng để xuất khẩu, Lão Vương anh còn có thể không biết sao, chỉ cần là hàng xuất ra nước ngoài, cho dù là một đồng cứt chó, cũng phải hầu hạ cẩn thận.

- Đúng rồi, đúng rồi...

Vương Bằng gật đầu tràn đầy đồng cảm, cau mày mắng:

- Những tên Tây mũi lỗ đáng chết, đi mà hành hạ mẹ chúng chứ!

Trương Anh Duệ há miệng, muốn nói gì đó, nhưng vào lúc này

- Choang ...bịch ! !

Bên ngoài thanh âm một chiếc xe tải húc phải thứ gì đó và một loạt tiếng phanh xe đinh tai truyền đến tai Vương Bằng và Trương Anh Duệ, nghe thanh âm, tựa hồ chiếc xe đang dừng ngay cửa trước mặt.

Hai người nhìn nhau một cái, ánh mắt hoang mang, trong thời gian làm việc, ngoài một số xe nhất định phải làm việc, khu sản xuất luôn là cấm xe tới, coi như là vận chuyển hàng cũng phải đến kho hàng bên kia, thanh âm này rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?

Trương Anh Duệ và Vương Bằng còn chưa phản ứng kịp là chuyện gì xảy ra, một tràng tiếng bước chân dồn dập huyền não chọt truyền đến, trong đó còn kèm theo thanh âm truyền đến:

- Nhanh nhanh lên ...

- Vào đây rồi cũng biết nên làm thế nào chứ?

- Đại ca anh yên tâm ...

Nghe tiếng bước chân, bên ngoài tựa hồ có trên trăm người đồng thời đi vào.

- Giám đốc Trương, đây là ...

Tựa hồ dự cảm được cái gì, sắc mặt Vương Bằng nhất thời biến đổi.

Chẳng lẽ ... là tới để đòi tiền? Chợt nhớ tới trước đó không lâu công ty có tranh chấp với một công ty khác, lúc ấy công ty đó tuyên bố muốn tìm người tới đòi, sắc mặt Trương Anh Duệ lập tức biến đổi, trong lòng cả kinh, hô to một câu:

- Các anh em, mau đóng cửa chính lại!

Nhưng không còn kịp rồi, Trương Anh Duệ vừa dứt lời, một nhóm người đã cầm trong tay đủ loại hung khí gây gộc ống thép từ ngoài cửa vọt vào.

Quả nhiên! Thấy những người này, Trương Anh Duệ lập tức hiểu lai lịch những người này.

Mặc dù chưa từng gặp trên đường, nhưng cũng đã nghe nói qua chuyện như vậy, trong thành phố có một bang phái chuyên giúp người ta đi đòi tiền, bọn họ sẽ gọi điện trước, nếu như trong điện thoại anh không trả tiền cho đối phương, vậy kế tiếp hẳn sẽ phải thông qua “những thủ đoạn khác” để giải quyết vấn đề —— nghe nói, cái bang phái này quan hệ rất tốt, ngay cả cục trưởng cục công an thành phố còn chúng còn không coi ra gì, đối với điểm này, Trương Anh Duệ rất tin tưởng mà không hề nghi ngờ, nếu không có quan hệ đủ sâu, không người nào có thể làm được điều này.

Dĩ nhiên, tìm đám người này đòi tiền giá cũng không rẻ, căn cứ theo tình huống, những người này bình thường sẽ căn cứ lượng tiền bạc bao nhiêu mà lựa chọn ba phần đến năm phần tiền thuê, một khoản 100 vạn, bọn họ ít nhất phải rút đi 30 vạn, thậm chí có thể đạt tới 50 vạn, cho nên ngoài những khoản tiền chết, tiền bảo hiểm không thể đòi được ra, cũng không có mấy người chịu tìm đám hung thần đầy sát khí này, ông chủ công ty kia hiển nhiên cũng là rất gai mắt, thế nên mới bỏ ra khoản tiền lớn như vậy, tìm bày hung thần này tới.

Là người phụ trách cao nhất nơi này, thấy một đám hung thần cầm trong tay gây gộc đẳng đẳng sát khí như vậy, giờ phút này Trương Anh Duệ cảm giác chân mình bắt đầu nhũn ra. Mặc dù bản năng nói cho Trương Anh Duệ khi gặp phải chuyện như vậy, mình phải nhanh chóng tìm một chỗ trốn an toàn mới phải, nhưng vừa nghĩ tới nếu như mình không ra mặt, khi chuyện qua đi, ông chủ xem xét lại, mình tuyệt đối sẽ gặp xui xẻo ... Là người phụ trách cao nhất, cho dù trong lòng mình sợ muốn chết được, cũng không thể chối bỏ trách nhiệm.

- Lão Vương, anh mau sắp xếp cho mọi người trốn đi từ những cửa khác, tìm cơ hội báo cảnh sát. Chuyện khác không cần quan tâm, nếu xảy ra chuyện, chỗ ông chủ sẽ gặp phiền toái lớn!

Trương Anh Duệ dồn dập nói với Vương Bằng.

- Nhưng giám đốc Trương ...

Vương Bằng còn muốn nói gì đó.

Công nhân đang làm việc thấy nhiều người chọt tiến vào trong phân xưởng như vậy, lại cầm trong tay gây gộc ống sắt, hung thần sát khí đẳng đẳng, thoáng sững sốt, nhất thời thét lên chạy đi khắp mọi nơi. Là công nhân bình thường, bọn họ đâu có gặp qua những chuyện mà chỉ trong khi tán gẫu mới có thể nghĩ tới?

Trương Anh Duệ đâu còn thời gian nghe Vương Bằng nói, tình huống nguy cấp, sau khi nói xong, không đợi Vương Bằng nói gì, Trương Anh Duệ nhắm mắt ngheh đón:

- Các anh em, có chuyện gì, mọi người cứ từ từ nói chuyện ...

- Mày là cái thá gì mà cũng dám cản đường lão tử!

Tên đứng đầu cũng không thèm nhìn Trương Anh Duệ một cái, một gậy quét ngang sang.

- Ping !

Tiếng gió nhẹ nhẹ trước thô vang vang lên, nặng nề đập vào đầu Trương Anh Duệ.

Không ngờ những người này một chút đạo lý cũng không muốn nói, phút chốc Trương Anh Duệ không kịp đề phòng, chỉ cảm thấy đầu đau thâu vào tim, thân thể đột nhiên mềm nhũn, nặng nề ngã xuống phía sau.

Đại não của Trương Anh Duệ đã rơi vào trạng thái nửa hôn mê, cũng không thấy, ở chỗ mình ngã xuống, không biết người nào nhét vào nơi đó một tấm gỗ, đang có một cây đinh sắt hơn mười centi-mét ở bên trên, hướng vào phía sau gáy chỗ Trương Anh Duệ ngã xuống, đục thẳng vào cây đinh thật dài, một dòng máu đỏ tươi bắn ra từ sau gáy Trương Anh Duệ ngay sau đó.

- Peng!

Một tiếng vang nhỏ, Trương Anh Duệ chỉ cảm thấy chột lạnh gáy, tựa hồ có một thứ gì chui vào đầu óc mình:

- Mẹ nó! Thằng này thật sự muốn nói đạo lý với mẹ nó chứ

Đang lúc mơ mơ hồ hồ, Trương Anh Duệ chỉ nghe được đám người này truyền đến một tiếng giận giữ:

- Lão Tam, trước khi đi tôi đã nói với anh, chỉ đập thiết bị không đánh người, sao lại không nhớ vậy? Bây giờ tốt lắm, người này chết chắc rồi, tôi xem đến lúc đó anh giải thích thế nào cho Lão Đại!

Người này rất rõ ràng, chuyện đòi tiền như vậy, không ngại đập thiết bị sản xuất của người khác, chỉ cần người không có sao, dựa vào quan hệ của mình, chuyện gì cũng không lo, cho dù là đánh cho gãy tay chân người của đối phương, cũng không phải là vấn đề lớn lao gì, nhưng nếu như đánh chết người, thì tính chất hoàn toàn bất đồng, dù sao hôm nay tới công ty này, ông chủ cũng không phải là không có dạn dè.

Nếu như ông chủ công ty này mượn chuyện lần này làm loạn —— thấy đầu Trương Anh Duệ chảy nhiều máu như vậy, tất cả mọi người không cho là người này còn sống —— không chỉ có chủ mình, mà bản thân mình cũng như đầu vô cùng, nói cho cùng, lần này chết người sẽ phiền toái rất lớn .

- Nhị ca, ai mà ngờ đúng lúc như vậy? Nhị ca anh nói làm sao bây giờ? thật đen như chó, con chó này sao lại không đánh lại như vậy?

Tên côn đồ vừa đánh Trương Anh Duệ buồn bực nói với tên kia, nhìn phía sau đầu Trương Anh Duệ đã chảy một vũng máu, người này cũng ý thức được tính nghiêm trọng của vấn đề.

- Làm sao bây giờ à? Đi nhanh lên! Chẳng lẽ còn phải đợi cảnh sát mới đi uống trà sao? Các anh em, không làm nữa, đi nhanh lên!

Người nọ không vui nói.

- Ta lạy người, người cho người ta một gậy mất mạng, còn trách người ta không đánh lại? Xã hội đen quả nhiên không nói lý được!

Mang theo phần hận vô tận, Trương Anh Duệ cảm giác linh hồn mình từ từ lọt vào bóng tối vô tận. Trước khi rơi vào bóng tối vô tận, Trương Anh Duệ cảm giác mình tựa hồ nghe thấy một loạt tiếng bước chân dồn dập, còn có nhiều tiếng gấp gấp gọi âm ỉ.

- Giám đốc Trương, anh không sao chứ? Anh không sao đấy chứ? Ông trời của ta , sao mà chảy nhiều máu như vậy? Mau tìm xe đi, đưa đến bệnh viện ngay!

Bạn đang đọc truyện *Quyền Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 2: Tỉnh Lại

Màu đen! Bốn phía tất cả đều là một màn màu đen vô tận, tựa hồ mình đang đi lại bị bóng tối vô tận bao phủ cả vùng đất, vĩnh viễn cũng không tìm được ánh sáng. Hơn nữa đầu thật là đau! Trên đầu tựa hồ có vạn cây kim đang đồng thời châm vào, mạch máu chảy trong đó tựa hồ không phải là máu, mà là vô số sợi lông trâu châm vào, đau muốn chết, mặc cho mình cố gắng như thế nào, làm thế nào cũng không thoát khỏi được cảm giác đau đớn tột cùng này.

Mơ mơ hồ hồ, Trương Anh Duệ tựa hồ nghe thấy bên tai truyền đến một thanh âm quen thuộc, thanh âm này run rẩy, nhưng lại có sức mạnh thần kỳ, mang theo cảm giác mong manh, loại cảm giác này, khiến cho Trương Anh Duệ cảm giác, phảng phất tựa hồ thanh âm của mình lớn một chút, hy vọng này của mình liền vỡ vụn vậy.

Bóng tối vô tận trước mắt mình, ở nơi này trong thanh âm quen thuộc, tựa hồ cũng xuất hiện một tia ánh sáng.

Tựa hồ như thanh âm quen thuộc của mẹ mình:

- Bác sỹ, con tôi, nó không có sao chứ ?

Một thanh âm của người khác rất xa lạ vang lên, có lẽ là tiếng của bác sỹ:

- Bây giờ tình hình bệnh nhân trên căn bản đã ổn định lại, sống được là không có vấn đề gì, nhưng chỗ bệnh nhân bị thương tương đối đặc biệt, chúng tôi đã cố gắng hết sức, nhưng có thể lưu lại hậu di chứng hay không, bây giờ chúng tôi cũng chưa khẳng định được.

Có lẽ lần này mình bị thương, ngay cả bác sỹ cũng cảm giác hết sức khó giải quyết à? Nhưng mà lần này rốt cuộc mình bị thương thế nào?

Nghe được bác sỹ nói như vậy, tiếng của người mẹ nhất thời căng thẳng, run rẩy hỏi:

- Bác sỹ, anh nói cái hậu di chứng này là chỉ cái gì?

- Tình hình tốt, có thể sẽ ảnh hưởng hoạt động chân tay, nếu như nghiêm trọng

Thầy thuốc dừng một chút, dường như là dừng lại đủ thời gian để cho người mẹ tiêu hóa được tin tức này.

- Có khả năng sẽ trở thành người thực vật.

Một tiếng ngã xuống đất vang lên, tin tức này tựa hồ lập tức đánh gục ý chí của người mẹ. Qua một hồi lâu, thanh âm nức nở của người mẹ mới lại vang lên.

- Bác sỹ, van xin anh, anh nhất định phải nghĩ cách cứu con trai tôi, tôi tôi quý xuống lấy anh.

Lại một âm thanh tay chân luống cuống vang lên.

- Đây chỉ là tình huống xấu nhất, dĩ nhiên, cũng có có thể bệnh nhân hồi phục rất tốt, một chút di chứng cũng không có lưu lại, cái này còn phải theo dõi tình huống sau hồi phục.

Tiếng người bác sỹ lần nữa vang lên, vào giờ khắc này, tiếng của bác sỹ khiến Trương Anh Duệ thấy đáng yêu bội phần.

Nghĩ ra, đầu óc của mình hình như bị cái gì đập vào một cái, đó là bây giờ chính là mình ở trong bệnh viện?

Trương Anh Duệ chỉ cảm thấy tim gan mình bị cấu véo đau đớn từng trận, hắn rất muốn há mồm nói với mẹ mình một câu:

- Mẹ ơi, con không có sao đâu.

Nhưng Trương Anh Duệ chưa mở miệng, một cảm giác mệt mỏi đến từ sâu thẳm linh hồn lần nữa lôi kéo Trương Anh Duệ vào vực sâu trong trầm luân bóng tối vô tận.

Trong một khắc cuối cùng trước khi mất đi tri giác, Trương Anh Duệ lần nữa nghe được một thanh âm quen thuộc .

- Chị à, chị yên tâm, lần này giám đốc Trương vì công ty mới bị thương, vô luận tốn bao nhiêu tiền, công ty cũng cho cậu ấy Bác sỹ Vương, các anh nhất định phải dùng thuốc tốt nhất, bác sỹ tốt nhất, tận cố gắng hết sức cứu bệnh nhân.

Cái thanh âm hùng hậu của đàn ông này, nghe tựa hồ là tiếng của ông chủ mình.

.....

Lần hôn mê này, vừa tròn ba ngày.

Ba ngày sau, Trương Anh Duệ bị cơn khát khô cổ làm cho tỉnh .

Hình như mình ngủ một giấc rất dài, ở trong giấc mộng, có lẽ mình còn đi lại ở một sa mạc vô tận, mặt trời trên bầu trời vĩnh viễn trong trạng thái giữa ngo, hạt cát nóng rực chừng hơn sáu mươi độ, thân thể của mình cơ hồ là mất thường cũng có thể thấy được tốc độ mất nước, thật là thêm uống miếng nước, nhất là canh đậu mẹ làm

- Mẹ, con muốn uống nước

Một thanh âm yếu ớt từ chỗ con trai truyền đến, khiến cho tay bà Trương đang trong phòng bệnh đặc biệt bên cạnh con trai đột nhiên run lên, không

dám tin tưởng, nghiêng đầu sang chỗ khác nhìn về phía giường bệnh con trai thăm nghĩ: thanh âm vừa rồi, không phải là ảo giác của mình chứ?

Đôi môi người con trai trên giường bệnh đang nhẹ nhàng động đậy, toàn thân bà Trương giống như bị sét đánh, trong nháy mắt ngày đại: không phải là ảo giác, tuyệt đối không phải là ảo giác, đôi môi con trai đang động đậy! Thật sự không phải là ảo giác của mình!

- Mẹ ơi, con muốn uống nước.

Khi một tiếng yếu ớt của Trương Anh Duệ vang đến, không đợi thanh âm lần nữa truyền đến, dường như thấy một tín hiệu, bà Trương trong nháy mắt phản ứng lại được, luống cuống tay chân đi tới trước giường Trương Anh Duệ, nắm thật chặt tay Trương Anh Duệ, nước mắt đã tuôn rơi xuống.

- Con trai, cuối cùng con đã tỉnh lại ...

- Vâng, mẹ, con muốn uống nước

Thanh âm quen thuộc của mẹ khiến cho Trương Anh Duệ cảm thấy an tâm, nghe được cái thanh âm vô cùng quen thuộc từ nhỏ này, cảm giác được bàn tay ấm áp mà quen thuộc của mẹ, Trương Anh Duệ tựa hồ tìm được điểm tựa, nắm thật chặt tay mẹ, lần nữa ngủ thiếp đi.

Thấy con trai lần nữa “ ngủ thiếp đi ”, bà Trương sững sờ, lúc này mới ra vội vàng kêu bác sỹ tới.

- Bác sỹ, bác sỹ ơi, con tôi đã tỉnh lại, con tôi đã tỉnh lại, anh mau đến xem đi!

Lo sợ con trai mới tỉnh lại lần nữa đi vào trạng thái ngủ không tỉnh như mấy ngày trước, lo lắng tới cực điểm khiến giọng bà Trương thê lương vô cùng.

.....

Bác sỹ rất nhanh đi tới, trên thực tế, nghe nói bệnh nhân này rất có khả năng sẽ trở thành người thực vật mà nhanh như vậy đã tỉnh lại, cơ hồ tất cả bác sỹ đang không bận công tác trong bệnh viện đều nhào tới.

Người bệnh này có thể tỉnh lại nhanh như vậy, đây đối với một bệnh viện cấp thị mà nói, quả thực là một kỳ tích!

Phó viện trưởng vội vã chạy tới, lập tức ý thức được, chuyện này đối với một bệnh viện cấp thị mà nói, sẽ là một cơ hội tuyên truyền thực lực trị liệu cho bệnh viện của mình tuyệt cao! Mặc dù một bệnh viện cấp thị vốn đã là tốt nhất trong phạm vi thành phố, lực lượng y bác sỹ hùng hậu nhất, nhưng bệnh viện nào không muốn bệnh viện của mình nhiều bệnh nhân hơn đây?

- Bác sỹ, con tôi thế nào?

Các bác sỹ hỏi han xong tình hình Trương Anh Duệ vừa rồi, bà Trương run rẩy đợi bác sỹ kiểm tra xong rồi hỏi.

- Không sao, chúc mừng bà, con trai của bà bây giờ đã thoát khỏi nguy hiểm rồi.

Vị bác sỹ vừa làm kiểm tra cho Trương Anh Duệ xong vẻ mặt tươi cười nói với bà Trương, mặc dù bây giờ đa số bác sỹ không có y đức gì, nhưng không thể phủ nhận, trong số y bác sỹ, thật ra thì vẫn có người tốt, vị bác sỹ này hiển nhiên chính là một người trong đó.

- Vậy con trai tôi?

Nhìn con trai vẫn đang nằm ở ngất trên giường, bà Trương vẫn lo lắng.

- Không sao, chỉ là ngủ thiếp đi, đây là phản ứng sinh lý bình thường của bệnh nhân, bà không cần lo lắng.

Lời của bác sỹ, khiến cho bà Trương hoàn toàn yên tâm, nhưng vừa nghĩ tới theo như lời bác sỹ, con trai bà có thể sẽ có hậu di chứng, trong lòng lại không khỏi lo lắng, vội vàng hỏi.

- Bác sỹ, anh nói con tôi sẽ không có cái hậu di chứng gì sao?

Bác sỹ nói hậu di chứng nghiêm trọng nhất là thành người thực vật, bây giờ mặc dù đã tỉnh lại, nhưng đây chỉ là tránh khỏi tình huống nguy hiểm nhất, ai biết sẽ có những hậu di chứng khác xuất hiện hay không? Ai bảo con trai mình bị thương chỗ nhạy cảm, không phải cái gì khác lại là một cây đinh thép đâm vào đầu?

- Bây giờ còn khó mà nói, cần tiến hành quan sát thêm.

Bác sỹ lắc đầu một cái, nhưng thấy bà Trương quá lo lắng, từ y đức của 1 bác sỹ mà suy nghĩ, liền cười nói với bà Trương.

- Nhưng căn cứ kinh nghiệm trong nghề y của tôi, bệnh nhân khôi phục rất tốt, sẽ không có vấn đề gì quá lớn.

Có những lời này của bác sỹ, trong lòng bà Trương nhất thời giống như trút được một tảng đá lớn, liền bày tỏ cảm tạ bác sỹ.

- Thật cảm ơn anh, thật cảm ơn anh

.....

Lại ba ngày nữa.

Trương Anh Duệ đang tựa đầu vào giường, bà Trương đang bưng một bát cháo, dùng thìa nhỏ đút từng miếng từng miếng, giống như Trương Anh Duệ là một đứa trẻ.

Mặc dù trên mặt bà Trương không che dấu được vẻ mệt mỏi, nhưng tinh thần cũng rất phấn chấn.

Thật ra thì ở ngày thứ tư con trai cũng đã tỉnh lại, mặc dù thân thể vẫn rất suy yếu, nhưng tin tức này đối với bà Trương mà nói, còn hơn cả sự vui mừng ba ngày qua, vẫn là bà Trương và ông Trương tới thay phiên chăm sóc con trai, ngày hôm qua, Trương Anh Duệ cũng đã có thể ăn chút thức ăn loãng.

Hai tiếng tiếng gõ cửa vang lên, bác sỹ điều trị chính cho Trương Anh Duệ - bác sỹ Vương, đi vào.

Bạn đang đọc truyện *Quyền Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 3: Biến Hóa Không Nhỏ

Quan sát Trương Anh Duệ, bác sỹ Vương hài lòng gật đầu một cái.

- Chàng trai, khôi phục rất tốt!
- Còn phải kể đến bác sỹ Vương y thuật cao siêu, mới có thể cứu được cái mạng tôi.

Trương Anh Duệ dùng cái giọng còn có vẻ khàn khàn cảm kích nói với bác sỹ Vương.

Trong ba ngày, đã đủ để Trương Anh Duệ hiểu rõ được tình hình bản thân lúc đó nguy cấp đến nhường nào: một cây đinh thép dài đến hơn mười centimet cắm thẳng tắp vào chỗ sâu trong óc của mình, mất nhiều máu, dẫn đến tính mạng của mình rất nguy hiểm, nếu không phải là vị bác sỹ Vương này đứng lúc rút đinh thép ra cho mình, mạng nhỏ này của mình tuyệt đối coi như là không còn —— căn cứ lời nói của bác sỹ lúc ấy, chậm trễ 10 phút nữa, bệnh nhân cũng không thể cứu được.

- Kỳ tích, thật là một kỳ tích!

Bác sỹ Vương thấy thuốc không dám tin, nhẹ nhàng vỗ bả vai Trương Anh Duệ, giọng nói rất hòa nhã.

- Thật là không dám tin tởng, nào tổn thương đến mức đó, thế nhưng không có để lại bất kỳ hậu di chứng, đây thật là một kỳ tích! Hành nghề y nhiều năm như vậy, người như cậu, là người đầu tiên tôi thấy! Là bệnh nhân may mắn nhất, mệnh lớn nhất đấy! Ngay cả tôi cũng bội phục vận may của cậu.

Trương Anh Duệ cười hai tiếng, lời này cũng không sai, mạng của mình đúng là khá lớn, cũng khá may mắn, cây đinh thép kia vô luận là chỉ thiên về hướng bên phải 0.1 centimet, cũng sẽ thương tổn đến bán cầu não phải hoặc là bán cầu não trái của đại não, nhưng chuyện chính là trùng hợp như thế, cây đinh thép này chui vào khe hở bên trong đại não giữa chừng hai nửa bán cầu não, thế nên không gây nên chút tổn thương nào cho đại não của Trương Anh Duệ. Cái này, không phải là vận may lớn tới cực điểm, vậy là cái gì?

Ngày hôm qua, sau khi kiểm tra toàn diện, các bác sỹ trong bệnh viện ngạc nhiên phát hiện, đại não người thanh niên này tựa hồ không có một chút tổn thương, cũng không có biểu hiện lưu lại một chút hậu di chứng, tất cả mọi người cảm phục người thanh niên này mệnh khá lớn—— Sau khi nghe mẹ kể tình huống mình bị thương, Trương Anh Duệ cũng cảm thấy trong một khắc kia nhất định là được lão tổ tông phù hộ, bệnh mình hồi phục rồi, về nhà sẽ phải đền phần mộ tổ tông đốt giấy vàng cảm tạ các lão tổ tông mến yêu mình.

Bác sỹ Vương vừa nói như thế, Trương Anh Duệ cũng vui vẻ nói.

- Ha ha, nghe anh nói như thế, tôi cũng cảm thấy mạng của tôi lớn... Nhưng nếu không phải anh y thuật cao, tôi cũng không có được cái may mắn ấy. Cho nên vẫn phải cảm ơn anh nhiều.

Lời này dễ nghe, cho dù là người bác sỹ thế nào, cũng thích được nghe người khác khen ngợi y thuật của mình cao siêu, bác sỹ Vương vui vẻ lên, dặn dò Trương Anh Duệ mấy câu, xoay người rời đi.

Bác sỹ Vương mới vừa đi, ông chủ Trương Anh Duệ mang vẻ mặt tươi cười, giơ lên một giỏ quả, đi vào.

- Ông chủ, sao anh lại tới đây? Nhìn anh kìa, sao còn mang theo đồ nữa!

Trương Anh Duệ vừa nói xong, làm bộ sắp phải đứng lên .

- Nằm yên, nằm yên đi.

Thấy Trương Anh Duệ muốn đứng dậy, ông chủ hấn – Đàng Lãng liền bước nhanh tới, để Trương Anh Duệ nằm lại giường. Cố ra vẻ tức giận làm mặt nghiêm:

- Bây giờ cậu là bệnh nhân, bất kể trời đất sập xuống, cậu cũng cần dưỡng thương cho tốt, tôi nói với cậu, bây giờ dưỡng thương thật tốt sẽ là nhiệm vụ lớn nhất của cậu trước mắt. Đừng nói là tôi tới, coi như là chủ tịch quốc gia tới, cậu cũng phải nằm ở trên giường .

Lão Thiên vương tới có thể nằm ở trên giường hay không khó mà nói, nhưng nếu ông chủ đã tỏ thái độ này, mình cần tôn kính, vậy là đủ rồi, mặt Trương Anh Duệ đầy cảm kích, nói với Đàng Lãng,

- Vậy ông chủ, để em phạm luật một lần ?

- Nằm đi, nằm đi.

Đàng Lãng liền tiếp nói , đỡ Trương Anh Duệ nằm lại.

Hai người tán gẫu liêu mấy câu , nhớ tới mình bị thương thế kia, trái tim Trương Anh Duệ dâng lên chút hận.

- Ông chủ, chuyện này bây giờ xử lý như thế nào?

Chào hỏi Đàng Lãng xong, Trương Anh Duệ liền hỏi. Đàng gọt trái táo cho Trương Anh Duệ, bà Trương nghe nói như thế, tay nhẹ nhàng run lên, tiếp theo tiếp tục làm bộ như không có chuyện gì xảy ra tiếp tục gọt vỏ táo, nhưng lỗ tai lại dựng đứng lên.

vừa nói đến cái vấn đề này, trên mặt Đàng Lãng nhất thời lúng túng,

- Cái này Anh Duệ à, chuyện này anh cùng bên kia thương lượng một chút, cũng cảm thấy chuyện như vậy nếu làm lớn lên cũng không tốt đối với người nào, cho nên anh cảm thấy, cùng nhau giải quyết tương đối ổn, cậu xem Dĩ nhiên, bọn họ nhất định cũng sẽ bồi thường cho cậu, bằng không anh cậu, tôi đây là người đầu tiên không đồng ý.

Bình tĩnh nhìn Đàng Lãng, mặc dù trước đã đoán được cái kết quả này, Trương Anh Duệ vẫn cảm thấy thất vọng như cũ:

- Đây chính là người thường ngày cùng mình xưng huynh gọi đệ, kêu có chuyện gì tìm anh, anh khẳng định giải quyết cho em?

Ngày hôm qua Vương Bằng đến xem tình hình mình, đã đem tin đồn trong xưởng truyền lại cho mình, vừa định làm to chuyện, ông chủ bên kia muốn ém miệng, chủ động bày tỏ khoản tiền nợ 700 vạn kia có thể trừ đi 400 vạn, đồng thời lấy thêm ra 50 vạn làm dinh dưỡng phí cho cái người xui xẻo đó —— cho tới bây giờ, ông chủ bên kia, người khơi mào chuyện này, cũng không biết tên Trương Anh Duệ —— yêu cầu duy nhất chính là Đàng Lãng không làm lớn chuyện này lên.

Đàng Lãng cũng cảm thấy rất ngượng ngùng, không dám nhìn ánh mắt Trương Anh Duệ, mình làm ông chủ chẳng những không bảo vệ được thủ hạ, ngược lại còn phải dựa vào thủ hạ để trừ họa, đến thời điểm lại vẫn không thể báo thù cho thủ hạ của mình, đúng là có chút khó nói, nhìn về mặt Trương Anh Duệ giờ phút này, càng thêm cảm giác nóng rất trên mặt.

Như chợt hiểu ra lại vỗ đầu một cái.

- Coi đầu óc anh này, đúng rồi , người bên kia nói , chuyện này bọn họ cũng cảm thấy thật có lỗi với em, muốn anh xem tình hình em thế nào, còn bỏ năm mươi vạn coi như là bồi thường dinh dưỡng phí cho em.

Vừa nói, hấn vừa lấy từ trong túi bên người ra một tờ chi phiếu tiền mặt, đặt ở đầu giường của Trương Anh Duệ.

Tay bà Trương chợt run lên, đang gọt hoa quả trên tay liền xuất hiện một vết thương, một dòng máu đỏ chậm rãi chảy xuống.

Một tia lửa giận đột nhiên xông thẳng vào não. Vết thương của Trương Anh Duệ lại như đang bị đâm bị bóp, mặt trắng bệch!

Cái gì? Mình thiếu chút nữa chết, thiếu chút nữa sẽ để cho cha mẹ mình người đầu bạc tiền người đầu xanh, nhưng cái mạng của mình chỉ trị giá năm mươi vạn? !

Đây là năm mươi vạn dinh dưỡng phí sao? Không! Trương Anh Duệ biết rõ, năm mươi vạn này, thật ra là phí ém miệng! Đàng Lãng cùng ông chủ bên kia muốn dùng năm mươi vạn này nói với mình, chuyện này liền đến đây là chấm dứt, từ đó về sau không muốn giằng co nữa.

Giờ khắc này, Trương Anh Duệ có cảm xúc mãnh liệt đem tờ năm mươi vạn chi phiếu tiền mặt này ném vào mặt Đàng Lãng, nhưng sau khi hít một hơi thật sâu, trên mặt Trương Anh Duệ cố gắng nặn ra một khuôn mặt tươi cười,

- Nghe anh nói kia, ông chủ, chuyện lần này gây cho anh thêm phiền toái, nếu không phải là anh, không chừng chút tiền này tôi cũng không có được.

- Ủ, phải thế chứ, anh biết chuyện này để cho Anh Duệ em chịu ảm ức, chuyện này nói anh thật xin lỗi

Đặng Lăng cảm giác mình trên mặt đỏ lên, một loại cảm giác áy náy mãnh liệt để cho Đặng Lăng có ý muốn lập tức thoát khỏi phòng bệnh này ngay lập tức.

Sau khi lấy ra tờ chi phiếu này, hai người cũng cảm giác quan hệ huynh đệ giữa hai người trong quá khứ tựa hồ xuất hiện một chút biến hóa, một không khí lúng túng ở giữa hai người bắt đầu lan tỏa, một thứ gì đó, tựa hồ bắt đầu xuất hiện một vết thương.

Hàn huyền một chút, cảm giác lúng túng Đặng Lăng đành cáo từ .

Đặng Lăng vừa đi , bà Trương cũng không nhịn được nữa, trong sự đau lòng mang theo tức giận đến chất vấn Trương Anh Duệ.

- Con trai, năm mươi vạn này sao con lại cầm? Con có biết hán cho con năm mươi vạn này ý tứ là gì hay không? Năm mươi vạn này ta không thể lấy, chúng ta muốn kiện bọn họ, con ta không thể bị người ta đánh rồi cho ít tiền coi như xong chuyện, mẹ sẽ đòi đạo lý về cho con!

Vừa nói, mắt bà liền đỏ, nước mắt giống như hạt châu không ngừng rơi xuống.

Đáng thương thay lòng cha mẹ, bọn họ quan tâm cũng không phải là vấn đề nhiều tiền hay ít tiền, mà là để ý con trai của mình có thể có được một đạo lý hay không.

Nước mắt mẹ Trương Anh Duệ nhất thời rơi chính là vì đau xót. Trương Anh Duệ vội vàng cúi đầu che dấu cảm xúc, rồi mới lên tiếng.

- Mẹ, những điều này con cũng biết, nhưng vấn đề là, vô luận là ông chủ của con, hay là những người kia, chúng ta cũng không chọc vào nổi .

Bà Trương nhất thời sững sốt một chút .

Mấy ngày nay các đồng nghiệp tới thăm Trương Anh Duệ không ít, bà Trương cũng hiểu được lần này rốt cuộc là chuyện gì xảy ra, nghe con trai mình nói như thế, mấy ngày nay bởi vì vẫn quan tâm con trai nên bà Trương đè nén trong lòng, giờ tức giận và không còn cách nào khác rốt cục phát tiết ra ngoài, chán nản khóc ra tiếng.

- Nhưng Nhưng con trai, mẹ không cam lòng!

- Mẹ, mẹ yên tâm, khoản nợ này, sớm muộn con sẽ tìm những người đó đòi về!

Trương Anh Duệ không hề che giấu tâm tình của mình nữa, mím môi thật chặt, trong đáy mắt bắn ra một tia thù hận.

- Nhưng

Bà Trương còn muốn nói điều gì, nhưng cuối cùng lại không nói được, không khỏi bất lực cúi đầu: quan hệ phức tạp trong chuyện này bà cũng hiểu, cách làm của con trai bây giờ không thể nghi ngờ là biện pháp tốt nhất trước mắt, nhưng nếu như mình nhà có tiền có thế, sao để con trai bị oan khuất lớn như vậy?

.....

Khoản nợ này, Trương Anh Duệ ghi tạc trong lòng: trong sáu ngày này, ông chủ tới ba lần, bà chủ tới hai lần, mình chữa bệnh trước sau tốn hơn 20 vạn, tất cả đều là ông chủ bỏ tiền ra, từ góc độ này mà nói, ở nơi này thời đại thương nhân bắt lương hoành hành, ông chủ làm được như vậy, tựa hồ quả thật đã là nhân nghĩa tận lực rồi.

Nhưng vấn đề là ở chỗ, khoản nợ này không phải như vậy coi là xong, đối với ông chủ mà nói, số tiền kia hán chỉ một chút cũng không oan uổng, mặc dù là trị liệu vết thương cho Trương Anh Duệ, bây giờ đã tốn 20 vạn, nhưng nếu như không phải là lúc ấy Trương Anh Duệ bị thương, để những người xã hội đen kia sợ mà chạy, nếu như mặc cho trên trăm người như vậy đập phá trong xưởng, chỉ nguyên thiết bị sản xuất tổn thất cũng không dưới 500 vạn, chớ đừng nói là bởi vì thiết bị sản xuất bị hỏng hóc mà tạo thành tổn thất là không cách nào giao hàng theo đúng khách hàng yêu cầu, tính toán đơn giản như vậy, Trương Anh Duệ bị thương như vậy, ít nhất giúp ông chủ của mình vẫn hồi tới 1000 vạn.

So với 1000 vạn, gần đây phải chi cho Trương Anh Duệ 20 vạn tiền chữa bệnh thật sự là không coi là cái gì, coi như là coi là thêm 50 vạn phí giữ miệng, cũng chỉ mới 70 vạn. Dùng bảy mươi vạn, tránh mất ít nhất 1000 vạn tài sản trực tiếp bị tổn thất, lại giảm bớt món nợ 400 vạn, cái này cũng chưa tính đến tổn thất gián tiếp về kinh tế và uy tín mà không cách nào tính được, Trương Anh Duệ chưa dùng tới giá 70 vạn, giúp ông chủ mình kiếm về ít nhất 1500 vạn! Một đồng tiền vào, hai mươi đồng tiền ra, lần này ông chủ kiếm không ít, thật đúng là tính toán giỏi!

Giờ khắc này, trong lòng Trương Anh Duệ chợt thoát ra một ý niệm: nếu như mình có thực lực đủ lớn, nếu như mình là một ông chủ lớn, những người xã hội đen kia còn dám lớn lối như vậy sao? Đặng Lăng người này còn dám dể dàng coi nhẹ mình như thế sao? Không! Nếu quả là như vậy thật, bọn họ tuyệt đối không dám!

Giờ khắc này, Trương Anh Duệ cũng không ý thức được, tư tưởng của mình tựa hồ xuất hiện một tia biến hóa trước kia chưa bao giờ có, một số thứ trước kia chưa từng nghĩ đến, bây giờ lại hiện hiện ra trong đầu mình.

Chương 4: Hậu Di Chứng ?

Sáng sớm, ánh mặt trời màu vàng nhạt xuyên thấu qua cửa sổ thủy tinh trong suốt, chiếu vào bên trong phòng, ánh sáng màu vàng chập qua tấm rèm, khiến ánh sáng trở nên nhu hòa, phản chiếu khắp bên trong phòng ngủ, trong phòng ngủ nhất thời ấm áp lên.

Ánh mặt trời nhu hòa đối với con người thì vẫn có chút chói mắt, Trương Anh Duệ bị ánh mặt trời sáng sớm đánh thức, miễn cưỡng vươn người, từ trên giường bò dậy .

.....

Từ trong bệnh viện về nhà đã nửa tháng , nửa tháng trước , khi xác định thân thể Trương Anh Duệ đã bình phục, bác sỹ nói Trương Anh Duệ đã có thể trở về nhà tĩnh dưỡng, chỉ cần chú ý phương diện tâm tình, không nên có xáo động, nhiều nhất nửa năm sẽ hoàn toàn bình phục như lúc ban đầu.

Đầu là bộ phận thần bí nhất trong cơ thể người, đến thời điểm trước mắt, hiểu biết của loài người đối với nó cũng cực kỳ có hạn, đối với người bệnh não bộ bị tổn thương, bệnh viện đương nhiên sẽ dốc hết sức chọn lựa phương án trị liệu tốt nhất, cho dù là hậu kỳ khôi phục cũng là như thế, nếu không phải Trương Anh Duệ bị thương ở đầu, giờ phút này kết quả kiểm tra của Trương Anh Duệ có thể thuộc về hàng ngũ người khỏe mạnh bình thường.

Đặng Lăng – ông chủ của Trương Anh Duệ cho hắn một tháng nghỉ phép, để Trương Anh Duệ ở nhà dưỡng thương thật tốt, nói với hắn lúc nào khỏe hắn thì trở lại đi làm. Điểm này cũng là nhấn mạnh của bác sỹ trước khi Trương Anh Duệ xuất viện. Nhưng công việc của Trương Anh Duệ là chủ quản sản xuất, công việc cũng không áp lực quá lớn, sẽ không tạo thành xáo động tâm lý quá lớn, hơn nữa bác sỹ cho là, làm việc thích hợp có thể giúp thân thể khôi phục nhanh hơn, chẳng qua là vẫn cần nhắc nhở, dặn dò Trương Anh Duệ nhất định phải chú ý cường độ công việc, không nên để đại não mệt mỏi.

.....

Cha sáng sớm đi ra ngoài có chút việc, sớm đã ăn cơm rồi đi ra ngoài, hôm nay điểm tâm cũng chỉ hai người là mình và mẹ ăn , trong nhà không có quy định khi ăn không được nói chuyện, ngược lại, cả nhà đều rất thích vừa ăn cơm vừa nói chuyện ngắn, chuyện dài trong nhà, hai mẹ con thoải mái trò chuyện, liên hàn huyên tới vấn đề công việc của Trương Anh Duệ.

- Anh Duệ, mẹ thấy con cũng khôi phục tương đối rồi, công việc của con, rốt cuộc là con tính thế nào?

Lúc ăn cơm, bà Trương chần chờ một chút , nhưng vẫn đem suy nghĩ trong lòng mình nói ra cùng Trương Anh Duệ.

- Mẹ, con còn chưa khỏe hẳn.

Trương Anh Duệ nhíu mày một cái, trả lời không có mấy hứng thú.

Mấy ngày nay Trương Anh Duệ cũng đang suy nghĩ cái vấn đề này, mình nên tiếp tục đi làm hay không? Thật tâm mà nói, nếu như tiếp tục trở lại đi làm, vô luận đối với mình hay là đối với Đặng Lăng, cũng là một loại hành hạ khó tả, giữa hai người đã mất đi sự ăn ý trước đó, thật trở lại làm việc cũng không phải là không được, nhưng không nói đến cảm giác giữa hai người không được tự nhiên, mà làm cho người ta không thể lấy lại đó là cảm giác hứng thú trong công việc, loại cảm giác này, Trương Anh Duệ tuyệt đối không muốn .

- Anh Duệ, lần này con vì công việc mà bị thương, sau khi trở lại, công ty của các con thế nào cũng phải thưởng cho con gì đó, cất nhắc chẳng hạn.

Trương Anh Duệ tựa hồ cảm giác được ý của mẹ sắp nói ra, không khỏi ngẩng đầu nhìn mẹ theo bản năng.

- Anh Duệ, lần này con vì công việc mà bị thương, sau khi trở lại, công ty của các con thế nào cũng phải thưởng cho con gì đó, cất nhắc chẳng hạn?

Bà Trương chần chờ nhìn Trương Anh Duệ, cẩn thận nói.

- Vâng thưa mẹ, lời này mẹ không cần thiết nói hai lần chứ?

Trương Anh Duệ kinh ngạc nhìn mẹ mình, gương mặt khó hiểu .

- Cái gì nói hai lần? Rõ ràng mẹ đã nói một lần sao, thằng nhỏ này

Bà Trương có chút buồn cười nhìn Trương Anh Duệ, trong lòng chợt nghĩ tới một khả năng, sắc mặt nhất thời biến đổi, liền kéo tay Trương Anh Duệ, trên mặt rất lo lắng:

- Anh Duệ, Anh Duệ à, con sao thế?

Từ khi Trương Anh Duệ xuất viện, tâm trạng bà Trương cũng tương đối nhẹ nhàng, mặc dù con trai bị thương không nhẹ, nhưng cũng không bị hậu di chứng gì như là theo lời bác sỹ, hơn nữa tiền thuốc thang cũng là do công ty trả, trong nhà không phải bỏ một đồng tiền, tự nhiên cũng không rơi vào hoàn cảnh túng thiếu, trọng yếu nhất là con trai cũng không có hậu di chứng giống như bác sỹ nói, mỗi khi nhớ tới những lời này, trong lòng bà Trương cũng không cảm được tiếng kêu “ông trời phù hộ”, nhưng vừa rồi phản ứng của Trương Anh Duệ lại khiến bà Trương sợ hãi: chẳng lẽ con trai cũng không phải là không có hậu di chứng, hậu di chứng này là phương diện thính lực của con trai có vấn đề ? !

- Không được, con trai, chúng ta phải đi bệnh viện kiểm tra một lần nữa.

- Không được, con trai, chúng ta phải đi bệnh viện kiểm tra một lần nữa!

Bà Trương kéo Trương Anh Duệ, xoay người đi ra bên ngoài.

Rất giống lúc vừa rồi, cơ hồ là một trước một sau, Trương Anh Duệ lần nữa nghe được mẹ mình cùng một câu nói hai lần.

Là chuyện gì xảy ra ? Trong lòng Trương Anh Duệ suy nghĩ cái vấn đề này, trực giác nói với mình, mình xảy ra chuyện này tựa hồ không có đơn giản như vậy.

Nhưng đối với Trương Anh Duệ mà nói, vấn đề trước mắt cũng không phải là suy nghĩ xem vừa rồi là chuyện gì xảy ra, mà là làm sao ngăn cản ý tưởng của mẹ lôi mình đi bệnh viện làm kiểm tra.

- Mẹ, con nói giỡn với mẹ đấy!

Trương Anh Duệ vội cười nói.

- Thấy mẹ mấy ngày nay tâm tình vẫn không tốt, con chỉ cười giỡn với mẹ một chút thôi mà, không ngờ dọa được mẹ, nhìn con này, thật đáng chết.

- Con không gạt mẹ chứ? Thật sự là nói giỡn với mẹ?

Bà Trương ngừng tay, mặt hồ nghi nhìn Trương Anh Duệ.

- Thật, không có lừa mẹ mà, thật sự là cùng mẹ đùa giỡn chút, nếu là nghe được hai tiếng thật, chuyện lớn như vậy, không cần mẹ nói, tự con cũng phải đi bệnh viện xem một chút

Trương Anh Duệ đánh cuộc nguyên rùa thê.

Mất rất nhiều sức lực, Trương Anh Duệ cuối cùng mới để cho mẹ bán tín bán nghi tạm thời tin tưởng mình vừa đùa với bà, nhưng chuyện này tựa hồ tạo thành nỗi lo trong lòng bà Trương, liên tục dặn dò Trương Anh Duệ, một khi phát hiện có cái gì không đúng, lập tức liền nói cho bà biết, lập tức đi bệnh viện làm kiểm tra.

.....

Ăn cơm xong, bà Trương có chút việc phải đi ra ngoài một chút, Trương Anh Duệ nằm ở trên giường, cau mày, hắn đang suy nghĩ, vừa rồi khi ăn điểm tâm, mình liên tiếp hai lần nghe được mẹ nói hai lần cùng một câu nói, nhưng mẹ cho là mẹ chỉ nói một lần, rốt cuộc là chuyện gì xảy ra.

Cẩn thận hồi tưởng chi tiết cuộc nói chuyện với mẹ lúc ăn cơm, Trương Anh Duệ kinh ngạc phát hiện, mình nghe được mẹ nói hai lần, mẹ đúng là chỉ nói một lần, trí nhớ rõ ràng nói cho hắn biết, khi mình nghe được mẹ nói, mẹ cũng không mấp máy mồm, lần thứ hai, mình mới thấy rõ ràng mẹ há mồm nói chuyện!

Nếu như có một chi tiết khác nhau giữa hai câu nói này, đó chính là: lần thứ nhất, thanh âm của mẹ là từ trong óc của mình vang lên, còn lần thứ hai, là lỗ tai nghe được.

Mẹ mình rõ ràng nói một lần, nhưng vì cái gì mình liền nghe hơn một lần? Hơn nữa lần thứ nhất còn là trực tiếp từ trong đại não vang lên, chẳng lẽ nói cái kết luận này để cho Trương Anh Duệ phải nhảy dựng lên: chẳng lẽ nói, trước khi mẹ nói, mình “nghe” được điều mẹ muốn nói ? Điều này sao có thể ?

Hơn nữa, Trương Anh Duệ kinh ngạc phát hiện một sự thật khác: tại sao chi tiết này mình có thể nhớ rõ ràng như thế? Đến người rảnh rồi, thì cũng có ai đi nhớ chi tiết nhảm chán này?

Đây là chuyện gì xảy ra, chẳng lẽ cái này là hậu di chứng giống như bác sỹ nói?

Nếu là như vậy, cũng có thể hiểu được, đại não là bộ phận quan trọng nhất cơ thể người, dù sao với trình độ y học hiện đại phát triển mà nói, bệnh về đại não đối với bọn họ mà nói cũng là đề tài khó có thể phá giải, xuất hiện triệu chứng này bọn họ không cách nào hiểu được cũng không phải là kỳ quái.

- Ba, mẹ, nghỉ ngơi mấy ngày nữa, con nghĩ sẽ từ chức, tự làm buôn bán.

- Cái gì?

Trương Đức Vĩ – ba của Trương Anh Duệ sừng sốt, ngay sau đó “bộp” một tiếng, đập chiếc đĩa nặng nề vào bàn, nổi giận đùng đùng nói với Trương Anh Duệ,

- Công việc tốt như vậy không làm, con muốn đi làm ăn, đầu óc bị nước vào hả? Con nghĩ buôn bán dễ làm như vậy sao? Không thấy người ta à, làm ăn lập tức liền bồi thường bốn năm vạn sao! Con cái hỗn láo, con nghe cho kỹ, đợi con hết bệnh, đang hoàng đi làm cho ba, nếu không ba cắt đứt chân của con!

- Hết cái gì mà hết? Không biết bệnh con trai bây giờ còn chưa khỏi à?

Nghe con trai chọt nói muốn tự làm buôn bán, bà Trương cũng lo, nhưng nghe thấy ông Trương mắng con trai, bà Trương lập tức cũng không vui, hung hăng liếc ông Trương ba.

Nghe bà Trương nhắc đến bệnh tình của con trai, Trương Đức Vĩ hừ hừ hai tiếng, không lên tiếng thêm, bưng bát lên, cầm thìa ra sức đảo cháo trong bát.

- Con trai, con nói cho mẹ một chút, vì sao chọt không muốn đi làm, muốn làm ăn?

Nhìn bên này ông Trương đã bình tĩnh lại, lúc này bà Trương mới hài lòng nghiêng đầu sang chỗ khác, hỏi Trương Anh Duệ.

Từ trong nội tâm mà nói, bà Trương rất hài lòng đối với công việc của Trương Anh Duệ bây giờ, làm Phó giám đốc một xưởng lớn như vậy, mặc dù phó giám đốc chủ quản sản xuất không bằng phó giám đốc chủ quản thu mua và tiêu thụ, nhưng mỗi tháng tiền lương cộng thêm tiền thưởng cũng được hơn năm ngàn đồng, số tiền kia ở thị trấn này mà nói, tuyệt đối không thể coi là một số ít.

Hôm nay, con trai bởi vì việc công mà bị thương nhưng lập tức sẽ khỏi, trong mắt bà Trương, nếu lần này con trai bị thương là bởi vì công việc, đó chính là ông chủ nợ con trai mình, đợi đến khi con trai mình trở lại công ty, ông chủ xét đến công lao con trai của mình lớn như vậy, có thể không coi trọng? Không nói gì khác, chỉ cần tiền lương mỗi tháng ít nhất cũng có thể tăng một hai ngàn.

Đầu năm nay, những ông chủ nhỏ vất vả lắm, gió tới thì mưa đi, một tháng còn chưa thể kiếm nổi sáu bảy ngàn, mà con trai một tháng dễ dàng có thể kiếm nhiều như vậy, mặc dù ngoài miệng không nói, nhưng mấy ngày nay bà Trương đã nghĩ đến những thứ này, trong lòng cũng vui mừng. Nhưng hôm nay, con trai nói một câu “con muốn làm ăn” liền từ bỏ một công việc tốt như thế, khó trách Trương Đức Vĩ vừa rồi nóng nảy như vậy.

Có câu nói, bà Trương và Trương Đức Vĩ cũng chưa nói ra khỏi miệng: con trai có cái ý nghĩ này, không phải là lần này lưu lại hậu di chứng đấy chứ? Đầu óc bắt đầu hoạt động không tốt rồi.

Hai người nhìn nhau một cái, đã hiểu ý đối phương, cùng nhau thống nhất: nếu là nhất thời nói linh tinh, để giữ được công việc này cho con trai mình, nào sợ phải đến chỗ ông chủ hần xin cho hần nghỉ phép thêm, cũng không thể để mất công việc này.

Bạn đang đọc truyện *Quyền Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 5: Tôi Muốn Từ Chức

Ý của ba mẹ, Trương Anh Duệ đại khái có thể đoán được, hôm nay mẹ hỏi như thế, chuyện lớn như vậy Trương Anh Duệ cũng không dám trả lời không được ngay, chỉ là nghĩ đến nỗi khổ tâm riêng, Trương Anh Duệ lại không khỏi cười khổ.

- Mẹ, con biết trong lòng mẹ nghĩ như thế nào, ba mẹ hẳn là cảm thấy, lần này con lập được công lao lớn như vậy cho công ty, nhất định là được ông chủ coi trọng, nếu nói không có công lao cũng không được, huống chi lần này con xảy ra chuyện, sau khi trở lại ông chủ thế nào cũng không thể bạc đãi con, không cần nói cất nhắc con, tiền lương mỗi tháng so với những người khác nhiều hơn cũng không thành vấn đề. Nếu như vậy, công việc tốt như vậy mà bỏ mất mới là kẻ ngu, đúng không ạ?

Không phải chính là cái đạo lý này sao! Ông Trương và bà Trương nhìn nhau một cái, trong lòng cũng nghi ngờ: nếu những đạo lý này con trai đều hiểu, nếu hẳn đã hiểu, sao còn nói ra được những lời thiếu suy nghĩ kia?

- Nhưng cái ý nghĩ này là ba mẹ nghĩ theo thói quen làm việc của mình, bố mẹ làm sao có thể xác định đến lúc đó ông chủ của con sẽ làm như vậy?

Trương Anh Duệ cười khổ, hai tay xòe ra, hỏi ngược lại cha mẹ.

Bị Trương Anh Duệ hỏi ngược lại, khiến cho Trương Đức Vĩ không khỏi sừng sốt, nhất thời không phản ứng kịp, hai mắt trừng lên.

- Cái này chẳng lẽ hẳn còn có thể không giữ tình nghĩa sao?

Ngay sau đó lấy lại khí thế.

- Nhưng ba thấy ông chủ của con là một người có tình nghĩa, nếu là nếu là hần bỏ mặc con, hần không sợ bị các công nhân châm chọc nói hần không có nhân tính sao?

Ngược lại lần này bà Trương không nói, chỉ là sắc mặt rất khó coi.

- Nói hần không có nhân tính thì có ích lợi gì, làm trẻ nãi người ta làm ra tiền sao?

Trương Anh Duệ bất đắc dĩ hỏi ngược lại.

Trong chốc lát Trương Đức Vĩ không biết nói gì.

Trương Đức Vĩ mặc dù thật thà trung hậu, nhưng tuyệt đối là người có hiểu biết, đạo lý bây giờ, những ông chủ lớn nhỏ kia có thể buôn bán lớn, có mấy người là giữ được tình nghĩa với cấp dưới? Con trai mình mặc dù nói đi ra ngoài là một Phó giám đốc, có thể nói cũng chính là một người công chức cao cấp mà thôi, thật đến lúc cần thiết

Trương Đức Vĩ chần chờ một chút, nhưng chuyện này tựa hồ không đến nỗi nào ? Phải suy nghĩ tình huống xấu nhất đối với con trai mình, Trương Đức Vĩ vẫn hoài nghi, nhưng trong lòng đã không còn kiên trì mãnh liệt như vừa rồi.

- Lời của tiền nhân nói rất hay, lấy oán trả ân. Không phải chính là nói chuyện này sao, bình thường trong sản xuất con giúp cái tiền một số thứ, có thể giúp được công ty nên được coi trọng. Nhưng chuyện lần này, giúp cho ông chủ quá lớn, con tính toán một chút, giúp ông chủ vẫn hồi tổn thất kinh tế trực tiếp liền vượt qua 1300 vạn, tổn thất kinh tế gián tiếp vượt qua 3000 vạn, mặc dù nói lần này con nằm viện là bị thương do công việc, là vì bảo vệ tài sản trong xưởng, số tiền này ông chủ bỏ tiền ra là phải, nhưng

Trương Anh Duệ có chút kích động, có mấy lời thiếu chút nữa đã nói ra khỏi miệng, nhưng cuối cùng đã dừng lại.

- Ba, mẹ, ba mẹ nói xem, con giúp ông chủ việc lớn như vậy, về sau mỗi lần ông chủ thấy con, ít nhất phải tỏ vẻ khiêm nhường với con ư? Một lần hai lần cũng được thôi, nhưng nếu là thường xuyên thì

Trương Đức Vĩ và bà Trương ngờ ngác ngồi xuống, Trương Anh Duệ nói những điều này, để cho bọn họ nhất thời không tiếp thụ nổi, con trai mình bị thương đến mức này, thế nhưng trị giá ít nhất 3000 vạn? Mấy con số này, khiến cho ông bà Trương cũng muốn run lên.

Nhưng cũng bởi vì khoản tiền này họ nghĩ cũng chưa dám nghĩ tới, cũng làm cho bọn họ hoàn toàn hiểu ý của Trương Anh Duệ: Đúng như vậy, con trai mình đối với ông chủ có ân tình quá lớn, lớn đến nỗi ông chủ cũng không biết nên trả thế nào ! Dân chúng bình thường sống qua ngày còn nghĩ đến nhân tình, huống chi là ông chủ lớn như vậy? Nợ ân tình lớn như vậy lại không có cách nào trả, trong lòng ông chủ họ Đàng kia nghĩ như thế nào ?

Hai người già cũng cảm thấy chuyện bắt đầu khó giải quyết, nhưng cứ như vậy mà bỏ qua một công việc tốt? Hai người lại cảm thấy trong lòng hết sức không cam lòng!

Nhưng lời tiếp theo của Trương Anh Duệ, lại làm cho ông bà Trương hai người lập tức thay đổi quyết định.

- Hơn nữa bố mẹ cảm thấy, ông chủ của con, giống như người có thể thiếu nợ người khác, nhất là công nhân viên của mình sao? Con đoán chừng coi như là con từ chức, ít nhất Đàng Lãng cũng phải bồi bổ lại cho con mười mấy vạn, bằng không hần có thể bị người sau lưng đâm chết.

Điều này cũng đúng!

Nếu đã là chuyện không thể làm, Trương Đức Vĩ và bà Trương nhìn nhau một cái, thở dài.

- Xem ra cũng không có cách nào, nếu như vậy, con tính làm buôn bán gì?

Dứt lời, lại quan tâm đến tiền đồ đại sự trước mặt con trai mình, Trương Đức Vĩ cũng không có ý định ăn cơm, hai tay khẽ run cầm một điều thuốc, hít mạnh hai hơi.

Vốn là bà Trương vẫn phản đối Trương Đức Vĩ hút thuốc lá, lần này cũng khác thường, không có nói gì, chuyện quan hệ đến tiền đồ cùng tương lai con trai, hết thấy chuyện nhỏ cũng không đáng kể.

Trong lòng Trương Anh Duệ thở phào nhẹ nhõm: mặc dù đã quyết định đem ý nghĩ của mình bàn với cha mẹ, nhưng mình có thể thuận lợi thuyết phục cha mình hay không, thật ra thì trong lòng Trương Anh Duệ cũng không có nắm chắc, hần hiểu rất rõ tánh khí cha mẹ của mình, nếu như không thể thuyết phục, tính khí đồ coi như là chín đầu bò cũng kéo không lại, hôm nay, cuối cùng là thành công.

Nghe được cha mẹ mình hỏi như thế, Trương Anh Duệ vội vàng đem ý tưởng mình suy nghĩ mấy ngày nay nói ra.

- Ba, mẹ, con tính mở cửa hàng xe gắn máy trên thị trấn, chuyên bán xe gắn máy

Tiểu tử to gan! Trương Đức Vĩ trừng hai mắt.

Nhìn hai mắt Trương Đức Vĩ trừng lên lại há mồm ra, không đợi cha mình nói ra, Trương Anh Duệ vội vàng dùng lời lẽ chặn lại.

- Ba, mẹ, cái ý nghĩ này thật ra là trải qua con suy nghĩ thấu đáo, mấy năm này ở nông thôn và thị trấn xe gắn máy tiêu thụ được nhiều, bố mẹ cũng thấy được, không dám nói mỗi nhà đều có một chiếc xe, nhưng chia đều một chút, hai nhà có một chiếc xe, cái này tuyệt đối có thể đạt tới, chưa tới mấy năm, một nhà một chiếc xe cũng không phải là không thể nào —— bố mẹ không thấy bây giờ ông bà lão sáu mươi bảy mươi tuổi cũng mua xe dành cho ông bà già đi mua đồ ăn hay chở cháu chắt đi học đó sao —— hơn nữa người mua xe trong thị trấn có một phần lớn cũng là người trẻ tuổi mười mấy hai mươi tuổi. Toàn thị trấn chúng ta có đến 12 vạn dân, hơn nữa, chỗ chúng ta ở, còn là vị trí giáp ranh hai huyện, người càng thêm đông quan trọng nhất là, ba con, ông còn là một người sửa xe rất giỏi, về khoản sau bán hàng để cho ba con phụ trách là được .

Trương Đức Vĩ quả thật là một tay sửa xe giỏi, Trương Đức Vĩ cũng vẫn luôn tự hào đối với tài nghệ của mình, nhưng cũng không phải sửa xe gắn máy, mà là sửa xe chõ hàng.

Ở trong thôn ông rất có duyên, xe chõ hàng của người trong thôn hầu hết bị hư, căn bản cũng sẽ để cho ông kiểm tra một chút, tài nghệ sửa xe của ông cũng quá ông thật sự rất cao, vô luận là có sự cố chỗ nào, ông cũng có thể sửa được, nào sợ cần đổi linh kiện, chỉ cần đi mua linh kiện về là được.

Ông lão trước chỉ tiết kiệm được tiền sửa xe để mua rượu thuốc, sau kỹ thuật cũng đi theo đó mà tương đối thuận thực .

Trương Anh Duệ nói ra, khiến cho Trương Đức Vĩ cũng loạn nhịp tim .

Giống như lời con trai nói, mặc dù động cơ của xe gắn máy đúng là chưa động qua, nhưng nếu cũng là dùng xilanh đơn giản đốt trong, nghĩ cho cùng kết cấu cùng nguyên lý căn bản cũng là tương đồng? Trong nhà có hai chiếc xe gắn máy có lỗi thì cho tới bây giờ cũng chưa từng đưa qua cửa hàng sửa chữa, tất cả đều là ông tự mình sửa và bảo dưỡng, cảm giác sửa xe gắn máy, và sửa xe chõ hàng, cũng không thấy khó khăn hơn là bao.

Trương Anh Duệ biết, thật ra thì ông vẫn muốn mở cửa hàng sửa xe, chẳng qua là trước vẫn cấp tiền cho Trương Anh Duệ đi học, trong nhà vẫn rất thiếu tiền, mở cửa hàng ít nhất cũng phải bốn năm vạn, điều tâm nguyện này vẫn chưa đạt thành. Cũng chính là mấy năm này, từ khi Trương Anh Duệ bắt đầu công việc, điều kiện kinh tế trong nhà mới từ từ chuyển biến tốt, nếu là vừa có thể kiếm tiền, lại có thể để ông làm việc mình yêu thích, cũng là chuyện tốt.

Bán xe gắn máy? Đây cũng là cách tốt, nhưng trời sanh nữ nhân vốn không tin nhiệm việc kiểu này, trong lòng bà Trương vẫn còn có chút hoài nghi.

- Nói thì nói như thế, nhưng trên trấn có ba bốn nhà bán xe gắn máy đấy, nhiều cửa hàng bán xe gắn máy như vậy, chúng ta có thể kiếm tiền sao?

- Tôi thấy được!

Cầm trong tay hơn nửa liều thuốc còn dư lại, Trương Đức Vĩ vút trên mặt đất, dùng chân đạp hai cái nặng nề, trên mặt đất để lại mấy vết khối,

- Chỉ cần khu vực thích hợp, chọn băng hiệu bắt mắt, lượng tiêu thụ cũng không ít, tôi đoán chừng cũng không thành vấn đề nửa năm trước nhất định là kiếm không ra tiền, chính là thời gian làm quảng cáo, nhưng chỉ cần làm tốt, sau nửa năm cũng có thể kiếm tiền .

Cái ý nghĩ này của Trương Anh Duệ, để cho ông lão động lòng.

Ở nhà, chuyện lớn nhỏ cũng là nghe mẹ Trương Anh Duệ, nhưng nếu Trương Đức Vĩ hỏi đến, chỉ cần là chuyện mà Trương Đức Vĩ hỏi tới, nhất định là theo ý nghĩ của ông, hôm nay nếu Trương Đức Vĩ cũng đồng ý với ý tưởng của Trương Anh Duệ, bà Trương mặc dù vẫn cảm thấy có chút bất an nhưng cũng không nói gì nữa.

- Nếu con tính bán xe, vậy con nói cho cha nghe một chút, con tính thế nào.

Trương Đức Vĩ lần nữa chăm chú thuốc, ánh mắt sáng ngời .

Nghe ba mình hỏi tới cái vấn đề này, Trương Anh Duệ hoàn toàn nhẹ lòng, từ từ nói ra ý tưởng mình suy nghĩ mấy ngày nay.

- Con xem qua, trên trấn có ba nhà tiêu thụ xe gắn máy, một nhà là Tiền Giang, một nhà là Gia Lăng, còn một nhà là Tông Thân, trên căn bản cũng là cùng lúc kinh doanh hai loại: xe gắn máy hai bánh và xe gắn máy ba bánh hạng nặng. Chúng ta muốn cửa hàng, tất nhiên phải tránh bọn họ ra trong lòng con đã chọn ra mấy nhà cung cấp, cái này chúng ta thảo luận sau Phương thức tiêu thụ, làm đại lý coi như ổn nhất, cái này lợi nhuận mặc dù cao, nhưng phí đại lý quá đắt, con có khuynh hướng làm kinh doanh hơn

- Đối với nông thôn và thị trấn mà nói, xe gắn máy trong khoảng giá giữa 5000 đến 7500 đồng, vượt qua cái khoảng giá tiền này, đoán chừng một năm cũng không thể bán đi mấy chiếc, trên căn bản là lấy 125 và 150 làm chủ

Ước chừng một giờ đồng hồ, rốt cục Trương Anh Duệ đã triển khai xong ý tưởng về mở cửa hàng bán xe máy trong lòng mình. Đang nói, nhìn anh mắt cha mình, Trương Anh Duệ bị cha mình làm cho sợ hết hồn: ánh mắt cha, sao sáng ngời như vậy?

Bạn đang đọc truyện *Quyền Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 6: Đổi Bằng Mạng

- Mẹ nó à, tôi cảm thấy không tệ, bà cảm thấy thế nào?

Hai gò má kích động, đỏ bừng, Trương Đức Vĩ run rẩy nói, thay vì nói là hỏi ý kiến bà Trương, còn không bằng nói thẳng là hy vọng từ miệng bà nghe được ý tán đồng.

Từ xương cốt đã không mang tinh thần mạo hiểm như đàn ông, bà Trương vẫn hy vọng cuộc sống sau này con trai mình ổn thỏa như cũ, chuyện làm ăn loại này trước kia cả nhà mình chưa bao giờ làm, để cho trong lòng bà Trương bản năng cảm thấy sợ hãi, chuyện như vậy, với hy vọng cuộc sống bình an ổn định tựa hồ không tương xứng.

Nhưng nếu chồng và con trai mình cũng kiên trì, hơn nữa tựa hồ ý tưởng cũng không tệ lắm, bà Trương cũng không tiện nói khác, do dự một hồi lâu.

- Nếu Anh Duệ muốn xông xáo một chút, vậy hãy để cho nó thử một chút đi, bất kể có được hay không dù sao tiền này là con trai lấy mạng ra đổi lại, hai cha con ông tự mình cảm tiền đi lo việc này đi, trong lòng đồng tâm là được.

Dứt lời, hai mắt đã đỏ bừng.

Nhìn mắt mẹ mình đang đỏ bừng, Trương Anh Duệ đột nhiên cảm giác được trong lòng mình từng trận đau nhức! Đây chính là cha mẹ vì người mà làm tất cả! Thứ bọn họ quan tâm, chỉ có người!

.....

Đặng Lăng thấy Trương Anh Duệ sớm như vậy đã tới đi làm rất kinh ngạc.

- Anh Duệ, sao đi làm lại sớm như vậy? Hết bệnh rồi?

Thấy Trương Anh Duệ đến tìm mình, sự kinh ngạc trong mắt Đặng Lăng cũng không che dấu được, nhưng Đặng Lăng không hồ là nhân vật ở trong biển thương trường đã trải qua khảo nghiệm, lập tức thu lại vẻ kinh ngạc trong lòng mình, bước nhanh đi lên phía trước, kéo Trương Anh Duệ lại, đến bên ghế sa lon, vừa nhiệt tình vừa oán giận nói:

- Trương Anh Duệ, không phải là anh nói với chú, để cho chú ở nhà nghỉ ngơi thật tốt sao, lúc nào hoàn toàn bình phục thì trở lại đi làm sao? Thế nào? Chú thật đúng là coi anh thành nhà tư bản cướp bóc mồ hôi nước mắt công nhân viên hả?

- Ha ha, không giấu gì ông chủ, lần này em tới để từ chức.

Trương Anh Duệ cười hai tiếng, nói thêm

- Gì hả?

Đặng Lăng vừa ngồi xuống đối diện Trương Anh Duệ, nghe được lời này của Trương Anh Duệ, không khỏi nhẹ nhàng run lên, tựa hồ có chút không dám tin những gì mình nghe được.

Sửng sốt một chút, Đặng Lăng nhìn chằm chằm Trương Anh Duệ vội vàng nói.

- Anh Duệ, chú nói gì? Chú muốn từ chức? Anh không nghe lầm chứ?

- Ông chủ, thật ra thì chuyện này là

Trương Anh Duệ há mồm muốn giải thích.

Không đợi Trương Anh Duệ nói, Đặng Lăng liền kích động cắt đứt lời của Trương Anh Duệ.

- Anh Duệ, chú đừng nói gì cả! Bất kể chú nói thế nào, yêu cầu từ chức của cậu. Anh đây không thể đáp ứng! Không nói lần này chú giúp anh bao nhiêu việc, bất kể là nguyên nhân gì khiến cho chú quyết định từ chức vào lúc này. Chú nói xem, anh chưa nghe chú bàn tính qua chuyện này, chú từ chức phải mong một cái ra đi, chú để cho người khác nhìn anh đây thế nào hả? Người ta sẽ cho rằng là anh đây bức chú phải đi, đây không phải là chú đâm anh một nhát chí mạng sao! Anh Duệ, chú ... chú ... chú bảo anh nên nói thế nào mới được!?

Lời nói này, Đặng Lăng nói như đinh đóng cột, tựa hồ không có chút thương lượng đường lùi nào.

Hừ vốn là ta còn đang lo nghĩ vấn đề này nên mở miệng nói thế nào đây, không ngờ thẳng ngực này chủ động đưa ra yêu cầu từ chức? Tốt, thật là thật tốt quá! Trong đầu Trương Anh Duệ, chợt vang lên tiếng Đặng Lăng như trút được gánh nặng.

Hả? Trương Anh Duệ không khỏi sững sốt: Đặng Lăng cũng không nói lời nào, trong đầu mình mới nghe thấy giọng Đặng Lăng là

Liên tưởng đến chuyện hai ngày trước gặp phải khi mình và mẹ nói chuyện, giả thiết đó đã bị mình gạt đi, trái tim Trương Anh Duệ bắt đầu nhảy lên thành thịch: chẳng lẽ nói, suy đoán của mình là thật? Mình thật sự có năng lực có thể biết trong lòng người khác nghĩ như thế nào sao?

- Anh Duệ, Anh Duệ, chú làm sao vậy ?

Một thanh âm hơi lo lắng kéo Trương Anh Duệ từ suy nghĩ của mình trở lại. Trương Anh Duệ ngẩng đầu nhìn lên, mắt Đằng Lăng lo lắng nhìn vào mắt của mình, mang trên mặt sự căng thẳng không chút nào che giấu.

Vừa rồi Trương Anh Duệ sửng sốt, thật khiến cho Đằng Lăng sợ hãi: trời ạ, người này nếu là xảy ra chuyện gì ở trong phòng làm việc của mình, mình thật là cả trăm cái mồm cũng không nói rõ được.

Thật bất hạnh, những lời này của Đằng Lăng cũng bị Trương Anh Duệ “ nghe ” được.

- Em

Vốn là muốn giải thích một chút, trong lòng Trương Anh Duệ chợt kích động, đây chẳng phải là một cái cơ tuyệt diệu sao! đành thôi, Trương Anh Duệ cười khỏ nhìn Đằng Lăng.

- Ông chủ, không không giấu gì anh, thật ra thì em cũng không muốn từ chức, trong công ty anh đối với em, thật sự là không thể chê, trong mắt tất cả mọi người, nếu như không phải là em thật muốn ở chỗ này làm cả đời .

Quả nhiên, suy nghĩ của Đằng Lăng lập tức bị Trương Anh Duệ dùng, mặt anh nhìn Trương Anh Duệ, Đằng Lăng thử dò xét hỏi:

- Lão đệ, có phải là

- Không phải sao?

Trương Anh Duệ cười khỏ gật đầu một cái.

- Có thể là chuyện kia lập tức để lại hậu di chứng, cho nên gần đây

Vừa nói, chỉ chỉ đầu óc ý bảo với Đằng Lăng:

- Gần đây thường xuyên mất tập trung, cảm giác trí nhớ không giống như cũ, cũng có chút kém đi. Em đương nhiên là muốn tiếp tục ở trong công ty, nhưng nếu như tiếp tục ở đây ngày này, không sợ làm trễ nải chuyện của công ty sao, đến lúc đó em còn có thể diện gì tới gặp anh ?

Nói xong lời này , mặt Trương Anh Duệ cảm kích và xấu hổ nhìn Đằng Lăng, về mặt áy náy, tựa hồ cảm giác mình làm như vậy là thật có lỗi với Đằng Lăng, nhưng giờ phút này, trái tim Trương Anh Duệ đang đập thình thịch không ngừng: giống như mới vừa rồi, lại đem tất cả chú ý tập trung ở Đằng Lăng, mới có thể “ nghe ” được suy nghĩ trong lòng Đằng Lăng, lần này không phải là cũng có dấu hiệu? Nếu như là thật tìm Trương Anh Duệ lại đáp nhanh.

Hắn hiểu, nghiệm chứng suy đoán của mình là thật hay là giả, chính là lúc này. Nếu như là thật, mượn cái năng lực đặc thù này, về sau việc buôn bán tuyệt đối có thể mang đến cho mình vô cùng nhiều điều tốt.

Đằng Lăng trầm mặc. Vừa rồi Trương Anh Duệ đã nói rất rõ ràng, lúc trước bị thương đã để lại hậu di chứng, hình như là đầu óc không tốt lắm.

Nghe rõ lời nói này của Trương Anh Duệ, Đằng Lăng không nói, móc ra một bao thuốc, cúi đầu buồn buồn mà hút.

- Thăng ngọc này, thật sẽ cho lão tử ta cơ hội sáng giá, trước ta còn rầu rĩ tìm có gì, không ngờ hẳn lại chủ động đưa tới một lý do tốt như vậy.

Trong sự kích động và thấp thỏm, Trương Anh Duệ vẫn nhìn chăm chăm Đằng Lăng, trong đầu lần nữa “ nghe ” thấy giọng Đằng Lăng hơi mang hưng phấn và đặc ý.

Ta thật sự có thể nghe được người khác nghĩ gì trong lòng? Giờ khắc này, ý tưởng trong lòng mình được nghiệm chứng, Trương Anh Duệ thấy hạnh phúc không lồ lập tức tràn tới: có thể chứ, ông trời đối với lão tử không tệ, mặc dù lão tử bị như vậy lập tức ông trời tự nhiên dùng phương thức này bù đắp lại cho mình thật đúng là người ở hiền gặp lành! Thật là trời cũng giúp ta! Có khả năng này, lão tử làm ăn chẳng phải sẽ biết những người tới mua xe trong lòng nghĩ như thế nào sao? Đến lúc đó lão tử một tháng bán đi mấy trăm chiếc xe! Xem lão tử còn có thể lo bồi thường tiền ? Nếu như vậy, lão tử làm ăn còn thường bồi tiền, đó mới thật thật sự là vô lý!

Giờ khắc này, Trương Anh Duệ tràn đầy lòng tin đối với chuyện kế tiếp! Về phần bất thành lĩnh năng lực rốt cuộc là tới thế nào, giờ phút này trong lòng Trương Anh Duệ cũng không muốn nghĩ nhiều như vậy ? !

- Kia lão đệ, chú phải nói cho anh biết đi, sau khi rời công ty, rốt cuộc là chú tính thế nào?

Trầm mặc chỉ chốc lát sau, Đằng Lăng buồn buồn hỏi .

- Bây giờ tình hình này, vào công ty nhất định là không được, ba em nói tìm nơi thích hợp mở cửa hàng hoặc là siêu thị gì đó, mặc dù đầu óc thường

xuân không được tốt, nhưng trông nom cửa hàng, kiểm bát cơm ăn vấn đề còn không lớn.

Trương Anh Duệ không có nói thật.

Đặng Lăng vẫn cúi đầu, buồn buồn hút thuốc, giờ phút này đại não Đặng Lăng đang xoay tròn nhanh chóng: mặc dù trước liền muốn mượn có hoặc là lý do gì đó, tìm cơ hội thích hợp để Trương Anh Duệ “xin” rồi công ty đi, làm như vậy mặc dù có chút thiếu nhân tình, nhưng không có cách nào khác, ai bảo mình nợ hân ân tình lớn như vậy? Hôm nay nếu hân chủ động lên tiếng, vậy thì tốt quá, nhưng trước hân bị thương dù sao cũng là bởi vì mình, bây giờ đầu óc cũng không được tốt, Ôi vốn định cho hân 50 vạn, bây giờ tình huống thế này, tự mình không thể tỏ ra nhỏ nhen, hay là 80 vạn thôi vậy, cứ cho 100 vạn đi, coi như là cho hân tiền đường lão nửa đời sau, có 100 vạn này, cộng thêm 50 vạn trước kia, đủ hân làm buôn bán để kiếm sống rất dễ dàng, tốt, cứ làm như thế .

Đặng Lăng cũng không biết, giờ phút này nội tâm hân hoạt động, hoàn toàn thẳng thắn phơi bày trước mặt Trương Anh Duệ. Khi “nghe” đến Đặng Lăng quyết định cho mình 100 vạn thời, Trương Anh Duệ kích động thiếu chút nữa mà nhảy dựng lên!

Vốn là mình được 50 vạn, đối với mình mà nói thực có chút căng, tiền mượn nhà hàng quý, tiền bảo hiểm tiêu thụ, tiền hàng lô đầu tiên, tiền tu sửa cửa hàng ... rất nhiều khoản, hưởng chi mình còn phải chứa lại ít nhất 5 vạn làm lượng tiền lưu động, Trương Anh Duệ tính toán thật lâu, cũng cảm thấy 50 vạn thực hơi thiếu, vốn là muốn nghĩ cách mượn bằng hữu thân thiết, và từ ngân hàng vay chút ít, bây giờ nhìn lại, những thứ này đều không cần.

Trong số tiền này, số tiền khiến Trương Anh Duệ nhức đầu chính là tiền hàng, theo quy định bắt thành văn trên thương trường, nào sợ sau này cùng anh hợp tác là nửa năm hay hơn thế, nhưng mấy lần đầu hợp tác lúc ban đầu, phải là một tay giao tiền một tay giao hàng, nguyên nhân chính là giữa hai bên chưa tạo được sự tin tưởng lẫn nhau, bằng không ai biết có phải anh là một tên lừa gạt lừa lấy hàng hay không? Trương Anh Duệ tính toán, chỉ một lô hàng lúc ban đầu, ít nhất liền cần 30 vạn! Hôm nay coi như ổn, những khoản tiền khác cũng không cần rầu rĩ nữa.

Có 150 vạn này, ý định của Trương Anh Duệ không khỏi bắt đầu hoạt động: vốn là định thuê cửa hàng trên thị trấn, bây giờ hoặc giả có thể trực tiếp mua lại? À, không không không, hoặc là có thể trực tiếp đi lên huyện, mở một cửa hàng lớn hơn ở huyện? So với trên thị trấn, dân chúng quanh huyện càng nhiều hơn

Bạn đang đọc truyện *Quyền Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 7: Nhìn Thấu Tâm Can?

- Nếu như vậy

Trương Anh Duệ còn đang suy nghĩ miên man, Đặng Lăng chợt đứng dậy, bước nhanh đi tới trước bàn làm việc của mình ngồi xuống, từ trong ngăn kéo lấy ra chi phiếu gốc viết ở phía trên vài chữ, mặt mang vẻ buồn bã, đi tới trước mặt Trương Anh Duệ.

- Lão đệ, nói đến mà anh rất xấu hổ, nếu bây giờ em có tiền đồ tốt hơn, anh cũng không thể giữ em, như vậy đi, số tiền này coi như là lão ca ủng hộ sự nghiệp của chú

Trương Anh Duệ bị con số trên tờ chi phiếu này làm cho “sợ hết hồn”! Tay chân luống cuống từ chối,

- Ông chủ, vậy làm sao được cái này cái này trước vì chữa bệnh cho em, anh đã chi rất nhiều tiền, tiền này nói gì em cũng không thể nhận.

- Cảm lấy, lão ca bảo cảm thì chú cứ cảm cho anh!

Đặng Lăng không nói lời nào, hơi thô bạo đem chi phiếu nhét vào trong tay Trương Anh Duệ, cặp mắt khế đỏ lên, nhìn qua tựa hồ là có chút tính thật lòng.

- Tiền này nếu như chú không nhận, lão ca trong lòng bất an, bây giờ tình hình chú thế này, nói cũng là bởi vì anh mà ra, nếu chú nghĩ trong lòng còn có anh, tiền này chú hãy nhận đi!

Hai người giằng co, cuối cùng, lúc này Trương Anh Duệ mới rất ngượng ngùng, nhận lấy tiền này.

- Nghĩa tình này, cuối cùng cũng đáp xong.

Giờ phút này Trương Anh Duệ lần nữa “nghe” được lời trong lòng Đặng Lăng.

Hai người lần nữa hàn huyên một hồi, Trương Anh Duệ cáo từ .

- Lão đệ, cái khác anh đây không nói, chỉ nói đến giao tình giữa chúng ta, bất kể chú ở bên ngoài liều lĩnh như thế nào, lúc nào cảm thấy mệt mỏi, chỉ cần có lão ca anh đây có một chén cơm ăn, lão ca cũng sẽ không để cho chú phải ăn canh.

Đằng Lăng lao thẳng đến Trương Anh Duệ, đưa đến tận cửa phòng làm việc, vẫn không ngừng nắm chặt tay Trương Anh Duệ, xúc động nói .

Trương Anh Duệ nặng nề gạt đầu một cái,

- Chưa nói hết, ông chủ, nếu là đến lúc đó em thật không có cơm ăn, đến lúc đó em tóe dựa vào anh, anh ngàn vạn lần đừng bỏ rơi em đấy.

Đằng Lăng ha ha cười to, nặng nề vỗ bả vai Trương Anh Duệ, đáng vẻ thật cao hứng,

- Chưa nói hết mà, lão đệ, có cái vấn đề gì, cứ tới tìm anh!

.....

Đứng ở cửa phòng làm việc thật lâu, nhìn Trương Anh Duệ từ từ đi ra khỏi cửa, trong lòng Đằng Lăng thở dài một cái: trả xong phần nhân tình này, trong lòng thoải mái dễ chịu nhiều, từ nay về sau, mình cũng không cần có bất kỳ giao hảo nào với hắn nữa? Chỉ là hối tiếc một người tài như thế.

Việc Trương Anh Duệ rời đi, trong lòng Đằng Lăng rất là tiếc hận, năng lực chủ quản sản xuất của Trương Anh Duệ, cho dù là Đằng Lăng cũng không thể không bội phục, nếu như không phải là chuyện này để cho mình nợ chàng thanh niên này nhân tình quá lớn, nói gì cũng không thể để cho hắn đi, đáng tiếc, thật là đáng tiếc.

Trương Anh Duệ cũng vừa không chú ý những thứ khác, giờ phút này Trương Anh Duệ chỉ cảm thấy trên dưới mí mắt mình như có hai khối chì, buồn ngủ muốn chết, ý tưởng duy nhất, chính là nhanh chóng về nhà nằm ở trên giường ngủ một giấc! Về chuyện lúc nào thì đem 100 vạn kia chuyển vào tài khoản tên mình, hay chuyện làm rõ năng lực đặc thù của mình bất thành linh xuất hiện là chuyện gì xảy ra ... những vấn đề này, Trương Anh Duệ cũng mặc kệ, thậm chí, ngay cả Trương Anh Duệ thế nào trở lại nhà, thế nào nằm ở trên giường cũng không biết, mơ mơ hồ hồ, trong lòng Trương Anh Duệ chỉ có một ý niệm: trời ơi, sớm biết việc thấy ý nghĩ trong lòng người khác một như vậy, lão tử nói gì cũng không làm như vậy nữa!

Đợi đến khi Trương Anh Duệ tỉnh lại lần nữa, đã là ban đêm, Trương Anh Duệ nhìn xuống điện thoại di động, đã đến 6 giờ rưỡi buổi chiều!

Cảm giác vừa ngủ, thế nhưng đã ngủ hơn 8 giờ? Trương Anh Duệ không khỏi cười khổ: xem ra hậu di chứng là năng lực đặc thù của mình kia cũng thật lợi hại, xem ra về sau hạn chế dùng một chút thì tốt hơn, nếu không ai biết có còn những hậu di chứng khác hay không?

Bỗng nhiên, Trương Anh Duệ chợt đứng lên, trên mặt hơi chút lo lắng sờ soạng trong túi ở trên người một lần, nhưng khi nhìn vào đầu giường, vẻ mặt nhất thời thả lỏng: tờ chi phiếu tiền mặt trị giá 100 vạn kia, còn đang yên lặng nằm nơi đầu giường, tờ giấy hoa văn xanh biếc, đang tỏa sắc thái mê người.

Nhìn tờ chi phiếu mệnh giá 100 vạn này, trong lòng Trương Anh Duệ thở phào nhẹ nhõm: thật may là không có ném đi, nếu là lúc trở về lại nhét vào đầu đó trên đường, thật là khóc cũng không thể khóc được.

.....

- Ông chủ của con nói thế nào ?

Bà Trương vừa nấu cơm, vừa hỏi Trương Anh Duệ,

- Ông ta đồng ý cho con từ chức sao?

- Vâng.

Trương Anh Duệ gạt đầu một cái, phảng phất chung quanh mình có người đang nhìn chăm chú, liền đem tờ chi phiếu lấy ra,

- ... hơn nữa hẳn vì bù đắp cho con, liền cho con thêm 100 vạn.

- Cho con 100 vạn ? Vậy coi như hẳn có chút lương tâm.

Bà Trương như không có chuyện gì xảy ra, gạt đầu một cái, chợt ngẩng ngẩn cả người, run rẩy hỏi lại Trương Anh Duệ.

- Con trai, con nói ông chủ cho con bao nhiêu ?

Cuối cùng bà Trương còn nhớ ra chuyện như vậy tuyệt đối không phải là cái gì nên lớn tiếng tuyên dương, liền giảm thấp thanh âm xuống, cẩn thận hỏi lại Trương Anh Duệ.

- 100 vạn.

Trương Anh Duệ lần nữa nói, cầm trong tay tờ chi phiếu tiền mặt giá trị 100 vạn này đặt ở trên tay mẹ hắn.

- Đây, mẹ nhìn này, đây là một tờ chi phiếu tiền mặt 100 vạn, lúc nào cũng có thể đến ngân hàng thực hiện chuyển tiền.

Tựa hồ mình đụng phải không phải là một tờ chi phiếu vô số người mơ tưởng, cầu xin, mà là một khối lửa nóng rực, một khắc kia khi Trương Anh Duệ đem chi phiếu đặt ở trong tay bà, bà Trương giống như bị lửa nóng tạt vào, kịch liệt rút tay về: 100 vạn? Cứ như vậy đặt ở trước mặt mình? Bà Trương kích động đến mức hai tay run rẩy kịch liệt, hết thấy trước mắt khiến cho bà Trương có một cảm giác không thể tin: một tờ chi phiếu hoa hoa xanh biếc như vậy, thế nhưng liền trị giá 100 vạn?

Hồi lâu, bà Trương thật vất vả mới thu lại bình tĩnh, thấp giọng run rẩy hỏi Trương Anh Duệ.

- Con trai, ông chủ của con sao lại cho con nhiều tiền như vậy?

- Mẹ, ông ta cảm thấy con trai của mẹ làm cho hắn chuyện này, chẳng lẽ còn không đáng giá 100 vạn?

Trương Anh Duệ bĩu môi, khinh thường hỏi ngược lại.

- 100 vạn, đây coi như là hắn còn có chút lương tâm, nếu là ít hơn, chuyện như vậy nếu truyền đi, những đối tác của hắn sẽ nghĩ hắn thế nào? 100 vạn này thay vì nói là cho con, còn không bằng nói là vì thanh danh của hắn.

Bà Trương dĩ nhiên không cho là một cái mạng con trai mình ngay cả 100 vạn đều không đáng giá, suy nghĩ ở bất kỳ người mẹ nào, con của mình cũng là bảo bối của mình, cầm bao nhiêu tiền tới đều không đổi được, nhưng khi 100 vạn xuất hiện như vậy ở trước mặt bà, người đàn bà nông thôn chất phác này, cho tới bây giờ chưa từng thấy qua nhiều tiền như vậy vẫn có chút không dám tin.

- Con trai, thật sự là như vậy?

- Mẹ, nếu như không phải là hắn chủ động cho con, mẹ cảm thấy con có biện pháp để bắt hắn viết cho con tờ chi phiếu này sao?

Bà Trương nhẹ nhàng vỗ vỗ ngực, rốt cục như trút được gánh nặng.

- Nghe con nói như vậy, mẹ an tâm.....

Nhưng ngay sau đó, ý thức được giá trị tờ giấy nhỏ này, bà Trương nhất thời bối rối.

- Anh Duệ, con mau tìm chỗ nào an toàn cất nó đi, hay là cất trong ngăn kéo tủ?

Không đợi Trương Anh Duệ nói tiếp, bà Trương liền thay đổi quyết định của mình.

- Không được không được, thế này nếu là buổi tối tên trộm tới thì làm sao bây giờ? Hay là cho vào túi rồi cất trong thùng gạo nhé! Cũng không được, nếu như bị con chuột cắn làm sao bây giờ.....

Trong lúc nhất thời, bà Trương cảm giác tờ chi phiếu 100 vạn này giống như khối vàng ngọc, thế nên khiến cho mình không biết nên xử lý như thế nào.

Nhìn mẹ mình căng thẳng, Trương Anh Duệ dở khóc dở cười.

- Mẹ, mẹ yên tâm đi, không phải là chỉ có 100 vạn sao, yên tâm đi, mẹ giao cho con là được.

- Được, tốt lắm tốt lắm, con trai, con có thể cất thật kỹ đi, ngày mai con đi huyện sớm một chút, đem tiền này đến trong ngân hàng chuyển tới tài khoản của con, bằng không mẹ không yên lòng.....

Bà Trương thao thao nói, Trương Anh Duệ cực độ hoài nghi có thể ngay cả chính bản thân mẹ cũng không biết chính bà đang nói cái gì.

Đã là hơn 12 giờ đêm, trong phòng Trương Anh Duệ vẫn lộ ra ánh đèn.

- Đứa nhỏ này, sao còn chưa ngủ?

Bà Trương liếc mắt nhìn, quan tâm lắc đầu một cái.

- Nếu là trên người bà mang theo 100 vạn, đoán chừng bà cũng không ngủ được.

Trương Đức Vĩ tức giận hừ một tiếng, thúc giục.

- Đừng nhìn nó nữa, ngủ đi.

- Nói gì vậy, ông cũng chưa ngủ mà, còn nói tôi.

Bà Trương nói lại.

Không như bọn họ nghĩ, Trương Anh Duệ cũng không phải là vì 100 vạn kia mà ngủ không yên, mà là hắn đang cố gắng tìm hiểu năng lực khiến mình có thể nghe được suy nghĩ trong lòng người khác rốt cuộc là từ đâu mà đến, ánh sáng màn hình máy vi tính, khiến sắc mặt Trương Anh Duệ khác thường.

nhìn qua có chút dư tồn.

Mấy tiếng tìm hiểu, Trương Anh Duệ nghiên cứu từ đạo gia, phật gia thậm chí còn cả tông giáo tây phương, mặc dù cũng không có bất kỳ một thông tin nào có thể nói rõ tình huống mình gặp phải, nhưng những thứ này đã đủ ủng hộ Trương Anh Duệ tin tưởng một giả thiết mờ ảo. Nếu như theo thuyết pháp đạo gia, đó chính là: mình mở ra thiên nhân.

Ủng hộ Trương Anh Duệ đưa ra phán đoán này, là vết thương của mình lúc ấy. Căn cứ như lời bác sỹ điều trị chính cho mình, lúc ấy cây đinh kia đâm vào đầu mình đã xâm nhập nội bộ đại não, nhưng thần kỳ chính là cũng không phá hỏng bất kỳ tổ chức não nào, căn cứ kết quả chụp CT lúc ấy, tựa hồ đinh thép kia chạm được vào phần mềm, nhưng vạn hạnh chính là tựa hồ cũng không tạo thành tổn thương nào bởi vì cũng không xuất hiện biểu hiện liệt lâm sàng sau khi bị thương.

Phần mềm trong não, trong cổ đại được Đạo gia xưng là thiên nhân, được Phật gia xưng là nơi bí hiểm trong óc, nằm ở đỉnh đầu người, nơi bách huyết gặp nhau.

Thần kỳ chính là, mặc dù căn cứ các học thuyết, người Á Châu, Âu Châu, Phi Châu và Châu Mỹ, bắt đầu trao đổi, giao lưu toàn diện, là từ mấy trăm năm gần đây. Nhưng trải rộng toàn thế giới, các đại châu, trong các tôn giáo cổ đại, lại có cùng khái niệm về tác dụng kinh người của nó!

Nói thí dụ như cổ đại thì chức quan thần thường có khá nhiều bảo thạch, tiến hành nghi thức bói toán, sẽ làm ánh sáng bắn về phía ẩn đường hoặc mi tâm thiên linh, tất cả hướng về trong não, mi tâm vẫn được coi là nơi tập trung tinh thần, khi người gặp ách vận lúc sẽ khiến ẩn đường biến thành màu đen, trước mắt Trương Anh Duệ cho là đây chẳng qua là một sự trùng hợp, nhưng bây giờ, Trương Anh Duệ cũng không dám nghĩ như vậy.

Trở thành bộ phận thần bí nhất trong đại não, khoa học gia vẫn không biết hết tác dụng của nó đối với cơ thể người, chỉ có thể suy đoán theo khả năng là thời kỳ viễn cổ có con mắt thứ ba của sinh vật, ngoài năng lực là “trung tâm điều chế sinh vật” và dự cảm tương lai, cũng không hiểu rõ lắm, nhưng có một chút cũng là có thể xác định, đó chính là con mắt thứ ba này cho dù là bây giờ còn tồn tại thì đã ẩn sâu vào đại não, nhưng vẫn tác dụng như cũ, vẫn tồn tại dự cảm, hơn nữa có thể căn cứ biến hóa của hoàn cảnh chung quanh để tạo ra phản ứng tương ứng, tỷ như mọi người trong ánh nắng tươi sáng của cuộc sống sẽ cảm thấy tâm tình thoải mái, tinh lực dư thừa, giấc ngủ êm ái, còn gặp phải mưa phùn liên miên, khí trời u ám là sẽ mang tâm trạng trầm thấp, buồn bực, thường mất ngủ ... những tình huống này, chính là khi con mắt thứ ba phát huy tác dụng.

Loài người và sinh vật giới tự nhiên cảm giác đối với nguy hiểm và có khả năng biết trước, cũng chính là xưng “giác quan thứ sáu”, cũng là có liên quan tới con mắt thứ ba.

Chẳng lẽ là cây đinh kia xâm nhập đầu óc mình đã “kích hoạt” con mắt thứ ba của mình đang trong giấc ngủ, vì vậy mình mới mở ra thiên nhân? Trương Anh Duệ không làm sao tin được một giả thiết hoang đường như vậy.

Như thế xem ra, ban đầu bác sỹ nói mình có thể sẽ lưu lại chút hậu di chứng, thật là có, chỉ có điều hậu di chứng này cũng không phải là giống như bác sỹ dự đoán là bán thân bất toại, mà là mở ra “thiên nhân”, năng lực mà từ xưa đến nay vô số người có mà không thể phát huy!

Cái hậu di chứng này tới đúng lúc lắm, rất tốt!

Bạn đang đọc truyện *Quyền Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 8: Giám Đốc Tiêu Thụ Nhiệt Tình

- Ba, ngày mai con đi lên tỉnh, cùng mấy nhà đại lý cung cấp xe gắn máy cấp tỉnh bàn một chút, đại khái cần khoảng chừng bốn ngày đến một tuần lễ, trong khoảng thời gian này, chuyện tìm địa điểm thích hợp mở cửa hàng liền phiền ba. Địa điểm cũng không cần giới hạn ở trên thị trấn, nếu là chung quanh huyện có nơi thích hợp đích, ba cứ thuê, chủ yếu vẫn là xem vị trí.

Trước khi đi, Trương Anh Duệ dặn dò với ba mình.

- Yên tâm đi, chuyện này giao cho ba được rồi! Trên đường nhớ cẩn thận chút, đến tỉnh ổn định rồi thì nhớ gọi điện thoại cho ba mẹ, đừng làm cho mẹ con lo.

Trương Đức Vĩ tràn đầy lòng tin vung tay lên, lấy giọng nói yêu chiều của một người cha đối với Trương Anh Duệ nói. Có câu nói rất hay, tiền là gan của người đàn ông, hôm nay trong nhà có 150 vạn tiền can đảm, ngay cả nói chuyện, Trương Đức Vĩ cũng tự tin hơn rất nhiều.

Nghe được lời nói này của cha, Trương Anh Duệ cười cười.

- Vậy được, ba, ba chỉ cần tìm được nơi thích hợp, đến lúc đó ba quyết định nói vậy, nhưng ngàn vạn lần đừng tham rẻ thuê nơi không tốt ba nhé!

- Con với cái, ba con làm việc lúc nào mà không tính qua? Khu vực đối với chuyện làm ăn quan trọng thế nào, chẳng lẽ ta còn không biết ?

Trương Đức Vĩ giờ tay lên muốn đánh, lại bị bà Trương ngồi một bên cười dài ngăn lại, hãnh diện nói.

- Tiểu tử nguoi về điểm này còn dám nói à, còn kém xa lắm đấy.

Đúng, không ngờ vào lúc này cha còn nóng tính, nhưng nhìn mặt cha so sánh cùng mấy ngày trước, Trương Anh Duệ đột nhiên cảm giác được một tia vui mừng.

Bà Trương giúp Trương Anh Duệ kéo vạt áo, trong mắt sự ân cần mang theo một tia lo lắng.

- Anh Duệ, lần này con đi tỉnh, nên làm như thế nào trong lòng đều có tính toán chứ?

Trương Anh Duệ gật đầu một cái.

- Mẹ, dầu gì con cũng làm phó tổng giám đốc hai năm, cũng coi là đại lãnh đạo, những chuyện này con biết.

Bà Trương cũng mặc kệ, vô luận như thế nào tiểu tử này cũng là con trai của mình, vẫn có chút không yên lòng dặn dò.

- Đến tỉnh, cuộc sống không quen, con ngàn vạn đừng gây chuyện, thật sự có người khinh rẻ con, nếu có thể nhịn được thì cố chịu đựng, ra bên ngoài không có người quen, có thể bình an trở về chính là có phúc, không cần cả ngày nghĩ chuyện đầu đá cùng người ta Vết thương của con vẫn còn phải nửa năm quan sát, theo như bác sỹ nói không nên cho con đi, nhưng cha cha con tính tình như vậy

Trương Anh Duệ không biết nói cái gì cho phải, tựa hồ ở mình trong lòng mẹ, vẫn là đứa trẻ chưa trưởng thành, đi ra ngoài sẽ gây chuyện vậy! Nhưng mẹ dặn dò tràn đầy yêu thương, lại làm cho Trương Anh Duệ cảm giác âm áp trong lòng.

Thấy Trương Anh Duệ vẫn không nói gì, nên Trương Đức Vĩ ngược lại có chút khó chịu, trợn to hai mắt trách cứ,

- Tính tình tôi làm sao? Tính tình tôi đáng trách à? Nếu là không có tính tình này, con trai có thể lớn khôn như vậy ?

Vâng! Lấy đại một cái cố, hai người này lại cãi vã, Trương Anh Duệ lại nhức đầu, vội vàng gạt hai người ra.

- Đúng rồi, mẹ, mẹ đi giúp con xem một chút món canh trứng mẹ nấu cho con ăn trên đường đã xong chưa

Giao thông tỉnh Lỗ rất thuận lợi, phương diện này không chỉ có ở tỉnh Lỗ là tốt nhất mà hệ thống giao thông công lộ cả nước cũng tốt, giao thông đường sắt cũng rất phát đạt, ngay cả từ nhà Trương Anh Duệ thuộc cấp huyện thì đã có xe lửa chạy thẳng lên tỉnh.

Ngồi ở trên xe lửa, Trương Anh Duệ lần nữa nhớ lại tình hình tiêu thụ và sản xuất xe gắn máy trong nước, cũng coi là tăng thêm động lực cho mình đàm phán: theo các chính sách trong nước ban hành, các xưởng chế xuất xe máy, các xí nghiệp xe gắn máy trải qua hệ thống: ban đầu là nhà sản xuất → tổng đại lý → đại lý cấp tỉnh → đại lý cấp thị → đại lý cấp huyện / doanh nghiệp kinh doanh cấp huyện. Năm cấp này có cường chế, không được phát triển thành xưởng sản xuất → đại lý cấp tỉnh → đại lý cấp thị / đại lý cấp huyện / doanh nghiệp kinh doanh cấp huyện / doanh nghiệp và đại lý tiêu thụ cấp thị trấn; chế độ quản lý ba cấp như vậy, mỗi thành phần có tiềm lực làm tiêu thụ xe gắn máy đều có thể trực tiếp đi tìm đại lý cấp tỉnh, trực tiếp lấy hàng từ đại lý cấp tỉnh, để được giá cạnh tranh, mở rộng, chiếm hữu thị trường ở nông thôn, duy trì sự tồn tại của xí nghiệp.

Nói nghe buồn cười, trên toàn thế giới nhiều quốc gia như vậy, cấm và hạn chế xe máy, chỉ có độc nhất chúng ta người dân nước cộng hòa này. Thật may là, tỉnh Lỗ là một trong số ít tỉnh lớn trong nước, ngoài thành phố biển Cẩm Đào ra, những nơi khác trên toàn căn bản không có hạn chế xe máy, cũng coi là một mảnh đất cho xe gắn máy cả nước sinh tồn.

Có cái hiểu biết này, lòng tin của Trương Anh Duệ tăng lên.

.....

Buổi trưa, Trương Anh Duệ cũng đã đến tỉnh. Trương Anh Duệ cũng không lạ gì đối với tỉnh này, công việc trước kia, Trương Anh Duệ đã từng ở chỗ này làm việc hơn nửa năm, không dám nói rất quen thuộc với tỉnh thành, nhưng tối thiểu muốn đi nơi nào, ngồi xe thế nào cũng không cần hỏi người khác.

Trước chuyến đi tỉnh thành lần này, khi ở nhà Trương Anh Duệ đã có chuẩn bị tương đối kỹ.

Sau khi loại bỏ mấy nhà doanh nghiệp kinh doanh, Trương Anh Duệ chú tâm vào hai nhà cung cấp là Kinh Kỳ và Linh Mộc.

Hai nhãn hiệu xe gắn máy có tên tuổi này là hai đại gia trong nước, hai nhà cung cấp Honda chính hiệu trong nước tự nhiên kiếm tiền dễ hơn, hơn nữa chất lượng cũng tốt. Nhưng suy tính đến hoàn cảnh tiêu thụ, có vẻ lượng tiêu thụ ở thị trấn Tân Bản và Ngũ Bản cũng không làm cho người ta lạc quan.

Còn hai hãng xe gắn máy thương hiệu tỉnh Lỗ, so sánh chất lượng với Tân Bản và Ngũ Bản, thậm chí cả Yamaha thật ra thì cũng không kém, Linh Mộc Vương GS125 uy danh hiển hách, khiến cho rất nhiều người khi mua xe sẵn sàng lựa chọn hai hãng xe gắn máy nổi tiếng này.

Có những tính toán này, Trương Anh Duệ tự nhiên không chút do dự lựa chọn tiến hành đàm phán cùng bọn họ.

Nói đến hai hãng xe gắn máy lớn là Kinh Kỳ và Linh Mộc của tỉnh Lỗ, trên thực tế mấy năm trước đây là một hãng, chính là xe gắn máy Kinh Kỳ Linh Mộc, chẳng qua là sau lại bởi vì đấu tranh giữa thượng tầng công ty, không thể không chia xí nghiệp này làm hai, hai nhà đầu tư mỗi bên một xưởng sản xuất.

Mặc dù hai xưởng sử dụng kỹ thuật hoàn toàn giống nhau, tất cả đều là dùng động cơ GS, GT của Linh Mộc, nhưng người dân dường như không nghĩ đến hưng, Trương Anh Duệ đầu tiên lựa chọn cùng Linh Mộc tiếp xúc một chút, nhưng là kết quả tiếp xúc khiến cho Trương Anh Duệ rất là thất vọng.

Linh Mộc vốn là xí nghiệp tư nhân lắp ráp linh kiện của Nhật Bản lớn nhất nước đã lâu, đối với tiểu nhân vật một huyện thành nhỏ phía dưới cũng không mấy nhiệt tình, trong lời nói tràn đầy kiêu ngạo khiến người ta có cảm giác bị coi thường, một danh sách các điều khoản hợp tác càng làm cho Trương Anh Duệ mất đi hứng thú hợp tác cùng Linh Mộc: thật nghĩ không có người, thì ta phải ăn lông heo hay sao?

Kể tiếp cùng Kinh Kỳ tiếp xúc, lại khiến cho Trương Anh Duệ thấy khoan khoái.

Mới tách ra không bao lâu, vẫn còn trong giai đoạn điều chỉnh tổ chức, đối với người kinh doanh chủ động tìm tới cửa – Trương Anh Duệ, Kinh Kỳ biểu hiện tương đối nhiệt tình, điều khoản hợp tác cũng coi là tương đối công bằng, đặc biệt chiếu cố đối với nhà kinh doanh trong tỉnh, thậm chí Kinh Kỳ còn bày tỏ Trương Anh Duệ có thể trực tiếp lấy hàng từ xưởng sản xuất mà không cần ra đại lý cấp tỉnh.

Như vậy, tình hình cũng tương đối khách quan, lấy một chiếc GT125 bình thường làm thí dụ, căn cứ sự lắp đặt khác nhau, cuối cùng giá tiêu thụ là ở giữa 6200 đến 6900, từ đại lý cấp tỉnh lấy hàng giá tiền là giữa 5000 đến 5600, nhưng từ xưởng sản xuất lấy hàng thì giá tiền chỉ 4800 đến 5300, một chiếc xe lời lãi khoảng một ngàn bốn trăm, có thể nói lời mười phần.

Mặc dù như thế, có thể là từ chính suy tính về lợi nhuận của bọn họ, Kinh Kỳ quy định, lô hàng đầu tiên không thấp hơn 30 vạn, nộp 10 vạn tiền đặt cọc, để cho Trương Anh Duệ có chút nhứt đầu.

Suy nghĩ một hồi, Trương Anh Duệ vẫn quyết định tiếp xúc cùng hai nhà khác, về điểm này, Kinh Kỳ ngược lại rất sáng khoái bày tỏ không có vấn đề.

- Trương tiên sinh, tôi đưa anh đi!

Trước khi ra cửa, giám đốc tiêu thụ của Kinh Kỳ - Cố Đại Thành đứng dậy, nhiệt tình nói với Trương Anh Duệ.

Hai người cười cười nói nói, đi tới cửa chính của công ty, Cố Đại Thành chợt vỗ đầu một cái.

- Đúng rồi, Trương tiên sinh có chỗ ở ổn định hay chưa?

- Cái này, tạm thời thì chưa có.

Trương Anh Duệ hơi ngại ngùng, khi tới quá vội vàng, tính liên lạc cùng mấy nhà này cho xong trước, xuống xe lửa liền đến Linh Mộc đầu tiên, từ khi đi ra khỏi Linh Mộc liền trực tiếp chạy tới Kinh Kỳ, đừng bảo là dùng chân, coi như là com trưa cho đến bây giờ cũng còn chưa ăn đây.

Đúng lúc này, bụng Trương Anh Duệ rất không khách khí sôi lên ừng ực.

Cố Đại Thành nhất thời vui vẻ, vỗ một cái thật mạnh trên bả vai Trương Anh Duệ.

- Như vậy thì, quên chưa nói, lão đệ, nếu tới đây, đó chính là khách công ty chúng ta! Vậy, cậu cũng đừng đi tìm khắp nơi, liền ở nhà khách của công ty chúng tôi đi. Hôm nay nghỉ ngơi một chút cho thoải mái. Điều kiện mặc dù không tốt lắm, nhưng cũng không kém khách sạn ba sao.

Nói xong, không đợi Trương Anh Duệ giải thích, nhẹ lời Trương Anh Duệ đi ra ngoài.

- Đi, lão đệ, tôi giúp cậu bố trí, sắp xếp xong xuôi, huynh đệ chúng ta cùng đi ra ngoài ăn một chút gì.

Thay đổi xưng hô cùng Trương Anh Duệ, người này từ trước gọi “Trương tiên sinh” rất tự nhiên chuyển thành “lão đệ”.

- Vậy làm sao được.

Trương Anh Duệ hơi khiêm nhượng, đối mặt vị giám đốc nhiệt tình này, Trương Anh Duệ cũng lúng túng, đồng thời ở trong lòng cảm khái, những người này quả nhiên không hổ là chuyên nghiệp, rất nhiệt tình.

- Có đáng gì, dù sao cũng là sản nghiệp công ty mình, nếu là lão đệ đã đến rồi còn để cho cậu đi ra ngoài tốn tiền ở khách sạn, vậy còn không phải bị các bằng hữu mắng tôi chiều đãi không chu toàn sao?

Cố Đại Thành vừa nói, liền dẫn theo Trương Anh Duệ đi tới một khách sạn bên cạnh.

- Chính là chỗ này, lão đệ cậu cứ yên tâm ở đây.

Dứt lời, liền đi tới trước bậc, sắp xếp giúp Trương Anh Duệ.

Dưới sự hướng dẫn của nhân viên phục vụ, hai người đi tới một gian phòng khách tầng ba, nhìn gian phòng được quét dọn sạch sẽ, Trương Anh Duệ rất

hài lòng.

Bạn đang đọc truyện *Quyền Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 9: Lật Mặt Nhau (Thượng)

- Lão đệ hài lòng là tốt rồi, đi lên nghỉ ngơi một chút trước, ngủ dậy thì đến chỗ lễ tân nói một tiếng, lão ca tới đón cậu, chúng ta cùng đi ăn một chút gì ... com tới cậu muốn ăn gì?

Thấy Trương Anh Duệ rất hài lòng với sự sắp xếp của mình, trong lòng Cố Đại Thành cũng thở phào nhẹ nhõm.

Những năm gần đây cuộc sống của mọi người cũng không tốt, nhất là gần đây đang tiến hành điều chỉnh, mình là lãnh đạo ngành tiêu thụ gặp phải áp lực rất lớn, trong quá khứ, một tiểu thương nhỏ như vậy tại sao có thể là mình ra tay? Nhưng bây giờ, hoàn cảnh bắt đầu thay đổi, bất kỳ một khách hàng cũng là bát com của các xưởng chế tạo xe gắn máy, bất kỳ khách hàng, mình cũng không thể bỏ qua.

Đảm nhiệm chức Phó tổng giám đốc trong hai năm này, mặc dù mình cũng không chủ quản phương diện bán hàng, nhưng Trương Anh Duệ cũng có nhiều kiến thức hơn, đối với loại chuyện như vậy cũng không phải là không hiểu, đừng nói chỉ là giúp hắn có chỗ đứng chân, nếu như xác định anh rất trọng yếu đối với bọn họ, khách sạn cấp năm sao, massage, gái đẹp phục vụ cũng là chuyện rất bình thường. Chỉ cần anh có nhu cầu, gái ngoại quốc nàng cũng tùy ý chọn điều kiện tiên quyết là: chỉ cần anh có thể mang đến cho bọn hắn đầy đủ lời lãi.

Nếu trước mắt đây hết thảy là tiêu chuẩn đãi ngộ đối với đối tác, Trương Anh Duệ dĩ nhiên là không hề ngần ngại chuyện như vậy, sẵn sàng tiếp nhận. Về phần đi ăn com, suy nghĩ một chút, Trương Anh Duệ nói với Cố Đại Thành.

- Đi ăn đồ nướng đi, chỗ đó nhiều người náo nhiệt thật là phiên lão ca.

- Khách khí gì, đây cũng không phải là trách nhiệm của lão ca phải làm sao?

Cố Đại Thành giơ ngón tay cái lên, gương mặt tán thưởng.

- Được! Tùy ý lão đệ, nói vậy, nếu muốn ăn đặc sản của tỉnh, hay là muốn đi ăn đồ nướng, chỉ cần lão đệ nói với anh là được

Bạn đang đọc truyện *Quyền Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: Lật Mặt Nhau (Hạ)

Quả thật cũng chỉ có thể từ 2% kia rút ra chút ít, bằng không sao người ta đưa ra mức khởi điểm là 2% . Muốn cho người rút ra ba phần từ 4% đó, lợi nhuận khấu trừ cũng chỉ từ 2% tăng đến 2.8% , còn phải mất thể diện như vậy, cũng không đáng .

Ông trời ơi! Ta biết ngay mà, nếu như theo người này nói, hắn làm sao có thể kiếm nhiều như vậy, cái chức giám đốc tiêu thụ này cũng kiếm đủ, tình cảm mà nói thì người này cũng chỉ ăn ở triết khấu. Nhưng tâm niệm Trương Anh Duệ thay đổi: lợi nhuận khấu trừ từ 2% tăng lên tới 4% , nếu để hắn rút ra ba phần từ trong 2% , thì cũng tương đương lợi nhuận khấu trừ khởi điểm có thể đánh tới 3.4% , so sánh với trước đó thì hơn 1.4% , kẻ ngu mới không làm!

Nghĩ lại, cái “ đề nghị ” này của Cố Đại Thành, coi như là một chuyện tốt đối với hai người.

Đối với Cố Đại Thành mà nói, từ 2% kia rút ra ba phần, dường như không nhiều lắm, cho dù là kim ngạch tiêu thụ một năm 300 vạn, hắn có thể kiếm được mới có 18000, nhưng không là gì so với chức giám đốc tiêu thụ như hắn. Tất cả tiểu thương cũng thuộc về hắn quản lý, trong tất cả tiểu thương, cho dù là có một nửa để cho hắn khấu trừ, người này đơn giản có thể kiếm hai ba trăm vạn một năm, đơn giản là quá nhẹ nhàng!

Trương Anh Duệ hiểu rất rõ, Cố Đại Thành nắm trong nhiều tư liệu, quyền lực to lớn, những giám đốc bộ phận khác không thể so sánh được, tạo quan hệ tốt với bất kỳ giám đốc tiêu thụ của một công ty nào, về sau có nhiều chỗ tốt, không nói khác, chỉ cần ở phương diện tuyên truyền phối hợp tốt, một năm tiền tiết kiệm được cơ hồ cũng đủ trả cho toàn bộ nhân viên dưới quyền.

- Chuyện này liền phiền lão ca ... Nhưng phiền lão ca như vậy, lão đệ quả thật có chút ngại.

Trương Anh Duệ tựa hồ hơi say, bưng chén rượu lên lão đảo lắc lư, cổ làm vẻ thần bí nhìn chung quanh, thấy không có ai chú ý, lúc này mới tiến tới nói khẽ với Cố Đại Thành.

- Nhưng lão đệ cũng không phải là cái loại không có tình người, như vậy đi, nếu như lão ca có thể giúp tôi tăng một chút lợi nhuận khấu trừ, được thêm bao nhiêu, lão đệ cho anh số này

Dứt lời, Trương Anh Duệ dựng lên ba đầu ngón tay, quơ quơ về phía Cố Đại Thành.

Trương Anh Duệ thấy rõ ràng, ánh mắt Cố Đại Thành nhất thời sáng lên! Ngoài miệng lại nói.

- Lão đệ làm cái gì vậy, lời này Ôi dào! Cậu xem lão ca ta là người như vậy sao!

Trong lòng Trương Anh Duệ thấy khinh người này ra vẻ, ngoài miệng cũng là nói chuyện đại nghĩa.

- Lão ca, lời này anh nói cũng không đúng rồi, anh vì chuyện của lão đệ chạy trước chạy sau, lão đệ nếu không có một chút tâm ý, còn đáng mặt ở trong này ăn cơm sao, ra ngoài làm ăn, mọi người dạy không phải có tiền mọi người cùng kiếm, có cơm mọi người cùng ăn sao?

Thấy Cố Đại Thành còn muốn nói gì nữa, ý vào mời rượu, Trương Anh Duệ không nói thêm, lấy bình rượu liền rót đầy cho hai người,

- Nào, lão ca, nếu anh để mắt lão đệ, thì cũng đừng nói gì nữa, đem chén rượu này uống, nếu là nói khác, huynh đệ ta liền trực tiếp phui mông đi, hai anh em chúng ta ngay cả tiếng huynh đệ cũng không cần để ý.

Nghe Trương Anh Duệ nói “ như đinh đóng cột ” như vậy, không còn cách nào, hoàn toàn tỏ vẻ “ người không đáp ứng ta, chúng ta ngay cả huynh đệ cũng không là gì ”, Cố Đại Thành nghe rằng nhếch miệng, cười khô lắc đầu một cái.

- Lão đệ cậu thật là Nếu ta không đáp ứng, ngược lại hoàn toàn là lỗi của lão ca rồi. Được! Lão ca ta gì cũng không nói thêm, từ hôm nay trở đi, lão đệ cậu chính là anh em ruột của ta, khác không dám nói, chỉ cần có thể lấy cho cậu, lão ca ta tuyệt đối sẽ không để cậu ít đi nửa phần!

Chuyện như vậy thành công, Trương Anh Duệ mừng rỡ trong lòng.

Trương Anh Duệ ước tính, lấy chia bình quân mình một ngày bán một chiếc xe mà tính toán, một năm kim ngạch tiêu thụ đại khái cũng vượt qua 200 vạn, coi như là giảm đi cho người này 18000 , một năm lợi khấu trừ cũng đã hơn 80000, cộng thêm bình thường lời lãi không tính thì không biết, tính ra rồi, Trương Anh Duệ cũng kinh hồn: một năm lời lãi ít nhất có 45 vạn!

45 vạn, đối với những nhà kinh doanh lâu năm mà nói cũng là không coi là cái gì, với người có tiền một chiếc hơn trăm vạn không chừng cũng còn nhiều hơn, một cửa hàng chuyên bán xe 4S hàng năm lời không vượt qua mấy ngàn vạn, ông chủ cũng không hài lòng nhưng mình không giống vậy, hai tháng trước, mình còn chỉ là một công nhân viên tháng cầm 5000 đồng tiền lương. Cha mẹ của mình chẳng qua là nông dân bình thường, một năm tịnh kiếm 45 vạn, trước kia thật là nghĩ cũng chưa dám nghĩ tới .

Đạt thành hợp đồng này, hai người rõ ràng cảm giác gần lại rất nhiều, dưới sự hưng phấn, hai người lập tức đã uống hết hai chai rượu vào bụng .

Thừa dịp này, Trương Anh Duệ lần nữa hỏi tới một vấn đề mình ban ngày không nghĩ ra.

- Đúng rồi lão ca, hôm nay em xem những điều khoản hợp tác, tựa hồ cũng không có nói tới phương diện phối hợp tuyên truyền, vậy công ty chúng ta quy định thế nào?

- Ha ha

Cố Đại Thành hơi say, cạch chén rượu, giơ ngón tay cái lên ha hả cười nói:

- Cái vấn đề này, lão đệ hỏi đúng người đấy, nói như thế này, mảng tuyên truyền này chúng ta nhất định là muốn phối hợp, nhưng phối hợp thế nào, thậm chí định có thông qua hay không, mức độ ủng hộ như thế nào, còn không phải chỉ là chuyện một câu nói của lão ca ta?

Vừa nói vừa vỗ vỗ bả vai Trương Anh Duệ, nói:

- Nhưng cái vấn đề này lão đệ không cần lo lắng, cậu báo lên kế hoạch tuyên truyền, chỉ cần không phải quá tốn kém khiến cho người khác nhìn một cái đã cảm thấy không thích hợp, lão ca tuyệt không nói hai lời! Còn những giấy tờ tuyên truyền cần thiết, cậu yên tâm chính là ... cách có cách

Cố Đại Thành dừng lại, lần nữa đánh cạch rượu, chống mặt giơ lên ba đầu ngón tay,

- Ý của lão đệ, lão ca ta cũng không thể không chú ý, như vậy đi, bất kể đến lúc đó cậu là mượn nhà hay nhà riêng làm cửa hàng, chỉ cần cậu có thể đưa ra một hợp đồng thuê cửa hàng hay giấy tờ nhà cách công ty cho cậu ba phần!

- Đến khi cậu ký hợp đồng, ừ cùng chủ nhà thương lượng một chút, chuyện này không phải không cần nhắc ... có phải hay không

Nói đến đây, Cố Đại Thành nháy mắt với Trương Anh Duệ, mọi người đều biết rõ ràng trong lòng rằng trong chuyện này có mờ ám.

- Lão ca ta cho cậu biết, cái mướn phòng tiền này cũng không phải là người nào cũng được cho, cũng chính là lão ca xem hai ta có duyên, nếu không ... nhưng cậu cũng đừng làm quá mức mà khó, nếu không lão ca cũng chịu ... khó khăn ... khó khăn lắm ...

Nói đến đây, rốt cục không thắng được tử lực, Cổ Đại Thành ngáp dài một tiếng gục xuống dưới đáy bàn, trong chốc, đã vang tiếng ngáy như sấm

Trời! Nhìn thấy Cổ Đại Thành say như chết, Trương Anh Duệ buồn bực: mẹ nó, kém cỏi như người còn là một giám đốc kinh doanh, tử lực thật chẳng ra sao, thậm chí ngay cả ta cũng uống hơn người? Ta làm thế nào đem người đưa trở về? Lão tử lại không biết người ở đâu.

Nhưng vừa nghĩ tới ngoại ngạch đạt được ba phần tiền mướn cửa hàng, hơn nữa ở đây còn tung đầy hỏa mù như vậy, không, phải là công khai chứ, như vậy là mình có thể công khai giờ trò trong tiền thuê cửa hàng. Trương Anh Duệ lại không nhịn được há miệng: thật là tin tức tốt, có thể làm cho bên này xuất ba phần tiền thuê cửa hàng, thật là một niềm vui ngoài ý muốn, nếu là có thêm ba phần tiền thuê cửa hàng, rất nhiều chuyện liền rất dễ dàng.

Bất đắc dĩ, Trương Anh Duệ đành phải kéo Cổ Đại Thành như con chó chết về chỗ mình ở, đặt cho hắn một phòng. Thật may là, Cổ Đại Thành, người này thuộc về tầng lãnh đạo công ty, gương mặt này cũng có thể làm chi phiếu sử dụng, chỉ là Trương Anh Duệ cảm thấy kỳ quái, hai lỗ tán xinh đẹp tại sao cười kỳ quái như vậy?

.....

Sáng sớm ngày hôm sau, một tràng tiếng gõ cửa khiến Trương Anh Duệ thức tỉnh trong giấc mộng.

Tỉnh táo lại, Trương Anh Duệ ra mở cửa, liền nhìn thấy, là người miệng đầy mùi rượu – Cổ Đại Thành.

- Lão đệ, anh phục cậu!

Thấy cả người Trương Anh Duệ trên dưới chỉ còn lại mùi rượu nhàn nhạt, Cổ Đại Thành giơ ngón tay cái lên, gương mặt bội phục.

- Về phương diện uống rượu này, lão ca ta còn chưa phục qua người nào đâu, không ngờ lão đệ cậu tử lực cao như vậy! Nếu là cậu làm nghiệp vụ, càng không phải nói, là cái này!

Dứt lời, giơ ngón tay cái lên.

Cổ Đại Thành vừa nói như thế, trước đó còn không có chú ý tới điểm này, giờ Trương Anh Duệ không khỏi sùng sốt: đúng vậy, tử lực mình, mình biết, bình thường đỉnh điểm cũng chỉ có bảy tám chén, nhưng tối hôm qua chính mình một người liền uống ít nhất 15 chén, đây là chuyện gì xảy ra?

Tối hôm qua còn không có nghĩ tới điều này, bây giờ nhắc tới chuyện này, Trương Anh Duệ mới thấy kỳ quái, nghĩ tới nghĩ lui, tựa hồ tử lực rượu này gia tăng, cũng là gần đây mới bắt đầu?

- Lão ca anh tới đây là vì ...?

Bây giờ không phải là lúc nghĩ cái vấn đề này, mặt Trương Anh Duệ nghi hoặc nhìn Cổ Đại Thành, hỏi .

- Không có gì, lão ca ta tới kêu cậu đi xuống ăn cái gì đó, chúng ta phải chiêu đãi mình một bữa ăn sáng thật tốt

Cổ Đại Thành ra sức xoa cái mặt vẫn còn say của mình, để cho mình thoát nhìn có tinh thần một chút, rồi mới lên tiếng .

Hiểu rồi, đây là muốn cho mình nhanh chóng ký hợp đồng, sớm ký hợp đồng sớm an tâm, tránh đến lúc có vấn đề, con vịt được nấu chín, nếu là bay đến mâm của người khác, thật là có nhiều buồn bực? Trương Anh Duệ lập tức hiểu một tầng hàm nghĩa trong lời nói của Cổ Đại Thành.

Nhưng về điểm này, Trương Anh Duệ ngược lại cũng không có gì dị nghị, dù sao điều kiện bên này rất tốt, vậy thì như vậy đi, có nên đi tìm Hào Tước Linh Mộc và Lực Buồm hay không ... nếu điều kiện bên này đã tốt như vậy, lại đi tìm bọn họ không phải là ngu sao!

.....

- Đúng rồi, lão đệ, có một chuyện quên nói cho cậu, công ty chúng ta bán cho tiểu thương làm doanh nghiệp trong tình giá tương đối thấp, nhất là lão ca chiêu cổ cậu, ừ ừ ... cho nên có một chuyện lão ca cần nhắc nhở cậu trước, chính là giữa các tiểu thương làm doanh nghiệp tiêu thụ không thể trao đổi hàng lẫn nhau, tránh cho những tiểu thương làm doanh nghiệp tình khác đánh thẳng vào chúng ta.

Vừa ăn bánh bao thịt thơm lừng trong phòng chiêu đãi, húp bát cháo nóng ngon lành, Cổ Đại Thành vừa nói với Trương Anh Duệ.

Bạn đang đọc truyện *Quyền Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: Thay Đổi Chủ Ý

Quả nhiên, com nước xong, hai người lau miệng, Cố Đại Thành hỏi Trương Anh Duệ:

- Lão đệ, không biết hôm nay cậu sắp xếp như thế nào?

Diễn kịch đây! Trong lòng Trương Anh Duệ thầm nói, trên mặt lại bất động thanh sắc, nghĩ nghĩ, nói,

- Lại nói mà hồ thẹn, tuy rằng lão đệ biết sản phẩm công ty chúng ta danh tiếng cũng không tệ, nhưng thật đúng là em chưa lái xe công ty chúng ta đâu, nếu tiện, lão ca có thể giúp em sắp xếp, để cho em có một hiểu biết tương đối rõ về xe của công ty chúng ta, làm cho lòng tin của em càng vững hay không?

Yêu cầu này thực hợp lý, Cố Đại Thành tự nhiên sẽ không cự tuyệt, huống chi Cố Đại Thành cũng vui vẻ thấy Trương Anh Duệ như thế, không thể không nói, là đối tác lớn nhất của Linh Mộc ở quốc nội, tuy rằng hiện tại Linh Mộc và Kinh Kỳ đã tách riêng, có thể đi theo Linh Mộc lâu như vậy, kỹ thuật của Kinh Kỳ quả thật không phải vấn đề.

Động cơ kỹ thuật cũng vẫn là động cơ kỹ thuật Linh Mộc chính tông, chất lượng xe chứng thật là không nói, tuy rằng tránh không được một vài bệnh chung hàng trong nước như trước, nói thí dụ như các khâu nhỏ xử lý không đúng chỗ chẳng hạn. Nhưng về giá cả mà nói, thật là không có gì để nói nữa rồi, chất lượng tuyệt đối là ở vào hàng đầu trong xe máy quốc nội.

Buổi chiều, khi Trương Anh Duệ hạ bút ghi tên mình xuống hợp đồng, Cố Đại Thành thở phào một cái.

Không biết vì cái gì, Cố Đại Thành cảm giác người trước mắt này dường như có thể làm thành một nhà kinh doanh lớn, nếu mình và hắn hợp tác, là một lựa chọn sáng suốt nhất của chính mình.

- Cha, mẹ, ở đây con đàm phán xong rồi ạ!

Từ trong công ty Kinh Kỳ đi ra, Trương Anh Duệ lập tức gọi điện thoại, đem tin tốt lành này nói cho cha mẹ của mình.

- Thật sao?

Trương Đức Vĩ cùng bà Trương có chút không dám tin tưởng rằng con mình xử lý chuyện này nhanh như vậy, trong sự kích động và không dám tin hỏi lại Trương Anh Duệ:

- Con à, nói cho ta nghe một chút đi, là cùng công ty nào ký hợp đồng? Trên hợp đồng là quy định như thế nào?

- Vâng.

Trương Anh Duệ "đồng ý", đem chuyện chính mình và Cố Đại Thành đã nói chuyện kể lại với ba mẹ, giá nhập hàng và giá xuất hàng, huấn luyện sau tiêu thụ cùng với những quy định khác trên hợp đồng, nói rất rõ ràng rành mạch cho cha mẹ của mình.

- Điều kiện tốt như vậy?

Nghe Trương Anh Duệ nói đến chuyện hợp tác lại có nhiều ưu đãi như vậy, bà Trương có chút không dám tin tưởng, không yên hỏi lại Trương Anh Duệ:

- Con trai, không phải là con bị người ta lừa chứ? Tiền có dễ dàng kiếm như vậy không? Bọn họ làm như vậy còn kiếm được tiền sao? Một năm là 45 vạn đấy!

Bà Trương có chút phát run, bên cạnh còn có tiếng hít thở quen thuộc rõ ràng rất to, đó là chồng của bà.

- Mẹ, chúng ta làm như vậy, tương đương với là lấy hàng trực tiếp từ xưởng, không có ai ở giữa, giá cả dĩ nhiên là rẻ hơn rất nhiều, hơn nữa đây chỉ là giảm đi một phần. Phần lãi, lãi ròng... con đoán chừng ba mươi lăm ba mươi sáu vạn.

- Mặt khác, hiện tại con đang ở cầm trong công ti Linh Mộc Lỗ Tinh đi ra, đang ở cửa lớn, mẹ nói bọn họ cho dù là gạt con thì có thể lừa như thế nào?

Trương Anh Duệ cười nói với cha mẹ đầu bên kia điện thoại,

- Hơn nữa mẹ tính xem, tiền này mặc dù dễ chuyển, nhưng riêng là kỳ đầu tiên liền bỏ ra ít nhất 70 vạn, dân thương làm sao có thể một lúc lấy được ra nhiều tiền như vậy?

- Điều này cũng đúng, như vậy là tốt rồi, như vậy là tốt rồi, hơn ba mươi vạn cũng không ít.

Nghe Trương Anh Duệ nói như vậy, bà Trương rốt cục được thở phào nhẹ nhõm, con bà nói rất đúng, đối với tuyệt đại đa số nhân dân mà nói, 70 vạn là

một số khoản lớn, tiền này mặc dù dễ kiếm, cũng bắt một người lấy ra tất cả gia tài của mình. 70 vạn, dám mạo hiểm và phiêu lưu như thế này thực không có mấy người.

- Mẹ, ba của con tìm được cửa hàng rồi sao?

Trương Anh Duệ hỏi, dựa theo tình hình, hiện tại vấn đề chủ yếu, đã từ hạng mục tìm hàng chuyển biến thành làm như thế nào tìm cửa hàng thích hợp.

Vừa nghe Trương Anh Duệ hỏi vấn đề này, bà Trương cũng sốt ruột,

- Còn chưa có, ba của con vô dụng, đến bây giờ còn chưa lo xong chuyện cửa hàng!

- Điều này có thể trách tôi được sao, nó muốn cửa hàng mặt tiền thích hợp là khó, tùy tiện làm sao được?

Vừa mới từ bên ngoài tìm cửa hàng mặt tiền trở về Trương Đức Vĩ bất mãn nói.

- Nếu còn không tìm được, sau khi con trở về sẽ tìm, trước hết để cho ba con đến đây nhận huấn luyện phục vụ và sửa chữa sau bán hàng đã, lúc này mới qua hai ngày đúng không ạ? Tìm không ra cũng là bình thường.

- Ủ, con à, con ở đó chờ, ta lập tức đi ngay.

Nghe Trương Anh Duệ nói như vậy, Trương Đức Vĩ không nói ý gì khác, lập tức đáp. Vừa rồi con trai tính cho ông một chút, cho dù là một ngày bán đi một chiếc xe, một năm cửa hàng chính mình cũng thu vào ít nhất 45 vạn, chậm trễ một ngày, vậy là kiếm chậm trễ ít nhất 1000 đồng! Vậy cũng không nên trì hoãn.

Giờ khắc này, Trương Đức Vĩ cùng bà Trương đều hiểu rất rõ hàm ý của câu : "Thời gian chính là tiền tài".

- Anh Duệ, ba của con một mình ở nơi này không có sao chứ? Sẽ không bị thiệt thòi chứ?

Vừa về đến nhà, bà Trương xác nhận con mình đi ra ngoài một chuyến chẳng những không bị thiệt thòi, ngược lại còn buôn bán lời không ít, lập tức đem lực chú ý chuyển đến chồng mình, vừa tới tỉnh lại.

Trương Anh Duệ nở nụ cười,

- Mẹ, ba của con là ai mẹ không rõ ràng sao, tuy rằng không đến mức ức hiếp người khác, nhưng người khác muốn lợi dụng ấy cũng không phải dễ dàng như vậy.

Bà Trương vẫn là có chút không yên lòng,

- Nói tuy rằng nói như thế, nhưng những người đó đều là người tỉnh lý mà, cả đám đều là quý tộc, ba của con chưa từng có giao tế cùng những người đó, khó tránh khỏi bị thiệt thòi.

- Không có việc gì, mẹ, mẹ an tâm đặt trái tim vào bụng đi!

Trương Anh Duệ cười đặt mẹ chính lên ghế trên,

- Mẹ, mẹ nghĩ xem, ba của con lần này ở đó nhận huấn luyện, mặc dù là vì chuyện kinh doanh nhà chúng ta, nhưng đồng dạng, chẳng phải là việc buôn bán của bọn họ?

- Về điểm này, bọn họ cũng không thể lơ đãng, đặc biệt cùng đối tác của mình, đối với chính bọn họ lại có chỗ gì tốt, mẹ ngẫm lại có phải hay không?

Thấy mẹ mình vẫn không yên tâm, Trương Anh Duệ nói thêm :

- Hơn nữa hiện tại liên hệ cũng rất tiện, ba của con mang theo di động mà, có chuyện gì một cú điện thoại sẽ biết, trước khi đi ba của con cũng nói , hằng ngày sẽ gọi điện thoại về nhà. Con cũng dặn dò ba, có chuyện gì thì nói với con, con can thiệp cùng bên kia... Chuyện này quan hệ đến tương lai nhà chúng ta có thể kiếm bao nhiêu tiền, có thể qua loa được không ?

Lời này thật ra thực có lý, hơn nữa bà Trương vốn là cũng không quá lo lắng, chỉ là cứ nghĩ đến ông xã nhà mình một mình đi ra bên ngoài, bản năng trong lòng thấy lo lắng mà thôi, nghe Trương Anh Duệ nói như vậy, bà Trương miễn cưỡng yên tâm, đồng tình với lời nói này của Trương Anh Duệ, gật gật đầu,

- Cũng đúng!

Tâm sự buông xuống, bà Trương lập tức nhớ lại chuyện khác, nhất thời có chút đứng ngồi không yên,

- Nhưng còn à ... hiện tại mặt tiền cửa hàng thích hợp chúng ta còn chưa tìm được đâu, chuyện này có thể làm như thế nào!?

- Mẹ yên tâm, hôm nay con nghỉ ngơi một chút, ngày mai con sẽ đi lên huyện nhìn xem, chỉ cần có nơi thích hợp, con nhất định sẽ thuê.

Đem khối bánh mỳ cuối cùng nhét vào miệng, Trương Anh Duệ mơ hồ nói.

- Đi lên huyện?

Bà Trương kinh hãi hét một tiếng, nhất thời sốt ruột,

- Con à, không phải nói ở mở cửa tiệm trên trấn sao? Tại sao lại muốn đi lên huyện, tiền thuê nhà trên huyện mắc như vậy, một ngày tiền kiếm được cũng không đủ tiền thuê nhà.

- Không khoa trương như vậy chứ!

Đối với sự cẩn thận của mẹ mình. Cho dù là cẩn thận đi, Trương Anh Duệ cũng không biết nói cái gì cho phải, nghĩ nghĩ, Trương Anh Duệ mới lên tiếng,

- Mẹ, mẹ yên tâm đi, tiền thuê nhà trên huyện tuy rằng đắt, nhưng người cũng nhiều, mẹ xem trên trấn có vài người, đi lên huyện thành mua đồ lại có bao nhiêu người? Có thể tiền thuê nhà quả thật là đắt, nhưng chỉ cần chúng ta bán thêm mấy chiếc xe, không phải đã kiếm trở lại sao? Hơn nữa, tiền thuê nhà ở huyện không có mắc như vậy, chúng ta lại không cần thuê cửa hàng mặt tiền, hơn nữa không phải con nói cùng mẹ rồi sao? Chúng ta bỏ tiền thuê nhà, công ty Kinh Kỳ bên kia sẽ cho chúng ta ba phần.

- Vậy cũng không ít.

Đối với chuyện con mình có thể làm cho nhà cung cấp tài trợ ba phần tiền thuê nhà, bà Trương cũng thật cao hứng.

Nhưng trong lòng vẫn có chút không vui, ở trong lòng của bà, cũng có một chút tính toán: so với tiền thuê nhà trên thị trấn, cho dù là giảm đi ba phần trợ cấp, giá tiền thuê nhà cũng đắt hơn.

Nhưng khi Trương Anh Duệ vừa nói xong, bà Trương nhất thời vui vẻ:

- Ủ, vậy chúng ta đi lên huyện!

Bạn đang đọc truyện *Quyền Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12: Nguy Cơ Của Người Khác, Cơ Hội Của Ta (Thượng Hạ)

Đi xe vòng vo ở trong huyện, đoạn đường thích hợp đều vòng qua, nhưng kết quả lại làm cho Trương Anh Duệ rất là thất vọng, nơi thích hợp không ít, nhưng không có một cửa hàng treo biển muốn cho thuê.

Tìm mấy nhà bất động sản mà hỏi thăm, cửa hàng nhỏ cũng không phải ít, nhưng những cửa hàng này chỉ thích hợp làm cửa hàng trang phục, Trương Anh Duệ hoàn toàn không nghĩ đến: nói đùa gì vậy, mấy chục chiếc xe chứ, một cái cửa hàng nhỏ như vậy, ban ngày còn có thể đem xe bày ở bên ngoài, nhưng buổi tối thì xe để ở nơi đâu?

Thấy kết quả này, Trương Anh Duệ thấy đau đầu.

Đã là giữa trưa, cửa hàng muốn tìm, nhưng cơm vẫn phải ăn, bụng đã có chút đói, Trương Anh Duệ không thể không nén tâm tư nôn nóng, ăn một chút gì trước, buổi chiều tiếp tục đi xem.

- Ông chủ, cho một bát mì lớn.

Tùy tiện vào một cửa hàng mì sợi ở ven đường, kinh doanh không tồi, căn bản không có bàn trống, Trương Anh Duệ cùng người khác chung một cái bàn, hô lớn về phía ông chủ.

- OK! Lập tức xong rồi!

Ở trong phòng bếp đang gõ chảo bang bang, ông chủ lớn tiếng đáp.

Không một hồi sau, mì bung lên, mới vừa ăn vài miếng, Trương Anh Duệ lơ đãng ngẩng đầu, đường cái ở đối diện một người con gái đang khóc lớn lần, ánh mắt Trương Anh Duệ nhìn vào: O? Đây là có chuyện gì?

Giống như toàn bộ người trong nước, Trương Anh Duệ không thể không thấy hứng thú với tình huống này.

Phản ứng không khác gì Trương Anh Duệ, người ăn mì trong cửa hàng không hện mà cùng đuổi thẳng cổ hướng về phía đường cái đối diện mà nhìn, một tràng nghị luận sôi nổi, đoán xem là gì.

- Ôi, nghiệp chướng!

Tạm thời không có thêm khách mới, ông chủ có thể nghỉ ngơi một chút cũng từ phòng bếp đi ra, chứng kiến tình huống nhà đối diện, không khỏi lắc đầu.

- Nghiệp chướng? ông chủ, đây là có chuyện gì? Hay là ông nói cho chúng tôi nghe đi!

Ông chủ tựa hồ hiểu hoàn cảnh người con gái đó, các thực khách nhất thời hứng thú.

Ông chủ Tiệm mì xem ra cũng không phải là lần đầu tiên đối mặt tình huống này, gật gật đầu, thờ dài một tiếng,

- Đều là đánh bạc gây ra họa, người đang lẫn lộn kia, mọi người đều thấy chứ?

Nói xong, ông chủ đưa tay chỉ hướng đường cái đối diện.

Mọi người theo phương hướng ngón tay ông chủ tiệm mì nhìn lại, quả nhiên, ở cửa siêu thị đường cái đối diện, một người đàn ông trung niên nhìn qua hơi mập đang ngồi dưới đất ôm đầu, một vẻ ủ rũ tới cực điểm.

- Thấy không? Người nam đó chính là ông chủ siêu thị, siêu thị này, diện tích trên 500 mét vuông, hơn nửa siêu thị nhà bọn họ còn làm bán sỉ, một năm ít nhất có hơn 100 vạn lợi nhuận.

Ông chủ tiệm mì lại thờ dài một tiếng,

- Một năm hơn 100 vạn lãi, đặt tại nhà chúng ta, coi như là một số tiền lớn chứ?

- Chẳng lẽ không phải sao!

Mọi người gật đầu, đồng thanh đáp lời, trong lòng không ngừng hâm mộ, một năm kiếm hơn 100 vạn, chính mình nếu một năm có thể kiếm nhiều tiền như vậy, vậy...

Ở tiệm mì dùng cơm, phần lớn đều là tầng lớp công nhân, một năm kiếm lợi tức hơn 100 vạn, đối với mọi người mà nói tuyệt đối là một khoản lớn, trong nhất thời, trong lòng mọi người cũng không biết nói cái gì cho phải.

- Một năm lợi tức hơn 100 vạn, đây không phải rất tốt sao, không biết có bao nhiêu người đổ mắt hâm mộ đâu, thế này là chuyện gì xảy ra? Ông xem anh ta ngồi nơi đó giống như ăn mày vậy.

Người có tính khí nhanh chóng nhận không được hỏi lên.

- Cái này cần nói đến điều này ...

Ông chủ tiệm mì vỗ đùi, vẻ mặt vẻ tiếc hận,

- Trong túi quần người đó có hai chút tiền liền không biết mình họ gì, không biết lợi hại, mấy năm trước ở bên ngoài nuôi gái thôi không nói, bắt đầu từ cuối năm trước, người kia theo bạn xấu khuyến khích, bắt đầu hâm hận lừa gạt người sống trong bài bạc, các anh nghĩ xem, cùng bọn lang thang bài bạc, có thể có cái kết quả gì tốt sao?

Trong đám người nhất thời vang lên vài tiếng khen ngợi: cừ thật, trong huyện thành cùng bọn người đầu đường xó chợ bài bạc ai không nghe nói qua? Ngoài chuyện người nhà bị bọn họ gây sức ép, người này còn dám cùng bài bạc với bọn họ, đây không phải là tìm đến chỗ chết sao!

- Vậy sau đó?

Cũng không biết ai hỏi một câu ngu ngốc như vậy.

- Sau đó? Sau đó không phải thành như vậy sao?

Ông chủ tiệm mì thương xót nhìn vợ chồng đối diện một cái, lại lắc đầu,

- Từ cuối năm trước bắt đầu, người đàn ông kia như gặp ma, cả ngày đánh bài, ngoài lúc mới bắt đầu thắng được mấy vạn, sau đó không ngừng thua tiền. Thân thích bằng hữu khuyên không biết bao nhiêu, tên kia như người điên rồ, ai nói đều nghe không vào, bình thường kinh doanh không tồi, chính là đánh bài bạc, nếu không phải vợ của hắn ở nơi này lo liệu, kinh doanh sớm đã suy sụp ...

- Nhưng thế này cũng không được, mặc kệ người đàn bà kia có thể kiếm bao nhiêu, không đỡ nổi người đàn ông kia thua bài, lúc này mới hơn nửa năm ... ôi, hơn tám tháng thì phải, hai vợ chồng này mười mấy năm qua khổ sở làm ăn, nghe nói là hơn 1000 vạn đều thua sạch!

- Hà...

Nghe được mấy câu này, thực khách đang dùng cơm thời ngừng thờ!

Nửa năm liền thua hơn 1000 vạn? Mười mấy năm dốc sức làm ăn, tất cả gia sản đều thua hết? Dù sớm đã đoán được kết quả này ở trong lòng, nhưng giờ khắc này, mọi người vẫn không che giấu được nội tâm rung động! Nhiều người đang ăn canh thậm chí bị những lời này làm cho bị sặc, ở nơi này họ khụ khụ không ngừng.

Trương Anh Duệ cũng bị những lời ông chủ này hù sợ, mất cảm giác, nửa năm hơn 1000 vạn, cách thua tiền này, tên kia chẳng lẽ điên rồi sao? Há chẳng phải tự đào mồ, quả thực ngay cả vợ con cũng bị chôn chung.

Nói trở lại, thấy mình thua nhiều như vậy, tên kia bị ngớ ngẩn hay sao, chẳng lẽ không biết cần nhanh chóng rút tay về?

- Tên kia bị mất trí sao? Chẳng lẽ không biết phải nhanh chóng dứt ra? Chẳng lẽ những người lang thang còn có thể trói anh ta đi đánh bài bạc ?

Trong đám người cũng có người đưa ra nghi vấn như vậy.

Ông chủ tiệm mì vỗ đùi một cái,

- Cần nói những tên bài bạc đó điên rồi hết rồi? Nghe nói bọn chủ bài bạc căn bản là không ngăn cản anh, anh tự do tới, nhưng kỳ quái là ở chỗ này, tên bán hàng đa cấp kia như bị tẩy não vậy, mỗi ngày nếu không đi, anh ta lại chửi rủa người vợ một hồi!

Vừa nghe đến bán hàng đa cấp hiển hách uy danh, sắc mặt mọi người cũng trở nên rất khó coi, trong TV nói về bán hàng đa cấp không ít, nhân dân đối với chuyện bán hàng đa cấp vốn cũng cảm thấy không hiểu lắm, càng không nói tình huống này...

- Ông chủ, ông nói đây là chuyện gì xảy ra?

- Ôi, ngưng ngưng ...

Nghe người ta hỏi như vậy, ông chủ tiệm mì ngưng ngưng cười cười,

- Tôi cũng nghe nói thôi, không biết có phải là thật hay không... Mấy ngày hôm trước, đại khái là tuần trước đi, toàn bộ tiền gửi ngân hàng của anh ta đều thua sạch, người này giống như lại càng giận mất khôn ở trên bàn bài, lấy nhà và cửa hàng thế chấp được 60 vạn... Hay là 70 vạn ấy.

- Sòng bạc cho vay nặng lãi, mượn nhiều tiền như vậy tiếp tục đánh bài, vốn là tính toán mượn tiền thu về vốn, không ngờ lại thua rồi, lúc ấy mượn vay nặng lãi kỳ hạn là một tuần hay là mười ngày, trong nhà không có tiền, người này không có biện pháp, chỉ có thể đem cửa hàng bán đi giá 80 vạn ... Nghe nói người phụ nữ kia khóc nói muốn ly hôn.

Ồ hay! Một người đàn ông như vậy, người phụ nữ nào không muốn ly hôn? !

- Nghe nói bên cho vay nặng lãi kia lên tiếng, ba ngày sau trả không đủ tiền, lấy cửa hàng gán nợ. Sau đó người này đã tỉnh lại, đánh chết cũng không muốn giao cửa hàng cho những tên kia, tình nguyện quy ra tiền bán đi. Hiện tại tuy nói đã tỉnh lại, nhưng có ích lợi gì? Khổ sở mười mấy năm, còn không phải một đêm về tay không?

Ông chủ tiệm mì lã thò dài, cuối cùng thực cảm khái nói một câu,

- Con người ý mà, cho dù là thời buổi nào, ngàn vạn lần đều phải lượng sức chính mình, nếu không muốn ăn mấy bát cơm khô.

Những lời này, có ví dụ ở phía trước, mọi người đang dùng cơm có vẻ đồng ý.

Trời ạ! Đây thật sự là nhìn thấy ông mãnh! Trương Anh Duệ lắc đầu. nhưng ... Trương Anh Duệ cảm giác trong đầu mình một ánh sáng bỗng nhiên hiện lên: Cái gì? Cửa hàng trên 500 mét vuông, giá gốc ít nhất trên 100 vạn, hiện tại muốn bán 80 vạn ư? ! Đây... đây... đây không phải vừa vặn thích hợp cho mình mở cửa hàng sao?

- Ông chủ, tôi thấy mặt tiền cửa hàng nhà không tồi, vị trí cũng đẹp, ông mới vừa nói, ít nhất cũng đáng hơn 100 vạn, hiện tại 80 vạn hẳn là đầu giá? Chỉ sợ hiện tại mua lại, qua tay lại bán đi cũng có thể kiếm mấy chục vạn mà, làm sao lại không ai muốn mua? Chẳng lẽ còn có cái gì không ổn?

Trương Anh Duệ sáng mắt lên, dò hỏi ông chủ tiệm mì.

Lời này cũng làm cho không ít người nghe thấy đồng ý: Đúng vậy, chuyện đơn giản như vậy, làm sao lại không ai làm? Chẳng lẽ lại là những người lang thang kia giờ trở?

- Nói thật là không có, nhưng nếu mọi người nghĩ xem, ai có thể nghĩ đến một chuyện như vậy, hơn nữa ở nhà lại có 80 vạn sao? Cho dù là anh đi cho vay, nhưng nhất thời vay một khoản tiền lớn như vậy anh cũng vay không được phải không? ...

- Số tiền kia tuy rằng không ít, đối với ông chủ lớn mà nói cũng không coi vào đâu, vì ít tiền như vậy khiến cho mình phải phá hư thanh danh, cũng không đáng làm. Cũng chỉ là người nghèo chúng ta có suy nghĩ như vậy thôi.

Cảm thấy có chuyện như vậy. Nghe ông chủ cửa hàng nói như thế, Trương Anh Duệ mới hiểu được, cảm thấy cửa hàng này nếu thực sự là người muốn mua thì phải có tiền, người khác trong khoảng thời gian ngắn lại không lấy ra được một khoản tiền như vậy, cho nên có vấn đề ở trong này .

- Ông chủ, cho hai tô mì, không cần rau thơm, mỗi bát thêm một trứng gà.

Hai người thực khách mới tới cắt đứt chủ đề của mọi người, ông chủ lên tiếng, vội vàng đi vào phòng bếp bận việc.

Chậm rãi uống nước canh thơm nồng, trong lòng Trương Anh Duệ không khỏi cân nhắc: nếu không trêu chọc đến những tên côn đồ và bọn cho vay nặng lãi, thì không ngại gì chuyện mua cửa hàng này? Tuy rằng ngay từ đầu tính toán là thuê một gian cửa hàng mặt tiền, nhưng nếu như có cửa hàng thích hợp, mua lại tựa hồ cũng không phải là không thể không suy nghĩ?

Dù sao có cửa hàng ở trong này cũng chạy không được, thật sự nếu thuê cửa hàng cho người khác mua cũng phí . Mặt khác nếu bán còn có thể kiếm một chút, cho dù là chính mình không làm gì mà cho thuê lại cửa hàng này, một năm cũng có thể kiếm không ít tiền.

Được! Thật tốt, nên qua tìm ông chủ không hay ho đó nói chuyện thôi!

- Ông chủ, tính tiền!

Vừa nghĩ tới điều này, ba ngụm uống hết nước trong hai cái bát trước mặt còn thừa không nhiều lắm, Trương Anh Duệ hô to một tiếng.

... ..

- Thật ngượng ngùng, hôm nay chúng tôi có việc, không bán đồ!

Từ cửa hàng mì bên cạnh đi lại đây, Trương Anh Duệ đi vào trong cửa hàng, nghênh đón hẳn đúng là bà chủ quán.

Vừa còn ở bên ngoài cãi nhau cùng chồng mình, lúc này bà chủ đã thu dọn xong, nhưng bụi đất đầy trên người, cũng chưa thay quần áo.

- Ha ha ...

Trương Anh Duệ nở nụ cười, khoát tay,

- Không phải, không phải tôi tới mua đồ.

- Không phải tới mua đồ cậu tới đây làm gì? Đến chọc tức bà sao?

Trong nhà đột nhiên biến đổi lớn, cuộc sống hạnh phúc trong nháy mắt xa cách mình mà đi, tâm tình đã căng lên tới cực điểm, hiện tại lại bị Trương Anh Duệ, tiểu thanh niên hai mươi tuổi đầu này đến đây nói một câu như vậy, khiến cho bà chủ đã bị chuyện gia đình làm thần kinh mất cảm cực độ: cho rằng tiểu tử này thuần túy là đi trêu chọc cười nhạo mình, tức giận, há mồm muốn mắng.

May mắn là dù sao Trương Anh Duệ nói như thế nào cũng là người ở trong thương trường lăn lộn đã nhiều năm, vừa nhìn bà chủ này lập tức muốn nổi bão, nhanh chóng nói ra ý đồ của mình:

- Đại tỷ, là như thế này, tôi nghe cửa hàng nói nhà chị này không phải muốn bán sao, không biết...

Người này là tới mua cửa hàng nhà mình sao? Lời nói mắng đã đến bên miệng bị bà chủ nuốt về trong bụng, từ trên xuống dưới đánh giá Trương Anh Duệ, vẻ mặt hoài nghi: tiểu tử trước mắt này, cũng chỉ chừng hai mươi, cũng không biết tốt nghiệp đại học chưa, đến mua cửa hàng của mình?

Cứ việc không tin Trương Anh Duệ thật sự có thực lực kia, nhưng căn cứ nguyên tắc "Có giết sai, không buông tha", đã bị tiền làm cho căng thẳng, cảm thấy được có người có thể giúp được việc trong nhà, bà chủ vẫn do do dự dự nói với Trương Anh Duệ :

- Tiểu huynh đệ, cậu thật sự muốn mua cửa hàng của nhà chúng ta? Tôi nói ông anh, cửa hàng của nhà chúng tôi này, cậu cũng thấy đấy, nếu không phải nhà chúng tôi cần tiền dùng gấp, nói gì cũng sẽ không bán, thấp nhất phải 90 vạn!

Trời ạ! Đòi tăng 10 vạn ư!?

- Đại tỷ, gọi chị như thế nào nhỉ? Thật sự là ngượng ngùng, hiện tại còn chưa biết tên chị đâu.

Trương Anh Duệ cười cười xin lỗi Bạch Tuyết, không khí hơi có chút khẩn trương, Trương Anh Duệ quyết định làm dịu đi.

- Tôi? Tôi họ Bạch, cậu gọi tôi là chị Bạch cũng được.

So sánh với Trương Anh Duệ, trong lời nói Bạch Tuyết rõ ràng liền mang theo thái độ kẻ cả, ngữ khí cũng lãnh đạm vô cùng.

Đối với điều này, Trương Anh Duệ cũng không để ý, biết chuyện gia đình người ta vì sao lại như vậy, đổi thành chính mình, phỏng chừng mình cũng không thể phản ứng tốt hơn so với người ta, nghĩ một chút nói:

- Như vậy đi, chị Bạch, bên kia còn có cái máy rút tiền tự động, hay là chúng ta qua nhìn một chút?

Gắt gao căn môi dưới, trong lòng Bạch Tuyết dâng lên một tia chờ mong: chẳng lẽ tiểu tử này thật không phải là đến đùa mình? Nghĩ nghĩ, rốt cục gật gật đầu:

- Như vậy tốt nhất rồi.

Máy rút tiền tự động ở bên cạnh, khi thấy cái thẻ Trương Anh Duệ mang bên mình cái biểu hiện những con số, Bạch Tuyết rốt cục không thể không tin tưởng, người thanh niên trước mắt này thậm chí còn hơi hơi ngại ngùng này, là bản thân có nhiều tiền như vậy, hay là trong nhà hắn có nhiều tiền như vậy, dù sao thật sự có thực lực tới mua cửa hàng trong tay mình.

Chứng minh được Trương Anh Duệ có thực lực mua được cửa hàng trong tay mình, chứng minh "Thành ý" của mình rồi, chuyện phía dưới dễ nói hơn, Trương Anh Duệ cùng Bạch Tuyết hai người bắt đầu bàn vấn đề giá cả cửa hàng.

Trương Anh Duệ kiên trì 80 vạn, nhưng Bạch Tuyết lại khẳng định 90 vạn không thể kém.

- Tiểu huynh đệ, có lẽ cậu cũng biết chúng ta vì sao phải bán cửa hàng? Chị nói với cậu một câu xuất phát từ nội tâm, nếu không phải đàn ông nhà chúng tôi không có tiền đồ, cửa hàng này khoan nói là 90 vạn, cho dù là 200 vạn chúng tôi cũng không thể bán, bán cửa hàng này, người một nhà chúng tôi còn muốn sống tiếp chứ?

- Thêm 10 vạn, chính là vốn cho cả nhà chúng tôi mưu sinh, con gái của chị sang năm tốt nghiệp đại học, lúc đó phải thi làm nhân viên công vụ, đến lúc đó cho dù là người thi viết qua, không có tiền chuẩn bị, thì vẫn không có cửa!

Nói tới chỗ này, nhớ tới chuyện thương tâm nhà mình, Bạch Tuyết đã rơi lệ đầy mặt, khóc không thành tiếng.

Trương Anh Duệ im lặng, Bạch Tuyết nói đó là lời tâm huyết, không ngừng kích động Trương Anh Duệ. Mặc dù mình tiếp nhận cửa hàng là tạm thời cứu toàn gia bọn họ, nhưng dù sao, cũng là được lợi lúc người ta gặp khó khăn, hơn nữa... Trương Anh Duệ mơ mơ hồ hồ cảm thấy được, tựa hồ vừa rồi trong lời nói Bạch Tuyết nhắc nhở chính mình một thứ gì, nhưng làm sao lại không nghĩ ra nhỉ? Nhân viên công vụ... Nhân viên công vụ?!

Đúng rồi, chính là chỗ này! Ánh mắt Trương Anh Duệ bỗng nhiên sáng ngời! Phía trước chính mình còn ưu sầu không có phương diện người quen hoặc là quan hệ trong nhà nước, đây không phải là chủ động đưa tới cửa sao? ! Nhà này ở trong huyện thành buôn bán mười mấy năm, không có khả năng không có người quen ở ngành chính phủ.

- Chị Bạch, tôi mạo muội hỏi thăm chút, chị ở trong huyện thành kinh doanh nhiều năm như vậy, về phía chính phủ, chị biết rõ chứ?

- Nhất định là có quen.

Vừa nói đến đây, trên mặt Bạch Tuyết nhất thời hiện vẻ mặt tự hào,

- Công thương, thuế vụ, bảo vệ môi trường, phòng cháy... những ngành đó chúng tôi làm sao không có người quen?

Bạch Tuyết vui vẻ nói tiếp:

- Mẹ tôi, anh tôi, em họ ... có không ít đảm nhiệm chức vụ ở các ban ngành, nhưng thật sự không có ai là quan lớn.

Nhưng nói đến cuối cùng, trên mặt Bạch Tuyết lại là vẻ mặt âm trầm: nếu không phải là chồng mình làm cho nhà mẹ đẻ mình tức giận, 70 vạn này, mọi người gom lại, cũng có thể gom được, nhưng bản thân các anh chị em này lo lắng tiền này lấy ra ngoài rồi, lão ma quỷ đó chính là không nhớ lâu, sau này vẫn còn bài bạc, cho nên mới tình nguyện bán cửa hàng đi, sau này sẽ giúp mình nghĩ biện pháp, cũng không muốn đưa ra tiền... Mọi người thật sự là bị lão ma quỷ kia làm tổn thương!

Được! Chỉ cần có một tầng quan hệ như vậy là đủ rồi! Trong lòng Trương Anh Duệ nhất thời mừng rỡ!

Vốn chỉ là muốn thử thăm dò hỏi một chút, không ngờ thật là concá lớn! Những quan hệ này của Bạch Tuyết đối với chị ta mà nói không có gì quá lớn, nhưng đối với chính mình mà nói, đây chính là một cửa cái tốt cùng!

- Tới nước này, chị Bạch, tôi cũng không gạt chị, cửa hàng này, tôi tính toán mua xuống để làm kinh doanh xe máy, nhưng ở đây tôi không có người quen, chị xem như vậy có được hay không... Cửa hàng này, tôi ra giá 70 vạn, chỉ cần chị đồng ý lưu lại giúp anh em tôi một thời gian, chức vị tổng giám đốc tôi cho chị giữ, mỗi tháng 2500 tệ, cho thêm chị một phần cổ phần công ty, chị thấy thế nào?

- Như vậy sao?

Nghe Trương Anh Duệ nói vậy, trong lòng Bạch Tuyết nháy mắt bắt đầu tính toán.

Trong huyện thành, những nhà kinh doanh xe máy khác, Bạch Tuyết có biết đến, những ông chủ làm kinh doanh xe máy đó, mặt tiền cửa hàng còn không lớn như của mình, nhưng không phải một năm thu lời trên trăm vạn? Có mặt tiền cửa hàng lớn, nếu làm tốt, một năm kiếm chừng 200 vạn hẳn là không có vấn đề gì quá lớn đâu?

Cứ dựa theo một năm 200 vạn lãi mà đến tính, một phần cổ phần công ty một năm cũng có 20 vạn, tuy rằng nửa năm trước có thể không được, nhưng

không phải còn có tiền lương một tháng 2500 sao, nửa năm trước con gái mình cũng không cần nhiều tiền, sang năm khi dùng tiền, tiền cũng có đủ.

Bạch Tuyết không phải người ngu, ý tứ của Trương Anh Duệ cô lập tức hiểu rõ ra, đó là cho mình ra mặt ở phương diện quan hệ với chính phủ, miễn cho người của chính phủ cả ngày đến làm phiền đây mà?

Nếu nói như vậy... trong lòng Bạch Tuyết hơi tính toán một chút, quyết định chủ ý, lắc đầu:

- Cậu em, bảo tôi tôi giúp cậu, điều này không thành vấn đề, nhưng ...

Dứt lời, lắc đầu.

Bị cự tuyệt, Trương Anh Duệ không chỉ có không có thất vọng, ngược lại mừng rỡ không thôi: không phải là ngại cổ phần công ty ít sao, chỉ cần nguyện ý nói chuyện với ta, vậy là dễ lo liệu rồi!

Một phen kò kè, cuối cùng Trương Anh Duệ lấy giá cả một phần rượu cổ phần công ty thêm mỗi tháng 2500 đồng tiền tiền lương, đổi lấy này quan hệ thâm hậu với các ban ngành chính phủ của Bạch Tuyết ở huyện về dưới trướng của mình.

Đối với Bạch Tuyết mà nói, lựa chọn này cũng không tính sai.

Nếu như mình trẻ lại mười mấy tuổi, Bạch Tuyết tất nhiên sẽ không đáp ứng điều kiện "Hà khắc" của Trương Anh Duệ này. Nếu mình khi đó, tuổi trẻ, còn có đầy đủ nhiệt huyết cùng tinh lực một lần nữa mở một sự nghiệp mới, nhưng hiện tại bất đồng, Bạch Tuyết đã là người 50 tuổi, tuổi 50 tuổi này, đối với bất cứ người nào mà nói cũng không thể tính nhỏ, tuổi tác đã mài rửa Bạch Tuyết mạnh mẽ, một phần rượu cổ phần công ty, một năm chính là được chia 30 vạn hoa hồng từ cổ phần công ty, số tiền này, cũng đủ cho người cả nhà mình có cuộc sống vô cùng tốt.

Thương nghị thoả đáng, hai người: một người cần dùng tiền ngay, một người cũng e sợ cho đêm dài lắm mộng, hai người ăn nhip với nhau, nhanh chóng đi đến văn phòng chính phủ như bất động sản chứng minh, quyền sử dụng địa chính chứng minh ... làm thủ tục.

Những lo lắng phía trước để tìm được mặt tiền cửa hàng thích hợp, Trương Anh Duệ mang giấy căn cước trên người, nếu hai bên tư liệu chính xác, văn kiện đều đầy đủ, chuyện này sẽ dễ làm hơn .

Đến khi tất cả chuyện này đều xong xuôi, một đầu đồ mồ hôi, Trương Anh Duệ phát hiện, đã đến hơn năm giờ chiều.

Bạn đang đọc truyện *Quyền Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 13: Chú Ý Hậu Mãi

- Sao về muộn như vậy?

Bà Trương trách cứ mang theo sự quan tâm sâu đậm.

- Rốt cuộc tìm được một mặt tiền cửa hàng thích hợp, bạn đến hiện tại mới xem như xong ạ.

Giọng nói đã hơi khàn, Trương Anh Duệ ừng ực uống hết một ly nước đun sôi để nguội, nói.

- Tìm được mặt tiền cửa hàng thích hợp rồi sao? Nói cho mẹ nghe một chút đi, cửa hàng đó nơi nào, tình hình thế nào?

Nghe Trương Anh Duệ nói như vậy, bà Trương về mặt kinh hi buông tay đang làm việc, bước nhanh đi tới.

- Dạ...

Trương Anh Duệ lau miệng, đối với những việc làm hôm nay, trong lòng không khỏi có chút đắc ý,

- Cửa hàng đó cũng không nhỏ, chừng 500 m² ạ...

- Lớn như vậy? !

Trương Anh Duệ tìm được cửa hàng diện tích lớn khiến bà Trương hoảng sợ,

- Con trai, mặt tiền cửa hàng lớn như vậy, một tháng mất bao nhiêu tiền tiền thuê nhà ?

- Không cần tiền thuê nhà, con trực tiếp bắt mua nó rồi!

- Cái gì? Con mua rồi? Mất bao nhiêu tiền? Sẽ không bị người ta lừa chứ?

Vừa nghe Trương Anh Duệ nói như vậy, bà Trương nhất thời nóng lên, liên tiếp truy vấn Trương Anh Duệ không ngừng.

Cũng khó trách bà Trương nóng lòng, lần này tiền mở cửa tiệm buôn bán, đều là con trai mình lấy mạng đổi lấy, trước kia con trai lại chưa từng làm kinh doanh một mình, khó tránh sẽ bị người ta lừa, nếu kinh doanh không được, bị lừa hết, sau này nên làm cái gì bây giờ? Nếu như con trai mình bị lừa, vậy sau này... bà Trương cảm giác nửa đời sau quả thực đều không có gì tươi sáng.

Cũng không dám làm cho mẹ mình tiếp tục lo lắng, Trương Anh Duệ vội vàng nói.

- Mẹ, ngài đừng có lo, con nói hết chuyện hôm nay cho mẹ là mẹ sẽ biết.

- Đúng, đúng...

Nghe Trương Anh Duệ nói như vậy, bà Trương cũng ý thức được chính mình có chút sốt ruột quá mức, trước hết vẫn nên nghe xem chuyện này con trai đã làm như thế nào. Vội vàng nói với Trương Anh Duệ:

- Anh Duệ, vậy con nói cho mẹ nghe đi, mẹ nghe đây. Nói rõ ràng rành mạch, một chút không được nói thiếu!

- Vâng, khẳng định không thiếu một chút.

Trương Anh Duệ liên tục gật đầu, đem hết thấy chính mình trải qua hôm nay chậm rãi nói lại cho mẹ.

Khi nghe Trương Anh Duệ nói lời nói của ông chủ quán khi ăn mì, bà Trương lắc đầu, thờ dài một tiếng,

- ông chủ này nói thật đúng, cũng không phải sao, mặc kệ người có gia sản nhiều hơn nữa, chỉ cần hơi dính vô cớ bạc, đời này coi như người xong rồi.

Nghiêng đầu đi nhìn Trương Anh Duệ, trịnh trọng nói,

- Con trai, mẹ nói cho con biết, trước kia nhà chúng ta không có điều kiện, nếu sau này nhà chúng ta làm kinh doanh tốt, chuyện cò bạc này con nói cái gì cũng không thể dính vào, nếu không mẹ coi như không có người con trai này!

Ở những chuyện như vậy Trương Anh Duệ cũng không dám có chút ý nghĩ khác, nhanh chóng về mặt thụ giáo gật đầu,

- Mẹ, mẹ yên tâm, những thứ này con nhất định sẽ không dính vào, tính nết con trai mẹ như thế nào mẹ còn không rõ lắm sao?

- Vậy là tốt rồi... Vậy con nói cho mẹ nghe thêm một chút đi, tiếp theo thì sao?

Nghe đến đó, biểu hiện bà Trương tốt lên rất nhiều, chính là căn cứ vào những tin tức phía trước kia, bà Trương đã có thể làm ra phán đoán, con trai mình lần này gặp kẻ lừa đảo thật sự khả năng không lớn.

Nghe tới Trương Anh Duệ nói hẳn dùng 70 vạn mua cửa hàng, hơn nữa dùng một phần rưỡi cổ phần công ty đổi lấy sự hợp tác của bà chủ cửa hàng cũ để có quan hệ với những ngành chính phủ ở huyện thành, rốt cục bà Trương cũng thả lỏng tinh thần, thỏa mãn vô ngần,

- Không sai, chuyện này con làm tốt lắm. Mẹ mặc dù không có kiến thức nhiều, nhưng cũng biết cứu người một mạng người phúc đức về sau, con cứu được nhà người ta, còn có thể kéo được một quan hệ thâm hậu như thế, chuyện này con làm tốt lắm.

Ngược lại là Trương Anh Duệ cảm thấy có chút ngượng ngùng, lắc đầu,

- Cũng không thể nói như vậy, cho dù là đã không có cửa hàng này, nhà người đó cũng còn có kho hàng lớn, nếu đem kho hàng bán đi, cũng có thể có mấy chục vạn. Dựa vào quan hệ của người ta ở trong huyện thành trước kia, chỉ cần chồng chị ta không chịu thua kém, không đây vài năm cũng là ông chủ thôi!

- Lời này là đúng, nhưng nhà bọn họ cần vượt qua cửa ải trước mắt này mới được, cửa ải trước mắt này bọn họ đều qua không nổi, còn nói chuyện gì sau này? !

Bà Trương hừ một tiếng, thực xem thường đối với người chồng cò bạc kia. Lại nhìn con trai của mình, lại càng thích.

Làm mẹ luôn xem con trai mình là nhất, hiện giờ chính là như vậy.

- Vậy các con có bàn khi nào thì dọn cửa hàng hay không?

- Chúng con đã thương lượng, từ hôm nay trở đi cửa hàng bọn họ bắt đầu đóng cửa, ba ngày sau đó sẽ dọn cửa hàng cho chúng ta dọn ra, chúng ta có vào trang hoàng!

Thấy bà Trương có chút đắn đo, Trương Anh Duệ nghĩ ngay ra mẹ mình đang suy nghĩ gì, về mặt khẩn cầu nói,

- Mẹ, tuy rằng cửa hàng chúng ta trang hoàng đến lúc đó có phía công ty tới đặc biệt thiết kế hình tượng cửa hàng, nhưng vẫn cần phải có người ở nơi này trông chừng... Tiền đều là của chúng ta, con và ba đều không ở đó được, đội thi công nếu thừa dịp không có ai quản lại làm gì đó...

Không đợi Trương Anh Duệ nói xong, bà Trương lập tức đồng ý:

- Ủ! Việc này mẹ ở chỗ đó trông nom cho con, đảm bảo không xảy ra sự tình gì! Những người đó muốn ăn bớt của chúng ta á? Hừ!

Lời này, nghe có vẻ hung hăng can quấy và rất khí phách!

Có mẹ mình nói lời nói này, Trương Anh Duệ yên tâm, đối với đội trang hoàng cửa hàng mà nói, muốn ăn bớt từ nơi này một cây châm một cọng cỏ đều không qua khỏi người phụ nữ trung niên này đâu? Có thể thêm chút tiền đều là bản lãnh của bọn hắn.

Hết thấy đều an bài thoả đáng, Trương Anh Duệ bỗng nhiên ý thức được một vấn đề, vỗ mạnh một cái đùi, vẻ mặt chán nản,

- Đúng rồi, quên một sự kiện.

- Chuyện gì?

Bà Trương bị Trương Anh Duệ làm cho hoảng sợ.

- Ba của con mấy ngày nữa trở về đến đây, đến lúc đó cho ba tìm hai đồ đệ, ngay từ đầu hoàn hảo, sau này việc kinh doanh lên, sau tiêu thụ nếu chỉ do cha một mình đảm đương, vậy cũng sẽ bận không chịu nổi.

Trương Anh Duệ có chút phiền não, chuyện này hẳn là đã sớm nghĩ đến.

- Thực đáng lo như vậy sao? Đến lúc đó mời thêm người không được sao?

Bà Trương có chút chần chờ.

- Có chút không kịp!

Trương Anh Duệ lắc đầu,

- Nửa năm đầu người cần làm khoản hậu mãi không nhiều lắm, ba của con một mình cũng có thể lo được, nhưng nửa năm sau lòng khoản sau bán hàng tăng thêm, nếu trong vòng nửa năm trước không đề cho cha dạy dỗ được đồ đệ, đến lúc đó sau tiêu thụ sẽ có thể theo không kịp.

- Nghiêm trọng như vậy?

Bà Trương bị lời nói của Trương Anh Duệ làm hoảng sợ.

- Dạ.

Tầm quan trọng đối với phục vụ sau bán hàng, ảnh hưởng đến danh dự gia đình và cửa hàng mình, bà Trương mặc dù chưa từng làm kinh doanh, nhưng trong lòng tự nhiên cũng hiểu được.

Danh tiếng không tốt, đến lúc đó người ở trong thôn mua xe tuyên truyền đi, nói không chừng tổn thất sẽ là tiềm năng khách hàng cả thôn... Cũng không phải chỉ có một mình cửa hàng mình bán mô-tô, mình phục vụ sau bán hàng không tốt, người ta dự vào cái gì mua của mình?

Phía trước Trương Anh Duệ chưa nói, bà Trương còn chưa ý thức được chuyện này, nhưng hiện tại Trương Anh Duệ nói lên vấn đề, bà Trương rốt cục ý thức được. Tuy rằng cho tiền người khác có chút đau lòng, nhưng nghĩ đi nghĩ lại, vẫn nói:

- Nếu tìm được người làm, một tháng cần chi bao nhiêu tiền?

Trương Anh Duệ có nắm chắc đáp:

- Ở trấn trên, thợ sửa xe thông thường tiền lương cơ bản là 800 đồng, sau đó trích phần trăm tiền sửa chữa. Nhưng đây là lúc thành nghề rồi mới có thể lấy tiền, thông thường nửa năm trước là học nghề, học nghề chỉ có tiền lương cơ bản, thông thường một tháng khoảng 800 đồng.

- Chúng ta hiện nay cũng khá sốt ruột, con cảm thấy chúng ta quy định sẵn tiền lương cơ bản 1000 đồng, thêm trích phần trăm, hẳn là có thể, nhưng khi chọn người phải chú ý đó.

- Nói là như vậy, thông thường họ có thể kiếm được bao nhiêu tiền?

Nghe Trương Anh Duệ vừa nói như thế, bà Trương có chút tò mò.

- Cũng khó mà nói, nhưng mấy cửa hàng bán xe như chúng ta trên trấn, thợ nhà bọn họ một tháng có thể kiếm được 2500 đồng, đây là ở trên trấn, nếu ở huyện, hơn nữa đến lúc đó nhà chúng ta kinh doanh tương đối khá, phỏng chừng một tháng chắc chắn được 3500 đồng.

- 3500 đồng? Nhiều như vậy?

Bà Trương bị những con số Trương Anh Duệ nói ra làm hoảng sợ.

- Đó là đương nhiên, người ta là dựa vào tay nghề cùng kỹ thuật kiếm cơm mà!

Bà Trương chần chờ một chút, nói với Trương Anh Duệ:

- Hay là, cho em họ con đến thử xem?

- Hai tên tiểu tử đó?

Trương Anh Duệ chần chờ một chút.

Nhà di của hắn có hai tên tiểu tử là sinh đôi. Nhưng hai tên tiểu tử thú này không có một đứa nào chịu học tập chăm chỉ, vì chuyện bất chúng đến trường, di của hắn không ít lần động vào gậy gộc.

Nhưng hai tên tiểu tử này chính là không có tiền đồ. Sau khi thi vào trường cao đẳng thất bại, hai tên tiểu tử nói cái gì cũng không chịu tiếp tục đi học, bây giờ đang ở trong nhà chơi suốt.

Nếu như có thể bắt bọn họ chạy tới hỗ trợ cho mình, vậy cũng là lựa chọn không sai, đều là thân thích, cũng không cần lo lắng hai tên tiểu tử làm việc vô tâm.

Thấy hai tên tiểu tử này không còn có tâm tư đến trường, hai vợ chồng di cũng đành chịu, bắt hai tên tiểu tử trở về học lại, sang năm tiếp tục thi một lần.

Nhưng trong khoảng thời gian ngắn cũng tìm không được chỗ nào cho bọn họ làm công, chỉ có thể cho bọn họ ở nhà như vậy. Nếu để cho hai tên tiểu tử này qua cho hỗ trợ nhà mình, cũng lựa chọn quá tốt, cho dù là tương lai không đi theo chính mình làm thì luyện ra được một nghề, thật cũng không lo tìm không được vợ, không có gì để ăn cơm.

Hai tên tiểu tử này quan hệ với mình cũng không phải tệ, bảo chúng đi theo mình cũng không lo. Nhưng Trương Anh Duệ vẫn còn có chút chần chờ.

- Tốt thì cũng tốt, Nhưng con chỉ sợ là thân thích, đến lúc đó xảy ra sự tình khó mà nói được, nếu là phạm lỗi như một người bình thường thì quản lý như thế nào? Nếu mặc kệ sẽ cho những người khác có tấm gương xấu, nói nặng lại thương tổn tình cảm hai nhà.

Nghe Trương Anh Duệ nói như vậy, bà Trương cũng có chút chần chờ, con trai nói không sai, nếu bởi vì hai tên tiểu tử này làm cho kinh doanh nhà mình xảy ra vấn đề, làm cho hai tỷ muội mình quan hệ xa cách, vậy quả thật mất nhiều hơn được.

Nhưng vừa nghĩ xa một chút, em gái mình bởi vì chuyện hai tên tiểu tử này mà lo mãi, bà Trương lại cảm giác mình nên giúp em gái mình một phen.

Nghĩ nghĩ, Trương mụ nói,

- Hay là như vậy, mẹ đi tìm di con nói chuyện này, xem ý của di như thế nào?

- Cũng được ạ!

Trương Anh Duệ thấy được, mà cũng chỉ có thể làm như vậy, nghĩ nghĩ, lại bổ sung một câu,

- Nhưng ngàn vạn lần đừng quên hỏi một chút ý của hai tên tiểu tử kia nhé mẹ, nếu bọn nó không vui làm, vậy ngàn vạn lần không nên miễn cưỡng.

- Nhóc con, việc này còn nhờ người dạy, việc này mẹ chẳng lẽ còn không biết?

Hiểu rõ chuyện, bà Trương châm biếm và chửi rủa.

... ..

Không một giờ sau, bà Trương vui mừng tự đắc đã trở lại.

Từ trên mặt cũng có thể thấy được, đối với hai tên tiểu tử suốt ngày phải đau đầu vô cùng, nhất định là đi đáp ứng rồi, nhưng Trương Anh Duệ vẫn thú vị hỏi,

- Mẹ, di con nói như thế nào?

- Còn có thể nói như thế nào, nhất định là đồng ý thôi.

Giúp em gái mình giải quyết vấn đề này, bà Trương cũng cao hứng phi thường.

.....

Nằm ở trên giường, Trương Anh Duệ cẩn thận suy tính khả năng có thể hợp tác cùng Kinh Kỳ:

Chỉ lấy điều khoản hợp tác mà nói, cùng Kinh Kỳ hợp tác là tốt nhất, điều khoản hợp tác của Kinh Kỳ cũng đủ ưu đãi.

Còn Hào Tước Linh Mộc Mặc dù còn chưa tiếp xúc cùng bọn hắn, nhưng Hào Tước Linh Mộc là đầu rồng lão Đại trong tiêu thụ xe gắn máy trong nước, lấy “địa vị giang hồ” của bọn họ mà nói, điều kiện hợp tác với bọn họ chắc cũng hà khắc hơn Linh Mộc của tỉnh Lỗ một chút. Hơn nữa điểm chết người là, xe của Hào Tước Linh Mộc cũng không dùng động lực thông thường, hệ thống thắng xe cũng không có cách nào thay vì họ là xí nghiệp tư, khả năng hợp tác cùng Hào Tước Linh Mộc có thể bỏ qua, Trương Anh Duệ cho là quan trọng hơn cả chính là phục vụ sau bán hàng và chi tiết về ngoài của xe.

Còn Lực Buồn dường như nhà cung cấp này bây giờ đã chú ý lực đến xe hơi, bọn họ bây giờ cũng đặt bao nhiêu tiền đầu tư vào xe gắn máy, đoán chừng chỉ có quý mới biết! Nhưng dường như gần đây Lực Buồn lại mới cho ra mắt xe 250V Thái tử, thực hấp dẫn không ít con mắt. Nhưng xe này giá một vạn sáu bảy ngàn, ở thị trường nông thôn, một năm có thể bán được 3 chiếc sao ?

Suy tính đến tương lai khách hàng của mình chủ yếu là người nông thôn và trong hương trấn, giá tiền vẫn là nhân tố chủ yếu bọn họ quan tâm, ngoài ra còn phải chú ý xe có bền không, hơn nữa là đẹp mắt, cứ như vậy Trương Anh Duệ tính toán một hồi, tựa hồ tổng hợp suy tính lại, thì Kinh Kỳ vẫn là thích hợp nhất? Nhưng thôi vậy, hai nhà Hào Tước Linh Mộc và Lực Buồn này, ngày mai cứ đi xem một chút hãy nói

Tính toán như vậy xong, chỉ trong chớp lát, trong phòng vang lên tiếng ngáy nho nhỏ.

Làm nghiệp vụ tiêu thụ, tửu lượng cũng rất tốt, người này uống không thua gì người kia, hơn nữa còn có thể thổi phồng, điểm này Trương Anh Duệ coi như là hoàn toàn công nhận, so sánh với giám đốc tiêu thụ của công ty cũ của mình, miệng lưỡi của giám đốc tiêu thụ công ty Kinh Kỳ tỉnh Lỗ này tài giỏi hơn nhiều, khiến cho Trương Anh Duệ bội phục.

- Nào, lão đệ, làm chén này! Bất kể hợp tác giữa chúng ta có thể thành hay không, từ nay về sau chúng ta chính là bằng hữu, về sau tới tỉnh thành làm việc cứ tới tìm tôi, đại sự không dám nói, chuyện nhỏ lão ca nhất định có thể giúp một chút.

Cố Đại Thành vừa nói, vừa bung chén rượu lên, uống một hơi cạn sạch.

Trương Anh Duệ cũng không khách khí, cũng uống một hơi cạn sạch.

Cầm khăn giấy lau miệng, Cố Đại Thành vỗ vỗ đầu, có chút ảo não nói với Trương Anh Duệ.

- Đúng rồi, ban ngày tôi quên nói cho lão đệ, nếu là lượng tiêu thụ hàng năm vượt qua 100 vạn, có thể cầm lại 2% lợi nhuận, nếu như vượt qua 200 vạn, lợi nhuận được trả lại là 2.5%..... kế tiếp theo mỗi gia tăng 100 vạn, tăng thêm 0.5%, lợi nhuận khấu trừ cao nhất có thể đạt tới 10%, 10% là đỉnh.

-10% ? Đoán chừng cầm được cái 10% này khó khăn không nhỏ nhỉ?

Trương Anh Duệ bung chén rượu lên, hai người uống một hơi cạn sạch, nói.

- Đúng là không nhỏ, nhưng thật ra thì cũng không có khó khăn như vậy.

Cố Đại Thành xòe đầu ngón tay cho Trương Anh Duệ xem:

- Cậu xem, tính theo giá tiền bây giờ, buôn bán đạt 100 vạn thật ra thì cũng chỉ là lượng tiêu thụ một trăm sáu mươi, bảy mươi chiếc xe, bình quân ngay cả hai ngày bán một chiếc cũng chưa tới năm ngoài chỉ trong nước chúng ta, lượng tiêu thụ xe gắn máy cả năm là hơn 2300 vạn xe.

- Số liệu thống kê chúng ta bên này, một doanh nghiệp cấp huyện phía dưới, rất bình thường, một năm bán ba bốn trăm vạn không thành vấn đề ha hacách.

Cố Đại Thành gạt chén rượu, tiếp tục nói,

- Các cậu ấy là ở thị trấn nào vậy nhỉ cách nhất thời không nhớ được, anh ta một năm bán hơn 1000 chiếc xe, kim ngạch tổng tiêu thụ vượt qua 600 vạn, từ 600 vạn có 4.5% lợi nhuận được khấu trừ, một năm chỉ tình nguyện lợi khấu trừ anh ta đã được hai mươi bảy hai mươi tám vạn, cộng thêm lời lãi bình thường, một năm được hơn 150 vạn, mẹ nó chứ

Nói xong lời cuối cùng, Cố Đại Thành tức giận mắng, tựa hồ rất bất bình, rất ghen tỵ đối với người kiếm được nhiều như vậy.

Đối với lời của Cố Đại Thành, Trương Anh Duệ ngược lại không nghi ngờ chút nào, như đã nói qua, bất kể anh làm buôn bán gì, chỉ cần có thể bán đi hàng tay trong, vậy khẳng định là không lo lỗ vốn, nhưng rốt cuộc có thể bán được hay không, điểm này mới là mấu chốt của vấn đề.

Thấy Trương Anh Duệ đang cười, không nói lời nào, trong lòng Cố Đại Thành không khỏi mắng câu: tiểu hồ ly.

Chiều này hắn đã dùng nhiều lần, chuyên dùng để đối phó những khách hàng nhỏ phía dưới, vẫn luôn có tác dụng, bình thường những tên đó sẽ tính toán trong lòng một chút, cứ dựa theo mức thấp nhất, một năm bán 100 vạn hàng, cũng dễ dàng có 2 vạn, cộng thêm lời lãi bán xe, lời lãi sau bán hàng, một

năm cũng có thể dễ dàng kiếm được sáu bảy vạn. Đây chỉ là ít nhất, quy mô hơi lớn hơn một chút, một năm bán ba trăm vạn hàng, là có thể đạt tới chín vạn, cái này cũng chưa tính lãi tiêu thụ Mỗi khi hắn nói điều này, những tên kia, tên nào không sáng hai mắt lên? Nhưng tiểu tử này sao cứ im lặng như vậy?

Trong lòng khó chịu như vậy, trên mặt Cố Đại Thành cũng mang vẻ ngạc nhiên.

- Sao, lão đệ không tin?

- Tin chứ, bằng không tôi cũng sẽ không chủ động tìm tới đây, không phải sao?

Đối với lời này, Trương Anh Duệ cũng không có phản bác, mà là rất sáng khoái gật đầu,

- Chỉ là lão ca, tôi nói câu này, thấy không đúng, anh cũng đừng tức giận...

- Lão đệ, cậu có nghi vấn gì cứ việc nói, có cái gì không hiểu thoải mái hỏi.

Cố Đại Thành vỗ ngực ầm ầm.

- Lão ca ta làm chính là việc này...

- Vâng, lão ca, tôi hiểu kỳ chút, làm xí nghiệp trong tỉnh chúng ta, chẳng lẽ xưởng sản xuất trong tỉnh chúng ta trong đối với những doanh nghiệp kinh doanh trong tỉnh chúng ta, ngoài việc có thể trực tiếp lấy hàng từ nhà máy, cũng chưa có những ưu đãi khác sao? Theo tôi được biết, giống như Hào Tước Linh Mộc, Gia Lăng và Tiền Giang ... cũng còn có một số chiếu cố đặc biệt đối với doanh nghiệp gốc tỉnh mà.

Trương Anh Duệ cười híp mắt nói.

Mẹ nó, cái này là mặc cả đây mà? Cố Đại Thành trong lòng thầm mắng, nhưng cũng cao hứng hơn: người ta nguyện ý cùng người thảo luận giá, đó mới là hắn có ý hợp tác với người, nếu là không có ý muốn hợp tác, ai sẽ nhàn rỗi kỳ kèo giá cả cùng người có cái này, thật đáng vui mừng.

Nếu người nguyện ý nói, dĩ nhiên là tốt nhất, trong lòng Cố Đại Thành cao hứng, trên mặt lại có chút bị làm khó, hai tay xòe ra.

- Lão đệ, cái này nói như thế nào đây, không phải là lão ca ta không để ý cậu, giống như cậu nói, nếu mọi người đều là đồng hương, không lẽ không ưu tiên chiếu cố một chút, nhưng vấn đề là công ty không có cái quy định này, công ty không có cái quy định này, lão ca ta cũng không có cách nào.

Mặc dù trên gương mặt Cố Đại Thành như bị làm khó, nhưng trong lòng Trương Anh Duệ lại nhất thời vui mừng: có cửa!

Nếu như Cố Đại Thành trực tiếp không chút do dự cự tuyệt, đó mới là thật không có bất kỳ đường sống nào nữa, nếu hắn nói như vậy, kẻ ngu cũng biết chuyện như vậy đúng là có mờ ám.

- Nào nào ... rót đầy vào, rót đầy vào...

Trương Anh Duệ cầm chai lên rót đầy cho Cố Đại Thành, ân cần giọng ly rượu lên:

- Nào, lão ca, nếu hôm nay chúng ta có thể ngồi ở chỗ này uống rượu, đó chính là duyên phận, nào, chén này uống hết.

- Được, rất tuyệt!

Trương Anh Duệ biểu đạt thiện ý, Cố Đại Thành cũng là thầm mừng, bung chén rượu lên, hai người một hơi cạn sạch rượu trong chén.

- Lão đệ, nếu cậu nói như vậy ừ, như vậy đi, mặc dù trong công ty không có cái quy định này, nhưng giống như là cậu nói, trở về ta hỏi một chút xem ý lão tổng thế nào, có còn có những ưu đãi khác hay không, nếu là lão tổng không có ý kiến, chuyện này coi như là thành công, nhưng trường hợp xấu nhất, tôi có thể phải nói trước, nếu là lão tổng không đáp ứng, lão ca ta cũng không có cách nào.

Lau miệng xong, Cố Đại Thành nặng nề đặt chén rượu ở trên bàn, hào phóng nói.

- Vậy thì phiên lão ca rồi, lão đệ thật là vô cùng cảm kích, nào, tôi mời anh một chén nữa

Trương Anh Duệ bung chén rượu lên, trong lòng chợt động: người này trong lòng nghĩ như thế nào nhỉ?

Nghĩ như vậy, tất cả sự chú ý của Trương Anh Duệ đều tập trung vào người Cố Đại Thành.

- Ưu đãi ngoại ngạch đương nhiên là có, lợi khấu trừ khỏi điểm lão tử sẽ có thể giúp người từ 2% tăng lên tới 4%, sau đó gia tăng mỗi 100 vạn hạn ngạch tiêu thụ thì gia tăng 0.5% lợi khấu trừ. Nhưng vấn đề là người, tiểu tử này tựa hồ có chút không biết điều, chuyện không có lợi, sao ta phải ra tay giúp cho người? Trước kia ta giúp những tên kia lấy được lợi khấu trừ từ 2% tăng lên tới 4%, đây chính là vì có thể từ 2% này rút ra ba phần

Giờ phút này Trương Anh Duệ rõ ràng “nghe” được tiếng lòng của Cố Đại Thành.

Bạn đang đọc truyện *Quyền Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14: Tác Dụng Của Tính Toán Hợp Lý

- Chị Bạch, nhanh như vậy đã thu dọn xong ư?

Sớm ngày hôm sau, vừa lên huyện, Trương Anh Duệ nhìn thấy hai vợ chồng Bạch Tuyết trong cửa hàng đang bận rộn thu dọn, kinh ngạc hỏi.

- Đúng vậy, hiện tại cửa hàng này sẽ là của cậu, cậu còn là ông chủ của tôi, tôi không nhanh chóng thu dọn, ông chủ mà nổi lửa giận thì tôi chịu không nổi!

Trải qua cả đêm suy nghĩ, Bạch Tuyết dường như đã thích ứng thân phận mới của mình, cùng Trương Anh Duệ vui đùa.

- Đứng, chị Bạch, xin chị ngàn vạn lần đừng nói như vậy, bằng không tỷ chồng chị sẽ đánh em mất!

Trương Anh Duệ cười trả lời, nhìn chồng Bạch Tuyết đang ở hỗ trợ thu dọn một cái, trong lòng cũng hứng thú.

Ngày hôm qua, người đàn ông này còn có bộ dáng uể oải không chút phấn chấn, khi ngồi ở cửa, nhìn thấy điều duy nhất khác so với người chết, chính là so với người chết còn có một hơi thở mà thôi, cả người như cái xác không hồn, nhưng bây giờ nhìn lại, tuy rằng tinh thần vẫn đang kém, nhưng hiển nhiên đã có thể về đến phạm trù người bình thường.

- Chồng chị?

Bạch Tuyết tức giận nhìn chồng mình một cái, oán hận nói:

- Hừ! Không nói ông ta nữa, sắp bị ông ta làm tức chết rồi.

Ngữ khí của Bạch Tuyết, Trương Anh Duệ có thể hiểu được, có một ông chồng như vậy, gia sản ngàn vạn cũng bại hết, đến nay Bạch Tuyết vẫn chưa ly hôn đã xem như tình thâm ý trọng, còn phải mang về mặt ôn hoà đối với y? Chỉ sợ ý nghĩ này ngay cả y là chồng mình cũng không dám có... Hiện tại người đàn ông đó giống như đang trong thời gian khảo sát, một khi không được, lập tức một cước đá đi, rất nghiêm túc.

- Ông chủ, cậu đã đến rồi?

Ngày hôm qua người đàn ông như cái xác không hồn vội lau mồ hôi, cười đáp lời Trương Anh Duệ. Trương Anh Duệ thấy rõ ràng, từ trong đáy mắt người đàn ông mang theo một tia cảm kích.

Trương Anh Duệ thoải mái, xem ra người này thật sự là tính ngộ, hiểu được nửa năm qua mình rốt cuộc đã làm vớ vẩn những gì, đã biết cái tà quy chính. Bất kể như thế nào, ở chỗ sâu trong đáy mắt y có thật sâu sắc là không thể gạt được người khác. Lại nói tiếp, ngăn ngụt một đêm thời người đàn ông này có thể chuyển biến lớn như vậy, cũng cũng đủ thuyết minh người này xem như một người hiểu chuyện.

Ngược lại là Bạch Tuyết, tựa hồ chưa buông tha chồng mình, nghe được chồng mình cũng dám nói chuyện, đi lên châm chọc.

- Ông chủ? Ông có tư cách gì gọi người ta là ông chủ? Ông hiện tại chỉ là công nhân lao động giản đơn, nói làm bầm gì vậy ...

Nghe được người vợ nói lời này, người đàn ông cũng không nói gì, cười hắc hắc:

- Mọi người cứ bận việc của mình, tôi đi xem còn có cái gì cần giúp đỡ.

Nói xong, xoay người, thân hình cũng là bị quẩy hàng chặn.

- Xem ra chồng chị thật sự nhận thức được sai lầm của mình.

Nhìn chằm chằm phương hướng thân hình biến mất, Trương Anh Duệ nói với Bạch Tuyết.

- Hừ, còn cần xem xét hăng nói.

Nhìn bóng lưng chồng mình, Bạch Tuyết bĩu môi khinh thường.

Nghe thấy Bạch Tuyết nói lời này, Trương Anh Duệ nở nụ cười: thật đúng là điển hình của nói năng chua ngoa tim mềm như đậu phụ. Hiện giờ, Trương Anh Duệ làm sao còn nhìn không ra? Bất kể là xuất phát từ nguyên nhân gì, tâm lý người phụ nữ này kỳ thật đã muốn tha thứ cho người đàn ông suốt

nữa làm gia đình của mình sụp đổ này rồi?

- Đúng rồi, chị Bạch, ngày hôm qua tôi quên nói với chị, đưa cho chị một phần rưỡi cổ phần công ty, cũng không phải là cho mình chị, mà là cho cả nhà chị đây!

Trương Anh Duệ bỗng nhiên cao giọng hô.

Bạch Tuyết không có chút chịu lép vế:

- Hô lên làm gì! Tôi nói cho cậu biết, số tiền này đều là của tôi, tiền này ông ta khỏi phải nghĩ đến có nửa phần!

- Tôi không quản nhà chị chia thế nào, dù sao cũng nói cho người đàn ông nhà chị biết, tiền này cũng có một phần của anh ta là được, lớn như giọng vậy, tôi cũng không tin anh ta nghe không thấy.

Trương Anh Duệ ha ha cười.

Nhớ tới một sự kiện đêm qua đã cân nhắc, Trương Anh Duệ thử thăm dò hỏi Bạch Tuyết,

- Chị Bạch, chị có quen ai là kế toán kinh nghiệm phong phú, hiểu được thế nào để tránh thuế hợp lý không?

Một người kế toán kinh nghiệm phong phú đối với một công ty mà nói, tầm quan trọng là không cần nói, nhiều công ty tìm kế toán như vậy chỉ hi vọng tìm được người phong phú kinh nghiệm, nguyên nhân chỉ có một: những kế toán kinh nghiệm phong phú này, điều kiện tiên quyết là không trái pháp luật hoàn toàn có thể thông qua đủ loại phương thức hợp lý hợp pháp tránh thuế cho công ty, nộp thuế thu nhập ít đi, kế toán giỏi hơn, thậm chí có thể hợp lý tránh thuế đạt tới trên 50%!

Kế toán trọng yếu như thế, cũng không kỳ quái Trương Anh Duệ vì cái gì mà để tâm như thế.

- Thật trùng hợp, tôi cũng quen một kế toán!

Bạch Tuyết vỗ trán một cái,

- Cô ấy là đàn chị của tôi, trước kia đã giúp chúng tôi làm hóa đơn sổ sách, rất lợi hại, là một kỹ kế toán viên cao cấp, nếu không nể mặt mũi của tôi, người ta cũng không thèm để ý nhà Lý Dương nhỏ như chúng tôi. Hôm trước tôi còn nói muốn tiến cử cho cậu đấy, ha ha... Thật sự là trùng hợp ...

Trời! Kế toán viên cao cấp? Trương Anh Duệ thấy người được Bạch Tuyết tiến cử làm hoảng sợ, cũng bị nhân vật mang theo ánh sáng chói mắt làm hoảng sợ: người giỏi như vậy đều có thể tìm được ư? Nhất thời mừng rỡ:

- Chị Bạch, hiện tại bảo chị ấy đến hỗ trợ chúng ta, việc này không thành vấn đề chứ?

- Có thể có vấn đề gì, già rồi nên hiện tại đã về hưu, mỗi tháng tiền hưu cùng chia hoa hồng ở cổ phần những công ty khác mỗi tháng đều không ít. Đi ra nhận việc, hoàn toàn không phải là vì kiếm tiền, cũng là bởi vì ở nhà rồi rảnh khó chịu, đi ra giải sầu... nhưng lão đệ, chị phải nói trước cho cậu hiểu! Vị đàn chị của chị tuy rằng không phải kiếm chức, nhưng giờ làm việc cậu cũng không thể bắt chị ấy cố định, khi nào thì muốn đến thì khi đó đến. Điểm này cậu phải nắm chắc trong lòng.

Bạch Tuyết thật cẩn thận dặn dò.

- Đó khẳng định không thành vấn đề, người như vậy, cho dù là đặt ở này xí nghiệp lớn, cũng phải được coi như thần tài ý chứ!

Trương Anh Duệ liên tục gật đầu.

- Đúng rồi chị Bạch, chị xem, một tháng trả chị ấy bao nhiêu cho thỏa đáng?

- Một tháng 10000 đi, nguyên lai lão thái thái cho ta hỗ trợ thời gian là một nguyệt 8000, bây giờ... Ừm, cũng phải gia tăng một ít.

Bạch Tuyết nghĩ nghĩ, đưa ra một con số.

Một tháng một vạn? Trương Anh Duệ gật gù gật đầu, giá cả này nếu với kế toán bình thường, đương nhiên là thái quá. Nhưng nếu với một kế toán cấp cao công tác bốn năm mươi năm, kia quả thực chính là rất hời! Về phần tại sao từ 8000 tăng tới 10000? Bà ấy là hỗ trợ cho văn bối của mình, tình huống hiện tại có thể so sánh cùng trước kia sao?

- Được, chuyện này liền phiền tới chị Bạch nhé... Chị xem chừng, ước chừng bao lâu có thể làm cho người đó đến?

- Ngày mai... Ngày kia đi, phỏng chừng ngày kia có thể, nhưng cậu nên cho người phía công ty đi tới thực tế đo lường xem, cũng nên làm biển quảng cáo cùng bên trang hoàng thiết kế trong đi, trước kia làm siêu thị thế nào cũng không sao, nhưng hiện tại không thể được.

Bạch Tuyết nghĩ nghĩ, hơi có vẻ phiền muộn đáp.

- Tốt, cứ dựa theo chị nói mà làm.

Trương Anh Duệ gật gật đầu, móc ra di động.

Điện thoại đầu kia, Cố Đại Thành sớm đã sốt ruột chờ ...

Mấy ngày kể tiếp, cửa hàng bắt đầu thi công làm trang hoàng, cho mẹ mình ở nơi này trông chừng, Trương Anh Duệ cùng Bạch Tuyết bắt đầu chạy đi lo các loại thủ tục công ty. Trước kia chưa làm qua những cái này, hiện tại tự mình làm việc này, Trương Anh Duệ mới cảm giác được, ở Trung Quốc chạy đi lo lập công ty, tuyệt đối là chuyện rất mệt người.

Trước đây Trương Anh Duệ chưa từng nghĩ tới, mở một công ty lại phải chạy nhiều như vậy, hành chính, công thương, phòng cháy, bảo vệ môi trường, khu vực, phường hội... Thậm chí cả uỷ ban kế hoạch hoá gia đình và bảo vệ quyền lợi trẻ em phụ nữ cũng đều phải đi qua. Trương Anh Duệ đều sắp không chịu nổi: mẹ ơi, ta chỉ mở cái công ty nhỏ mà thôi, cùng những nơi đó có chút quan hệ không? !

Vài ngày sau, Trương Anh Duệ cảm giác mình chân đầu biến dạng rất nhiều, hơn nữa nếu không phải là có Bạch Tuyết biết rõ những nơi đó nên được bọn răn dốt hỗ trợ, sự tình còn không biết khi nào thì mới có thể làm xong.

- Lão đệ, cậu đã có thể thoải mái rồi!

Thấy bộ dáng như chó sắp chết của Trương Anh Duệ, Bạch Tuyết trêu đùa:

- Tôi cho cậu biết, khi tôi mới mở công ty, thủ tục còn rườm rà hơn... Riêng là con dấu, lúc ấy tôi thử đếm, cần đến 156 cái!

- Trời! Mẹ Kiếp!

Trương Anh Duệ nhìn không được tuôn ra một câu nói tục, nghe được mấy con số này, Trương Anh Duệ thật sự choáng váng, vốn cho là đã có được 76 cái dấu đã nhiều lắm, ai có thể có thể nghĩ đến, đây đã là kết quả của tính giản đơn hơn phân nửa?

- we are the champions! We are the champions! ...

Trương Anh Duệ lại nghe chuông điện thoại di động rất quái dị, ở phía sau vang lên, Trương Anh Duệ lấy điện thoại cầm tay ra vừa nhìn, thì ra là giọng của em họ con nhà dì mình - Lý Hạo.

Hai tên tiểu tử kia ngày hôm qua đã bị đi bắt tới đây với lý do "Qua hỗ trợ cho anh họ", lúc này đang ở trong cửa hàng hỗ trợ làm trang hoàng, thấy là Lý Hạo điện thoại, Trương Anh Duệ không khỏi kỳ quái: tiểu tử này gọi điện thoại cho mình có chuyện gì?

Mới vừa bắt máy điện thoại, thanh âm của Lý Hạo hơi có vẻ lo lắng và hưng phấn liên vang lên,

- Anh, có hai người tìm anh, anh mau trở lại một chút đi.

- Ai tìm anh?

- Bọn họ nói là Hào Tước Linh Mộc, lại đây nói chuyện hợp tác với anh!

- Được, em giúp anh tiếp đãi chút, nói cho bọn họ biết, anh lập tức trở về, cho bọn họ chờ một lát.

Trương Anh Duệ dặn dò Lý Hạo một tiếng, trong lòng lại có chút kỳ quái, người của Hào Tước Linh Mộc nhân rồi không có việc gì đến tìm mình làm gì? Chẳng lẽ là hi vọng mình bán sản phẩm của bọn họ? Như vậy cũng có thể, nhưng ... cửa hàng còn chưa mở đâu, bọn họ làm sao mà cũng đã biết rồi?

Trương Anh Duệ kinh ngạc, Bạch Tuyết thì có vẻ cao hứng rất nhiều, hưng phấn đẩy Trương Anh Duệ một cái.

- Đi nhanh đi, xem ra lại có người đến tặng tiền cho cậu đấy!

Đến tặng tiền cho mình ư? Lời này... Thật cũng không tính là sai lắm.

Bạn đang đọc truyện *Quyền Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: Được Người Ta Quan Tâm Rồi

Trương Anh Duệ cùng Bạch Tuyết mới vừa dừng xe ở cửa tiệm, bên trong hai người mặc Tây phục hơn ba mươi tuổi liền về mặt tươi cười ra đón, người lớn tuổi hơn liền vươn tay ra, nhiệt tình khiến người khác ngượng ngùng khi cự tuyệt:

- Ông chủ Trương, xin chào, đã sớm nghe bằng hữu nói ông chủ Trương tuần tú lịch sự, nghi biểu bất phàm, hôm nay vừa thấy, quả nhiên là đồn đại không sai!

- Chào anh !

Người nhiệt tình như vậy, Trương Anh Duệ thật đúng là ngại cụ tuyệt, nhưng nghe được hai người này tăng bốc như thế, da mặt Trương Anh Duệ cũng có chút chịu không được , nhìn nhìn hai em họ đang nhìn chính mình cười trộm, mặt đỏ lên:

- Hai vị, không biết các vị nghe nói qua tên tôi từ nơi nào?

Không hổ là lão Đại ngành sản xuất xe máy quốc nội, trình độ nói chuyện đến không biết xấu hổ như vậy.

- Ha ha...

Hai người đã gặp được rất nhiều lần tình huống này, bị Trương Anh Duệ hỏi như vậy, cũng không cảm giác xấu hổ,

- Đầu là người ở cái nghề xe máy này, Trương tiên sinh lần này rộng tay tham gia, trong cả ngành sản xuất đều truyền khắp, chúng tôi làm sao có thể không biết?

Đối với lời nói này, thật ra Trương Anh Duệ cũng muốn tin hai người này có thể là có tình báo ở Kinh Kỳ, là từ bên trong Kinh Kỳ lấy được tin tức, biết có một thương nhân như vậy, mới vội vàng đến xem tiểu tử này có phải thật là người gốc nhiều tiền hay không.

- Hai vị cũng nhìn thấy rồi, chỗ tôi ...

Trương Anh Duệ nhìn chung quanh cửa hàng thuộc về mình, đi thẳng vào đề:

- Ha ha, hai vị có lời gì xin mời nói thẳng.

Trực tiếp tiến vào đề chính đi, đây không cần phải tăng bốc, tất cả mọi người đều hiểu nhau, lời nói của Trương Anh Duệ cũng không quá khó nghe.

Trương Anh Duệ cảm giác mình đã nói trắng ra, nhưng không nghĩ rằng chính mình đánh giá thấp trình độ vô liêm sỉ của hai người này, người lớn tuổi hơn giờ ngón cái lên, khen:

- Ông chủ Trương thật là một người thẳng thắn! Hào phóng! Nếu ông chủ Trương bận rộn như vậy, tôi cũng không chậm trễ thời gian của ông chủ Trương... Hai người chúng tôi là giám đốc nghiệp vụ Hào Tước Linh Mộc ở Sơn Đông, tôi tên là Đào Đức Thắng, vị đồng sự của tôi là Lý Đạt, đây là danh thiếp của chúng tôi ...

Nói xong, hai người cung kính lấy ra danh thiếp có tên của mình đưa ra.

Rất rõ ràng nhìn ra người cầm đầu chính là họ Đào, người kia kêu Lý Đạt, hoặc là trợ thủ của Đào Đức Thắng, hoặc là người mới vừa vào công ty, hiện tại đang đi theo tiền bối học tập.

- Chào hai vị, tôi là Trương Anh Duệ, nếu hai vị đến có chuẩn bị, chắc hai vị đã hiểu biết không ít!

Trương Anh Duệ đứng lên tiếp nhận danh thiếp, đưa danh thiếp tên của mình.

- Tôi sẽ không giới thiệu nhiều hơn nữa.

Hai người làm nghiệp vụ cũng hiểu được bây giờ không phải là lúc lôi kéo làm quen Trương Anh Duệ, trân trọng nhận lấy danh thiếp của Trương Anh Duệ. Đào Đức Thắng nói:

- Lần này hai người chúng tôi đến, chủ yếu là thay mặt công ty Linh Mộc chúng tôi, nghiên cứu thảo luận với ông chủ Trương một chút về khả năng hợp tác hai bên chúng ta, Linh Mộc chúng tôi ...

Trương Anh Duệ cười cắt đứt lời nói Đào Đức Thắng:

- Đối với Linh Mộc các anh, xem như tôi có chút hiểu biết, mấy đại danh xe máy quốc nội, tôi đều có quen, nhất là công ty giữ hội viên kim bài trong diễn đàn.

- Nói như vậy mọi người cũng có tiếng nói chung rồi!

Đào Đức Thắng hưng phấn vỗ đùi,

- Lời nói không sợ đắc tội. ông chủ Trương, tôi vốn còn lo lắng ông chủ Trương không hiểu biết chuyện này, hiện tại trong lòng tôi cuối cùng cũng thoải mái.

- Đào quản lý anh quá khách khí..

Trương Anh Duệ khách khí vài câu, dù sao cửa hàng của mình lớn như vậy, Kinh Kỳ cũng chỉ có mấy mẫu xe, chỉ bày đặt mấy chiếc xe như vậy, cả đại sảnh cũng quá thật trống rỗng không đẹp mắt lắm.

Cũng thật sự là cần bày thêm sản phẩm khác vào, nhưng lời nói tuy nói như thế, ý đồ hai bên hợp tác như thế nào, hoặc là Hào Tước Linh Mộc có cái thái độ gì... Phía trước cùng Kinh Kỳ Linh Mộc kí kết chính là hợp đồng độc quyền, nếu Hào Tước Linh Mộc cũng yêu cầu mình ký một cái hợp đồng như vậy, mình có năng lực, cũng chỉ có thể xin miễn cho kẻ bất tài.

Trầm ngâm một chút, Trương Anh Duệ quyết định không vòng quanh cùng người này, mà trực tiếp vào chính đề, dùng mồm mép cùng những ông chủ nghiệp vụ này, không phải mình quá am hiểu. Trương Anh Duệ trực tiếp liên hỏi họ, độc quyền sản phẩm các anh có chỗ tốt gì, có lợi thì nói chuyện, không ưu đãi thì thôi, hiểu rõ, tuyệt không dài dòng!

- Nếu như vậy, Đào quản lý, tôi còn phải nói thẳng, mục đích hai vị tôi, tôi nghĩ đại khái chính là để cho tôi bán ra sản phẩm quý công ty. Buôn bán ư, chi cần có thể tiền kiếm, ai cũng không có thói quen ném tiền đi, nhưng tôi muốn biết chính là, quý công ty có thể cho tôi điều kiện hợp tác như thế nào ?

- Ông chủ Trương quả thật nói lời thẳng thắn!

Đào Đức Thắng vĩnh viễn cũng không đổi được cái thói quen tăng bốc người, vừa nói vừa lấy ra từ túi xách mang bên mình một văn kiện.

- Đây là hợp đồng hợp tác công ty của chúng tôi đặc biệt chế định soạn thảo vì hợp tác lần này, chuyện ông chủ Trương quan tâm đều ở bên trong này, nếu không đề bụng, giám đốc Trương có thể nhìn một chút.

Hợp đồng không ít, ước chừng 8 trang, còn có một trang điều khoản đặc biệt phụ thêm, tiếp nhận hợp đồng, Trương Anh Duệ nhìn qua, nói tóm lại, Hào Tước Linh Mộc đưa ra điều kiện coi như là không tồi. Bán ra, phí chuyên chở bọn hắn phụ trách, xe do bọn hắn thống nhất vận chuyển, cam đoan mỗi chiếc xe Trương Anh Duệ có thể kiếm ít nhất 1200 tiền lãi.

Kim ngạch tiêu thụ 1 năm vượt qua 100 vạn, có thể được 2% khấu trừ, ngoài có hạn chế lượng nhập hàng hay không, các điều kiện chủ yếu không khác lần đầu tiên Kinh Kỳ Lỗ Tinh cho Trương Anh Duệ.

Nhưng đây chỉ là bao quát, ở một số chi tiết nhỏ, Hào Tước Linh Mộc quy định nghiêm khắc hơn, ví như thương nhân bán hàng ra bị khiếu nại cần xử lý như thế nào, sau bán hàng cần xử lý như thế nào... Thông qua bản hợp đồng, thật cũng có thể nhìn ra được Hào Tước Linh Mộc có thể trở thành lão Đại đứng đầu ngành sản xuất xe máy quốc nội, cũng không phải là không có lý.

- Như vậy, văn bản này tôi lưu lại xem một chút, hai ngày nữa cho hai vị một câu trả lời chuẩn xác thuyết phục, có thể được không ?

Thu hợp đồng lại, Trương Anh Duệ tỏ vẻ xin lỗi đối với hai người.

- Được, chúng tôi đợi tin tốt lành từ ông chủ Trương.

Tuy rằng mồm mép làm người ta ghét, nhưng bản lĩnh từ ngôn ngữ coi như là không tồi, biết Trương Anh Duệ đang tính toán tiền khách, Đào Đức Thắng cùng Lý Đạt đứng lên, dùng sức nắm chặt tay Trương Anh Duệ.

- Thật ngượng ngùng, quấy rầy ngài lâu như vậy!

- Không sao, hẳn là tôi nên ngại, mấy ngày nay hơi bận, thật sự là không có cách nào!

- Cậu tin không, nửa đầy tháng sau, doanh nghiệp xe máy khác sẽ tìm đến cậu!

Nhìn thấy bóng lưng hai người này rời đi, Bạch Tuyết tràn đầy tin tưởng nói với Trương Anh Duệ.

Trương Anh Duệ cười cười, không nói chuyện. Đối với lời nói của Bạch Tuyết, Trương Anh Duệ rất tin, nếu Hào Tước Linh Mộc cũng đã biết, như vậy ngoài xưởng của hắn ra đương nhiên không có đạo lý xưởng khác không biết.

Quả nhiên như Bạch Tuyết nghĩ, trong mấy ngày kế tiếp, toàn bộ các xưởng sản xuất xe quốc nội, các thương hiệu xe máy nổi tiếng sôi nổi tới chào hỏi Trương Anh Duệ giống như người thấy được vị thịt linh châu.

Khi Trương Anh Duệ bận việc chân không chạm đất, Trương Anh Duệ đương nhiên không biết là, đã có người theo dõi hắn.

- Ông chủ Vương, trong huyện chúng ta gần đây mới mở một cửa hàng xe máy, lão ca có biết hay không ?

Ở trong huyện thành làm kinh doanh xe máy đã mười mấy năm, Lý Phú Quý nói chuyện với ông chủ cửa hàng Lâm Đồng.

Lâm Đồng gật gật đầu, thần sắc rất lãnh đạm nói.

- Có nghe nói.

- Ha ha... Lâm tổng không hổ là lão đại ca trong ngành kinh doanh xe máy huyện chúng ta, chỉ nhìn thái độ của lão ca, lão đệ vạn phần bội phục.

Một thân ục ịch, bởi vì thịt mỡ quá nhiều, khuôn mặt đều thành hình thang, Lý Phú Quý giờ ngón tay cái lên với vẻ lãnh đạm lơ đãng của Lâm Đống, cười ha ha :

- Hai ngày trước lão đệ vừa lúc qua bên kia, hóa ra cửa hàng của lão Triệu rộng chừng 500 mét vuông, toàn bộ đổi sang kinh doanh xe máy , cừ thật, 500 mét vuông, quy mô như vậy! Đừng nói là huyện nhỏ của chúng ta này, cho dù là thành phố, cũng chỉ có Kim Ưng nhỉ? Nếu để cho hắn gây sức ép như vậy, sau này huynh đệ chúng ta làm thế nào được?

- Có cạnh tranh là chuyện tốt mà!

Lâm Đống tựa hồ không thèm để ý đối với lời vừa mới nói của Lý Phú Quý, nâng cốc trà lên hoan hỉ, phần chân, uống một ngụm.

- Có tiền mọi người cùng nhau kiếm mà, đều là quê nhà hương thân, không có đạo lý chúng ta kiếm tiền để cho người khác nhìn, chúng ta cũng không phải tiểu Phách Vương."

- Cũng đúng!

Lý Phú Quý cười đáp, trong lòng lại thầm nghĩ: Đồ chó hoang, thật sự là một Lão Hồ Ly, cẩn thận!

Lý Phú Quý còn muốn cho Lâm Đống, lão Đại ngành tiêu thụ xe máy của huyện chủ động đứng ra dẫn đầu, nhưng hiện tại xem ra... Con mẹ nó, người này quả nhiên không hổ là làm kinh doanh xe máy lớn nhất huyện, thông minh lanh lợi như ma quỷ.

Cùng Lâm Đống nở nụ cười hai tiếng, không chút nề hà, Lý Phú Quý không thể không chủ động mở trước con bài chưa lật.

- Nhưng ông chủ Lý nói là như vậy, sợ người này lại phá hủy quy củ nghề chúng ta!

- Ồ? Lời này sao có thể nói thế?

Lâm Đống trừng mắt lên, trong lòng lại đang thờ dãi: chẳng thể trách người này làm kinh doanh nhiều năm như vậy mà chỗ này không nóng không lạnh, lòng dạ như vậy, có thể thành cái gì?

Xem ra sau này cần vờ ngu xuẩn như heo, nếu không sớm muộn gì có một ngày sẽ bị người này hại chết!

- Nếu làm lão tiền bối, chúng ta nên giáo huấn thanh niên cái gì gọi là quy củ, làm cho bọn họ hiểu được cái gì gọi là tôn lão. Bằng không sau này không ai dựa theo quy củ, kinh doanh làm thế nào được? Hơn nữa tôi nghe ngóng, tiểu tử này không có quan hệ gì, trước đây là một người bình thường.

Lý Phú Quý cười lạnh hai tiếng, hồn nhiên không biết ở trong lòng của đối phương, mình đã bị liệt là nhân vật cần rời xa.

Bạn đang đọc truyện *Quyền Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: Có Cứu Hay Không?

Người thường cũng có thể có cửa hàng lớn như vậy? Đối với tin Lý Phú Quý nghe được này, trong lòng Lâm Đống một trăm phần không tin, hơn nữa... Cho dù là tiểu tử đó lúc trước không có bối cảnh gì, nhưng nếu hắn có thể kéo Triệu Nghiễm Thành đến bên cạnh hắn, với quan hệ của Triệu Nghiễm Thành với các quan lớn nhỏ ngành chính phủ ở huyện, ai còn dám nói hắn không có bối cảnh?

Hành vi của Lý Phú Quý, Lâm Đống đại khái có thể đoán được, trước kia những người mở cửa hàng bán xe máy ở trong huyện thành, không ít người bị Lý Phú Quý "Giáo dục".

Ý vào mình có người ở cục công an, người này có chút không biết lượng sức mình, nhưng tuy rằng xem thường Lý Phú Quý, Lâm Đống cũng không ngại mượn tay Lý Phú Quý gõ gõ cho ông chủ nhỏ mới mở cửa hàng xe máy kia.

- Lời này cũng là có lý.

Chậm chậm đặt chén trà xuống, nhìn Lý Phú Quý, trên mặt Lâm Đống cười cười:

- Nhưng Lý lão đệ, tôi lo lắng thật cũng không đủ sức, hay là chuyện này làm phiền lão đệ?

Lâm Đống không trực tiếp đáp ứng, ngược lại đem sự tình đổ lên đầu của mình, khiến Lý Phú Quý có chút thất vọng trong lòng.

Vốn là hắn hi vọng Lão Hồ Ly Lâm Đống này có thể lo được chuyện này, cậu mình đang đảm nhiệm phó cục trưởng cục công an huyện lần này nghe nói

có thể tiếp tục tiến một bước. Tuy rằng nâng đỡ mình hi vọng không lớn, nhưng nghe nói khả năng lên tới trên ghế phó cục trưởng thường vụ thật ra rất lớn. Nhưng lập tức nghĩ lại, một người tiểu thương nhân nho nhỏ không quyền không thế mà thôi, cần cho cậu mình cả mang đến phiền toái gì?

Lập tức gật gật đầu,

- Được, nếu Lâm lão ca cũng hiểu được, lão đệ sẽ tìm một cơ hội giáo huấn tiểu lão đệ này!

Suốt 10 ngày, mặt tiền cửa hàng rất cực trang hoàng tạm ổn, chỉ cần xe vào, là có thể mở hàng. ngày hôm qua, Trương Anh Duệ đã ký 10 bản hợp đồng tiêu thụ. Đến tận đây, cửa hàng xe máy của Trương Anh Duệ đã đồng thời bán ra 10 hãng xe máy, dựa theo số lượng hiện tại mà tính, 500 mét vuông mặt tiền cửa hàng, hiện tại rất cực không có chỗ trống.

Tuy rằng mở hàng đã gần ngay trước mắt, nhưng ... Trương Anh Duệ nhũn mày: trận này thật sự là một bù đầu, ngay cả chuyện tuyên truyền đều cần lo lắng đến. Cửa hàng lớn như vậy, nếu chỉ trông vào phương thức truyền miệng truyền thống để có danh tiếng, phỏng chừng chờ mình gây dựng được kinh doanh lên thì người nhà mình đã sớm chết đói, không được, cần nghĩ biện pháp.

Đang tự hỏi làm thế nào mới có thể trong thời gian ngắn nhất làm cho người ta biết đến cửa hàng mình mở, Trương Anh Duệ đột nhiên cảm giác được phía trước cửa hàng vây quanh một đám người.

Ngẩng đầu vừa nhìn, ồ? Đây không phải đều là những công nhân ngày hôm qua mới vừa huấn luyện trở về sao?

- Ôi, mọi người đều ở đây làm gì?

Thấy những người này sáng sớm đến đây chẳng những không mở cửa, ngược lại chen chúc ở cửa, Trương Anh Duệ có chút mất hứng.

- A? ông chủ đến rồi?

Mấy nhân viên không biết đang làm gì ở nơi này, chú ý thấy ông chủ mình cũng ở đằng người, trong lúc nhất thời có chút khẩn trương, có những phản ứng nhanh chỉ chờ giữa:

- Ông chủ, có người té xỉu ở cửa tiệm chúng ta.

Có người ngất trước cửa hàng nhà mình? Nghe nói như thế, Trương Anh Duệ nhũn mày: còn chưa mở cửa hàng đã có chuyện xui xẻo như vậy? Đây thật sự là... điềm xấu.

- Cho tôi xem xem

Không cần Trương Anh Duệ nói, cả đám công nhân cũng tránh ra.

Trương Anh Duệ đi ra phía trước, quả nhiên, tại bên trái cửa hàng của chính mình, có một người toàn thân trần truồng không thành bộ dáng người gục mặt ngay xuống chỗ này, bởi vì là mặt úp, Trương Anh Duệ không dễ phán đoán tuổi người này. Nhưng coi như đoán mò, lại tính tóc dài, để cho Trương Anh Duệ bài trừ khả năng là lang thang trong vô ý gục tại cửa cửa hàng chính mình.

Thật sự là kỳ quái, người này là ai đây? Hơn nữa... Người này dùng chết tại cửa tiệm của chính mình chứ? Trong lòng nghĩ như vậy, Trương Anh Duệ vội vàng ngồi xổm người xuống, vươn ra ngón tay tại lỗ mũi người nọ. Yên tâm: hoàn hảo, người này còn thở, nhưng..

Trương Anh Duệ chợt phát hiện tình huống có chút không ổn! Người này thở như thế nào mỏng manh như vậy? !

Bị chính phát hiện đột nhiên của hắn làm hoảng sợ! Trương Anh Duệ vội vàng lại đưa tay dò xét, đúng vậy! Trên ngón tay truyền đến cảm giác nói cho Trương Anh Duệ, người này thở quả thật thực mỏng manh, hơn nữa... Tay Trương Anh Duệ sờ lên trên trán người này, trên tay tựa hồ bị nóng hâm hấp.

Kỳ quái, nhiệt độ cơ thể người này sao lại cao như vậy? !

Các công nhân vây Trương Anh Duệ làm thành một vòng, thờ cũng không dám thở mạnh, nhìn chăm chăm động tác của Trương Anh Duệ. Tất cả mọi người biết kiêng kị trong kinh doanh, tự nhiên đối với tình huống trước mắt lo lắng vô cùng: nếu người này chết ở nơi này, kinh doanh của ông chủ chẳng phải là chưa làm đã muốn đóng cửa?

Hiện tại tìm việc làm rất không dễ dàng, cho dù là chính bọn nó, bọn họ cũng không hi vọng ông chủ mình đóng cửa không tiếp tục kinh doanh.

- Không biết sao lại thế này, chính là sốt rất cao, lão Vương, lão Lý, các ông lại đây giúp một tay, chúng ta nhanh chóng đưa đến bệnh viện đi!

Trương Anh Duệ đứng dậy, ý bảo hai người bên cạnh lại đây hỗ trợ.

- Không thể để cho người này xảy ra sự cố ở chỗ chúng ta, nếu không cũng quá xui.

- Này, ông chủ ... người kia là ai chúng ta cũng không biết, có chút không thích hợp. Vạn nhất nếu như ngài bị hắn lừa gạt thì làm sao bây giờ?

Hai người bị Trương Anh Duệ gọi vào chừng hơn ba mươi tuổi lộ vẻ khó khăn.

Hai người này lo lắng gì Trương Anh Duệ tự nhiên biết, mấy năm nay trên xã hội làm chuyện tốt đôi khi lại bị những được cứu trợ đánh ngược lại, chuyện đã quen mắt, theo mấy năm trước ở Nam Kinh cũng có chuyện như vậy. Rồi đến gần đây nhất, ồn ào huyền náo vụ án Hứa Văn Hạc, hiện tại nhân dân không mặn mà lắm đối với chuyện làm việc tốt ... nhưng chuyện này mình có thể không làm sao? Trương Anh Duệ khổ sở nét mặt, vẻ mặt bất đắc dĩ,

- Tôi biết, nhưng sợ là người này không chết ở cửa cửa hàng chúng ta, cũng đã từng ngất ở trước cửa hàng của chúng ta trước khi chết, mẹ nó, xui quá...

- Cũng Đúng vậy a...

Nghe Trương Anh Duệ nói như vậy, mọi người mới ý thức được, nhất thời thật hít một hơi: Đúng vậy, nếu quả thật để người này chết ở địa phương khác, cùng với chết tại cửa cửa hàng chính mình có cái gì khác nhau? Ai bảo hẳn trước khi chết lại đến cửa hàng chính mình đây?

Mẹ nó, người này ta không cứu không được sao? ! Mọi người nhất thời buồn bực.

Có cô gái nhanh chóng đứng ở ven đường đón xe, lão Vương cùng lão Lý bị Trương Anh Duệ gọi vào thì giúp đỡ Trương Anh Duệ đem người này lật qua, làm cho hô hấp của hắn thông thuận hơn một ít. Nhưng vừa lật người qua, tất cả mọi người bị hoảng sợ: chỗ lồng ngực người này thậm chí có một vũng máu lớn, một lưỡi dao từ ngực trái kéo dài tới sườn phải, chừng hơn ba mươi cen-ti-mét rõ ràng xuất hiện tại trước mắt mọi người !

Tuy rằng miệng vết thương đã trải qua xử lý đơn giản, nhưng nhìn cái băng gạc bị nhuộm thành màu đỏ kia, vết máu chảy ra băng gạc, đã muốn biến thành đen hồng, lại không tiếng động biểu hiện ra cho mọi người hiểu người này lúc trước đã bị một dao này mang đến thương tổn thế nào.

- Á...

Chưa từng gặp qua tình cảnh bi thảm thế này, mấy nữ nhân viên cửa hàng, bị lưỡi dao đứt tọt trên thân người này làm sợ tới mức không ngớt thét chói tai.

- Kêu la cái gì! Sợ người khác không biết sao?

Bạch Tuyết không biết khi nào thì đến đây, nặng giọng quát lớn.

Khả năng chịu đựng quả nhiên phi phạm, mới vừa rồi còn thét chói tai không ngớt, mấy nữ nhân viên cửa hàng, cứ việc trong mắt mang theo kinh sợ không che dấu được như trước, nhưng cũng không dám hét lên, liếc mắt che miệng của mình.

Đây là bởi vì mất máu quá nhiều khiến cho phát sốt, tình hình người này, Trương Anh Duệ nhưng thật ra đã minh bạch rồi. Nhưng còn có cứu người này hay không, lại làm cho Trương Anh Duệ khó xử. Tổn thương trên thân người này tựa hồ là bị xã hội đen trả thù mà thành, hoặc là người này rõ ràng chính là người xã hội đen, còn nhìn qua tướng mạo người này...

Nhìn trên mặt người nọ, Trương Anh Duệ lặng đi một chút: vốn cho là hắn là lộ ra mặt hung thần, nhưng thật ngoài dự kiến chính là, trên mặt người này chẳng những không có vẻ hung ác những người xã hội đen đó, ngược lại mang theo một vẻ đường đường chính chính. Vì mất máu rất nhiều, sắc mặt người này tái nhợt có chút dọa người, nhưng nhìn qua cũng nhận ra người này không có quan hệ gì người xã hội đen.

Người này... Trương Anh Duệ cau mày, cảm giác của mình, người này ngược lại giống như quân nhân giải ngũ hơn.

- Ông chủ, người này chúng ta có cứu hay không?

Lão Vương cúi đầu hỏi, thanh âm có chút run rẩy.

Những người chung quanh, biểu hiện trên mặt đã bán rỏ ý nghĩ trong lòng bọn họ: xem thương thế trên thân người này, phỏng chừng người này mười phần không phải là người tốt, vạn nhất cứu người này, gây ra phiền toái cho mình cũng không hay?

- Cứu! Sao lại không cứu?

Những lời của Lão Vương khiến Trương Anh Duệ nháy mắt hạ quyết tâm, mặc kệ người này rốt cuộc là thân phận gì, vì sao bị người ta đánh tổn thương thành như vậy, nhưng thêm nữa là vì kiêng dè kinh doanh của mình, người này cũng phải cứu!

- Ông chủ, xe đến đây.

- Người anh em, thực xin lỗi, người này tôi không thể đón.

Lái xe thấy thương thế trên người người nọ, lúc này bị hoảng sợ, liên tục xoa tay, chết sống không muốn đón người.

Không có thời gian cùng người này nói nhảm nhiều, Trương Anh Duệ lấy ra ba trăm đồng tiền:

- Lập tức đưa chúng tôi đến bệnh viện huyện, số tiền này là của anh!

Từ nơi này đến bệnh viện huyện khoảng cách chỉ có không đến ba cây số, cũng không đáng bao nhiêu, Trương Anh Duệ trực tiếp ném ra 300 đồng tiền... Đã vượt qua số tiền người tài xế này hai ngày kiếm được, Trương Anh Duệ cũng không tin ý không kiếm số tiền này!

Nhìn thấy ba tờ hồng hồng, ánh mắt lái xe taxi nhất thời tái đi, nhìn nhìn một đám người Trương Anh Duệ, thật không giống như là người xấu, mạnh mẽ, răng một cái quyết tâm:

- Được, như đã nói, ngoài bệnh viện, đến đâu tôi cũng đều không đi.

- Yên tâm, ngoài bệnh viện, chúng tôi cũng không đi đâu!

Trương Anh Duệ không kiên nhẫn cắt đứt tâm tư cẩn thận có chút quá mức của lái xe, thúc giục nói:

- Anh lái xe nhanh lên đi!

- Được thôi!

Lái xe mảnh liệt dậm chân ga, xe giống như tên ròi cung bay nhanh đi!

Tới cửa lớn khoa cấp cứu bệnh viện huyện, mấy người Trương Anh Duệ vừa mới xuống xe, tài xế xe taxi lập tức giống như mộng cháy một nửa, nhanh chóng quay đầu chạy vội đi.

Bạn đang đọc truyện *Quyền Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Cứu!

- Bác sĩ! Bác sĩ! Nơi này có người bệnh tình huống rất nguy cấp!

Trương Anh Duệ vọt vào khoa cấp cứu, lên giọng hét lớn!

- Người bệnh ở nơi nào?

Bác sĩ rất nhanh đến đây, nhanh chóng kiểm tra một chút thương thế người nạn, không khỏi nhướng mày, lập tức dặn dò người theo sát mình, nói:

- Người bệnh mất máu rất nhiều, lập tức thử máu người bệnh, thông báo kho máu, chuẩn bị truyền máu!

Phân phó xong mấy y tá, bác sĩ ngẩng đầu nhìn ba người Trương Anh Duệ một cái, mang trên mặt một tia chán ghét cùng khó hiểu... bác sĩ cũng coi người bị thương xui xẻo này trở thành là xã hội đen.

- Các anh là gì với người bị thương?

- Chúng tôi không biết anh ta là ai, vừa rồi chúng tôi mở cửa cửa hàng, phát hiện người này ngã vào cửa hàng chúng tôi!

Trương Anh Duệ vội nói.

Nghe Trương Anh Duệ nói như vậy, sắc mặt bác sĩ dễ nhìn hơn, hiển nhiên tán thưởng hành động của Trương Anh Duệ, ngữ khí cũng dịu đi rất nhiều:

- Không biết người bị thương là ai sao? Có phương thức liên lạc với người nhà họ hay không?

- Cái này... Cũng không biết.

Trương Anh Duệ khổ sở, ngay cả này người ta là ai cũng không biết, làm sao biết việc này chứ?

- Như vậy sao?

Trên mặt bác sĩ hiện vẻ ngượng ngịu, nghĩ nghĩ:

- Thôi, quên đi, mặc kệ các anh là ai, một hồi nhớ rõ kí tên trên phiếu thông báo thủ thuật, mặt khác, phòng chừng phí phẫu thuật này ít nhất cần 5000, các người nhanh chóng đi nộp tiền đi.

Nói xong, lập tức xoay người chạy vào phòng giải phẫu.

Người bác sĩ này cũng không tệ lắm. Nhìn thấy bóng lưng bác sĩ, Trương Anh Duệ cho rằng người bác sĩ này là người bác sĩ tốt: dù sao, hiện nay bác sĩ

có đức giống như vị bác sĩ này không nhiều lắm, nhưng ...

Trương anh duệ bỗng nhiên nở nụ cười: vận may của mình dường như không tồi, mấy tháng nay chính mình cũng liên tiếp gặp hai bác sĩ tốt.

... ..

Ta... Đây là làm sao? Ta còn sống không? Sao lại khát như vậy... Ta đang ở nơi nào... Mơ mơ hồ hồ, Hồng Phái Các cảm giác mình rất khát, trước mắt một màu hắc ám, đại não tựa hồ cũng biến thành chậm chạp hơn. Hỗn loạn. Dường như ngay cả tư vấn đều trở nên quá sức.

Ta... Hình như là bị ông chủ tìm người chém một đao, là vì cái gì mà chém ta? Nghĩ tới công trình làm xong, ông chủ lại không cho mấy người mình một xu tiền lương. Vất vả khổ sở suốt nửa năm, thế nhưng một xu tiền đều lấy không được. Mấy thanh niên trẻ tuổi đề cử chính mình đi tìm ông chủ thương lượng một chút. Xem xem ông chủ có thể động thiện tâm vì những khổ sở của mình mà trả lương hay không.

Sau đó thì sao... Hồng Phái Các nỗ lực tự hỏi, sau đó... Sau đó chính mình hình như là đàm phán không thành với ông chủ. Ông chủ hoàn toàn không có một chút ý tứ sẽ phát tiền lương cho những người của mình.

Còn uy hiếp mình, nói cho dù là khiếu nại đòi lương cũng vô dụng, trên y có người, không sợ mình đi kiện. Nếu như mình dám đi làm, hẳn sẽ mướn người xã hội đen lấy một cái cánh tay của mình...

Tiếp tục sau đó thì sao? Hồng Phái Các cảm thấy được đầu óc của mình giống như mình mất, không hỗn loạn như vừa rồi. Suy nghĩ vấn đề tựa hồ cũng mau hơn rất nhiều: sau đó... Sau đó, đến buổi tối thật sự có mười mấy người đến đây tìm mình. Nhìn thấy mình rồi, không nói hai lời liền vung lên dao chém mình!

Nếu không phải khi mình ở bộ đội cũng có luyện chút võ công, thì chắc đã không xong. Cho dù là mình liều mạng chạy ra bên ngoài, sau cùng lúc sắp chạy thoát vẫn bị chém một đao trên ngực ...

Quả thật là không được như khi đi bộ đội, nếu ở khi đó, mấy tên côn đồ như vậy, làm sao được mình để vào mắt? Cho dù là nhiều gấp đôi, cũng bị mình giải quyết. Nếu như bị lão Đại đội trưởng biết mình bị mấy tên côn đồ như vậy có thể lấy đi mạng của mình. Thật sự sẽ phun nước miếng vào mặt mình... nhưng lúc này ... thực khát, thật muốn uống hùm nước...

... ..

- Ông chủ, anh ta nói chuyện!

Đang ở trước giường bệnh coi chừng, lão Vương bỗng nhiên kinh hi hô.

- Gì cơ?

Trương Anh Duệ nhất thời tinh thần rung lên.

- Ông chủ, anh ta tỉnh, vừa rồi đang kêu khát nước, anh nghe đi!

Lão Vương chỉ vào môi Hồng Phái Các khẽ nhếch, nói ra một tiếng rất nhỏ "khát quá":

- Anh ta đang kêu khát nước.

- Thật vậy!

Nghe một tiếng "khát", hai ngày qua tâm trạng Trương Anh Duệ luôn luôn căng thẳng cuối cùng được buông xuống. Vậy xem như không cần lo lắng đến lúc đó có một quan toà nói với chính mình:

- Nếu người không phải cậu chém, vậy cậu đưa người ta đi bệnh viện làm chi? Trả tiền thuốc men cho người ta để làm chi?

7000 đồng cuối cùng cũng không có phí phạm

- Ông chủ?

Đang mơ mơ hồ hồ Hồng Phái Các đột nhiên nghe được hai chữ này, đại não vốn có chút mơ hồ đột nhiên thanh tỉnh! Đúng rồi, ông chủ làm cho chính mình tôn trọng thành như vậy, đã biết kẻ thù há có thể không báo? !

Mạnh mẽ dùng lực muốn đứng dậy, đứng lúc này, một trận đau nhức từ ngực trái kéo dài tới phía dưới sườn phải mạnh mẽ dâng lên, Hồng Phái Các đau đến kêu "Á" to một tiếng! Nhưng sau tiếng kêu to này, Hồng Phái Các cũng tỉnh lại.

- Ông anh, anh đã tỉnh?

Một người xa lạ, lại mang theo thanh âm kinh hi truyền vào cái lỗ tai Hồng Phái Các.

Nỗ lực mở to mắt, khuôn mặt xa lạ lại hưng phấn lọt vào mi mắt Hồng Phái Các.

- Anh là?

Người lạ, về mặt hưng phấn, khiến các thần kinh Hồng Phái Các bắt đầu xáo trộn, trải qua việc bị thương, khiến cho Hồng Phái Các vẫn duy trì cảnh giác đối với người lạ.

Lão Vương không chú ý tới cảnh giác trong mắt Hồng Phái Các, hưng phấn nói với Hồng Phái Các:

- Ông anh, anh chính là gặp được người tốt, nếu không phải ông chủ chúng tôi, nói không chừng hiện tại ông đã mất máu quá nhiều mà chết... khi chúng tôi đưa anh tới bệnh viện, bác sĩ nói chậm thêm nửa giờ thì anh xong rồi, ít nhiều cũng nhờ thiện tâm ông chủ của chúng tôi!

Nỗ lực nhìn phía dưới, Hồng Phái Các thấy được mặt người trẻ tuổi khác, đây là ông chủ mà vị đại ca kia nói? Hắn cũng còn trẻ!

- Đại ca, là anh cứu tôi?

Hồng Phái Các không có chú ý tới câu nói sau cùng của lão Vương, cố hết sức chỉ chỉ vào mình, có chút không dám tin.

Lão Vương thật thà phúc hậu cười cười:

- Không phải tôi cứu cho anh, là ông chủ của chúng tôi. Lúc ấy không ai trong chúng tôi dám cứu anh đâu, nếu không phải ông chủ của chúng tôi kiên trì, lại cho anh tiền thuốc men, lúc này chỉ sợ anh đã chết rồi.

A, nghĩ ra rồi! Trí nhớ trước hôn mê bắt đầu sống lại, Hồng Phái Các rốt cục nhớ ra. Sau khi đã cảm thấy được an toàn, chính mình đã ngã xuống một nơi... hình như là một cửa hàng bán xe máy? Cậu thanh niên mới nhìn qua cũng chỉ hơn hai mươi tuổi kia, không ngờ là ông chủ cửa hàng xe máy đó? Thật sự là không thể tưởng tượng nổi, cái cửa hàng kia rất lớn!

- Cảm ơn cậu!

Cố gắng nở nụ cười trên mặt, Hồng Phái Các cảm thấy được. Hiện tại chính mình cũng chỉ có thể dùng phương thức này để diễn tả lòng biết ơn của mình, hắn cũng không phải người sinh sống trong Chân Không, biết được những năm gần đây được một người lạ trợ giúp là chuyện xác suất thấp đến cỡ nào.

- Không cần khách khí, anh chờ một chút, tôi bảo bác sĩ đến xem... Lúc ấy bác sĩ còn nói đại khái anh cần ba ngày mới có thể tỉnh lại, không ngờ hai ngày liền tỉnh.

Trương Anh Duệ cười gật gật đầu: chính mình đương nhiên không thể nói mình cứu hắn, thuần túy là bởi vì mình e sợ cho anh ta chết ở cửa cửa hàng mình biến thành xui xẻo.

- Con trai, việc này con làm không sai, chúng ta tuy rằng nghèo, nhưng bốn phận làm người không thể mất, thấy người khác có khó, có thể giúp đỡ một tay chúng ta liền giúp một tay.

Đã xong đợt huấn luyện từ tình lý trở lại, Trương Đức Vĩ tán thưởng hành động cứu người của Trương Anh Duệ, nhưng lập tức dặn dò:

- Nhưng sau này cũng không thể bừa bãi, gần đây người xấu nhiều lắm, vạn nhất lừa con cả nhà một chút chúng ta đều phiền toái.

Mấy năm nay chuyện người tốt cứu người ngược lại bị người xấu lừa gạt nhiều lắm, trong lòng người hiền lành đều đề cao cảnh giác. Trương Anh Duệ cười đáp ứng:

- Con biết, sau này gặp chuyện như vậy con sẽ cẩn thận.

- Còn vết thương?

Trương Đức Vĩ khoa tay múa chân ở lồng ngực của mình một chút, nhỏ giọng hỏi,

- Con hỏi là chuyện gì xảy ra chưa? Ba nghe lão Vương nói một lưỡi dao dài như vậy, hay là bị xã hội đen trả thù? Cứu anh ta chúng ta có thể bị phiền toái hay không?

- Loại chuyện này làm sao con không biết xấu hổ đi hỏi được? Nói không chừng liên lụy đến nhiều người, quên đi, sau này nếu là anh ta muốn nói khẳng định sẽ chính mình há mồm, nếu không muốn nói chúng ta cũng đừng hỏi.

Trương Đức Vĩ chắc lưỡi:

- Cũng đúng.

Chợt nhớ tới trước khi về Cổ Đại Thành nhờ chuyển lời cho con, vội vàng nói:

- Đúng rồi, quản lí Cổ Đại Thành nhờ ba cho con biết, ngày mai bọn họ đưa hàng tới đây .

- Con biết, ba bảo anh ta trước khi đến gọi điện thoại cho con .

Trương Anh Duệ lấy điện thoại cầm tay quơ quơ về phía cha, cười nói:

- Con nghĩ chừng tên kia cũng có chút nhện không được.

- Ha ha...

Trương Đức Vĩ đang muốn nói chuyện, một thanh âm bỗng nhiên truyền vào:

- Có người không? Ông chủ cửa hàng có ở nhà hay không?

- Cậu tìm ai?

Lý Hạo nghênh đón.

Trương Anh Duệ quay đầu, nhìn ở cửa, một người mặc áo somi hoa ô vuông cổ ý chừa lại một cái, cổ ý để ngực mình lộ ra một cái đầu sói, nhìn qua vẻ mặt vô lại, đầu cua, thân mình tựa vào cửa ngậm một miếng thuốc, đang không kiên nhẫn trở lên ngực Lý Hạo:

- Tiểu tử, kêu ông chủ của các ngươi, nói nhảm cái thứ gì?

Tên côn đồ? Hay là xã hội đen? Bọn hán tới nơi này làm gì? Chẳng lẽ là bởi vì mình cứu người kia? Trong lòng Trương Anh Duệ xáo động một chút!

- Tôi chính là ông chủ của nơi này, anh định làm gì?

Mặc dù không biết người này rốt cuộc là tới làm cái gì, nhưng Trương Anh Duệ vẫn kiên trì nghênh đón.

Tên côn đồ liếc mắt nhìn Trương Anh Duệ từ trên xuống dưới, đánh giá một chút, trong ánh mắt đã tràn ngập khinh bỉ:

- A... Lão tử còn tưởng ai mở cửa hàng này, thì ra chỉ là tên tiểu tử?

- Có chuyện gì, anh cứ nói.

Trương Anh Duệ xuống giọng.

Các nhân viên trong cửa hàng cũng không hẹn mà ngộ ra, mấy nữ nhân viên theo bản năng xúm vào cùng một chỗ, mấy nam công nhân cũng nhện không được nữa, sắc mặt trắng bệch: người này, vừa nhìn là biết xã hội đen, người này tìm tới cửa... Nhất định là chôn tới chúc tết gà—— không yên lòng được!

Bạn đang đọc truyện *Quyền Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18: Truyền Thuyết Hồ Ca

- Trông bộ dạng sợ sệt của các ngươi này!

Dường như tên côn đồ rất hài lòng với sự uy hiếp của mình, vẻ mặt hắc ám ý cảm miếng thuốc múa máy trên tay:

- Lão đại của ta bảo ta đến truyền lời với ngươi tới nay đến Đắc Nguyệt Lâu để gặp ông ấy, đến lúc đó muốn nói gì thì lão đại của ta sẽ đích thân nói với ngươi.

- Tôi không muốn đi.

Trương Anh Duệ nói trầm giọng.

- Không đi, tiểu tử ngươi ngu quá đi, Hồ ca đã ra lệnh ai mà không dám đi?

Tên côn đồ cười âm rồi nhìn Trương Anh Duệ từ trên xuống dưới như nhìn một kẻ ngu với vẻ khinh miệt:

- Không đi phải không? Chỉ cần người không sợ không có ngày mai là được.

Nói xong tên côn đồ hung hăng quay đầu bước đi:

- Tiểu tử, người có đi hay không thì tự mình quyết định lấy đi, nhưng đừng có trách là huynh đệ đã không nhắc nhở người trước... đến lúc đó thì đừng có mà trách người khác.

- Con trai, tối nay con không thể đi được, các bang đảng này đúng là không thể làm cho người ta yên tâm được.

Tên côn đồ vừa đi Trương Đức Vĩ đã nóng nảy.

- Con cũng không muốn đi, nhưng không đi không được?

Trương Anh Duệ cười khở mở tay ra,:

- Chỉ cần chúng ta còn muốn mở cửa hàng, làm ăn trong huyện này thì phải giao tiếp với xã hội đen, việc này con đã chuẩn bị sẵn tâm lý từ sớm rồi... nhưng điều không ngờ tới là nó lại đến nhanh như vậy.

Trương Đức Vĩ ngăn cả người:

- Vậy... vậy chúng ta đi báo cảnh sát thôi?

- Báo cảnh sát? Nói như thế nào đây, cảnh sát hỏi chúng ta gặp phải chuyện gì chẳng lẽ chúng ta nói, tối nay có người mời chúng ra đi ăn cơm ư, họ lại tưởng chúng ta là kẻ điên ày chứ? Hơn nữa, cha à bọn chúng có thể sống yên trong huyện được thì ắt phải có người quen trong chính quyền chứ?

Trương Anh Duệ có vẻ bất đắc dĩ, bọn xã hội đen bây giờ rất thông minh, thức thời có câu là “có ý thức cách mạng chính là mời khách ăn cơm”.

- Nói như vậy thì tối nay con nhất định phải đi ư?

Trương Đức Vĩ thờ thẩn về mặt hiện rõ sự chán nản.

- Đi xem xem thế nào rồi hãy nói.

Trương Anh Duệ thở dài cỏ vẻ nghiêm trọng.

Trương Đức Vĩ không nói gì ngồi xỏm ở cửa hút thuốc.

- Các anh ai biết Hồ ca nói cho tôi một chút!

Trương Anh Duệ quay đầu nhìn về phía đám người phục vụ.

Đám nhân viên phục vụ nhìn Trương Anh Duệ, bọn chúng nhìn Trương Anh Duệ vẻ sợ hãi:

- Tên tiểu tử này đến để ông chủ uy hiếp.

Bọn kia chẳng những không xông vào trước mà còn lẩn thật xa...

Ngay cả ông chủ Hồ ca mà cũng không biết? Đám người phục vụ có cảm giác: không ngờ ông chủ mở cửa hiệu mà đám không đến bái kiến ông ta, nhân viên của cửa hàng liền cảm thấy khó hiểu.

- Ta có biết Hồ ca, nghe nói là tên thủ lĩnh xã hội đen của huyện thành, thuộc hạ của hắn có đến ba bốn trăm người, hơn nữa thủ hạ của hắn cũng không thiếu của cải, nghe nói chỉ cần hắn muốn thì bí thư huyện ủy dù nửa đêm đang ở cùng vợ thì cũng phải mở tiệc chiêu đãi hắn.

Lý Hạo gãi đầu, ngày còn đi học loại nhân vật xã hội này trong truyền thuyết rất được các thanh thiếu niên hâm mộ.

Trương Anh Duệ mấp máy môi, bỏ ngoài tai lời nói của Lý Hạo: nửa đêm dám xông vào nhà bí thư huyện ủy? Có lẽ Hồ ca không phải là Hồ ca mà là một con hồ điệp không sợ súng. Hai tin này sao có thể cho là thực được.

Nhưng... nếu uy phong của Hồ ca này mà ngay cả đệ tử Pháp Lý cũng biết, xem ra vấn đề hôm nay khó giải quyết rồi.

- Chị Bạch, rốt cuộc Hồ ca là ai?

Trương Anh Duệ cau mày hỏi Bạch Tuyết, Trương Anh Duệ còn chưa quen, anh ta còn không biết Hồ ca là thần thánh phương nào, bây giờ biết được một chút qua Bạch Tuyết dường như cái này là không sai.

Vừa mới ở trong cửa hàng Bạch Tuyết còn chưa đóng cửa thì đã bị Trương Anh Duệ tiến vào, đang lúc còn cho rằng anh ta có chút kì lạ thì đã nghe

thấy câu hỏi đó, rồi cười hi hi:

- Hồ ca, cậu hỏi Hồ ca làm gì?

- Đây không phải là người ta chủ động tìm đến tận cửa sao?

Trương Anh Duệ cười khỏ sáng nay mới nhận được lời mời của Hồ ca:

- Chị cho rằng tôi muốn thăm tin tức của người ta sao? Nhưng hôm nay người ta đã chủ động tìm đến tận cửa, chị bảo em phải làm sao bây giờ?

- Cái này phiền toái rồi, phiền toái to rồi!

Nghe Trương Anh Duệ nói, Bạch Tuyết đứng ngồi không yên, lo lắng đi đi lại lại trong phòng làm việc.

- Chị Bạch, trước tiên là chị đừng vòng vo nữa làm em chóng cả mặt, rốt cuộc thì Hồ ca đã đến đây. Xem xem chúng ta có cách gì không.

Trương Anh Duệ nói với Bạch Tuyết phải kìm nén sự nóng giận.

- Đúng, đúng.

Bạch Tuyết liên tục xoa tay, hưởng ứng lời của Trương Anh Duệ, xoay chân không chịu dừng lại:

- Vậy trước tiên chị sẽ nói về Hồ ca này, biệt danh của Hồ ca là Đại Hồ, là người ngoài thị trấn, nghe nói lúc còn trẻ rất thích đánh nhau, vì tội ngộ sát đã phải ngồi tù 10 năm nhưng nghe nói là hắn bị oan uổng, trong chuyện ngộ sát có ẩn tình, cảnh sát đã mượn hắn để đổ trách nhiệm.

Người này cũng có lúc hư hỏng như vậy? Trương Anh Duệ tò mò:

- Vậy sau đó thì sao?

- Sau đó, Hồ ca ngồi tù 7 năm rồi ra, vì trong tù hắn là người biết điều, vì anh em mà đồ máu, nghe nói thời gian đó hắn có không ít các bạn tốt đều là kiểu người này. Rồi sau đó hắn tự chế ra trái bom rồi xử cả nhà kẻ ngày xưa đã gây oan uổng cho mình.

- Đi tìm kẻ địch? Còn tự chế cả bom?

Đại khái là Trương Anh Duệ đã đoán được người này muốn làm gì, cũng không không thể không đồng tình:

- Cừ thật, đúng là Hồ ca này là người có khí chất.

Hình dung khí chất của người đàn ông Đông Bắc là như vậy, có đàn ông là có hảo hán nhưng dường như những lời này dùng cho Hồ ca có vẻ không thích hợp.

- Đúng là có khí chất bằng không sao có thể có được một địa bàn lớn như vậy ở trong huyện thành này được?

Bạch Tuyết đã gần 50 tuổi, tự nhiên lại nói những lời này:

- Thấy Hồ ca trói bom lên người đó, người nhà họ sợ đến choáng váng cầu xin tha thứ, Hồ ca nói bây giờ bọn họ có hai con đường: hoặc là đưa tiền ra mua mạng người nhà mình, hoặc là y sẽ phải chết. Đương nhiên là người nhà họ không chịu chết tội Tôn Ôn Thần đến đưa hắn vào chỗ chết.

- Cái này chính là bản tính sai lầm lớn nhất của họ, nếu người ta đã biết chế tạo bom thì hắn không phải là người không có đầu óc điểm nhỏ như vậy sao có thể không nghĩ đến được?

Trương Anh Duệ lắc đầu, thở dài.

- Có thể không như vậy được sao, nghe nói lúc đó Hồ ca nói với họ, ta biết trong lòng các ngươi đang nghĩ gì. Đơn giản là đang muốn lừa ta nhưng ta nói cho các ngươi biết chỉ cần cảnh sát vào thì bọn họ sẽ nhét bom vào nhà các ngươi ngay. Ta mà không được sống thì các ngươi cũng đừng có hòng, nên làm gì thì các ngươi hãy tự đi mà lo liệu đi, ngoan ngoãn thì đem hết tài sản ra đây để đền tội Hồ ca ta, một trăm hai mươi ba vạn...

Mười năm trước một trăm hai mươi ba vạn rất đáng giá.

- Tăng thêm một trăm hai mươi ba vạn nữa rất nghĩa khí, hắn thu tập đệ tử rất nhanh, rất nhiều người đến nhờ cậy hắn, bọn hắn nhanh chóng khống chế ngành xây dựng từ cát, đá dần dần hắn đã trở thành kẻ cầm đầu chỉ với chưa đầy 2 năm. Hơn nữa có người ra mặt giúp hắn, mắt nhắm mắt mở cho hắn tồn tại, rất nhanh hắn đã có chút tài sản, có tin nói một lần Hồ ca uống rượu với huynh đệ của mình, hắn nói: “Một năm có thể thu về hơn trăm vạn, Hồ ca ta 7 năm về trước chỗ ở còn không có nhưng nay thì không hề thua kém ai”.

Đây là một con mãnh long, không chỉ với người khác mà còn tàn nhẫn với chính mình, điều quan trọng là người này không những tàn độc mà thực sự không có việc gì mà người này không giải quyết được, việc mua bán không phải là một trở ngại. Trong lòng Trương Anh Duệ không khỏi nghi ngờ.

Bạch Tuyết cũng vừa mới nói ở đây:

- Đương nhiên, lúc làm việc này Hồ ca là lão đại của huyện nhưng đối với những chuyện linh tinh này hắn không có hứng thú, cũng không cho phép người khác làm như vậy, theo hắn nói thì là Hồ ca đã dọa người.

Bạch Tuyết nói đến đây, Trương Anh Duệ càng không hiểu:

- Nếu vậy, thì hắn vì cái gì?

- Điểm này chị cũng thấy có chút kì lạ, trước kia đến giờ chưa hề gặp chuyện này, Hồ ca chưa bao giờ gây trở ngại cho người làm ăn nhỏ như chúng ta.

Bạch Tuyết nhíu mày, bỗng nghĩ đến cái gì đó rồi nhìn Trương Anh Duệ:

- Lão đệ, từ trước không mắc lỗi với ai đấy chứ.

Trương Anh Duệ cười khỏ:

- Em có thể đắc tội với người nào được cơ chứ? Trước kia em chỉ là người làm phổ thông, lần này này buôn bán làm ăn có chút vất vả một chút, ai ngờ lại gặp chuyện như vậy?

2 người suy nghĩ một lúc lâu xem rốt cục là xảy ra chuyện gì.

Bạn đang đọc truyện *Quyền Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 19: Khẩu Đầu Lạ Tạ

- Tiên sinh, ngài vẫn khỏe chứ, xin hỏi ngài vẫn dùng com chứ ạ?

Đắc Nguyệt Lâu không hổ là khách sạn tốt nhất trong huyện thành, tiểu đệ quả không tệ, Trương Anh Duệ mới tới đã chạy lại chào hỏi.

Trương Anh Duệ khoát tay:

- Không, tôi có hẹn, Hồ ca có ở sảnh không?

Tiểu đệ phục vụ nhìn Trương Anh Duệ với ánh mắt kì lạ, miệng méo đi như người vừa mới bị đá nói không nên lời;

- Vậy là chuẩn bị ở sảnh cho ngài nhưng bây giờ Hồ ca chưa đến.

Trời ạ! Không thể nào ngay cả tin này mà tiểu đệ cũng biết sao? Trương Anh Duệ dở khóc dở cười, không yên tâm theo người phục vụ đi lên tầng trên.

- Tiên sinh, ở trong này, xin ngài chờ cho.

Người phục vụ trộm nhìn Trương Anh Duệ rồi nói.

- Được, tôi biết rồi, cậu xuống đi.

Điều Trương Anh Duệ thấy kì lạ chính là, vốn tiểu đệ này đi xuống ngay nhưng còn nói với lại một câu:

- Tiên sinh, rượu và thức ăn phải đợi Hồ ca tới mới mang lên, ngài chờ cho một lát, ngoài ra còn có một đề nghị nữa là trước khi Hồ ca đến thì tốt nhất là ngài hãy đợi ở cửa.

Nói không không đợi Trương Anh Duệ nói gì người này đã bỏ đi, không thèm để ý gì, Trương Anh Duệ cảm thấy trên vẻ mặt người tiểu đệ kia còn có cả sự giễu cợt.

- Giễu cợt, sao lại có thể như thế được?

- Là người liêu lĩnh, đắc tội với Hồ ca?

Từ góc rẽ của hàng lang truyền đến câu chuyện nhỏ của 2 cô gái, hình như là 2 nữ phục vụ ở đây nhưng lời nói thì thậm cũng không phải là nhỏ đủ để Trương Anh Duệ cách đó 10 bước vẫn có thể nghe thấy được.

Đột nhiên Trương Anh Duệ run lên!

- Có thể không là kẻ liều lĩnh đàn độn được sao, hi hi... Tôi dám đánh cược nhất định là hần ta nghe thấy chúng ta nói chuyện, có lẽ hôm nay hần ta đến để đền tội với Hồ ca, cô có thấy hần ta có dừng khí không?

Một cô gái phục vụ khoe khoang.

Trương Anh Duệ liền xiết chặt nắm tay, nữ nhân viên này dám khiêu khích mình?

- Đừng nói nữa, để ông chủ thấy sẽ không hay đâu, chúng ta mau đi thôi.

Ngay từ đầu cô gái kia đã có vẻ sợ hãi.

- Chúng ta và Hồ ca là chỗ bạn bè, ai dám gây sự ở đây? Sợ cái gì chứ... thôi được đi thì đi, cô đúng là đồ nhát gan... hi hi...

Âm thanh mỗi lúc một ra cuối cùng thì không còn nghe thấy gì nữa.

Lão Hồ, Hồ Đại Hồ! Hai nắm đấm chặt khuôn mặt trắng bệch, cực kì tức giận, mắt Trương Anh Duệ bắt đầu đỏ ngầu.

Cố ý, tất cả những chuyện này đều do lão Hồ cố ý, nếu không thì chuyện nhỏ như vậy làm sao những người phục vụ trong khách sạn này có thể biết được? được lắm, người đã không nói cứu thì cứ chờ xem.

- Hồ ca, đến cậu chuẩn bị xuống dưới đón đi.

Người phục vụ lúc trước chạy đến nói với Trương Anh Duệ.

- Được!

Trương Anh Duệ biết dù bây giờ có tức giận cũng vô ích, thậm chí còn làm hỏng hết mọi chuyện, hơn nữa phải chịu nhục nhã, tức giận đi theo tiểu tử này xuống lầu.

ở phía đầu kia lão Hồ đã đi đến rất nhanh.

Một người trong chiếc xe Mercedes, áp sát trước sau là hai chiếc Audi A6L từ từ dừng lại, bốn người mặc đồ Âu đen, đeo kính râm từ trên hai chiếc Audi đi xuống đứng xung quanh chiếc Mercedes-Benz cảnh giác 4 phía, ai không biết lại tưởng rằng trong xe kia là vị lãnh đạo quan chức cấp cao nào nhưng thực tế chỉ là một kẻ cầm đầu trong huyện thành mà thôi.

Người đội đã đủ, trong xe một gã vệ sĩ mở cánh cửa sau xe Mercedes-Benz, lúc này lão Hồ mới thản nhiên đi xuống.

Đắc Nguyệt Lâu đã chuẩn bị từ sớm, năm đó Tào Đại Vĩ cũng là thủ hạ của lão Hồ, đợi cho xe dừng lại một hàng người chạy đến mở cửa xe, cúi đầu khom lưng, nịnh hót:

- Hồ ca, ngài đã tới?

- Ấy, đến rồi.

Hồ Đại Hồ gật đầu có vẻ khí thế:

- Đại Vĩ à, cậu làm ăn cũng không tồi, vài năm mà đã được bóng bảy như thế này rồi.

- Đó đều là nhờ vòa phúc của Hồ ca đấy,

Tào Đại Vĩ khom người, nịnh hót:

- Nếu không có Hồ ca bảo vệ, việc làm ăn của tiểu đệ sao có được như ngày hôm nay?

- Ha ha ha..., Đại Vĩ con người này có chút không tốt, khiêm tốn rồi!

Lão Hồ hưởng thụ câu nói này cười vô cùng vui sướng vỗ vai Tào Đại Vĩ.

Được mấy cái vỗ vai của Đại Hồ, Tào Đại Vĩ lộ rõ sự vui mừng vì được sủng ái, bây giờ đã thành chứng tôm rồi.

Trương Anh Duệ vẫn đứng ngoài thờ ơ với tất cả chuyện này, thấy xe tới 4 người vây quanh Đại Hồ, nghe thấy những lời mây mưa trong Đắc Nguyệt Lâu họ giống như con chó Nhật chỉ biết vâng lời không biết vì cái gì mà Trương Anh Duệ không cảm thấy sợ hãi

So với đứa bé quý phá trước cửa, lúc này nhìn về phía Trương Anh Duệ, thực ra thấy Hồ ca rất hào nhã, tối thiểu thì mọi người cũng cảm thấy rất hòa nhã.

- Vị này chúng là ông chủ Trương, đúng là thanh niên hữu vi.

Lúc đi đến cửa, dễ thấy Trương Anh Duệ đang ở cửa, lão Hồ nhìn cậu ta cười nói.

Lúc trước người này gây náo động như vậy sao bây giờ lại khách khí với mình, tốt cuộc là hần ta muốn làm gì? Trương Anh Duệ tự hỏi, tươi cười:

- Không đảm đương nổi sự khích lệ của Hồ ca như vậy đâu, nói ra thấy xấu hổ nếu không có Hồ ca thì còn nhiều chuyện tôi không biết.

- Ha ha, ai cũng qua bước này nha, không cần khác sáo.

Mắt Hồ ca chợt lóe sáng rồi biến mất, cười lớn rồi kéo tay Trương Anh Duệ:

- Đi, vào cùng tôi.

Nói xong không ngờ là kéo Trương Anh Duệ song song tiến vào cùng hần.

Xem người của Hồ ca không hổ là người của đại lão trong huyện thành, thật sự không thể chê vào đâu được, nhưng có thể để Hồ ca kéo đi khiến mọi người chú ý thì ánh mắt đầy ghen tỵ của mọi người đều tập trung vào Trương Anh Duệ.

Giết? Trong nháy mắt Trương Anh Duệ đã xuất hiện như thế, nhìn thấy mà không khỏi bật cười: mình chỉ là một người buôn bán nhỏ có tư cách gì mà đòi giết đại lão.

Không chỉ là Trương Anh Duệ mà toàn bộ những người kia e là cũng bị cười đến rụng cả răng.

- ở trước mặt Hồ ca, có thể song song sánh bước cùng Hồ ca?

Trương Anh Duệ mỉm cười chưa từng được như vậy.

Từ chối? Hồ Đại Hồ nhìn Trương Anh Duệ với ánh mắt kì lạ.

- nói cho phòng bếp, chuẩn bị mang thức ăn lên!

Tào Đại Vĩ của Đắc Nguyệt Lô giật mình gọi phục vụ.

Trương Anh Duệ ăn nhạt như nước ốc, so với lúc nghênh đón Hồ Đại Hồ thái độ những người trong này với Trương Anh Duệ không thiện cảm, vệ sĩ của Hồ Đại Hồ thì luôn chăm chọc Trương Anh Duệ cứ như thể cậu ta đào bới phần mộ của tám đời tổ tiên nhà bọn họ lên vậy.

Mẹ kiếp còn cái gì nữa đây!

- Sao vậy? ông chủ Trương, nhìn sắc mặt cậu không được tốt lắm, có phải không vui khi tôi mời ăn cơm không?

Câu nói của Đại Lão Hồ văng vẳng bên tai Trương Anh Duệ.

Câu nói này tràn ngập sự lạnh lùng, trong phòng hơn 70m2 trở lên yên lặng, những người vệ sĩ vừa rồi còn chăm chọc Trương Anh Duệ nháy mắt nhau ngậm miệng lại.

Trương Anh Duệ ngó ra.

- Không muốn sống nữa hả, Hồ ca hỏi sao ngươi không nói.

Không đợi Trương Anh Duệ nói gì, một người đã trừng mắt như hung thần quát lớn.

Trương Anh Duệ ngẩng đầu nhìn Đại Hồ, vô cùng tức giận nhưng phải cố cười:

- Trước mặt Hồ ca tôi làm sao dám? Vừa rồi là có một chút chuyện nhỏ thôi.

- Trước mặt Hồ ca mà ngươi cũng dám thất thần ư, mấy người dám cả gan như vậy?

Sau khi nghe xong Trương Anh Duệ nói một người vệ sĩ lập tức đứng dậy, tát Trương Anh Duệ hai cái vang dội.

- Rốt cục cũng để lão tử này có cơ hội!... tiểu tử như ngươi thật ta không chịu được! thì Lão tử nhìn ngươi có thể chịu được tới khi nào.

Trong đầu Trương Anh Duệ rất rõ.

Hần đã có sự chuẩn bị từ sớm? Hần cố ý nhục mạ mình? Trương Anh Duệ vô cùng tức giận thậm chí còn quên mất cả chuyện mình bị người ta tát mình.

Trước sự việc như thế này Hồ Đại Hồ không nói câu nào, chỉ cười nhíp mắt nhìn Trương Anh Duệ với vẻ giễu cợt.

Hồ ca không nói gì, chẳng lẽ là ngầm đồng ý với hành động của mình? Hồ ca ám chỉ mình việc dạy bảo tên tiểu tử này là đúng, không đợi Trương Anh Duệ kịp phản ứng gì, tên thù hằn mắng:

- Đồ không biết sống chết kia, nguoi là ai hả mà dám thất thần trước mặt Hồ ca? Mau lại đây quỳ lạy Hồ ca nhanh!

Bạn đang đọc truyện *Quyền Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: Hồ Ca Chết

- Cái gì? Bắt ta quỳ lạy lão Hồ ư?

Trương Anh Duệ vô cùng tức giận đầu đang ong gong cảm giác như sắp nổ tung những tên khốn nạn này dám bắt mình quỳ lạy tên lưu manh đầu sỏ.

Trước kia mình bị thương cũng là kết quả của bọn xã hội đen này.

Ngon lửa tức giận như bị dội một gáo nước lạnh, Trương Anh Duệ gượng cười:

- Đại ca, vừa rồi tôi thất thần đúng là không đúng, nhưng quỳ lạy thì xin miễn cho, tôi xin uống phạt một li rượu ... À không 3 li! Được không?

Bình thường trong các quán cơm có hai loại rượu, một loại thật một loại giả, trước đó Trương Anh Duệ đã uống 6 chén lại uống tiếp 3 chén nữa, chẳng cần biết thật giả thế nào, hai chai rượu mạnh đã được rót hết, nếu là rượu giả thì lượng rượu tối nay Trương Anh Duệ đã uống nếu là rượu giả thì đến độ đi rửa ruột được rồi.

Theo quy tắc của bàn rượu, cho dù có ý định làm nhục người khác làm như vậy đã lên đến đỉnh điểm, nếu ai chủ động uống 3 chén rượu đó đến tội dù là thật hay giả thì thành ý vẫn phải là 10 chén, nếu như vậy thì Hồ Đại Hồ không đồng ý hai bên hoàn toàn không có nói chuyện.

Trương Anh Duệ nói muốn uống 3 chén rượu đến tội, vừa rồi lại còn bị tát 4 cái không ngờ tên tiểu tử này lại ác ôn như vậy, Trương Anh Duệ nhìn về phía Hồ Đại Hồ.

Hồ Đại Hồ khẽ lắc đầu.

- Đêm nay, lão tử không muốn chơi đùa, không muốn để nguoi mất mặt, đuổi nguoi ra khỏi thị trấn thì lão tử ta không phải là Hồ ca!

Trương Anh Duệ lại nghe thấy lời nói dữ tợn này.

Bản thân mình là không hề đắc tội với hắn ta, sao lại cố ý nhắm vào mình? Trương Anh Duệ tức giận như có ngọn lửa thiêu trong lòng vậy.

Vô tình Trương Anh Duệ đã nhìn thấy ánh cái cười khinh trên mặt hắn ta, lúc trước suýt nữa mình đã chết, hắn ta như chậu nước lạnh dội xuống đầu Trương Anh Duệ hận thấu xương bones người kia cái mạng nhỏ này có thể liều chết với bọn xã hội đen kia không?

Tên lão Hồ này bày mưu tính kế, vừa rồi đã cho Trương Anh Duệ 4 cái tát nghiêng đầu, mặt hắn đầy vẻ vui sướng:

- Tiểu tử, ba chén rượu kia ta tha cho nguoi? Người này là ai? Hãy mau quỳ lạy Hồ ca 3 lạy, có thể Hồ ca còn tha tội cho nguoi, đúng rồi, Mạnh Tử lấy điện thoại ra chụp lại cái cảnh uất ức của thằng nhóc này.

- Ha ha, đúng đúng, nhất định phải chụp lại đưa lên mạng!

Người này nghe thấy vậy liền cười nhạo Trương Anh Duệ, được gọi là Mạnh Tử rất vui:

- Vui quá đi, sao cậu có thể nghĩ ra một việc hay như vậy chứ? Trước kia tôi không nghĩ là đầu óc cậu lại thông minh như vậy nhỉ? Được, ta rất thích.

Mình không chỉ phải cúi lạy mà còn bị ghi hình đưa lên mạng? mất Trương Anh Duệ đồ ngầu, đám người khốn nạn kia thật là khinh người quá đáng.

Vừa rồi như bị gáo nước đập tắt đám lửa, giờ khắc này ngọn lửa tức giận đã tăng lên cả ngàn lần.

Lúc này Trương Anh Duệ không biết bọn người kia có bỏ qua trở ngại cho mình không? Mặc kệ dù có phải rơi đầu bọn này cũng không bỏ qua cho mình. Ai mà biết rằng bọn này còn nghĩ ra những cách gì để nhục mạ mình? Nói không chừng không không chỉ rơi đầu, mà chúng còn bắt mình chui vào đúng quần hắn rồi lại bắt mình ăn phân, uống nước tiểu của của hắn nữa ấy chứ.

Không thể nhịn được nữa, không thể nhịn được nữa! Bây giờ Trương Anh Duệ đúng là tiến thoái lưỡng nan, cách duy nhất chỉ có thể là xử lý lão đầu hồ

này.

Đúng! Xử lý tên lão Hồ này, chỉ cần xử lý hắn ta thì không còn vấn đề gì nữa.

Suy nghĩ đó chỉ mới xuất hiện trong đầu, lập tức sinh ra suy nghĩ điên cuồng.

Hậu quả của giết lão Hồ này sau đó có thể Trương Anh Duệ sẽ rơi đầu, Trương Anh Duệ nhanh chóng phân tích khả năng này.

Cách lão Hồ này chỉ một cái bàn, nếu như có thể tiếp cận được với lão Hồ đập vỡ đầu hắn.

Chỉ cần có cơ hội tiếp cận gần lão Hồ này thì tuyệt đối có thể đánh bại hắn.

- Tiểu tử, ngươi lạy đi chứ?

Lúc trước Trương Anh Duệ có thể nhẫn nhịn bị gọi là đầu to mà bất lực, Trương Anh Duệ vỗ đầu:

- Lúc đập đầu cần chú ý một chút để không ảnh hưởng đến hình ảnh vĩ đại của Hồ ca.

Đã quyết định như vậy, Trương Anh Duệ bình tĩnh trở lại nhanh chóng xem mình có thể tiến đến gần Đại Hồ như thế nào, tự mình phải tìm lấy cơ hội.

- Hồ ca, tôi muốn biết mình đã đắc tội như nào, ngay cả đến kẻ lưu manh nhỏ tôi cũng không có cơ hội đắc tội, nếu vì câu nói của tôi trong cửa hàng, tôi muốn hỏi nhân vật lớn như ngài Hồ ca đây một khi đã thu hộ phí tôi không có cơ hội đắc tội với ngài... Cho nên dù tôi có phải chết thì ngài cũng không phải nói vì sao, ngài nhắm vào tôi rồi cuộc là vì cái gì?

Trên thực tế, vấn đề không chỉ là ở Trương Anh Duệ mà cả bốn trợ thủ của Đại Hồ cũng rất kì lạ, chuyện như vậy không phải là trước kia chưa từng làm.

Trong lòng cảm thấy kì lạ, mấy người đều hiểu được, chuyện như thế không nên hỏi, nếu Hồ ca đã không nói thì cũng đừng ai đi chuốc chuyện không vui về mình.

Hồ Đại Hồ bị Trương Anh Duệ hỏi như vậy, cảm giác như mình bị khiêu chiến vậy, hắn không chịu được, ho khan không nói gì với Trương Anh Duệ, mà tát Trương Anh Duệ rồi nói với thuộc hạ:

- Đầu to, ngươi nhớ lấy, tôi nay về cắt đứt 2 đùi của tên tiểu tử này, càng ngày ta lại càng thấy không vừa mắt tên tiểu tử này.

- Mẹ kiếp, không thể giữ lại tên tiểu tử này được.

Trương Anh Duệ nghe thấy lời nói tức giận của Đại Hồ.

Ngoài sức mạnh là quan trọng? Không biết vì cái gì mà Trương Anh Duệ cảm thấy ngoài dùng từ sức mạnh không còn từ nào khác để hình dung về tên Đại Hồ này.

- Mẹ kiếp, mau lạy đi! Không nghe thấy Hồ ca nói sao? Nói cho tiểu tử nhà ngươi biết coi như lần này ngươi tốt số, nếu là trước kia kẻ dám nói chuyện với Hồ ca như vậy đều chịu chết rồi.

Có câu nói này của Đại Hồ, Đầu to liền đá một trường vào đầu gối Trương Anh Duệ, quát mắng.

Không phòng ngự được khiến cho Trương Anh Duệ lao đảo không đứng vững được.

Đầu To và Mãnh Tử cùng mấy người nữa, cười to đắc ý.

Lúc trước lúc để cho Trương Anh Duệ đập đầu, mình ngồi không gian không đủ rộng, khoảng cách khá xa một cú đá của Đầu To đã khiến cho Trương Anh Duệ bổ nhào về phía trước đương nhiên khoảng cách với Đại Hồ đã được kéo gần lại.

Cơ hội.

Cơ hội đã có ngay trước mắt.

Thấy mất Trương Anh Duệ đã đổ ngửa, tràn đầy sát ý, bản năng sống nhiều năm của hắn ta cho thấy có điều gì không ổn từ cặp mắt kia, Hồ Đại Hồ cảm thấy người này muốn liều mạng với mình, cảnh giác trước đã rồi tính sau..

Muộn rồi

Đã muộn rồi!

Đoán được Trương Anh Duệ đã tiến đến gần Đại Hồ.

Năm đó lúc còn nổi tiếng trong huyện thành, cũng có nhiều chuyện, nhiều năm qua sống sung sướng, cuộc sống đầy đủ khiến cho Hồ Đại Hồ sợ chết,

không ai có thể địch lại được Đại Hồ.

Tuy năm đó được rèn luyện khả năng giết người nhưng hai bàn tay của Trương Anh Duệ theo bản năng đã hạ xuống, tuy phản ứng của Đại Hồ không chậm nhưng hành động của Trương Anh Duệ còn nhanh hơn.

Vừa rồi nhờ Mạnh Tử đã đoán được, hơn nữa Trương Anh Duệ cũng đã tích đủ lực không để cho Đại Hồ đỡ đòn Trương Anh Duệ đã nhảy tới trước mặt hắn, nắm chặt nắm đấm đánh vào yết hầu của Hồ đại.

- Rắc rắc...

Một âm thanh vang lên không qua to, giòn.

Âm thanh vang lên, hai mắt Đại Hồ nhắm máy, xông ra từ hốc mắt, cánh tay vừa mới giơ lên đã bị chặn đứng ở cổ họng.

Trương Anh Duệ nhanh chóng đi lại phía sau Đại Hồ đánh vào đầu hắn.

Bạn đang đọc truyện *Quyền Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 21: Tiền Và Đạo Đức Cái Nào Quan Trọng Hơn?

- Rắc rắc...

Lại một tiếng nữa kêu lên vang giòn.

Sau đầu của Hồ Đại Hồ mềm ra, hai tay che yết hầu cúi xuống.

ở trong huyện thành 10 năm mà không ai bì nổi Hồ Đại Hồ, Hồ ca uy danh hiển hách nhưng lại phải chết một cách uất ức.

Bị bẻ gãy cổ, chết rồi.

Mọi thứ trước mắt nhanh như tia chớp, vừa rồi còn hung hăng can quyết thật không ngờ được Trương Anh Duệ đã hiểu rõ 4 vệ sĩ của Đại Hồ phòng mồm tròn má trong nháy mắt đã làm cho bọn họ phải điên đảo.

- Rắc ...

Cái đầu sau của Hồ ca như muốn dán vào sau lưng, bốn vệ sĩ của hắn vô cùng hoảng sợ.

Mọi thứ trước mắt có sự khác biệt quá lớn, mới chỉ một giây trước không ai ngồi trong đây có thể bì nổi với Hồ ca vậy mà chỉ trong chớp mắt đã biến thành người chết, đừng nói là bốn tên vệ sĩ cũng không thể tin được mà bất cứ ai cũng không thể tiếp nhận được sự thực này.

Hơn nữa người xử lý Hồ ca lại chính là người mà trước kia bọn họ lăng nhục.

Sự thực thật khó chấp nhận.

Vốn dĩ vệ sĩ sẽ không dễ như vậy nhưng đây lại là tình huống đặc biệt.

Nếu như người bị chém chết thì bốn người này không sợ đến như vậy, không dám nói đến những cái khác nhưng tối thiểu là phải báo thù cho đồng bọn, vấn đề là trước cái chết của Hồ ca bọn họ không hề có sự chuẩn bị gì về tâm lý, thái độ vô cùng nhón nhơ vòn như vòn chuột, ai mà ngờ được bỗng dưng chuột lại biến thành mèo, ngược lại đám mèo kia lại biến thành chuột, cảm này không được tốt, không được tốt!

Thậm chí bốn người này nhìn về phía Trương Anh Duệ với ánh mắt đầy sợ hãi, lúc trước còn ra vẻ như với thẳng nhai vậy mà anh ta đã có cơ hội giết người, người này mới thực sự là đáng sợ.

Trương Anh Duệ không nói lời nào, bốn người này cũng không nói gì.

Không khí trong phòng trở lên kì lạ.

Sau khi giết người Trương Anh Duệ dần bình tĩnh trở lại kinh ngạc phát hiện ra ánh mắt của bốn kẻ đang muốn báo thù cho Đại Hồ.

Đây là chuyện gì vậy? trong lòng Trương Anh Duệ có chút buồn bực liền tát vào má mình, bọn họ không nói chẳng lẽ mình không thể nghe xem bọn hắn

nghĩ gì ư?

- Sao Hồ ca lại chết rồi? Hồ ca đã chết chúng ta phải làm gì bây giờ?

Tên Đầu To lúc trước còn đánh Trương Anh Duệ không ngờ là bây giờ cũng tràn đầy sợ hãi.

- Hồ ca đã chết? hẳn có tài sản đến cả 7000 vạn, trước kia tôi quản lí hơn 2000 vạn của Hồ ca, lão tử không phải nhân cơ hội này mà chiếm đoạt nó?

- Thường ngày Hồ ca đối xử với tôi không tệ, lẽ ra là tôi phải báo thù nhưng người kia quá tàn độc, mà dường như Hồ ca cũng không có ý muốn báo thù. . .

Trong lòng người kia có chút băn khoăn.

- Tôi giúp Hồ ca quản lý người trong công ty, mấy kế toán phải phục còn mấy tên khác có vẻ khó giải quyết, còn vị công tử trong huyện cũng không phải dễ...

Lúc Trương Anh Duệ nhìn mấy người đó, có thể mấy người kia muốn Trương Anh Duệ phải rung động, so sánh với những người khác cái tên gọi là Mạnh Tử còn đang cân nhắc.

Bỗng nhiên bị choáng váng, Trương Anh Duệ biết đây là dấu hiệu sử dụng qua nhiều năng lượng, nhưng ngay sau đó nó đã đỡ hơn, Trương Anh Duệ thấy mừng vì bọn họ không có suy nghĩ muốn báo thù, ngược lại còn muốn phân chia tài sản của lão đại, đây chẳng phải là cho các lão tử một cơ hội hay sao?

Đột nhiên thấy dờ khóc dờ cười, lão Hồ kia không hề đáng giá:

- Ngươi xem bộ dạng của các tiểu đệ của ngươi kia.

Thấy bốn người nói ra suy nghĩ của bọn họ, Trương Anh Duệ không mở miệng được:

- Bốn vị. . .

Trương Anh Duệ muốn chấn động đánh thức lại trạng thái của bọn họ.

- Bốn vị. . . ta nghĩ các người muốn báo thù cho Đại Hồ, nhưng tôi cũng nói thật, lúc trước các người xử ta cũng có thể đánh chết các người, đã chết một có thể chết một trăm, ba người các người ai muốn làm kẻ chết thay thì cứ việc đứng ra! Dù sao ta cũng muốn lấy thêm một cái mạng nữa.

Đối với bọn này tuyệt đối không được yếu đuối, Trương Anh Duệ cầm lấy đôi đũa, nói lạnh lùng.

Hiển nhiên câu nói của Trương Anh Duệ đã làm bọn họ kích động, bốn người nghe thấy liền nhìn phản ứng của Trương Anh Duệ, rồi liếc nhìn nhau, thế nhưng không có manh động gì.

Bốn người, mỗi người đều đạt được mục đích riêng, lại đánh đúng vào sự nhỏ nhặt của mình, tận mắt chứng kiến Hồ ca chết thì hiển nhiên là bọn họ không thể không tin lời của Trương Anh Duệ, tuy nhìn tên tiểu tử này có vẻ không có võ công, nhưng động tác thì mạnh, dứt khoát nếu thực sự hắn ta muốn liều mạng thì cũng có không vấn đề gì.

Ai cũng muốn được sống, ai cũng không muốn mình là kẻ thế chân cho người khác để vì cái gì, đây không phải là cảnh hiển hách của người xưa hay sao? Có thể mấy người này nghĩ chỉ còn sống mới được hưởng thụ còn chết đi thì không còn gì, nếu mình là kẻ chết thay cho 3 người kia thì thật là oan uổng vô cùng, không thể như thế được.

Bốn người đều nghĩ trong lòng hối hận như vậy, làm sao có thể thăm dò được người kia, lúc này tên tiểu tử kia còn rất cần quấy hung hăng.

Đều không nói gì, cứ tiếp tục như vậy cũng không phải là cách.

Trương Anh Duệ nhón mày, đang muốn nói cái gì đó, người có tên là Mạnh Tử nói:

- Trước hết chúng ta nên nghe xem tên kia muốn nói gì?

Mặt khác ba người còn lại không nói gì, chỉ chăm chăm nhìn Trương Anh Duệ, hiển nhiên là đồng ý với đề nghị của Mạnh Tử.

- Nói đi, rốt cuộc là ngươi muốn nói cái gì?

Đào mắt nhìn 3 người khác, Mạnh Tử nói lạnh lùng.

Trương Anh Duệ nắm chặt đũa trong tay, đôi đũa là vật duy nhất có thể làm vũ khí tấn công.

Có đôi đũa làm mình can đảm hơn. Đột nhiên Trương Anh Duệ cảm thấy buồn cười, bên cạnh mình là cái xác của lão Hồ:

- Bốn vị, bây giờ chúng ta không đùa nữa, lão Hồ đã chết rồi, chỉ có chúng ta biết, nếu chuyện này chỉ giới hạn trong vài người biết thì rất đơn giản, tiền

của Đại Hổ tôi lấy 500 vạn tất cả số còn lại là của bốn người.

Trương Anh Duệ nói xong, mấy người này sáng mắt lên.

- Chúng ta hoàn toàn có thể giết người, phân chia cho tài sản của hắn sau đó đổ hết lên đầu người.

Mãnh Tử đảo mắt, đưa ra một phương án giải quyết khác.

Quả nhiên là những lười này làm cho 3 người nhìn nhau và dao động.

- Thế này cũng không tồi!

Trương Anh Duệ gật đầu chú ý đến động tĩnh của người này, tỏ vẻ đồng ý với lời nói của Mãnh Tử:

- Mọi người phải biết rằng, đêm nay là yến tiệc, rất nhiều người đã bị lão Hổ ép tới, đứng ở góc độ của ta mà nói lại ít bị nghi ngờ ... vẫn là câu nói vừa rồi, trong 4 người ai đi tình nguyện chết vì 3 người còn lại.

Sau cùng nhất là câu này, bốn người vừa mới bàn sôi nổi thì lại bị gọi cho một gàu nước lạnh, ai cũng không muốn phải vì người khác, vừa mới ngóc đầu dậy được một chút.

Có sự uy hiếp của Trương Anh Duệ, mắt của 4 tên đảo luôn tục, hiển nhiên là trong lòng đang cân nhắc xem chuyện này có lợi hại gì.

Trương Anh Duệ liền nói tiếp:

- Ta biết có thể các người muốn nói có tình bạn với Hổ ca, số tài sản này các người có lấy cũng không được bao nhiêu, nói không chừng lúc có người báo thù cho Đại Hổ lại đi xử lý hết mấy người các người.

Nói đến đây Trương Anh Duệ cố ý dừng lại.

Lời nói của Trương Anh Duệ đã đánh trúng vào tim đen, làm bọn chúng giao động.

- Ta nghe nói, tài sản của Hổ ca có khoảng 7500 vạn, còn cụ thể bao nhiêu ta cũng không rõ lắm, ta tính cho dù chỉ có 7000 vạn thì ta chỉ cần 500 vạn còn 6500 vạn các người tự chia với nhau, mỗi người ít nhất cũng được 1600 vạn, nếu không có cơ hội này thì cả đời các người cũng khó mà kiếm được một số tiền như vậy, cơ hội này có người cả đời cũng không gặp được đâu.

Trương Anh Duệ không nói gì nữa, phần này thế là đủ rồi.

Bốn người bọn Mãnh Tử cũng không biết Trương Anh Duệ lại định liệu như thế, họ cũng đau đầu cũng muốn xem người kia đang nghĩ thế nào, đồng thời cũng lên tinh thần cảnh giác cao độ, xem ai có gì khác ý sẽ lập tức chạy trốn.

Bây giờ mình đã vào hang cọp, nếu không cẩn thận sẽ chế vô vùng thâm hiểm.

- Anh, các anh có ý gì không?

Mãnh Tử liếc môi hỏi hộp.

Hơn 1000 vạn thật hấp dẫn, thực trên thế giới này khó có người có thể cưỡng lại được, rõ ràng là 4 tên này cũng khó mà cưỡng lại được sự hấp dẫn này.

Bạn đang đọc truyện *Quyền Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22: Trước Hết Là Tiền

- Mãnh Tử anh tính xem, em nghe theo anh.

Tên Đầu To nói giọng khàn khàn, mắt đỏ các tia máu.

- Đúng vậy, Mãnh Tử chúng em nghe theo anh, anh nói chúng ta lo liệu thì chúng ta sẽ tự lo liệu!

Các tên khác cùng liếc nhìn nhau rồi nói.

- Được! nếu các huynh đệ đã tin tưởng thì nghe tôi nói đây.

Mãnh Tử nuốt nước miếng, cắn răng nói:

- Mấy năm nay chúng ta làm tùy tùng giúp cho Hồ ca, chúng ta giành giang sơn cho anh ấy cũng không ít, nếu Hồ ca mất, theo quy tắc thì chúng ta sẽ được phân chia tài sản.

Cuối cùng là thấu tóm toàn bộ tài sản của Đại Hồ, chuyện này như vậy là hợp lý, 3 người còn lại thờ phào nhẹ nhõm.

- Đúng vậy!

- Lời này không sai.

- Đúng là như thế.

- Nhưng vấn đề là, anh cam đoan thế nào để chúng tôi có được số tiền kia?

Câu hỏi cũng không nhiều, bỗng nhiên họ hỏi Trương Anh Duệ:

- Người vừa đoán được là trong số tiền kia có xuất hiện một nhân vật to.

Nghe được câu này, ba người khác đều bị chấn động. Đúng, vấn đề của hắn chỉ là chuyện nhỏ nhưng có gì đảm bảo là số tiền gần 2000 vạn kia có thể gọn trong túi mình.

Bốn người nhìn chằm chằm vào Trương Anh Duệ, ý kiến đã rõ ràng, nếu cậu ta có biện pháp thì cứ để cậu ta lo chuyện này, còn không giải quyết được thì...

Người bị giết sẽ chính là anh ta, bốn người này rất công bằng biết tiếp theo phải làm gì? Không cho bọn họ giải quyết thì chính anh ta phải có biện pháp nếu không sẽ không có đường thoát thân.

Đến lúc đó không khí yên lặng trở lại, Trương Anh Duệ đau đầu suy nghĩ, dù sao cũng là mình đã xử lý người có quan hệ không tầm thường với các nhân vật trong chính quyền huyện ủy, của cải trong tay hắn ta rõ ràng là có bóng dáng của những người này.

Điều Trương Anh Duệ thấy kỳ lạ chính là, tại sao sau khi giết người mình chẳng những không sợ hãi mà ngược lại còn thấy hưng phấn.

Loại cảm giác này lóe lên rồi nhanh chóng bị thay thế bởi cục diện trước mắt, bây giờ không phải là lúc để suy nghĩ chuyện đó.

Bốn người Hồ Đại Hồ cũng không nói gì chỉ chăm chăm nhìn Trương Anh Duệ.

Làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ? Có cách gì để giải quyết vấn đề này?

Suy nghĩ cả nửa ngày vẫn chưa ra đầu mối, Trương Anh Duệ buồn bực đứng lên:

- Nếu lão tử không phải đại quan trẻ nhỏ thì sẽ không phiền toái như vậy, không cần mình ra mặt cũng sẽ có người giúp mình đòi lại công bằng, nên dựa vào địa vị của cha một phen xem sao...

Mượn sự oai hùng? Con cáo già... oai phong!

Mắt Trương Anh Duệ bỗng sáng lên? Chính là chỗ này mượn oai hùng!

- Có cách sao?

Thấy vẻ mặt của Trương Anh Duệ như vậy mắt Mãnh Tử cũng sáng lên.

- Có cách. Người đứng là am hiểm? Nói ví dụ như nếu có vị công tử nào lỡ đăng đất tội với Hồ ca vị công tử nào đó thì nhất định phải giết hắn, Hồ ca biết mình gây ra họa lên đã chốn chạy, các người nói đi tin này truyền ra ngoài sẽ thế nào...

Trương Anh Duệ khẩn trương nói tiếp, mọi người cũng không phải người ngu liên hiểu ra ý của Trương Anh Duệ: mượn vị quan lớn trong tỉnh, mượn cái oai hùng đó để những người trong huyện thành không dám ra tay! Từ đó số tiền kia sẽ rơi vào tay mình, thì còn ai dám nói gì nữa đây.

- Đúng vậy!

Những lời này của Trương Anh Duệ khiến cho Đại Hồ sáng mắt lên! đây không phải là một tin tức nhỏ sao, hơn nữa... tin này được lan đi bản thân họ lại có thể thu được một số tiền lớn như vậy? thật quá dễ dàng.

Nghiêm chỉnh mà nói, kế sách này của Trương Anh Duệ có rất nhiều lỗ hổng, ví dụ như nếu bị đại nhân đó phát hiện khi tin tức về Đại Hồ được truyền đến tai mà không Đại Hồ không thấy, tài sản và các tiêu đệ của hắn cũng không thấy... họ không phải người ngu dĩ nhiên là sẽ hoài nghi chú ý đến người

này, đến lúc đó vị quan này có thể dễ dàng buông tha cho bọn họ hay sao?

Thấy mình kích động lên những người này, Trương Anh Duệ thầm cười lạnh. Đúng vậy, đối với Trương Anh Duệ mà nói hán cũng chẳng có quan hệ gì với họ, vốn dĩ cũng chỉ mong số tài sản của Đại Hồ đến được tay bọn kia, còn đối với bản thân hán mà nói chỉ cần 500 vạn là tốt rồi, sao lại là tiền mặt mà không phải là danh nghĩa của công ty.

- Huỳnh đệ chúng ta cần thương lượng một chút.

Mãnh Tử liếc nhìn nói với Trương Anh Duệ.

- Mời tự nhiên.

Trương Anh Duệ tươi cười:

- Các vị cứ để kệ tôi, tôi chỉ cần 500 vạn tiền mặt.

Nhìn 4 người này có vẻ khó xử, Trương Anh Duệ suy nghĩ, thời gian một tháng có đủ để có được 500 vạn tiền mặt,

Nghe nói Trương Anh Duệ cần 500 vạn tiền mặt, 4 người có vẻ căng thẳng, sau đó nghe nói là chỉ một tháng để thu được 500 vạn, họ thở phào nhẹ nhõm không có vấn đề gì.

Một tiếng sau Mãnh Tử vác Đại Hồ đi ra.

Hồ ca gục xuống, Mãnh Tử cũng uống hơi nhiều, trên người toàn mùi rượu giả vờ lay lay Đại Hồ làm cho người ta nghi ngờ có thể người này say ngã xuống đất.

So với Hồ ca và Mãnh Tử ba người kia cũng không khá hơn chỉ cần trông bộ dạng của họ cũng biết họ uống quá nhiều.

Đương nhiên, người cuối cùng say khướt chính là Trương Anh Duệ, hoàn toàn không để ý gì đến ai.

- Các vị đại ca, ăn xong rồi ư?

Tào Đại Vĩ của Đắc Nguyệt Lô biết Hồ ca uống xong liền chạy đến.

- Ày, uống.. ư.. uống xong rồi.. Tào lão đệ, ư...

Đầu To ợ ra toàn hơi rượu, xông lên đánh thẳng vào mặt Tào Đại Vĩ rồi toan phân chia thức ăn, Tào Đại Vĩ suýt chết.

- Sao lại uống ra như vậy?

Trước mắt là thấy Hồ ca uống nhiều nhất, Tào Đại Vĩ thấy lạ nhưng không suy nghĩ nhiều cố nén mùi rượu của những người kia, Tào Đại Vĩ hỏi Mãnh Tử:

- Anh Mãnh Tử, có cần người phục vụ không?

Làm sao Mãnh Tử dám để phục vụ vào, như vậy không phải sẽ lộ hết sao? Giả bộ say ngà ngà tên này quát mắng Tào Đại Vĩ:

- Thân phận của Hồ ca là gì hả? Tên nhãi nhép đó có tư cách gì mà đụng vào Hồ ca, là gì? Gì hả?

Tào Đại Vĩ bị Mãnh Tử chửi chỉ biết cười khổ, nói không nên lời. Tên này uống rượu vào là không còn biết đạo lý gì nữa, mấy người này đàn rồi, mình đúng là xui xẻo.

Vốn dĩ muốn lên đây giúp Hồ ca gọi phục vụ thấy như vậy ông ta phải tránh xa.

Khách sạn cách bãi đỗ xe chưa đến 100m, Tào Đại Vĩ soi mói Mãnh Tử cổng Hồ ca 6 phút, Tào Đại Vĩ lắc đầu:

- Uống quá nhiều rồi.

Trước khi lên xe, Mãnh Tử cố tình tỏ vẻ say khướt, hô:

- Đến đây Trương lão đệ, đến đây đi, chúng ta cùng uống... lão tử không uống được rồi còn cậu nữa.

- Tiểu tử này không yên tâm về mình ư?

Trương Anh Duệ cười khổ, cũng giả bộ say khướt đi lên xe.

Trước tình huống này Tào Đại Vĩ và những người phục vụ trong khách sạn trợn mắt, há mồm:

- Trước kia tửu lượng của Hồ ca rất tốt sao lại vì một hời rượu mà thành ra thế này?

- Mẹ kiếp! Tiểu tử này đến sách dèp cho Hồ ca hay sao? Mà lại tốt số như vậy!

Mãnh Tử rất nhiệt tình với Trương Anh Duệ, Tào Đại Vĩ có vẻ không hài lòng lườm Trương Anh Duệ, giọng có vẻ tức giận.

- Di! Có vẻ giống chuyện xưa?

Mấy bọn phục vụ bên Tào Đại Vĩ ra sức nịnh hót, nghe rất lọt tai.

Xe chạy lao như bay trên đường, chợt nhớ lại lần tai bay vạ gió trước kia, Trương Anh Duệ nghiêng răng, không biết rốt cuộc vì sao lại xảy ra chuyện này. Đang trầm tư lái xe thì Trương Anh Duệ liếc nhìn hỏi Mãnh Tử:

- Đúng rồi, tôi hỏi một câu, chuyện lần đó rốt cuộc là...

- Lý Phú Quý chính là ông chủ.

Không đợi Trương Anh Duệ nói xong, Mãnh Tử đã biết Trương Anh Duệ định hỏi gì.

- Cảm ơn!

Trương Anh Duệ ngồi trên nói lại.

Lý Phú Quý! Lý Phú Quý! Ta với người không oán không thù tại sao người lại muốn hại chết ta! Chuyện tối nay đều do tên khốn đó dựng lên, Trương Anh Duệ hận Phú Quý đến tận xương tủy? Lý Phú Quý ta thế là sẽ không để cho người yên.

Không để người chết trừ phi người quý xuống lạy ta cầu xin ta tha thứ nếu không sau này ta sẽ không mang họ Trương nữa.

Bạn đang đọc truyện *Quyền Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 23: Trồng Hoa Sen

Xe bay nhanh chạy ra khỏi quán, khi sắp tiến vào một công trường xây dựng đang thi công, nhưng hiện tại công trường đã tan tằm, cả công trường trừ bỏ mấy cái đèn lóe lên, không còn người nào.

Ba chiếc xe ngừng lại ở bên ngoài công trường xây dựng.

Nghe thấy bên ngoài có động tĩnh, mấy con chó trong công trường nhất thời không ngừng sủa lên.

- Ai đó?

Bên trong một thanh âm già nua vang lên.

- Lão Ngô Đầu, là tôi, Mãnh Tử, ông mở cửa đi!

Mãnh Tử kêu lớn, giờ phút này nghe thế nào cũng có một chút giống uống rượu quá nhiều.

- Ủ, ừ ...

Bên trong truyền đến một tiếng cách cách cùng tiếng mắng chó, không đầy một phút, cổng công trường được mở ra, một ông lão hơn sáu mươi tuổi lộ đầu từ cửa lớn ra:

- Mãnh Tử, có chuyện gì sao?

Mãnh Tử không trả lời, hỏi ngược lại:

- Lão Ngô Đầu, ở công trường bây giờ trừ ông ra còn có những người khác hay không?

- Không có, không có ai nữa, buổi tối chỉ tôi và một con chó trông chừng. Mấy năm nay chúng ta làm công trường, không phải đều là như vậy sao?

Lão Ngô Đầu cười cười, nhìn Mạnh Tử một cái, hỏi:

- Sao, sao nào? Muốn tôi đi ra ngoài một chút?

- Vâng!

- Lúc này, ha ha... tôi có chút nghiện rượu.

Lão Ngô Đầu hướng về phía Mạnh Tử, lộ ra hai cái răng cửa bị thiếu, ra vẻ nghiện rượu phát tác.

Trương Anh Duệ ở một bên thấy hơi kém vui, ông lão này trái lại rất biết nắm lấy thời cơ, dọa dẫm vợ vết tài sản đây, lá gan cũng thật sự là khá lớn, ngay cả Mạnh Tử mà cũng dám vờ tiền như vậy!

Nhưng hiển nhiên Mạnh Tử đã thành thói quen đối với loại tình huống này, không nói hai lời lấy ví ra, đếm một chút cũng không đếm, lấy ra một chồng chỉ ít có ba bốn ngàn:

- Cầm đi uống rượu đi, nhớ kỹ, hai giờ sau phải trở về.

- Được, đêm nay lão Ngô Đầu uống rượu, cái gì cũng không biết hết.

Lão Ngô Đầu thao thao nói, nhanh nhẹn vô cùng cướp lấy tiền trong tay Mạnh Tử. Y lại lộ ra vẻ nhanh nhẹn không tương xứng với tuổi tác của y, nháy mắt liền biến mất ở trong màn đêm.

Lão Ngô Đầu vừa đi, Mạnh Tử mở nốt hai tấm chắn cổng công trường xiêu xiêu vẹo vẹo, ba cỗ xe có rèm che chậm rãi chạy nhanh vào trong.

- xịch xịch ...

Khi ba chiếc xe đi vào, Mạnh Tử nhanh chóng đóng lại cổng.

- Bọn hần làm cái gì vậy?

Nhìn thấy Mạnh Tử cùng ba người khác với Hồ Đại Hồ lái xe vào, phân công nhanh chóng đẩy đi tới mấy túi nước, dùng xe đẩy đẩy hai xe cát hạt, lấy một cái ống nước, đi vào chỗ trước máy trộn bê tông, tựa hồ muốn trộn bê tông ngay. Một người khác lại lái máy đào đào đất. Trong lòng Trương Anh Duệ thấy kỳ quái.

Đang thấy kỳ quái, Trong lòng Trương Anh Duệ đột nhiên nhảy dựng, mơ hồ minh bạch bọn hần tính toán làm gì rồi.

Bốn người động tác rất nhanh, xi-măng, cục đá, cát hạt nhanh chóng bị ném vào một bộ máy trộn bê-tông xi-măng bên cạnh, nước từ vòi nước dọc theo ống nước rầm vậy chảy vào còn chưa đến máy trộn bê-tông.

Nhìn nhìn vật liệu bên cạnh, nhìn nhìn lại máy trộn bê-tông, trong lòng Trương Anh Duệ mơ hồ cảm giác rõ ràng được, tâm bắt đầu không ngừng run rẩy: chẳng lẽ... Chẳng lẽ bốn tên này tính toán đưa lão Đại bọn họ đi Trồng hoa sen?

Cái gọi là Trồng hoa sen, đương nhiên không phải thật sự trồng hoa sen, mà là giới thượng lưu truyền tới nay một loại thủ đoạn sau khi giết người phi tang chứng cứ. Nói trắng ra kỳ thật rất đơn giản, tìm một máy móc nào đó, đem người bị giết chết nhét vào đó, hoặc là trộn bê tông. Đợi cho bê tông khô, đến lúc đó tìm dòng nước hoặc là sông lớn hoặc là bờ biển chẳng hạn ném xuống, hoặc là tìm hố sâu của công trường vùi vào. Thần không biết quý không hay, muốn tìm cũng không thể tìm được — bạn cũng không thể tìm khắp các máy trộn xi-măng xem có mỡ người không chứ?

Người là chính mình giết, nhưng giờ khác này, nhìn thấy Mạnh Tử bọn hần, năm người phi tang mặt không chút thay đổi, Trương Anh Duệ trong lòng bỗng nhiên dâng lên từng đợt ghê rợn! Nhất là người tài xế kia...

Ánh mắt Trương Anh Duệ đã rơi vào trên người người tài xế kia, khi uống rượu người này không đi lên theo. Từ trước đến nay hần là tâm phúc của Hồ Đại Hồ, nhưng hãy nhìn cái bộ dáng làm việc chăm chỉ hiện giờ, từng cái lông tơ của Trương Anh Duệ đều dựng lên: tuy rằng không biết phía trước ngồi vào cỗ xe Mercedes, mấy người kia nói gì với người tài xế, nhưng hiện tại xem ra...

Thấy cảnh như vậy, trong lòng Trương Anh Duệ bỗng nhiên âm thầm nghĩ mình may mắn: nếu không phải mình nóng lên làm bừa, thủ tiêu tên đầu sỏ Hồ Hồ, nói không chừng lúc này người bị ném vào bên trong máy trộn bê tông kia, là chính bản thân mình ấy chứ? Đây thật đúng là...

Vừa nghĩ tới Hồ Đại Hồ vốn là muốn xử lý mình lại bị chính mình thủ tiêu, cuối cùng bị đưa vào thùng sắt. Cho dù lúc trước là Hồ Đại Hồ muốn xử lý mình, lại bị thân cận nhét hần vào đó, lại còn là huynh đệ hần tín nhiệm... Trương Anh Duệ đột nhiên cảm giác được, trong lòng mình có một thứ không biết gọi tên là gì đang bắt đầu nảy mầm.

- Bê tông chuẩn bị xong.

Theo sau những lời này, thanh âm "rào rào" vang lên, Hồ Đại Hồ đi giày Tây, Hồ ca uy phong hiển hách cứ như vậy bị tài xế của hần tha xuống từ trên chỗ ngồi phía sau Mercedes-Benz, bị ném vào trong thùng.

Thùng trộn động hai cái, giống như Hồ Đại Hồ trước khi chết, còn muốn giãy dụa hai cái, nhưng lại hoàn toàn không có hiệu quả, không cam lòng thì sau thất bại, không thể bỏ mạng.

- Đưa vào thùng trộn, đúng đúng... Cần thận một chút, tốt lắm.

Sau khi Mạnh Tử ấn nút khởi động máy trộn bê-tông, bê tông đã nhào sẵn, rầm rầm chảy vào trong thùng sắt.

Trương Anh Duệ có chút kỳ quái, đây quả là xi-măng cao cấp đấy! Bởi vì vừa mới rót vào trong thùng xi-măng, thế nhưng bắt đầu xuất hiện dấu hiệu khô. Nơi này làm sao có thể có loại xi-măng đặc chủng này nhỉ?

Tựa hồ nhìn ra nghi hoặc của Trương Anh Duệ, Mạnh Tử cười hắc hắc:

- Mỗi lần có chuyện ngoài ý muốn, chúng ta đều cũng chuẩn bị mấy trăm ki-lô-gam xi-măng cao cấp loại này, ai biết có thể có tình huống đột phát hay không chứ?

Trương Anh Duệ bị kích động sợ run cả người! Hẳn bỗng nhiên ý thức được, những người mất tích trong huyện, không chừng chính là bị bọn người kia dùng phương thức này làm "Mất tích" !

Chẳng thể trách những người mất tích đó sau này tìm thế nào cũng đều tìm không thấy, loại tình huống này, quý mới có thể tìm được! Lão tử cũng không muốn có một ngày bị người khác Trồng hoa sen như vậy!

Không khỏi sợ run cả người, Trương Anh Duệ cầm tay ở trong túi quần, mạnh mẽ nắm chặt .

Mạnh Tử tựa hồ rất hài lòng đối với phản ứng của Trương Anh Duệ, hoặc là nói hẳn muốn thông qua phương thức này làm ra chút cảnh cáo với Trương Anh Duệ, nhìn thấy Trương Anh Duệ sợ run cả người, Mạnh Tử rất hài lòng đi tới bên cạnh.

- Hố đã tốt lắm!

Người lúc lái máy đào đất lại đây thấp giọng nói.

- Ủ, máy lái máy đào móc lại đây, chúng ta chậm rãi treo vào.

Mạnh Tử gật gù đầu, làm dấu tay, mấy người khác nhanh chóng đem khuôn bê tông sắp khô, dùng dây thừng đã sớm chuẩn bị tốt luồn xuống dưới, bên kia cột vào xẻng máy đào móc.

Lúc sau... Không đến 5 phút, cái hố lại biến thành đất bằng phẳng, Hồ ca hai giờ trước còn uy danh hiển hách, đã hoàn toàn biến mất khỏi thế giới.

- Chỉ cần công trường làm tiếp vài ngày, từ nay về sau tuyệt đối không có người nào phát giác nơi này chôn một người, cho dù là vài thập niên sau phát hiện ra, ai còn đi xen vào việc của người khác?

Mạnh Tử ý tứ nhìn Trương Anh Duệ một cái, cười hắc hắc:

- Huỳnh đệ, cậu là người thông minh, biết mình nên làm như thế nào chứ?

- Có tiền có thể sai khiến ma quỷ, chỉ cần không thiếu tiền của tôi, cái gì tôi cũng không biết.

Đối mặt sự uy hiếp của Mạnh Tử, Trương Anh Duệ bình tĩnh trở lại.

- Con trai sao vẫn chưa về?

Bà Trương nhìn thoáng qua đồng hồ treo tường, có chút sốt ruột.

- Lo làm gì, con trai cùng người ta uống rượu, nào có nhanh trở về như vậy được?

Trương Đức Vĩ cố gắng tự trấn định nhìn bà Trương một cái, có chút không kiên nhẫn trách mắng một câu.

- Nói cũng đúng... Thế nhưng thời gian cũng đã muộn.

Cũng không biết khuya hôm nay Trương Anh Duệ đi nói chuyện cùng xã hội, bà Trương chỉ là đơn thuần lo lắng con trai về trễ thế này, trên đường nhiều xe không an toàn, có chút lo lắng hướng về phía mỗi ngày Trương Anh Duệ hay đi trở về nhìn thoáng qua, trên mặt hiện vẻ mặt lo lắng.

Đã thương lượng cùng con trai, sau khi trở về Trương Đức Vĩ chỉ nói với bà Trương khuya hôm nay Trương Anh Duệ có một tiệc xã giao, không nói lời thôi, chuyện bị uy hiếp ở cửa hàng một chút cũng không cần nói.

Đương nhiên, vì để cho cha mình yên tâm, Trương Anh Duệ cũng đồng ý với Trương Đức Vĩ, một khi đến sáng sớm ngày hôm sau, khi làm việc mà còn

không thấy hẳn, Trương Đức Vĩ phải đi báo án.

Trộm liếc đồng hồ treo trên tường, cũng đã hơn một giờ, sao con trai vẫn chưa về? Trong lòng Trương Đức Vĩ đã vô cùng lo lắng, bắt đầu không ngừng nghĩ đến tình hình xấu, thậm chí cầu: con trai, ngàn vạn lần không nên xảy ra chuyện gì nhé!

Đúng lúc này, một tiếng xe máy quen thuộc truyền vào lỗ tai Trương Đức Vĩ và vợ ông.

Lúc trước luôn luôn âm thầm lo lắng, còn e sợ sự tình bị vợ phát hiện, Trương Đức Vĩ nghe thấy tiếng xe máy quen thuộc, tâm trạng rốt cục buông xuống: con trai đã trở lại, xem ra là không có việc gì, không có việc gì là tốt rồi, không có việc gì là tốt rồi!

Lúc này, bà Trương đã muốn đứng dậy đi ra ngoài mở cửa cho Trương Anh Duệ. Vừa mở cửa, ngửi được mùi rượu nồng nặc trên người Trương Anh Duệ, bà Trương nhất thời cau mày nén giận:

- Đứa nhỏ này, sao uống nhiều rượu thế? Con cũng thật là... uống nhiều quá thì đừng có về chứ, tìm khách sạn ở lại rồi gọi điện thoại cho chúng ta không được sao, bằng không trên đường rất là nguy hiểm... Ờ? Trên người có đất là chuyện gì xảy ra?

Trên người có đất là khi ở trong công trường bị dính phải, Trương Anh Duệ không muốn làm cho cha mẹ lo lắng, cố ý làm bẩn thêm, nghe thấy rốt cục mẹ đã hỏi tới sơ hở mình cố ý lộ ra, trong lòng Trương Anh Duệ thở dài nhẹ nhõm nói một hơi:

- Không có việc gì, trên đường sắp vào thôn chúng ta con không cẩn thận một chút. Nhưng bị quăng ngã một cái lại dính rượu mẹ ạ!

Bạn đang đọc truyện *Quyền Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24: Biến Chất

- Bị ngã à?

Trương Anh Duệ vừa nói như thế, bà Trương nhất thời nóng nảy, vội vây đi quanh nhìn kỹ xem.

Trương Anh Duệ đứng yên, để cho mẹ kiểm tra cẩn thận.

Cẩn thận kiểm tra một vòng rồi, phát hiện Trương Anh Duệ chỉ có chút đất trên người, mặt khác thì ngay cả xước chút da đều không có, bà Trương rốt cục yên tâm, quay đầu lại, lúc này mới có thời gian giáo huấn Trương Anh Duệ, ngón tay gõ ở trên trán Trương Anh Duệ mấy cái:

- Con à! Người nghe rõ đây, sau này còn dám uống rượu lái xe, cẩn thận ta cắt đứt chân của người!

- Vâng, thưa mẹ, sau này con cũng không dám nữa.

Đối mặt tình thương của mẹ giờ phút này đang tràn ra, Trương Anh Duệ cũng không dám có chút phản đối, cọt nhà liên tiếp cam đoan.

- Tốt rồi, Anh Duệ bận việc lâu như vậy, bà để nó yên đi.

Thời khắc mấu chốt, Trương Đức Vĩ lại đây giải vây cho Trương Anh Duệ:

- Bà đi ngủ đi, tôi cùng con trai thương lượng một chút chuyện của công ty.

Vốn đang muốn cho Trương Anh Duệ đi ngủ sớm một chút, bà Trương thấy vẻ mặt con trai còn hưng phấn, hoàn toàn nhìn không ra có chút buồn ngủ, há miệng thờ dài, rốt cục vẫn không nói được thúc giục Trương Anh Duệ ngủ, chỉ dặn dò hai cha con đôi câu:

- Thời gian không còn sớm, hai người nói vài câu rồi nhanh chóng đi ngủ nha!

- Biết rồi biết rồi ...

Trương Đức Vĩ khoát tay, về mặt không kiên nhẫn.

- Bà nhanh chóng đi ngủ đi, nói nhiều.

... ..

Đi vào phòng ngủ của Trương Anh Duệ, pha được một ấm trà, Trương Đức Vĩ khẩn cấp hỏi:

- Con trai, tình hình thế nào? Những người đó nói như thế nào?

Trương Anh Duệ không muốn cha mình biết nhiều quá, càng không muốn để cho cha mình biết mình đã giết người, chuyện đêm nay càng không tính toán nói cho ai biết. Cười nói với cha mình:

- Còn có thể nói như thế nào, chuyện gì cũng không nói.

- Chuyện gì cũng không có?

Trương Đức Vĩ có chút không dám tin tưởng:

- Ngay cả bảo hộ phí cũng chưa thu?

- Không có, nhưng đêm nay chỉ bữa tiệc này con mất hơn năm nghìn đấy, cũng như nộp phí bảo hộ thôi ạ!

Trương Anh Duệ vừa cười vừa nói.

- Một bữa cơm ăn mất hơn năm nghìn? Mẹ nó chứ, ăn gan rồng mật phượng sao?

Mấy cái con số này nhất thời khiến Trương Đức Vĩ chắc lưỡi không thôi. Hơn nữa ông nghĩ tiền đều là của mình, lại càng cảm giận không thôi:

- Con bà nó, bọn người này quả nhiên cũng không phải thứ tốt đẹp, một bữa cơm dám ăn hơn năm nghìn, gây nghiệp chướng đây, cũng không sợ ăn đến chết sao?

Một bữa cơm hơn 5000 à? Nghĩ đến trước kia mỗi lần công ty cũ mời một nhân vật rất trọng yếu người ăn cơm, một bữa cơm cũng hơn năm vạn, Trương Anh Duệ lắc đầu. Nếu nói với cha mình bữa cơm hôm nay bằng tiền thu nhập cả năm của cả nhà trước đây, phỏng chừng ông lão có thể chết ngất.

- Được rồi, từ nay về sau lại vô sự, sau này chúng ta yên tâm làm kinh doanh của chúng ta là được. Cha yên tâm đi! Cha, thời gian không còn sớm, cha cũng quay về đi ngủ sớm một chút đi.

Có một số việc Trương Anh Duệ cần giấu lại, cho nên hiện tại, Trương Anh Duệ coi như dám ra lệnh tiền khách đối với cha của chính mình.

- Nhóc con!

Thấy con trai ra lệnh đuổi khách, hoàn toàn yên tâm, Trương Đức Vĩ cũng có tâm trạng mà nói giỡn cùng con trai của mình, cười mắng một câu:

- Con cũng đi ngủ sớm một chút đi... Siêu nước cha đã đặt cho con đấy, trong cái chén có nước lạnh, lúc nửa đêm nếu khát thì con uống.

Biết uống rượu quá nhiều thì nửa đêm tỉnh lại sẽ khát nước, Trương Đức Vĩ ân cần dặn dò con trai như mọi người cha.

- Vâng, con biết, cha, cha cũng sớm quay về đi ngủ một chút đi, ngày mai lô hàng đầu tiên tới, chuyện sắp xếp xe toàn bộ nhờ cha và hai tên tiểu tử nhà đi, đến lúc đó cha sẽ bận rộn đấy.

Trương Anh Duệ gật một cái, nói với Trương Đức Vĩ.

Vừa nghe thấy con trai bảo ngày mai có hàng đến, trên mặt Trương Đức Vĩ lập tức cười như nở hoa, không khỏi liên tục gật đầu:

- Đúng, đúng... nhiều xe như vậy phải xếp, phỏng chừng ngày mai cần bận cả một ngày, cha đi ngủ sớm một chút ... con trai, thật sự không có sao chứ?

Trước khi ra khỏi cửa, Trương Đức Vĩ có chút không yên lòng lại hỏi một câu.

- Thật sự không có việc gì, cha yên tâm đi.

Trương Anh Duệ cười nói.

- Cha an tâm rồi.

Thấy con trai mình không giống như là giả vờ, Trương Đức Vĩ rất cực yên tâm.

Nằm ở trên giường, Trương Anh Duệ không có một chút buồn ngủ.

Một cái xã hội đen nhỏ nhoi... Thậm chí cũng không thể xem như xã hội đen, chỉ có thể coi là một băng nhóm có tên cầm đầu, mà có thể có uy phong như vậy? Cũng có thể không kiêng sợ khinh thường người kinh doanh nhỏ như vậy sao? Vậy, nếu như làm quan thì sao? Nếu đến lúc đó bọn hắn khinh thường mình, muốn chiếm sản nghiệp của chính mình, vậy đến lúc đó chính mình nên làm cái gì được? Chẳng lẽ như là khuya hôm nay đối phó Hồ Đại

Hồ như vậy sao? Đương nhiên không thể!

Hồ Đại Hồ chẳng qua là tên đầu lĩnh bình thường mà thôi, đã chết cũng chết rồi, chỉ cần không để cho các ban ngành biết rước đến phiền toái, họ cũng sẽ không để ý đến 1 người đã chết như vậy. Nhưng nếu như không mình bạch làm chết một người làm quan...

Nhưng nếu như mình phải làm, hẳn là phải chọn dùng cái phương thức gì đó bảo hộ tài sản của mình chứ? Và người nhà của mình nữa?

Cho dù là sau này chính mình có năng lực bảo hộ người nhà của mình, nhưng làm sao tránh cho chính mình khỏi vận mệnh sẽ gặp như Hồ Đại Hồ? Hài cốt còn chưa lạnh đâu, thù hạp và các tiểu đệ cũng đã bắt đầu cân nhắc chuyện chia cắt của cải của y, nếu gặp phải chuyện như vậy, mình nên làm cái gì?

Toàn bộ mấy vấn đề này, tựa hồ cũng không có đáp án; toàn bộ mấy vấn đề này, đều là những thứ chính mình chưa nghĩ qua; toàn bộ mấy vấn đề này, đều là chính mình gần đây gặp phải... nhưng sau này thì sao? Những vấn đề mà trước kia cho tới bây giờ chính mình chưa suy nghĩ qua còn có thể càng ngày càng nhiều. Chẳng lẽ nói, đây là cái giá của việc kinh doanh đi lên?

Những vấn đề trước kia không nghĩ qua, hiện giờ từng cái đều xông lên trong lòng. Khuya hôm nay gặp phải chuyện này, đối với Trương Anh Duệ đã tạo thành áp lực thật lớn, trước kia Trương Anh Duệ chưa từng nghĩ tới, có một số việc có thể thành ra như vậy, chính mình lại có thể giết một người, lúc sau lại không có chút nào sợ hãi và căng thẳng, chuyện này khiến Trương Anh Duệ cảm thấy rất sợ hãi, lại cảm thấy một tia hưng phấn.

Nhưng hiện tại, có phải là nên ân cần thăm hỏi một chút cái tên Lý Phú Quý kia hay không?

Nhìn thấy dãy số điện thoại mà Mạnh Tử đã cho trên điện thoại di động, Trương Anh Duệ cảm thấy được, chính mình cần phải ân cần thăm hỏi một chút cái kẻ đã mang đến cho mình đại phiền toái và kinh sợ như vậy ...

Khi Trương Anh Duệ cân nhắc mấy vấn đề này, cũng có người không ngủ được.

Biết khuya hôm nay Hồ ca sẽ "Chiếu cố " cái tên chủ cửa hàng tiêu thụ xe máy mới mở ở huyện, giờ phút này trong lòng Lý Phú Quý lại rất kích động, và cả hưng phấn.

Tuy rằng cũng không biết khuya hôm nay Hồ ca cùng tên tiểu tử kia "Ăn cơm" sẽ có kết quả gì, nhưng mười mấy năm qua Hồ ca oai vũ như vậy, lại làm cho Lý Phú Quý không chút nào hoài nghi đối với năng lực của Hồ ca.

Lại nhìn thoáng qua thời gian trên điện thoại di động biểu hiện, đã là hơn hai giờ rạng sáng, Hồ ca lúc này hẳn là đã thu xếp xong rồi nhỉ? Có nên gọi điện thoại cho Hồ ca hỏi thăm tin tức một chút hay không? ... Hay là quên đi, thời gian này Hồ ca chắc đã muốn đi ngủ, mặc dù cậu mình là phó cục trưởng cục công an huyện, nhưng nếu như thực chộc giận lão hồ ấy, mình cũng không hay ho. Thôi, vẫn là đợi ngày mai hỏi thăm một chút tin tức sẽ hơn.

Trong lòng nghĩ như vậy, Lý Phú Quý để điện thoại di động xuống, đang buồn ngủ, di động bỗng nhiên vang lên...

Trong lòng Lý Phú Quý nhất thời vui vẻ: chẳng lẽ là Hồ ca làm xong việc, nói cho mình một tiếng?

Nhưng cầm lấy di động vừa nhìn, Lý Phú Quý thất vọng, dãy số này mình không biết mà.

Vốn tưởng rằng là ai đang chơi trò đùa dai, Lý Phú Quý tùy tay cúp điện thoại, vứt điện thoại di động qua một bên, nhưng khiến hắn thật không ngờ chính là, điện thoại lại một lần nữa vang lên, luôn luôn ngoan cố reo không ngừng.

Rốt cục nhìn không được, Lý Phú Quý bắt máy điện thoại, tức giận hỏi,

- Ai? Đêm hôm khuya khoắt, có để cho người ta ngủ hay không?

- Hắc hắc... ông chủ Lý, ngài thật đúng là quý nhân hay quên chuyện!

Trong điện thoại truyền ra một thanh âm quái lạ, khiến Lý Phú Quý hoảng sợ! Bản năng phủ nhận:

- Ai? Người đánh sai điện thoại rồi hả?

Nói xong muốn tắt máy.

- Sao nào? Ông chủ Lý Phú Quý cửa hàng mô-tô Phú Quý, làm sao người kích động như vậy?"

Trong điện thoại cái người kia nói một câu, lập tức khiến ngón tay Lý Phú Quý đang chuẩn bị ấn xuống tắt máy, nhất thời cứng lại, một nỗi sợ hãi từ đáy lòng không thể ngăn chặn nhảy mắt dâng lên: người rạng sáng gọi điện thoại cho mình, biết thân phận mình, rốt cuộc là ai? Hẳn muốn làm gì?

Rạng sáng hai ba giờ, bỗng nhiên có một người không hiểu ra sao cả điện thoại đánh tới, là cái cảm giác gì?

Chỉ sợ bất luận kẻ nào trong lòng đều cũng không tự chủ mà thấy sợ hãi, đối với mục đích đối phương gọi điện thoại tới, tuyệt đối sẽ không thể không cân nhắc, Lý Phú Quý tự nhiên cũng là như thế. Nhất là mấy ngày nay hắn đang làm chút chuyện mờ ám, lúc này lại càng chột dạ.

- Mày biết tao là ai, vậy mày có biết cậu tao là ai không?

Lý Phú Quý giống như chột bị đập đến cái đuôi mèo, lớn tiếng kêu lên, tựa hồ làm như vậy có thể mang đến cho mình một ít dũng khí:

- Tao cho mày biết, cậu tao là cục trưởng cục công an, nếu mày dám có ý đồ gì, tao sẽ bảo cậu đưa mày vào cục công an, cho mày chết!

- Oai phong ghớm, cục trưởng cục công an à, rất uy phong!

Trong điện thoại cái thanh âm kia tám tấc tán thưởng, đổi ngữ khí:

- Nếu tôi nhớ không lầm, hẳn là phó cục trưởng nhỉ? Ồ, còn chưa là phó trưởng vụ đâu!

Người này biết về tình huống của mình rõ đến như vậy sao? Lý Phú Quý cảm giác tim mình bắt đầu không ngừng đánh trống: hẳn rồi cuộc là muốn làm gì? Chẳng lẽ là muốn... Doạ dẫm chính mình?

Trong đầu Lý Phú Quý bỗng nhiên toát ra ý niệm như vậy.

- Rồi cuộc anh muốn làm gì?

Trong đáy lòng sợ hãi, Lý Phú Quý rốt cục hỏi ra thành tiếng.

- Tôi muốn làm gì?

Trong điện thoại truyền ra tiếng cười lạnh, chậm rãi nói,

- Ông chủ Lý thật sự là quý nhân hay quên chuyện, ông mới vừa tìm Lão Hồ nói là giáo huấn tôi, như thế nào nhanh quên như vậy?

Bạn đang đọc truyện *Quyền Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 25: Kế Hoạch Tuyên Truyền Làm Cho Người Ta Lưỡng Nan

- Lão hồ? Mày nói... Hồ ca? Ai u...

Phịch một tiếng vang lên, Lý Phú Quý thẳng thừng từ trên giường ngã xuống, kinh hoàng thét chói tai:

- Mày ... Mày là Trương Anh Duệ? Không đúng! Không phải cậu! Tại sao có thể là cậu? Hồ ca không phải... tại sao cậu có thể có điện thoại của tôi?

- Làm như thế nào có số điện thoại của anh? Đương nhiên là Hồ Đại Hồ cho tôi, đúng rồi, đã quên nói cho anh biết, chuyện anh nhờ Hồ Đại Hồ giáo huấn tôi theo quy củ ... Hừm, chuyện này anh xem rồi tự lo liệu đi.

Trong điện thoại, Trương Anh Duệ ha ha cười, chậm rãi nói, nhưng thanh âm của Trương Anh Duệ giờ phút này nghe vào trong lỗ tai Lý Phú Quý, lại làm cho Lý Phú Quý cảm giác mình run lên từng đợt!

Đợi cho Lý Phú Quý phục hồi tinh thần lại, trong điện thoại truyền ra chỉ là một tràng tút tút ... Đầu bên kia điện thoại không biết khi nào thì Trương Anh Duệ đã cúp điện thoại.

- Là tiểu tử mới mở cửa hàng xe máy đó sao?

Sớm bị thanh âm của Lý Phú Quý đánh thức, vợ của Lý Phú Quý trong lòng run sợ, hỏi Lý Phú Quý.

Gật gật đầu, sắc mặt Lý Phú Quý thật không tốt: cú điện thoại này để lộ ra tin tức quá kinh người, tiểu tử này vốn không có mối quan hệ gì, làm sao lại dám gọi thẳng tức danh Hồ ca? Luôn luôn lấy nghĩa khí trừ danh Hồ ca vì có gì lại nói chuyện này cho hẳn biết, vì cái gì còn đem số điện thoại của mình cho hẳn? Hẳn rồi cuộc là thật không có quan hệ hay là quan hệ phía sau quá sâu chính mình không biết? Hẳn gọi cú điện thoại này đến rồi cuộc là có mục đích gì?

Những câu hỏi khó hiểu, khiến Lý Phú Quý cảm giác sâu sắc rất nhiều nghi vấn, lại càng cảm thấy sợ hãi.

Nếu chứng kiến biểu hiện của Lý Phú Quý giờ phút này, Trương Anh Duệ hẳn là thoải mái cười to, đây chính là mục đích của hắn: khiến cho Lý Phú Quý đa nghi, sau này cũng không dám có ý đồ nữa.

- Hay là... Ngày mai để em bảo anh của em đi thăm dò một chút?

Vợ của Lý Phú Quý nghĩ nghĩ, nói.

- Ừ, anh ấy hỏi trước chút cũng tốt.

Trong lòng Lý Phú Quý đang lộn xộn, đáp lung tung qua chuyện, còn chuyện đi hỏi cậu của mình... Đến lúc đó rồi nói sau.

Sáng sớm vừa mới sáu giờ, Trương Đức Vĩ đã mang về mặt hưng phấn gõ cửa phòng Trương Anh Duệ, hưng phấn lời Trương Anh Duệ đang còn buồn ngủ:

- Con trai, xe tới rồi, nhanh lên nhanh lên!

Xe tới? Nghe được tin tức này, Trương Anh Duệ vốn đang buồn ngủ, con buồn ngủ nhất thời vô ảnh vô hình biến mất, ba giây rửa mặt, dứt bàn chải hai cái lung tung, cùng cha sai bước ra khỏi cửa.

Đi vào cửa hàng, đầu tiên Trương Anh Duệ nhìn thấy là một chiếc xe máy đã lắp ráp hoàn chỉnh trang bị đầy đủ đóng gói trên xe tải.

- Ông chủ của chúng ta đến rồi!

Không biết ai bỗng nhiên kêu một tiếng.

- Lão đệ, đã tới rồi!

Theo những lời này, Cố Đại Thành phần phật một chút vọt tới, ôm cổ Trương Anh Duệ, hưng hăng vỗ hai cái, chỉ chỉ máy cõ xe:

- Máy thứ này, cậu phải nói cho tôi biết đề chỗ nào chứ!

Trương Anh Duệ cũng cảm thấy đau đầu: 60 chiếc xe như vậy, cho dù là dỡ hàng cũng phải gần nửa ngày, lúc sau còn phải lắp ráp từng chiếc một—— vì tận lực giảm không gian trên xe vận chuyển, trước khi xe máy xuất kho vận chuyển, đã tháo bánh xe trước, bình điện và tay lái xuống—— tuy rằng lắp ráp cũng không phải thực khó khăn, nhưng mấy chục chiếc xe, cũng rất tốn thời gian.

Xếp xe còn không phải nhưc đầu nhất, dựa theo ước định cùng Cố Đại Thành lúc trước, lần này anh ta dẫn theo 10 người kỹ sư đến hiệp trợ trang hoàng, nhưng địa điểm dỡ hàng, thật sự lại thành cái vấn đề lớn—— chờ một lát giờ cao điểm tới, bị cảnh sát giao thông nhìn thấy cũng sẽ bị phạt tiền.

- Hay là xếp vào kho hàng nhà của chúng tôi đi!

Đúng lúc này, Bạch Tuyết bỗng nhiên nói.

Ngoài cửa hàng này, ở mặt sau cửa hàng cách đó không xa, nhà Bạch Tuyết còn có một cái kho hàng không nhỏ, điểm này, Trương Anh Duệ cũng mới biết hai ngày trước, bây giờ nghe Bạch Tuyết nói như vậy, Trương Anh Duệ có chút ngượng ngùng:

- Dạ? Như vậy... Thích hợp không?

Thực tế, đặt ở trong kho nhà Bạch Tuyết tự nhiên là thích hợp nhất, nhưng hiện tại kho hàng dù sao cũng là tài sản tư nhân nhà Bạch Tuyết, sử dụng như vậy cũng có chút không thật thích hợp.

- Không sao, không phải là chỉ để một hai ngày sao, cũng không phải đặt thời gian rất lâu, nói sao thì đây cũng là việc làm ăn của mình.

Bạch Tuyết sáng khoái nói.

Trương Anh Duệ còn có chút do dự, nhưng Cố Đại Thành không nghĩ nhiều như vậy, nghe được Bạch Tuyết nói lời này, lập tức nói:

- Ok, bà chị, chị nói chỗ đi, chúng ta liền qua đó.

- Lão Triệu, ông đưa Cố quản lý xuống đó đi, tôi cùng ông chủ thương lượng một chút chuyện.

Bạch Tuyết lập tức bảo chồng mình tiếp đón.

Xem Bạch Tuyết nhiệt tình nói chuyện với chồng, Trương Anh Duệ đã đoán được, nguy cơ tình cảm của hai người này lúc trước, hẳn là đã ổn thỏa.

... ..

- Chuyện gì vậy?

Xe hàng dưới sự dẫn dắt của Triệu Nghiễm Thành lập tức đến bên kho hàng gia đình Triệu Nghiễm Thành, Trương Anh Duệ hỏi Bạch Tuyết.

- Đây là kế hoạch tuyên truyền tôi làm, cậu xem xem.

Bạch Tuyết nói xong, đem vài tờ giấy đưa cho Trương Anh Duệ.

- Nhanh như vậy?

Trương Anh Duệ nhận lấy, rất kinh ngạc, mấy ngày hôm trước mình mới nói Bạch Tuyết làm một kế hoạch mở rộng tuyên truyền cửa hàng, không nghĩ là Bạch Tuyết làm nhanh như vậy.

- Ừm, cậu xem xem được chưa? Nếu làm được, phí tổn cũng khá đau đầu, dựa theo dự tính của tôi, riêng phí tổn tuyên truyền kỳ đầu cũng chừng hơn 50 vạn, sau một tháng, ít nhất phải tiêu hết 80 vạn, mới có thể đạt tới hiệu quả cậu muốn!

Bạch Tuyết gật gật đầu.

Trương Anh Duệ nhanh chóng nhìn bản thiết kế tuyên truyền Bạch Tuyết làm, trên căn bản là dựa theo ý tưởng hai người thương nghị lúc trước, đơn giản mà nói, bản kế hoạch tuyên truyền này có 3 phần: một là tìm vách tường của những nhà hai bên đường chính các thôn dán quảng cáo; thứ hai, lại cử hành đoàn xe điều hành tiến hành tuyên truyền, thuận tiện phát truyền đơn; thứ ba, chính là đưa ra đài truyền hình làm quảng cáo.

Phần thứ nhất là hướng đến thị trường nông thôn mà nói thì đã làm, từ các doanh nghiệp lớn trên tỉnh đến các cửa hàng nhỏ trong huyện làm tiêu xe máy, hầu như chiều này đã bị mọi người dùng hơn mười năm, nhất định phải thừa nhận, hiệu quả thật không tệ;

Điều thứ hai, đương nhiên cũng là biện pháp mỗi thương nhân thường xuyên sử dụng, tuy rằng hiệu quả bình thường, nhưng không làm thật đúng là không được;

Điều thứ ba, chỉ có điều thứ ba, khiến Trương Anh Duệ có chút bối phục: vốn đã có không ít các cửa hàng tiêu thụ xe máy trong tỉnh, huyện, nhưng còn chưa bao giờ nghe nói qua có nhà nào bán xe máy có quyết đoán này, làm quảng cáo ở đài truyền hình cấp thị. Mặc dù là những người kia thực lực tương đối mạnh, nhưng cũng chỉ lựa chọn làm quảng cáo ở đài truyền hình huyện mà thôi —— đương nhiên, không hề nghi ngờ, biện pháp cuối cùng này cũng là chi phí lớn nhất, nhưng hiệu quả cũng là tối ưu nhất.

Nhưng phí tổn cho kế hoạch này, cũng làm cho Trương Anh Duệ có chút vò đầu:

- 80 vạn ư?

- Ừm, dựa theo ba đường này mà đi, 80 vạn đã là ít nhất.

Bạch Tuyết bắt đầu gật đầu, tình hình tài vụ công ty chị cũng rõ ràng, nhưng ai bảo lúc trước Trương Anh Duệ đưa ra một cái mục tiêu "Muốn cho người trong toàn thị cũng biết đến cửa hàng xe máy nhà chúng ta" cơ chứ!

- Để cho tôi nghĩ đã.

Mấy con số này vượt quá dự định của Trương Anh Duệ, hần cau mày nói với Bạch Tuyết.

Lẽ ra, chính mình hiện nay cùng lúc tiêu thụ 10 hãng xe máy, mỗi một thương hiệu xe máy đều có phương pháp đặc biệt tuyên truyền ủng hộ đối với phía doanh nghiệp bán xe.

Nếu đem 80 vạn này chia ra, chẳng sợ những xưởng này lại không có khả năng giúp đỡ chính mình gánh vác, mình cần gánh cũng không nhiều. Nhưng để cho Trương Anh Duệ đau đầu chính là, muốn được các xưởng ủng hộ, cần đem bản kế hoạch này báo lên, nhưng kế hoạch này báo lên rồi, cần bao nhiêu thời gian mới có thể có được đáp án?

Nghiêm khắc mà nói, trên ý nghĩa, 10 xưởng này, vốn là cũng không có một nhà tổng đại lý chân chính, chủ yếu đều là trao quyền bán hàng, Trương Anh Duệ làm như vậy, thật cũng không tính phá hủy quy định. Chẳng phải để giữ khách hàng, để chỗ cửa hàng của mình có bán ra hàng của họ, bọn họ đã phải chạy mấy chục đến cả 100 km đến chỗ mình nơi này sao? Như vậy mình cũng được tiện nghi đó thôi? Nói vậy nhưng làm quảng cáo sẽ đẩy giá cả cạnh tranh, chuyện này đối với ai cũng không phải một chuyện tốt.

Nhưng vấn đề là, chuyện này từ góc độ khác mà nói, làm quảng cáo ở đài truyền hình cấp thị, chỗ tốt thì không cần nói cũng biết. Trong huyện tuy rằng cũng có đài truyền hình của mình, nhưng đài truyền hình huyện hấp dẫn người xem thế nào còn cần nói không? Mà đài truyền hình thị (thành phố) hấp dẫn người xem liền cao hơn nhiều. Nhân dân xem kênh truyền hình, cũng thường xem đài truyền hình tỉnh và đài truyền hình thị là chính, người đến mua xe chủ yếu là những người này, hiệu quả tuyên truyền cũng đạt được.

Trong chuyện này nhiều rối rắm, khiến Trương Anh Duệ đau đầu.

- Hay là như vậy, dù sao này mấy ngày tới là các xưởng đưa hàng đến chúng ta bên này, chờ toàn bộ sản phẩm các xưởng đến đông đủ, bày đặt xong ít nhất cũng phải một tuần.

- Trong khoảng thời gian này chúng ta cứ thử buôn bán, đợi cho kế hoạch tuyên truyền này bắt đầu hoạt động nhịp nhàng, đến lúc đó chúng ta chính thức làm cái tuyên truyền lớn? Theo đó, chúng ta thừa dịp trong khoảng thời gian này, thương lượng cùng với mỗi xưởng để họ chỉ từng đợt? Nghĩ đến chúng ta là một doanh nghiệp mới, lần đầu tiên nhận hàng, bọn họ cũng không thể quá nhỏ mọn.

Thấy vẻ mặt khó xử của Trương Anh Duệ, Bạch Tuyết thử thăm dò, nói. Biện pháp này chị mười phần nắm chắc là Trương Anh Duệ sẽ vì phí tổn tuyên truyền mà đau đầu, chưa chắc thực hiện được.

Biện pháp này tốt! Hai mắt Trương Anh Duệ tỏa sáng:

- Vâng, cứ làm như thế! Cảm ơn chị!

- Cảm tạ cái gì, dù sao đây cũng là việc làm ăn của tôi.

Choáng váng! Trương Anh Duệ chán nản chụp vỗ đầu: cảnh giới cao nhất trong buôn bán vốn là sử dụng tiền của người khác kiếm tiền cho mình mà, sao mình còn mãi nghĩ dùng tiền của chính mình để làm việc? Trương Anh Duệ cảm kích nhìn Bạch Tuyết:

- Chị Bạch, cảm ơn chị!

Mới vừa rồi không có kho hàng của mình mà khó xử, Trương Anh Duệ đột nhiên nhớ ra:

- Đúng rồi, chị Bạch, kho hàng nhà chị, tôi đang nghĩ có nên chuyển thành danh nghĩa công ty chúng ta hay không, làm kho hàng của công ty chúng ta? Hiện tôi mới phát hiện, không có kho hàng thật đúng là không tiện.

Bạn đang đọc truyện *Quyền Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26: Lôi Đình Rít Gào

- Chuyện này thì như thế nào?

Bạch Tuyết mở trừng hai mắt, chị không tin Trương Anh Duệ sẽ không công chiếm kho hàng nhà mình.

- Một phần cổ phần công ty, hơn nữa thêm một khoản tiền mặt. Hiện tại cổ phần công ty của chị không phải một phần rưỡi đâu, chỉ cần chị đồng ý đem kho hàng nhà chị bán cho công ty, tôi cho chị hai phần cổ phần công ty, còn về tiền mặt, chị ra giá, tôi nghe.

- Như vậy sao?

Bạch Tuyết cau mày.

Quả thật, như lời Trương Anh Duệ, hiện tại chị cũng phát hiện, không có kho hàng thật là rất không tiện, kho hàng của mình lâu như vậy không có người thuê, Bạch Tuyết cũng có chút lười cho thuê: nếu cho thuê, lợi tức quá thấp, hàng năm đều chỉ được mấy chục đến trên trăm, đối với một năm có mấy vạn đồng tiền lợi tức, Bạch Tuyết thật đúng là không thể nào không quan tâm. Hiện ở công ty cũng thật sự cần một cái kho hàng như vậy, đem kho hàng bán cho công ty, đích thật là một chuyện vẹn toàn đôi bên.

Nhưng nên dùng giá nào để bán đi đây?

- Như vậy đi, cậu đề cho tôi và lão già nhà tôi cùng thương lượng một chút xem nên làm thế nào đã, cho tới lúc đó... Dù sao kho hàng đang nhàn rỗi cũng phí hoài, nửa tháng tới công ty cứ dùng.

Bạch Tuyết nhú mày, suy tư chỉ chốc lát, nói.

- Tôi không biết xấu hổ à?

Sử dụng không mất tiền cả nửa tháng? Trương Anh Duệ thật là có chút không muốn.

- Dù sao ở đó để nhàn rỗi cũng phí mà! Nói sao thì hiện tại cũng là chính mình dùng, công ty cứ dùng cũng được.

Bạch Tuyết nghĩ thật thoáng.

- Đại ca, ta nghĩ đánh với người nghe chuyện này.

Khi Trương Anh Duệ bận việc bù đầu, tối hôm qua, cả đêm đều ngủ không được ngon giấc, Lý Phú Quý lúc này thật vất vả nhờ cậy đến chỗ cậu mình, nhanh chóng gọi điện thoại.

Gọi điện thoại cho Hồ ca? Ý tưởng hay lắm, nhưng lúc này ư? Lý Phú Quý thật đúng là không dám.

- Phú Quý à, chuyện gì, cháu nói đi.

Đầu bên kia điện thoại, Luru Thành Hi nhíu mày.

Nói thật, đối với người con của chị này, nói thật hẳn thực không thích chút nào, thấy lợi dụng được thì lợi dụng, thấy có lợi thì làm, nếu không có một chút quan hệ, nếu không là bởi vì y là cháu họ của mình, Luru Thành Hi sẽ mặc kệ người này.

- Là như thế này, cháu nhờ cậu hỏi thăm chút, trong huyện có ông chủ mới mở cửa hàng xe máy, chú biết hẳn và các vị lãnh đạo huyện quan hệ ra sao không?

Lý Phú Quý thật cẩn thận hỏi.

- Loại chuyện này làm sao cậu có thể biết được?

Luru Thành Hi có chút căm tức, cảm giác đứa cháu này của mình càng ngày càng kỳ cục, loại chuyện này cũng bắt mình hỏi thăm? Làm như mình là cả ngày nhàn rỗi không có việc gì vậy.

- Không phải... không phải, cậu hãy nghe cháu nói...

Nghe được ngữ khí của cậu không thật tốt, Lý Phú Quý chưa bao giờ sợ người khác chỉ sợ một mình cậu hẳn, nhất thời có chút luống cuống, vội giải thích nói:

- Là có chuyện như vậy...

- Có phải lại làm cái gì mờ ám hay không, kết quả bị người ta răn mặt?

Vô cùng hiểu biết đức hạnh của cháu là như thế nào, Luru Thành Hi không đợi Lý Phú Quý nói xong, chột lớn tiếng hỏi:

- Chuyện là như thế nào, nói rõ ràng cho cậu nghe!

- Vâng! Cậu đừng nóng ạ, nghe cháu nói với cậu!

Không ngờ cậu mình bỗng nhiên phát hỏa, Lý Phú Quý trong lòng vốn đang không yên nhất thời cảm giác bắp chân mình rút gân, có chút đứng không vững, nhanh chóng ngoan ngoãn kể lại đầu đuôi chuyện chính mình lúc trước ghen tị với ông chủ mới mở cửa hàng trong huyện như thế nào, và chính mình tìm Hồ ca đi "Giáo giáo hẳn" như thế nào.

- Cháu bảo Hồ Đại Hồ đi làm chuyện này?

Luru Thành Hi lắp bắp kinh hãi, đến sáng sớm hôm nay mới nghe được tin tức kia, sắc mặt nhất thời biến đổi đột ngột, lớn tiếng hỏi!

Mẹ nó! Đồ khốn kiếp này làm hỏng việc nhiều hơn là thành công, biết chắc hẳn sớm muộn gì cũng có một ngày cho mình gặp phải đại họa, lần này định hại chết mình à! Giờ phút này chán nản cùng thống hận trong lòng Luru Thành Hi thế nào, quả thực hận không thể rút gân Lý Phú Quý! Lột da Lý Phú Quý! Cảm thấy được hận lên ngập đầu.

- Vâng ạ, cậu, có cái gì không ổn sao?

Nghe được ngữ khí của cậu bỗng nhiên biến thành như thế, trong lòng Lý Phú Quý hoàn toàn luống cuống.

- Mẹ mày! Không ổn lớn! Cái đồ khốn kiếp! Chỉ gây ra phiền toái cho thằng cha mày!

Trong điện thoại Luru Thành Hi vỗ vào trên bàn ầm ầm! Hơi thở phì phò, đang tỏ rõ phần nộ trong lòng đối với Lý Phú Quý.

Lý Phú Quý nhất thời kích động phát run, đầu và quả tim đều bị đau đến run, run rẩy hỏi Luru Thành Hi:

- Cậu ơi, rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì?

- Chuyện gì à? Sẽ làm tao mất chức đấy!

Trong điện thoại một tràng âm thanh xui xẻo rầm rầm vang, tựa hồ là con giận của Luru Thành Hi còn chưa tiêu, lại một cước đá ghế dựa không biết đá đến nơi nào.

Thấy vậy, Lý Phú Quý thật sự bị sợ hãi.

Hắn chưa từng nhìn thấy cậu mình thất thố như thế, rốt cuộc Hồ Đại Hổ làm cái chuyện gì, mà làm cho cậu mình đường đường là phó cục trưởng cục công an cũng thành ra thất thố như vậy? Nhất định là chuyện lớn!

Càng nghĩ càng thấy sợ hãi, trên người Lý Phú Quý mồ hôi lạnh rầm rầm chảy xuống, chân mềm nhũn, trong thanh âm mang theo tiếng khóc nức nở:

- Cậu, rốt cuộc là chuyện gì, cậu... ngàn vạn lần đừng dọa cháu chứ?

- Dọa mày? Lão tử hiện không có tâm trạng, lão tử bây giờ còn chưa nghĩ được làm như thế nào đâu!

Luru Thành hi nôn nóng cùng bất lực, mặc dù là còn cách điện thoại, Lý Phú Quý vẫn nghe được rõ mồn một.

Lý Phú Quý rốt cục nhìn không được, "Phịch" một cái, đặt mông ngồi xuống trên mặt đất.

Trong điện thoại giọng của cậu chính cho mình cảm giác tựa hồ như một con sói hung ác phần nộ tới cực điểm. Nếu giờ phút này chính mình ra hiện ở trước mặt của hắn, hắn tuyệt đối sẽ không chút khách khí một ngụm nuốt mình! Nhưng mà, những chuyện này không có quan hệ gì với mình mà, vì cái gì mà cậu tức giận như vậy? Lý Phú Quý hoàn toàn mờ mịt trong lòng, cảm giác mình vô tội.

Đúng vậy, không liên quan đến mình! Như là bắt được một cây cỏ cứu mạng, Lý Phú Quý lập tức đứng lên, thét lên qua điện thoại:

- Không đúng, cậu, mặc kệ Hồ Đại Hổ rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, hắn cùng chúng ta không có một chút quan hệ nào!

- Mẹ kiếp, mày còn dám già mồm! Lúc này nếu mày ở trước mặt lão tử, xem lão tử có giết chết mày không!

Đã biết gây cho mình phiền toái tội bậc lại vẫn dám già mồm? Trong điện thoại Luru Thành Hi nhất thời nổi trận lôi đình, vừa nói vừa dậm chân mắng:

- Thằng nhãi con, mày biết cái gì!

Hả? Vốn cho là trong tay mình còn sạch sẽ, đầu gối Lý Phú Quý nhất thời choáng váng: rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?

Những lời nói tiếp theo của Luru Thành Hi, rốt cục khiến Lý Phú Quý rốt cuộc hiểu ra cậu của mình vì cái gì mà giận như thế:

- Mày có biết tên hỗn đản Hồ Đại Hổ rốt cuộc chọc vào ai hay không? Tối hôm qua tên hỗn đản nào uống nhiều quá, lúc trở về, chọc phải vị đại công tử của nhân vật lớn nhất trong tỉnh, khiến người ta đầu rơi máu chảy! Lúc này nhận được tin tức Hồ Đại Hổ đã chạy trốn! Người nói đến lúc đó vị đại nhân vật kia tìm không thấy Hồ Đại Hổ, sẽ đem con tức đồ đến trên người ai?

Vừa nghĩ tới sáng sớm hôm nay lúc bắt đầu làm việc, khi mình nghe được tin tức này, Luru Thành Hi lúc ấy còn rất cao hứng, bởi vì chính mình dù sao không có quan hệ gì cùng lão Hồ kia, đến khi trận gió qua đi, có thể nhân cơ hội nuốt tươi công ty của lão Hồ.

Không ngờ, cao hứng còn chưa ngấm, thằng cháu mình gọi điện thoại, lập tức khiến Luru Thành Hi trong mơ mộng tốt đẹp biến thành bọt nước, thịt lão Hồ chính mình chẳng những ăn không được, không chừng chính mình còn phải cắt thịt cho người khác ăn, trong lòng Luru Thành Hi kêu khổ không thôi.

Chuyện không hay ho này lại liên can đến chính mình, là bởi vì thằng cháu không nên thân của em gái chính mình, Luru Thành Hi đang cảm phần trong lòng, tức giận đến buồn bực có thể giết người.

- Hà?

Lý Phú Quý choáng váng! Hồ ca... à không, Hồ Đại Hổ lại dám đánh con trai của một đại nhân vật trong tỉnh? Chuyện này... Làm sao có thể? !

- Hà cái gì mà hà? Đến lúc đó vị công tử kia tìm không thấy tên khốn Hồ Đại Hổ đó, khẳng định sẽ tìm kẻ có quan hệ cùng hắn trút giận, cảm ơn mày, nếu không có mày, lão tử có thể đứng xem người khác bị xui xẻo, hiện tại nhờ hồng phúc của mày, lão tử cũng bị người khác ngồi một bên chế giễu!

Luru Thành Hi phần nộ, giờ phút này cơ hồ có thể đập vỡ nóc nhà!

Không hề ở chốn quan trường, không biết quan trường hiểm ác như thế nào, Lý Phú Quý giờ mới hiểu được cậu mình vì cái gì hoá giận như thế, có thể hiểu chẳng những không trợ giúp đối với hắn, ngược lại triệt để dọa sợ Lý Phú Quý:

- Má ơi, những người này không phải không phân rõ phải trái sao? Không biết lý lẽ sao?

- Không nói lý lẽ? Người ta phải cùng mày nói lý lẽ? Ai bảo trong tay người ta có quyền lớn? Ai bảo mày có liên quan đến phần từ xã hội đen? Làm cho mẹ mày gặp xui ai xẻo thế này?

Luru Thành Hi phần nộ rít gào.

Lý Phú Quý lúc này hẳn là thấy mình còn may mắn, may mắn hẳn hiện tại cũng không có ở trong văn phòng của Luru Thành Hi, nếu không lúc này sẽ bị Luru Thành Hi đánh thành cái đầu heo không biết chừng, đại khái chỉ có Luru Thành Hi mới biết... nhưng cũng có khả năng ngay cả Luru Thành Hi cũng không biết.

- Vậy... cậu ơi, cháu nên làm cái gì bây giờ? Cháu nên làm cái gì bây giờ ạ? Cậu, cậu nhất định phải giúp đỡ cháu!

Rất cực đã hiểu chính mình lúc trước rồi rãnh gây chuyện với người khác mang đến cho mình bao nhiêu phiền phức, Lý Phú Quý nước mũi dòng dòng kêu khóc với cậu.

- Mẹ mày! Làm sao bây giờ à? Lão tử bây giờ còn không biết làm sao bây giờ đâu! Bảo mẹ mày đến nói cho lão tử? ! Lý Phú Quý! Lão tử nói cho mày biết, nếu không phải mày là đồ khốn nạn, lão tử làm sao bị xui xẻo như vậy? ! Có một thằng cháu như mày, lão tử đến học máu ! Lão tử nói cho mày biết, lần này lão tử nếu có thể bình an qua được thì thôi, nếu người ta trút giận lên lão tử, đến lúc đó đừng trách lão tử không nể mặt mũi em tao!

Luru Thành Hi lên giọng điên cuồng hét lên trong đầu kia điện thoại của Lý Phú Quý!

Cực độ buồn bực, căm tức, oan khuất, khiến Lý Phú Quý cảm giác giờ phút này mình như một thùng mỡ bén lửa, lúc nào cũng có thể nổ tung.

Bạn đang đọc truyện *Quyền Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27: Người Quân Nhân Giải Ngũ Không May Mắn?

Kỳ thật... Giờ khắc này ánh mắt Lý Phú Quý đầy uý khuất và hối hận: trời ạ, mình trêu chọc ai, gây chuyện với ai sao? Sao xui xẻo như vậy, năm ngu cũng trúng đạn?

- Cậu ơi, cháu nên làm cái gì bây giờ?

Vừa nghĩ tới ngay cả cậu của mình còn sợ hãi như vậy, chuyện này liên lụy đến mình, lúc trước mình còn có qua lại với Hồ Đại Hồ, Lý Phú Quý nhất thời hoảng hốt .

Lý Phú Quý mặc dù hay ghen tỵ, tham tài, nhưng cũng không có nghĩa là đầu óc không dùng được, cái gọi là phá gia Huyệt lệnh, diệt môn Phủ doãn, nếu là con trai quan to trong tỉnh, cũng có thể xem như cấp bậc Phủ doãn chứ, nếu tra không đến mình thì may, nếu tìm ra mình... Chính mình sẽ có kết cục như thế nào, Lý Phú Quý quả thực không dám nghĩ tới.

- Làm sao mày tự lo liệu? Tao còn không biết tao nên làm cái gì bây giờ!

Luru Thành Hi rít gào nói, lửa giận tận trời quả thực ngay cả bầu trời cũng có thể đốt thành một lỗ thủng.

- Cút! Cút cho tao được càng xa càng tốt! Lão tử thật không may, sao lại có một thằng cháu như mày chứ?

Nói xong, "Bộp" một tiếng đã cúp điện thoại.

Nghe trong điện thoại truyền ra tiếng tút tút, Lý Phú Quý ngồi phịch trên mặt đất: đã biết thật sự là... tự gây nghiệt chướng không thể sống!

- Lão đệ, ngày hôm qua tôi cùng lão già nhà tôi đã thương lượng rồi, nhà kho kia, ngoài nửa cổ phần công ty cậu nói cho thêm nhà chúng tôi, nếu cậu cảm thấy thích hợp, ba mươi vạn nữa là được.

Sớm ngày hôm sau đến công ty, Bạch Tuyết nói với Trương Anh Duệ.

- Ba mươi vạn?

Trương Anh Duệ hơi nhíu mày, giá cả này có chút ngoài dự liệu của hắn.

- Sao nào?

Thấy Trương Anh Duệ nhíu mày, Bạch Tuyết nghĩ Trương Anh Duệ ngại này giá cả cao, vội vàng giải thích nói:

- Lão đệ, đừng có hiểu lầm, nhà kho này hiện tại nhà chúng tôi nếu từ từ mà bán, hơn bốn mươi vạn tóm lại là có thể bán được, giá cả này chúng tôi không nghĩ...

- Không, không...

Trương Anh Duệ khoát tay, vội vàng nói:

- Chị Bạch chị đừng hiểu lầm, không phải tôi ngại giá cả này cao, giá ba mươi vạn này, là tương đối hợp lý, tôi biết nhà chị đưa ra giá cả này, là có chút thiệt, kỳ thật tôi chỉ là muốn nói với chị, số tiền kia qua nửa tháng nữa tôi mới có thể cho chị.

Hóa ra là như vậy sao! Bạch Tuyết thở dài nhẹ nhõm một hơi:

- Tôi chưa cần làm cái gì, không có việc gì, nửa tháng tới công ty cứ sử dụng là được, còn số tiền này, sớm một ngày muộn một ngày đều không có vấn đề gì. Hợp đồng đây, cậu xem khi nào thì ký tên?

Trương Anh Duệ nghĩ nghĩ:

- Chờ tôi thu xếp đủ tiền bạc rồi nói sau, phỏng chừng nửa tháng nữa là đủ rồi.

- Như vậy sao? ... Cũng được.

Đối với đề nghị của Trương Anh Duệ, Bạch Tuyết không có ý kiến, công là công, tư là tư, hiện tại đang nói chuyện chính là chuyện của công ty, tự nhiên không thể đặt cảm tình tư nhân vào.

- Chị Bạch, kế hoạch tuyên truyền đã làm xong rồi, mấy ngày tới phiên chị đi đến mỗi nhà xưởng trên tỉnh thay mặt tôi thương lượng, tận lực tranh thủ thêm một ít.

- Mặt khác, tuy rằng bọn họ hiện tại đồng ý kết khoản sau khi cửa hàng bán hàng, nhưng độ mạnh yếu còn chưa đủ, tôi tìm người nghe được tin tức, mấy dặm phía dưới chúng ta có cửa hàng bán ra không ít sản phẩm hơn chúng ta mà giá cả so với chúng ta còn thấp hơn một ít, điều này cũng phiên chị nghĩ biện pháp giúp nhé!

- Được.

Bạch Tuyết gật gù đầu, lại cố ý thở dài:

- Không ngờ tôi chừng này tuổi, vốn là được ở nhà hưởng phúc, lại vẫn còn phải chạy ra ngoài... Tôi đi ra ngoài rồi, cậu làm gì?

- Tôi? Tôi còn có mấy chuyện cần bận cho xong.

Trương Anh Duệ thần bí cười cười.

- Cậu thật sự là... Là đang cho mình là ông chủ lớn à? Ông chủ lớn nói, tôi đây là tổng giám đốc có thể không nghe sao?

Bạch Tuyết lắc đầu, vẻ mặt vui vẻ, nói:

- Đúng rồi, cái cô kế toán tôi mời tới bảo cho cậu biết, nếu cậu muốn tiếp tục giảm một ít thuế thu nhập chưa nộp, có thể đi thuê mấy người tàn tật, chính phủ có quy định, công ty thuê người tàn tật làm việc, có giảm miễn ưu đãi ở thuế thu nhập.

- Hả? Còn có cái quy định như vậy à?

Trương Anh Duệ không thể tin được, mở to hai mắt nhìn.

- Đương nhiên! Nhưng cậu phải nhớ kỹ, thuê người tàn tật nhất định là phải có chứng minh tàn tật, hơn nữa nhất định ký kết hợp đồng chính thức sử dụng công nhân, sau đó cảm thủ tục này đi ban ngành công thương và thuế vụ lập hồ sơ, như vậy mới được, tùy tiện thuê hai ba người tàn tật mà nghĩ hưởng đãi ngộ giảm miễn thuế thu nhập, đó là không thể nhé!

- Như vậy ư?

Trương Anh Duệ nghĩ nghĩ, gật gù đầu, đem chuyện này ghi tạc trong lòng:

- Vâng, tôi đã biết rồi, mấy ngày tới tôi sẽ lo liệu chuyện này.

Tuy rằng không biết phương pháp này có thể tiết kiệm cho chính mình một năm bao nhiêu tiền, nhưng nếu vị này thực sự là kế toán viên cao cấp đã nói như vậy, nhất định là một phương pháp tương đối hữu hiệu. Nghĩ đến bà ấy cũng không ngại xông pha. Vừa nghĩ tới có thể kiếm không ít từ thuế thu nhập, đối với chuyện này Trương Anh Duệ rất dễ bụng...

- Được, nếu như vậy, tôi liền nhanh chóng đi làm.

Vừa đi đến cửa, Bạch Tuyết quay đầu:

- Đúng rồi, tôi quên hỏi chút, người chúng ta cứu đó, cậu tính toán sắp xếp như thế nào ?

- Người chúng ta cứu kia?

Trương Anh Duệ sững sốt, lập tức nghĩ tới người Bạch Tuyết nói tới:

- Chị nói là cái anh tên là Hồng Phái Các?

- Đúng rồi, chính là anh ta.

- Tôi tính... chị Bạch, có phải chị có ý nghĩ gì hay không? Nói nghe một chút?

Vừa định nói mình cũng chưa có ý kiến gì, Trương Anh Duệ bỗng nhiên ý thức được Bạch Tuyết không thể nào vô duyên vô cớ hỏi vấn đề này, hỏi.

- Ô, tôi cảm thấy được người này hình như không đơn giản như vậy, ngày hôm qua tôi đi thăm anh ta, cảm giác ánh mắt của anh ta ...

Bạch Tuyết cố gắng nghĩ nghĩ, rốt cục nghĩ ra một hình dung từ thích hợp:

- Không có cảm tình! Đúng rồi, là không có cảm tình! Giống như trong ánh mắt người kia đều không có chút cảm tình, như một người chết ý. Người này lai lịch chắc là không đơn giản, lúc ấy ông nhà cậu hình như là nói qua phải lưu anh ta lại làm ở cửa hàng chúng ta. Nhưng tôi lo lắng nếu dùng anh ta, có thể mang đến cho chúng ta nơi này những phiền toái không cần thiết?

- Như vậy ư?

Trương Anh Duệ nỗ lực nghĩ nghĩ, nhưng không nhớ ra ánh mắt người ở trên ngực có một cái sẹo thật dài đó là dạng gì.

- Nếu như vậy, để tôi gặp anh ta rồi hẳn nói, nếu có thể biết thân phận của anh ta, thì thật không có vấn đề gì, nếu anh ta kiên quyết không nói lai lịch mình là gì, thì thôi, chẳng qua là chúng ta cho anh ta ít tiền đi, cũng kiên quyết không nhận phiền toái.

Trương Anh Duệ nghĩ nghĩ, đáp trả.

- Như vậy hả?

Bạch Tuyết nhíu mày, tựa hồ có chút không vui, nhưng rốt cục cũng cố mà đáp ứng:

- Nhớ rõ này, nếu không rõ lai lịch, chúng ta kiên quyết không thể nhận!

- Nếu là không rõ lai lịch, không cần chị nói, tôi cũng kiên quyết không dám dùng!

Trương Anh Duệ trịnh trọng đáp.

Nói đùa gì vậy! Những năm gần đây ai dám dùng một người lai lịch không rõ ràng? Nếu là đúng như Bạch Tuyết nói, ai biết tên kia có phải kẻ sát nhân đang lẩn trốn chẳng hạn hay không? Loại chuyện này, ai cũng không dám bảo đảm! Nếu thật là không rõ lai lịch, đều phải cho đi, nếu không giống như chôn xuống một quả bom hẹn giờ tại bên cạnh mình, không biết khi nào thì "Đòang!" Một tiếng, liền nổ tung —— người đầu tiên không hay ho là bản thân mình.

Trong lòng có tâm sự này, buổi tối lúc ăn cơm Trương Anh Duệ cũng có chút không yên lòng.

Làm lần thứ ba Trương Anh Duệ coi dưa muối trở thành thịt nhét vào miệng chính mình, bà Trương rốt cục nhịn không được, "Bộp!" một cái dưa đập vào trên đầu Trương Anh Duệ :

- Tiểu tử, con nghĩ gì thế?

Từ nhỏ Trương Anh Duệ không thích ăn dưa muối, vừa mới bắt đầu Trương Anh Duệ gấp hai dưa dưa muối bà Trương còn tưởng rằng tiểu tử này bỗng nhiên thay đổi khẩu vị, nhưng đến khi tiểu tử này liên tiếp ba lượt đều làm chuyện như vậy, lại nhìn cái bộ dáng mê mẩn trừng trừng mắt, bà Trương còn không biết tiểu tử thối này đang suy nghĩ hay sao?

- A?

Bị đánh một cái, Trương Anh Duệ rốt cục tỉnh lại, vội vàng bụng bát lên:

- Mẹ, không có việc gì.

"Bộp!" Lại là một dưa. Bà Trương bị con nói có chút tức giận,

- Mẹ lại không biết con ư? Tiểu tử, mẹ hỏi con nghĩ gì, con nói cho ta biết không có việc gì? Nghĩ cái gì mà hồn vía đều mất hết?

- Dạ? cái này...?

Trương Anh Duệ ngượng ngùng sờ sờ đầu bị mẹ đập còn có chút đau, ha ha nở nụ cười.

- Đúng! Nhiều món ăn ngon như vậy con không ăn, nghĩ gì thế?

Đang ăn như hổ đói, Trương Đức Vĩ nhìn con trai một cái, bất mãn nói.

Nói đến con trai, Trương Đức Vĩ mấy ngày nay liền một bụng tức giận: ngày hôm qua và hôm nay tới trên trăm chiếc xe, mình và những công nhân kia xếp xe bận muốn chết, nhưng tiểu tử này không hề tới giúp, điều này làm cho người đã quen "Đánh hổ thân huynh đệ, ra trận phụ tử bình" như Trương Đức Vĩ trong lòng rất là khó chịu.

Bây giờ nhìn tiểu tử này lúc ăn cơm lại vẫn dám thất thần, lại càng không thoải mái.

- Dạ, không có gì...

Trương Anh Duệ nhét 1 miếng cơm, hỏi Trương Đức Vĩ:

- Cha, cái anh Hồng Phái Các ấy, cha định làm như thế nào? Là cho ở lại công ty chúng ta à, hay là cho anh ta lộ phí về nhà?

- Sao lại đột nhiên hỏi chuyện này?

Trương Đức Vĩ nhướn mày, lập tức kỳ quái nhìn Trương Anh Duệ,

- Chẳng lẽ vừa rồi chính là con nghĩ cái này?

Trương Anh Duệ gật gật đầu,

- À vâng, mấu chốt là chúng ta không biết lai lịch người này, người này rốt cuộc là làm gì, anh ta chưa nói với cha à? Nếu người nọ là người xấu, hoặc là tù trốn trại chẳng hạn, vậy chúng ta nên làm gì bây giờ? Đến lúc đó người nọ sớm hay muộn sẽ mang đến phiền toái cho chúng ta.

Trước một chút, chuyện Trương Anh Duệ cứu một người bị chém một đao, bà Trương tuy rằng chưa từng qua công ty, nhưng chuyện này bà cũng biết, trước kia còn không nghĩ qua nhiều như vậy, nghe thấy Trương Anh Duệ nói như vậy, bà Trương nhất thời khần trương,

- Đúng rồi, chúng ta buôn bán, không cầu có thể phát tài bao nhiêu, nhưng ngàn vạn lần không thể rước lấy phiền toái gì, nếu người này thật sự không rõ lai lịch, nói gì cũng không thể lưu.

- Hai người muốn gì?

Trương Đức Vĩ có chút mất hứng,

- Người nọ là người đã từng đi lính, các người cảm thấy hắn có thể đi nơi nào?

- Người này đã từng đi lính? Sao con không biết?

Trương Anh Duệ mở to hai mắt nhìn.

- Cha người cũng đã từng đi lính, mũi trên người người đã từng đi lính, cha người cho dù là nhắm mắt lại cũng có thể đoán được!

Trương Đức Vĩ nói lầm bầm hai tiếng.

Đúng vậy, mũi vị quả thật không cần mắt nhìn, người tròn tròn mắt hay nhắm mắt lại vấn đề cũng không khác nhau, Trương Anh Duệ cười, hỏi cha,

- Vậy... Cha, cha người thấy mũi vị trên người vị quân nhân đó là như thế nào ạ?

Tuy rằng cha mình chứng thật là đã từng đi lính, nhưng cũng là chuyện hơn hai mươi năm trước, nói ông còn có thể cảm giác được khí chất đặc hữu của những quân nhân kia, trong lòng Trương Anh Duệ có chút hoài nghi.

- Tên kia tuyệt đối là xuất thân quân dã chiến!

Trương Đức Vĩ thốt ra lời, hơn nữa không do dự chút nào,

- Hơn nữa trong thôn chúng ta này những người đã từng đi lính, cũng không phải là không có quân dã chiến, trên người những tiểu tử đó vẫn kém Hồng Phái Các một chút, ta đoán, người này có thể là quân tinh nhuệ dã chiến.

Lại có chuyện này? Trương Anh Duệ lập tức mở to hai mắt nhìn.

- Bố Anh Duệ à, ông nói là thật sao?

Nghe Trương Đức Vĩ nói như vậy, bà Trương cũng có chút yên lòng, nếu chuyện này thật sự như vậy, vậy... người nợ hẳn là cũng không phải là người xấu nhỉ?

- Con định làm như thế nào?

Trương Đức Vĩ gấp khối thịt to nhất vào miệng nhai ngon lành, liếc mắt nhìn nhìn Trương Anh Duệ.

- Con đi hỏi trước một chút, nếu anh ta đồng ý nói là chuyện gì đã xảy ra, chỉ cần thật sự là trong sạch, vậy chúng ta giữ anh ta lại cũng không phải là không thể được; nhưng nếu anh ta không muốn nói, vậy chúng ta nói thế nào cũng không thể mạo hiểm. Nhưng nói trở lại, cho dù là chúng ta muốn giữ anh ta, người ta có vui về hay không còn khó mà nói.

Trong lòng Trương Anh Duệ ra quyết định.

Cũng là Đùng vậy nhỉ? Trương Đức Vĩ và bà Trương liếc nhau một cái, lúc này mới ý thức được một chuyện: chúng ta ở nơi này tranh luận một sống một chết vì một người, nhưng trong lòng người ta có ý tứ gì, chúng ta còn chưa biết đâu.

Bạn đang đọc truyện *Quyền Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28: Mời Chào (Thượng)

Ngắn ngủn hai ngày, chuyện Hồ ca uy phong hiên hách không ai bì nổi trêu chọc con trai của một vị quan cao trong tỉnh, Hồ ca lúc trước ghê gớm đến không ai bì nổi, bị sợ hãi, đã bỏ chạy, liên truyền khắp cả phố lớn ngõ nhỏ của huyện.

Tin tức này, từ những kẻ ngồi cạnh bên đầu đường hít ánh mặt trời hoặc là các ông lão đánh bài các bà lão buôn chuyện đều nhắc đến, khi dạy con cũng không khỏi nhắc tới hơn mấy câu: "Đừng có học theo cái tên Hồ Đại Hồ, xem đó, tiểu tử đó bình thường dùng sức dọa người, lần này gặp phải người ác hơn so với hắn rồi nhỉ? Hay quá!

Bởi vì có đồn đãi này, sau khi Hồ Đại Hồ trốn chạy, của cải từ những người bị hắn lấy đi, chẳng những không còn là trái bánh thom ngon, ngược lại đã thành độc dược người khác trông đã khiếp sợ. Những của cải đó có phần của các vị lãnh đạo trong huyện nhưng rõ ràng họ không chỉ không dám đưa tay, thậm chí còn cả một đám giống như bị rắn cắn nhanh chóng rút tay trở về: sau đó thì sao, tiền này lấy rồi để chết à?

Muốn nói bỏ qua những của cải này thì những người lãnh đạo huyện hẳn là không muốn. Sau khi phong tỏa tài sản của những công ty này, ai cũng không gốc, phía trên còn chưa có tin tức đâu, gấp làm gì?

Trước hết nghe xem tình hình rồi nói sau, vạn nhất một khi không cẩn thận nịnh nọt lại chụp tới vó ngựa thần chết thì biết làm sao bây giờ? Chuyện này cũng không phải là đùa giỡn, đối với những chuyện này, đương nhiên hết thảy cần làm ôn hoà trước.

Ngay khi mấy công nhân đang bận rộn vác tấm quảng cáo "Thử buôn bán" đặt lên cửa, Trương Anh Duệ nhận được một cú điện thoại, điện thoại là Mạnh Từ gọi tới, vừa nghe liền thấy hắn vui mừng tự đắc:

- Ông chủ Trương quản lý, cảm ơn chú ý của cậu!

- Cảm tạ cái gì, còn không phải là anh giúp tôi chuyện lớn ư?

Trương Anh Duệ cười nói, nghe người này làm như giàu to đến nơi, tựa hồ mấy ngày nay rất thuận lợi đây.

Đầu bên kia điện thoại Mạnh Từ nhất thời vui vẻ cười to,

- Đúng đúng... được rồi, đúng là cậu nợ tôi một món thật lớn. Ngại quá ông chủ Trương, hai ngày này chỉ gom góp được 100 vạn, 100 vạn này đã cho người đưa đến cho cậu, còn lại 400 vạn, mấy ngày tới tôi gom góp cho cậu!

- Tôi nói này, Mạnh Từ, anh cho người đưa đến cho tôi? Không quá thích hợp đâu? Anh muốn chuyện giữa chúng ta lòi ra sao?

Trương Anh Duệ hận không thể nắm người này hai bàn tay: trong óc là cái gì chứ?

- Ha ha... Biết cậu đang nghĩ cái gì...

Mạnh Từ nhất thời cười to, đắc ý vô cùng, hiển nhiên lời đồn đại đó hiệu quả, khiến tâm tình Mạnh Từ rất tốt,

- Cậu yên tâm đi, cam đoan sẽ không mang đến phiền toái cho cậu, tuyệt đối sẽ không có người nào hoài nghi!

... ..

Bên này mới vừa cúp điện thoại, bên kia điện thoại lại vang lên,

- Ông chủ Trương à? Xin hỏi ngài hiện có ở công ty không? Tôi là người của chuyển phát nhanh Thiên Địa, bên tôi có một gói hàng của anh, chúng tôi lập tức liên đưa tới cho anh.

- Thiên Địa?

Trương Anh Duệ sững sốt, mấy ngày nay không ai chuyển phát cho mình cái gì, đây là... chắc lừa, trong lòng đã nghĩ ra:

- Vâng, bây giờ tôi đang ở công ty, các anh lại đây đi.

Mười phút sau, hai người lái cái xe nhìn vô cùng bản bánh tới đây .

- Ông chủ Trương, xin chào, chúng tôi là người của Thiên Địa, có hàng của anh.

Hai người trẻ tuổi từ trên xe nhảy xuống, cố sức lấy ra một cái hộp giấy đã được dùng băng dán niêm phong nghiêm ngặt, nói với Trương Anh Duệ.

- Cảm ơn!

Cố nén xuống kích động cùng hưng phấn ở trong lòng, Trương Anh Duệ giờ hai tay nhận hàng: mẹ ơi! 100 vạn đây! Đơn giản như vậy liền tới tay!

- Lão đệ, buổi chiều tôi hẹn Vương đội trưởng phòng cảnh sát giao thông huyện cùng chúng ta ăn cơm, đến lúc đó đừng quên nhé!

Bạch Tuyết đi vào văn phòng, rầm rầm uống hết một cốc nước lớn, nói với Trương Anh Duệ.

- Vương đội trưởng phòng Cảnh sát giao thông à? Vâng, tôi biết rồi!

Đây chính là đại sự, Trương Anh Duệ lập tức gạt đầu, làm kinh doanh xe cộ, muốn nói tìm ban ngành giao tiếp nhiều nhất, như vậy ngành cảnh sát giao thông tuyệt đối xếp hạng trước nhất, thủ tục trước bạ, lo liệu giấy phép lái xe, chạy chứng minh ... mỗi chiếc xe cơ hồ đều phải đi đến đó, làm sao thiếu được ngành cảnh sát giao thông.

Đối với toàn bộ các công ty bán xe mà nói, giao tế tốt cùng ngành cảnh sát giao thông tuyệt đối là trọng yếu nhất, còn là đội trưởng phòng cảnh sát giao thông? Đương nhiên lại càng là đối tượng cần cố gắng nịnh bợ, mời Vương đội trưởng - đội trưởng phòng cảnh sát giao thông huyện dùng cơm, chính là nhờ Bạch Tuyết giúp đỡ.

- Đúng rồi, chị Bạch, bạn của tôi đưa tiền tới, chị xem hợp đồng nhà kho của chị kia?

Bỗng nhiên nghĩ đến phải nhanh chóng thu mua cái nhà kho của Bạch Tuyết, nếu không chuyện kho hàng mình cũng không có truyền ra cũng không hay, thừa dịp có một cơ hội, Trương Anh Duệ vội vàng nói.

- Nhanh như vậy?

Bạch Tuyết có chút kinh ngạc, chị vốn còn tưởng rằng Trương Anh Duệ tài giỏi lắm thì trong vòng nửa tháng mới đào ra được số tiền kia, đã coi là không tệ, không nghĩ tới! Xem ra tiểu tử này quan hệ cũng không đơn giản giống như là mình tưởng tượng đâu! Bạch Tuyết tính toán trong lòng, trên mặt lại cười nói:

- Cũng không cần gấp gáp như vậy...

Thấy trên mặt Trương Anh Duệ vẻ mặt kiên trì, nghĩ nghĩ,

- Nếu như vậy, hiện tại chúng ta sẽ ký tên hợp đồng luôn tại đây đi, buổi chiều cho ông nhà cậu đi lo thủ tục.

- Vâng, cứ định như vậy.

Trương Anh Duệ gạt gạt đầu, Trương Anh Duệ có cảm giác theo bản năng, kho hàng này chính mình sẽ cần sử dụng rất nhanh.

- Đúng rồi, chuyện Hồ ca đó cậu có nghe nói không?

Hai người vừa chuẩn bị các giấy tờ, vừa nói chuyện phiếm.

- Nghe nói , tính thời gian, hình như đúng là đêm hôm đó tôi đã đến chỗ hẩn, chuyện là sau khi trở về!

Trương Anh Duệ lắc đầu, rất cảm khái thờ dài:

- Hiện tại xem ra, làm người ý mà, thật đúng là không thể quá đắc ý, tôi đoán chừng Hồ ca ở huyện chúng ta hoành hành quen rồi mới rước lấy tai họa.
- Ai nói không phải chứ? Với tai tiếng của Hồ ca mấy năm nay ở huyện, thật là sớm muộn gì cũng phải xảy ra chuyện.

Bạch Tuyết thờ dài một tiếng,

- Không nói đến chuyện này tôi còn quên hỏi, tuy rằng không quản đêm đố mọi người nói chuyện cái gì nhưng cậu cũng nên nói cho tôi nghe một chút đi, đêm hôm đó các cậu nói như thế nào?

Cười lắc đầu, Trương Anh Duệ ra vẻ chẳng hề để ý,

- Cũng không có gì, còn không phải là kiên trì hết thật nhiều đồ ăn, 3 cân rượu, xem như khoe sức mạnh sao?
- Gọi nhiều đồ ăn à, 3 cân rượu?

Bạch Tuyết biết 3 cân rượu ý nghĩa như thế nào, kinh hô một tiếng, xem như thấy quái vật nhìn Trương Anh Duệ,

- Người bình thường hai cân rượu ít nhất cũng phải ngủ hai ngày, ngày hôm sau cậu còn như không có chuyện gì mà đi làm đó sao? Rốt cuộc tửu lượng của cậu được bao nhiêu?

...

Cùng Bạch Tuyết kí kết xong hợp đồng, thừa dịp giữa trưa còn có một chút thời gian, Trương Anh Duệ tính toán đi bệnh viện huyện nói chuyện với Hồng Phái Các.

Lại nói đến khiến Trương Anh Duệ buồn bực, chính mình cứu người này, tiền cứu chữa cũng là chính mình trả, nhưng người này có tên cũng là thông qua miệng người khác đi nói với mình; người nợ đang làm gì, cũng là thông qua miệng người khác nói với mình... Nếu cha mình đoán về người này là một quân nhân giải ngũ là chính xác.

Thì thật có chút hoang đường, cần phải tìm người này nói chuyện cho rõ. Nghĩ như vậy, xách chút hoa quả, Trương Anh Duệ đi thẳng đến bệnh viện huyện.

- Ông chủ Trương, ngài đã tới.

Hồng Phái Các nhìn qua thần sắc đã tốt lên rất nhiều, giờ phút này đang nằm ở trên giường bệnh xem kịch truyền hình nhằm chán từ tivi trong phòng bệnh, chứng kiến Trương Anh Duệ đi đến, vẻ mặt cảm kích vội vàng muốn đứng dậy.

- Nằm xuống, nằm xuống!

Trương Anh Duệ vội vàng đỡ lấy anh ta.

- Nếu anh không muốn làm cho tôi phải tiếp tục bỏ tiền làm phẫu thuật cho anh, thì nhanh chóng nằm đi, nằm xuống chính là anh tiết kiệm tiền cho tôi.

Nghe Trương Anh Duệ thiện ý vui đùa, Hồng Phái Các thấy nhức đầu, ngượng ngùng cười cười,

- Thật sự là ... thật không biết xấu hổ... ông chủ Trương, trong ấm có nước, nếu cậu khát thì ...
- Nếu khát tôi sẽ tự mình lo, anh yên tâm.

Trương Anh Duệ gật đầu đáp.

Sau khi ngồi xuống, Trương Anh Duệ đánh giá Hồng Phái Các, lần đánh giá này, khiến cho hắn có chút giật mình.

Lúc trước, Hồng Phái Các vô cùng bần, bộ dáng như một tên ăn mày. Người này rốt cuộc là cái dạng gì Trương Anh Duệ thật đúng là không có ấn tượng cụ thể. Sau khi phẫu thuật, tuy rằng Trương Anh Duệ cũng đã tới qua vài lần, nhưng khi đó Hồng Phái Các vừa làm xong phẫu thuật, hơn nữa lúc trước mất rất nhiều máu, thần sắc đương nhiên kém tới cực điểm, làm cho người ta cảm giác người này rất suy yếu, nhưng đến giờ, Trương Anh Duệ mới có cơ hội đánh giá kỹ người này một chút.

Bây giờ nhìn Hồng Phái Các đã sắp khỏi, thần sắc khá hơn nhiều, Trương Anh Duệ mới phát hiện, cha mình có ấn tượng tốt đối với hắn quả thật không phải là không có lý do: người này tướng mạo tuy rằng chỉ là một người bình thường, nhưng toàn thân lộ ra một khí khái anh hùng bùng bùng, chính khí mười phần.

Càng khó được chính là, trên thân người này có khí chất quân nhân cực kỳ cương nghị quả quyết, cũng tuyệt đối không phải bọn xã hội đen có được!

Chẳng lẽ chính là giống như cha mình nói, người này là một quân nhân giải ngũ?

- Ông chủ Trương, có chuyện gì sao?

Nhận thấy được hôm nay Trương Anh Duệ tựa hồ có việc, Hồng Phái Các chủ động mở miệng hỏi,

- Có chuyện gì cậu cứ nói thẳng, tôi là người thẳng tính, nói chuyện cũng vậy, cậu đừng để ý. Ồ, nếu như là chuyện phí trí liệu, cậu yên tâm, chờ tôi khỏi hẳn, nhất định sẽ trả tiền.

- Không đâu, nhưng hôm nay lại đây, tôi im Hồng tiên sinh thật đúng là có chút chuyện, tiền nong anh cũng đừng có nói đến, nếu vì tiền mà tới, ngay từ đầu tôi cũng không cứu anh.

Trương Anh Duệ khoát tay, có chút hờn giận.

Lời này cũng đúng, nếu người ta vì tiền, lúc trước hoàn toàn sẽ không cứu mình. Nghĩ đến điểm này, Hồng Phái Các có chút hổ thẹn,

- Vâng, xem tôi này, lòng tiểu nhân đo lòng quân tử... cậu nói đi, có chuyện gì, chỉ cần là tôi biết được, tôi nhất định không hề giấu giếm!

- Là như thế này...

Trương Anh Duệ cũng không dài dòng, trực tiếp hành văn gãy gọn,

- Hồng tiên sinh, thương thế của anh cũng mau khỏi rồi, tôi muốn biết, vết thương khỏi hẳn, anh tính thế nào ?

Lực chú ý của Trương Anh Duệ cũng tập trung đến trên người Hồng Phái Các: phát động năng lực đặc biệt.

- Tính toán?

Vừa nhắc tới vấn đề này, mới vừa rồi còn khí khái anh hùng bưng bưng, cả người Hồng Phái Các nhất thời sa sút tinh thần đi rất nhiều, cả người đều để lộ ra một dáng vẻ già nua,

- Còn có thể có tính toán gì không? Chỉ là vết thương khỏi thì ra viện, sẽ tìm đơn vị tốt đi làm công, hi vọng đến cuối năm có thể kiếm một khoản tiền trả một phần tiền nợ cậu!

Bạn đang đọc truyện *Quyền Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29: Mời Chào (Hạ)

Không nói dối! nhưng mà...

- Trong nhà còn nợ?

Trương Anh Duệ tò mò .

- Cũng không có gì, năm trước mẹ tôi bị bệnh nặng trong một thời gian, dựa vào thân thích và bạn bè trợ giúp, thật vất vả mới chữa khỏi, nhưng bệnh tuy rằng trị dứt, cuối cùng lại bị cảnh mất mùa, trong nhà vốn có quầy bán quà vật cũng bán đi rồi, đã không còn cái gì mà sống, không đi ra làm công được không? Không ngờ, bị tên chủ lòng dạ hiểm độc làm khoán lừa trắng mất nửa năm tiền lương, cuối cùng một xu tiền không lấy được không nói, còn bị người ta...

Cười khổ chỉ vào vết sẹo thật dài trên người mình,

- Thương tích kia chính là lưu lại khi đó.

- Anh bị thương thì ra là vì vậy ư? Có thể nói cho tôi nghe một chút không? Nếu không muốn nói coi như bỏ đi.

Đối với Hồng Phái Các, Trương Anh Duệ càng ngày càng thiện cảm.

- Chuyện này có cái gì khó nói, nói đúng là bị chúng cố gắng dọa người!

Mặc dù chuyện mình bị chém thật đáng sợ, nhưng đây cũng không phải là chuyện không thể nói, Hồng Phái Các sáng khoái đáp.

Trong lòng lại có chút kỳ quái, vì cái gì chính mình luôn luôn cảm giác đang bị người rình rập? Thật sự là kỳ quái, vì sao lại có cảm giác kỳ quái như vậy? Hồng Phái Các âm thầm lắc lắc đầu, chỉ cho là nguyên nhân chính mình đang ở thời kỳ dưỡng bệnh, thân thể suy yếu.

Lấy lại bình tĩnh, Hồng Phái Các chậm rãi đem chuyện chính mình gặp phải nói một lần: cùng đồng hương đi ra làm ăn như thế nào, làm công ở công trường ra sao, tên chủ lòng dạ hiểm độc như vậy, làm xong công trình chẳng những không cho mình và những khuôn vác được tiền lương, ngược lại còn uy hiếp không cho những người này được khiếu nại đòi lương. Chính mình lại được mọi người đề cử đi ra làm người đứng đầu nói chuyện cùng cai thầu như thế nào. Cuối cùng bị lão chủ phát rồ tìm người xã hội đen ngăn chặn mình, từ đầu chí cuối nói một lần.

Toàn bộ những nông dân làm công đáng thương này bị thiếu lương, đều là bị dồn đến đường cùng không có cách nào đòi được tiền. Trong lòng Trương Anh Duệ thờ dài.

Còn về tính chân thật của những lời nói này, chẳng lẽ Hồng Phái Các còn có thể giấu diếm được Trương Anh Duệ?

- Nói như vậy, anh là quân nhân tham gia quân ngũ đã giải ngũ? Có thể nói cho tôi nghe một chút đi chuyện khi anh ở bộ đội không?

Rất tò mò người này lúc trước rút cuộc bộ đội loại gì, Trương Anh Duệ tò mò hỏi.

- Thời gian đi bộ đội của tôi à?

Không nghĩ Trương Anh Duệ sẽ hỏi vấn đề này, Hồng Phái Các chần chờ một chút,

- Không có gì để nói, tôi ở bộ đội có chút đặc thù, cho nên...

- Hiểu rồi, hẳn là bộ đội đặc chủng nhỉ, có giữ điều lệ bí mật, cho nên không thể nói.

Trương Anh Duệ gật gật đầu.

- À, xem như bộ đội đặc chủng.

Thấy Trương Anh Duệ không tiếp tục hỏi tiếp, Hồng Phái Các thờ dài nhẹ nhõm một hơi.

Thời gian chính mình ở bộ đội, há lại chỉ có thể dùng bốn chữ "Bộ đội đặc chủng" này để hình dung sao, hoàn toàn là một đội ngũ không có tên!

Mẹ ơi! Lão tử nhặt được bảo bối!

Từ trong lòng Hồng Phái Các nghe thấy lúc trước người này tham gia bộ đội không ngờ là một loại đội ngũ không được gọi tên, trong lòng Trương Anh Duệ bỗng nhiên hưng phấn hết lớn: không biết có phải là "loại bộ đội Thứ năm" hay không đây? —— các trang mạng và tiểu thuyết nói đến hơi nhiều.

Hiện tại, Trương Anh Duệ đang lo lắng đã không phải là vấn đề có lưu người này lại hay không, mà là lo lắng vấn đề làm thế nào lưu người này lại: nhân vật số một như vậy, không cầu mà có, chỉ cần có hấn ở cửa hàng, những thứ không nói đâu xa, riêng là có người tới cửa làm phiền, tuyệt đối là hợp lý nhất, đến lúc đó ai dám gây chuyện với lão tử? Nhưng nghe nói bộ đội đặc chủng đều những người kiệt ngạo bất tuân.

- Tình hình trước mắt, nếu trở về anh cũng không thể tìm ông chủ lòng dạ hiểm độc kia mà đòi tiền lương chứ?

Trương Anh Duệ nghĩ nghĩ, nhíu mày.

- Ai nói thế đâu.

Nghe Trương Anh Duệ vừa nói như thế, Hồng Phái Các than thở: hiện tại đi tìm tên lòng dạ hiểm độc đó, không nói sai, đưa hấn lên tòa án cũng chưa được tiền.

- Như vậy nhé ...

Trương Anh Duệ nghĩ nghĩ, hỏi dò,

- Tôi có đề nghị, không biết anh muốn nghe một chút hay không?

- Ông chủ Trương cứ nói, cậu là người hảo tâm, chắc chắn sẽ không hại tôi.

Hồng Phái Các sáng khoái nói, trực tiếp tăng bốc Trương Anh Duệ là người tốt.

- Là như thế này, tôi tin là anh cũng biết tôi mới vừa khai trương một cửa hàng, nếu anh không chê cửa hàng của tôi quá nhỏ, hãy tới chỗ của tôi chịu thiệt một chút?

- Đến công ty của cậu đi làm?

Hồng Phái Các lập tức ngăn cả người, tuy rằng mấy ngày nay hần nhất thời đang tự hỏi vấn đề lối thoát cho chính mình trong tương lai, nhưng vấn đề này hần còn chưa từng nghĩ tới.

- Vâng, ba của tôi không phải đến gặp anh rồi sao, ông ấy cảm thấy được bản chất con người anh không tồi, người cũng kiên cường, vừa lúc chúng ta hiện cũng thiếu người... anh hần là cũng biết, hiện tại làm công muốn tìm ông chủ tốt không dễ dàng, nhưng ông chủ muốn tìm mấy công nhân tính cách tốt, kỳ thật cũng không dễ dàng.

- Chính thế...

Hồng Phái Các còn có chút do dự.

Chỉ cần phát tiền lương, có thể kiếm được tiền, làm với ai đều giống nhau, nhưng một tháng cậu ta có thể trả được cho ta bao nhiêu tiền đây? Ngày trước ở đội thi công, tuy rằng không được phát tiền lương, nhưng một tháng cũng có thể được hơn 2000 đồng. Trong lòng Hồng Phái Các có chút do dự, hần cảm thấy, chỉ cần ông chủ này không quá keo kiệt tiền của chính mình, dựa vào khả năng của mình, mình cũng kiếm được nhiều tiền từ chỗ Trương Anh Duệ.

Nhưng Hồng Phái Các tuyệt đối không ngờ, giờ phút này trong lòng hần suy nghĩ gì, tất cả đều bị Trương Anh Duệ "Nghe" được trong lòng.

Hóa ra người do dự, đang lo lắng chuyện tiền lương à, Trương Anh Duệ nở nụ cười,

- Đương nhiên, nếu là đến chỗ tôi làm việc, nên nói với anh một chút đãi ngộ và tiền lương, nếu anh cảm thấy thích hợp thì đi theo tôi, nếu cảm thấy không được, thì quên đi... Đúng rồi, sửa chữa mấy móc anh có hiểu hay không?

- Biết! Ở bộ đội không ít lần đùa nghịch mấy thứ này.

Hồng Phái Các lập tức nói.

Nói đùa gì vậy! Chính mình ở bộ đội, động đến mấy thứ này, đó đều là những thứ cơ bản nhất đơn giản nhất mà, tuy rằng mấy năm nay không động vào, nhưng gốc rễ dù sao vẫn ở đó. Hồng Phái Các có chút khinh thường vấn đề của Trương Anh Duệ.

- Vậy là tốt rồi nói, nếu anh đồng ý, đến sau này anh hãy chia tôi lo khoản sau bán hàng, cũng không cho anh đãi ngộ đặc thù, giống như hai người em họ của tôi thôi, 1000 đồng tiền lương cơ bản thêm phần trăm phí bảo dưỡng sửa chữa xe trong ngày thường. Mặt khác ngoài khoản sau bán hàng này trừ, chỉ cần anh có thời gian, cũng có thể làm như người bán hàng đi bán xe, mỗi một chiếc xe mà anh bán đi, dựa theo tiêu chuẩn nhân viên tiêu thụ, cho anh 50 đồng tiền phần trăm. Phần trăm từ khoản sau bán hàng, tôi tính xem nào... à, đại khái một tháng ít nhất cũng có thể kiếm được 2500 đến 3000 đấy, sau này khi kinh doanh càng ngày càng tốt, nhất định sẽ càng ngày càng nhiều.

- 2500 đến 3000? Nhiều như vậy?

Hồng Phái Các lập tức mở to hai mắt nhìn! Có chút không dám tin tưởng nghề mình học ở bộ đội này, lại còn đáng giá như vậy.

- Chỉ nhiều hơn so với số này, tuyệt đối sẽ không thấp hơn! Đương nhiên, mấy tháng ban đầu này có thể sẽ ít một chút.

Trương Anh Duệ nói kiên định vô cùng. Hay nói đùa! Ngay cả ông chủ mình còn không có lòng tin, làm sao trông cậy được sau này người sẽ tin tưởng?

Đối với cách nói của Trương Anh Duệ, Hồng Phái Các đương nhiên hiểu được, mở hàng mấy tháng đầu nghiệp vụ kém, tiền đương nhiên không được nhiều như vậy, nhưng mấy tháng lúc sau...

Vừa nghĩ tới bệnh của mẹ mình tuy rằng trị khỏi, nhưng sau này còn cần lượng tiền lớn sử dụng để duy trì điều dưỡng, hơn nữa con gái mình ba tuổi cũng sắp đi nhà trẻ, có thể kiếm được một phần tiền lương dày như vậy, Hồng Phái Các không thể không động lòng đối với công việc Trương Anh Duệ đưa ra.

Hà? Còn có con gái ba tuổi? Luôn luôn "Nghe" các suy nghĩ trong lòng Hồng Phái Các, Trương Anh Duệ nghe thấy cái tin tức này, trong lòng bỗng nhiên lại động: cơ hội tốt đây!

- Chính thế...

Điều kiện tốt như vậy, Hồng Phái Các đương nhiên động lòng vô cùng, vừa nghĩ tới ân nhân cứu mạng mình chỉ chớp mắt thành ông chủ của mình, Hồng Phái Các lại cảm giác có chút khó chịu.

- Anh sẽ không cảm thấy được tôi là cái loại ông chủ thích thiếu tiền lương công nhân, lòng dạ hiểm độc chứ?

Thấy được nguyên nhân trong lòng Hồng Phái Các do dự, Trương Anh Duệ cười nói.

Những lời này của Trương Anh Duệ, khiến Hồng Phái Các cũng cười theo, do dự trong lòng phía trước lập tức vô ảnh vô hình mà biến mất.

Đúng vậy, đối với mình bây giờ mà nói, có một công việc tiền lương tương đối cao, ổn định mới là trọng yếu nhất, còn ngoài ra đừng suy nghĩ nhiều, hơn nữa giống như là người này nói, nếu như ngay cả ông chủ lòng dạ hiểm độc mà người không quen biết lại chủ động đưa đi bệnh viện, vậy trên thế giới này thực không có người nào lòng dạ không hiểm độc đâu.

Nghĩ thông suốt chuyện này, Hồng Phái Các lập tức gạt đầu :

- Vậy cũng được, nếu như vậy, tôi đây sẽ không kiêu căng, đến lúc đó còn phiền toái giám đốc Trương chiếu cố.
- Khách khí cái gì, không cho các anh khỏi lo lắng về sau, các anh làm sao an tâm giúp tôi kiếm tiền?

Trương Anh Duệ nói đùa.

Cảm kích cười cười với Trương Anh Duệ , Hồng Phái Các đương nhiên biết Trương Anh Duệ nói như vậy, là vì an ủi mình. Nhưng ... Hồng bá các cắn chặt răng, khuôn mặt đỏ bừng,

- Ông chủ, có thể thương lượng với anh chuyện này hay không?
- Chuyện gì? Anh nói đi.

Thu phục người này, tâm trạng Trương Anh Duệ thật tốt, nói một cách thông khoái.

- Là như thế này, anh có thể dự chi trước cho tôi hai tháng tiền lương hay không, tôi đi đón mẹ và con gái của tôi đã? Chúng tôi bên kia điều kiện kinh tế không tốt lắm, tôi nghĩ...

Vừa nhắc tới vấn đề này, thanh âm của Hồng Phái Các có chút trầm thấp.

- Điều kiện kinh tế ở đây tốt hơn nhiều so với ở chỗ bố mình, nếu đưa mẹ đến, đối với chuyện an dưỡng bà sau này hẳn là rất có lợi nhỉ? Còn có Nhị Nhị, nếu một tháng có hai ba ngàn, cũng có thể cho Nhị Nhị đi nhà trẻ.

Những suy nghĩ trong lòng Hồng Phái Các khiến Trương Anh Duệ có chút thương cảm.

- 5000 đồng tiền có đủ hay không?

Trương Anh Duệ không nói hai lời, hỏi.

5000? Hồng Phái Các sững sốt, lập tức gạt đầu lia lịa, đôi mắt có chút đỏ lên,

- Đủ rồi! Đủ rồi!

Giờ khắc này, Hồng Phái Các thật sự bị Trương Anh Duệ lay động: người thanh niên này so với chính mình còn muốn trẻ hơn nhiều, nhưng thật là một người hào tâm, thật sự là... những lời này, lúc này trong lòng Hồng Phái Các gây cảm động vô cùng.

Bạn đang đọc truyện *Quyền Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 30: Khảo Nghiệm Nho Nhỏ

- Con giữ Hồng Phái Các lại?

Trương Đức Vĩ giật mình hỏi.

- Vâng, con cảm thấy dùng người này không sai. Hơn nữa anh ta nói thời gian ở bộ đội cũng học được một chút kỹ năng sửa chữa, đến lúc đó cũng cho anh ta đi theo bên cạnh cha, cha cảm thấy thế nào?

- Thành!

Trương Anh Duệ sắp xếp rất hợp tâm ý Trương Đức Vĩ, Trương Đức Vĩ còn có cái gì không hài lòng? Nhịn không được liền thổi phồng Trương Anh Duệ :

- Cha nói người này không tệ mà, mắt cha người có thể bỏ qua?

Nhưng thật ra Bạch Tuyết, còn hơi hơi có chút bận tâm,

- Thật sự không thành vấn đề?

- Không thành vấn đề...

Trương Anh Duệ khẳng định gật đầu,

- Hơn nữa anh ta quyết định dự chi hai tháng tiền lương, đưa mẹ của anh ta và con gái đến!

Hiểu được ý nghĩa của điều này như thế nào, Bạch Tuyết nhất thời thờ dãi nhẹ nhõm một hơi,

- Vậy sẽ không có vấn đề.

So với việc có thể có được một công nhân trung thành, dự chi hai tháng tiền lương thật sự không coi là cái gì, còn nếu người này cầm tiền chạy mất không trở lại? Có thể sử dụng 5000 đồng để nhìn thấu một người, đối với một ông chủ mà nói, tính thế nào cũng là lời, cùng với việc tương lai bị thất lớn càng tổn, còn không bằng lúc đầu đánh mất 5000 đồng tiền này.

- Đúng rồi, quên nói cho cậu biết, buổi sáng bán được hai chiếc xe.

Bỗng nhiên có thu hoạch sáng hôm nay, một ngày mở cửa thử buôn bán đầu tiên, Bạch Tuyết vui rạo rục nói.

- Một buổi sáng liền bán đi hai cái?

Khởi đầu tốt đẹp đây, điềm tốt, chuyện tốt thành đôi đây, Trương Anh Duệ lập tức hưng phấn,

- Ai bán được? Cần thưởng cho xứng đáng.

- Chính là người phục vụ trong cửa hàng của chị Bạch trước kia, họ Lý, tên là... tên là cái gì nhỉ...

Vua thường hay quên tên đại công thần, Trương Đức Vĩ có chút chán nản.

- Lý Đức Hoa!

Sớm đã nhớ rõ từng người làm của mình, Trương Anh Duệ nghe được cha mình nói như vậy, lập tức thốt ra!

- Đúng! Đúng! Chính là hắn!

- Chị Bạch, quả nhiên không hổ là người của chị, lập tức liền bán được như vậy!

Trương Anh Duệ giơ ngón tay cái lên đối với Bạch Tuyết, quay đầu nói với cha mình nói,

- Như vậy đi, cha, chúng ta lúc trước không phải nói ai bán được chiếc xe đầu tiên, thưởng cho 300 đồng sao, nếu đây là chuyện tốt thành đôi, sẽ không chỉ có vậy, lấy cái số may mắn đi, hai chiếc xe, thưởng cho 888 đồng, chị Bạch, chị cảm thấy thế nào?

- Được!

Bạch Tuyết gật đầu.

- Tốt lắm, cha lo liệu nhé, cha, con cùng chị Bạch đi ra ngoài chút...

... ..

- Chị Bạch, chị nói cho tôi biết một chút về Vương đội trưởng phòng cảnh sát giao thông huyện chúng ta đi, này người là như thế nào?

Trên đường, Trương Anh Duệ thừa dịp còn có chút thời gian, hỏi thăm tin tức Bạch Tuyết về Vương đội trưởng.

- Người này...

Bạch Tuyết nghĩ nghĩ,

- Người thì không tệ, tuy rằng cũng lấy tiền, nhưng một khi đã nhận tiền, hắn sẽ giúp cậu làm việc, hơn nữa rất quan tâm, hắn không phải quá tham.

- Thời gian này trong tay ai có quyền lợi mà không biết dùng?

Trương Anh Duệ cười nhẹ nói,

- Chỉ cần hắn lấy tiền và làm việc, hơn nữa không cần quá tham là được.

Dừng một chút, Trương Anh Duệ lại hỏi,

- Chị Bạch, chị nghĩ cửa hàng như là của chúng ta, nhét bao nhiêu tiền thích hợp? Người khác thường là bao nhiêu tiền?

- Nửa năm đưa một lần, một lần một vạn là đủ rồi.

Bạch Tuyết nghĩ nghĩ, nắm chắc trả lời.

Một năm hai vạn? Ngẫm lại trong huyện các thương gia tiêu thụ xe máy ít nhất cũng có hơn mười nhà, vị Vương đội trưởng này không cần làm gì, một năm riêng là cái này ít nhất có thể kiếm được 30 vạn, Trương Anh Duệ không khỏi lắc đầu,

- Lấy tiền làm việc được thì tốt nhỉ? Việc của chúng ta thông thường làm như thế nào?

- Cái này thì dễ làm, nói thí dụ như phí bảo hiểm chẳng hạn, giải quyết chung chung là được, chỉ cần phía trên đã thông, phía dưới cũng không có vấn đề. Còn cần giấy phép lái xe, có hai đợt thi bằng lái xe máy D, cuộc thi không nghiêm khắc, muốn lấy giấy phép còn không cần đến thi, đến lúc đó đưa cho người cụ thể làm việc cho ta một trăm đồng, cho người thi thay 50 đồng là đủ rồi.

- Tâm lý cũng an tâm.

Trương Anh Duệ thở nhẹ nhõm một hơi.

... ..

Ồi! Lại là Đắc Nguyệt Lâu!

Đi tới nơi mời cơm Vương đội trưởng, nhìn thấy chỗ quen thuộc, trong lòng Trương Anh Duệ cảm khái.

Thấy vẻ mặt cảm khái của Trương Anh Duệ khi đứng ở ngoài Đắc Nguyệt Lâu, Bạch Tuyết biết giờ phút này trong lòng Trương Anh Duệ nghĩ cái gì, cũng là bất đắc dĩ,

- Không có biện pháp nào, các lãnh đạo huyện chúng ta, nơi thích hợp mời những người này dùng cơm cũng không có nhiều, Đắc Nguyệt Lâu vẫn là một trong những nơi những người đó thích nhất ... Đúng rồi, tôi còn giới thiệu cho cậu một người.

Nói xong, chỉ chỉ một người đàn ông trung niên mặc bộ đồ cảnh sát từ đường cái đối diện đang đi tới bên này,

- Người kia là anh hai của tôi, anh ruột, lần này mời Vương đội trưởng dùng cơm, chính là anh ấy hỗ trợ, lần này cũng là do anh ấy tiếp khách.

Bạch Tuyết lần này lo liệu được, cho mình thể diện thật sự là lớn! Trương Anh Duệ vội vàng đi nhanh lên hai bước.

- Ồ? Hai người tới sớm như vậy?

Người trung niên nhìn thấy Trương Anh Duệ và Bạch Tuyết hai người đến, rất quen thuộc bắt tay chào hỏi Trương Anh Duệ và Bạch Tuyết hai người.

- Mời lãnh đạo ăn cơm mà, chúng em đến chờ sớm một chút là nên làm, anh, em giới thiệu cho anh ...

Bạch Tuyết cố ý giới thiệu Trương Anh Duệ cho anh của mình, nói.

- Giới thiệu cái gì, vị này chính là ông chủ Trương hả? thanh niên hữu vi!

Không đợi Bạch Tuyết giới thiệu, người trung niên liền tiến lên mấy bước, nắm tay Trương Anh Duệ nhiệt tình nói,

- Em tôi lúc nào cũng ca ngợi cậu, nói cậu có quyết đoán, có năng lực, mấy năm nay cô ấy buôn bán gặp được người làm ăn có quyết đoán như vậy, chỉ có mình cậu. Lần này chuyện nhà bọn họ, nếu không có cậu trợ giúp ra tay, sự tình còn phiền toái.

- Anh Bạch quá khách khí, em còn trẻ, đâm đường không nổi khích lệ của anh và chị Bạch như vậy, khoảng thời gian trước khi công ty thành lập, nếu không nhờ chị Bạch hỗ trợ em tìm phương pháp chạy quan hệ, bây giờ ra sao cũng không nói được. Còn nói chuyện của chị Bạch, càng thêm hồ thẹn, coi như không có em, chị Bạch có các anh các chị thành công như anh giúp đỡ, chút khó khăn ấy cũng không thể gây trở ngại được.

Trương Anh Duệ nhanh chóng làm ra bộ khiêm tốn, rất cung kính.

Tiểu tử này quả là không tồi, dù là tuổi còn nhỏ!

Vốn cho là Trương Anh Duệ như những người tuổi trẻ chột phát đạt, phương diện tính cách nhất định là tương đối kiêu ngạo, có chút không coi ai ra gì, nhưng vừa thấy mặt, cảnh sát Bạch cũng không thể không nhìn nhận bản tính Trương Anh Duệ, thấy người thanh niên mà em gái mình khen ngợi không thôi không biết có đáng giá được mình giúp một tay hay không. Nhưng hiện tại xem ra, tiểu tử này rất giỏi, rất hiểu chuyện, đáng để mình bỏ khí lực!

Cảm giác trong lòng của Cảnh sát Bạch đối với Trương Anh Duệ đã tốt hơn vài phần, cũng thích cùng Trương Anh Duệ tán gẫu.

Thấy anh của mình cùng ông chủ mình tán gẫu được vui vẻ, trong lòng Bạch Tuyết tự nhiên cũng rất cao hứng. Đúng lúc này, cách đó không xa có chiếc xe Passat màu đen có rèm che chậm rãi chạy đến, Bạch Tuyết nhẹ nhàng kéo kéo ống tay áo anh trai,

- Vương đội trưởng đến rồi.

Cảnh sát Bạch theo ánh mắt em gái nhìn đã qua, thấy chiếc xe kia, lập tức bước nhanh đi ra phía trước.

Trương Anh Duệ lập tức hiểu được, diễn viên chính của mâm cỗ đã tới.

Vị Vương đội trưởng này, thật đúng là rất cẩn thận, nhưng cũng thật gây ảnh hưởng sự chú ý. Nhìn thấy cỗ xe Passat màu đen có rèm che này, trong lòng Trương Anh Duệ không khỏi xem trọng hơn đối với vị Vương đội trưởng này một chút.

Nhưng Trương Anh Duệ cũng không biết, trong ngày thường vị Vương đội trưởng này cho dù là giờ làm việc đi ra ăn cơm, cũng là lái xe cảnh sát - xe lam trắng chuyên dụng của mình, nhưng hôm nay không phải đến với mục đích riêng hay sao, cơm mặc dù là muốn ăn, nhưng nếu như bởi vì ăn một bữa cơm ảnh hưởng đến tiền đồ của mình, thì thật không đáng.

Xe chậm rãi đến gần, Bạch Tuyết thấp giọng nói bên tai Trương Anh Duệ,

- Lái xe chính là Vương đội trưởng.

Lái xe chính là Vương đội trưởng? Trương Anh Duệ sững sờ, lập tức hiểu được, đây là Bạch Tuyết nhắc nhở mình qua giúp vị Vương đội trưởng này mở cửa xe đây. Cảm kích gật gật đầu với Bạch Tuyết, vòng qua thân xe, nhưng khiến Trương Anh Duệ thật không ngờ chính là, mình vừa muốn giúp mở cửa cái xe vừa dừng lại, cửa xe lại mở ra ở bên trong.

Chính là người từ bên trong đi xuống lại như hoàn toàn không nhìn thấy Trương Anh Duệ, mà là mang theo vẻ mặt mỉm cười thẳng đi đến chỗ anh của Bạch Tuyết, về mặt trách cứ,

- Lão Bạch, sao lại ở bên ngoài chờ? Cậu à, làm sao lại khách khí như vậy?

Bị người ta coi thường, trên mặt Trương Anh Duệ lúc trắng lúc xanh đứng ngây ở đó: đây là... đây là kiểu gì?

- Tiểu tử, nếu ngay cả chút khảo nghiệm ấy đều bị trở ngại, thật tệ... Lão tử dựa vào cái gì giúp người?

Khảo nghiệm? ! Mẹ ơi, hóa ra là có chuyện như vậy, cuối cùng Trương Anh Duệ đã minh bạch nguyên nhân vừa rồi Vương đội trưởng vì cái gì coi thường mình. Trong lòng dâng lên một nỗi buồn bức. Mẹ nó! Còn có loại khảo nghiệm người thực hiện thế này?

Nhưng sau khi biết Vương đội trưởng rút cuộc vì cái gì làm như vậy rồi, trong lòng Trương Anh Duệ cũng thở dài nhẹ nhõm một hơi: chỉ cần vị Vương đội trưởng này không phải cố ý nhằm mình là được.

- Vương đội trưởng thường xuyên dùng chiêu này để khảo nghiệm người kết giao với anh ta.

Sợ trong lòng Trương Anh Duệ nghĩ nhiều, Bạch Tuyết thừa dịp anh của mình cùng Vương đội trưởng hàn huyên, nói khẽ với Trương Anh Duệ .

- Tôi cũng đã đoán được.

Trương Anh Duệ hơi hơi gật đầu.

- Vậy là tốt rồi.

Bạch Tuyết nhẹ nhàng thở ra.

- Vương đội trưởng, tôi giới thiệu cho anh nhé, vị này chính là ông chủ Trương của cửa hàng xe máy mới mở.

Bạch Băng cùng Vương đội trưởng hàn huyên một hồi, Bạch Băng giới thiệu Trương Anh Duệ với Vương đội trưởng.

- Ông chủ Trương còn trẻ như vậy đã làm kinh doanh lớn như vậy cơ à? Quả nhiên là thanh niên hữu vi!

Trong óc Vương đội trưởng tựa hồ hoàn toàn không còn ấn tượng chính mình vừa rồi không nể mặt Trương Anh Duệ, vẻ mặt mỉm cười nói với Trương Anh Duệ, đáng về hòa ái, người không biết chỉ sợ còn tưởng rằng Trương Anh Duệ cùng hắn có quan hệ thân mật đến cỡ nào.

Sau đó bữa cơm này, bốn người cả chủ và khách đều vui vẻ!

Trương Anh Duệ có lòng kết giao, anh trai của Bạch Tuyết - Bạch Băng đã cùng Trương Anh Duệ kết anh em, trước khi ra cửa, Trương Anh Duệ đem một cái phong thư thuận tay nhét vào trong túi bộ đồ cảnh sát của Bạch Băng:

- Anh Bạch đại ca, hôm nay thật cảm tạ anh hỗ trợ .

Chương 31: Trêu Chọc Con Gái Nhà Lành?

Còn của Vương đội trưởng, đương nhiên không thể thiếu, một cái phong thư đặt một chồng màu đỏ hình vĩ nhân, sớm đã xuất hiện ở cửa trong một khắc này, đã được Trương Anh Duệ thuận tay đặt vào bên trong áo của Vương đội trưởng khi giúp anh ta lấy quần áo.

Như vậy trong một khắc này, trong lòng Vương đội trưởng nghĩ như thế nào đây?

- Không tồi, rất được, tiểu tử này còn nhỏ, vậy mà biết quy củ!

Đối với kết quả này coi như là Trương Anh Duệ thấy vừa lòng, có những lời này, sự tình từ nay về sau dễ hơn, còn sau này có thể tiếp tục tiến một bước đặt quan hệ với Vương đội trưởng hay không, còn phải xem năng lực của chính mình.

Tiểu tử này rất biết làm người đây, các khía cạnh đều có thể chấp nhận! Bạch Băng thấy hành động của Trương Anh Duệ càng ngày càng thích thú.

Sự tình hôm nay, vốn là mình giúp em gái của mình, cho dù là không cho mình phí vất vả này, mình cũng không thể nói cái gì, nhưng tiểu tử này đã làm như vậy ... coi như biết quy củ, đối với người tôn kính lễ phép với chính mình, ai cũng đều ưa thích.

Ngay khi Trương Anh Duệ một hàng bốn người sắp đi ra khỏi đại sảnh Đắc Nguyệt Lâu, trong đại sảnh bỗng nhiên truyền đến một giọng nữ nhân phần nội thét chói tai, “Thằng khốn nạn!”

Ngay theo sau một tiếng thét chói tai này...

- Choang!

Một cái đĩa cá, đập thẳng vào trên đầu Bạch Băng, Bạch Băng hoàn toàn không có chút phòng bị nào, ho cũng không hề nổi một tiếng liền ngã xuống.

- Xoảng ...

Vô số đĩa vỡ rơi trên mặt đất.

Đứng ở bên cạnh Bạch Băng, Trương Anh Duệ mặc dù không may mắn hơn nhiều, cái đĩa trong mâm là cá chép dầm đường đã chế biến xong, một chút cũng không có lãng phí đã rơi vào trên quần áo Trương Anh Duệ, nước canh nồng nặc đang từ quần áo Trương Anh Duệ chậm rãi chảy xuống.

Đây là... Sao lại thế này?

Trong nháy mắt, tất cả mọi người trong đại sảnh đang dùng cơm bị biến hóa nháy mắt này làm giật mình, cả đại sảnh vốn tiếng động lớn, trong nháy mắt, thế nhưng yên tĩnh không tiếng động.

- Anh, anh làm sao vậy? Anh làm sao vậy? Anh ngàn vạn lần đừng dọa em!

Vẫn là Bạch Tuyết phản ứng trước hết, hét lên một tiếng, lập tức quỳ gối bên cạnh Bạch Băng đã hôn mê, khóc ròng.

Vương đội trưởng sắc mặt nháy mắt xanh mét, môi đang không ngừng run run!

Hắn cũng không phải bởi vì Bạch Băng không biết bị cái tên khốn nào làm cho bất tỉnh nhân sự mà phần nộ, mà là bởi vì... mẹ kiếp, cái tên khốn ném chén đĩa nào? Nếu nện ở trên đầu lão tử... Trời ạ! Đám khốn nạn này!

- Ai! Ai to gan như vậy? Dám ban ngày ban mặt tập kích cán bộ quốc gia?

Kịp phản ứng lại, Vương đội trưởng nháy mắt nổi giận! Tiếng rống giận dữ quanh quẩn ở cả trong đại sảnh,

- Tào Đại Vĩ, cái đồ khốn kiếp nhà ông ở nơi nào? Nhanh chóng ra đây cho tôi!

Từ lúc xảy ra chuyện, Trương Anh Duệ luôn luôn lặng lẽ chú ý Vương đội trưởng, lặng lẽ xoa xoa mồ hôi lạnh trên trán: mẹ kiếp, ai mà dám như vậy, may mắn Vương đội trưởng không đem chuyện này đổ lên trên đầu mình, nếu không sự tình thật phiền toái!

Tào Đại Vĩ tè ra quần từ phòng làm việc của mình lao tới!

Nghe được người phục vụ nói không biết từ nơi nào bay tới một cái đĩa thức ăn khiến đội trưởng trung đội cảnh sát giao thông huyện - Bạch Băng khiến anh ta hôn mê bất tỉnh nhân sự, còn suýt nện vào đầu đội trưởng phòng cảnh sát giao thông huyện, lá gan Tào Đại Vĩ cũng gần tê liệt.

Khi ở trong đại sảnh đã thấy thân ảnh Trương Anh Duệ, lá gan tê liệt, khuôn mặt Tào Đại Vĩ nháy mắt trở thành một quả mướp đắng: sao lại là cậu thanh niên này? ! Mẹ nó chứ! Sao mỗi lần chính mình xảy ra sự cố đều có quan hệ cùng vị tổ tông này? Chẳng lẽ người này là khắc tinh mạng của lão tử sao, mỗi lần thấy hán lão tử đều bị chuyện không hay ho? !

Đối với Trương Anh Duệ, Tào Đại Vĩ thật sự là sợ. Lần trước người này không biết từ chỗ nào xuất hiện rồi đến Đắc Nguyệt Lâu ăn cơm, kết quả vào lúc nửa đêm, Hồ ca uy phong hiên hách phải bỏ chạy; lần thứ hai người này tới dùng cơm, trên ót đội trưởng Bạch liền trúng một cái đĩa không biết từ nơi nào xuất hiện...

Thế này là thế nào? Mẹ nó, tiểu tử đó đúng là sát tinh của lão tử!

Bị Tào Đại Vĩ không ngớt mắng trong lòng, nhưng Trương Anh Duệ căn bản không chú ý tới Tào Đại Vĩ, sờ nhẹ ở lỗ mũi Bạch Băng một chút, lại lật mở mí mắt Bạch Băng nhìn nhìn, trong lòng nhất thời thở phào nhẹ nhõm một hơi, an ủi Bạch Tuyết đang không biết làm gì hơn là khóc:

- Chị Bạch, chị yên tâm, anh Bạch không có việc gì, chỉ hôn mê bất tỉnh, không có vấn đề gì, nhiều nhất ngay cả có bị chấn động đến não, nghỉ ngơi vài ngày thì ổn thôi.

Nhìn thấy anh trai của mình bất tỉnh nhân sự hôn mê ở nơi này, Bạch Tuyết sớm đã hoảng, hoang mang lo sợ, bây giờ nghe thấy Trương Anh Duệ nói lời này, nhất thời giống như bắt được một cọng cỏ cứu mạng, tóm lấy quần áo Trương Anh Duệ:

- Anh Duệ, cậu không gạt tôi chứ? Anh của tôi thật sự không có việc gì?

- Thật sự không có việc gì...

Trương Anh Duệ liên tục gật đầu, cố gắng lấy tâm trạng của mình thuyết phục chị ta:

- Nhưng việc khẩn cấp trước mắt vẫn là nhanh chóng đem Bạch đội trưởng đến bệnh viện đi, cho bác sĩ làm kiểm tra.

- Đúng đúng ... đúng rồi, nhanh chóng đưa đi bệnh viện!

Trương Anh Duệ nói đôi lời lập tức nhắc nhở Bạch Tuyết, cuối cùng đã biết mình phải làm gì, Bạch Tuyết nhanh chóng lau nước mắt không ngừng trào ra:

- Người phục vụ đâu, người phục vụ đâu? Đều chết hết rồi sao? Chưa chết thì nhanh chóng tới hỗ trợ!

- Mẹ nó chứ! Lúc này mấy thằng nhãi con đó đang làm gì chứ?

Đang như một đứa cháu không ngừng giải thích cùng Vương đội trưởng ở nơi này, Tào Đại Vĩ, nghe thấy giọng Bạch Tuyết, mới phát hiện người phục vụ trong cửa hàng của mình lại không có một người nào, không có một đứa nào lại đây hỗ trợ.

Vốn lòng tràn đầy sốt ruột nhất thời hóa thành lửa giận tràn lòng, một dãy phục vụ chậm chạp chạy đến trước mặt với vẻ mặt khản trương, bành bạch ba cái tát thật mãnh liệt, tựa hồ còn chưa cảm thấy đủ, lại nhảy dựng lên đá mấy cái, lúc này mới cảm thấy trong lòng đã thoải mái chút ít, mắng:

- Các người ... còn không mau qua đó hỗ trợ?

Mấy người phục vụ bị đánh một trận nhưng cũng không dám đánh trả một cái, nhanh chóng lại đây giúp Bạch Tuyết đưa Bạch Băng đang hôn mê bất tỉnh dậy.

Tào Đại Vĩ lại đem cái chìa khóa xe của mình lại đây:

- Lái xe đi, mau chóng đưa Bạch đội phó đến bệnh viện đi!

Mấy tiểu đệ lập tức tè ra quần đưa Bạch Băng đi ra ngoài, Trương Anh Duệ cực độ hoài nghi mấy tên tiểu tử này tích cực như vậy, kỳ thật chính là muốn tránh đi con thịnh nộ của ông chủ mình sắp như chó cùng rứt giậu, hơn nữa... Minh đi bệnh viện trông nom, hay là ở nơi này xử lý chuyện?

Trương Anh Duệ nhất thời có chút không quyết đoán được!

- Lão đệ, cậu ở đây đi, nhìn xem rốt cuộc là ai làm! Nếu điều tra ra người mà tôi không thể động vào thì thôi...

Trước khi ra cửa, Bạch Tuyết mang về mặt hận thù nhìn đại sảnh một cái, nói với Trương Anh Duệ.

Không thể động vào thì thôi, còn nếu động vào được thì làm sao bây giờ? Với gia thế của họ Bạch ở huyện, nhiều ít cũng có thể xem như nhà giàu có, vấn đề này tựa hồ cũng không cần quá lo lắng.

- Vâng, tôi biết.

Trương Anh Duệ gật gù đầu, hẳn cũng không có thiện cảm gì đối với người con gái loạn ném chén đĩa như vậy!

- Chén đĩa là ai ném?

Vương đội trưởng phẫn nộ kêu to!

- Tôi ném, thật ngưng ngưng, ném trật.

Một thanh âm lạnh như băng từ trong đại sảnh truyền đến, một người con gái mặc một bộ quần áo trắng tuổi còn trẻ, vẻ mặt cao ngạo đi tới.

Miệng nói là thật có lỗi, nhưng Trương Anh Duệ sững sờ là trên mặt người con gái đó không có một tia hối lỗi nào.

Người này thật sự là...

Nhưng Trương Anh Duệ thừa nhận chính mình chưa từng gặp qua người con gái nào như xinh đẹp vậy, hơn nữa khi nhìn thấy gương mặt của cô gái này, trong nháy mắt còn có vẻ thất thần như vậy, nhưng diễn xuất của cô ta, lại làm cho ta nháy mắt coi cô gái này vào trong hàng ngũ "mỹ nữ rắn rết".

Coi như người chung quanh là hư vô, mỹ nữ rắn rết khinh thường ném ra một tờ giấy:

- Đây xem như bồi thường tiền thuốc men cho người đồng bạn kia. 5 vạn, hẳn là đủ rồi.

Trời ! Người nhà người ta bị thương còn thái độ như vậy? Chẳng những không chủ động giải thích, còn dám dùng ngữ khí đó nói chuyện với người ta sao? Trương Anh Duệ cảm thấy được đầu óc của mình có chút xoay vòng: cô ta nghĩ cha của mình là Lý Cường?

Ngay khi Trương Anh Duệ muốn nói thêm gì, một người thanh âm như vui sướng khi người gặp họa lên tiếng, người này từ nhân dạng, trên mặt cũng có dáng vẻ lưu manh đi tới, vẻ mặt vui sướng:

- Vị tiểu thư này, vừa rồi cô cùng thiếu gia ta uống chén rượu không phải là xong sao? Cần gì phải giận dữ lớn như vậy, còn ném chén đĩa? Nhìn xem, nhìn xem, sự tình đã làm lớn rồi?

Ai đây? Trương Anh Duệ nhìn thấy cậu thanh niên đột nhiên xuất hiện này, vẻ mặt mờ mịt, nhưng trong lòng lại cảm thấy được cảnh trước mắt này có chút quen thuộc: ồ, đây không phải là cảnh tượng trên kịch truyền hình vẫn thấy: thanh niên hư truỵ chọc con gái nhà lành đó sao... À, có vẻ như vị tiểu thư bị truỵ chọc này cũng không phải là con gái nhà lành... cảnh thường xuyên xuất hiện trên TV, cứ như vậy xuất hiện ở trước mắt mình?

Còn vừa rồi một số chén đĩa xuất quỷ nhập thần "Cá chuồn", vốn là nên rơi xuống trên đầu tiểu tử này? Trương Anh Duệ cảm giác trong lòng mình đại khái có thể hiểu rõ một chút .

Nghĩ đến đây cái, Trương Anh Duệ cảm giác toàn thân mình run lên, bắt đầu nổi da gà.

Nhưng nếu như nói như vậy... Trương Anh Duệ đột nhiên cảm giác được mỹ nữ rắn rết này tựa hồ cũng không có đáng giận đến như vậy, gặp được công tử nhà giàu hư hỏng như vậy, mặc kệ là ai tâm tình đều cũng không khá hơn chút nào.

- Cút!

Mỹ nữ rắn rết vẻ mặt chán ghét nhìn cậu thanh niên kia một cái, nói lạnh băng.

- Chắc chắn, thật đúng là đáng yêu, rất hay! Vốn thiếu gia ta rất thích hương vị loại này...

Cậu thanh niên choai choai kia tựa hồ không chút để ý đối với phản ứng của mỹ nữ rắn rết, ngược lại vẫn còn rất thích thú truỵ chọc cô gái. Khi thấy cô gái phản kháng hẳn, lại biến thành khoái cảm cho hẳn:

- Thành thật nói cho cô em biết, vốn thiếu gia biết cô em có thể có một chút thể lực nào đó, nhưng anh cho cô em biết, mặc kệ cô em là ai, chỉ cần là người trong tình tới đây, tới cái chỗ này, là rỗng cũng quỳ cho ta dẫm, là hổ thì nằm xuống cho ta cưỡi, là đà bà... Hắc hắc...

Nói đến đây, vẻ mặt cậu ta vô cùng nham hiểm và hài hước.

Bạn đang đọc truyện *Quyền Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 32: Đánh Cuộc Một Lần!

Nhưng ... Người này là ai đây, ở nơi này dùng cơm, cũng đều xem như nhân vật có tiếng tăm ở trong huyện thành, nhưng tiểu tử này ở nơi này không kiêng sợ trêu chọc con gái. Những người này thậm chí ngay cả cái rắm đều không dám xì một cái. Chẳng lẽ là tiểu tử này ở huyện rất có vai vế sao? Trong lòng Trương Anh Duệ nghĩ như vậy, nhưng Bạch Tuyết lại đi bệnh viện rồi, tựa hồ cũng không có người nào giải thích cho mình nghi hoặc và giải thích cho mình hiểu.

Hơn nữa... Trương Anh Duệ chợt phát hiện, hình như sau khi cậu thanh niên này xuất hiện, vị Vương đội trưởng trưởng phòng cảnh sát giao thông huyện hình như sợ thì phải?

Nhưng lập tức người này sắp tự mình giải thích nghi hoặc cho Trương Anh Duệ, nói xong lời nói này, cậu thanh niên đó dương dương tự đắc quay đầu nhìn Tào Đại Vĩ một cái:

- Ông chủ Tào, tôi nói đúng hay không đúng?

Mẹ kiếp! Lão tử này xem như đã xác định được, tiểu tử đó chính là ý vào mẹ hán làm lớn! Nhanh chóng quét mắt qua Trương Anh Duệ một cái, Tào Đại Vĩ sắp khóc lên, vị này đang chờ đợi mình trả lời đây, ai dám gây chuyện với tên sát tinh này? Ít nhất Tào Đại Vĩ không dám, đành kiên trì cố gắng nặn ra khuôn mặt tươi cười:

- Đúng, Chu thiếu gia ở chỗ chúng ta, nói ra thì như thánh chỉ, quả quyết không có người nào dám làm trái.

- Nha đầu, có nghe hay không?

Vị Thiếu Gia họ Chu này, giờ phút này càng hung hăng càn quấy:

- Vốn thiếu gia ta vẫn giữ câu nói kia, uống cùng ta chén rượu, ngày hôm nay cùng thiếu gia chơi một ngày, ngày mai cô em có thể đi rồi, nếu không... đừng có trách...

Ý ở ngoài lời, uy hiếp đã rõ ràng vô cùng.

Họ Chu... Họ Chu... Trong lòng Trương Anh Duệ nhắc đến, cảm giác dòng họ này tựa hồ rất quen thuộc, không phải trăm họ thì họ Chu có danh nhân nào đó quen thuộc, mà là hình như gần đây được người nào nhắc tới ở bên tai mình, rất quen thuộc, nhưng trong khoảng thời gian ngắn nghĩ không ra. Nhưng ...

Họ Chu? ! Trương Anh Duệ chợt nhớ tới, hình như bí thư huyện ủy cũng họ Chu, tiểu tử này họ Chu, chẳng lẽ có quan hệ cùng bí thư huyện ủy ư?

Nhất định là vậy! Nghĩ đến đây, Trương Anh Duệ lập tức khẳng định ý nghĩ của chính mình: nếu không phải tiểu tử này có quan hệ phi thường mật thiết với Chu bí thư, bí thư huyện ủy, hán làm sao dám kiêu ngạo như vậy?

Suy nghĩ cẩn thận điểm này, Trương Anh Duệ cũng không có nhiều ác cảm đối với vị mỹ nữ rắn rết kia nữa, ngược lại còn có chút bội phục: phòng chừng đĩa cá chép dầm đường kia rất có thể là mỹ nữ rắn rết chuẩn bị nện vào trên đầu tiểu tử này.

Không biết sao lại như thế, Bạch Băng lại thành kẻ chết thay không hay ho cho tên này. Gặp phải chuyện này, thật đúng là không thể oán vị mỹ nữ kia, muốn trách, tựa hồ cũng chỉ có thể trách vận khí Bạch Băng thật sự là xấu đến cực điểm.

- Cút!

Một tiếng lạnh băng từ trong miệng nhỏ mê người mỹ nữ rắn rết kia xỏ ra, nói xong câu đó, mỹ nữ rắn rết nhìn chung quanh một cái, ánh mắt cứ việc cao ngạo như trước, nhưng Trương Anh Duệ phát hiện, trong ánh mắt này tựa hồ mang theo một tia... Thất vọng?

Thất vọng? Trương Anh Duệ thậm chí hoài nghi hai mắt của mình có vấn đề: ánh mắt loại này làm sao có thể hiện ra ở một người con gái tuổi còn trẻ như vậy?

- Nhiều người như vậy, từ lớn đến bé mấy chục đến cả trăm vị Đại lão gia, thế nhưng một người dám đứng ra nói cho mình một lời nói cũng không có? Đây mà là quê của ông sao? Thật làm cho người thất vọng, sớm biết vậy còn không bằng ở lại kinh thành chơi.

Trong đầu Trương Anh Duệ bỗng nhiên "Nghe" thấy một giọng nói êm tai vô cùng, thanh âm giống như nước suối từ khe núi róc rách chảy, rất dễ nghe.

- Quê của Ông nội?

- Không bằng ở trong kinh thành?

Có ý tứ gì? Trương Anh Duệ sững sờ: chẳng lẽ người con gái này cũng có thể lực rất lớn?

Ý trong mắt mỹ nữ, cơ hồ toàn bộ những người đang xem náo nhiệt, nhất là các vị đàn ông, cơ hồ đều hiểu, nhưng toàn bộ những người đang xem náo nhiệt, nhìn thấy ánh mắt mỹ nữ rồi, đều theo bản năng xoay đầu sang một bên, không có một người nào nguyện ý đối diện cùng ánh mắt của cô.

Người ở đây cũng không ngốc, trong huyện thành người nào không biết vị Chu thiếu gia này là một con quý hào sắc chứ? Lại có người nào không biết vị

Chu thiếu gia này là con trai độc nhất của bí thư huyện ủy, đối với cậu ấm này súng ái tới trình độ nào?

Mọi người cũng cho rằng mỹ nữ này đúng là tuyệt sắc giai nhân, nhưng mọi người cũng biết, càng là mỹ nữ tuyệt sắc như vậy, gặp phải họ Chu háo sắc kia, càng không có cơ hội gì, nếu như mình đứng ra, sau đó nhất định phải chết.

Thấy không ai dám chủ động đứng ra, trên mặt tên họ Chu càng đắc ý:

- Thế nào, mỹ nữ? Nghĩ kỹ chưa, nghĩ kỹ rồi hãy cùng bản thiếu gia đi thôi, yên tâm, đi theo bản thiếu gia, bản thiếu gia cam đoan trên người cô không thể thiếu một cái lông tơ, hắc hắc hắc hắc...

Muốn đánh cuộc một lần hay không? giờ phút này trong lòng Trương Anh Duệ đang kịch liệt đấu tranh: đúng vậy, người con gái này đến đây hẳn là thế lực rất lớn, tuy rằng không biết như thế nào, nhưng khẳng định mạnh hơn so với bí thư huyện ủy, chính hẳn thời điểm này đứng ra nói thay cô, nếu cô ta là một người biết tri ân, vậy tuyệt đối là hay. Nhưng nếu như sau đó cô ta vỗ mông bỏ đi, mình tuyệt đối là chết chắc rồi!

Thành công, việc làm ăn của mình ở trong huyện thành sẽ không ai dám tìm đến gây sóng gió, nhưng nếu bị thua... Không chỉ có tất cả những thứ hiện có cũng không còn, phỏng chừng hơn 400 vạn kia cũng không còn! Rốt cuộc nên lựa chọn như thế nào?

- Nhiều người như vậy, chẳng có một người dám đứng ra sao?

Mỹ nữ, hoặc là gọi là núi băng cũng thích hợp. Núi băng tựa hồ cũng không để ý mình bị Chu đại thiếu gia uy hiếp, sắc mặt không thay đổi, thấp giọng lắc đầu thờ dài, trong giọng nói mang theo thất vọng vô tận.

Mẹ nó, liều mạng!

Ngữ khí tràn ngập thất vọng của núi băng kích thích Trương Anh Duệ, Trương Anh Duệ cắn răng một cái, cơ hội ngay tại trước mắt, xác suất 50%, cũng đủ để chính mình đánh cuộc một lần! Trái lại tất cả chuyện này đều là dựa vào dự năng của mình mà có được, chỉ cần còn có dự năng, cùng lắm chính mình một lần nữa đổi đến nơi khác rồi bắt đầu lại mà thôi!

Người tốt chết bay lên trời, bắt từ trăm triệu năm! Huống chi còn không tới bước ấy, sợ cái gì!

Vừa đúng lúc này, thấy mọi người không ai dám chủ động đứng ra ngăn chặn chính mình, tiểu tử họ Chu càng đắc ý, tiến lên muốn nắm tay núi băng, vẻ mặt mang nụ cười dâm đãng nói:

- Mỹ nữ, thấy chưa, ở nơi này, không ai dám nói lời nói “Không” đối bản thiếu gia, nếu em thức thời thì...

- Vị này, anh quá mức rồi đấy? Nói như thế nào đây cũng là vùng được cách mạng giải phóng, người khác nhắc tới chính là nam nhi Sơn Đông nổi tiếng, anh làm như vậy, không sợ người khác chê cười chúng ta nam nhi Sơn Đông đều là một đám thô phi chỉ biết cướp gái?

Trương Anh Duệ tiến lên mấy bước, một tay hất móng vuốt họ Chu, lớn tiếng nói.

- Tên khốn nạn này! Không được, lão tử cần cách xa hắn một chút!

Không ngờ Trương Anh Duệ lại có thể chủ động đứng dậy, Vương đội trưởng sùng sốt, lập tức không ngừng kêu khổ ở trong lòng: sớm biết rằng người này là một thằng khờ, ngày hôm nay bữa cơm này nói cái gì cũng không thể đến!

Sao? Thậm chí có người dám chủ động đứng ra? Mỹ nữ núi băng ngạc nhiên nhìn Trương Anh Duệ một cái, trong mắt hiện lên một tia kỳ lạ.

- Ô, thật là có người không sợ chết...

Thấy Trương Anh Duệ nhảy ra ngăn cản chính mình, tiểu tử họ Chu không giận ngược lại cười, đánh giá Trương Anh Duệ vài lần, khinh miệt nói:

- Xem ra bản thiếu gia ta ở nơi này uy danh còn chưa đủ mạnh, ngay cả loại tiểu lâu la này cũng dám đụng tới phá chuyện vui của bản thiếu gia. Tiểu tử, đừng nói thiếu gia ta không để cho ngươi cơ hội, ngày hôm nay trước mặt mỹ nữ, thiếu gia ta sẽ phát thiện tâm, chỉ cần ngươi quỳ xuống ngoan ngoãn khấu đầu thiếu gia ta ba cái, thiếu gia tạm tha ngươi, Nếu không mà nói, đừng trách...

- Thật ngu ngốc ngùng...

Hạ quyết tâm, trong lòng Trương Anh Duệ không còn hồi hận, kiên định lắc đầu:

- Đầu tôi sẽ không cúi, người con gái này, hôm nay tôi bảo vệ.

Nói xong, nhìn lướt qua núi băng mỹ nữ, nhưng vừa thoáng nhìn, Trương Anh Duệ cơ hồ muốn điên: trời, núi băng mỹ nữ đứng ở một bên đã bỏ đi. Mẹ ơi! Có thể ngổ như vậy được hay không! Vốn dĩ còn nghĩ nha đầu kia cho người ta đến cho mình chỗ dựa, Trương Anh Duệ lập tức hối hận ruột xanh mét: mẹ ơi! Quả nhiên loạn ra tay sẽ mất mạng!

Họ Chu hiển nhiên cũng thật không ngờ tình huống xuất hiện biến hóa như thế, khi có người đi ra bênh vực lẽ phải, nữ nhân này lại chạy đi, lạng đi một chút, tiểu tử họ Chu cũng vui vẻ:

- Tiểu tử, thấy không, ngươi nghĩ anh hùng cứu mỹ nhân? Người ta phải xem tình hình thực tế?

Một màn này lại khiến tâm trạng họ Chu tốt lên, khoát tay, giống như đuổi theo một con chó nói với Trương Anh Duệ:

- Coi như đêm nay tiểu tử ngươi tốt số, hôm nay bản thiếu gia ta đang cao hứng, sẽ không tính toán với ngươi cái gì, đầu cũng không cần ngươi đập, thức thời nhanh chóng rút cho ta!

Làm sao bây giờ? Xem tình huống trước mắt, Trương Anh Duệ khó xử: bây giờ nhìn lại, nếu chính mình mang theo cái đuôi rồi đi, sau đó ngồi nhà trong lạng lẽ cầu nguyện tình huống vị thiếu gia này ngày hôm sau không sẽ đến tìm phiền toái cho mình là tốt nhất, cứ như vậy mà đi sao?

Trương Anh Duệ cảm giác trong lòng mình không cam lòng.

- Sao nào? Còn không rút nhanh lên? Chẳng lẽ thật muốn bản công tử xử ngươi sao!

Thấy Trương Anh Duệ lại vẫn dám đứng ở chỗ này, tiểu tử họ Chu rốt cục có chút giận, vừa trừng mắt, tiến lên định nhắc chân đá Trương Anh Duệ, quát mắng:

- Mẹ mày, còn biết xấu hổ à, nếu không đi, vậy ngươi cũng không cần đi rồi!

Mẹ nó! Liều mạng!

Trong lòng còn có chút chưa quyết định, Trương Anh Duệ mạnh cắn răng một cái: nếu dám đánh bạc, vậy phải có dũng khí nhận thất bại, người đi trăm bước chỉ dám đi chín mươi, nếu phía trước chín mươi bước đều đã đi rồi, cũng không cần kém run rẩy những bước cuối cùng này! Cùng lắm, qua đêm nay nhanh chóng trốn chạy mà thôi!

Chính là khiến Trương Anh Duệ có chút kỳ quái chính là, tiểu tử họ Chu này đá một cước động tác tựa hồ rất chậm, giống như động tác chậm trong phim ảnh.

Đối mặt động tác chậm chạp như thế, Trương Anh Duệ nhẹ nhàng nghiêng người, Chu đại công tử đá tới một cước này đã bị Trương Anh Duệ lách mình tránh được.

Hoặc là không làm, đã làm phải làm đến cùng, một khi đã động thủ, Trương Anh Duệ liền triệt để không hề do dự, vừa lách thân, tay trái duỗi ra, nắm trong tay chân của Chu đại công tử vừa đá tới, thuận thế đẩy về phía trước ...

Bạn đang đọc truyện *Quyền Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 33: Bẽ Mặt

Hoàn toàn không ngờ Trương Anh Duệ chẳng những không bỏ trốn, lại vẫn dám đánh tiếp, bất ngờ không phòng ngự, Chu đại công tử kêu to một tiếng "à", ngã xuống dưới đất.

Nhưng vừa ngã xuống, thân mình Chu đại công tử run lên, đột nhiên một tiếng gào khóc thảm thiết.

Trương Anh Duệ liếc mắt, chỉ có thể cảm nhận họ Chu thật sự là đen tới cực điểm—— thật trùng hợp, chỗ mà Chu đại công tử ngã xuống, đúng là chỗ vừa rồi những cái đĩa cá chép dẫm đường bị vỡ, mảnh sứ vỡ trên mặt đất một chút không lãng phí, toàn bộ cắm vào trên người tiểu tử này.

- Cuối cùng vẫn có đàn ông .

Giọng nói dễ nghe của vị mỹ nữ lúc trước kia lại vang lên ở trong đầu Trương Anh Duệ .

Lúc Trương Anh Duệ vừa mới đứng ra, trong lòng Lý Tuyết Âm mặc dù có chút thiện cảm đối với người dám mạo hiểm cứu mình như vậy, nhưng cô còn muốn xem thêm, cô sợ đây là tên khốn nào đó tự biến tự diễn.

Từ nhỏ ở kinh thành trưởng thành, đối với những điều ông nội nói về quê mình, trong lòng Lý Tuyết Âm vẫn là có chút không tin. Lý Tuyết Âm nghĩ, khi ông nội còn trẻ, những người như ông thời đó có thể thật sự như là ông nội nói, tất cả đều là vì giúp người, trọng nghĩa mà vui, hay bệnh vực kẻ yếu. Nhưng hiện tại thì không, hiện giờ trạng thái xã hội càng ngày càng như đóng kịch, người giúp người làm niềm vui không dám nói đã không còn, nhưng cũng không còn mấy người, tình hình ở quê, làm sao có thể còn được tốt giống như ông nội nói?

Ngay từ đầu khi gặp họ Chu kia, Lý Tuyết Âm đã thất vọng về quê hương ông nội đến cực điểm. Lý Tuyết Âm thấy, người quê, ở xã hội hiện giờ cũng sa đọa.

Nhưng khi Trương Anh Duệ động thủ, Lý Tuyết Âm đột nhiên cảm giác được từ trong lòng có chút an ủi.

Kỳ thật chút an ủi ấy chính là Trương Anh Duệ cho Lý Tuyết Âm, cũng có nghĩa là Trương Anh Duệ làm cho Lý Tuyết Âm tin tưởng ông của mình: tuy rằng xã hội bây giờ càng ngày càng chán ngắt, nhưng ở quê hương của ông nội có những người này, vẫn là khách lệ với ông nội, còn không làm ông nội mất mặt. Khi cùng các lão chiến hữu nói chuyện phiếm, ông nội vẫn có thể đứng thẳng lên mà sống... Ai không hi vọng quê hương của mình tốt nhất đây? Những lão chiến hữu trong ngày thường khoác lác những gì? Còn không phải đều là về quê nhà của chính mình sao? Người và chuyện ở quê?

Như thế, cho dù là Trương Anh Duệ không muốn bị Lý Tuyết Âm nhớ đến cũng khó.

- Trương Anh Duệ, hiện tại tốt nhất cậu hãy đứng yên đó cho tôi, không nên mưu toan chạy trốn, một hồi cảnh sát sẽ đến xử lý chuyện này!

Phía trước vẫn cùng Trương Anh Duệ ăn uống linh đình, giờ phút này về mặt Vương đội trưởng, đội trưởng phòng cảnh sát giao thông huyện đứng ở trước mặt Trương Anh Duệ, nói một câu vô cảm, tựa hồ cho tới bây giờ hắn cũng không nhận ra Trương Anh Duệ.

Giờ phút này trong lòng Vương đội trưởng rất hối hận, sớm biết rằng tiểu tử này là thằng đàn như vậy, bữa cơm này có mẹ hắn bảo hắn cũng không tới, vì bữa cơm này đắc tội Chu bí thư... Ta bị thê thảm tới mức độ nào? Bây giờ, cũng chỉ có thể nhanh chóng bám vào chân công tử Chu, hi vọng đến lúc đó có thể tránh nạn cho chính mình.

- Còn các người nữa, còn không mau đỡ Chu công tử dậy hả?

Hung hăng trừng mắt nhìn những người chung quanh đang xem náo nhiệt, Vương đội trưởng nổi giận mắng.

Có những lời này của Vương đại đội trưởng, mọi người nhất thời tỉnh ngộ: ơ, đúng vậy, lúc này chính là cơ hội tốt để nhỉnh bộ đại công tử của bí thư huyện ủy!

- Mẹ kiếp! Tên khốn kia, mày nhất định phải chết, dám đánh lão tử, lão tử nói cho mày biết, mày nhất định phải chết, lần này lão tử nếu không làm mày chết, lão tử với không mang họ Chu!

Khi được những người khác giúp đỡ vất vả mới đứng lên được, đau đớn, Chu đại thiếu gia nhe răng nhếch miệng, về mặt thù oán độc ác nhìn Trương Anh Duệ, vừa hít lấy khí, vừa nói kháy.

- Tò tí te ...

Còi cảnh sát vừa đứng lúc này từ xa mà đến gần, truyền vào lỗ tai mọi người.

Trong lúc nhất thời, sắc mặt mọi người biến đổi.

Mới vừa rồi còn đau đớn, giờ phút này Chu đại công tử cũng cố ra vẻ tươi cười trên mặt, ánh mắt nhìn Trương Anh Duệ và Lý Tuyết Âm, giống như là đang nhìn hai con sơn dương đội làm thịt.

Tới nhanh như vậy? ! Sắc mặt Trương Anh Duệ nháy mắt biến đổi.

Những người chung quanh vừa rồi thấy hành động của Trương Anh Duệ, giờ phút này trên mặt tràn đầy vẻ tươi cười, tựa hồ vừa rồi hắn không phải là một người thấy việc nghĩa hằng hải giúp, mà là một tên tội phạm... Thực tà ác!

Riêng chỉ có Lý Tuyết Âm, biểu hiện trên mặt hoàn toàn không có gì biến hóa, tựa hồ những tiếng còi cảnh sát đối với cô hoàn toàn không có ảnh hưởng.

Xe cảnh sát tới rất nhanh, lúc trước thanh âm nghe còn có chút xa, nhưng nháy mắt thanh âm đã tới Đắc Nguyệt Lâu, theo đó, một tràng tiếng giày tây chạy ở trên sàn nhà truyền vào.

Cảnh sát chấp hành nhiệm vụ lại đi giày tây sao? Trương Anh Duệ có chút nghi hoặc.

- Các người chết chắc rồi! Tuyết đôi chết chắc rồi!

Chu đại công tử dương dương đắc ý và lại oán độc nhìn Trương Anh Duệ và Lý Tuyết Âm, nhe răng cười nói:

- Lão tử phải cho các người sống không bằng chết... Ồ? Tại sao là anh?

Chu đại công tử thấy kỳ quái đương nhiên là có nguyên nhân, bởi vì hiện ra trước mắt mọi người, cũng không phải những cảnh sát mặc một bộ đồ cảnh sát mọi người quen thuộc, mà là một bộ quân trang màu xanh biển, súng vác vai, đạn lên nòng. Dẫn đầu đoàn người, cũng không phải người trong cục công an mà mình quen thuộc, ngược lại là trung đội trưởng Bành Liên Phi trong ban chỉ huy huyện đội.

Mẹ kiếp! Trương Anh Duệ cảm thấy được miệng có chút đắng: chuyện lớn không bằng cái rắc, không đến mức cần xuất quân cảnh chứ?

Nhưng đối với Chu đại công tử mà nói, tuy rằng quân cảnh hiện ra ở trong này đúng là có chút kỳ quái, nhưng đó cũng không phải vấn đề gì, hắn nghĩ,

bắt kẻ là quân cảnh đến đây, hay là cảnh sát đến đây, tính chất đều là giống nhau, đều là đến cho mình chỗ dựa.

Thậm chí quân cảnh đến, trong lòng Chu đại công tử còn có chút hưng phấn: chuyện này là ai làm nhỉ? Cho mình mặt mũi như vậy! Xuất quân cảnh đến cho mình chỗ dựa? Đây chính là oai hơn so với điều động cảnh sát làm chỗ dựa cho mình nhiều.

Căn cứ tình hình hệ thống quân cảnh, bộ đội trú đóng ở huyện, cấp bậc hành chính bình thường chỉ là đơn vị, được gọi là "Quân cảnh trong huyện đội XX". Nhưng mặc dù là ngay cả cấp đơn vị, thì dựa theo truyền thống quốc nội, trung đội quân cảnh cấp huyện cũng không đủ quân số, một đơn vị tiêu chuẩn cần hơn 100 người. Trên thực tế ở trung đội quân cảnh cấp huyện thực tế nhân số đại khái chỉ có ba mươi người.

Đương nhiên, quân cảnh có cùng một tính chất như quân đội, như vậy ở phương diện quản lý dĩ nhiên là có tính đặc thù: tuy rằng có chút tương tự với hệ thống công an, thuộc thể chế do hai tầng lãnh đạo là lãnh đạo địa phương và thượng cấp quản lý, nhưng quyền uy bình thường đều là mạnh hơn, nguyên nhân rất đơn giản, chính phủ địa phương không tham dự được vào.

Hiện giờ, tất cả người trong trung đội đều theo Bành Liên Phi đến, cũng nóng lòng như lửa đốt!

Ngay vừa rồi, Bành Liên Phi trực tiếp nhận được điện thoại của đại đội trưởng Hà Kiến Quốc, với ngữ khí nghiêm túc chưa bao giờ có nói cho Bành Liên Phi, có cháu gái vị lão thủ trưởng trung ương ở địa phận mình đóng quân gặp phải nguy hiểm, bảo mình lập tức chạy tới khách sạn Đắc Nguyệt Lâu, giải cứu cháu gái Vị lão thủ trưởng này!

- Phải coi chuyện này trở thành một nhiệm vụ chính trị để hoàn thành!

Ở trong điện thoại, Hà Kiến Quốc trực tiếp ra lệnh cho Bành Liên Phi!

Tại nơi đóng quân khu trực thuộc chính mình lại có thể có cháu gái Vị lão thủ trưởng? Chính mình lại không biết? Hơn nữa cháu gái Vị lão thủ trưởng này lại gặp phải nguy hiểm tại nơi chính mình đóng quân?

Nhất là cái câu của đại đội trưởng kia "Coi là nhiệm vụ chính trị để hoàn thành", càng làm cho Bành Liên Phi trên lưng nháy mắt toát ra một thân mồ hôi lạnh! Vô luận là hệ thống chính phủ, hay là hệ thống quân đội, chỉ cần nghe được "nhiệm vụ Chính trị" bốn chữ này, người ngốc cũng biết chuyện này không có bất kỳ dễ chịu.

Bốn chữ này chỉ ý nghĩa một điều: chuyện này nhất định phải làm tốt, bắt kẻ như thế nào đều phải dựa theo cấp trên yêu cầu mà làm tốt, không có nửa phần thương lượng! Làm không xong, mất chức!

Nhất là Hà Kiến Quốc cuối cùng cường điệu nói ra một câu, càng làm cho Bành Liên Phi ý thức được tính nghiêm trọng của vấn đề: "Nhất định bảo đảm an toàn cho cháu gái lão thủ trưởng, lúc cần thiết, có thể vận dụng súng ống."

Những lời này của Hà Kiến Quốc, chẳng khác gì là trao quyền cho Bành Liên Phi nếu phát sinh tình huống không thể khống chế, có thể trực tiếp nổ súng đánh gục kẻ bất cớ.

Nhớ lại những gì vài phút trước chính mình nghe được này, nhìn nhìn lại cục diện trước mắt tựa hồ cũng không có gì không khống chế được, dọc theo đường đi tìm đều luôn nghẹt ở chỗ hòng, rốt cục Bành Liên Phi đã được thở nhẹ nhõm một hơi.

- Bành đội trưởng anh đến vừa đúng lúc, nhanh bắt hai tên khốn lại! Mẹ nó, cũng dám đánh ta? ! Lão tử làm cho bọn họ chết cũng không biết chết như thế nào!

Chu đại công tử chỉ vào Trương Anh Duệ cùng Lý Tuyết Âm, cổ nén đau nhức trên lưng, hung hăng càn quấy hết lớn.

Bành Liên Phi không để ý đến hắn, tiểu tử này, tính cả cha hắn làm bí thư huyện ủy, ở trong mắt Bành Liên Phi đã bị phán quyết tội chết.

Không chỉ nói bình thường cùng hắn không có gì sâu sắc, cho dù là có qua lại, cũng nhất định phân rõ giới hạn. Thẳng đi vào trước mặt Lý Tuyết Âm, chào theo nghi thức tiêu chuẩn quân đội:

- Chào Thủ trưởng! Bành đội trưởng trung đội quân cảnh Lỗ tỉnh trung đoàn Lỗ Nam trình diện! Xin chỉ thị!

- Không nên gọi tôi là thủ trưởng, tôi đang đi chơi.

Lý Tuyết Âm thân nhiên quét mắt qua Chu đại công tử một cái.

- Trì an chỗ các anh thật tốt!

Thủ trưởng tâm trạng thật không tốt đây, trong lòng Bành Liên Phi mồ hôi lạnh vẫn đang rơi, còn nghĩ được nhiều như vậy sao? Hết thấy đều phải lấy ý của thủ trưởng ý mà làm. Vung tay lên:

- Bắt lại toàn bộ!

- Dạ!

Theo sát phía sau Bành Liên Phi, những người mặc quân trang không nói hai lời, lập tức giữ Chu đại công tử mới vừa rồi còn hung hăng càn quấy vô

cùng đó lại.

- Tôi là...

Chu đại công tử giấy dựa còn muốn nói gì, người quân cảnh bên cạnh lập tức đem một miếng vải rách nhét vào miệng Chu đại công tử, tha như chó chết kéo đi ra ngoài.

Tình huống này rốt cuộc là như thế nào biến thành? Biến hóa trước mắt, khiến tất cả mọi người choáng váng.

Tất cả mọi người đang chờ xem Chu đại công tử xử lý hai người không biết trời cao đất rộng, dám can đảm mạo phạm uy nghiêm của hắn.

Không ngờ Chu đại công tử ở trong mắt những người vốn nghĩ oai không ai bì nổi, trong nháy mắt bị những quân cảnh lôi đi như chó chết, người đánh Chu đại công tử kia và người con gái đó ngược lại không có việc gì.

Bạn đang đọc truyện *Quyền Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 34: Một Đám Người Nguy Cơ Mất Chức

Bí thư Huyện ủy Chu Anh Thành đang phê duyệt một tập văn kiện, điện thoại bỗng nhiên vang lên.

Giương mắt nhìn dây số biểu hiện trên máy điện thoại, Chu Anh Thành nhất thời giật mình, nhanh chóng bắt máy điện thoại:

- Lưu thị trưởng, ngài khỏe chứ, tôi là...

- Chu Anh Thành, hiện tại tôi thay mặt Thị ủy Thị chính tuyên bố quyết định khẩn cấp của Thị ủy, căn cứ cuộc họp Thị ủy nhất trí quyết định: lập tức tạm đình chỉ chức vụ bí thư huyện ủy huyện Bình của Chu Anh Thành đang đảm nhiệm, hết thảy chờ kết quả điều tra tiếp tục quyết định! Mặt khác, tôi và Vương thị trưởng lập tức tới ngay!

Không đợi Chu Anh Thành nói cái gì, đầu bên kia điện thoại, thị trưởng thành phố Lỗ Nam nói lãnh băng với Chu Anh Thành.

Nói xong lời nói này, Lưu thị trưởng thậm chí lười cùng Chu Anh Thành nói nhiều thêm một câu, nói xong liền cúp điện thoại.

Trong điện thoại, thị trưởng Lưu Đại Sơn lạnh như băng, khiến Chu Anh Thành nhất thời như rớt vào hầm băng! Đình chỉ tất cả chức vụ chính mình đảm nhiệm? Vì sao phải đình chỉ chức vụ của mình? Rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì?

Ngờ khi Lưu Đại Sơn lần này, Chu Anh Thành làm sao có thể không rõ, tạm thời bãi miễn chức vụ của mình, chẳng qua là cách nói trước khi bị cách chức mà thôi, nhưng Chu Anh Thành thật sự là không rõ, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Chính mình tựa hồ cũng không có phạm phải cái sai lầm gì lớn mà.

Đã xảy ra chuyện gì? Đứng đứng, nhanh chóng gọi điện thoại hỏi một chút xem rốt cuộc là chuyện gì xảy ra, giống như bắt được một cây cỏ cứu mạng. Chu Anh Thành luống cuống tay chân lấy điện thoại cầm tay ra. Sau khi phó bí thư huyện ủy trong điện thoại nói tình huống cho Chu Anh Thành. Chu Anh Thành nhất thời ngây tại đương trường, ngay cả di động rơi trên mặt đất cũng không phát giác... con trai của mình đã gặp phải tai họa ngập trời như vậy?

Biết là chuyện gì xảy ra, Chu Anh Thành hiểu không còn có một tia may mắn: chết chắc rồi.

... ..

Lúc này, cả huyện ủy đã lộn xộn thành một đoàn!

Vừa rồi những chuyện ở Đắc Nguyệt Lâu, người nhìn thấy chỉ ít có mấy chục, mấy chục người này, ai không rõ ràng hợp quan hệ với lãnh đạo huyện? Lúc trước Chu đại thiếu gia trêu chọc cô gái đẹp kia, chuyện như vậy mọi người thấy nhiều, cũng thành thói quen, nhưng đợi cho Chu thiếu gia bị quân cảnh của Bành đội trưởng bắt hết, mọi người lập tức ý thức được, chuyện lần này quá lớn, tiểu tử họ Chu lần này tám phần đã lên trời!

Hơn nữa điểm chết người chính là, Bành đội trưởng của trung đội quân cảnh huyện Bình thế nhưng lại gọi cô bé kia là thủ trưởng? Toàn bộ người nghe được tin tức này đều choáng váng.

Quy củ trong hệ thống quân đội tất cả mọi người biết, chỉ có người cấp bậc cao hơn so với bọn họ, bọn họ mới có thể xưng hô thủ trưởng, nhưng cái cô

bé kia rõ ràng rất trẻ, cũng chỉ hơn hai mươi tuổi, lại có thể khiến cho Bành đội trưởng xưng hô cô ta là thủ trưởng, cô bé này hiển nhiên không thể nào tầm thường, vậy ... thế lực nhà của cô ta rất lớn!

Rốt cuộc lớn bao nhiêu đây? Mọi người đã không dám tưởng tượng.

Con trai của bí thư Huyện ủy, những mầm mống cho mình là người có tư cách, làm cho một vài người đều mắt công tác, ngồi trên xe nhanh chóng tiến đến nơi đóng quân của trung đội quân cảnh! Đến nổi huyện ủy bí thư Chu Anh Thành? Không ai giải thích cho hắn, cũng không ai thông báo với hắn.

Quân cảnh làm việc hiệu suất rất cao, không đến mười phút sau, tình huống cũng đã triệt để tra xong. Chu Tử Hào – con trai bí thư huyện ủy huyện Bình Chu Anh Thành, lúc trước trêu chọc Lý Tuyết Âm tiểu thư đã thú nhận, trừ lần đó ra, Chu Tử Hào còn thú nhận hai lần cưỡng hiếp và ba lần bắt cóc, hơn nữa tựa hồ còn có liên quan đến vụ ba người dân mất tích.

Có những chứng cứ này, Chu Tử Hào nửa đời sau tuy rằng không đến mức ở trong ngục, nhưng đời này xem như xong rồi.

Còn Chu Tử Hào cố gắng xin xỏ Lý Tuyết Âm, hơn nữa nhận chịu trách nhiệm đối với những chuyện phát sinh, tự nhiên không có người nào nhắc tới, loại chuyện này kể tiếp xử lý như thế nào, tất cả mọi người không ngốc, đều hiểu được nên làm cái gì. Những chuyện còn lại, đều là của cảnh sát.

Cái gì? Quân cảnh không có quyền lợi thẩm án ư? Lời này bạn mà hỏi thì thật ngu ngốc, về chuyện có nhiều bối cảnh đằng sau, hết thầy đều là để bảo vệ đứa con của lãnh đạo. Còn trình tự vấn đề? Giản lược hết thầy!

- Trước kia hắn thật sự làm nhiều chuyện xấu như vậy?

Lý Tuyết Âm về mặt chán ghét nhìn Chu Tử Hào, hỏi Trương Anh Duệ.

- Ai biết được?

Trương Anh Duệ nhún nhún vai, cười khổ lắc đầu:

- Việc này có phải thật vậy hay không không biết, nhưng thanh danh tiểu tử này ở huyện chúng tôi tương đối không tốt, đó là sự thật, cho nên tôi đoán chừng, việc này, cho dù là không đúng 10, tám phần hắn là chuẩn.

Bất động thanh sắc Trương Anh Duệ nghe được suy nghĩ trong lòng Lý Tuyết Âm, hơn nữa hợp ý hàn huyên vài câu, quan hệ của hai người so với trước đã hữu hảo rất nhiều.

- Ô, vậy là tốt rồi.

Lý Tuyết Âm thoải mái gạt đầu, tuy rằng cô không có thiện cảm gì với Chu Tử Hào, nhưng không muốn không duyên cớ làm oan uổng người khác, lúc trước còn lo lắng những người này có thể vì tốt cho chính mình mà cố ý thiết kế một số chuyện vu oan cho tên chán ghét này, hiện tại thì mình không cần lo lắng.

Mới vừa cùng Trương Anh Duệ nói vài câu, điện thoại Lý Tuyết Âm vang lên.

- Vâng, không có việc gì, không có việc gì, thật sự không có việc gì, ông yên tâm đi, vâng, cháu biết... cúp nhé!

Cúp điện thoại, Lý Tuyết Âm cười cười với Trương Anh Duệ:

- Một trường bối, chuyện lần này chính là ông ấy hỗ trợ.

- Vậy không biết tôi có cơ hội cảm ơn ông ấy hay không, nếu lần này không có ông ấy, tôi khẳng định liền thăm rồi.

Trương Anh Duệ vui đùa.

- Khẳng định có cơ hội.

Lý Tuyết Âm gật gật đầu.

Đều nói con cháu của quan lớn cả đám đều hung hăng càn quấy, cũng thật theo chân bọn họ quen biết một chút, tựa hồ cũng cũng không phải tất cả mọi người như vậy? Trong lòng Trương Anh Duệ cảm thấy được có chút kỳ quái.

Không biết Lý Tuyết Âm từ trước đến nay luôn không xem đàn ông, không thể nào thuận mắt, trong lòng cũng có chút kỳ quái, vì cái gì mình cảm thấy tiểu tử này thân thiện như vậy? Hắn rõ ràng không có cái gì đặc biệt mà, chỉ là làm cho người ta cảm giác thân thiết một chút, trừ bỏ điều này, cũng không có cái gì.

Hai người đang muốn nói gì, một người chiến sĩ quân cảnh tuổi còn trẻ đi chậm lại đây, hành lễ với Lý Tuyết Âm:

- Thủ trưởng, bên ngoài có mấy người tới thăm ngài, ngài xem?

- Ở đây cô có người quen?

Trương Anh Duệ tò mò hỏi.

- Đoán chừng là các vị lãnh đạo huyện của anh thôi, bọn họ cũng dám đến đây...

Lý Tuyết Âm hừ một tiếng, dạn dò người chiến sĩ:

- Trước tiên ngăn bọn họ lại một chút, sau nửa giờ thì cho bọn họ tiến vào, biết nên làm như thế nào chứ?

- Vâng! Thủ trưởng!

Người chiến sĩ kính lễ, xoay người đi ra ngoài.

Đúng vậy, xảy ra chuyện lớn như vậy, Lý đại tiểu thư làm sao có thể không tức giận? Không gây sức ép một phen, Lý gia là như thế nào? Ngay cả con trai của bí thư huyện ủy của huyện nhỏ nhỏ cũng dám xúc phạm người của Lý gia, còn lại mấy cái tên ngáp nghé nhờ cậy quyền thế địa Lý gia, một đám đều xum xoe đến?

Nửa giờ này, chính là nói cho những người này biết, Lý đại tiểu thư thực sự tức giận, vô cùng tức giận...

... ..

Đã cúp điện thoại, Lý Trường Giang thở phào nhẹ nhõm một hơi: vị tiểu công chúa này không xảy ra việc gì là tốt rồi, không có xảy ra việc gì là may mắn, nếu thật xảy ra chuyện, nếu vị tiểu bà cô từ nhỏ được lão gia yêu thương nhất thật sự xảy ra chút chuyện gì đó?

Vừa nghĩ tới hậu quả nghiêm trọng là lão gia từ rít gào phẫn nộ, Lý Trường Giang cảm giác mồ hôi trên ót mình mới vừa lau lại xuất hiện. Nhưng bây giờ còn chưa phải lúc thả lỏng một hơi, nghĩ đến cái vị đang ở kinh thành kia chờ đợi mình đáp lời, Lý Trường Giang vội vàng tìm được một dây số trong điện thoại di động, ấn gọi.

- Alo. Trường Giang à, Tuyết Âm không có sao chứ?

Điện thoại được nhận, người ở đầu bên kia điện thoại lập tức hỏi.

- Đại ca, anh yên tâm, Tuyết Âm không có việc gì.

Lý Trường Giang nhanh chóng trả lời.

- Không có việc gì là tốt rồi, không có việc gì thật may, nếu nha đầu kia xảy ra chuyện gì, lão gia từ...

Người ở đầu bên kia điện thoại cũng thở phào nhẹ nhõm một hơi, nhưng tựa hồ lập tức ý thức được lời của mình có chút không ổn, lập tức sửa lại:

- Cậu đã nhắc các đồng chí rồi chứ?

Tìm Lý Trường Giang lập tức đập mạnh lên:

- Còn chưa, em gọi điện thoại cho anh báo bình an, sau sẽ nói một tiếng cùng các đồng chí.

- Như vậy cũng tốt...

Người ở đầu bên kia điện thoại trầm mặc:

- Nhưng chuyện lần này nhất định phải giáo huấn cho mấy người đó khắc sâu một chút, không thể để mấy năm tới Lý gia chúng ta không nói được, để cho người khác cho rằng ai cũng có thể giẫm lên đầu Lý gia chúng ta! Cậu hiểu chưa?

- Vâng! Em biết nên làm như thế nào.

Lý Trường Giang nhất thời vui vẻ trong lòng, Lý gia, rốt cục cần thay đổi một chút sao?

... ..

Xe của bí thư thị ủy thành phố Lỗ Nam - Vương Đức Thành cùng thị trưởng Lưu Đại Sơn, rất nhanh tới ngoài cửa lớn nơi đóng quân của huyện đội quân cảnh, nhìn cổng đóng chặt, Lưu Đại Sơn cùng Vương Đức Thành lại nhìn nhau: sự tình phiền toái.

Vừa đúng lúc này, điện thoại của Vương Đức Thành vang lên, lấy điện thoại cầm tay ra vừa nhìn, Vương Đức Thành nhất thời giật mình một cái:

- Tiểu bộ trưởng, chào ngài!

- Vương Đức Thành, sự tình anh đã xử lý tốt rồi chứ?

Giọng nói của Bộ trưởng văn phòng Tỉnh ủy nghe tựa hồ cùng bình thường không có gì khác biệt, cơ hồ nghe không ra một tia cảm tình dao động, nhưng mồ hôi trên mặt Vương Đức Thành lại chảy tràn.

Ngươi còn muốn bộ trưởng thế nào? Bộ trưởng tự mình điện thoại cho ngươi, chẳng lẽ còn chưa đủ rõ ràng? Chuyện này xử lý ra sao, trực tiếp quan hệ đến ghế của mình! Chẳng lẽ ngươi còn hi vọng bộ trưởng về mặt ôn hòa nói cho ngươi biết làm như thế nào?

- Báo cáo Tiểu bộ trưởng, chúng tôi mới vừa tới, căn cứ tình huống chúng tôi vừa mới nắm được, kẻ xấu đã bị khống chế, nhưng vị kia... hình như thực tức giận, hiện tại ngay cả công đều không cho chúng tôi tiến vào ...

Vương Đức Thành lau mồ hôi trên trán, thật cẩn thận nói:

- Chúng tôi đang suy nghĩ biện pháp...

Không đợi Vương Đức Thành cường điệu hoàn khó khăn của mình, đầu kia thanh âm của Tiểu bộ trưởng lập tức dâng cao:

- Vương Đức Thành, có phải anh không biết làm hay không? Ngay cả chút chuyện nhỏ cũng làm không được?

- Dạ? Không đúng không đúng... Tiểu bộ trưởng, tôi sẽ đi ngay bây giờ. Lập tức đi ngay!

Bị Bộ trưởng văn phòng Tỉnh ủy uy hiếp, Vương Đức Thành run lên.

- Hừ, tôi chờ tin tức của cậu, Vương Đức Thành, tôi cho cậu biết, chuyện này nếu cậu giải quyết không tốt, tôi đòi lại người có năng lực lên!

Giọng nói của Tiểu Nham lạnh như băng!

- Vâng, vâng ... xin bộ trưởng yên tâm, xin người lãnh văn phòng Tỉnh ủy yên tâm, Vương Đức Thành nhất định hoàn thành nhiệm vụ!

Vừa cúi đầu khom lưng cam đoan đối với đầu bên kia điện thoại, trong đầu, Vương Đức Thành đã hận Chu Anh Thành tới cực điểm.

Chu Anh Thành, tiên sư tám đời bà cô nhà ngươi!

Bạn đang đọc truyện *Quyền Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35: Thiện Cảm Của Lý Tuyệt Âm

Đội đến khi Vương Đức Thành cùng Lưu Đại Sơn thật vất vả gặp được Lý Tuyệt Âm, hai người phát hiện, Lý Tuyệt Âm đang ở cùng một người tuổi còn trẻ, đang chuyện trò vui vẻ, tựa hồ một chút tức giận đều không có.

Mắt của Vương Đức Thành cùng Lưu Đại Sơn sắp lồi ra rồi: tiểu tử này là ai?

- Lý tiểu thư, chào cô, tôi cùng đồng chí Lưu Đại Sơn đại biểu thị ủy thành phố Lỗ Nam đến đây xin lỗi cô.

Trong lòng cứ việc nghi hoặc, hai người vẫn hiểu rõ nặng nhẹ, dẫn kinh ngạc trong lòng xuống, tư thế vô cùng thấp.

- Hừ!

Lý Tuyệt Âm mới vừa rồi còn mang khuôn mặt xuân phong sáng lạn, trong nháy mắt liền biến thành gió lạnh gào rít giận dữ của mùa đông.

Trương Anh Duệ thực biết điều đứng lên chào hỏi hai vị quan phụ mẫu:

- Vương bí thư, chào ngài, Lưu thị trưởng, chào ngài!

Tiểu tử này... Hay là chính là người thanh niên lúc ấy trượng nghĩa ra tay? Còn nói chuyện làm quen với tiểu công chúa của Lý gia nhanh như vậy sao? Vừa rồi ở bên ngoài hiểu được tình huống, trong đầu Vương Đức Sơn thầm tính toán, hiện giờ nhìn thấy thái độ của Lý Tuyệt Âm đối với Trương Anh Duệ, tự nhiên không dám làm ra vẻ ta đây ở trước mặt Trương Anh Duệ, về mặt ôn hòa nói với Trương Anh Duệ:

- Tiểu Trương đồng chí, trước khi đến tôi đã nghe các đồng chí nói về cậu, thanh niên hữu vi, có tinh thần trọng nghĩa, chưa làm mất mặt nhân dân Lỗ Nam chúng ta, cũng không làm mất mặt Lý lão!

- Vương bí thư ngài quá khen, đây đều là nhân dân chúng ta thuần phác, kỳ thật lúc ấy không ít người đều muốn làm như vậy, nhưng bị tôi làm trước.

Cố nén cảm giác trong lòng, Trương Anh Duệ nói thực khiêm tốn.

- Tiểu đồng chí thật hiểu chuyện.

Tuy rằng Trương Anh Duệ một chút cũng không nói gì về chính mình, nhưng Vương Đức Thành cùng Lưu Đại Sơn vẫn vô cùng vui sướng trong lòng.

Vì sao? Mặc dù không nói thẳng, nhưng cũng là ám chỉ chính mình có công lãnh đạo địa phương, bằng không vì cái gì địa phương mà những quan viên khác lãnh đạo, dân chúng đều thuận phác không đứng dậy, riêng chỉ có địa phương chính mình lãnh đạo này, là có thể có "Dân phong thuận phác", có gan cùng thế lực ác đấu tranh?

Đúng rồi, người trẻ tuổi kia là làm cái gì nhỉ?

Nghĩ đến đây, tiểu tử giúp mình giải quyết một cái phiền phức lớn như vậy, đồng thời coi như là gột rửa một tay giải thích và bảo vệ cái ghế quan của chính mình, hơn nữa tiểu tử này nhìn qua còn rất thuận mắt, cảm tưởng của Vương Đức Thành cùng Lưu Đại Sơn về Trương Anh Duệ đã khá nhiều, có ý tưởng muốn nâng đỡ tiểu tử này một chút.

Trong lòng nghĩ như vậy, Vương Đức Thành cùng Lưu Đại Sơn cũng không dám quên hiện tại chuyện trọng yếu nhất là cái gì.

Mới vừa rồi bị Vương Đức Thành đoạt sự nổi bật của mình, trong lòng Lưu Đại Sơn rất là khó chịu, nếu nguy cơ không được hóa giải, Vương Đức Thành cướp công đầu cũng thôi, nhưng người sáng suốt vừa nhìn là biết vị Lý đại tiểu thư này, con tức trong lòng đã tiêu tan, chờ đợi mình bị người này cấp đoạt công đầu của mình, vậy chức thị trưởng lão tử còn làm thế nào được ?

Lập tức giành nói với Lý Tuyết Âm trước Vương Đức Thành:

- Nếu tình hình đã cơ bản được khống chế, vậy... hay là Lý tiểu thư đi chỗ nào an dưỡng?

- Có cái gì phải an dưỡng, tôi cảm thấy nơi này rất tốt.

Lý Tuyết Âm trên mặt vẫn lạnh, thanh âm cũng lạnh băng.

Vừa nói đến vấn đề này, Vương Đức Thành cùng Lưu Đại Sơn cũng kịp phản ứng : huyện ủy huyện Bình còn chưa có ai nhận lỗi với người ta đâu.

Mẹ kiếp! Các người làm kẻ phá hoại, thế nhưng lại để lão tử bị mắng? Nghĩ như vậy, con tức trong lòng lại lên. Lưu Đại Sơn lấy điện thoại cầm tay ra tức giận mắng:

- Triệu Văn Đường, huyện Bình các ông có còn ai không? Các ông còn xứng đáng với tín nhiệm của nhân dân hay không ?

Lời này nói rất nghiêm trọng.

Nghe nói vậy, Huyện trưởng trung đội quân cảnh huyện Bình Triệu Văn Đường đứng ngoài cửa lớn, trong lòng kêu khổ, chỉ cảm thấy cho dù là ăn 3 cân Hoàng Liên cũng không đáng như vậy, nhưng lãnh đạo lên tiếng, phía dưới ai dám không làm? Khuôn mặt khổ sở:

- Lưu thị trưởng, chúng tôi sớm đã tới rồi, nhưng Lý tiểu thư tâm trạng không tốt lắm, không muốn gặp chúng tôi ...

- Không cần, lúc này tôi không muốn gặp những người đó!

Lý Tuyết Âm lên tiếng, khiến Vương Đức Thành cùng Lưu Đại Sơn trợn mắt há hốc mồm: cảm thấy con tức của bà cô này lớn như vậy?

- Vương bí thư, Lưu thị trưởng, hay là để tôi khuyên Lý tiểu thư?

Trương Anh Duệ cười khổ, thấp giọng nói với hai vị quan phụ mẫu này,

- Hai vị cũng phải thể hiện thành ý của Lỗ Nam chúng ta đi!

Ồ? Chàng trai thực thông minh, trực giác chính trị rất敏锐!

Có lời nói này của Trương Anh Duệ nhắc nhở, Lưu Đại Sơn cùng Vương Đức Thành lập tức ý thức được vì cái gì Lý Tuyết Âm không muốn gặp mình, thậm chí không thèm gặp những lãnh đạo của huyện: đúng, còn chưa có ý kiến xử lý Chu Anh Thành đó, người ta làm sao có thể muốn gặp họ? Đây không phải trắng trợn miệt thị uy nghiêm và địa vị Lý gia sao?

Sai lầm quá nghiêm trọng.

... ..

Vương Đức Thành cùng Lưu Đại Sơn đều đi rồi, Trương Anh Duệ cùng Lý Tuyết Âm lại tiếp tục nói chuyện như trước, Lý Tuyết Âm nhìn nhìn Trương Anh Duệ, tò mò hỏi:

- Hiện nay anh có thể đoán được lai lịch tôi không đơn giản chứ?

Trương Anh Duệ không nói gì gật đầu, ta đoán trước rồi.

- Nhưng anh có chút kỳ quái.

Lý Tuyết Âm đánh giá Trương Anh Duệ, lắc đầu, tựa hồ không minh bạch.

- O? Như thế nào mà kỳ quái?

- Nếu anh biết lai lịch của tôi không đơn giản, nếu quan hệ cùng tôi tốt, đối với anh khẳng định có lợi. Nhưng vì cái gì anh không làm như vậy đây?

Trương Anh Duệ nở nụ cười: sớm biết cô sẽ hỏi như vậy.

- Rất đơn giản ...

Trương Anh Duệ bê trà lên uống một ngụm,

- Cho dù là tôi muốn leo lên nhờ cô, vậy cũng phải có tư cách leo lên mới được, cái khác không dám nói, chỉ căn cứ những điều nhìn thấy khi đó. Có thể hiểu nhà cô có vai vế rất cao ở quốc gia chúng ta. Một khi đã như vậy, vậy thì không phải là chỗ người nào cũng có thể leo lên, nói trắng ra một chút, nếu không có tài sản vài tỉ, ngay cả tư cách leo lên đều không có.

- Mà tôi đây ...

Trương Anh Duệ chỉ chỉ cái mũi của mình:

- Tôi chỉ là một tiểu thương nhân tài sản không đến hai trăm vạn mà thôi, làm sao có thể có tư cách kia? Cho nên, một khi đã như vậy, còn không bằng coi cô là một người bạn ngẫu nhiên gặp, rồi chơi thân, tuy rằng lúc này nói chuyện vui vẻ, nhưng sau này mọi người còn có cơ hội gặp mặt hay không, có cơ hội ngồi cùng một chỗ uống trà nói chuyện phiếm hay không, còn chưa biết đâu.

- Còn lợi lộc, bây giờ tôi có thể ngồi ở chỗ này cùng cô uống trà nói chuyện phiếm, mà lại nói chuyện thật cao hứng, tín hiệu này đủ để cho hai vị vừa rồi kia rõ ràng rồi nhĩ? Tôi nghĩ chỗ tốt này không coi là nhỏ.

Lý Tuyết Âm nở nụ cười.

Lần đầu cô gặp được người có ý nghĩ lý trí rõ ràng như vậy. Trong lòng có chút thất vọng, nhưng cao hứng hơn, đúng vậy, giống như lời của Trương Anh Duệ, hai người quá khác, giữa hai người hoàn toàn không có khả năng tồn tại nhiều thân thiết, hẳn có thể nhận thức chuẩn xác được chênh lệch này ... Cái này quá tốt, phi thường tốt.

Thấy Trương Anh Duệ có thể như thế nhận thức rõ ràng chênh lệch hẳn và mình, Lý Tuyết Âm yên tâm, lúc trước cô còn lo lắng Trương Anh Duệ có thể giống như là những thương nhân mà mình đã gặp, nhìn thấy mình liền liều mạng muốn ôm đùi Lý gia, nhưng hiện tại, có thể yên tâm.

Đương nhiên, Lý Tuyết Âm cũng không phải cái loại người không biết ân, giống như chính hần nói, hần bây giờ có thể cùng mình ngồi ở uống trà, giúp đỡ với hần cũng đã là không nhỏ.

Hiện tại, Lý Tuyết Âm thực sự quý trọng loại cảm giác này... Muốn vươn lên cao có nhiên có chỗ tốt, nhưng cũng không có nghĩa là người chỗ cao cũng không muốn nói chuyện cùng người không có bất kỳ mong muốn được hiệu quả và lợi ích.

Trong phòng hội nghị huyện ủy huyện Bình, hiện tại đang tiến hành họp hội nghị thường ủy thành phố Lỗ Nam.

Cơ hồ không có bất kỳ do dự, thường ủy Lỗ Nam liền thông qua bãi miễn chức vụ của đồng chí Chu Anh Thành đảm nhiệm, hủy bỏ tư cách đảng viên, hơn nữa lấy danh nghĩa "Nhận được quần chúng báo cáo, đồng chí Chu Anh Thành bí thư huyện ủy huyện Bình không làm tròn trách nhiệm, tham ô nhận hối lộ", đề cho người của Ban Kỷ Luật - Thanh tra thành phố Lỗ Nam đem mang đi .

Hiện tại mọi người lo nghĩ vấn đề là, làm như thế nào, mới có thể được Lý đại tiểu thư tha thứ, hoặc là nói làm thế nào mới có thể được phó tỉnh trưởng thường vụ Lý Trường Giang cùng bộ trưởng Tỉnh ủy Tiểu Nham tha thứ? Hiện tại làm những điều này, rốt cuộc có đủ hay không?

Hai vị này, chính là trực tiếp trông coi ghế của mình, đối mặt sự phẫn nộ của Lý gia, một khi xử lý không tốt, ghế của mình có thể giữ không được.

Khi Trương Anh Duệ đang cùng Lý Tuyết Âm chuyện trò vui vẻ, những người lãnh đạo này đang cân nhắc làm như thế nào mới có thể tiêu trừ lửa giận của Lý lão đối với chính mình, ông chủ của Đắc Nguyệt Lâu - Tào Đại Vi đang trong tình cảnh bí thảm.

Tuy rằng Đắc Nguyệt Lâu cũng không bị cảnh sát ra lệnh cưỡng chế ngừng kinh doanh, nhưng thành phố lớn như vậy, sự tình gì có thể giấu được mọi người? Nói khoa trương chút, Huyện trưởng đánh cái rắm, sau nửa giờ toàn bộ huyện cũng biết, huống chi là một sự kiện lớn như vậy!

Tào Đại Vi lo đến độ giống như kiến bò trên chảo nóng, gọi điện thoại khắp thế giới với những người trong ngày thường vỗ ngực với hần tỏ vẻ gặp vấn

đề gì có thể nhờ bọn hắc cứu trợ, dù trời sập xuống bọn hắc cũng có thể giúp cho Tào Đại Vĩ hắc với danh nghĩa "Bằng hữu".

Nhưng toàn bộ điện thoại chỉ có hai kết quả, hoặc là vừa nhận điện lập tức như là trốn ôn thần mà cúp điện thoại, hoặc là tắt máy! Nhìn thấy biểu hiện những người trong ngày thường một đám cùng mình giao tình như bằng hữu đó, Tào Đại Vĩ chỉ cảm giác tim mình bị đưa đến dưới sông băng Nam Cực, ngay cả một chút độ ấm đều không có.

- Đều là lũ khốn! Khốn nạn!

Hoàn toàn bỏ quên hi vọng, Tào Đại Vĩ như một con chó ghê không nhà để về, ngồi liệt ở phòng làm việc của mình, hai mắt vô thần. Gian văn phòng Tào Đại Vĩ cũng không biết mình còn có thể ngồi được mấy ngày, một ngày? Hai ngày? Hoặc là một tuần?

Bạn đang đọc truyện *Quyền Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 36: Người Đáng Kính Nhất

- Không còn sớm, cô cũng nên nghỉ ngơi cho tốt, tôi đi về trước .

Hàn huyền thời gian dài như vậy, nhìn thấy vẻ uể oải trên mặt Lý Tuyết Âm, Trương Anh Duệ đứng dậy cáo từ.

Lý Tuyết Âm gật đầu đứng dậy,

- Ủm, ngày mai tôi qua tìm anh nhé? Có được hay không?

- Có cái gì không được ...

Hai mắt Trương Anh Duệ nhất thời tỏa ánh sáng,

- Hiện tại không biết có bao nhiêu ánh mắt đang nhìn chăm chăm cô, và thuận tiện nhìn chăm chăm tôi đâu. Ngày mai cô vừa đứng ở cửa hàng của tôi ... Xôn xao! Tôi xem người nào không nghĩ mấy chuyện xấu về tôi, đến lúc đó vốn đại thiếu gia cũng thành cáo mượn oai hùm !

- Anh sẽ tác quái!

Lý Tuyết Âm nhất thời nở nụ cười, đánh nhẹ vào Trương Anh Duệ.

Lý Tuyết Âm thấy trong lòng rất kỳ quái, vì cái gì đối với những người luôn muốn theo mình trục lợi, chính mình một chút thiện cảm cũng không có, nhưng đối với Trương Anh Duệ này, một người có cái gì thì nói cái đó, tựa hồ còn có tính khí thích trục lợi, chính mình chẳng những không có gì mất hứng, ngược lại còn muốn giúp đỡ hắn? Rõ ràng là muốn cáo mượn oai hùm từ bốn cô nương sao!

- Tốt, không hàn huyền nữa, sáng mai gặp.

Trương Anh Duệ phát phát tay, vỗ vỗ mông.

- Ủm, sáng mai gặp... Bành đội trưởng, phiền anh giúp tôi tiến một chút vị ân nhân cứu mạng của tôi .

Lý Tuyết Âm đứng lên, vẫy tay nói với Bành Liên Phi đứng làm lính gác cách đó không xa.

- Dạ!

Phía trước còn luôn luôn vì không thể cùng Trương Anh Duệ tạo quan hệ mà âm thầm chán nản, Bành Liên Phi nghe được Lý Tuyết Âm nói một tiếng này, lập tức hưng phấn đáp.

Phía trước Bành Liên Phi liền đứng ở cách Trương Anh Duệ cùng Lý Tuyết Âm không xa phụ trách bảo vệ, cho nên hai người đã nói những gì, Bành Liên Phi nghe được rất rõ, thấy Trương Anh Duệ cùng Lý Tuyết Âm đùa giỡn chuyện trò vui vẻ, tựa hồ không gì không thể nói, tựa hồ vị Lý đại tiểu thư này thật là một tiểu thư khuê các hiền hoà. Nhưng nếu ai cho rằng như vậy, đây tuyệt đối là đầu bị ván cửa phá hủy... Bành Liên Phi rất rõ ràng, Lý Tuyết Âm sở dĩ hiền hoà với Trương Anh Duệ, một là vị này lúc ấy trượng nghĩa ra tay tạo một cái ấn tượng tốt với Lý đại tiểu thư; hai là, vị ông chủ Trương này rất may. Thấy việc nghĩa hăng hái làm, nhưng mấy người thấy việc nghĩa hăng hái làm mà có thể làm được như vị ông chủ Trương này?

Quan sát đến quá trưa, Bành Liên Phi sớm đã cho ra quyết luận, vị họ Trương này cũng không phải là một nhân vật đơn giản, chỉ cần cho hắn một cơ hội, người đó là nhân vật có thể một bước lên mây! Nhân vật như vậy, người không thừa dịp này kết giao hảo, còn muốn chờ khi nào? Đợi cho người ta nổi danh mới chạy đến trước mặt người ta xum xoe? Đến lúc đó người ta ai còn nhìn nhận người?

Trong lòng có ý nghĩ này, thái độ của Bành Liên Phi với Trương Anh Duệ tự nhiên khá hơn nhiều.

Trương Anh Duệ tự nhiên cũng không phải người ngu, kết giao cùng một nhân vật có thực quyền trong huyện như vậy, tự nhiên cũng là rất nhiều chỗ tốt.

- Đúng rồi, Trương huynh đệ, hỏi chút, chỗ các cậu còn nhận người không?

Ra khỏi cổng huyện đội quân cảnh, đã có thể kiên trì xưng hô Trương Anh Duệ thành huynh đệ thay vì "ông chủ Trương", Bành Liên Phi hỏi Trương Anh Duệ.

- Sao vậy? Bành đại ca có người nào đó cần tìm công việc?

Bành Liên Phi hỏi vấn đề, khiến Trương Anh Duệ có chút kỳ quái,

- Hiện tại hẳn là còn chưa phải là vì binh lính giải ngũ cần ổn định công tác chứ?

Bành Liên Phi khoát tay,

- Không phải, là chiến sĩ trước kia đi lính ở chỗ chúng tôi!

Trước kia đi lính ở đây? Thì là người đã giải ngũ ư? Trương Anh Duệ lặng đi một chút, không hiểu được:

- Giải ngũ? Giải ngũ rồi không phải là về với gia đình sao?

Trên mặt Bành Liên Phi có chút xấu hổ:

- Máy người đó ... gia cảnh nghèo quá, sau khi xuất ngũ chưa về nhà, cho nên...

Thì ra là như thế này, trong lòng Trương Anh Duệ minh bạch rồi.

Loại chuyện này hẳn nghe nói qua, ở vùng Tây Bắc hoặc là Tây Nam, điều kiện kinh tế nông thôn tương đối kém, không ít người địa phương đều muốn tham gia quân ngũ, cho rằng một phương thức ra ngoài từng trải, mà những thanh niên đã từng đi lính ở bên ngoài, sau khi giải ngũ phần lớn không muốn trở về nhà mình, tình nguyện ở nơi đã đi lính tìm công việc.

Tuy rằng dựa theo quy định ổn định sau giải ngũ, binh lính sau khi giải ngũ trở lại nguyên quán trên nguyên tắc do chính phủ địa phương lo ổn định công tác, quân nhân xuất ngũ công tác ổn định, luôn luôn là một vấn đề có tính nan giải cả nước, đối với tình kinh tế phát đạt còn như thế, huống chi những tỉnh kinh tế không phát đạt? Hơn nữa ăn ngay nói thật, trình độ văn hóa binh lính giải ngũ đều tương đối kém, ở nơi này tìm được một công việc tốt làm sao dễ dàng!

- Bây giờ còn chưa tìm được công tác?

Trương Anh Duệ nhíu mày, nếu chỉ có hai ba người còn dễ nói, nhưng nếu như nhiều người, sự tình cũng có chút khó giải quyết:

- Vậy bọn họ hiện tại đang làm cái gì? Có mấy người?

Trương Anh Duệ không trực tiếp cự tuyệt, Bành Liên Phi thở dài nhẹ nhõm một hơi, nói,

- Không nhiều lắm, chỉ có ba, đều làm người phục vụ ở trong cửa hàng cơm!

Những thanh niên đã vì quốc gia không oán không hận kính dâng thanh xuân của chính mình, thế nhưng giải ngũ rồi ... Trương Anh Duệ trong lòng thở dài, cũng không phải có cái gì khinh thường người phục vụ, chính là những chiến sĩ này chứng minh được thật sự là... Làm cho người ta không có cách nào dễ chịu.

- Ba...

Trương Anh Duệ trầm ngâm một chút:

- Ok, ba người này, anh cho bọn họ tới đi.

- Thật sự? Sẽ không để cho lão đệ bị khó xử chứ?

Bành Liên Phi liếc mắt, con người không khỏi sáng ngời, lập tức lại có chút không yên lòng.

Vì chuyện công việc cho ba chiến sĩ này, Bành Liên Phi không ít lần xin người khác giúp đỡ, chính là hiện tại họ ở trong tiệm cơm làm người phục vụ, cũng là ông chủ nể mặt mình mới giúp ba người chiến sĩ này, hiện tại Trương Anh Duệ thoải mái như vậy mà đáp ứng, ngược lại khiến Bành Liên Phi có chút không yên.

- Không làm khó dễ, vừa rồi tôi nghĩ đến một biện pháp, cửa hàng ô tô 4S không phải đều có phục vụ cứu viện đường xa sao, cửa hàng chúng tôi cũng

muốn làm sửa chữa cứu viện đường xa, chỉ cần là ở trong phạm vi thành phố chúng ta, xe của anh phá hủy ở trên đường, mặc kệ có phải anh mua xe từ cửa hàng chúng tôi hay không, chỉ cần gọi điện thoại, chúng tôi lập tức liền phái người đi giúp anh xử lý. Đến lúc đó sẽ huấn luyện, cho ba chiến sĩ này biết làm thế nào?

- Hà?

Bành Liên Phi há to miệng, nói không ra lời. Nghe được Trương Anh Duệ nói như vậy, Bành Liên Phi làm sao có thể không rõ đây là ý tưởng Trương Anh Duệ làm thời nghỉ ra được ổn định công việc cho ba người chiến sĩ kia? Những thương gia khác, có nhà ai mở kiểu phục vụ này? Đối với một người bạn như thế này, Bành Liên Phi không khỏi cảm động trong lòng, đây mới là người mình nên nhận làm bằng hữu.

Bành Liên Phi kinh ngạc, trong lòng Trương Anh Duệ lại có chút thỏa mãn, nghĩ nghĩ, nếu là làm người tốt, vậy dứt khoát làm cho đủ:

- Còn tiền lương, Bành đại ca cũng không cần lo lắng, sẽ giống như các công nhân khác trong cửa hàng chúng tôi, đều là 1000 tiền lương cơ bản thêm trích phần trăm, mặt khác còn có nghỉ đến bọn họ công tác vất vả, mỗi lần ra ngoài còn có trợ cấp, xe ra ngoài công tác cũng do công ty cung cấp, hơn không dám nói, nhưng một tháng tiền lương ngoài 1500 có thể nắm chắc. Nếu họ không đồng ý, tiền lương không thỏa mãn, đến lúc đó tôi cũng khó quản lý.

- Đủ rồi đủ rồi.

Bành Liên Phi kích động liên tục gật đầu, kích động có chút không biết nói cái gì cho phải: hiện tại ba người kia một tháng cũng bảy tám trăm đồng tiền lương mà thôi, lần này tiền lương tăng lên gấp đôi, còn có thể học được một tay nghề sửa xe, quan trọng nhất là công việc vẫn còn nhẹ nhàng và có thể diện hơn, còn có cái gì chưa đủ ?

- Vậy được, anh nói cho bọn họ biết hiện tại bọn họ có thể đến cửa hàng của tôi, ta cùng nhau về... Lão ca cũng cùng đi theo xem?

Trương Anh Duệ vừa nghĩ, thuận tiện phát ra ý mời Bành Liên Phi.

- Cái này...

Tìm Bành Liên Phi đập thành thịch, quay đầu lại nhìn nhìn cổng trung đội quân cảnh, bên trong còn có một vị tiểu bà cô ở nơi đây.

Trương Anh Duệ lập tức minh bạch ý tứ của hắn, vẫy vẫy tay với một vị tiểu chiến sĩ đứng bên cạnh cổng:

- Phiên toái cậu đi vào nói một tiếng với Lý Tuyết Âm cô nương, nói tôi cùng Bành đội trưởng có chút chuyện, Bành đội trưởng cần theo tôi đi ra ngoài.

Trương Anh Duệ vừa rồi đối thoại cùng Bành Liên Phi, tiểu chiến sĩ kia nghe được rất rõ, lão chiến hữu của mình lập tức là có thể tìm được một công việc tốt, trong lòng sớm đã cao hứng nhiều, nghe Trương Anh Duệ nói như vậy, lại thấy Bành Liên Phi không có phản đối, lập tức cao hứng phấn chấn đi vào.

Không đến hai phút, tiểu chiến sĩ đã ra rồi, trên mặt thật cao hứng:

- Đội trưởng, thủ trưởng nói ngại cứ đi, không sao.

Có Lý Tuyết Âm nói những lời này, Bành Liên Phi rốt cục thả lỏng, lấy điện thoại cầm tay ra gọi:

- Vương phi tên tiểu tử nhà cậu đang làm gì đó? Cái gì? Đang làm việc? Xin ông chủ của các cậu cho nghỉ, lập tức mang hai cái thang nhóc đến chỗ lão tử nơi này! Cho cậu 10 phút!

Trời! Đội trưởng quả nhiên uy phong.

10 phút sau, bảo gác cũng không ngăn lắm, nhưng nói dài cũng không dài, Trương Anh Duệ cùng Bành Liên Phi tán gẫu không bao lâu, ba người còn mặc quần áo người phục vụ, một đầu đồ mồ hôi đã chạy tới .

- Đội trưởng, ngài tìm chúng tôi có chuyện gì sao?

Ba người thanh niên một đầu đồ mồ hôi đã chạy tới cúi chào Bành Liên Phi, nhưng nói đến một nửa mới ý thức mình đã không còn là một người lính , sắc mặt nhất thời tối sầm lại, giờ tay lên một nửa lại thu trở về.

Thấy một màn như vậy, Trương Anh Duệ mỉm cười.

Tâm tình Bành Liên Phi cũng không tốt lắm, nhưng đội trưởng rốt cuộc là đội trưởng, rất nhanh điều chỉnh được cảm xúc, hưng hăng sờ cái mũi:

- Ba thằng nhóc cậu xem ra thật có phúc, vị này chính là ông chủ Trương, mở cửa hàng xe máy, vừa rồi ông chủ Trương nói, cần các cậu đến đó, tiền lương cơ bản 1000, hơn nữa trích phần trăm cùng tiền thưởng, trợ cấp, một tháng ít nhất không kém 1500.

Nhiều như vậy?

Ba người chiến sĩ giải ngũ hiện tại mỗi tháng tiền lương chỉ có 700, nghe được đội trưởng tòm công việc cho mình, tiền lương lại tăng lên gấp đôi, trên mặt

về mặt không thể tin được: chính là người của huyện, hiện tại thông thường tiền lương cũng chỉ là 1000 đến 1200 thôi. Chỉ điều này, cũng đã làm cho những người này không ngừng hâm mộ, tiền lương của mình lại cao hơn dân bản xứ nữa?

- Được, Trương huynh đệ nói, bây giờ hãy đi xem trước.

Bành Liên Phi phát phát tay, năm người lên xe việt dã vừa rồi tiểu chiến sĩ kia mới lái tới.

Bạn đang đọc truyện *Quyền Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 37: Bước Đầu Tiên Quan Hệ Với Quan Trường

- Trương huynh đệ, đây là cửa hàng của cậu?

Chứng kiến cửa hàng diện tích vượt qua 500 mét vuông, về mặt Bành Liên Phi kinh ngạc. Trước khi đến cũng đã đoán được cửa hàng của Trương Anh Duệ không nhỏ, nhưng tại tận mắt thấy rồi, Bành Liên Phi vẫn bị cảm giác chính mình thấy hù sợ.

- Vâng, vừa mới mở, nhưng kinh doanh cũng tạm được, mọi người coi như là nể tình... Chị Lý, phiền chị đem mấy chén nước lại đây.

Trương Anh Duệ cười tiếp đón, nhân viên cửa hàng lâm thời đảm nhiệm vai trò người phục vụ.

- Trương huynh đệ, cậu thật sự là... Còn trẻ như vậy đã có gia sản lớn như vậy...

Bành Liên Phi cảm khái lại đánh giá một chút cửa hàng này và xe máy rực rỡ muôn màu bày đặt bên trong, trong mắt có chút hâm mộ:

- Gia sản lớn như vậy, ít nhất cũng phải mấy trăm vạn?

Mấy trăm vạn? Đi theo sau Bành Liên Phi, ba người kia bị hù đầu lười xỏ ra không quay về nổi: má ơi, là bao nhiêu tiền?

- Không nhiều như vậy.

Trương Anh Duệ cười cười, không nói nhiều vấn đề này.

- Con trai, đây là?

Thấy Trương Anh Duệ mang từ bên ngoài trở về cửa hàng mấy quân cảnh, hơn nữa còn là thượng úy, Trương Đức Vĩ không khỏi sừng sốt.

- Cha, con giới thiệu cho cha ..

Trương Anh Duệ cười tự nói với cha mình không cần ngại:

- Vị này chính là Bành đội trưởng trung đội quân cảnh huyện chúng ta, đây là ba người cấp dưới của anh ấy, giải ngũ rồi, định đến làm ở cửa hàng chúng ta.

Đội trưởng quân cảnh huyện đội? Trương Đức Vĩ bị lời của con mình làm hoảng sợ: đây chính là lực lượng quân sự cực mạnh của huyện, đóng quân ở huyện, nhân vật như vậy thật rất lớn, thế nhưng lại chuyển trò vui về ở trong này cùng con trai mình ư?

Không đợi Trương Đức Vĩ kịp phản ứng, Trương Anh Duệ lại giới thiệu Trương Đức Vĩ cho Bành Liên Phi:

- Bành đại ca, vị này chính là cha tôi, lão gia ngày trước cũng tham gia quân ngũ.

Vị này năm đó cũng đã từng đi lính? Quân nhân thấy quân nhân, cho dù là quân nhân giải ngũ, cũng không tự giác cảm giác được thân thiết, vội vàng đứng lên, ba người cùng cúi chào:

- Chào Lão tiền bối !

Hân huyên chừng mười phút đồng hồ, trong lòng còn băn khoăn về Đại tiểu thư Lý Tuyết Âm, Bành Liên Phi không dám ở lâu, đứng dậy cáo từ :

- Chuyện của ba huynh đệ của tôi, liền phiền toái Trương huynh đệ... Sau này có chuyện gì thì nói cho tôi một tiếng, cái khác không dám nói, ở mảnh đất

này huyện Bình này, người bình thường nhất định sẽ cho tôi chút mặt mũi, cũng không có ai dám tới quấy rối.

Trương Anh Duệ biết vì cái gì y gấp gáp trở về như vậy, cũng không giữ hân, gật gật đầu, nói với Bành Liên Phi :

- Ok, Bành đội trưởng còn có nhiệm vụ, tôi sẽ không giữ anh, hôm nào huynh đệ chúng ta tiếp tục tán gẫu.

- Ủ, hôm nào tiếp tục tán gẫu...

Nghiêng đầu sang chỗ khác nhìn Vương Phi ba người, hung hăng nói:

- Nói cho các cậu biết, ba thằng nhóc, Trương huynh đệ nể mặt mũi của ta mới cho các cậu đến, đến sau này đừng làm mất mặt lão tử, nếu không lão tử xử lý ba người các cậu!

Giáo huấn xong thủ hạ của mình, Bành Liên Phi xoay đầu lại rồi nói với Trương Anh Duệ:

- Trương huynh đệ, ba thằng nhóc này nếu dám không nghe lời, cậu cứ thoải mái xử lý bọn họ, đánh cho chết! Không cần vì tôi.

- Người Bành đội trưởng mang đến, tôi còn có cái gì lo lắng ?

Trương Anh Duệ cười nịnh nọt nói.

Lời này nghe khiến cho người ta cảm thấy được thoải mái.

Những lời này của Trương Anh Duệ lập tức khiến trên mặt Bành Liên Phi cười nở hoa, cười vỗ vỗ bả vai Trương Anh Duệ:

- Tôi về, huynh đệ, sau này không có việc gì liên qua chỗ của tôi chơi.

Nói xong nháy mắt với Trương Anh Duệ:

- Mỗi tuần, trung đội quân cảnh chúng tôi đều phải tiến hành huấn luyện bắn.

Ồ! Đây là công khai lợi dụng cơ hội này cho mình cơ hội chơi súng mà! Không có người con trai nào có thể cự tuyệt hấp dẫn của vũ khí, Trương Anh Duệ nhất thời mừng rỡ, liên tục gật đầu:

- Vâng, quyết định như vậy! Hôm nào định đến Bành đại ca uống chén nước.

- Còn Bành đại ca?

Bành Liên Phi ra vẻ hờn giận:

- Kêu anh Bành!

"Bành đại ca" so sánh với "anh Bành", hiển nhiên vẫn là "anh Bành" có vẻ gần hơn một chút.

Trương Đức Vĩ cũng choáng váng: đây rốt cuộc là chuyện gì xảy ra? Làm sao con trai mình đi ra ngoài ăn bữa cơm, trở về đã cùng đội trưởng quân cảnh trong huyện thân như vậy, đã đến mức xưng huynh gọi đệ?

Giải thích thì khó hiểu, Trương Đức Vĩ trong lòng hiểu được, chuyện tốt như vậy, người bình thường chính là cầu đều cầu không được, có một tầng quan hệ như vậy, những tên côn đồ thông thường, ai còn dám tới cửa gây chuyện?

- Con trai, rốt cuộc là chuyện gì xảy ra? Con quen Bành đội trưởng thân như vậy từ lúc nào?

Bành Liên Phi vừa đi, trong lòng sớm đã vô cùng băn khoăn, Trương Đức Vĩ khẩn cấp hỏi:

- Còn nữa, không phải con với chị Bạch cùng đi mời cơm Vương đội trưởng - đội cảnh sát giao thông huyện sao? Sao chị Bạch bây giờ còn chưa trở về?

- Ôi, chuyện hôm nay tự mình hỏi tường một chút con còn cảm thấy như lọt vào trong sương mù đây. Cha, cha ngồi xuống, con từ từ nói với cha.

Nghĩ tới sự tình hôm nay, Trương Anh Duệ cười khổ lắc đầu, đem những chuyện buổi trưa hôm nay gặp phải lúc ăn cơm, từ đầu chí cuối nói với Trương Đức Vĩ.

- Con trai, con làm rất đúng!

Nghe con trai nói xong, Trương Đức Vĩ khen ngợi gật đầu,

- Con trai Trương gia Chúng ta nhi tử, cần có một tâm huyết với chính nghĩa... Con xem cha nói với con rồi, người tốt có báo đáp, hiện tại ứng nghiệm rồi chứ?

Sau đó cũng không thể cãi lại ý của cha, Trương Anh Duệ cười nói:

- Vâng, đúng rồi, cha, vừa rồi Bành đội trưởng đưa tới ba người này, đều giao cho cha dạy nhé!

Vừa rồi không nói đến mấy người, Trương Đức Vĩ đã quên mất, hiện tại Trương Anh Duệ vừa nói, Trương Đức Vĩ cũng có chút sốt ruột:

- Con trai, chúng ta ở đây đã đủ người rồi, con cho ba người này vào, một người thì thôi, nhưng lần này chính là ba người, thế này... cũng quá nhiều.

Trương Đức Vĩ còn tưởng rằng ba người này có thể đến, hoàn toàn là bởi vì Trương Anh Duệ không có cách nào khác cự tuyệt Bành Liên Phi, nhưng vấn đề là, ba người này xếp như thế nào, cửa hàng đã đủ chỗ như vậy, một cái cây cái củ cũng cần một cái hồ, nhiều thêm tới ba người làm sao bây giờ?

- Cha, cha đừng có lo, con không ngốc, cũng không thể để ba người lại đây ăn không ngồi rồi, ba người này con có sự sắp xếp khác...

Đem ý tưởng mình muốn thành lập phục vụ 4S đường xa cứu viện nói cùng Trương Đức Vĩ, Trương Anh Duệ khiêm tốn hỏi:

- Cha cảm thấy ý nghĩ này cả con thế nào?

- Như vậy sao?

Trương Đức Vĩ vuốt cằm cạo xanh mét, như có suy nghĩ gì.

Trương Đức Vĩ không ngốc, tương phản, thậm chí có thể xem như rất có đầu óc, sau khi con trai nói ý nghĩ của mình, lập tức tính toán ở trong lòng khả năng thực hiện:

Đầu tiên, ai cũng không dám cam đoan chính mình đi xe bên ngoài không xảy ra trục trặc. Nếu như là tới gần nơi sửa chữa thì dễ lo liệu. Nhưng nếu như là hơn nửa đêm? Hay là một thôn từ trước đến sau không có một cửa hàng nào? Đến lúc đó thật khó, khóc cũng không khóc nổi. Chuyện như vậy Trương Đức Vĩ cũng gặp phải rồi, lúc đó, chỉ cần có thể giải quyết vấn đề chính mình gặp phải, cho dù là dùng nhiều tiền thêm vài lần, trong lòng cũng cam tâm tình nguyện;

Thứ hai, gia tăng hạng mục phục vụ như vậy, kỳ thật cũng không tốn thêm bao nhiêu tiền, dù sao người xui xẻo như vậy cũng không nhiều, nhưng ảnh hưởng cho tâm lý khách hàng thật lớn, bây giờ mọi người bán xe đều giống nhau, giá cả cũng không chênh lắm, ai không muốn chọn một cửa hàng phục vụ tốt hơn để mua xe? Trái lại có thể kích thích tiêu thụ;

Cái thứ ba, không thể nghĩ ngờ cũng chứng tỏ cửa hàng mình kinh doanh rất chuyên nghiệp, hơn nữa thông qua danh tiếng tương truyền, thật sự có thể mang đến ưu đãi cho chủ xe, không thể nghĩ ngờ sẽ kích thích công ty mình phát triển lớn mạnh;

Hoặc là còn có nhiều ưu đãi chính mình thật không ngờ, nhưng chỉ cần nghĩ đến đây, Trương Đức Vĩ lập tức cảm giác con trai mình thật sự thông minh, lúc này vỗ bàn:

- Làm ngay!

- Vâng, cha cảm thấy không thành vấn đề, con giao ba người kia cho cha chỉ bảo, dù sao loại công tác phục vụ đặc thù này, chưa từng có tay nghề sửa chữa thì không thể được, mặt khác cha thuê cái nhà, ba người này đều là người bên ngoài tỉnh, ở chỗ chúng ta bên này cũng không có chỗ ở, nếu mất nhiều tiền, cũng đừng vì chi tiết nhỏ mà tính toán, làm cho lòng người ta thoải mái. Đến lúc đó cho hai tên tiểu tử của nhà đi con và cả Hồng Phái Các cũng có thể đến ở.

Trương Anh Duệ nói.

Là đạo lý này? Trương Đức Vĩ gật gật đầu:

- Thành, giao người cho cha được rồi!

Hai cha con đã không có vấn đề, Trương Anh Duệ dặn dò Vương Phi ba người một phen, làm cho bọn họ an tâm ở trong cửa hàng mà công tác, có giới thiệu một chút tính chất công việc và tiền lương... Sau đó, Trương Anh Duệ thở phào nhẹ nhõm một hơi, nhất thời một cơn mội mặt trào lên: hôm nay số lần sử dụng dị năng thật sự là nhiều, phía trước còn cố gắng, sau khi được thả lỏng, thân thể Trương Anh Duệ rốt cục bắt đầu kháng nghị.

Cảm giác vừa đến, Trương Anh Duệ ngủ luôn đến bảy giờ tối, ước chừng ngủ gần ba giờ.

Trên thực tế, Trương Anh Duệ còn không phải tình ngủ, mà là bị Bạch Tuyết trở về đánh thức, nếu không Trương Anh Duệ phỏng chừng mình có thể ngủ đến bảy giờ sáng ngày hôm sau.

Không đợi Trương Anh Duệ rửa cái mặt cho thanh tỉnh, Bạch Tuyết đã liên đặt câu hỏi với Trương Anh Duệ:

- Người huynh đệ, rốt cuộc cậu đã làm cái gì? Sao Vương đội trưởng khách khí và tôn sùng đối với chúng ta như cháu chất vậy?

- Há?

Trương Anh Duệ chưa kịp phản ứng,

- Vương đội trưởng nào? Cái gì mà như châu chấu?

- Cậu không biết?

Ánh mắt Bạch Tuyết lập tức tròn tròn:

- Tôi nói với cậu này!

Thông qua miệng Bạch Tuyết, Trương Anh Duệ mới biết được chuyện phát sinh với Vương đội trưởng:

Lúc chiều, Vương đội trưởng vừa nhìn thấy Trương Anh Duệ không hề hấn gì xoay người đi rồi, lập tức ý thức được chính mình nếu không nhanh chóng nghĩ biện pháp, chức đội trưởng cảnh sát giao thông huyện có thể mất luôn!

Quân cảnh huyện đội đóng quân nơi nào? Hẳn đương nhiên đã đến, nhưng thật đáng tiếc, ngay cả cái cổng cũng không có tư cách vào.

Mà theo đó lại thấy thị trưởng cùng bí thư thị ủy, càng làm cho Vương đại đội trưởng ý thức được tính nghiêm trọng của vấn đề: nếu như mình không nhanh chóng được Trương Anh Duệ tha thứ, lấy chính mình lúc ấy đã nói đoạn tuyệt tình nghĩa cùng Trương Anh Duệ, ai dám cam đoan vị này sẽ không nói trách mình trước lãnh đạo.

Chương 37: Bước đầu tiên quan hệ với quan trường

- Trương huynh đệ, đây là cửa hàng của cậu?

Chứng kiến cửa hàng diện tích vượt qua 500 mét vuông, vẻ mặt Bành Liên Phi kinh ngạc. Trước khi đến cũng đã đoán được cửa hàng của Trương Anh Duệ không nhỏ, nhưng tại tận mắt thấy rồi, Bành Liên Phi vẫn bị cảm giác chính mình thấy hù sợ.

- Vâng, vừa mới mở, nhưng kinh doanh cũng tạm được, mọi người coi như là nể tình... Chị Lý, phiền chị đem mấy chén nước lại đây.

Trương Anh Duệ cười tiếp đón, nhân viên cửa hàng lâm thời đảm nhiệm vai trò người phục vụ.

- Trương huynh đệ, cậu thật sự là... Còn trẻ như vậy đã có gia sản lớn như vậy...

Bành Liên Phi cảm khái lại đánh giá một chút cửa hàng này và xe máy rực rỡ muôn màu bày đặt bên trong, trong mắt có chút hâm mộ:

- Gia sản lớn như vậy, ít nhất cũng phải mấy trăm vạn?

Mấy trăm vạn? Đi theo sau Bành Liên Phi, ba người kia bị hù đầu lười xỏ ra không quay về nổi: má ơi, là bao nhiêu tiền?

- Không nhiều như vậy.

Trương Anh Duệ cười cười, không nói nhiều vấn đề này.

- Con trai, đây là?

Thấy Trương Anh Duệ mang từ bên ngoài trở về cửa hàng mấy quân cảnh, hơn nữa còn là thượng úy, Trương Đức Vĩ không khỏi sùng sốt.

- Cha, con giới thiệu cho cha ..

Trương Anh Duệ cười tự nói với cha mình không cần ngại:

- Vị này chính là Bành đội trưởng trung đội quân cảnh huyện chúng ta, đây là ba người cấp dưới của anh ấy, giải ngũ rồi, định đến làm ở cửa hàng chúng ta.

Đội trưởng quân cảnh huyện đội? Trương Đức Vĩ bị lời của con mình làm hoảng sợ: đây chính là lực lượng quân sự cực mạnh của huyện, đóng quân ở huyện, nhân vật như vậy thật rất lớn, thế nhưng lại chuyển trò vui về ở trong này cùng con trai mình ư?

Không đợi Trương Đức Vĩ kịp phản ứng, Trương Anh Duệ lại giới thiệu Trương Đức Vĩ cho Bành Liên Phi:

- Bành đại ca, vị này chính là cha tôi, lão gia ngày trước cũng tham gia quân ngũ.

Vị này năm đó cũng đã từng đi lính? Quân nhân thấy quân nhân, cho dù là quân nhân giải ngũ, cũng không tự giác cảm giác được thân thiết, vội vàng đứng lên, ba người cùng cúi chào:

- Chào Lão tiền bối!

Hàn huyền chừng mười phút đồng hồ, trong lòng còn băn khoăn về Đại tiểu thư Lý Tuyết Âm, Bành Liên Phi không dám ở lâu, đứng dậy cáo từ:

- Chuyện của ba huynh đệ của tôi, liên phiên toái Trương huynh đệ... Sau này có chuyện gì thì nói cho tôi một tiếng, cái khác không dám nói, ở mảnh đất này huyện Bình này, người bình thường nhất định sẽ cho tôi chút mặt mũi, cũng không có ai dám tới quấy rối.

Trương Anh Duệ biết vì cái gì y gấp gáp trở về như vậy, cũng không giữ hân, gật gật đầu, nói với Bành Liên Phi :

- Ok, Bành đội trưởng còn có nhiệm vụ, tôi sẽ không giữ anh, hôm nào huynh đệ chúng ta tiếp tục tán gẫu.

- Ủ, hôm nào tiếp tục tán gẫu...

Nghiêng đầu sang chỗ khác nhìn Vương Phi ba người, hung hăng nói:

- Nói cho các cậu biết, ba thằng nhóc, Trương huynh đệ nể mặt mũi của ta mới cho các cậu đến, đến sau này đừng làm mất mặt lão tử, nếu không lão tử xử lý ba người các cậu!

Giáo huấn xong thủ hạ của mình, Bành Liên Phi xoay đầu lại rồi nói với Trương Anh Duệ:

- Trương huynh đệ, ba thằng nhóc này nếu dám không nghe lời, cậu cứ thoải mái xử lý bọn họ, đánh cho chết! Không cần vì tôi.

- Người Bành đội trưởng mang đến, tôi còn có cái gì lo lắng ?

Trương Anh Duệ cười nịnh nọt nói.

Lời này nghe khiến cho người ta cảm thấy được thoải mái.

Những lời này của Trương Anh Duệ lập tức khiến trên mặt Bành Liên Phi cười nở hoa, cười vỗ vỗ bả vai Trương Anh Duệ:

- Tôi về, huynh đệ, sau này không có việc gì liên qua chỗ của tôi chơi.

Nói xong nháy mắt với Trương Anh Duệ:

- Mỗi tuần, trung đội quân cảnh chúng tôi đều phải tiến hành huấn luyện bắn.

Ồ! Đây là công khai lợi dụng cơ hội này cho mình cơ hội chơi súng mà! Không có người con trai nào có thể cự tuyệt hấp dẫn của vũ khí, Trương Anh Duệ nhất thời mừng rỡ, liên tục gật đầu:

- Vâng, quyết định như vậy! Hôm nào định đến Bành đại ca uống chén nước.

- Còn Bành đại ca?

Bành Liên Phi ra vẻ hờn giận:

- Kêu anh Bành!

"Bành đại ca" so sánh với "anh Bành", hiển nhiên vẫn là "anh Bành" có vẻ gần hơn một chút.

Trương Đức Vĩ cũng choáng váng: đây rốt cuộc là chuyện gì xảy ra? Làm sao con trai mình đi ra ngoài ăn bữa cơm, trở về đã cùng đội trưởng quân cảnh trong huyện thân như vậy, đã đến mức xưng huynh gọi đệ?

Giải thích thì khó hiểu, Trương Đức Vĩ trong lòng hiểu được, chuyện tốt như vậy, người bình thường chính là cầu đều cầu không được, có một tầng quan hệ như vậy, những tên côn đồ thông thường, ai còn dám tới cửa gây chuyện?

- Con trai, rốt cuộc là chuyện gì xảy ra? Con quen Bành đội trưởng thân như vậy từ lúc nào?

Bành Liên Phi vừa đi, trong lòng sớm đã vô cùng băn khoăn, Trương Đức Vĩ khẩn cấp hỏi:

- Còn nữa, không phải con với chị Bạch cùng đi mời cơm Vương đội trưởng - đội cảnh sát giao thông huyện sao? Sao chị Bạch bây giờ còn chưa trở về?

- Ôi, chuyện hôm nay tự mình hỏi tường một chút con còn cảm thấy như lọt vào trong sương mù đây. Cha, cha ngồi xuống, con từ từ nói với cha.

Nghĩ tới sự tình hôm nay, Trương Anh Duệ cười khổ lắc đầu, đem những chuyện buổi trưa hôm nay gặp phải lúc ăn cơm, từ đầu chí cuối nói với Trương Đức Vĩ.

- Con trai, con làm rất đúng!

Nghe con trai nói xong, Trương Đức Vĩ khen ngợi gật đầu,

- Con trai Trương gia Chúng ta nhĩ tử, cần có một tâm huyết với chính nghĩa... Con xem cha nói với con rồi, người tốt có báo đáp, hiện tại ứng nghiệm rồi chứ?

Sau đó cũng không thể cãi lại ý của cha, Trương Anh Duệ cười nói:

- Vâng, đúng rồi, cha, vừa rồi Bành đội trưởng đưa tới ba người này, đều giao cho cha dạy nhé!

Vừa rồi không nói đến mấy người, Trương Đức Vĩ đã quên mất, hiện tại Trương Anh Duệ vừa nói, Trương Đức Vĩ cũng có chút sốt ruột:

- Con trai, chúng ta ở đây đã đủ người rồi, con cho ba người này vào, một người thì thôi, nhưng lần này chính là ba người, thế này... cũng quá nhiều.

Trương Đức Vĩ còn tưởng rằng ba người này có thể đến, hoàn toàn là bởi vì Trương Anh Duệ không có cách nào khác cự tuyệt Bành Liên Phi, nhưng vấn đề là, ba người này xếp như thế nào, cửa hàng đã đủ chỗ như vậy, một cái cây cái củ cũng cần một cái hồ, nhiều thêm tới ba người làm sao bây giờ?

- Cha, cha đừng có lo, con không ngốc, cũng không thể để ba người lại đây ăn không ngồi rồi, ba người này con có sắp xếp khác...

Đem ý tưởng mình muốn thành lập phục vụ 4S đường xa cứu viện nói cùng Trương Đức Vĩ, Trương Anh Duệ khiêm tốn hỏi:

- Cha cảm thấy ý nghĩ này cả con thế nào?

- Như vậy sao?

Trương Đức Vĩ vuốt cằm cạo xanh mét, như có suy nghĩ gì.

Trương Đức Vĩ không ngốc, tương phản, thậm chí có thể xem như rất có đầu óc, sau khi con trai nói ý nghĩ của mình, lập tức tính toán ở trong lòng khả năng thực hiện:

Đầu tiên, ai cũng không dám cam đoan chính mình đi xe bên ngoài không xảy ra trục trặc. Nếu như là tới gần nơi sửa chữa thì dễ lo liệu. Nhưng nếu như là hơn nửa đêm? Hay là một thôn từ trước đến sau không có một cửa hàng nào? Đến lúc đó thật khó, khóc cũng không khóc nổi. Chuyện như vậy Trương Đức Vĩ cũng gặp phải rồi, lúc đó, chỉ cần có thể giải quyết vấn đề chính mình gặp phải, cho dù là dùng nhiều tiền thêm vài lần, trong lòng cũng cam tâm tình nguyện;

Thứ hai, gia tăng hạng mục phục vụ như vậy, kỳ thật cũng không tốn thêm bao nhiêu tiền, dù sao người xui xẻo như vậy cũng không nhiều, nhưng ảnh hưởng cho tâm lý khách hàng thật lớn, bây giờ mọi người bán xe đều giống nhau, giá cả cũng không chênh lắm, ai không muốn chọn một cửa hàng phục vụ tốt hơn để mua xe? Trái lại có thể kích thích tiêu thụ;

Cái thứ ba, không thể nghi ngờ cũng chứng tỏ cửa hàng mình kinh doanh rất chuyên nghiệp, hơn nữa thông qua danh tiếng tương truyền, thật sự có thể mang đến ưu đãi cho chủ xe, không thể nghi ngờ sẽ kích thích công ty mình phát triển lớn mạnh;

Hoặc là còn có nhiều ưu đãi chính mình thật không ngờ, nhưng chỉ cần nghĩ đến đây, Trương Đức Vĩ lập tức cảm giác con trai mình thật sự thông minh, lúc này vỗ bàn:

- Làm ngay!

- Vâng, cha cảm thấy không thành vấn đề, con giao ba người kia cho cha chỉ bảo, dù sao loại công tác phục vụ đặc thù này, chưa từng có tay nghề sửa chữa thì không thể được, mặt khác cha thuê cái nhà, ba người này đều là người bên ngoài tỉnh, ở chỗ chúng ta bên này cũng không có chỗ ở, nếu mất nhiều tiền, cũng đừng vì chi tiết nhỏ mà tính toán, làm cho lòng người ta thoải mái. Đến lúc đó cho hai tên tiểu tử của nhà đi con và cả Hồng Phái Các cũng có thể đến ở.

Trương Anh Duệ nói.

Là đạo lý này? Trương Đức Vĩ gật gật đầu:

- Thành, giao người cho cha được rồi!

Hai cha con đã không có vấn đề, Trương Anh Duệ dặn dò Vương Phi ba người một phen, làm cho bọn họ an tâm ở trong cửa hàng mà công tác, có giới thiệu một chút tính chất công việc và tiền lương... Sau đó, Trương Anh Duệ thở phào nhẹ nhõm một hơi, nhất thời một con mồi một trào lên: hôm nay số lần sử dụng dịch vụ thật sự là nhiều, phía trước còn cố gắng, sau khi được thả lỏng, thân thể Trương Anh Duệ rốt cục bắt đầu kháng nghị.

Cảm giác vừa đến, Trương Anh Duệ ngủ luôn đến bảy giờ tối, ước chừng ngủ gần ba giờ.

Trên thực tế, Trương Anh Duệ còn không phải tỉnh ngủ, mà là bị Bạch Tuyết trở về đánh thức, nếu không Trương Anh Duệ phỏng chừng mình có thể ngủ đến bây giờ sáng ngày hôm sau.

Không đợi Trương Anh Duệ rửa cái mặt cho thanh tỉnh, Bạch Tuyết đã liên đặt câu hỏi với Trương Anh Duệ:

- Người huynh đệ, rốt cuộc cậu đã làm cái gì? Sao Vương đội trưởng khách khí và tôn sùng đối với chúng ta như cháu chất vậy?

- Hả?

Trương Anh Duệ chưa kịp phản ứng,

- Vương đội trưởng nào? Cái gì mà như châu chấu?

- Cậu không biết?

Ánh mắt Bạch Tuyết lập tức tròn tròn:

- Tôi nói với cậu này!

Thông qua miệng Bạch Tuyết, Trương Anh Duệ mới biết được chuyện phát sinh với Vương đội trưởng:

Lúc chiều, Vương đội trưởng vừa nhìn thấy Trương Anh Duệ không hề hấn gì xoay người đi rồi, lập tức ý thức được chính mình nếu không nhanh chóng nghĩ biện pháp, chức đội trưởng cảnh sát giao thông huyện có thể mất luôn!

Quản cảnh huyện đội đóng quân nơi nào? Hẳn đương nhiên đã đến, nhưng thật đáng tiếc, ngay cả cái cổng cũng không có tư cách vào.

Mà theo đó lại thấy thị trưởng cùng bí thư thị ủy, càng làm cho Vương đại đội trưởng ý thức được tính nghiêm trọng của vấn đề: nếu như mình không nhanh chóng được Trương Anh Duệ tha thứ, lấy chính mình lúc ấy đã nói đoạn tuyệt tình nghĩa cùng Trương Anh Duệ, ai dám cam đoan vị này sẽ không nói trách mình trước lãnh đạo.

Bạn đang đọc truyện *Quyền Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 38: Chịu Thua

Ý thức được điểm này, Vương đại đội trưởng sao có thể không lo lắng?

Cũng may, cuối cùng là Vương đại đội trưởng không hồ đồ, lập tức nghĩ tới thủ hạ của mình là Bạch đội phó bị cái đĩa bay đập vào làm não chấn động, bây giờ còn đang trong bệnh viện nằm. Em gái của Bạch Băng, không phải là đối tác kinh doanh của Trương Anh Duệ sao! Trương Anh Duệ chắc chắn nể mặt, dù sao Bạch Băng còn là thủ hạ của mình khi tham gia quân ngũ, vì vậy hẳn sẽ được chút thể diện chứ?

Có ý nghĩ này, khi mà không thể qua cổng quân cảnh huyện đội, Vương đại đội trưởng lập tức đi ô-tô đuổi tới bệnh viện huyện tìm Bạch Tuyết.

Nếu là có việc cầu người, Vương đại đội trưởng ở trước mặt Bạch Tuyết, tư thế tự nhiên là cực thấp, không chỉ có bật đèn xanh đối với tất cả các nghiệp vụ có liên quan đến cảnh sát giao thông của Bạch Tuyết, mà còn đưa ra rất nhiều chỗ tốt.

Nghe mấy cái ưu đãi này, lúc ấy không rõ tình huống Bạch Tuyết ừ à đáp lời, nhưng trong lòng cũng chột dạ, đợi cho chị dâu mình vừa đến thay ca cho mình, vội bỏ chạy về cửa hàng hỏi Trương Anh Duệ một chút là chuyện gì xảy ra.

- Còn nữa, lúc ấy chúng ta thương lượng rồi, không phải cần cho Vương đội trưởng hai vạn đồng tiền phí sao, lúc ấy cho một vạn, hiện tại hẳn chết sống không dám nhận, toàn bộ đã trở lại.

Nói xong, Bạch Tuyết lấy ra phong bì trong có một tập tiền dày mà lúc ăn cơm trưa Trương Anh Duệ nhét vào trong túi quần Vương đại đội trưởng.

khiến Trương Anh Duệ giật mình là, một chồng tiền này còn dày lên, chẳng lẽ nói tiền này tới tay Vương đội trưởng, qua một vòng, hiệu quả lại tăng lên?

- Sao lại nhiều như vậy? Xem kiểu này, chắc có 2 vạn đây?

Lúc ấy trong lòng đang lo cho thương thế anh của mình, Bạch Tuyết cũng không để ý, trực tiếp dùng báo chí nhét tiền vào trong túi xách của mình, cũng không nhìn kỹ, hiện giờ bệnh tình anh của mình ổn định, thấy mặt Trương Anh Duệ khi nhìn xấp tiền, nhìn kỹ cũng hiểu được tiền này không bình thường, nhất thời lấp bắp kinh hãi.

Mở báo ra vừa nhìn, ba tập tiền hồng chói lọi chính tề xếp chồng, chói mắt vô cùng... Một xấp tiền đưa ra ngoài dạo qua một vòng, lại mang hai cái trở lại.

- Đây... Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?

Bạch Tuyết cảm thấy đầu óc của mình phản ứng không kịp.

Vốn là xin người khác giúp đỡ biến thành bị người ta cầu cạnh, thế giới này biến hóa thật sự là quá nhanh. Trương Anh Duệ cười ha ha:

- Hay, quả nhiên là mười năm Hà Đông mười năm Hà Tây, họ Vương này xem ra không may mắn!

Sao? Trương Anh Duệ nói lời này, khiến Bạch Tuyết lập tức hiểu được vấn đề là ở Trương Anh Duệ mà ra, lập tức kích động:

- Lão đệ, rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?

- Chị Bạch, chị đừng có vội, tôi từ từ nói cho chị nghe!

Trương Anh Duệ cười bảo Bạch Tuyết ngồi xuống, đem chuyện sau khi Bạch Tuyết đưa Bạch Băng từ Đắc Nguyệt Lâu đi rồi, có lựa chọn nói với Bạch Tuyết một lần:

- Chuyện là như vậy.

Nghe Trương Anh Duệ nói xong, miệng Bạch Tuyết thành hình chữ O.

Lúc sau mới cười khổ lắc lắc đầu: chẳng thể trách Vương đội trưởng trước mặt mình lại như vậy, cảm tình là muốn không ngoan kết giao, chức vụ đội trưởng đội cảnh sát giao thông khó bảo toàn đây; khó trách tiền này đi ra ngoài dạo qua một vòng trở về tăng gấp ba, cũng là bởi vì cái này.

- Vậy Vương đội trưởng... Cậu định làm như thế nào? Thật sự phải lỗi anh ta xuống sao?

Cười xong, Bạch Tuyết do dự một chút, lại hỏi Trương Anh Duệ.

- Quên đi, thực làm như vậy, những người lãnh đạo lớn nhỏ trong huyện cũng không biết thấy chúng ta thế nào, mà tạm giữ lại hân đối với ta cũng là chuyện tốt, tối thiểu tiểu tử này sau này không dám lên mặt ở trước mặt chúng ta, hơn nữa những chuyện của chúng ta ở đội cảnh sát giao thông phỏng chừng đều nhanh hơn so với người khác rất nhiều, phỏng chừng Bạch đại ca ở đội cảnh sát giao thông cũng có thể được ca ngợi một phen, chuyện này cứ để yên như vậy đi.

Trương Anh Duệ lắc đầu, vấn đề này hẳn thật đúng là lo nghĩ qua, tuy rằng ý tưởng tốt, nhưng cũng không tính là tự nghĩ ra.

- Cậu nghĩ như vậy, thì tôi an tâm.

Nghe Trương Anh Duệ nói như vậy, vốn còn có chút bận tâm Trương Anh Duệ sẽ xúc động, Bạch Tuyết thở ra nhẹ nhõm một hơi, nhất là Trương Anh Duệ còn nghĩ tới anh trai của mình, càng làm cho Bạch Tuyết cảm động.

- Lão đệ, tôi thay anh tôi cảm ơn cậu!

- Cảm tạ cái gì?

Trương Anh Duệ khoát tay,

- Không phải là chuyện tốt đối với tất cả mọi người sao?

Nói là nói như vậy, Bạch Tuyết cũng biết, bởi vì hành động này của Trương Anh Duệ, không biết có bao nhiêu người được lợi từ giữa đây, hơn nữa từ tín hiệu này của Trương Anh Duệ, có thể cho mọi người biết thái độ của Trương Anh Duệ: ngay cả Vương đại đội trưởng lúc ấy bỏ đá xuống giếng cũng chưa sao, mọi người càng không việc gì.

Bạch Tuyết dám khẳng định, cái khác không dám nói, riêng là công ty ở trong huyện thành xem như đứng vững gót chân, sau này cũng sẽ không có người tới quấy rối.

- Tốt, chị Bạch chị cũng về đi, hôm nay bận việc lâu như vậy, chắc mệt rồi.

Nói xong, Trương Anh Duệ ngáp thật to.

Một ngày đã trải qua nhiều chuyện như vậy, Bạch Tuyết có thể lý giải trạng thái của Trương Anh Duệ hiện tại, gật gật đầu:

- Ủ, lão đệ đêm nay nghỉ ngơi cho thật tốt, có gì chúng ta ngày mai nói sau.

Trương Anh Duệ ngủ say sưa vô cùng, nhưng có người cả đêm đều không một chút buồn ngủ.

Tuy rằng vận mệnh ở trước mặt mình tựa hồ bị xác định rồi, nhưng Tào Đại Vĩ có chút không cam lòng: Đắc Nguyệt Lâu là toàn bộ tâm huyết của hắn, toàn bộ gia tài của mình đều ở Đắc Nguyệt Lâu này, cứ như vậy bị sụp đổ, Tào Đại Vĩ không cam lòng, một vạn lần không cam lòng.

Nhưng không cam lòng thì thế nào? Hiện tại ai có thể cứu được chính mình? Hoàn toàn nhìn không thấy một chút hi vọng. Tào Đại Vĩ cảm giác mình quả thực muốn chết, thật sự nếu lập tức mất đi tất cả, ở Tào Đại Vĩ xem ra, chính mình còn không bằng đi tự sát.

Chuyện xé chiều hôm nay Tào Đại Vĩ cũng tìm người nghe ngóng, có vẻ như vị tiểu thư kia với khắc tinh của hắn lại có ấn tượng không tồi, hai người tới nơi đóng quân của quân cảnh huyện đội tán gẫu cả một buổi chiều, nếu như ...

Bỗng nhiên ý thức được một chút, ánh mắt Tào Đại Vĩ đột nhiên phát sáng lên: nếu Khắc Tinh... à, không! Nếu ông chủ Trương nguyên ý nói tốt vài câu trước mặt vị Đại tiểu thư giúp mình, thì chuyện lần này sẽ xong rồi?

Đúng, nhưng thời gian của mình có lẽ đã không nhiều lắm, mình phải làm gì?

Thoải mái! Ngủ một buổi tối thật ngon, trải qua cả đêm tâm trạng tốt, sáng sớm, Trương Anh Duệ nhất thời cảm giác toàn thân mình đều sáng khoái!

Thừa dịp trong cửa hàng không ai, Trương Anh Duệ tập thể dục ở trong cửa hàng theo tiếng đài phát thanh.. Lại nói tiếp có chút hổ thẹn, Trương Anh Duệ cũng biết Thái Cực quyền và một vài quyền pháp khác, rèn luyện thân thể sáng sớm, bắt đầu dĩ đành phải dùng tới tập thể dục theo đài.

Nhưng đừng nói không, hiệu quả lại rất tốt.

Tập xong, rửa sạch chân tay, Trương Anh Duệ mở cửa cửa hàng, nhất thời ngăn cả người, ngoài cửa đang đứng một người.

- Ông chủ Tào, ông dậy sớm như vậy... Làm gì?

Ngoài cửa, mặt khuôn mặt tiền tụy giống như bị trên trăm con ngựa đồng thời phi qua mặt, khiến Trương Anh Duệ lạng đi một chút.

- Ông chủ Trương, trước kia đều là tôi không đứng, là tôi ăn dầu heo, có mắt không nhìn thấy Thái Sơn, thế nhưng... Ngài nhất định phải cứu tôi!

Tào Đại Vĩ vừa nói vừa không ngừng tát lên chính mình, ngay khi Trương Anh Duệ trợn mắt há hốc mồm, bỗng nhiên "Phịch " một cái quỳ gối trước mặt Trương Anh Duệ, ôm lấy chân Trương Anh Duệ kêu khóc.

Trời! Người này đang định làm thế nào? Hiện tại là hơn bảy giờ, trên đường cái qua lại không ít người, Tào Đại Vĩ vừa quỳ, lại khiến Trương Anh Duệ hoảng sợ: người này... Đầu không bị bệnh chứ?

Quỳ xuống, đương nhiên là kết quả Tào Đại Vĩ nghĩ cận kề cả đêm, lần này quỳ xuống, Tào Đại Vĩ đương nhiên biết mình đã thành nhân vật nổi tiếng trong huyện, đã biết rất dọa người và mất mặt, nhưng chỉ cần có thể bảo trụ cơ nghiệp nhà mình, Tào Đại Vĩ cảm giác mình hoàn toàn nên làm.

Hơn nữa, lựa chọn quỳ xuống trước Trương Anh Duệ, cũng là Tào Đại Vĩ có ý, thị huyện này vốn không lớn, tất cả mọi người là người một huyện, có thể sẽ có mấy thân thích bằng hữu cùng thôn chẳng hạn, tạo dư luận áp lực đối với Trương Anh Duệ cũng không nhỏ: cái gọi là không đánh kẻ quay đầu, người ta cũng không có gì đại thù với người, người ta đã quỳ xuống, chịu thua đến mức độ này, người cũng nên cho người ta một con ngựa chứ?

Còn về dọa người? Ồ! Không quỳ thì tiền cũng bị mất, cứng rắn có tác dụng không? Có thể làm tiền về lại không? Có thể sử dụng mà ăn, mặc, lái xe được sao? Chỉ cần có thể bảo trụ sản nghiệp của chính mình, ở trong mắt Tào Đại Vĩ, quỳ cũng không có sao.

Trương Anh Duệ cũng không biết người này quỳ còn có nhiều tâm tư như vậy, nhưng bản năng, Trương Anh Duệ cũng biết không nên để người này quỳ ở đây, liền đỡ:

- Ông chủ Tào, có chuyện gì chúng ta nói chuyện đâu có đó, ông làm cái gì vậy?

- Ông chủ Trương, ngày hôm nay nếu cậu không đáp ứng tôi, tôi sẽ quỳ ở nơi này không đứng dậy .

Đã quỳ xuống, Tào Đại Vĩ cũng không cần biết da mặt dày mỏng, nước mắt nước mũi sụt sịt, bắt đầu khóc lóc om sòm.

- Vâng ... Vâng, tôi đồng ý rồi là được chứ gì? Có chuyện gì chúng ta vào trong phòng nói, ông ở đây quỳ, hôm nay chúng tôi không kinh doanh được.

Trương Anh Duệ cười khỏ, lôi kéo Tào Đại Vĩ vào trong cửa hàng. Đối vị ông chủ Tào này, vẫn hận không thể đá hắn hai cước, nhưng giờ khắc này, Trương Anh Duệ cũng chịu: không phải là người nào đều có dũng khí này, quỳ xuống ở trước mặt công chúng.

Đó là một người rất lợi hại!

Trong thời gian thật ngắn, Đắc Nguyệt Lâu liên tục xuất hiện hai chuyện lớn như vậy, hơn nữa lần này còn liên lụy đến nhân vật cao như vậy, Trương Anh Duệ đương nhiên biết Đắc Nguyệt Lâu của Tào Đại Vĩ nhất định là chịu không nổi nữa, những người lãnh đạo huyện, cũng tuyệt đối sẽ không tiếp tục để yên hắn.

Khi vào nhà trong, Trương Anh Duệ nhanh chóng suy nghĩ cẩn thận nguyên nhân Tào Đại Vĩ cầu xin tha thứ, cho nên giờ phút này thấy Tào Đại Vĩ xin mình giúp đỡ, Trương Anh Duệ thấy cao hứng trong lòng, trên mặt cũng lại tỏ ra kỳ quái:

- Ông chủ Tào, ông làm cái gì vậy?

Bạn đang đọc truyện *Quyền Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 39: Cầu Xin Tha Thứ? Lấy 7 Phần Cổ Phần Công Ty Tha Cho Người

- Ông chủ Trương, tôi biết trước kia là tôi không đúng, trước kia là tôi có mắt không nhìn thấy núi Thái Sơn, bị tên đầu heo đó làm mù mắt, tôi là đồ khốn...

Tào Đại Vĩ vừa nói vừa không ngừng tát mình.

- Ngài đại nhân có đại lượng, lần này hãy bỏ qua, cho tôi một con đường đi, chỉ cần ngài có thể nói tốt vài câu ở trước mặt vị Đại tiểu thư kia giúp tôi, đời này tôi rất cảm kích đại ân đại đức ngài.

Vào phòng, Tào Đại Vĩ lập tức nói chuyện.

Trương Anh Duệ không có cảm tình gì đối với người này, cảm giác người này quá mức cậy thế lực, cho nên đối với chuyện của Tào Đại Vĩ, không mấy quan tâm,

- Ông chủ Tào, không phải tôi không giúp ông, nhưng ông cũng biết, tôi chỉ là một thương nhân còn chưa làm ăn được bao lâu mà thôi, không có tư cách nói chuyện cạnh cạnh cùng các vị lão gia đó, cho dù là cùng người trẻ tuổi, tôi cũng không quen như vậy, ngài nói yêu cầu này, thật đúng là... Coi như là ngài muốn đến miếu bái, vậy cũng không thể thi vào trường cao đẳng bái Quan công đúng không?

Nghe Trương Anh Duệ nói lời này, trong lòng Tào Đại Vĩ nhất thời khó xử.

Cục diện trước mắt, có thể giúp được mình cũng chỉ có người này, nếu không mình nhất định phải cắn răng chết, đem điều kiện tối qua mình trầm tư suy nghĩ nói ra:

- Ông chủ Trương, ngài đừng hiểu lầm, đừng hiểu lầm, chuyện này đương nhiên không đề cho ngài giúp không công, chỉ cần ngài nguyện ý giúp lão Tào tôi một phen... ba phần cổ phần công ty Đắc Nguyệt Lâu chính là của ngài.

Ồ, trước kia Hồ ca liền lấy ba phần tiền lãi từ Đắc Nguyệt Lâu, vốn cho là lần này Hồ ca đắc tội người khác, ba phần tiền lãi này có thể nắm chặt về trong tay mình, không nghĩ tới còn phải xuất ra cho người khác. Nghĩ đến đây, trong lòng Tào Đại Vĩ liền đau như bị quất thẳng: ba phần cổ phần công ty, một năm chính là hơn 100 vạn đây.

Lúc trước lão Hồ kia ở Đắc Nguyệt Lâu đã có ba phần cổ phần công ty? Ba phần cổ phần công ty này một năm có thể mang đến cho y hơn 100 vạn lợi nhuận? Tào Đại Vĩ trong lòng thâm ý, khiến Trương Anh Duệ sửng sốt, lập tức, đại não nhanh chóng bị một cảm giác tên là tham lam gì đó chiếm lĩnh: mẹ nó, một khách sạn nhà ăn một năm lợi nhuận được bốn năm trăm vạn, vì mạng sống, người này lại chỉ bỏ ra ba phần cổ phần công ty thôi sao?

Khi gió! Coi lão tử là ăn mày đây? ! Trương Anh Duệ lập tức giận.

Đúng lúc này, thanh âm của Lý Tuyết Âm từ bên ngoài truyền vào:

- Trương Anh Duệ, tôi tới rồi, còn không nhanh chóng ra nghênh đón...

Không đợi Trương Anh Duệ trả lời, Lý Tuyết Âm đã định vào trong cửa hàng, lập tức liền thấy Tào Đại Vĩ, không khỏi sửng sốt, thanh âm lạnh xuống:

- Sao người lại tới đây?

Má ơi! Chúng kiến Lý Tuyết Âm đập cửa mà vào, chân Tào Đại Vĩ mềm nhũn, suýt nữa quỵ xuống; đáng chết! Vị bà cô này làm sao tới đây?

- Người này tới làm gì?

Lý Tuyết Âm rất là chán ghét nhìn Tào Đại Vĩ một cái, ngay tiếp theo lại có chút bất mãn nhìn Trương Anh Duệ:

- Nơi này của anh người nào cũng đến được à? ... thôi, mặc kệ hán, tôi nói này, nơi này không tới đâu, còn trẻ như vậy lại có thể có cơ nghiệp lớn như

vậy, không đơn giản.

Lời này Lý Tuyết Âm thực tâm nói, những thanh niên có nhiều tiền hơn Trương Anh Duệ, Lý Tuyết Âm thấy nhiều, nhưng những người trẻ tuổi này, không có một người nào, là dựa vào hai tay của chính mình dốc sức làm ra gia sản đó, tất cả đều là dựa vào cha mẹ, tuyệt đại đa số công ty trong tay người đó, thậm chí chính là tiền tiêu vật cha mẹ cho bọn hắn.

Mà Trương Anh Duệ thì sao? Ngày hôm qua khi nói chuyện phiếm, Lý Tuyết Âm đã nghe từ miệng Trương Anh Duệ biết được, cha mẹ Trương Anh Duệ chính là nông dân bình thường nhất. Một người con của người nông dân không có bất kỳ thế lực và tiền tài, chỉ bằng hai tay của chính mình, thế nhưng còn trẻ như vậy đã có thể có được một gia sản như vậy, mặc dù là Lý Tuyết Âm, cũng tự đáy lòng một câu "Phục".

Người này bàn tay trần có thể làm được như vậy, luôn làm cho người ta bội phục, Lý Tuyết Âm dĩ nhiên là xem trọng Trương Anh Duệ.

- Làm sao chứ, điều này cũng chỉ là ta số mệnh tốt hay là số mệnh không tốt.

Trương Anh Duệ cười khổ, về mặt một lời khó nói hết.

- Ồ, như thế nào? Nói cho tôi nghe một chút đi.

- Cũng không có gì, không ít người cũng biết...

Trương Anh Duệ nhún nhún vai, đem chuyện mình lúc trước bị xã hội đen đi đòi tiền đánh vào công ty như thế nào, chính mình rất không may lại thực may mắn không mất mạng, sau đó ông chủ hào tâm cho mình 100 vạn xem như phí dinh dưỡng và tạ ơn... nói một chút, cuối cùng cười khổ:

- Sau đó tôi dựa vào số tiền kia bắt đầu với kinh doanh, kinh doanh trong tương lai như thế nào, còn nói không chính xác đâu.

- Vừa mới bắt đầu, anh dám khởi động lớn như vậy?

Nghe Trương Anh Duệ nói lên chuyện trước sau khi mình làm kinh doanh, từ nhỏ liền nghe quen lý luận của ông nội mình: "Làm việc chỉ làm ba phần" Lý Tuyết Âm về mặt không thể tin được:

- Anh không sợ anh kinh doanh không thành công? Không nghĩ tới để lại một chút tiền sau này làm lại từ đầu sao?

- Có suy nghĩ chứ...

Trương Anh Duệ gật gật đầu:

- Ngay từ đầu thật ra là tôi muốn mở một cửa hàng ở thị trấn, nhưng trong tay có tiền, không phải đã tâm sẽ đến sao?

Lý Tuyết Âm nhất thời không nói gì. Cuối cùng nhớ ra Tào Đại Vĩ, chỉ chỉ hần, hỏi:

- Người kia đến là vì chuyện gì?

- Cầu xin tha thứ mà đến đây, ông chủ Tào nói, chỉ cần tôi đồng ý nói tốt ở trước mặt cô giúp hắn, để cô buông tha cho hắn một con ngựa, hắn sẽ đem ba phần cổ phần công ty Đắc Nguyệt Lâu cho tôi... Hình như ba phần cổ phần công ty này từng là của một nhân vật xã hội đen trong huyện chúng tôi, nghe nói hai ngày trước người này đắc tội với người đắc tội không nổi, mới vừa trốn chạy không lâu.

Trương Anh Duệ nhìn Tào Đại Vĩ, lắc đầu: sớm biết hôm nay, lúc trước đừng làm!

Tào Đại Vĩ giờ phút này, muốn nói chuyện cùng Lý Tuyết Âm mà lại không dám, miệng ấp úng vài cái, không dám phát ra một chút thanh âm, chỉ dám cười cười nịnh hót đối với Lý Tuyết Âm như con chó Nhật, thật đáng buồn và đáng thương.

- Còn có chuyện như vậy sao?

Xã hội đen nho nhỏ, thật đúng là không được Lý Tuyết Âm để vào mắt, Lý Tuyết Âm nhướn lông mi:

- Vậy còn dài dòng cùng hắn cái gì, trực tiếp nói làm hay không. Sao anh không lập tức đuổi hắn đi? Tôi hiểu được, anh đang để mắt vào cổ phần công ty của người ta, có phải hay không?

- Để mắt là có chút để mắt chứ, nhưng ba phần cổ phần công ty đã nghĩ mua chuộc tôi? Nghĩ!

Trương Anh Duệ về mặt khinh thường, chìa ra 5 cái đầu ngón tay khoa tay múa chân đối với Lý Tuyết Âm:

- Cho nên vừa rồi tôi chưa đáp ứng hắn. Không có một nửa cổ phần công ty, muốn tôi mạo hiểm bị Lý đại tiểu thư phun nước miếng vào mặt đi nói tốt giúp hắn? Mơ à! Quá coi thường tôi!

Lý Tuyết Âm cười ra tiếng:

- Anh định nói thế nào, coi tôi là thùng ô doa à?

Nghe đến đó, bị hù đến nỗi mồ hôi ra như sương. Tào Đại Vĩ mới xem như hiểu được, Trương Anh Duệ đang giúp đỡ mình nói vài lời hay, mà không phải muốn xử lý mình, nhưng ... hơi quá, một nửa cổ phần công ty sao! Lão từ khổ sở một năm mà có một nửa cũng bị người cầm đi? Tào Đại Vĩ trong đầu đau tóc máu.

Ồ? Người còn không muốn? Thấy Tào Đại Vĩ không thức thời như vậy, Trương Anh Duệ có chút phiền não:

- Nhưng một nửa cổ phần công ty à, ông chủ Tào bận việc một năm cần phân một nửa cho tôi, trong lòng người ta vui hay không vui còn không nhất định đâu, nói không chừng trong lòng người ta, ông chủ Tào đang nghĩ là thà làm ngọc vỡ còn hơn ấy?

Người này quá lợi hại! Tào Đại Vĩ tối sầm trước mắt, ngực tê rần, có cảm giác ngất đi, trong lòng chỉ có một ý niệm trong đầu: người này hình như biết trong lòng ta nghĩ đến cái gì?

- Là vậy sao? Vậy ông nghĩ như thế nào?

Lý Tuyết Âm từ chối cho ý kiến, nhìn Tào Đại Vĩ một cái, đối với Lý Tuyết Âm mà nói, nhân vật nhỏ như Tào Đại Vĩ, hoàn toàn, không vào được mắt của mình, xử lý người này hay không, xử lý như thế nào, hoàn toàn xem ý tứ của Trương Anh Duệ.

- Nếu cô thấy người này không vừa mắt, vậy xử đẹp hắn; nếu cô cảm thấy không sao cả, tôi cũng lười tính toán cùng một tiểu nhân vật như vậy, hắn còn nguyện ý giúp tôi được một số tiểu tài, coi như tôi buôn bán lời.

Trương Anh Duệ cười cực kỳ vô liêm sỉ.

- Anh ý mà ...

Cũng không biết vì cái gì, đối với chuyện chính mình có thể muốn giúp Trương Anh Duệ, Lý Tuyết Âm cảm thấy trong lòng cảm giác rất vui, không sao cả, gạt đầu, nói với Tào Đại Vĩ:

- Bỏ ra bảy phần cổ phần công ty, chuyện này coi như cho qua!

Lấy không được làm sao bây giờ? Đó đương nhiên là muốn tính sổ cùng Tào Đại Vĩ. Đạo lý này Tào Đại Vĩ như thế nào không rõ? Bảy phần cổ phần cứ việc khiến Tào Đại Vĩ đau lòng cảm giác tim mình bị mũi nhọn đâm đau, nhưng sau đó cũng không thể không cố, nếu mất mạng, hết thấy đều là số không, nhanh chóng nói:

- Cảm ơn cô, cảm ơn cô!

- Coi như ông là người thức thời.

Lý Tuyết Âm hừ một tiếng, quay đầu đi, vẻ mặt tươi cười nói với Trương Anh Duệ:

- Tốt lắm, bốn cô nương giúp anh làm kinh doanh được như vậy, nói đi, làm sao anh cảm ơn tôi?

Trương Anh Duệ về mặt được sủng ái mà lo sợ:

- Được Lý đại tiểu thư ưu ái như thế, tiểu sinh thật sự là thẹn không dám. Hy là như vậy, tôi mời Lý đại tiểu thư ăn bữa cơm... À, cho ông chủ Tào chi tiền chắc được đấy!

- Mời khách của anh, nào có thể để cho người khác bỏ tiền? Một chút cũng không có thành ý.

Lý Tuyết Âm cười dài trách cứ Trương Anh Duệ, nhưng là người ngu đều nhìn ra giờ phút này Lý đại tiểu thư thật ra là rất vui vẻ trong lòng.

- Nên để tôi chi, để tôi chi...

Tào Đại Vĩ vội vàng liên tục gạt đầu.

Đối mặt nhân vật ăn trên ngồi trước như Lý Tuyết Âm, Tào Đại Vĩ rất rõ ràng, mình ở trước mặt người ta, ngay cả cái rắm cũng không bằng, có thể bảo trụ ba phần cổ phần công ty và cái mạng nhỏ, đã là tình huống tốt nhất Tào Đại Vĩ có thể nghĩ đến.

Lý Tuyết Âm sáng sớm đã đi đến cửa hàng của Trương Anh Duệ, tin đó nhanh chóng được truyền đến tai đội cảnh sát giao thông làm nhiệm vụ cách đó không xa, hồi báo tới Huyện trưởng huyện Bình, đến Triệu Văn Đường, không lâu sau, tin tức này liền thông qua điện thoại truyền vào cái lỗ tai Lưu Đại Sơn.

Vị Đại tiểu thư này sao lại còn quá coi trọng tiểu thương nhân này nhỉ? Lưu Đại Sơn gõ nhẹ lên mặt bàn, như có suy nghĩ gì.

Nếu như nói lúc trước Lưu Đại Sơn chỉ có thể coi là Trương Anh Duệ có được một tia thiện cảm, hiện tại Lý Tuyết Âm như vậy, thông qua động tác của mình này đưa ra tín hiệu như vậy. Vậy Lưu Đại Sơn tuyệt đối không thể không để mắt đến: vốn nghĩ chỉ định cùng tiểu tử này tán gẫu một buổi chiều, sáng sớm hôm sau lại tới trong cửa hàng của hắn đi tìm hắn... Không hề nghi ngờ, vị tiểu công chúa của Lý lão gia này đã coi tiểu tử này trở thành một người bạn tốt của cô.

Bạn đang đọc truyện *Quyền Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 40: Lấy Lòng Chính Quyền

Lưu Đại Sơn thờ dài, đối với Trương Anh Duệ cũng khá là hâm mộ:

- Không biết là tên tiểu tử này đã làm cách nào mà lấy được thiện cảm của vị tiểu công chúa nhà Lý lão gia.
- Thừa lãnh đạo, chúng ta phải làm gì đây?

Triệu Văn Đường thận trọng hỏi Lưu Đại Sơn.

Lời nói của Triệu Văn Đường khiến Lưu Đại Sơn đang mơ màng tỉnh táo trở lại, ông ta nói với Triệu Văn Đường:

- Trong khoảng thời gian này, nhất định phải làm thật tốt vấn đề bảo vệ an toàn cho tiểu thư Lý Tuyết Âm, tuyệt đối không cho phép xảy ra sơ suất gì, đây là nhiệm vụ khó khăn, hiểu chưa?
- Vâng, xin lãnh đạo cứ yên tâm, tôi hiểu rồi ạ!

Lưu Đại Sơn không nói công việc trước mắt là gì mà Triệu Văn Đường cũng không biết mà chỉ vỗ ngực:

- Nhất định chúng ta phải làm tốt công tác đón tiếp ở huyện, tôi cam đoan là tiểu thư Lý Tuyết Âm ở chỗ chúng ta là yên tâm rồi, tuyệt đối không để cho Lý lão mất thể diện đâu.
- Tôi không cần cậu cam đoan, tôi chỉ muốn nhìn thấy kết quả thực tế thôi.

Nói xong câu này Lưu Đại Sơn trầm ngâm một lúc:

- Tôi nghe nói, đội cảnh sát giao thông ở huyện các cậu tuần tra bằng xe máy, cần phải đổi mới đi.

Không phải là đội tuần tra giao thông của huyện mới đổi lại xe máy hai năm nay sao? Hơn nữa Thị trường sẽ để ý đến trang bị của đội cảnh sát giao thông?

Triệu Văn Đường sừng sốt lập tức phản ứng vừa cảm kích vừa hổ thẹn với Lưu Đại Sơn:

- Xin cảm ơn sự quan tâm của lãnh đạo, đúng là trang bị của đội cảnh sát giao thông thật là không thể lạc quan được...

Nhưng xin lãnh đạo cứ yên tâm, hằng ngày nhóm cảnh sát giao thông làm việc rất tích cực, dù tài chính của huyện nhà còn khó khăn nhưng xin cam đoan các đồng chí ấy vẫn sẽ cố gắng hết mình để đảm bảo giữ gìn an, trật tự toàn giao thông thật tốt. Tài chính của huyện nhất định sẽ nghĩ ra biện pháp để đổi mới phương tiện cho đội cảnh sát.

- ừ, các cậu nghĩ như vậy là tốt. Nhưng tôi cũng phải nhắc nhở các cậu một chút, đang trong thời gian mưa bão, nhất định phải mua được những thứ có uy tín, chất lượng tốt ở các xí nghiệp quy mô lớn, có trách nhiệm với xã hội, biết chưa?

Lưu Đại Sơn nói với vẻ rất nghiêm túc.

- Vâng, xin lãnh đạo cứ yên tâm! Chúng tôi sẽ kiên quyết quán triệt chỉ thị của lãnh đạo!

Ngờ khi của Triệu Văn Đường cũng rất nghiêm túc.

Đã cúp điện thoại nhưng Triệu Văn Đường vẫn còn hâm mộ Trương Anh Duệ có vận khí tốt: xem người ta kìa, công ty còn chưa chính thức mở cửa buôn bán mà chính quyền đã chủ động đến tận cửa mua sắm. Thật là hâm mộ quá đi, chuyện này phải làm ngay.

Triệu Văn Đường lấy điện thoại gọi:

- Vương Ba à, tôi Triệu Văn Đường đây.

- Chào lãnh đạo, tôi là Vương Ba!

Đầu dây bên kia trả lời, Đại đội cảnh sát giao thông của Vương Ba cả đêm qua không được ngủ, ông ta liền nghĩ: Sao Triệu đại nhân lại gọi cho mình? Muốn gì đây? Chẳng lẽ lại có khoản nợ bí mật sao?

- Đội trưởng Vương, Cậu xuống ngay phòng làm việc của tôi một lát.

Lẽ nào là thật? Tiền kia còn chưa có tác dụng? Triệu Văn Đường cúp điện thoại, Vương Ba cũng trầm ngâm.

Chỉ nửa tiếng sau, Trương Ba đến nơi về mặt từ hồng hào trở nên nghiêm trọng, quả thực hai người này khiến người ta phải nghi ngờ. Chuyện này có thể lý giải là Vương Ba đang muốn bảo vệ cái mũi quan của mình, lại còn có thành ý đến đây: chính quyền muốn đặt hàng xe máy ở cửa hàng của Trương Anh Duệ.

- Cái gì? 150 chiếc?

Lời của Vương Ba đã hù dọa Trương Anh Duệ.

- Ủ, qua sự phê chuẩn của huyện ủy, chúng tôi quyết định mua sắm mới lại xe cho đội cảnh sát, đổi lại một lần, để đảm bảo cho nhiệm vụ.

Wương Ba nói với vẻ nghiêm túc.

Nhưng lần này khi Văn Chương nói xong, sắc mặt Vương Ba liền thay đổi, rất nhiệt tình vỗ vai Trương Anh Duệ, làm vẻ chân thành:

- Lão đệ, lần này tôi giúp cửa hàng Kim Thái Dương của cậu không ít tuy cậu không phải là thương gia số một nhưng cũng đã vào tay cậu, cậu không mời rượu... là không có suy nghĩ rồi nha.

Cái gì mà liệt mình vào đối tượng xem xét cơ chứ, rõ ràng là đối tượng duy nhất mua sắm cơ mà, Trương Anh Duệ cũng không phải người ngu, sao hắn lại không biết trong chuyện này có tin gì? Chỉ là Trương Anh Duệ hơi do dự:

- Vương đội, chuyện này có cần gấp gáp như vậy không?

Wương Ba nghe thấy những lời này của Trương Anh Duệ liền ngạc nhiên:

- Sao vậy? Cậu không muốn nhận sao?

- Có thằng ngốc mới không muốn nhận.

Trương Anh Duệ nói tục:

- Chuyện này không phải quá đường đột sao, tôi phải liên hệ xuống xưởng đã.

- Thì ra là như vậy.

Wương Ba gật đầu cười:

- Bộ dạng của cậu, thực tôi không lý giải được.

Trương Anh Duệ lại lâm vào trạng thái thần thờ.

Lợi nhuận cũng không nhiều hơn, một ví dụ rất đơn giản như: bây giờ đội cảnh sát nhân dân trong nước thích sử dụng nhất loại xe Thái Tử 150, nhưng lượng mua ước tính mới được khoảng 2 đến 3 vạn, nếu xe này bán lẻ dân dụng thì bao nhiêu? Không đến 1,1 vạn, lại xe Thái Tử 250 bán được khoảng 2,7 vạn nếu bán theo lẻ trên thị trường cũng được 1, 5 vạn.

Người dân thường dùng xe cũ khác với cảnh sát dùng xe cũ, có thể cao hơn 1 vạn.

Nhưng giá cả có sự khác biệt lớn như vậy có phải do sự khác biệt giữa xe cảnh dụng và xe dân dụng? Có phải tiền vốn sẽ lên đến 8 ngàn? Tuyệt đối không phải.

Không biết trước kia như thế nào còn bây giờ Trương Anh Duệ cũng được xem như người trong nghề, tuy không biết phí tổn tăng nhiều hay ít nhưng vẫn có thể dự đoán được, hẳn đoán xe cũ so với kiểu dáng xe của người dân đang dùng thì phí tổn sẽ không vượt quá 800 đồng, động cơ và hệ thống điện tử của xe này chính là kết quả của sự cải tiến.

Đương nhiên trong chuyện này khẳng định là có nhiều người kiếm lời, tiêu thụ một chiếc xe như vậy bán được khoảng hơn 1 vạn, mặc dù như vậy nhưng cũng phải lời được 7 đến 8 nghìn. Còn giờ thì sao? Đơn đặt hàng này chính là phần thưởng cho Trương Anh Duệ, số tiền kia khó ai có thể giờ trò được.

Trương Anh Duệ đoán, chỉ cần mình nhận được đơn đặt hàng 150 chiếc thì ít nhất cũng lãi được 18 vạn trở lên! Cho dù mình ngay thẳng thì người trong ngành không thiếu nhưng cũng rơi vào tay hắn số tiền cũng không dưới 12 vạn! cơ hội kiếm lời như vậy không kiếm mới là người ngu.

- Được!

Thở mạnh, Trương Anh Duệ gật đầu luôn tục:

- Nếu đã được đội trưởng Vương chiếu cố như vậy thì tôi cũng có hề gì? Nếu các đồng chí trong đội cảnh sát giao thông của huyện ủy đã tin vào động cơ Kim Thái Dương như vậy thì tôi sẽ hết lòng.

Tốt rồi, Vương Ba cũng thở dài nhẹ nhõm: nếu không hoàn thành được, trở về không biết báo cáo sao với lãnh đạo, các lão gia trên không muốn cho tay chân của mình làm rồi sao.

Tin cảnh sát giao thông của huyện Bình sẽ mua 150 chiếc xe của Kim Thái Dương nháy mắt được lan truyền, hiện tại Trương Anh Duệ còn 10 chiếc.

Còn chưa có đơn đặt hàng khổng lồ như vậy, mọi người trong Kim Thái Dương cần chính thức xác nhận họ đủ thực lực để nhận đơn đặt hàng này. Đối với các thương gia mà nói thì việc tiêu thụ 150 chiếc xe này tương đương với gần 200 vạn.

Khoản tiền như vậy có ai mà không động lòng.

Có tiền để kiếm đương nhiên là chuyện tốt nhưng không có nghĩa là số tiền kia tự nhiên rơi vào túi mình, mọi người đều biết xe máy Kim Thái Dương có 10 người.

Làm sao bây giờ? Sau đó chính là bản lĩnh Bát Tiên quá hải của mọi người.

Các chủ hãng xe phải tính toán như nào để miếng thịt béo bở kia rơi vào miệng mình. Thị ủy thành phố Lỗ Nam và huyện Bình thở phào nhẹ nhõm, lí do chỉ có một: rốt cục thì vị Đại tiểu thư kia đã chuẩn bị về kinh.

Các vị quan tiền Lý Tuyết Âm với vẻ rất vui mừng.

Nói về khoảng thời gian vị Đại tiểu thư này ở đây thì đều khiến mọi người áp lực, các lãnh đạo đêm đến ngủ cũng không được ngon.

Giờ thì tốt rồi, vị Đại tiểu thư này đi rồi, xem ra cũng có vẻ vui, có vẻ hài lòng với các lãnh đạo Lỗ Nam cũng không có nợ lằn gì bí mật, chỉ là nặng nề vài câu, sau là xong.

Chuyện này cuối cùng cũng đã xong, các lãnh đạo cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm. Bị giáo huấn vài câu thì có hề gì, chỉ cần bảo vệ được vị trí của mình thì tất cả vấn đề chỉ là chuyện nhỏ.

Bạn đang đọc truyện *Quyền Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 41: Người Lo Lắng

Cũng đã thấy Trương Anh Duệ tiền Lý Tuyết Âm, trong lòng cũng thật hâm mộ người trẻ tuổi, nếu không có tên tiểu tử này ra tay trượng nghĩa, ngộ nhờ cô cháu gái bảo bối của Lý lão có làm sao thì... nhưng mọi người đều một lòng suy nghĩ về những điều tốt, cho dù đại tiểu thư Lý Tuyết Âm có bị tên khốn nạn nhà Chu Anh Thành sờ soạng một chút, những người này đã biết đó là xui xẻo.

Nếu đổi lại là cháu gái của các quan chức ở đây như thế thì họ cũng biến thành như vậy mà thôi, con trai quan chức mà trong cửa hàng dám ngang nhiên trêu chọc...ngoài Lý lão còn có các bằng hữu, thế nào mà không giận tím mặt cho được?

Nghĩ đến đây có thể mọi người đều rùng mình, cổ đại có nói: Thiên tử giận giữ thì trăm vạn người phải dập đầu, có thể Lý lão giận giữ không đến mức đấy nhưng cũng khiến mọi người không chịu được. Ông không hề khách khí nói:

- Lần này là Trương Anh Duệ đã liều lĩnh xông ra cứu, mọi người mới còn đường làm quan.

Có nghĩ là, mọi người phải nhìn Trương Anh Duệ với ánh mắt ôn hòa và đôn hậu, một cái hai cái cũng phải tươi cười. Bây giờ lại nhìn thấy bộ dạng may mắn của Trương Anh Duệ với cháu gái Lý lão, thì hình như ấn tượng của cô nàng đối với tên tiểu tử này không tồi? Vốn dĩ còn lo không tìm ra cách làm quan vào nhà Lý lão nhưng trước mắt dường như con đường ấy đang rộng mở rồi.

Giờ phút này “con đường lớn” đang phải làm gì? Thật là đáng thương, nó đang bị uy hiếp.

- Hãy nhớ kĩ, phải gọi điện thoại cho tôi, nếu anh dám quên tôi sẽ không tha thứ đâu!

Lý Tuyết Âm được văn phòng thi ủy đặc biệt nghênh đón bằng chiếc Toyota, cô giờ nắm tay nhỏ trắng như tuyết hung tợn, uy hiếp Trương Anh Duệ.

- Vâng, vâng, vâng. Lời của Lý đại tiểu thư là cao nhất, tiểu nhân nhất định sẽ ghi lòng tạc dạ, chấp hành chỉ thị cao nhất này.

Trương Anh Duệ cười đùa, vỗ ngực cam đoan với Lý Tuyết Âm, một chút cũng không hề bị người khác uy hiếp.

- Coi như anh thức thối!

Lý Tuyết Âm gật đầu, vừa lòng mới vòng qua Trương Anh Duệ lên xe.

Thấy Lý Tuyết Âm và Trương Anh Duệ rất thân mật, Phó thị trưởng thành phố Lỗ Nam Tạ Ngọc Quốc động lòng: “Nếu có thể mượn được sức mạnh của tên tiểu tử này, để hắn bên cạnh mình, đây chẳng phải là...”

Tại sao qua nhiều năm như vậy rồi mà mình vẫn chỉ là Phó thị trưởng, thậm chí cái ghế Phó thị Trưởng thường vụ đã cố gắng nhiều năm như vậy rồi mà vẫn chưa lên được? Còn không phải là sau mình không có người nâng đỡ sao? Nếu có thể ôm được chân Lý lão thì có điểm tựa rồi, từng bước, từng bước ai còn dám giành ghế của mình nữa.

Hơn nữa quan trọng nhất là người thanh niên kia vẫn đang buôn bán, nhất định tên tiểu tử này sẽ làm ăn lớn, đến lúc đó lại càng trợ giúp được mình nhiều, khi đó mình có quan hệ, có nhân vật quan trọng, thì muốn có tiền ai có thể ngăn cản được mình.

Mà tất cả điểm mấu chốt đều ở người thanh niên kia.

Càng nghĩ càng muốn, Tạ Ngọc Quốc càng thấy rằng đây là vị trí sáng giá, là con đường rộng rãi. Tạ Ngọc Quốc đang nóng lòng phải nhanh chóng hành động, áp dụng với Trương Anh Duệ.

Tạ Ngọc Quốc hiểu, mình có thể ý thức được điều này thì những người khác cũng không phải là ngu, một khi để người khác đoạt trước thì cơ hội vất vả của mình sẽ tiêu hết.

Trương Anh Duệ vẫn còn mù mờ không biết, bây giờ đã có người để ý đến cái đầu của hắn, hắn là con mồi số một.

Mấy ngày nay Lý Phú Quý luôn luôn hoảng sợ.

Hôm đó, ông ta ăn cơm ở Đắc Nguyệt Lâu thấy Trương Anh Duệ dám chọc tức con trai Chu bí thư tiếng tăm lừng lẫy, vốn dĩ ông ta rất vui về sự uy hiếp của Trương Anh Duệ, trong lòng vui mừng như điên mãi không thôi, ai dám chọc vào vị Tiểu Phách Vương này không phải là muốn tìm đến cái chết hay sao? Người ta là con của bí thư huyện ủy cơ đấy.

Sự tình đang phát triển như kịch bản phỏng đoán của Lý Phú Quý, lúc này ông ta đang vô cùng vui sướng! Nhưng sau đó mọi chuyện phát sinh lại khiến ông ta phải trợn tròn mắt: Bí thư huyện ủy Chu Anh Thành lại bị chuyện của con làm mất chức, vốn dĩ là Trương Anh Duệ sẽ chết chắc nhưng lại như con cá xoay trong miệng người.

Kích động Lý Phú Quý là Trương Anh Duệ còn lấy được đơn đặt hàng 150 chiếc xe máy cho đội cảnh sát giao thông, không khéo hỏng mất ông ta vội vàng lấy điện thoại gọi cho Phó cục trưởng công an huyện, không để ông ta mở lời trước, Lư Thành Hi đã mắng té tát:

- Đồ khốn khiếp, Lý Phú Quý nguoi là đồ khốn khiếp, nguoi có biết lão tử suýt bị nguoi hại chết không hả? Có đứa cháu như mày thật là tám đời vô phúc!...

Lý Phú Quý bắt đầu cảm thấy chân mình như nhũn ra.

Trận mắng này khoảng nửa tiếng, sau khi đợi cho Lư Thành Hi ở đầu dây bên kia mắng mệt thì thôi, Lý Phú Quý lúc này mới lo sợ hỏi xem rốt cuộc thì đã xảy ra chuyện gì.

Còn có thể xảy ra chuyện gì được, là ngày hôm qua lúc Trương Anh Duệ không thoải mái với Lư Thành Hi thì coi như xong nhưng phiền toái là Cục trưởng Lư đã nói lại với giám đốc Lý, mọi người làm ăn, buôn bán vui vẻ nha.

Lư Thành Hi không ngu, đương nhiên là biết chuyện gì xảy ra, cũng biết Trương Anh Duệ nể mặt mình chưa đuổi mình. Lúc đó Đại cục trưởng Lư đổ mồ hôi lạnh, ông ta sợ nếu chuyện này mà gặp phải tiểu nhân thì cơ hội của mình không phải là đi tong một cách dễ dàng sao?

Nhưng hình như người ta còn thả cho mình một con ngựa không tó về gì. Biết mình tránh được kiếp nạn Lư Thành Hi nhìn Trương Anh Duệ cũng là kẻ biết làm người nên bây giờ cũng bớt lo hơn, còn đương nhiên là không vừa mắt với tên Lý Phú Quý.

Không ngờ là vì chuyện này! Lúc này Lý Phú Quý nghĩ lại mới cảm thấy sợ, như vật là mình vừa mới dạo qua Quỷ Môn Quan một vòng rồi.

- Lý Phú Quý ta cho nguoi biết, sau này hãy làm ăn, buôn bán cho thành thật, nếu để ta biết nguoi làm tổn hại đến thanh danh của lão tử, để xem ta có đánh chết nguoi không?

Lần này Lư Thành Hi tức giận, tên khốn nạn này lại làm phiền toái đến tổ tông, nếu có lần sau ai dám cam đoan hắn ta còn được may mắn như vậy, ông ta lại hung tợn uy hiếp:

- Mặt khác, hãy thành thật mà nhận lỗi đi, thì may ra lão tử không chặt đứt cái chân thối của ngươi.

Nói xong không đợi Lý Phú Quý nói gì ông ta đã cúp điện thoại.

Lời của cậu, Lý Phú Quý không dám không nghe, bởi vì trong huyện Lư Thành Hi có vị trí tương đối cao, vị này là chủ nhân có một không hai, lời ông ta nói ra có ai cho rằng không đáng lo? Lần này ông ta nổi cơn thịnh nộ như vậy khiến Lý Phú Quý một chút suy nghĩ đùa giỡn cũng không có.

Nhận lỗi, Lý Phú Quý đi một vòng trong phòng rồi lấy từ ngăn kéo ra vốn dĩ đó là hai phần quà định tặng là hai chai rượu Phi Thiên và Mao Đài, suy nghĩ một chút thấy có vẻ không đủ lại cẩn thận lấy ra cây sâm đã mua hơn 1 vạn, ông ta để lên ghế nhìn cả sâm cả tiền lên núi đã tiêu của mình hết hơn 2 vạn.

Thấy ông ta mang theo đồ vật kia với vẻ bất an, Trương Anh Duệ thấy sắc mặt ông ta không được tốt nhưng nghĩ mình cũng có tư cách không cho người khác xem sắc mặt.

- Ông chủ Lý? Làm gì vậy? ngài là nhất tôn đại thần sao lại tìm đến cái miếu nhỏ của tôi thế này?

- Ông chủ Trương cứ đùa.

Lý Phú Quý có vẻ tươi cười, làm cho Trương Anh Duệ thấy sắc mặt không tốt của mình là không đáng lo:

- Lúc trước là do lão Lý tôi không hiểu chuyện, đã xúc phạm ngài, tôi đến để nhận lỗi với ngài.

- Bỏ đi, đồ vật này coi như xong.

Lúc trước Trương Anh Duệ còn cho là mình đã gây ra phiền toái cho Lý Phú Quý nhưng bây giờ thì không có gì nữa rồi nhưng tuy để cho Lư Thành Hi chút thể diện hẳn nghĩ nhất định phải cho ông ta một bài học:

- Ông chủ Lý, tiền thì tôi cũng không cần, như vậy đi hôm nào đó ông mời chúng tôi tụ họp lại, sau đó nói lời xin lỗi tôi trước mặt mọi người, kính chén rượu, thì chuyện này coi như xong.

- Há?

Không ngờ đến kết quả này Lý Phú Quý ngẩn cả người.

- Sao vậy? ông chủ Lý không muốn ư?

Sắc mặt Trương Anh Duệ trầm xuống.

- Không, không, đồng ý, tôi đồng ý!

Không ngờ Trương Anh Duệ lại khinh địch như vậy, sợ hãi đối ý Lý Phú Quý gật đầu liên tục.

- Đồng ý là được rồi, ông chủ Lý ông phải nhớ kỹ, hôm nay có kết thúc như vậy đều là nhờ vào thể diện của cậu của anh, hôm qua vì ông mà đã đặc biệt cầu xin tôi... Nói nhỏ hậu quả thế nào chỉ có ông tự đoán đi?

Trương Anh Duệ lạnh lùng nói 2 câu cho tên này khỏi vênh váo.

- Vâng, vâng, đa tạ, tôi biết là ông chủ Trương khoan hồng độ lượng!

Lý Phú Quý vừa vui mừng, vừa không yên tâm, tuy trước mắt mọi hiềm khích đều được hóa giải nhưng bây giờ phải tính sao? Có được kết thúc như vậy là người ta đã giữ thể diện cho cậu mình rồi.

Bây giờ ông ta đã chịu thua, người ta có quan hệ nhiều hơn mình, còn cho mình cơ hội giải thích là còn nể mặt còn chưa thấy đủ hay sao?

Bạn đang đọc truyện *Quyền Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 42: Harley Là Nước Cờ Đầu

Thời gian trôi qua thật nhanh, trong nháy mắt đã hết nửa tháng.

Thời gian này cũng vào nửa tháng trước cả huyện còn đang bàn luận xôn xao chuyện bí thư huyện ủy tham ô, phải chịu án cũng có một số người được đề bạt lên thay, thị trấn nhỏ được bình yên trở lại, Trương Anh Duệ cũng bận rộn với công việc làm ăn của mình.

Có lẽ là cái đơn đặt hàng 150 chiếc xe cảnh dụng kia đã khiến cho các hiệu buôn biết đến Trương Anh Duệ, ngày hôm qua, sau khi hắn báo cáo kế hoạch, thay mặt tỉnh đã có người mang tiền xuống.

Cuối cùng cũng chọn được con đường phát triển đúng đắn, ngồi trong phòng làm việc, thấy nhóm nhân viên đang bận rộn ngoài cửa hàng tự nhiên trong lòng Trương Anh Duệ có cảm giác được sinh ra lần nữa.

Đúng lúc đó, mấy ngày nay, Lý Đức Hoa tìm Trương Anh Duệ ở cửa phòng làm việc:

- Ông chủ, có người đến mua xe...

Có người đến mua xe mà còn phải tìm đến ông chủ, hắn thấy kỳ:

- Có người đến mua xe, các cậu tự đón tiếp không được sao?

- Vâng.

Lý Đức Hoa có chút do dự nhưng không biết nói như thế nào:

- Nhưng thưa ông chủ, tôi thấy người này không giống đi mua xe nhưng cũng không giống đến quấy rối, tôi cũng không biết nên nói thế nào, ngài đi xem xem...

- Cái gì?

Lý Đức Hoa vừa nói vậy Trương Anh Duệ liền vui mừng, ngay cả bí thư huyện ủy vẫn không sợ chết xuống kiểm tra mình? Chẳng lẽ năm nay người không sợ chết nhiều như vậy sao?

- Ông ta nói thế nào?

- Ông ta nói muốn mua con xe Harley...

Thời gian này tất cả mọi người đều biết đến tính tình của Trương Anh Duệ, biết hắn là một ông chủ hà khắc nhưng không nói chuyện như vậy, Lý Đức Hoa tức giận nói:

- Chúng ta làm gì có Harley? Ông chủ ngài nói xem không phải ông ta đến điều tra sao, nếu không thì là chó đội nốt người, chúng ta mau đuổi ông ta đi...

Đến mua Harley? Trương Anh Duệ sững sốt, liền cảm thấy có chút buồn cười: cừ thật biết đến đây mà mua Harley?

- Vậy... ông chủ nếu không để tôi đuổi đi?

Thấy Bạch Tuyết và Trương Anh Duệ không nói câu gì, Lý Đức Hoa nghĩ ông chủ không hài lòng với mình liền nhỏ giọng nói:

- Không cần, để ông ta vào, nói rằng tôi rất quý chiếc xe này, tôi muốn nói chuyện với ông ta.

Trương Anh Duệ suy nghĩ một chút rồi nói:

- Bán thật ạ?

Lý Đức Hoa mở to hai mắt nhìn.

- Nếu người ta đã tìm đến mua đồ, chúng ta cũng không được thất lễ?

Trương Anh Duệ cười sâu xa, đến mua Harley? Chuyện này thú vị đây.

Bên ngoài đang ồn ào vì người mua Harley, nhìn qua ông ta có vẻ mặt hồng hào, có vẻ là hay uống rượu, khoảng chừng hơn 40 tuổi, cao khoảng 1m75, nhìn y phục mặc trên người cũng không phải là người có chức vị thấp.

Quả thực như Lý Đức Hoa nói, người này rất có khí thái, như người làm ăn buôn bán, hơn nữa còn có vẻ như ông chủ.

- Vị ông chủ này, ngài ngừng quá, thứ cho tại hạ vụng về không biết nên xưng hô thế nào?

Trương Anh Duệ đứng lên, nắm tay mỉm cười hỏi:

- Không dám, bi nhân họ Từ, Từ Kiến Phong bên thị trấn Thạch Tài, chuyên buôn bán đá cẩm thạch.

Ông chủ này nói chuyện không có vẻ kiêu căng, ngừ khí, thần thái đều cực kì khiêm tốn nhã nhặn.

- Thì ra là ông chủ Từ, đã ngưỡng mộ từ lâu.

Trương Anh Duệ bắt tay Từ Kiến Phong.

Vừa mới nói chuyện, Trương Anh Duệ mới biết người kia là ai, trong huyện có một ông chủ Thạch thuộc nhóm người làm ăn giàu nhất, nghe nói có hơn 1 vạn nhân công, trong huyện thế được coi như vị thương nhân phi thường rồi, chẳng qua khi so sánh với vị thương nhân này ông chủ Từ khiêm tốn, nhã nhặn, không gây thù hằn bao giờ thanh danh trong huyện cũng khá nổi tiếng.

- Không dám, không dám, tiếng tăm của ông chủ Trương đã vang dội như sấm bên tai.

Từ Kiến Phong vội trả lời.

Trương Anh Duệ không dám khinh thường Từ Kiến Phong, có thể ông ta giống như bí thư huyện ủy đi thăm các thương nhân, mà Từ Kiến Phong cũng không dám khinh thường lúc nói chuyện mọi người đều thấy trùng hợp nhưng cũng hiểu được không biết sự trùng hợp là thật hay giả.

Hai người hàn huyên một lúc, Từ Kiến Phong đã nói đến ý đồ của mình:

- Ông chủ Trương có bí quyết giúp tôi mua xe Harley được không?

Thấy người này đúng là muốn có Harley. Trương Anh Duệ ngạc nhiên:

- Chuẩn bị xe Harley không thành vấn đề mà vấn đề ở chỗ... Ông chủ Từ tôi cũng không đầu ngãi, nếu ngãi đã tìm tôi cũng không phải là không muốn mua xe?

- Đúng vậy.

Từ Kiến Phong tươi cười:

- Thủ tục mua xe là 40, 50 vạn, tuy ông anh có thể tiêu tốn số tiền như thế để mua xe nhưng bà chị liệu có thông không.

Tiền 40, 50 vạn để mua xe máy, còn tiền 20, 30 vạn để mua xe trở nước chẳng lẽ bà ấy không thông sao?

Trương Anh Duệ cũng gật đầu, đồng ý:

- Đúng vậy, tôi có thể chuẩn bị làm xe cho ông ngay nhưng ông cũng phải hiểu loại xe này từ đầu đã không có cách nào lấy được biển số, với năng lực của ông thì cũng không có vấn đề gì chỉ cần ông đứng ra... Thứ cho lão đề nói câu không dễ nghe nếu không đến lúc đó cũng thật là phiền toái.

- Là thế này phải không?

Từ Kiến Phong ngạc nhiên, tất nhiên là ông ta không biết:

- Nhưng bằng hữu của tôi còn mua xe giường nước, có thể không có một vài thứ nhưng chứng minh, hộ chiếu thì đầy đủ.

- Điều là bên Tân Cương hoặc Quảng Đông cấp giấy phép?

Trương Anh Duệ cười, cái vòng luẩn quẩn này ai mà không biết.

Ngược lại Từ Kiến Phong lại lấp bắp kinh hãi:

- Ông chủ Trương biết?

- Điều là bát com này sao, người sáng suốt đương nhiên là biết biển số loại xe đó là do địa phương khác quản lý thì phải có tiền.

Trương Anh Duệ cười giải thích với Từ Kiến Phong.

- Như vậy sao.

Có vẻ như Từ Kiến Phong nửa đường rút lui hình như không tính ra.

Vậy thì đến đây thật đáng tiếc, cứ như vậy mà thôi thì đáng tiếc quá, ít nhất cũng phải 4, 5 vạn, Trương Anh Duệ suy nghĩ rồi hỏi:

- Từ đại ca, thứ cho tôi mạo muội hỏi một câu, ông mua chiếc xe này để chạy chơi với bạn bè nào nhiệt quá ha?

- Đương nhiên là để chơi lúc nhàn rồi, đến lúc mọi người tụ họp sẽ cười Harley trên đường uy phong biết bao? Không có xe nào tốt hơn xe này.

Từ Kiến Phong lập tức nói.

Hiểu rồi, vốn dĩ người này mua Harley là để tỏ uy phong về thân phận của mình. Nếu vậy thì làm được rồi, Trương Anh Duệ tính.

ở trong nước, không biết từ lúc nào các ông chủ kiếm tiền là để tiêu vào mua xe ô tô và xây biệt thự, họ bắt đầu chạy theo văn hóa Mỹ, các ông chủ rủ nhau mua Harley để tụ họp, trao đổi tin tức.

Vì mọi người là bạn xe nên cũng hài lòng với nhau để còn hợp tác làm ăn nữa chứ, tự nhận nhau làm huynh đệ, ai có khó khăn thì giúp đỡ, nên đã có mối quan hệ chặt chẽ với nhau.

Vì vậy tiểu đoàn xe càng chặt chẽ thêm, việc làm ăn của các ông chủ cũng phát đạt rất nhiều ông chủ muốn tham gia hình thức tụ họp này, mà nước cờ đầu tiên là nhất định phải có Harley còn những người thanh niên có BMW, Honda, Honda ST1300 kiểu dáng thể thao không thể tham gia vào hội này.

Ông chủ Từ này cũng muốn có một chiếc Harley để thành nước cờ đầu, nhập vào hội những ông chủ kia, để có thêm lợi nhuận, nhưng giá xe cao đã khiến ông ta luối tuốt cần phải nghĩ đến sự giúp đỡ, hi vọng có thể giúp ông ta có được chiếc Harley.

Đã biết điều này, Trương Anh Duệ cũng đã có chủ ý.

- Vốn dĩ là như vậy nhưng cũng không có vấn đề gì.

Nghe ông chủ Từ này nói về lý do muốn có một chiếc Harley, Trương Anh Duệ suy nghĩ:

- Từ đại ca, không dấu gì ngài, xe tôi có thể chuẩn bị cho ông, giấy phép cho ông sử dụng cũng không có vấn đề gì, một đoàn xe cùng đi, cảnh sát giao thông cũng không mù mà lại không phát hiện ra các ông. Bọn họ cũng biết các ông là người như thế nào, nếu bị phạt thì cứ đưa ra 200 đồng thì không còn nguy hiểm gì, ngài nói có phải thế không?

Những lời này của Trương Anh Duệ nghe cũng thật xuôi tai, có tiểu xảo Từ Kiến Phong nghe thấy có vẻ rất đắc ý.

Nhưng như vậy sao được? Trương Anh Duệ hỏi Từ Kiến Phong:

- Nhưng lão đệ tôi có câu này không biết ngài có muốn nghe hay không?

Bạn đang đọc truyện *Quyền Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 43: Ra Sức Lừa Dối

- Ồ, ông chủ Trương có gì chỉ giáo? Tôi xin chú ý lắng nghe.

Từ Kiến Phong có ý bảo Trương Anh Duệ cứ nói thẳng không ngại.

- Là thế này, Harley là một chiếc xe tốt, tôi nghĩ mọi người đều biết, đều cho rằng Harley là đại diện cho loại xe tốt nhất. Nhưng tôi xin hỏi Từ đại ca một câu, ngài nghĩ xe Harley là cái gì?

Trương Anh Duệ không nói thẳng mà hỏi Từ Kiến Phong.

Từ Kiến Phong cau mày, suy nghĩ hồi lâu mới nói:

- Là văn hóa? Tất cả những người lái xe Harley đều đại diện cho văn hóa Mỹ.

Đều nói như vậy. Trương Anh Duệ gật đầu hỏi tiếp:

- Chất lượng của Harley như thế nào là tốt?

Từ Kiến Phong trả lời không khẳng định như vậy:

- Giống như... tôi còn chưa được nghe nói, nhưng tôi nghe bạn bè nói nó rất ít khuyết điểm.

- Đúng là những lời này, ông nói đúng rồi.

Trương Anh Duệ thở phào nhẹ nhõm:

- Từ đại ca, tôi nói thẳng Harley để quảng cáo cho văn hóa Mỹ, ngoài ra nó chẳng đúng tí nào, nói về chất lượng nó không thể sánh bằng BMW, sự thoải mái không bằng Kim Cánh, về tính bền nó lại càng không sánh được bằng hai loại này, nếu ngài không thường xuyên bảo dưỡng thì nó sẽ phát sinh không ít tật xấu. Nếu ngài và bạn bè đi du ngoạn xe giữa đường có thể xảy ra sự cố ngài không lên dùng Harley.

Từ Kiến Phong cân nhắc, tham khảo ý Trương Anh Duệ, còn muốn cùng bạn bè lái Harley, cuối cùng cũng gật đầu nói với Trương Anh Duệ:

- Vậy, Trương lão đệ cậu xem tôi nên chọn loại gì? Đề bền không dễ hỏng?

- Cái này... tôi nói thật với ngài, ngài thích chiếc Harley như thế nào?

Trương Anh Duệ nhún mày:

- Tôi cần chắc chắn về khoản tiền, cho ông chọn kiểu dáng xe.

- Nếu lão đệ đã nói vậy thì còn xem Harley làm gì.

Từ Kiến Phong khoát tay:

- Chọn BMW và Hòa Kim Dục đi.

- BMW và Hòa Kim Dục? cũng được nhưng BMW có nhiều loại ngài thích loại nào?

Trương Anh Duệ nói xong, mở máy tính chỉ lên mấy cái hình BMW cho Từ Kiến Phong lựa chọn.

- Cái này, thoát nhìn cũng không được.

Nhìn hình và cảm giác thực tế lớn, nhỏ khiến cho Từ Kiến Phong có chút thất vọng.

- Thực ra Harley cũng là hình dáng này, trên ảnh và thực tế không giống nhau.

Tìm thấy hình Harley Từ Kiến Phong đối chiếu:

- Thế nào? Phải không?

- Thật đúng là...

Từ Kiến Phong nhìn mấy hình ảnh lướt qua lắc đầu:

- Xe này bạn tôi cũng có một chiếc, gọi là Đại cười lên rất khí thế, không ngờ xe trong ảnh lại có cảm giác bé như vậy.

Lời này phải tiếp nhận thế nào? Rõ ràng là Trương Anh Duệ không tiếp, hần cười cười:

- Vậy, Từ đại ca chọn loại xe nào?

Trước mắt làm cho Từ Kiến Phong chần chừ, nhìn Trương Anh Duệ cười khỏ:

- Lão đệ, thật khó, tôi cũng không biết, hay là cậu chọn có tôi một chiếc?

- Như vậy.

Trương Anh Duệ suy nghĩ rồi chỉ vào 3 cái BMW F 650, F800GS và F1200 GS, nói:

- Các loại xe phải phù hợp với tình hình giao thông, tôi thấy không thích hợp với ông, ông thử chọn 3 cái này xem thế nào?

- Nói như vậy...

Trương Anh Duệ suy nghĩ kích chuột vào chiếc BMW R1200RT và Honda GL1300, chỉ vào hình ảnh nói với Từ Kiến Phong:

- Từ đại ca, nói thật loại này bền, thoải mái hơn nữa chất lượng cũng nổi tiếng, tin cậy, chỉ cần bảo dưỡng tốt sẽ không có vấn đề gì hơn nữa cũng được nhiều nước lựa chọn, ông có thể suy nghĩ về chất lượng của chúng.

- Được, ba chiếc này.

Trương Anh Duệ tiến cử ba xe này khiến Từ Kiến Phong rất hài lòng, sau khi cân nhắc so sánh tốt cực cũng quyết định:

- Tôi không thích người Nhật Bản, không phải ST1300 và Kim Dục đều của người Nhật Bản sao? Không được, chọn BMW.

Trương Anh Duệ giờ ngón tay cái lên khen, nói:

- Từ đại ca, không thể không nói ngài tình mắt! Tuy chiếc xe này động lực không mạnh nhất nhưng các tính năng lại tốt nhất, bảo dưỡng đơn giản không cần lo lắng, có quên làm nguội cũng không xảy ra vấn đề gì.

- Ha ha, nói như vậy tôi đã chọn được xe tốt nhất?

Từ Kiến Phong cười toe toét:

- Khi nào tôi có thể lấy xe, khoảng bao nhiêu tiền?

- Còn để xem ông anh muốn xe mới hay xe cũ?

- Còn bán cả xe cũ nữa cơ à?

Từ Kiến Phong ngạc nhiên:

- Vậy cậu nói cho tôi nghe một chút đi.

- Có, hàng cũ hoàn toàn cũng có, chất lượng cũng không tồi, nhưng từ tay tôi đến tay người khác thì thế nào tôi cũng không dám cam đoan, xe mới hoàn toàn thì đương nhiên là chất lượng rất tốt, chẳng qua là muốn lấy mới thì phải đợi hơi lâu một chút, có thể phải gần 2 tháng.

- Hơn nữa mới thì cũng đắt hơn rất nhiều, hơn 27 vạn, thủ tục 45 đến 50 vạn nếu xe cũ thì còn 5 chiếc, giá khoảng từ 11, đến 16, 17 vạn gì đó.

Xe mới hơn 20 vạn, vẫn tiện nghi hơn. Từ Kiến Phong suy nghĩ một chút, cuối cùng cũng quyết định:

- Mới đi, loại đồ chơi này mới cũng không khác cũ là bao... lão đệ, giá này không bớt được nữa sao.

- Từ đại ca, ngài cũng hiểu xe này vào bằng cách nào, tôi không có ý kiếm lời thuần túy chỉ vì giúp ngài vì ngài là bạn, nếu là người khác thì phải cao hơn, một nửa cắt tôi cũng không hề kiếm của ông.

Trương Anh Duệ cười khỏ, khéo léo từ chối ý mặc cả của Từ Kiến Phong.

Trương Anh Duệ không muốn mặc cả khiến Từ Kiến Phong có vẻ thất vọng, nước cờ đầu này vất vả lắm mới tìm được, thôi bỏ đi vậy.

Đương nhiên Từ Kiến Phong có thể đi qua những người không quen biết, không có quan hệ sâu xa gì với mình nhưng ông ta cũng hiểu được mình không có quan hệ gì với những người trong chính quyền đến lúc xe mình có xảy ra chuyện gì cũng khó mà nói được.

Trên mạng cũng có bán loại xe đó, có thể ông ta lo lắng liệu người ta có cho mình đồng sắt vụn hay không? Chuyện này vốn chỉ tin vào chữ tín, ngộ nhờ bị lừa cũng chẳng biết người ta ở đâu thôi thì cứ dùng ít thêm ít tiền vẫn còn đảm bảo hơn trên mạng.

- Giá này rốt cục là cậu kiếm được bao nhiêu? một chút thì thôi nếu nhiều thì chẳng phải lão từ đã thiệt thòi to sao?

Từ Kiến Phong suy nghĩ hận là mình không thể bán loại này để kiếm tiền.

Đương nhiên ông ta không biết nhất cử nhất động của Trương Anh Duệ đều bị chú ý đến.

Sợ ta kiếm tiền của người? Muốn kiếm tiền lão từ có rất nhiều cách? Trương Anh Duệ có chút khinh bỉ người này, làm ra vẻ suy nghĩ rồi nói:

- Như vậy đi, Từ đại ca bây giờ tôi sẽ gọi điện thoại giúp ông hỏi thăm giá cả thị trường, để ông tham khảo thế nào?

- Được đấy!

Từ Kiến Phong vui mừng trở lại, cậu gọi điện thoại không có cách gạt tôi đấy chứ?

Trương Anh Duệ cười lạnh trong lòng, giả bộ lấy điện thoại ra bấm dãy số:

- Anh Vương. Em là tiểu Trương... trí nhớ của anh tốt thật, chiếc xe huynh để cho đệ một người khác đã lấy rồi, muốn tìm một chiếc nữa, huynh có hai chiếc có thể chiếu cho đệ được không... xe gì? Bảo mã BMW R1200RT mới hoàn toàn, có không? Không có... phải đặt?... như vậy ước khoảng bao lâu? Ít nhất một tháng? Như vậy nha...

Nói đến chỗ này Trương Anh Duệ nhìn xem ý của Từ Kiến Phong có muốn hay không?

- Giá cả! Giá cả!

Từ Kiến Phong sứt ruột giục Trương Anh Duệ.

Làm bố mày khổ như vậy. Trương Anh Duệ thầm mắng:

- Vậy anh Vương giá cả chiếc mới hoàn toàn thì sao? 28 vạn? sao đắt thế? Cũng là mới hoàn toàn sao?

Lần này không đợi Trương Anh Duệ nói gì, ông ta cũng phải hoảng sợ, Từ Kiến Phong so sánh xem ra 28 vạn, Trương Anh Duệ cũng không kiếm được tiền của mình.

Ông ta liền gật đầu đồng ý với Trương Anh Duệ, bảo cái giá này có thể mua được, nửa tháng đợi được, một chút ông ta cũng không thể ngờ Trương Anh Duệ không cần vất vả như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Quyền Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 44: Tài Nguyên Mới

Vừa mới cúp điện thoại Trương Anh Duệ đã động lòng! Từ Kiến Phong lại rơi vào cái vòng luẩn quẩn kia, hẳn là muốn làm ông chủ với hắn? Không phải những người này là bạn hàng mới sao?

- Anh Vương, cho tôi hỏi một chút, lúc trước bạn tôi có hỏi mua một chiếc xe, chúng ta có thể ưu đãi một chút được không?...thật sự có thể? Có thể nhiều hơn gần 2 vạn...? Ít nhất cũng được hơn 3 chiếc.. được để tôi hỏi bạn tôi trước rồi sẽ gọi điện sau.

Trương Anh Duệ ừ hồi lâu rồi cúp điện thoại:

- Từ đại ca, ít nhất là 28 vạn nhưng nếu là hai người bạn của anh đã nói thì chỉ lấy 28 vạn thôi.

Tìm 2 người bạn nữa cùng mua, có thể rẻ được 2 vạn? đối với ông chủ mấy trăm vạn không đáng nói, 2 vạn cũng không phải là con số nhỏ, tối thiểu phải gần 2 vạn đủ để mình mua được 5 con xe. Từ Kiến Phong suy nghĩ rồi lập tức nói với Trương Anh Duệ:

- Lão đệ, cậu chờ một chút, tôi gọi điện cho bạn hỏi ý kiến họ xem sao.

- Được.

Trương Anh Duệ gật đầu bảo không có vấn đề gì, rồi bổ sung theo một câu:

- Đúng rồi, bên kia cần đặt cọc 5000.

- Tôi biết.

Chạy đến cửa phòng rồi Từ Kiến Phong còn nói với lại một câu.

- Trương Anh Duệ ngồi tựa lưng vào ghế với vẻ tự đắc:

- Muốn lời của ta, đâu có dễ dàng như thế?

Đi ra ngoài gọi điện chừng 10 phút rồi quay về, Từ Kiến Phong vẻ mặt rất hưng phấn:

- Được, bốn người bạn của tôi rất có hứng thú.

- Vậy, chúc mừng các ông, tôi sẽ lấy 5 chiếc xe, 5 chiếc bảo mã BMW, thật là uy phong!

Trương Anh Duệ cười chúc mừng.

- Ha ha...

Từ Kiến Phong khoát tay cười toe toét.

- Từ đại ca, nếu như vậy thì tôi cũng nói trước cho ngài biết một chút... mọi người đều là chỗ buôn bán chắc ông cũng hiểu...

Không đợi Trương Anh Duệ nói xong, Từ Kiến Phong đã đón lời:

- Cái này tôi hiểu, đương nhiên chuyện này tôi sẽ không để cho lão đệ phải mất công bận rộn, một chiếc sẽ cho cậu 1 vạn, được chứ?

Một chiếc xe 1 vạn? Không được 4% lợi nhuận?Phiêu lưu, mạo hiểm lớn như vậy mà chỉ được có một chút ưu đãi thế sao? Nói với người thật là mỗi mồm, muốn phun cả nước bọt lên mặt hắn ta, do dự một lúc Trương Anh Duệ cũng gật đầu:

- Được, nếu Từ đại ca đã nói như vậy thì tôi cũng không còn gì để nói!Chỗ anh em, một vạn thì một vạn.

Từ Kiến Phong cũng biết chỗ này mình hơi keo kiệt, về mặt cũng không vui vẻ cho lắm nhưng da mặt ông ta dày liền nghĩ ra cách:

- Lão đệ, vừa rồi tôi cũng có đã kích về vấn đề ưu đãi với mấy ngài kia, không phải bên kia họ được 2 vạn đâu, tôi chỉ chỉ cho bọn họ 1 vạn ưu đãi, còn một vạn kia hai ta chia nhau. Cậu thấy thế nào?

- Được,

Trương Anh Duệ vui sướng đáp, cũng kiếm được 5000 có kẻ ngốc mới không đồng ý.

Thấy Trương Anh Duệ đồng ý, Từ Kiến Phong cũng vui mừng, từ đó mình cũng được tổng cộng 4 vạn đồng, món tiền đáng giá như vậy đương nhiên là phải vui rồi.

Một thời gia dài không sử dụng đến, 3 chiếc xe còn để trong cửa tiệm của Trương Anh Duệ, 2 người nhìn sự cố gắng giống nhau rồi từ xe xuống hàn huyên câu chuyện.

Trương Anh Duệ thấy Từ Kiến Phong trúng con Ngân Bạch Sắc Báo BMW R1200RT và bốn người bạn của ông ta khen không ngớt lời, họ tỏ vẻ không có vấn đề gì, hơn nữa còn lấy ra 5000 đồng đặt cọc cho Trương Anh Duệ.

Trương Anh Duệ thương lượng cùng với 5 ông chủ này, căn cứ vào tình hình lâu nhất là 5 tháng có thể giao hàng, có thể hắn cũng tìm cho họ nguồn cung cấp cho bọn họ nhanh có hàng, hơn nữa bọn họ cũng hứa hẹn sẽ đổi dầu máy, không mỡ, hàng ngày đến chỗ hắn bảo dưỡng xe, thù lao cho Trương Anh Duệ mỗi người cũng phải mất ít nhất 1 vạn phí.

Phương thức trả tiền này là dựa theo kinh doanh guồng nước, quy tắc của công ty là phải đặt cọc trước, sau khi tìm xe xong cho họ nếu họ vừa lòng rồi nghĩ cách cho nó vào đại lục, sau đó đánh điện, chụp ảnh hàng rồi đến ngân hàng chuyển tiền, sau khi đối phương gia nhận hàng và tiền sẽ được bộ phận hậu cần đưa đến chỗ Trương Anh Duệ.

Nếu đôi ý không cho vào đại lục, thì tiền đặt cọc sẽ khấu trừ 2000, còn nếu vào đại lục rồi mới đôi ý thì sẽ bị khấu trừ toàn bộ tiền đặt cọc.

Trương Anh Duệ sẽ tự mình đánh xe giao hàng để tránh bị lừa còn nếu bị lừa thì tổn thất Trương Anh Duệ sẽ phải chịu hết.

Đối với cái hợp đồng đơn giản này cả hai bên đều cảm thấy hài lòng.

Năm người bạn Từ Kiến Phong đi rồi, Trương Anh Duệ lại thấy tò mò, rốt cục thì mình có thể kiếm được bao nhiêu tiền từ 5 chiếc xe này?Mặc dù đều là nói bậy, tất cả tin tức đều là nói bậy từ trên mạng, trừ 1 vạn phí ra thì Từ Kiến Phong cũng phải đạt được ngoài 2 vạn, mình cũng kiếm được một ít, đại khái là mỗi chiếc cũng được 2 vạn.

Nghĩ mình vất vả một chuyến, cũng kiếm được gần 2 vạn, Trương Anh Duệ đứng ngồi không yên lập tức liên hệ với mấy ông chủ kinh doanh guồng nước.

Lần này Trương Anh Duệ có được 5 chiếc xe, đối phương cũng đã coi trọng hắn hơn trước rất nhiều, tỏ vẻ hạ giá mỗi chiếc xe đến mức thấp nhất 24 vạn!

Giá này so với dự tính của Trương Anh Duệ cũng không khác lắm, nhưng hắn vẫn có vẻ không cam lòng. Theo tình hình này thì các ông chủ thủy xa một chiếc xe ít nhất cũng phải kiếm được từ 10 vạn trở lên. Một chiếc bảo mã BMW R1200RT ở thị trường Bắc Mĩ bán còn chưa đến 2 vạn Đôla, cộng với khoảng 10 vạn tệ phí vận chuyển, 4 vạn cho các mối quan hệ? Vậy gấp phải quý rồi!

Nếu như có thể nắm giữ được con đường này? Trương Anh Duệ bắt đầu nhảy dựng đứng lên.

Trong nước một năm tiêu thụ ít nhất bao nhiêu xe guồng nước? Cũng không ai có con số cụ thể, nhưng theo dõi qua báo chí thì số tiền buôn lậu xe máy hàng năm cũng phải hơn 20 triệu! Con số này đúng là biết nói! Riêng ông chủ ở Đan Kiệt Thạch một năm cũng phải kiếm được gần 10 triệu vì buôn lậu xe!

10 triệu hả?Nếu mình được chia một chén trong chuyện này thì...

- Cậu muốn đi Kiệt Thạch? Tại sao?

Bạch Tuyết tỏ vẻ khó hiểu.

Cô không rõ, bây giờ lại sinh ra cái ý này, nhân lúc quảng cáo đang lên, mọi người đều bận, cần có thời gian, các ông chủ không lo mà làm việc còn muốn đi Kiệt Thạch làm cái gì?

Kiệt Thạch là nơi như thế nào, Bạch Tuyết cũng không biết nhưng có duy nhất một đáp án là chủ nhân đi Kiệt Thạch trước rồi đến thăm Thượng Hải, hẳn đến Kiệt Thạch làm gì, Bạch Tuyết cũng không biết.

- Chị Bạch, em cho chị biết, không chừng chuyện này em đi sẽ làm cho chúng tao có một tài nguyên mới đấy.

Trương Anh Duệ cười kể chuyện 5 bọn Từ Kiến Phong mua xe và chuyện mình đã phát hiện ra tài nguyên mới trong truyện này nói với Bạch Tuyết.

- Cậu nói vậy chứ cho dù chúng ta không có con đường cái nhưng 5 chiếc xe này cũng phải kiếm được gần 20 vạn? Phí tổn mỗi chiếc cộng vào cũng đến 14 vạn, qua tay chúng ta phải gấp đôi số đó?

Bạch Tuyết tròn tròn mắt, mắt lóe lên tia vàng rực.

- Đây là ít nhất cái này tuyệt đối cũng không kém!

Trương Anh Duệ khẳng định chắc chắn.

- Vậy là có thể làm ăn được... thế nhưng muôn lậu là trái pháp luật!

Vừa mới vui mừng, Bạch Tuyết lại lo lắng về chuyện này.

Buôn lậu, thực ra chuyện này cũng không ảnh hưởng to tát đến quốc gia lắm, mỗi người đều có thể buôn lậu chỉ cần có quan hệ tốt với hải quan, họ sẽ mắt nhắm, mắt mở cho mình, chỉ có thể kiếm lời quá đi ấy chứ! Nhưng rủi ro cũng không nhỏ, nếu dấn tội với người có thể lực đến lúc đó thì khổ rồi.

Làm trái pháp luật lợi nhuận rất lớn cũng khiến cho Bạch Tuyết do dự: chuyện này làm sao đây?

- Đừng nóng vội, chuyện này không phải muốn là làm được? chúng ta không có quan hệ với hải quan, lại không có cách, lần này e sẽ đi xây dựng mối quan hệ, tranh thủ tìm mối giá thấp hơn, chuyện này chúng ta từ từ hãy nói..

Biết Bạch Tuyết còn do dự, Trương Anh Duệ cười nói với cô:

- Chỉ cần chúng ta có danh tiếng thì sẽ có càng nhiều mối quan hệ, chậm mà chắc.

- Cũng đúng.

Bạch Tuyết suy nghĩ, gật đầu đồng ý với Trương Anh Duệ.

- Nhưng đi lần này thật là nguy hiểm, cậu muốn đi cũng phải đi cùng 2, 3 người... Đi ba người, Hồng Bác và Vương Phi, Tiểu Mạnh đã đến, ba bọn họ thân thù cũng không tồi, có thể đánh nhau được. Bên Kiệt Thạch cả thôn đều là chốn buôn lậu, chẳng khác gì hang ổ của thổ phỉ, mang mấy người biết đánh nhau đi cậu cũng không bị người ta đánh đen ăn đen.

Bạch Tuyết suy nghĩ rồi nghiêng rằng quyết định, nhanh chóng đề xuất 3 người cho Trương Anh Duệ.

Bạn đang đọc truyện *Quyền Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 45: Vốn dĩ Có Thể Làm Ăn Như Vậy

Vốn dĩ có thể làm ăn như vậy!

150 chiếc xe cảnh dụng đã được một chiếc xe tải chở đến.

Chiếc xe đứng ở trước viện của đại đội cảnh sát giao thông, hấp dẫn không ít cảnh sát họ tụ tập náo nhiệt, là xe mới hoàn toàn, nhìn mấy cái xe dân dụng cũ các đồng nghiệp nói với nhau có được mấy cái xe này thật là thoải mái.

Đào Đức Thắng vỗ bả vai Trương Anh Duệ, vui vẻ cười toe toét:

- Chú em, thật tốt quá! Làm bạn chí cốt rồi!

- Cái này, mấy cái đồ tốt này không phải của các anh hết sao.

Trương Anh Duệ cười nói.

Nói đùa gì vậy, nếu bọn hần nói ra giá thấp, Trương Anh Duệ vừa mới có 2 năm về xe. Đương nhiên là vì lần này Trương Anh Duệ có quan hệ tốt, so với người dân bình thường dùng xe cũ thì nhưng chiếc xe cảnh dụng này cao hơn đến 500 đồng, có thể tính giá cho đội cảnh sát giao thông sao đây? 2, 3 vạn! cũng đã cao hơn xe dân dụng đến 1, 5 vạn.

Đương nhiên bắt được nhóm hàng này cũng không phải là không có phí, Đào Đức Thắng muốn ăn 500 tiền boa cho một chiếc xe.

Hàn huyền với Đào Đức Thắng vài câu, Trương Anh Duệ bị đội trưởng đại đội cảnh sát giao thông Vương Ba kéo sang một bên, hỏi nhỏ hần:

- Chú em, cậu có muốn để 150 chiếc xe xuống hay không?

- Dạ?

Trương Anh Duệ tròn trừng hai mắt không biết câu này Vương Ba muốn nói cái gì?

- Nếu cậu có thể ăn xuống, một chiếc sẽ tính cho cậu 1000.

Vương Ba khoa chân múa tay, ý nói với Trương Anh Duệ là huynh đệ chúng ta chỉ có thể hiểu mà không diễn đạt được bằng lời, rồi ông ta lại nói nhỏ với hần:

- Chú em, tôi cho cậu nhóm xe này, toàn bộ mới 3 năm không dùng đến, động cơ còn mới, tính năng cũng đang vào chu kỳ tốt nhất, chỉ cần cậu ăn được hết, ha ha...

Trương Anh Duệ trầm tư, 1000 một chiếc quả thực là không đắt, nhưng chất lượng thế nào, hần muốn biết rõ ràng, Vương Ba nói cũng không sai, ăn hết thì đương nhiên là kiếm được tiền, Trương Anh Duệ cũng có chỗ phải đau đầu: Nếu mình tìm ra con đường cho nhóm xe này, chỉ trông vào bán lẻ thì mỗi năm tiêu thụ được mấy chiếc?

- Thế nào...

Biểu hiện của Trương Anh Duệ khiến Vương Ba bất ngờ.

Mỗi làm ăn này không biết có bao nhiêu người muốn cướp, Vương Ba làm như vậy là muốn mượn sức của Trương Anh Duệ, mỗi làm ăn lớn như vậy đến tận cửa, hần phải vui sướng mà phản ứng ngay mới đúng chứ, có thể sự do dự của hần nằm ngoài dự tính của Vương Ba.

Vương Ba không khỏi hoài nghi, có phải người này không biết làm ăn? Một chiếc xe kiếm được ít nhất cũng phải 2, 3 ngàn, 150 chiếc xe này hơn 40 vạn là không thành vấn đề.

- Không không.

Trương Anh Duệ khó xử:

- Đội trưởng Vương, anh đừng hiểu lầm, đương nhiên em biết ý tốt của anh, có thể em không thích hợp với đường làm ăn này.

- Há! Tôi biết là vì chuyện gì!

Biết chuyện mà khiến Trương Anh Duệ do dự, Vương Ba cười ha hả:

- Chú em, cậu cứ yên tâm, chỉ cần cậu mời bọn họ một bữa cơm nghe thấy tiếng tăm những người này, bọn Nga Lang cần xe sẽ tìm đến cậu?

Chỉ cần cậu chịu khó xem xét là được.

Bố mày! Thật là hồ đồ! Nghe Vương Ba nói vậy, Trương Anh Duệ buồn bực: Đúng vậy, chuyện này sao có thể giấu giếm được chỉ cần mời những người trong của huyện đi ăn một bữa cơm thì việc tiêu thụ cũng không khó, có thể những chiếc xe này đều là bảo bối!

Nghe thấy tiếng tăm của bọn họ, Nga Lang sẽ xông đến.

Vì cái gì mà Vương Ba lại liều mạng lấy lòng mình đương nhiên là Trương Anh Duệ hiểu, hần cũng biết chuyện này không thể từ chối, suy nghĩ rồi Trương Anh Duệ dựng thẳng hai đầu ngón tay:

- Như đội trưởng Vương đã nói, có thể nào cũng không thể để Vương đội uống công, tôi sẽ nhận 1200 chiếc.

Định mức cho mỗi chiếc là 200 đồng tiền boa, tính cả bản thân mình thì mỗi chiếc cũng được 400, 150 chiếc là 6 vạn.

Vương Ba Đón cười toe toét, không ngọt lời:

- Đây thì làm sao không biết xấu hổ? Làm sao không biết xấu hổ?

- Cứ quyết định như vậy đi! Nếu Vương đội đã để mắt đến tôi thì coi như chúng ta là bằng hữu.

Không đợi Vương đội nói xong, Trương Anh Duệ đã kiên quyết nói:

- Mặt khác, cũng không nên để các huynh đệ thủ hạ phải thiệt thòi.

Vương Ba mừng rỡ, xoa tay hưng phấn:

- Được, chỉ cần ông chủ Trương không chê, tôi sẽ làm bạn với cậu!

Dừng lại một chút Vương Ba có vẻ thần bí nói với Trương Anh Duệ:

- Đúng rồi, chú em tôi nghe được tin này, mấy ngày nay chính quyền huyện ủy đang thương lượng để thưởng cho cậu đấy.

- Phần thưởng của em? Không phải đã thưởng rồi sao?

Trương Anh Duệ sững sốt.

Còn chưa tháo 150 chiếc xe cảnh dụng này xuống, Vương Ba đã nói nhỏ với Trương Anh Duệ:

- 150 chiếc xe này chính là bồi thường kinh tế cho cậu đây chỉ là cái cơ bản nhất, còn bồi thường mối quan hệ của cậu còn với vị công chúa kia, đó không phải là đánh người nhà xem sắc mặt sao?

Hiểu rồi, thực ra cảm tình là hướng về Lý Tuyết Âm, Trương Anh Duệ gật đầu, nhưng có nói thế nào thì chỗ tốt vẫn là cho mình có kẻ gác mới không cần:

- Vương đội, cảm ơn anh, hôm nào chúng ta đi uống rượu nhé!

- Được! không bận đi uống rượu!

Vương Ba gật đầu luôn tục.

Câu nói này của Trương Anh Duệ dường như có thể khiến người ta cười đến rụng cả răng, lý giải thực tế thì lời này trái với ý Vương Ba mới đúng, hẳn chỉ là một thương nhân bé nhỏ mà cũng dám nói đến những lời này với một đại đội trưởng đội cảnh sát giao thông? Không phải là muốn tìm đến chỗ chết sao?

Tình huống Trương Anh Duệ nói câu này đối với Vương Ba ông ta cũng cảm thấy không có gì là không đúng, hơn nữa lại thấy tự nhiên. Tiểu thư Lý Tuyết Âm đã biết thân phận của Vương Ba, Trương Anh Duệ lại có thể tán gẫu với cô ấy một cách vui vẻ, trước khi lên xe còn mời hẳn khiến cho hai lãnh đạo thành phố cũng phải rung động lớn!

Không ít người đã liệt Trương Anh Duệ vào hàng ngũ những người không thể trêu chọc... đối với vị này có thể chúng ta đều phạm sai lầm. Đương nhiên đội trưởng Vương cũng không ngoại lệ.

Đội trưởng Vương hiểu Trương Anh Duệ tuy không phải là người trong biên chế nhưng cách nói của hẳn với mình cũng không có vấn đề gì. Ai mà biết được vị này đang có quan hệ như thế nào với đại công chúa kia, nhìn qua thì ít nhất họ cũng đang là bạn.

Có thể trong mỗi người đều nhớ kỹ là ngàn vạn lần cũng không được dặt tội với lãnh đạo và con của họ, hơn nữa còn phải bao dung, độ lượng cả với bạn của con lãnh đạo nữa

Bởi vì nếu không nể mặt con của lãnh đạo chính là không nể mặt lãnh đạo, họ sẽ cho rằng bạn muốn dùng cách này để chống lại họ, đánh vào mặt họ rồi đánh vào bạn của con của họ. Ai mà biết người này có quan hệ với con họ như thế nào? Ai dám cam đoan lãnh đạo sẽ không vì bạn của con mình mà ra mặt.

Đây cũng là một thiết luật, một dây tơ hồng nhất định không thể đụng vào, nếu không sau khi chết có khi thi thể còn bị si nhục.

Tán gẫu với Trương Anh Duệ một chốc, Bạch Tuyết đến Vương Ba chớp mắt với cô mấy cái rồi thấp giọng nói:

- Chú em, chuyện này để em gái của Bạch Băng giúp cũng không tồi đâu.

Không cần Vương Ba nói, Trương Anh Duệ cũng tính như vậy, Bạch Tuyết sống trong huyện đã gần 50 năm, là rắn độc của địa bàn này, lại buôn bán biết các loại người, chuyện này giao cho cô là hợp lý nhất.

Đem mối làm ăn có được từ đội cảnh sát giao thông nói với Bạch Tuyết, cô có vẻ bình tĩnh, cô phát hiện Trương Anh Duệ có vận may phát tài rồi, tất nhiên là cũng có một chút ngạc nhiên nhưng sau đã thành quen.

- Chị Bạch, ngày mai em đi Quảng Đông, xử lý chuyện ở đội cảnh sát giao thông này như thế nào, em giao cho chị nhé.

- Cậu yên tâm

Bạch Tuyết gật đầu, nghĩ tới lúc trước mình đã cân nhắc chuyện kia với Trương Anh Duệ:

- Để tôi suy nghĩ một chút, nếu không thì lúc qua bên kia cậu tiện thể cậu mang hai cái xe xa hoa của nước ngoài đó về đây.
- Làm hai chiếc? Để chỗ nào đây?
- Để trong cửa hàng chúng ta, đến lúc đó làm hai cái bộ để lên, một cái để trong cửa hàng quảng cáo cho danh tiếng của chúng ta, dùng phương thức này cho người muốn mua xe đẹp của nước ngoài xem, chúng ta có cách để mang xe này đến, họ sẽ tìm đến chúng ta. Cậu cảm thấy thế nào?
- Cách hay! Sao em lại không nghĩ ra nhỉ.

Trương Anh Duệ vỗ đùi hưng phấn:

- Được, chuyện này giao cho em, chị Bạch chị cứ yên tâm đi.

Chuyện khác Trương Anh Duệ còn không dám bảo đảm nhưng đối với chuyện xe tốt xe xấu thì hẳn đã có nhiều năm kinh nghiệm nhận định chất lượng xe đối với hẳn không phải là vấn đề lớn.

Lần đi công tác tới Quảng Đông này mẹ Trương Anh Duệ có vẻ khó hiểu:

- Không phải mẹ ở nhà bán xe sao, tại sao con lại phải đi công tác Quảng Đông?
- Mẹ, lần này các khách hàng rất quý con, con cần đến xưởng của họ để ngoại giao, mặt khác con cũng phải đến để chứng kiến tận mắt.

Trương Anh Duệ không dám nói là mình đi giúp người khác buôn lậu, chỉ dám giải thích với mẹ như vậy thôi.

- Vậy sao?

Mẹ hẳn không có vẻ gì là hoài nghi mà gật đầu:

- Vậy con phải cẩn thận một chút, chuyện buôn bán danh dự, uy tín là rất quan trọng, đã đồng ý với người khác thì phải làm cho tốt.
- Mẹ, mẹ cứ yên tâm, con biết rồi mà.

Bạn đang đọc truyện *Quyền Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 46: Một Loại Phồn Vinh Khác

Khi Trương Anh Duệ, Hồng Phái Các, Vương Phi cùng Mạnh Dương bốn người bước đến Kiệt Thạch, đã là hơn 5h buổi chiều ngày hôm sau.

- Đây là Kiệt Thạch ư?

Nhìn trước mắt thôn trấn xơ xác này, một chút cũng không giống đô thị phồn hoa, Trương Anh Duệ không khỏi nhủ mảy.

Kiệt Thạch, có thể nói là nơi tập kết hàng lậu lớn nhất Trung Quốc hiện nay, từ trang phục giảy mũ, đến đồ thường dùng, rồi đến đồ điện gia dụng, rồi đến ô tô, xe máy, thành phẩm dầu mỡ, phàm là có thể buôn lậu, sẽ thấy được chỗ này.

Người Kiệt Thạch từng thực tự hào nói qua một câu như vậy: các loại vật phẩm buôn lậu lưu thông trên thị trường cả nước, có trên một phần ba là từ Kiệt Thạch chúng tôi mà ra ngoài.

Những lời này tính chân thật chúng ta không đi tìm, nhưng người Kiệt Thạch có thể nói như thế, đã có thể biết sự nghiệp buôn lậu Kiệt Thạch rốt cuộc là phồn vinh hưng thịnh như thế nào. Mà loại phồn vinh hưng thịnh này, ở thời khắc Trương Anh Duệ bốn người đến Kiệt Thạch, từ xe bước xuống này, liền triệt để cảm nhận được .

- Ông chủ, ngài đến nơi đây làm kinh doanh gì? Trang phục? Bách hóa? Điện tử, đồ điện? Xe máy? Những cái này tôi đều biết.
- Ông chủ, ngài đến nơi nào, tôi dẫn đường cho ngài? Cam đoan ngài không thiệt thòi...

Bên ngoài nhà ga dòng người nhón nha nhón nháo và hết đợt này đến đợt khác dân bản xứ mời chào khách, khiến cái chỗ này cho thấy một loại phồn hoa kỳ lạ.

- Ông chủ, người ở đây sao lại ngang nhiên như vậy...

Nhìn thấy những người bên ngoài nhà ga này ngang nhiên dựa vào buôn lậu, Hồng Phái Các lắc đầu, không biết nói cái gì cho phải:

- Chẳng lẽ bọn hần sẽ không sợ chính phủ địa phương tìm bọn họ phiền toái sao?

- Sợ?

Trương Anh Duệ cười hắc hắc, nói khề với Hồng Phái Các, nói:

- Anh không biết rồi, bởi vì Kiệt Thạch bên này hoạt động buôn lậu rất điên cuồng, trước một thời gian chính phủ Tỉnh Quảng Đông từng tổ chức qua một lần truy quét hoạt động buôn lậu quy mô lớn, thậm chí xuất lực lượng cảnh sát cùng quân cảnh, hy vọng có thể dùng phương thức loại này cường chế, hung hăng đã kích phản từ buôn lậu Kiệt Thạch này, kết quả cuối cùng ngay cả xe của cảnh sát cùng quân cảnh đều bị ném đi, cả hoạt động mặt xám mây tro, đầu voi đuôi chuột.

- Còn có việc này?

Vương Phi cùng Mạnh Dương không thể tin được phương pháp chống bạo lực đến vậy, chuyện đập vào nhân viên chấp pháp thi hành công vụ nếu phát sinh, thường là rất khiếp sợ:

- Những người đó đập vào cảnh sát, ngay lúc đó quân cảnh sao không lấy súng ra? Còn nữa, tin tức sao không thấy đăng?

- Không biết, chuyện bị đánh đó, cậu cảm thấy chính phủ sẽ chủ động nói sao?

Trương Anh Duệ lắc đầu:

- Tôi nghĩ là ngay lúc đó tình hình đã rất nghiêm trọng, thật sự nổ súng, chẳng những thị trấn không yên ổn, ngược lại sẽ khiến cho rối loạn lớn hơn nữa... Buôn lậu mà thôi, cũng không phải phá hoại chính đảng, thật sự khiêu khích dân tình, nhưng người nào có lá gan dám hạ lệnh nổ súng giết nhiều người như vậy? Đến lúc đó ai cần phải chịu trách nhiệm? Hơn nữa các anh cảm thấy Kiệt Thạch nhiều người kinh doanh như vậy, muốn làm lớn như vậy, chẳng lẽ cùng cấp trên không có vấn đề gì?

Như thế, thật sự tới trình độ kia, cho dù là có người đầu rơi máu chảy, cũng không ai dám hạ lệnh nổ súng, đến lúc đó sự tình làm lớn, ai cũng không hay, buôn lậu mà thôi, cũng không cái gì quá đáng, chỉ đến lúc đó nhắm mắt làm ngơ chính là, đùa với tiền đồ của mình mà?

Bất kể như thế nào, chỉ cần không nguy hiểm cho mũi quan đến của mình, đối với quan chức mà nói, không có chuyện gì là không thể thương lượng.

Xuất thân quân cảnh, Vương Phi cùng Mạnh Dương, rất rõ ràng điểm này.

- Tốt lắm, đừng suy nghĩ nhiều như vậy, các anh đều từng đi lính, chẳng lẽ còn không biết rất nhiều chuyện tuyên truyền là một chuyện, Trên thực tế lại là một chuyện khác sao?

Trương Anh Duệ cười nói:

- Đi thôi, trước tiên tìm một chỗ dàn xếp đã, lấp đầy bụng mới được.

Cũng đúng! Bụng đói thăm thi kêu, Hồng Phái Các cùng Mạnh Dương, Vương Phi cũng nở nụ cười: cũng đúng, đã từng đi lính mới biết được rất nhiều chuyện kỳ thật cũng sẽ như vậy.

... ..

Đội cho đoàn người Trương Anh Duệ tìm được khách sạn để ở, sắc trời đã bắt đầu tối, Trương Anh Duệ hỏi thăm ông chủ:

- Ông chủ, kề bên chỗ các ông có nơi nào dùng cơm được không ?

Ông chủ khách sạn nhìn Trương Anh Duệ, trong lòng tính toán một phen, cười nói với Trương Anh Duệ:

- Ông chủ này, các anh nếu đi ra ngoài tìm nơi dùng cơm mà nói, thật ra là có, nhưng rất xa. Hay là ở chỗ này của tôi đi?

Ông chủ khách sạn thật ra không nói dối, khi đoàn người Trương Anh Duệ đến, hai bên đường còn nhiều, rất nhiều cửa hàng, khách sạn cũng không thiếu, cửa hàng có cơm thì lại không thấy qua. Nghĩ đến đây, trong lòng Trương Anh Duệ cũng tò mò, không khỏi hỏi ông chủ khách sạn:

- Thật cũng kỳ quái, ông chủ, vì sao cửa hàng cơm bên này ít như vậy? Lẽ ra người đến Kiệt Thạch buôn bán nhiều như vậy, kinh doanh cửa hàng cơm hẳn là tốt lắm mới đúng chứ?

- Ông chủ này, ông không hiểu. . .

Ông chủ khách sạn lắc đầu, cười tiếp đón, chính mình lại đi lấy mấy cái ghế cho đám người Trương Anh Duệ ngồi xuống, nói:

- Ở Kiệt Thạch chúng tôi bên này, chính mình có bản lĩnh đều tự làm kinh doanh, tình hình Kiệt Thạch chúng tôi, người tới cũng biết... Các anh cũng là làm kinh doanh tiểu mậu chứ?

Thông thường, hàng hoá chính quy nhập khẩu từ nước ngoài gọi là đại mậu, còn kinh doanh buôn lậu được gọi là tiểu mậu, người đến Kiệt Thạch buôn bán, đa phần đều là buôn lậu gì đó mà tới, đây là sự thật tất cả mọi người biết đến, Trương Anh Duệ cũng không có ngượng ngùng, thoải mái gật đầu:

- Vâng, chúng tôi đến xem

Ông chủ khách sạn khen một tiếng:

- Vậy là được rồi, các anh xem, có vốn đều tự mình đi buôn bán, không tài cán. Nói thí dụ như tôi vậy, mới đi mở cái khách sạn làm kinh doanh an ổn, hoặc là theo các ông chủ học kinh nghiệm... làm kinh doanh khách sạn một năm vất vả được bao nhiêu tiền? Nhìn thấy người chung quanh buôn bán đều phát đạt, ai còn muốn làm kinh doanh vất vả?

Trương Anh Duệ minh bạch rồi:

- Cho nên, dù sao thông thường mọi người đến Kiệt Thạch cần ở trọ, người bình thường lại không muốn mở cửa hàng cơm, cho nên các khách sạn này thuận tiện làm nhà ăn, đúng không?

- Chính là như vậy.

Ông chủ khách sạn gật gật đầu, cũng cười theo:

- Mấy vị muốn ăn những thứ gì? Không phải thổi phồng với các vị, đồ ăn nhà chúng tôi, có thể nói là nổi tiếng ở mảnh đất chúng tôi này.

- Ok, ông chủ cứ cho vài món ăn lên đây đi... Đúng rồi ông chủ, ông sẽ không hung hăng chém chúng ta một đao chứ?

Trương Anh Duệ vui đùa giống như hỏi.

- Ông chủ này, điều này sao có thể?

Ông chủ Khách sạn liền kêu oan:

- Những người kinh doanh như chúng tôi không ngốc, chẳng lẽ không biết đạo lý tát ao bắt cá? Hiện tại inte phát đạt như vậy, ai bị lừa, sau này trở về ở trên mạng nói như thế, đến lúc đó ai còn dám đến Kiệt Thạch chúng tôi buôn bán? Đây không phải mình đập cơm của chính mình sao? Cho dù là chúng ta muốn, các ông chủ ở đây cũng không vui... ông chủ cũng nhìn thấy đó, nếu sáng mai các anh không làm kinh doanh cũng thì thôi, nếu làm thành kinh doanh, tìm được đối tác, nói không chừng họ còn sẽ đi qua đài thọ cho anh đâu.

- Còn có cách nói như thế?

Trương Anh Duệ mở to hai mắt nhìn, cho tới bây giờ đều chưa nghe nói qua.

Ông chủ khách sạn thờ dài,

- Ông chủ này, các anh đều nghe nói kiệt Thạch chúng tôi bên này dễ làm kinh doanh? Nhưng tôi nói với anh lời nói thật, dù cho làm cũng không chịu nổi nhiều người buôn bán, cạnh tranh kịch liệt, vì cạnh tranh, mọi người còn không phải đều tìm cách giữ chặt khách của mình sao? Chỉ cần là có khách, mọi người đều cung kính trở thành thần tài... Tháng trước, có một ông chủ đến chỗ chúng tôi định một số hàng lớn, nghe nói hơn 2000 vạn, lúc ấy cao hứng, nhà cung hàng cho hắn lập tức tặng hắn một chiếc Mercedes-Benz S600 hoàn toàn mới! À, đương nhiên, cũng là xe tiểu mậu.

Mẹ nó chứ! Ngay cả xe Mercedes hơn 200 vạn cũng dám tặng? Có chút khoa trương chứ? Trương Anh Duệ cùng Hồng Phái Các, Mạnh Dương, Vương Phi bốn người nhìn nhau, đều cảm thấy được chuyện này rất không đúng.

Chứng kiến bốn người Trương Anh Duệ kinh ngạc trên mặt, ông chủ khách sạn biết bốn người đang suy nghĩ gì, cười khoát tay, giải thích:

- Xe này kỳ thật không có đắt như vậy, xe này ở quốc nội cần hơn 200 vạn, nhưng ở nước ngoài, xe hoàn toàn mới cũng tương đương 100 vạn nhân dân tệ thôi, ha ha... Đây là xe hoàn toàn mới đấy, nếu hàng lỗi hay cũ, lại càng không đáng giá.

Nếu như là xe đen và buôn lậu, đại khái cần 50, Trương Anh Duệ đã minh bạch ý tứ của hắn, nhưng mặc dù là như vậy, Trương Anh Duệ vẫn đang cảm thấy kinh ngạc:

- Một chiếc xe này bán ra ngoài, ông chủ đó cũng buôn bán lời không ít đâu.

- Chuyện này có quan hệ gì?

Ông chủ khách sạn không cho là đúng:

- Có thể tìm được một ông chủ lớn có thể hợp tác lâu dài như vậy, sau này nói không chừng mấy chục cỗ xe đều kiếm trở lại.

- Nói rất đúng.

Cũng không thể sai, nếu ông chủ người ta dám tặng một chiếc xe như vậy, khẳng định là chắc chắn có thể kiếm trở lại, đầu năm nay, vẫn là câu nói kia, kinh doanh hàng chêm đầu có người làm, nhưng kinh doanh thâm hụt tiền không ai làm.

... ..

Ông chủ này thật là không có khoác lác, một tay làm đồ ăn chứng thật là như đã nói, tuy rằng bốn người Trương Anh Duệ đều là người phương bắc, ăn không quen đồ ăn Phương Nam, nhưng nhìn chung quanh những người đó đã dùng ăn cơm, thật là có thể nhìn ra được, tay nghề ông chủ này không sai.

Thấy Trương Anh Duệ mấy người ăn không nhiều lắm, ông chủ khách sạn có chút ngưng ngưng:

- Thật ngưng ngưng, các anh ăn đồ ăn Phương Bắc, tôi không biết làm.

- Không sao, dù sao cũng ăn không tồi.

Trương Anh Duệ đề đầu xuống cười nói.

- Như vậy thì tốt...

Ông chủ rất biết buồn bán, diễn cảm nhìn qua mấy người Trương Anh Duệ có chút không yên tâm, nghĩ nghĩ:

- Mấy vị buổi tối nếu đói bụng, hãy nói cho tôi biết một tiếng, nếu là làm cơm cho chính các anh, chính tôi đi làm cũng được, không cần khách khí, coi như là tối nhà mình.

Xem người ta nói lời này, dù trong lòng nghĩ như thế nào, tóm lại làm cho người ta nghe thấy mà thoải mái, Trương Anh Duệ khách khí gật đầu,

- Cảm ơn, ông chủ!

Bạn đang đọc truyện *Quyền Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 47: Hợp Tác

Sáng sớm hôm sau, Trương Anh Duệ cho mấy người thường xuyên đi cùng mình... gọi một cú điện thoại cho ông chủ trang web bán xe, nói vị trí chính mình, để đối phương lại đây đón mình.

Ông chủ này, trước khi đến Trương Anh Duệ cũng đã liên hệ cùng hắn.

Vừa nghe Trương Anh Duệ nói mình đã đến Kiệt Thạch, đối phương lập tức cao hứng đáp ứng, tỏ vẻ lập tức tới đây đón Trương Anh Duệ.

Quả nhiên, chỉ chốc lát sau, một chiếc Passat màu đen lại đây, trên xe đi xuống một người trung niên khá béo, chứng kiến bốn người Trương Anh Duệ đứng ở cửa khách sạn, ánh mắt nhất thời sáng ngời, bước nhanh đi tới, từ xa liền vươn tay, trên mặt vẻ mặt nhiệt tình tươi cười làm cho không người nào có thể cự tuyệt:

- Ông chủ Trương phải không? Thật sự là hạnh ngộ, hạnh ngộ!

- Là tôi...

Trương Anh Duệ cũng tiến lên vài bước, cầm tay người trung niên:

- Đề Thi tổng vất vả một chuyến, thực ngưng ngưng.

- Đầu có đau có, nên mà.

Người mập mập tên Thi tổng có đáng nhiệt tình đặc hữu của người phương nam.

Hai người hàn huyên một chút, Thi tổng hỏi ý tứ của Trương Anh Duệ:

- Trương tổng, hiện tại đi xem?

Trương Anh Duệ không đáp lời, mà nhìn nhìn ba người Hồng Phái Các bọn họ.

- Xem đầu óc tôi này!

Vị Thi tổng này cũng là người thông minh, lập tức minh bạch ý tứ của Trương Anh Duệ, vẻ mặt chán nản vỗ vỗ ót, liên tục giải thích với Trương Anh Duệ:

- Là tôi không nghĩ ra, ... cùng đi, cùng đi.

Vị ông chủ Trương này, Thi Quang tự nhiên biết, là một ông chủ tính toán mua 5 chiếc xe, đơn hàng mấy trăm vạn như vậy, ai dám cam đoan chính mình có thể thấy hơi tiền nổi máu tham hay không, ba người phía sau hẳn kia, Thi Quang có thể nhìn ra được, nhất định là người đã từng đi lính, hiển nhiên là làm bảo tiêu.

... ..

- Đây, ông chủ Trương, hàng mà nhà chúng tôi hiện có đều ở nơi này.

Thi Quang đưa bốn người Trương Anh Duệ đến kho hàng nhà mình, chỉ thấy hàng dãy xe lậu trước mắt, nói.

Đến xem kho hàng là yêu cầu của Trương Anh Duệ, kho hàng quả thật rất lớn, chùng như cửa hàng của mình, bên trong rực rỡ muôn màu bày đầy đủ loại xe cộ của nước ngoài, thậm chí một số xe hiếm của Mi đều có thể thấy được.

Trong kho hàng còn có mấy người, có người trẻ tuổi, cũng có người ba bốn mươi tuổi, nhìn qua tựa hồ cũng là đến xem xe, mua xe, sau đó liền nhìn ra người tuổi trẻ yêu thích xe bất đồng: hai người trẻ tuổi, một người đang thích xe thể thao, nhìn xe Linh Mộc 1300CC, siêu cấp Linh Mộc không rời. Một người thì chảy nước miếng đối với xe Xuyên Khi ZZR1400 1400CC, còn có mấy người trung niên, thì phân biệt đứng bên mấy cỗ xe Harley, Honda cùng Yamaha xem xét không ngừng.

Trương Anh Duệ đưa mắt một cái liền thấy được khoản xe, BMW R1200 RT bên ngoài màu bạc, đẹp dị thường, duy nhất đáng tiếc chính là, chiếc xe này cũng không phải xe hoàn toàn mới mà mình cần, mà là một chiếc xe hàng cũ, nhưng mặc dù là như thế, tính năng xe động cơ BMW quả thật danh bất hư truyền, cả xe nhìn qua vẫn phi thường mới.

- Ông chủ Trương, thế nào? Ngài vừa lòng không?

Thi Quang liền đứng ở bên cạnh Trương Anh Duệ, luôn luôn thật cẩn thận quan sát biểu hiện của Trương Anh Duệ, thấy Trương Anh Duệ chú ý đến cỗ xe chính mình có ý dạn dò người làm cần lau sạch sẽ BMW R1200 RT, tựa hồ thực cảm thấy hứng thú, lập tức cho tiểu đệ cầm qua chìa khóa chiếc xe này, nhiệt tình nói với Trương Anh Duệ:

- Trương tổng, những thứ không nói đầu xa, xe được hay không, lái qua mới biết được.

Đối với xe, không có người con trai nào không có hứng thú, Trương Anh Duệ cũng động tâm, chỉ là nghĩ chính mình trước kia chỉ lái xe động cơ 125 nhỏ nhỏ, bây giờ chợt đổi thành 1200CC, cao tới 98 Mã Lực, mình rốt cuộc có thể không chế được hay không, trong lòng thật đúng là thực không nắm chắc, không biết trước.

Thấy Trương Anh Duệ động tâm rồi lại do dự, Thi Quang lập tức đoán được Trương Anh Duệ đang lo lắng cái gì, lúc này vỗ bộ ngực bảo đảm với Trương Anh Duệ:

- Không sao, Trương tổng yên tâm, tôi nói với cậu, xe này toàn bộ tự động, là thao tác dễ nhất, động cơ mạnh nhất, nếu cậu cần xe Xuyên Khi ...

Chỉ chỉ xe Xuyên Khi Lục Mất Ma Thần 1400C ZZR1400:

- Tôi thật không dám cho cậu thử, chiếc xe kia rất nóng nảy, nhưng khoản xe này tuyệt đối không có vấn đề, cậu cứ việc thử, cho dù là cậu làm đổ sút mẻ gì, xe xảy ra vấn đề cũng tính vào tôi!

Nếu chủ nhà đều nói như vậy, còn có cái gì phải do dự? Trương Anh Duệ cũng không khách khí, lúc này sai bước xe tới.

- Thế nào? Vừa lòng không?

Xe vừa dừng lại, vẻ mặt Thi Quang như định liệu trước hỏi Trương Anh Duệ.

- Không tệ, BMW chính là BMW, thật là không sai.

Trương Anh Duệ cũng không thể không tán thưởng năng lực của người nước Đức đối với xe, nếu để cho Trương Anh Duệ đánh giá chiếc xe này, thì phải là: chiếc xe này là cái loại xe bạn vừa lái sẽ không muốn xuống xe.

- Vừa lòng là tốt rồi! Vừa lòng là tốt rồi, hài lòng mới có thể làm thành kinh doanh!

Nghe được Trương Anh Duệ vừa lòng đối với cái xe này, trên mặt Thi Quang nhất thời cười nở hoa.

- Thi tổng, cho tôi cái giá cả thật đi, nếu giá cả thích hợp, tôi sẽ không đi xem mấy cửa hàng khác nữa.

Trương Anh Duệ nghĩ nghĩ, sáng khoái nói.

- Trương tổng, không phải tôi không thật, thật sự là giá mà lúc trước tôi báo cho ngài đó, cũng không có bao nhiêu lợi nhuận.

Trên mặt Thi Quang vẻ khó xử.

Lời này mọi người đều biết là có ý gì, Trương Anh Duệ cười cười:

- Không dối Thi tổng, tôi có mấy người, bạn đồng học, lúc trước lưu học ở Mỹ.

Lời này là tôi biết xe này ở nước ngoài giá bán như thế nào, cũng ước chừng có thể biết anh kiếm bao nhiêu tiền, anh định hồ lộng người bình thường, nhưng không nên nói với tôi.

Minh bạch ý tứ của Trương Anh Duệ, trên mặt Thi Quang mỉm cười, có tâm không muốn phá hủy quy củ kinh doanh ở Kiệt Thạch, hoặc là không làm đơn hàng này, nhưng chẳng lẽ không động nhân tâm, đây chính 5 chiếc xe đó.

Hơn nữa BMW vốn có giá cả cao, lợi nhuận cũng cao, tỷ như một chiếc xe thể thao Linh Mộc "Chuẩn" siêu cấp, 8 vạn là có thể mua được hoàn toàn mới, nhưng trên thị trường quốc nội, BMW hoàn toàn mới R1200 RT giá bán, luôn luôn không thấp hơn 24 vạn, cho nên lúc trước hẳn báo cái giá 24 vạn cho Trương Anh Duệ, cũng là giá thấp nhất quốc nội nay, nhưng vấn đề là, đối với cái giá này, Trương Anh Duệ hiển nhiên không hài lòng.

Cấn chặt răng, Thi Quang nhìn nhìn không ai chú ý tới mình, khuôn mặt khổ sở nói khẽ với Trương Anh Duệ, nói:

- Ông chủ Trương, nếu cậu đều hiểu được, tôi đây cũng không gạt cậu, 20 vạn! Đây là giá thấp nhất, trong chúng tôi hàng nhập về đều cũng là giá này, tiếp tục thấp, tôi đã phá hủy quy củ.

Trong bọn họ nhập hàng có phải giá này hay không Trương Anh Duệ không biết, nhưng Trương Anh Duệ cũng biết, giá cả này quả thật đã rất có thể, nếu không phải thấy chính mình muốn mua 5 chiếc xe, phỏng chừng Thi Quang bất kể như thế nào cũng sẽ không khai ra một giá như vậy, lẽ ra như vậy Trương Anh Duệ hẳn là thoả mãn, nhưng vấn đề là, đối với cái giá này Trương Anh Duệ vẫn như cũ, không phải rất hài lòng. Nhưng không hài lòng là không hài lòng, Trương Anh Duệ cảm thấy được, chính mình có lẽ có thể theo phương diện khác nghĩ biện pháp.

- Thi tổng, bản thân tôi có cái đề nghị...

Trương Anh Duệ nghĩ nghĩ:

- Tôi bán xe của ông, lợi nhuận chúng ta phân đôi. Ông cảm thấy thế nào?

Ờ? Thi Quang mở tròng hai mắt, có chút khó hiểu: có ý tứ gì? Người này muốn làm đối tác bán hàng của ta?

- Quên giới thiệu với Thi tổng, tôi chính là người làm kinh doanh xe và máy chuyên dụng, đồng thời bán ra 10 thương hiệu quốc nội chúng ta, cửa hàng cũng có hơn 500 mét vuông, hơn nữa lời nói khoe khoang một chút, bản thân tôi cùng chính phủ địa phương và ngành cảnh sát giao thông quan hệ coi như là không tệ!

Trương Anh Duệ nói, khiến Thi Quang nhất thời động tâm mãnh liệt!

Thi Quang xem như người kinh doanh xe chuyên dụng ở Kiệt Thạch làm khá lớn, ngoài mình ra, tại tỉnh khác còn có hai nhà bán hàng này, một ở chỗ Lương Sơn, Lô tỉnh, chỗ Trương Anh Duệ, còn có một nhà ở Tô tỉnh.

Nhưng hai nhà bán ra này đều có đặc điểm chung: bọn hắn cũng không phải làm tiêu thụ xe, mà là kinh doanh sửa chữa bảo dưỡng xe, nhiều nhất chỉ có một cửa hàng nhỏ ở tại địa phương mà thôi, lực ảnh hưởng cũng chỉ giới hạn ở địa phương, những có tiền ông chủ này, trên căn bản là sẽ không lộ tin tức của bọn hắn, nhưng Trương Anh Duệ thì bất đồng, bản thân hắn là kinh doanh xe, hơn nữa kinh doanh còn tương đối lớn... Đương nhiên, nếu hắn nói đều là thật.

- Lợi nhuận chúng ta có thể nói chuyện, nhưng Trương tổng, tôi làm sao biết lời của cậu là thật hay không thật đây?

Nỗ lực đã không chế tâm thần, Thi Quang nuốt ngụm nước bọt, hỏi Trương Anh Duệ.

Đã động tâm.

Có cửa! Trương Anh Duệ trong lòng vui vẻ, mỉm cười, đề nghị:

- Nếu Phi tổng có hứng thú hợp tác với tôi, chúng ta có nên đến chỗ khác nói chuyện hay không?

- Được!

Phía trước còn luôn luôn ưu sầu làm như thế nào để mở rộng kinh doanh của chính mình, Thi Quang lập tức gật gật đầu:

- Đúng đúng ... được rồi, nơi này quả thật không phải nơi nói chuyện, tôi biết một quán trà, nơi đó không tệ, là một nơi tốt.

Ở Việt tỉnh quán trà Nhân Ái là được mọi người trong nước đến đây thích uống nhất, quán trà tự nhiên cũng thành nơi người Việt tỉnh nói chuyện phiếm tốt nhất, Thi Quang đưa Trương Anh Duê và đoàn người đi vào một quán phong cách cổ xưa, mới vừa vào cửa, quản lý liền thân tình mỉm cười chạy lại đây:

- Phi tổng, ngài đã khá lâu không tới, ha ha... kinh doanh cũng nên chiêu cổ một chút kinh doanh nhà của chúng tôi nhé!

- Không phải đã tới rồi sao...

Thi Quang ha ha cười nói:

Ông quản lý, cho chúng tôi một phòng, tôi cùng mấy người bạn tốt này nói chuyện, cho một ấm trà ngon nữa!

- Vâng!

Ông quản lý đồng ý:

- Vậy ngài đến chỗ cũ trước kia đi: Thính Đào Các?

- Ừm! Được!

Có vẻ như Thính Đào Các kia không tồi, vừa nói đến chỗ kia, Phi Quang mặt đỏ lên.

Bạn đang đọc truyện *Quyền Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 48: Đối Tác Tốt

Nếu cần nói chuyện hợp tác, dĩ nhiên là phải tỏ thành ý của mình, Trương Anh Duê đem bản sao giấy phép kinh doanh của mình cùng với các hợp đồng quyền sản phẩm tiêu thụ lấy ra đầu tiên, đặt ở trên bàn, quay sang Thi Quang ý bảo:

- Thi Tổng cũng có thể tự mình nhìn xem.

Thi Quang cũng không còn khách khí, cũng nhìn sang.

Càng xem, trong lòng Thi Quang lại càng vui sướng.

Không hề nghi ngờ, nếu những tài liệu này đều là thật sự, vị Trương tổng tuổi trẻ trước mắt này, đúng là vị đối tác rất tốt, còn những đối tác của chính mình trước kia... Vừa nghĩ tới những đối tác chính mình phát triển, khóe miệng Thi Quang không lý do nhẹ nhàng giật hai cái: quên đi, không nói cũng thể.

- Đúng rồi, tôi còn có một văn kiện, là hợp đồng tiêu thụ xe chuyên dụng mấy ngày trước cảnh sát giao thông huyện tôi muốn mua 150 xe cảnh dụng, Thi tổng cũng có thể nhìn xem.

Đợi cho Thi Quang xem xong tất cả giấy tờ rồi, Trương Anh Duê lại từ trong bọc của mình lấy ra một văn kiện nữa — văn kiện này, là nói cho Thi Quang biết, lão tử quan hệ ở trong quan trường không tồi, ngay cả hợp đồng loại này đều có thể ký được, cho nên loại chuyện này ông không cần lo lắng vấn đề thực lực của lão tử.

Còn có việc này? Chưa từng nghĩ đến Trương Anh Duê lại có thể có năng lực mạnh như vậy, ánh mắt Thi Quang càng phát sáng, không ngờ là theo bản năng hai tay tiếp nhận văn kiện.

Văn kiện này nhìn qua tựa hồ không có gì ảnh hưởng đối với hợp tác của hai người, nhưng trên thực tế hoàn toàn không phải như vậy, một người đối tác có thể lực ở phía chính phủ, có ý nghĩa người hấn tiếp xúc đều là người có tiền, là trọng yếu nhất, hấn không cần lo lắng người phía chính phủ đi tìm hấn gây phiền phức!

An tâm, điểm này đối với bất kỳ một người buôn bán mà nói, đều là tối trọng yếu!

Chẳng lẽ nói, vị Trương tổng tuổi trẻ này đã có giang sơn lớn như vậy, chẳng lẽ là con cháu nhà quan chức tương đối trọng yếu trong huyện của bọn hấn? Bằng không loại hợp đồng đều là trong chân định này, hấn làm sao có thể lấy được đến? Thi Quang tự nhiên hiểu được.

Xem xong mấy thứ này, Thi Quang cân nhắc một chút, hơi xin lỗi nói với Trương Anh Duê:

- Trương tổng, cái này... Tôi có thể trở về suy nghĩ một chút hay không?

- Đương nhiên không thành vấn đề.

Trương Anh Duệ trả lời thực sảng khoái.

Hiện tại năng lực làm giả nhân tạo cao siêu đến rối tinh rối mù, đừng nói chỉ là một hợp đồng cùng một giấy phép không có gì cần khoa học kỹ thuật loại này, cho dù là công nghệ cao, chúng ta còn không phải nói được là được sao? Vị Thi tổng này đương nhiên phải đi về tự mình cân nhắc, nói không chừng còn muốn nhờ bằng hữu tra xét.

Đương nhiên, động tác hào phóng này của Trương Anh Duệ lại để cho Thi Quang xem trọng Trương Anh Duệ hơn.

Điểm này chưa xác định, nhưng chuyện tiếp theo tự nhiên không cần nhắc lại, đoàn người uống trà, Trương Anh Duệ lấy lý do phải đi về nghỉ ngơi để cáo từ.

- Như vậy à ...

Thi Quang vẻ mặt không từ bỏ, cũng đứng lên:

- Vậy thì thật là... Vốn dĩ còn muốn cùng Trương tổng tâm sự nhiều, vừa rồi nghe Trương tổng nói chuyện, được ích lợi không nhỏ ... nhưng Trương tổng nếu mệt mỏi, tôi xin đưa Trương tổng trở về.

... ..

Quả nhiên giống như ông chủ khách sạn nói, khi Thi Quang đưa Trương Anh Duệ và đám người về, không khỏi phân trần ném cho ông chủ khách sạn 2000 đồng, nói rõ đây là tiền dùng cơm và cư ngụ của ông chủ Trương mấy ngày nay, nếu không đủ, đến lúc đó hấn lại đến tính tiền với ông chủ khách sạn, bảo ông chủ cứ việc cho Trương Anh Duệ ăn ngon uống đã là được ...

Đối với hảo ý của Thi Quang, Trương Anh Duệ thật là không khách khí, thu nhận.

- À, đúng rồi Thi tổng, Trương tổng chúng ta cũng bởi vì thấy việc nghĩa hăng hái làm được lên TV, ngài cũng có thể trực tiếp lên mạng tra xem.

Khi chuẩn bị về, vừa mới ngồi vào xe, Hồng Phái Các bỗng nhiên nói.

Trương Anh Duệ khen ngợi gật đầu, những lời này, chính mình khó mà nói, nhưng do Hồng Phái Các nói ra cũng rất hợp lý.

- Còn có việc này?

Thi Quang lặng đi một chút, lập tức vẻ mặt khâm phục giờ ngón tay cái lên:

- Trương tổng quả nhiên là một hảo hán! Tôi bội phục đúng là người như Trương tổng vậy, sau khi trở về tôi sẽ xem công đức vĩ đại của Trương tổng... những năm nay, người có tâm huyết như là Trương tổng có không nhiều.

- Đám đương không nổi Thi tổng khen ngợi!

Trương Anh Duệ khoát tay, rất là khiêm tốn:

- Lúc ấy gặp tình huống kia, phàm là người có tâm, ai cũng đưa tay.

- Ha ha, sau này tôi cũng cần học tập một chút Trương tổng.

Thi Quang ha ha cười, trong lòng lập tức quyết định chủ ý: nếu chuyện này là thật sự, có thể nhanh chóng điều tra rõ người này rốt cuộc là vì cái gì đến đây, có phải thật như là hấn nói hay không, có thực lực mạnh như vậy, nếu quả thật là như hấn nói, hấn thật là một đối tác rất tuyệt.

Tới giờ phút này, rất nhiều tin tức đều còn chưa có xác định, nhưng Thi Quang đối với Trương Anh Duệ đã tin đến sáu phần.

Ngày hôm sau, Thi Quang cũng không tới, Trương Anh Duệ cũng không có đi tìm hấn, mà là mang theo Hồng Phái Các cùng Mạnh Dương, Vương Phi ba người đi khắp nơi, tới ngày thứ ba, sáng sớm Thi Quang liền chạy tới.

- Trương tổng, sáng sớm liền tới quấy rầy cậu, thật sự là ngượng ngùng!

Không biết thông qua cái cách gì đã xác nhận thân phận cùng thực lực của Trương Anh Duệ, Thi Quang nhìn qua nét mặt, miệng nói ngượng ngùng, nhưng trên thực tế một chút ngượng ngùng cũng không có.

- Không quấy rầy, nếu Thi tổng không đến, tôi còn tính toán ăn cơm xong đi tìm Thi tổng.

Trương Anh Duệ cười nói.

Đương nhiên, mọi người đều biết Trương Anh Duệ nói lời này chỉ là một thái độ, một câu vui đùa mà thôi.

... ..

Mấy người trở lại trong phòng Trương Anh Duệ, sau khi ngồi xuống, hai người rốt cục nói tới vấn đề trọng yếu nhất: ích lợi phân phối.

Một phen tranh chấp lúc, còn chưa đạt tới nhất trí, Trương Anh Duệ có chút "Giận":

- Thi tổng, ông thật không có suy nghĩ, mặc kệ người nào sản xuất, ông tính xem bọn hắn ở giữa lợi nhuận phân phối, chỉ có lợi nhuận hàng hoá mà nói, cuối cùng kiếm nhiều chính là người bán cuối cùng đúng không? Hiện tại tôi và ông là lợi nhuận chia làm hai, ông còn không vui, nếu là như vậy, vậy hợp tác ở giữa chúng ta thật là không có cách nào tiến hành rồi... Huynh đệ tôi cũng có gia đình phải nuôi sống, Thi tổng cũng không thể đã cho con ngựa chạy, còn không cho con ngựa ăn cỏ chứ?

Trương Anh Duệ lời kia vừa thốt ra, dù là Thi Quang trong ngày thường mồm mép, cũng không biết nên nói như thế nào: nói như thế nào? Người ta căn bản đã biết rất rõ nội tình bên trong nghề này, lợi nhuận có bao nhiêu, đều rất rõ ràng, hơn nữa hắn cho mình lợi nhuận vẫn tương đối cao, bảo mình nói như thế nào?

Đối tác như thế nào làm cho người ta vừa cao hứng vừa buồn bực? Thao nghiệp vụ, người thao nghiệp vụ bởi vì biết được nhiều, sẽ cùng bạn tranh chấp không ngớt, điểm ấy tự nhiên là làm cho người ta cao hứng; nhưng bởi vì là thao nghiệp vụ, lưu cho mình không gian cũng ít đi, điều này lại để cho người ta buồn bực vô cùng.

Thi Quang cắn chặt răng:

- Được! Nếu Trương tổng đã nói như vậy, vậy tôi còn nói cái gì? Cứ định như vậy!

Thành công? ! Trong lòng Trương Anh Duệ nhất thời nổi nhạc khai hoa!

Mình muốn mua BMW R1200 RT hoàn toàn mới, Thi Quang mua tới tay phí tổn ước chừng là 14 vạn, bán cho Trương Anh Duệ giá cả là 19 vạn, dựa theo giá cả cùng Thi Quang thương định, giá mà Trương Anh Duệ tiêu thụ là 24 vạn, một chiếc xe kiếm 5 vạn, nhưng vấn đề là... Đối với hàng xe này, nhà ai bán ra không thêm giá?

Đây chỉ là hợp tác lúc ban đầu mà thôi, đợi cho sau này, Trương Anh Duệ nắm chắc bán cho mình giá tiền thấp hơn một ít, cho đến lúc này, tiền kiếm được của chính mình đã có thể càng nhiều.

Hợp tác giống như vậy, song phương thật đúng là không thể chính thức làm một hợp đồng, quy định rõ quyền lợi cùng trách nhiệm của anh như thế nào, quyền lợi cùng trách nhiệm của tôi như thế nào, chúng ta vi phạm hợp đồng thì như thế nào.

Dựa vào chỉ là chữ tín đối phương, nhưng Trương Anh Duệ đã bày ra cho Thi Quang triển vọng hợp tác mà khiến hắn chảy nước miếng cũng vài năm, ngày hôm qua Thi Quang cũng sai người nhờ quan hệ điều tra một chút thực lực kinh doanh của Trương Anh Duệ, cũng biết nội tình đối phương, mọi người xem như tương đối hài lòng đối với lẫn nhau.

Nghĩ đến trước khi đến Bạch Tuyết bảo mình mua mấy cỗ xe để bày đặt trong cửa hàng làm triển lãm, Trương Anh Duệ nói với Thi Quang:

- Như vậy đi, ngoài 5 chiếc xe, tôi đặt thêm chỗ Thi tổng tiếp một vài đơn hàng, xem như đặt ở cửa hàng của tôi làm triển lãm... Nếu là xe triển lãm, Thi tổng có thể cho tôi cái giá tối ưu không?

- Không có vấn đề!

Thi Quang thật không ngờ Trương Anh Duệ lại hào phóng như vậy, lập tức lại ném ra đơn đặt hàng mấy chiếc xe, tuy rằng còn chưa rõ ràng cụ thể tổng số lượng và loại xe, nhưng nghĩ đến ít nhất cũng phải bốn năm cái xe, hơn nữa khẳng định đều là xe tốt, trong lòng nhất thời mừng rỡ, rất nhanh, nói:

- Nếu Trương tổng hào sảng như vậy, tôi quá nhỏ mọn chẳng phải là khiến Trương tổng khinh thường? Như vậy đi, mặc kệ Trương tổng muốn xe loại gì, phí tổn một chiếc xe đó trên cơ sở tôi chỉ cần thêm một vạn đồng, mặt khác tôi cho người đưa đến!

Thi Quang sáng khoái, khiến Trương Anh Duệ thấy thiện cảm với hắn, ha ha cười nói,

- Ha ha... Tôi đây đã có da mặt dày, được lợi từ Thi tổng rồi.

Một chiếc xe hắn liền chỉ cần một vạn đồng tiền lợi nhuận? Người này quá đen tối nhỉ? Không biết ngọn nguồn trong chuyện này, ba người Hồng Phái Các, nhất thời bị lời nói Thi Quang làm hoảng sợ, cảm thấy được Trương Anh Duệ có chút ngốc.

Nhưng Trương Anh Duệ có dũng khí bất ngờ đồng ý: đối với này xe sang trọng cỡ lớn, động một tí năm sáu vạn thậm chí hơn mười vạn lợi nhuận, Thi Quang lấy một vạn đồng tiền lợi nhuận, chứng thật là thực cho mình mặt mũi, bọn người kia, cho dù là bán một chiếc 125cc, ít nhất cũng phải kiếm bảy tám vạn!

Này nói một xu tiền không kiếm, đó mới là nên cân trọng

Bạn đang đọc truyện *Quyền Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 49: Tiếp Tục Sắp Xếp

Thi Quang đi rồi, Trương Anh Duệ quyết định:

- Như vậy, tôi tính toán tại đây nên có một cái chỗ liên lạc, nói là văn phòng cũng đúng, các anh ai nguyện ý ở bên này?

Vấn đề này, mấy hôm nay Trương Anh Duệ một mực lo lắng, loại quan hệ này chỉ là dựa vào chữ tín duy trì, ngay từ đầu có thể còn không có gì, nhưng một lúc sau, nếu như không có giám sát, bên này tất sẽ có ý tưởng đầu cơ, như thế nào để tránh được tình huống này? Ở đây lập một cái văn phòng, không thể nghĩ ngờ là biện pháp tốt nhất.

Mạnh Dương cùng Vương Phi hai người hiện tại ngay cả một người bạn gái cũng không có, vừa nghe thấy Trương Anh Duệ nói lời này, rõ ràng có chút động tâm; Còn Hồng Phái Các thì mẹ và con đều ở bên kia, trong lúc nhất thời cũng có chút do dự.

Chứng kiến về mặt, Trương Anh Duệ cũng biết trong lòng ba người này đang suy nghĩ gì, giải thích cho bọn hắn:

- Ở đây mở văn phòng, chính là cho các anh đi theo Thi tổng học tập lắp ráp xe như thế nào, xe xảy ra vấn đề thì làm như thế nào ... đợi đến sau khi các anh học thành, tương lai trở về chỗ chúng ta bên kia làm nghiệp vụ. Còn có một điều, chính là mỗi lần có đơn đặt hàng của chúng ta, các anh phụ trách giúp tôi trông chừng, nhìn xem Thi tổng cấp xe cho chúng ta, phù hợp yêu cầu chúng ta hay không. Hơn nữa cũng sẽ không khiến các anh ở mãi ở bên này, một năm, một năm sau liền triệu hồi trở về.

Làm như vậy, cũng là xuất phát từ tránh người ở trong này lâu mà ảnh hưởng lòng tự trọng khi kỹ thuật đã cao, hoặc là tương lai đi “ăn máng khác” làm cho đối thủ của mình, nếu không chính mình thật vất vả bồi dưỡng được một người, bọn người kia lại ỷ vào kỹ thuật trong tay mình bị coi thường, chẳng phải là oan uổng cho chính mình đến chết?

Làm như vậy mặc dù có chút như là tiểu nhân đo lòng quân tử, nhưng phải đề phòng thật đúng là cần.

Chỉ cần chờ đợi một năm thôi. Mạnh Dương cùng Vương Phi vốn còn có chút do dự, nhưng Trương Anh Duệ hạ một câu, lập tức khiến hai người này ra quyết định,

- Chủ yếu chính là chỗ này, còn tiền lương, tôi đi hỏi một chút Thi tổng, có thể hứa hẹn cho các anh là, cam đoan không thua người ngành nghề bên này, hơn nữa cho các anh một tháng thêm 1000 đồng tiền trợ cấp ngoài định mức.

Mạnh Dương cùng Vương Phi liếc nhau một cái, hai người chủ yếu không có gì vướng bận, một lòng chỉ nghĩ kiếm tiền, nhất thời động tâm mạnh mẽ! Nhất là có thêm tới 1000 đồng tiền trợ cấp, càng làm cho hai người đỏ mắt: đây chính là kiếm không một khoản tiền, một năm là 12000! Thực là một món tiền lớn.

Trong lòng đã không có cái gì nghi vấn, điều kiện cũng làm cho mình vừa lòng, còn can đảm? Người nông thôn, ai sợ hãi thiếu can đảm? Vương Phi cùng Mạnh Dương không hề do dự, lúc này nói với Trương Anh Duệ:

- Ông chủ, chúng tôi nguyện ý ở đây!

Thấy Vương Phi cùng Mạnh Dương nguyện ý ở lại đây, Hồng Phái Các kiên định ý nghĩ trong lòng chính mình, nói:

- Ông chủ, tôi còn phải trở về, mẹ và con tôi đều ở bên kia, trong nhà không có người chống đỡ, tôi thấy lo lắng.

Thấy ba người ra quyết định, Trương Anh Duệ cũng không miễn cưỡng,

- Ok, nếu như vậy, vậy tiểu Mạnh cùng Vương Phi hai người các anh ở lại, đại Hồng theo tôi trở về.

Thật sự mà nói, Trương Anh Duệ cũng không muốn Hồng Phái Các ở lại chỗ này, người này nói không chừng mình còn có chỗ trọng dụng.

- Lợi nhuận lớn như vậy? Đây không phải là nói một năm nếu bán đi hai ba mươi chiếc xe, đều có thể kiếm hơn trăm vạn sao?

Buổi tối, khi Trương Anh Duệ đem chủ ý mình lâm thời đưa ra, quyết định cùng hợp tác với Thi Quang nói cho Bạch Tuyết, Bạch Tuyết cực kỳ kinh

ngạc, lập tức tính có thể kiếm bao nhiêu tiền, vừa tính, nước miếng nhất thời trào ra.

Trương Anh Duệ cảm giác mình cần xoá nạn mù chữ cho Bạch Tuyết :

- Đây là giá cả xe hoàn toàn mới, nếu như là hàng cũ, giá cả không cao như vậy, hơn nữa nếu như là hàng lậu, giá cả cũng không có cao như vậy, chủ yếu hàng lậu đều ở 10 vạn trở xuống. Muốn có lợi nhuận cao như vậy, nhất định là phải có xe Âu Mỹ bên kia.

- Vậy cũng không ít!

Bạch Tuyết sợ hãi than.

Dựa theo chi tiết vừa rồi Trương Anh Duệ đưa ra, mặc dù là một chiếc chỉ bán hơn ba vạn, ở quốc gia phát đạt nhập giá gốc, kỳ thật vào quốc nội một cái Honda CB400 125cc, là bao nhiêu lợi nhuận? Đoán không ra được ư? Hoàn toàn mới là không nói, một chiếc hàng cũ CB400 - 08 năm, tiêu thụ là hơn ba vạn, nhưng đến những người này lấy hàng, giá cả là bao nhiêu đây, là không đến 9000!

Như vậy tính ra, cho dù là một chiếc CB400, một chiếc xe cũng có ít nhất một vạn ba tiền lợi nhuận, cũng khó trách Bạch Tuyết kích động .

- Từ từ mà đi, nhất thời gấp không được, tôi để Vương Phi cùng Mạnh Dương ở bên đó, một người là học tập một chút kỹ thuật, một người cũng là ở bên đó trông chừng... người trong cửa hàng chúng ta hơi nhiều, chẳng phân biệt được có nên lưu hay không?

- Như thế ...

Bạch Tuyết cảm khái nói, bỗng nhiên vui rạo rức hỏi Trương Anh Duệ :

- Đúng rồi, cậu đoán cậu đi ra ngoài mấy ngày nay. Chúng ta bán được mấy chiếc xe?

- Bao nhiêu?

Bạch Tuyết vừa hỏi như vậy, Trương Anh Duệ còn thật sự có chút tò mò, thử đoán:

- 50 cái được không?

- 50 cái xe? Cậu làm như chúng ta mất nhiều tiền đánh quảng cáo như vậy là công cốc?

Bạch Tuyết nghe như vậy bĩu môi:

- 98 xe!

Nói xong bĩu môi, còn có chút tiếc nuối,

- Hiện tại chưa tới giờ tan sở, không biết trước khi tan sở có thể kiếm đủ 100 xe hay không?

- Sao mà nhiều như vậy? !

Trương Anh Duệ bị mấy cái chữ Bạch Tuyết báo ra hù sợ! Tuy rằng làm quảng cáo kỳ hạn một tháng tuyên truyền, hơn nữa cũng lấy được ưu đãi ủng hộ từ các xưởng, tiến hành một kỳ hạn một tháng thúc đẩy hoạt động tiêu thụ, nhưng mới ba ngày gần 100 xe đã tiêu thụ... không khỏi quá dọa người !

Quả thật, đối với mấy nhà xe, máy chuyên dụng ở huyện mà nói, một năm tiêu thụ hơn một ngàn xe thậm chí vượt qua 2000 xe cũng không phải là vấn đề lớn, nhưng khi nghe thấy mấy cái chữ này, mặc dù biết có nhiều nhân tố ảnh hưởng ở bên trong như vậy, Trương Anh Duệ vẫn bị hù sợ.

Trong lúc nhất thời, Trương Anh Duệ lắc đầu, không biết nói cái gì: mấy cái số này, khiến người khác nghe được sẽ nổi điên.

- Nếu như sau này mỗi ngày chúng ta có thể tiêu thụ tốt như vậy, vậy quá tốt.

Bạch Tuyết vui rạo rức nói, hiển nhiên đã bị sự tăng vọt tiêu thụ mấy ngày gần đây kích thích. Cũng đúng, mỗi ngày nhìn thấy mấy chục vạn tiền vốn ở trong tay mình không ngừng lưu chuyển, mười người thì người nào cũng đều bị kích thích.

- Loại tình huống này, chúng ta làm một tháng đã khiến đồng hành trong huyện chửi mắng, nếu làm một tháng..

Trương Anh Duệ cười khổ nói,

- Tôi đoán chừng buổi tối chúng ta sẽ bị đánh hôn mê... Căn bản là không cho người khác đường sống đây mà, bản thân tôi cảm thấy được, sau này lượng tiêu thụ một năm chúng ta có thể kiếm có ở 3000 chiếc xe, cũng rất tốt.

- ...

Bạch Tuyết nhất thời im lặng, một năm 3000 chiếc xe? Mấy cái chữ này thật đúng là gọi tương! nhưng dựa theo tình huống hiện tại mà xem, chỉ cần chú trọng tuyên truyền về sau, tựa hồ cũng không phải không thể nào đâu.

Trương Anh Duệ quyết định cho Vương Phi cùng Mạnh Dương ở lại học tập kỹ thuật sửa chữa bảo dưỡng cùng lắp ráp, thuận tiện cũng làm người liên lạc song phương, trong lòng Thi Quang cuối cùng một chút lo lắng cũng không có, vỗ ngực cam đoan với Trương Anh Duệ :

- Trương tổng, cậu yên tâm, người của cậu là người của tôi, ở đây, cái khác tôi không dám nói, chỉ cam đoan với cậu, hai người kia tuyệt đối sẽ không bị bất lợi!

Có một cái cam đoan này là được, Trương Anh Duệ nhìn thấy trên mặt Vương Phi cùng Mạnh Dương hai người vốn có chút không yên, cũng đã yên ổn rất nhiều.

- Được, nếu như vậy, tôi liền đi trở về, sau này vẫn còn cần Thi tổng quan tâm nhiều hơn.

Phải làm triển lãm xe đã giao cho Thi Quang, nên tiền đặt cọc cũng giao, tiếp tục ở lại cũng không có chuyện gì, muốn về, Trương Anh Duệ rốt cục quyết định cáo từ.

- Đâu có đâu có ... hẳn là Trương tổng quan tâm tôi nhiều hơn mới phải!

Tìm được một đối tác thực lực mạnh như thế, trong lòng Thi Quang nổi nhạc khai hoa, lời kéo tay Trương Anh Duệ không cho hắn đi,

- Không được, phải đi cũng để ngày mai đi, đêm nay chúng ta nhất định uống say, bằng không lão ca tôi đây trong lòng không yên tâm!

Quay đầu nói với vợ của mình:

- Vợ à, đi, bà nhanh chóng đi đặt cho Trương tổng hai vé máy bay đi, sao có thể để Trương tổng ngồi xe lửa?

Đây là mị lực của tiền tài, khi bạn có thể mang đến cho người khác ưu đãi, ngay cả vé máy bay đều có người cho bạn.

Có một số việc, ở trong mắt dân chúng bình thường, có lẽ đã là quá khứ, nhưng ở trong bộ máy tổ chức lãnh đạo, kỳ thật chỉ là một khởi đầu, nói thí dụ như hiện tại, với Huyện trưởng, bí thư huyện ủy Triệu Văn Đường đưa ra một cái đề tài thảo luận này.

- Tôi đề nghị: gần đây, bởi vì đồng chí Trương Anh Duệ giác ngộ chính trị cao, thái độ làm người được nhân dân người tin cậy, quần chúng tự phát đề cử cho đồng chí là đại biểu nhân dân.

Nói xong, lấy ra một tờ giấy, tựa hồ là một phong thư đề cử:

- Căn cứ nguyên tắc chấp chính dân chúng, tôi đề nghị, cho phép đồng chí Trương Anh Duệ trở thành đại biểu nhân dân toàn quốc của huyện ta. Hiện tại, xin mọi người xem thư đề cử của quần chúng.

Nói xong, cầm tập giấy trong tay này truyền xuống.

Trên nguyên tắc mà nói, chuyện như thế cũng không cần đến hội nghị thường ủy huyện ủy đi thảo luận, hơn nữa dựa theo quy tắc tiến cử đại biểu nhân dân toàn quốc của Trung Quốc, đại biểu nhân dân toàn quốc hai cấp xã huyện là có thể tuyển cử trực tiếp, nhưng chính là một câu của Triệu Văn Đường, trên nguyên tắc là trên nguyên tắc, bất cứ chuyện gì cũng không thể đơn giản như vậy, lo lắng đến miễn cảm của chuyện này, vấn đề này, còn có cần phải cẩn thận suy nghĩ thêm một chút .

Tiếp nhận tờ giấy này, tất cả mọi người không phải người ngu, vừa nghe đến Triệu Văn Đường nói chuyện này, có người cúi đầu trầm tư, có người thấp giọng nghị luận cùng người bên cạnh, còn có người tựa hồ là hoàn toàn không có chứng kiến.

Bạn đang đọc truyện *Quyền Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 50: Anh Ta Còn Không Phải Đảng Viên?

Mọi người đều biết, truyền thống chính trị Trung Quốc luôn luôn là thể chế hành chính địa phương, bí thư đồng thời cũng kiêm nhiệm chủ nhiệm thường ủy nhân dân, hơn nữa thông qua đại hội đại biểu nhân dân toàn quốc để củng cố quyền lực tuyệt đối của mình: dù sao ở thể chế hiện hành của Trung Quốc, trên danh nghĩa, các cấp hành chính cơ quan quyền lực thể chế cao nhất Trung Quốc, vẫn là đại hội đại biểu nhân dân toàn quốc các cấp, chọn vào đại hội đại biểu nhân dân toàn quốc, đối với mọi người cũng không có ưu đãi gì. Bí thư các cấp dựa vào cái gì củng cố quyền lợi trong tay mình? Trong tay đại hội đại biểu nhân dân toàn quốc chính là vòng trọng yếu nhất.

Bí thư huyện ủy huyện Bình, chủ nhiệm hội nghị thường ủy đại hội đại biểu nhân dân toàn quốc cấp huyện là Chu Anh Thành. Khi bí thư huyện ủy tiền nhiệm hiện giờ đã sắp vào tù, Triệu Văn Đường hiện tại là Huyện trưởng và thay mặt bí thư huyện ủy, đã trở thành chủ nhiệm thường ủy đại hội đại biểu nhân dân toàn quốc cấp huyện. Ở không biết rốt cuộc là xảy ra chuyện gì điều kiện tiên quyết, trong lòng mọi người cũng bắt đầu không khỏi ở trong lòng nói thầm: Triệu Văn đường ở thường ủy hội đưa ra loại này bé nhỏ không đáng kể việc nhỏ, rốt cuộc là vì cái gì?

Như vậy, đưa ra đề nghị đó, không thể không khiến trong lòng mọi người bắt đầu gõ trống .

Lũ ngu ngốc này! Không nhìn thấy biểu hiện của thường ủy? Triệu Văn Đường trong lòng thầm mắng.

Gần đây cũng lưu truyền ra một vài tin, nói đồng chí bí thư thị ủy Vương Đức Thành, thị trưởng Lưu Đại Sơn hiện tại đang cân nhắc tiến hành thường như thế nào cho cái tiểu tử may mắn Trương Anh Duệ kia — viện thường này không phải là may mắn với tiểu tử tên Trương Anh Duệ kia, người ngốc cũng biết là nể mặt cấp trên Lý lão và Lý bộ trưởng! Nhưng hận một nỗi chính là, bọn này ngu như heo, lại hoàn toàn không rõ điểm này!

Bằng tâm mà nói, lần này Triệu Văn Đường còn chưa có tư tâm gì, nhưng bởi vì không biết trong chuyện này có nhiều mắt xích, cả hội nghị lại im lặng.

Như thế nào là rất không dễ cho Triệu Văn Đường mặt mũi , trong lòng Triệu Văn Đường giận dữ, không khỏi hừ lạnh một tiếng.

Luôn luôn là người ủng hộ Triệu Văn Đường, trưởng ban tổ chức huyện ủy nghe được Triệu Văn Đường một tiếng hừ lạnh phẫn nộ này, lập tức ý thức được sự tình không ổn, nhìn lướt qua hội trường thường ủy tê ngắt, ho nhẹ một tiếng:

- Bí thư Triệu, chuyện này cũng không là chuyện gì quá khó, nếu là chuyện đại sự của huyện, ông là chủ nhiệm hội nghị thường ủy đại hội đại biểu nhân dân toàn quốc cấp huyện, là ông quyết định chuyện trong đại hội đại biểu nhân dân cấp huyện ta là được rồi!

Chính là nói như vậy, trong lòng mọi người cũng đang mê mang, một người đại biểu nhân dân toàn quốc mà thôi, không coi là chuyện đại sự không thể được, còn cần hội nghị thường ủy thảo luận sao? Triệu Văn Đường, trong lòng người rất cuộc có ý gì?

- Ngoài đề cử đồng chí Trương Anh Duệ là đại biểu nhân dân toàn quốc cho huyện ta, tôi đề nghị, đệ trình Trương Anh Duệ cho hội thường ủy đại hội đại biểu nhân dân cấp huyện huyện ta.

Triệu Văn đường đề cây bút trong tay xuống, chậm rãi nói, ngữ khí bình thản.

Ồ, còn đề danh hội thường ủy đại hội đại biểu nhân dân sao, trong lòng mọi người hiểu rõ: nếu là như nói vậy, hành động của bí thư Triệu, mọi người có thể lý giải .

Trung Quốc không quá quy củ, thể chế các cấp hành chính đại hội đại biểu thường ủy, về hưởng thụ đãi ngộ, ngoài tiền lương có thể có, đồng đẳng với các ngành cơ quan chức năng phía dưới huyện, nói cách khác, Triệu Văn Đường nói một câu, người thanh niên mới hai mươi lăm tuổi kia đã thành một lãnh đạo cấp cao trong thể chế hành chính bán huyện rồi.

Nếu như là chuyện này, hội nghị thường ủy thảo luận một chút thật sự là cần.

Ngần vắn lần không nên coi thường đại biểu nhân dân toàn quốc. Trên thực tế đại biểu nhân dân toàn quốc vẫn là khiến nhiều người tham muốn, điểm chết người chính là: bởi vì người ta không phải người trong chánh phủ, người ta có thể công khai kiếm tiền! Không giống mọi người, mua một tòa biệt thự đều lo lắng đề phòng, người ta không chỉ nói mua bán biệt thự, cho dù là mua phi cơ đều không có ai dám nói gì người ta, cho rằng người ta không phải quan chức, người ta có thể làm kinh doanh!

- Đúng rồi, tôi có nghe được người bạn ở thị ủy, nói Tiểu bộ trưởng trẻ Tỉnh ủy lúc ấy đề cập qua một câu với Lưu thị trưởng, nói người trẻ tuổi Trương Anh Duệ kia không tồi!

Từ Mẫn Kiện chậm rãi nói.

Mọi người nhất thời hít một hơi dài!

Oh my god! Trương Anh Duệ là tên khốn nào, lại rơi vào lỗ tai bộ trưởng Tỉnh ủy? !

Trong lòng mấy người khác vừa hâm mộ lại vừa đổ kị và hận thù! Nếu là tên mình có thể rơi vào lỗ tai Tiểu bộ trưởng, ý nghĩa chẳng phải là mình có thể thăng chức rất nhanh sao?

Mẹ ơi! Trong lúc nhất thời, trong lòng mọi người đều có chút phát điên.

Nhưng cho dù hâm mộ đổ kị và hận rất nhiều, cũng đã minh bạch Triệu Văn Đường – bí thư Triệu vì cái gì vội vã hô hét cho người này một chức danh đại biểu nhân dân toàn quốc, uỷ viên hội thường ủy đại hội đại biểu nhân dân toàn quốc như vậy: đây là vì Tiểu bộ trưởng đang chú ý mình, người này sốt ruột, nhưng bởi vì tiểu tử này không phải là đảng viên, cũng không phải người trong bộ máy hành chính. Nếu được Tiểu bộ trưởng chú ý, tiến hành khen thưởng như thế nào đối với tiểu tử này là vấn đề, không có cách nào có thể tưởng tượng, cũng chỉ có thể từ đại hội đại biểu nhân dân toàn quốc đi lên.

Hơn nữa, người có phản ứng nhanh đã ý thức được : nếu Tiểu bộ trưởng Tỉnh ủy cũng đã nói như vậy , vậy thì nên phản ứng như thế nào? Nghĩ thì ít nhất cũng phải là một đại biểu nhân dân toàn quốc chứ? Thậm chí còn hơn, chỉ là một đại biểu nhân dân toàn quốc cấp thị, cũng là coi thường thể diện của Tiểu bộ trưởng!

- Nói như vậy, Trương Anh Duệ có thể trở thành đại biểu nhân dân toàn quốc cấp huyện sao?

Phó bí thư thường vụ quản lý công tác Đảng thấp giọng hỏi Triệu Văn Đường.

- Tôi nghĩ chỉ ít có tám phần.

Triệu Văn Đường gật gật đầu.

Đang ngồi trong hội trường, mọi người lòng đã có quyết đoán: trước đó còn chưa coi Trương Anh Duệ này thành chuyện gì to tát, nhưng hiện tại xem ra, là cần phải tạo quan hệ cùng tiểu tử này cho tốt.

Đồng thời cũng minh bạch nguyên nhân Triệu Văn Đường sốt ruột vì cái gì, đại biểu nhân dân toàn quốc cấp huyện là do đại biểu nhân dân toàn quốc cấp thị đề cử ra, nếu Trương Anh Duệ tiểu tử này thành đại biểu nhân dân toàn quốc cấp thị, thì... Đây không phải là vì thể diện lãnh đạo thị sao? Đến lúc đó những người chính phủ thị ủy kia, chẳng lẽ không dốc sức chiến đấu với Lãnh đạo sao?

- Hiện tại, giờ tay biểu quyết đi, đồng ý thì giờ tay, tôi lấy danh nghĩa Huyện trưởng huyện Bình và thân phận bí thư đồng thời giờ tay.

Triệu Văn Đường thân nhiên nói, nói xong, là người thứ nhất giờ tay lên.

Sau đó là phó bí thư thường vụ chủ quản công tác Đảng Võ Truyền Kha, sau đó là trưởng phòng tổ chức Từ Mẫn Kiện...

Lão Đại, lão Nhị cùng lão Tứ đều giờ tay, chính mình không đưa tay, chẳng lẽ muốn bị làm khó dễ sao? Chư vị thường ủy anh nhìn tôi, tôi nhìn anh, cũng đều lục tục giờ tay lên...

Hộp xong rồi, Triệu Văn Đường trở lại văn phòng, càng nghĩ, cảm giác tựa hồ còn có một chút chuyện chưa làm, vừa hay nhìn thấy thư ký của mình rót cho mình một chén trà, đang muốn đi ra ngoài:

- Bí thư, ngài còn có cái gì cần dặn?

Triệu Văn Đường trầm ngâm một chút, vẫy tay đối với thư ký Vương Hải Triệu:

- Tiểu Vương, tình hình Trương Anh Duệ, cậu biết bao nhiêu?

Ồ! Người ta đường đường thư ký bí thư huyện ủy, làm sao có thể để ý tình hình một tiểu thương nhân phía dưới? Vương Hải Triệu trong lòng buồn bực, nhưng ông chủ lên tiếng, mình có thể nói không biết sao? Vậy nhất định là không thể.

Trầm ngâm một chút, Vương Hải Triệu gật gật đầu:

- Người này à... Tôi cùng cậu ta tiếp xúc không nhiều, nhưng theo cảm giác mà nói, người này nói chuyện khá khéo léo, rất có giáo dục, hơn nữa hành sự, cũng đúng mực...

Cũng không phải là hiểu lắm mà, nếu không phải hiểu lắm, ông chủ mình có thể nhờ cơ hội lần này lên sân đấu?

- Ô? Cư xử đúng mực à?

Thấy Triệu Văn Đường thật sự cảm thấy hứng thú đối với Trương Anh Duệ người này, đối với thư ký của mình, Triệu Văn Đường vẫn là rất tin, nếu hẳn đánh giá Trương Anh Duệ cao như vậy, nghĩ đến, thanh niên này thật sự không tầm thường.

Lo lắng đến quan hệ người ta thấy mà không rõ của Trương Anh Duệ cùng Lý đại tiểu thư, Triệu Văn Đường cảm thấy được, cho dù là coi người này tìm được một thang cũng là không sai. Trong lòng quyết định chủ ý:

- Thanh niên này, tuổi này mà không kiêu không ngạo là không nhiều, biết hành sự, hiểu đúng mực càng ít, nếu nói như vậy, cần phải bồi dưỡng... Tiểu Vương, Trương Anh Duệ này, bây giờ là chưa phải Đảng viên à?

Đây là... Chẳng lẽ nói ông chủ tính toán tiền cử cho thanh niên may mắn này vào Đảng?

Wang Hải Triệu có chút há hốc mồm. Lặng đi một chút, khóe miệng không tự chủ được động đậy khe khẽ một chút, lập tức gật gật đầu:

- Chuyện này... Nếu tôi không có nhớ lầm, hình như chưa phải.

- Còn chưa phải?

Triệu Văn Đường chậm rãi nhún mày lại, trên mặt có chút không vui:

- Ô? Sao lại thế này, sao tôi nghe nói khi học đại học Trương Anh Duệ đã vào Đảng và là phần tử tích cực nhỉ?

Điều này là viết ở trong hồ sơ, nhưng vấn đề là, hiện tại hồ sơ Trương Anh Duệ ở trong tay mình, Vương Hải Triệu làm sao có thể biết được? Nhưng sau đó, Vương Hải Triệu không thể không kiên trì gặt gặt đầu:

- Đúng vậy, trí nhớ bí thư thật tốt, nghe ngài vừa nói như thế, tôi nhớ... Cũng nhớ tới.

Triệu Văn Đường gặt gặt đầu, có chút kinh ngạc:

- Ô, nếu là nói như vậy, vậy tìm người tiến cử cho cậu ta vào Đảng không phải xong rồi sao?

Wương Hải Triệu ngẫm hiểu gặt đầu, đẩy cửa đi ra khỏi văn phòng Triệu Văn Đường, đứng ở trên hành lang ngẩng người 1 lúc: ôi, tìm ai tiến cử Trương Anh Duệ vào Đảng mới được đây?

Trong lòng tính toán rất lâu, Vương Hải Triệu cảm thấy được, tựa hồ bí thư thị ủy Từ Hải Đào là một lựa chọn không sai.

Thế chế Trung Quốc quy củ bất thành văn, người ngành chính phủ địa phương là có tư cách tiến cử một người vào hội thường ủy chính phủ, làm như vậy là để tiện ban ngành chính phủ quản lý địa phương, y theo lệ này, Từ Hải Đào là ủy viên hội thường ủy huyện Bình, hơn nữa lại là người của Triệu Văn Đường, hơn nữa cùng Từ Hải Đào giao tế tốt, đối với hắn mà nói, đề cử Trương Anh Duệ tự nhiên là rất nhiều chỗ tốt.

Tính ra như thế, Vương Hải Triệu phát hiện, người được chọn tiến cử Trương Anh Duệ vào Đảng, Từ Hải Đào không nghi ngờ là thích hợp nhất.

Quyết định người được chọn, Vương Hải Triệu lấy ra điện thoại, cười nói:

- Từ bí thư, là tôi, tôi là tiểu Từ... Vâng, có một chuyện như vậy, là bí thư dặn!

Bạn đang đọc truyện *Quyền Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 51: Giới Thiệu Người Nhập Đảng

Khi Trương Anh Duệ trở lại, đúng lúc giữa trưa, vốn định trực tiếp về nhà nghỉ ngơi, Trương Anh Duệ nghĩ nghĩ, lại đổi chủ ý: đi về cửa hàng.

Khi Trương Anh Duệ tới cửa hàng của mình, bị cảnh tượng náo nhiệt trước mắt làm hoảng sợ: ngoài văn phòng chính mình ngăn cách chừng hơn 50 mét vuông, còn lại đại sảnh 460 mét vuông sử dụng buôn bán, ngoài xe chính là người, toàn là đầu người, khiến Trương Anh Duệ nghĩ đến tới cảnh hội chùa.

- Anh, anh đã trở lại? Anh Hồng, các anh đã trở lại?

Người đầu tiên phát hiện Trương Anh Duệ và Hồng Phái Các là Lý Hạo, tiểu tử này đang bận lắp ráp xe, nhìn thấy Trương Anh Duệ và Hồng Phái Các hai người, lau mồ hôi trên trán:

- Anh, anh trở về vừa đúng lúc, có một đại quan đang ở bên trong chờ anh đấy, Bạch quản lý đang tiếp đãi anh ta.

Có một vị đại quan đang chờ mình? Ai vậy? Trương Anh Duệ không dám lãnh đạm, vội vàng đi ra sau rửa mặt, rồi mới đi đến văn phòng.

Mở cửa vừa nhìn, ồ, người quen, là bí thư thị ủy huyện Bình - Từ Hải Đào, phía trước việc sự của Lý Tuyết Âm, y đã tự tiện đưa Lý Tuyết Âm về kinh.

Từ Hải Đào nhìn qua tuổi hơn bốn mươi, dáng người hơi mập, thuộc loại hình thể tiêu chuẩn, trên mặt vẻ mặt mỉm cười ấm áp, nhìn qua giống như một trưởng giả ôn hòa.

Vừa nhìn thấy Trương Anh Duệ vào cửa, Từ Hải Đào liền đứng lên, không lên tiếng mà cười, nói:

- Trương quản lý, kinh doanh tốt như vậy, chúc mừng chúc mừng!

Tình huống bên ngoài nơi này tiêu thụ nóng như vậy, những nhà bán xe khác không biết đồ mất thế nào đâu, Trương Anh Duệ ha ha cười cười,

- Đâu có đâu có, đây đều là cuộc sống giàu có của nhân dân thành phố chúng ta dưới sự dẫn dắt của Từ bí thư, lúc này mới có tiền để cải thiện điều kiện của mình mà, nếu không phải Từ bí thư lãnh đạo có cách tốt, bách tính nào có tiền nhàn rỗi?

- Tiểu Trương, lời này của anh không đúng...

Từ Hải Đào lắc đầu, rất là vừa lòng đối với lời nói của Trương Anh Duệ, nhưng vẫn mỉm cười trách mắng Trương Anh Duệ một câu,

- Mọi người có thể cải thiện điều kiện kinh tế, đó là công lao của mọi người, là kết tinh vất vả và cần cù trí tuệ của quần chúng, sao có thể đem công lao đổ lên một mình tôi? Đây là không qua nghiên cứu. Tôi có cái công lao gì, cho dù là có công, đó cũng là công lao những người lãnh đạo huyện ủy mới đúng.

Ta không phải đối thủ người này! Giờ khắc này, Trương Anh Duệ nhận thức thua.

Vì có thể kết giao cùng ban ngành chính phủ, Trương Anh Duệ đặc biệt đi xem mấy quyển tiểu thuyết đề tài quan trường, tổng kết ra được, giao tiếp cùng quan, bạn phải có tri thức lý luận, có thể nói lời nói suông khách sáo, nhưng giờ khắc này, Trương Anh Duệ nhận thức thua, mình và vị Từ bí thư này, căn bản là không hề cùng một cấp bậc.

Giống như là lời chính mình vừa mới nói, hoàn toàn nặn mãi mới nói ra được, chính mình nghe xong đều muốn phun ra: ôi, trong tay nhân dân có mấy người có tiền nhân rồi, có thể mua xe cải thiện điều kiện xuất hành của mình?

Tự vấn lòng, không phải là vì quan hệ với các anh, những lãnh đạo ngồi không mà hưởng như vậy sao? Nhưng nhìn lại vị Từ bí thư này, chẳng những có thể phân bác những lời này một cách tự nhiên, còn có thể thông qua lời của mình vừa nói diễn cảm hơn, động tác tứ chi và ánh mắt, làm cho những lời này có vẻ sinh động cùng chân thật hơn, làm cho người ta cảm giác, theo như lời hắn nói ra, thực sự là phát ra từ nội tâm của hắn, không giống như là chính mình, cảm giác là vì khen tặng mà nói ra, vô lực.

Đối với khả năng của Từ Hải Đào, Trương Anh Duệ nhất thời bỏ cuộc, tâm phục khẩu phục cái loại kia.

Hơn nữa, Trương Anh Duệ thầm nghĩ: vị Từ bí thư này, cũng không phải người rồi rảnh, như thế nào lại tới đây? Nhìn ánh mắt hắn kia, rõ ràng chính là tìm đến mình có việc, phỏng chừng là chuyện tốt.

Suy nghĩ cẩn thận điểm này, Trương Anh Duệ sao có thể không theo cột mà trào lên?

- Vâng, Từ bí thư thật hiểu biết, tri thức lý luận thâm hậu, chỉ cần Từ bí thư rảnh rồi, tôi khẳng định phải đến chỗ Từ bí thư thỉnh giáo, sau này còn hi vọng bí thư có thể chỉ dạy.

Vậy là được rồi, Từ Hải Đào rất là vừa lòng đối với phản ứng của Trương Anh Duệ, thân nhiên tiếp nhận lời nói ám chỉ của Trương Anh Duệ, nụ cười trên mặt càng rõ hơn, xưng hô với Trương Anh Duệ cũng tự nhiên sửa lại:

- Tiểu Trương, cậu có thể nghĩ như vậy, nhận thức được chỗ thiếu sót của mình, điểm này tốt, phi thường tốt, theo như cái này thì, về phương diện tri thức lý luận này, cậu vẫn muốn nghiên cứu, hơn nữa muốn thâm nhập vào?

Lời này là có ý gì? Trương Anh Duệ mờ mờ trờ trờ hai mắt, có chút không rõ ý tứ của Từ Hải Đào.

Ngay sau đó, Từ Hải Đào đổi lại ngữ khí thành thật với nhau,

- Tiểu Trương, cậu rất tò mò vì tôi đến? Lần này tôi tới, là muốn làm người tiến cử cậu vào Đảng, ngày mai đảng ủy họp sẽ chính thức thảo luận vấn đề vào Đảng của cậu. Tuy rằng hiện tại cậu làm buôn bán, cũng không phải nhân viên công vụ chính phủ, nhưng đối với học tập tri thức lý luận, cũng không thể thả lỏng...

Muốn ta vào Đảng? Làm người tiến cử cho ta vào Đảng?

Giờ khắc này, Trương Anh Duệ cảm thấy được đầu óc của mình có chút không đủ dùng, hắn chưa từng nghĩ tới, chính mình có một ngày lại vào Đảng, mặc dù nói chính mình bây giờ còn là đoàn viên đoàn thanh niên cộng sản, nhưng... Có bao nhiêu người không phải đoàn viên đoàn thanh niên cộng sản? Nhất là lời nói của Từ Hải Đào, càng làm cho Trương Anh Duệ có dừng khí không thể nói rõ cảm giác,

- Ngày mai đảng ủy thành phố sẽ thảo luận chuyện tôi vào Đảng?

Khi học Đại học, cũng cùng hai lần viết qua đơn xin vào Đảng, nhưng không có một chút quan hệ nào với cái gọi là "phần tử tích cực vào Đảng", sở dĩ viết đơn, chỉ là nhờ đó tham gia các cuộc thi công chức được ưu đãi, giấc mộng thấp như thế, nhất định là không có cách nào được thông qua, nhưng hôm nay, lại có người đặc biệt mở cuộc họp thảo luận chuyện cho chính mình vào Đảng?

- Ha ha, tôi biết anh sẽ kích động...

Nhìn thấy bộ dạng ngây ngô của Trương Anh Duệ, Từ Hải Đào cười chỉ chỉ hắn, ra vẻ rất hiểu Trương Anh Duệ:

- Chờ một ngày này, đợi đã lâu rồi hả?

- Đúng, tôi...

Trương Anh Duệ trợn mắt há hốc mồm.

- Tin vui tới quá đột ngột, nhất thời cao hứng không có cách nào tiếp nhận phải không?

Từ Hải Đào ra vẻ: tôi rất hiểu biết tâm trạng của anh giờ phút này, vỗ vỗ bả vai Trương Anh Duệ, ngữ khí thân thiết, nhìn bộ dáng rất là vui mừng của Trương Anh Duệ:

- Không sao, tôi có thể hiểu được, nhưng tiểu Trương à, tôi muốn phê bình anh, tuy rằng trước kia anh cống hiến cho sự phát triển kinh tế huyện chúng ta, nhưng anh cũng phải tích cực đề cao trình độ của mình, lý luận, đó là cần liên hệ với thực hành, trái lại cũng thế, nếu không đề cao trình độ tri thức lý luận của mình, nếu không phải Đảng viên, sao có thể đủ để đại biểu nhân dân đây?

Thì ra là như thế này! Trương Anh Duệ rất cuộc hiểu rõ: lúc trước Bạch Tuyết nói với mình, hiện tại đã ứng nghiệm, xem ra, chính mình thật sự có thể làm đại biểu nhân dân toàn quốc?

Từ Hải Đào còn chưa nói hết, biểu hiện vui mừng vừa rồi biến đổi, lại tỏ ra vô cùng đau đớn :

- Tuy rằng Đảng chúng ta đề xướng vô tư cống hiến, nhưng tuyệt đối không ý nghĩa, vô tư cống hiến chẳng khác nào không có tiếng tăm gì, tiểu Trương, cậu cần gánh vác trách nhiệm là một gương tốt cho nhân dân huyện chúng ta, cậu biết không?

Từ Hải Đào đã nói mọi việc đều đã quyết, Trương Anh Duệ không rõ chính mình nên làm như thế nào, vậy thật sự là ngay cả heo cũng không bằng, ai mà nhàn rỗi không có việc gì đi đến làm người tiến cử cho người khác vào Đảng:

- Bí thư, ngài đừng nói nữa, tôi biết là tôi sai lầm rồi, từ nay về sau, tôi nhất định nghe ngài chỉ đạo, cố gắng tiến bộ.

- Vậy thì được rồi ...

Từ Hải Đào quay đầu nhìn nhìn bên ngoài cửa hàng bận rộn thành một đoàn, thờ dài:

- Hôm nay không còn kịp rồi, nhưng sai lầm này, cũng có trách nhiệm của tôi, như vậy đi, sau khi trở về tôi giúp cậu tìm người, bảo cô ấy giúp cậu làm một đơn xin vào Đảng!

Bạch Tuyết cùng Trương Đức Vĩ hoàn toàn choáng váng, đứng ngây ở đó, thật lâu không nói gì: bí thư đảng ủy kiêm ủy viên thường ủy huyện, đích thân đến làm người tiến cử cho con trai mình vào Đảng, cuối cùng ngay cả đơn xin con trai cũng không cần viết...

Đây là chuyện vẫn chưa hết, nói xong những điều này, Từ Hải Đào giảm thấp thanh âm xuống nói với Trương Anh Duệ:

- Đúng rồi, bí thư Triệu cũng đề ý đến cậu, nếu có thời gian, cậu có thể đi gặp anh ấy, anh ấy rất hi vọng gặp lại cậu.

Cuối cùng Từ Hải Đào chưa tính là quá phận sự, biết hôm nay mình tới là vì ai làm việc, không đem toàn bộ công lao đều đặt trên người của mình.

- À, phải đi gặp bí thư Triệu một chút ...

Trương Anh Duệ gật gật đầu, nhưng gặp cũng không phải là thật sự cần... hừm, người cho lão tử lên một tầng, chẳng lẽ chỉ đơn giản như vậy muốn đuổi lão tử? Nào có chuyện đơn giản như vậy.

Còn cần một tầng quan hệ như vậy? Trương Anh Duệ đại khái còn có thể suy nghĩ cẩn thận Triệu Văn Đường vì sao phải làm như vậy, nhưng Trương Đức Vĩ cùng Bạch Tuyết hai người, triệt để hóa đá : nghe ý tứ này, tựa hồ bí thư huyện ủy đại nhân không chỉ có biết tên Trương Anh Duệ , tựa hồ còn rất quan tâm đối với hắn?

Trước kia không nghe hắn nói qua còn có một tầng quan hệ như vậy, Trương Đức Vĩ cùng Bạch Tuyết đưa mắt nhìn nhau.

- Vâng, cứ như vậy đi ...

Mọi chuyện đều sắp xếp xong xuôi, Từ Hải Đào Từ bí thư cảm giác mình cần phải đi, đứng thẳng sống lưng,

- Sau này kinh doanh có cái gì khó khăn, cứ việc tới tìm ta, tôi đây chỉ là quan bát phẩm tếp riu, vẫn có thể giúp đỡ một chút!

Dựa theo phẩm chế vua chúa xưa, Huyện lệnh là thất phẩm, thấp hơn cấp huyện là bát phẩm thật cũng không sai.

Từ Hải Đào xoay người đi, ánh mắt Trương Anh Duệ lại quét mắt một lần trong phòng làm việc: không thể để cho Từ bí thư một chuyển tay không được, người ta vì mình mà chạy tới, cần bày tỏ một chút tâm ý của mình, nhưng ... cái gì thích hợp đây?

Đúng rồi! Cái này! Nhìn thấy một hộp vuông nhỏ chính mình mới vừa đặt ở trên bàn, Trương Anh Duệ lập tức có chủ ý:

- Mới ra ngoài trở về, mang về một số vật nhỏ, vốn còn nói định đi tặng cho bí thư, không ngờ ngài tự mình đến , cũng khéo, bí thư đã tránh cho tôi phải đi một chuyến.

Bạn đang đọc truyện *Quyền Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 52: Kê Huyết Thạch

Đây là...

Từ Hải Đào mở cái hộp nhỏ mà Trương Anh Duệ tặng,mQ vừa nhìn vừa mở,mQ bên trong là khối ngọc thạch màu vàng nhạt,tT ông ta kinh ngạc,dX có vẻ vui mừng:

- Hình như đây là ngọc?tT
- Đúng vậy,tq Kê huyết thạch,C nó cũng đáng giá như Phi Thúy trên thị trường vậy.

Trương Anh Duệ thêm lời,tq đồng thời cũng bảo Từ Đào Hải cầm nó cẩn cẩn thận một chút:

- Lần này tôi đi công tác ở Quảng Đông lại gặp được mấy người bạn,dX họ có Kê huyết thạch,mQ thấy nó hợp với Bí thư Từ lên tôi đã mua về đây.

Giá của loại đá này cũng không phải là loại cao nhất,C mà nó là một khối đá có khoảng 30 % Kê huyết thạch nhưng cũng coi là một loại đá quý. Thân phận bây giờ của Trương Anh Duệ tuy không không mua nổi,tT mà loại đồ này có khi có tiền cũng không mua được,tq nó tiêu phí của Trương Anh Duệ hơn 8 vạn,tq vốn dĩ hẳn nghĩ là nó cần thiết cho mối quan hệ xã hội của mình,mQ chứ ai dám mua về dùng.

- Kê huyết thạch?dX Đây là thứ tốt.

Hứa Hải Phong gật đầu,tq nhìn cái hộp gỗ nhỏ tinh xảo đựng Đá máu gà,mQ nếu như có được thứ đấy thì đúng là nở mày nở mặt,tq nhưng ông ta có chút hơi do dự:

- Bao nhiêu tiền vậy?C Tôi nghe nói là Kê huyết thạch này hình như rất đắt,mQ rất xa hoa.
- Cũng không đắt lắm,tq mấy vạn đồng thôi mà.

Nếu đã muốn tặng đối phương thì đương nhiên Trương Anh Duệ muốn họ biết tâm ý của mình nên không nói thật.

Nhưng những câu này lọt vào tai Từ Hải Đào cũng không phải việc như vậy,tT ông ta hít một hơi lạnh:

- Mấy vạn?mQ Không phải là đắt sao?mQ
- Đắt cũng không bằng con dấu của anh.

Trương Anh Duệ cười nói:

- Ông chủ phóng khoáng với tôi như vậy,dX nửa bán nửa tặng cho tôi,mQ thật là đồ của tôi cũng không nhiều tiền như vậy đâu. Ha ha... Thứ này mà ở trong tay tôi thì có mà hỏng hết,tq Bí thư ngài dùng hợp hơn.

Nửa bán nửa tặng,C Từ Đào Hải không để lại dấu vết gì,tT rất nhanh đã khép cái nắp hộp đựng Kê huyết thạch lại:

- Đến sinh nhật của lãnh đạo mà tôi chưa biết tặng vật gì cho lịch sự,C tao nhã,mQ có khối Kê huyết thạch này thì tốt rồi.

Lai lịch của khối ngọc này có phải như Trương Anh Duệ nói là nửa bán nửa tặng hay không thì ai mà biết được.

Có thể nhờ chuyện này mà Từ Hải Đào có đánh giá về Trương Anh Duệ: chàng trai này rất hiểu chuyện,dX cách đối nhân xử thế cũng không tồi,dX nếu như vậy thì sự thật về quan hệ của hắn và công chúa của Lý lão gia cũng không sai đâu... Xem ra phải tạo mối quan hệ tốt với hắn,Rw nói không chừng tương lai mình sẽ còn được thăng tiến nữa,mQ cho nên trước mắt phải “Hoàn thành nhiệm vụ”. Từ Đào Hải cũng có chút hâm mộ Trương Anh Duệ,Rw liền nhắc nhở hắn 2 câu:

- Anh Duệ à,dX hiện tại cậu cũng là một ông chủ có tiếng trong huyện ta rồi,tq đi ra đi vào cũng cần một chiếc xe cho phù hợp với thân phận của cậu,Rw vậy mà tôi nghe nói bây giờ cậu vẫn còn đi xe máy không phải kì cục lắm sao?C
- Mua xe?tq

Trương Anh Duệ sừng sốt một chút.

Nói thật là thằng đàn ông nào mà chẳng thích xe?dX Nhưng còn đang bận chết đi được,Rw vấn đề này Trương Anh Duệ còn chưa nghĩ đến,C bây giờ lại nghe Bí thư Từ nói như thế hẳn cũng ý thức được. Đúng vậy,tq bây giờ cũng coi như mình đã có chút tài sản,mQ hơn nữa lại là đại biểu nhân dân toàn quốc,C đi ra đi vào cái xe đó cũng không được hợp cho lắm,tq không phải xe để cho người ta cười chê hay sao?mQ

- Tôi cũng đang định thế nhưng không biết mua xe nào cho tốt.

Nói đến vấn đề này Trương Anh Duệ có vẻ buồn rầu:

- Từ Bí thư, Rw ngài có thể giới thiệu cho tôi một chiếc không? dX

- Cái này, C vậy thì Audi A6L đi, tq xe này rộng rãi, Rw ngài cũng thoải mái. Tiếng ồn bé, mQ xe này là tốt nhất.

Từ Hải Đào suy nghĩ, tq rồi giới thiệu cho Trương Anh Duệ một loại xe nổi tiếng trong nước.

- Audi A6L? mQ

Trương Anh Duệ gật đầu:

- Được, tq vậy thì mai tôi sẽ đi xem.

Từ Đào Hải đi rồi, mQ Trương Đức Vĩ mới tỉnh táo trở lại, C vội vàng hỏi Trương Anh Duệ:

- Con trai, tT cái thứ kia đúng là hơn mấy vạn ư? dX Không phải là con đã thất lễ với người ta đấy chứ.

Trương Đức Vĩ cũng nhìn thấy khối ngọc, C ông xem chỗ mình chẳng qua cũng chỉ là một thứ bình thường mà thôi, dX mấy vạn? tT Sao đắt thế? mQ

Không ngờ Trương Anh Duệ gật gù:

- Không kém hơn đâu, dX phải là một cái giá như vậy.

- Há? Rw

- Trương đại ca, Rw anh đừng kinh ngạc nếu đúng là Kê huyết thạch thì đúng là như số tiền kia.

Sau đó là Bạch Tuyết nói chuyện, dX ánh mắt rất phức tạp nhìn Trương Anh Duệ:

- Tuy tôi chưa bao giờ nhìn thấy cái gì là Kê huyết thạch, tT nhưng thứ này giá trị cũng gần bằng phi thủy, mQ trên báo chí có đưa tin một hội đấu giá ở Thượng Hải cũng đấu giá loại ngọc này, C bán là hơn 500 vạn.

- Một Kê huyết thạch bằng con dấu mà bán hơn 500 vạn? Rw

Trương Đức Vĩ lặc cả giọng, tT cảm giác mình sống nhanh đã 50 năm mà không biết đến những thứ này:

- Những người đó điên rồi sao? tq

Bạch Tuyết cũng không biết nói gì với Trương Đức Vĩ, mQ nhưng những người này có điên hay không thì cô cũng không biết, tT nhưng người ta tốn tiền mua để làm gì? dX

Nghĩ đến lúc vừa Từ Đào Hải nói mình nên mua xe, Rw Trương Anh Duệ cũng hiểu được vấn đề này, dX mặt hần nhần nhó:

- Chị, mQ hiện tại chúng ta có bao nhiêu tiền? C

- Ngoài vốn lưu động ra thì có hơn 180 vạn, C sao vậy? tT

Bạch Tuyết lặng đi một chút rồi tỉnh ngộ ngay:

- Thật sự là cậu đang tính mua xe? tq Thì cứ coi là mua xe đi cũng không cần gấp gấp như vậy đâu? C

- Đi xe trước rồi rồi hãy nói, dX nhân tiện hỏi mua mấy thứ kia, tq cha, tT cha thấy thế nào? tq

Trương Anh Duệ còn tính toán, tq ngày mai đến hỏi hỏi Triệu Văn Đường xem cùng mua quà gì.

Như Bạch Tuyết nói, mQ Trương Đức Vĩ còn cảm thấy con trai mình bây giờ cứ như một đại ông chủ vậy, Rw lấy xe để giữ thể diện thật là vô lý.

Trương Đức Vĩ mặc mặc ông nghĩ xe đối với ông chủ cũng giống như bộ quần áo đẹp, Rw ở nông thôn thì có ai giữ thể diện bằng quần áo? tT Nếu không có bộ quần áo để giữ thể diện thì người đó không chỉ bị người khác coi thường mà chính người đó cũng sẽ cảm thấy mình không ngóc đầu lên được. Đối với những ông chủ thì xe đương nhiên cũng như quần áo vậy, C xe càng đẹp càng tốt, dX con trai mình cũng đã là ông chủ, tT không thể để nó mất mặt được...

Nếu lúc trước Từ Hải Đào không nói thì Trương Đức Vĩ cũng không có để ý đến nhưng bây giờ đã hiểu, tT con trai mình là một ông chủ lớn khôn có xe đẹp cũng không được, tq cho nên với ý tưởng mua xe của Trương Anh Duệ, mQ ông vung tay nói:

- Tùy, C muốn làm sao thì làm, C tôi mặc kệ.

Nói xong ông đi về văn phòng.

Trương Đức Vĩ ra ngoài, C Bạch Tuyết nói chuyện với Trương Anh Duệ cũng dễ hơn, mQ mặt cô nhăn nhó nói:

- Hơn 180 vạn, dX cũng không thể lấy mua xe hết được, tT còn phải để lấy hàng, C chỉ được dùng khoảng 30 vạn thôi, C chỉ đủ để mua xe A6L loại thấp nhất.

Mặc dù chuyện mua xe này Bạch Tuyết cũng có chút động lòng nhưng nếu chịu mua loại thấp nhất thì cô cũng không cam lòng, dX mua xe nào cho xứng? Rw Không đủ tiền.

Trên thực tế nếu không có khoản lời từ bán 150 chiếc xe kia thì bây giờ cũng không có nhiều tiền như vậy, Rw tuy đợt tiêu thụ này có hơi vội nhưng lãi nhanh, Rw bán được 200 chiếc trừ phí tổn, dX trả tiền lương cho nhân viên, mQ phần trăm cho thuế còn lại mỗi chiếc kiếm được chưa đến 300 đồng, dX số vốn hơn 180 vạn cũng ít nhiều còn có cả của đại đội cảnh sát giao thông.

Trương Anh Duệ nhăn nhó, C 180 vạn là không ít có thể cũng không tiêu hết ngay. Trong tay hắn cũng còn khoảng 500 vạn, C có thể không thể lấy số tiền kia ra ngay nhưng cũng không còn cách nào khác:

- Chỗ em còn một món tiền, C nếu không thì như này đi, tq lấy của công ty 80 vạn, dX trong số vốn còn 100 vạn. Mua 2 chiếc, mQ trong đó một chiếc cho chị Bạch dùng, dX sau đó mua 2 chiếc xe loại gần giống với xe tải loại nhỏ để phục vụ cho việc vận tải, mQ còn lại 30 vạn em mua con BMW nhưng cũng phải tính toán kĩ lại sổ sách đã.

Vốn là Trương Anh Duệ tính sẽ mua xe Audi nhưng lại thay đổi.

Tiểu tử này có quyết định của bản thân, C tuy xe Audi trong nước là loại phổ biến, dX không ai phủ nhận nhưng trong loại phổ biến trong toàn dân hơn vẫn là hai loại Mercedes-Benz và BMW, dX lái hai loại xe này ra ngoài thì không bằng Audi nhưng dù sao cũng không phải tốn nhiều tiền như vậy.

Về phần tại sao lại lựa chọn BMW mà không phải là Mercedes-Benz thì chủ yếu là do Trương Anh Duệ cảm thấy nó quá ổn, dX lại thích hợp với tuổi của mình.

Lập tức Bạch Tuyết tròn tròn mắt, mQ trong tay Trương Anh Duệ vẫn còn tiền, tq đại khái là cô có thể đoán được tuy nhiên cô không thể tin là hắn lại có nhiều tiền đến vậy:

- Cậu bỏ tiền mua BMW? C Vậy mà vẫn còn tiền sao? dX

- Còn có mấy chục vạn, dX cũng đủ mua BMW.

Trương Anh Duệ nói không rõ ràng:

- Đúng rồi chị Bạch, Rw nếu chúng ta mua xe làm tài khoản cho công ty thì có thể tính là đầu tư tài sản cố định cho công ty, tT như vậy có thể được miễn thuế đúng không? C

Bạch Tuyết gật đầu:

- ừ, Rw có thể cho là tài sản đầu tư cố định nhưng cũng không cần, mQ nếu mua xe như cậu dự tính thì cũng phải rút khoảng 120 vạn, dX dù sao mấy ngày nữa cũng phải lấy chỗ xe của của đại đội cảnh sát giao thông, tq chúng ta sẽ mất không ít tiền. ... Trong thời gian gần nhất không thể có số tiền lớn như vậy được.

- Được, tT cứ làm như thế đi.

Trương Anh Duệ cũng không khẳng định mình sẽ bỏ tiền ra, C hắn suy nghĩ:

- Như vậy đi, dX chiều em sẽ đi mua mấy cái xe kia xem mất bao nhiêu tiền, C trong cửa hàng chúng ta cũng còn mấy chiếc nữa đủ để khiến họ quay lại đây. ...

Bạn đang đọc truyện *Quyền Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 53: Mua Xe (Thượng)

Có triển vọng phát triển kinh tế,Pb chỗ buôn bán ô tô ở thành phố Lỗ Nam nổi tiếng cả nước,qo một miếng thịt béo bở như vậy đương nhiên các ông chủ buôn bán ô tô sẽ không bỏ qua,VW hơn 4 giờ chiều Trương Anh Duệ và Bạch Tuyết đã lên đến chỗ ô tô của thành phố Lỗ Nam.

Thấy Trương Anh Duệ và Bạch Tuyết đi đến,N cố bán hàng tươi cười chào đón:

- Tiên sinh,VW tiểu thư,Pb xin hỏi ngài đến thử giá hay đến xem.

Dung nhan,VW cử chỉ,N điệu bộ của cô bán hàng này rất giống cô gái Nhật Bản,VW nhưng đối với Trương Anh Duệ mà nói hẳn đang rất bận nên cũng không tâm trí đâu mà trêu ghẹo,VW sau khi đi vào cửa hỏi cô bán hàng:

- Khoảng nửa tiếng trước,OH chúng tôi có gọi điện cho các cô,qo cô có ấn tượng gì không?N

- Là Trương tiên sinh?Pb

Cô bán hàng tươi cười lại càng nhiệt tình hơn:

- Cứ tưởng xế chiều ngài mới đến không ngờ là đã đến nhanh như vậy.

Cô bán hàng nói xong mời hai người bọn Trương Anh Duệ ngồi xuống,Pb niềm nở,xS bưng hai chén nước đến:

- Trương tiên sinh,Pb cô Bạch,N hai người tham khảo giá trước hay là?VW

- Không cần tham khảo giá.

Bạch Tuyết suy nghĩ:

- Hiện tại các cô có những xe gì,Pb màu gì?xS

- Ngài chờ chút.

Cô tư vấn bán hàng xác định xem hai người này có thật sự là muốn đến mua xe hay không,qo cô tươi cười hơn cầm trên tay cuốn tài liệu,N đặt trước mặt Bạch Tuyết:

- Mời ngài xem,VW đây là màu,qo kiểu dáng xe các loại của cửa hàng chúng tôi. . .,Pb cái này là Bạo Phong Ngân phiên bản 2.4 EX,qo rất thích hợp cho phái nữ,OH rất ấm áp,VW cô có muốn đi xem không ạ?N

- Được!qo

Bạch Tuyết gật đầu,qo nhìn xem ý Trương Anh Duệ thế nào.

Trương Anh Duệ khoát tay:

- Em không đi,OH phải ở đây nghỉ một chút,VW hai người đi đi,xS em sẽ nghỉ ở đây.

Cô nhân viên chăm sóc khách hàng nhìn Bạch Tuyết rồi lại nhìn Trương Anh Duệ:

- Bên kia chúng tôi có ghế sofa lớn,Pb nếu không thì ngài hãy đến đó nghỉ ngơi một chút?OH

- Tôi thì không dám đâu.

Bạch Tuyết xua tay liên tục,qo cái này thực sự là cô không dám đương nói:

- Người ta là đối tác là ông chủ của tôi.

Hù dọa!xS Cô tư vấn bị những lời này của Bạch Tuyết hù dọa,OH ông chủ mà trẻ như vậy sao?xS Trong lòng cô ta rất hâm mộ,xS ông chủ này còn trẻ như vậy chắc chắn là chưa kết hôn,Pb không chừng bạn gái cũng chưa có. . . không biết là cô gái nào có thể câu được con rùa thượng hạng này.

Nghĩ như vậy cô tư vấn viên nhìn Trương Anh Duệ cô về tràn đầy nỗi lòng thâm kín.

Trương Anh Duệ thì không nghĩ nhiều như vậy,OH chỉ nghĩ đến lúc đi xem BMW 4S trong cửa hàng,xS trời cũng không còn sớm nữa.

Đầu dây bên kia khi nghe thấy Trương Anh Duệ đang ở cửa hàng ô tô trong nội thành đến để mua xe liền trả lời ngay,N có thể đến muộn một chút nhưng nhất định sẽ cho hẳn vừa ý,OH Trương Anh Duệ nói trong điện thoại có hai con xe là BMW và Mercedes- Benz nhưng không biết mua chiếc nào,OH dù thế nào cũng là 60 vạn.

Cô tư vấn viên nghe thấy Trương Anh Duệ còn muốn mua cả BMW,N cô lại nhìn Trương Anh Duệ với vẻ càng oán hận hơn.

Gọi điện xong,N nghĩ Bạch Tuyết xem xe cũng phải mất mười mấy phút mới xong,VW hẳn quyết định tựa vào cái ghế sofa mềm mại này chợp mắt.

Mặc dù là ghế nằm nhưng mấy ngày nay hắn đã mệt mỏi chết nên vừa mới tựa lưng vào ghế một lúc đã ngủ được ngay.

Dường như được đánh một trận võ công, qo Trương Anh Duệ bị người khách làm cho tỉnh dậy, Pb vừa ngẩng đầu vừa nhìn, qo là Bạch Tuyết dụi mắt hẳn:

- Thế nào, VW chị Bạch, xS chị định chọn cái nào? Pb

- Định chọn, qo nhưng là giá hơi đắt.

Bạch Tuyết có vẻ vui mừng vì tìm được chiếc xe mình thích nhưng giá cả lại làm cho cô đau đầu.

- Ủ, VW Bao nhiêu tiền? Pb

Trương Anh Duệ nhăn mặt, N trước khi đến đã lên mạng tham khảo, xS cái xe này khoảng hơn 22 vạn, N hay là cô bán hàng báo giá cao hơn sao? qo

- 22 vạn.

Nghe Bạch Tuyết nói có vẻ như Trương Anh Duệ cũng không kịp phản ứng, qo nói theo:

- Chưa có ưu đãi.

Còn có việc này nữa? Pb Trương Anh Duệ cũng có vẻ khó chịu, N báo giá hồi đầu năm là một chuyện, Pb có thể xe này, qo đầu vào nữa là hơn 20 vạn gì đó, Pb ưu đãi một xu cũng không có? OH Đây rõ ràng là thấy mình muốn mua xe nên cho mình là kẻ ngốc đây mà.

Vậy thì còn nói gì nữa? qo Trương Anh Duệ đứng lên đi ra ngoài:

- Cô ơi, N nói cho rõ một chút, Pb chúng tôi không cần tặng cái gì, xS chỉ muốn chi muốn giá thật, VW chúng tôi cũng đã xem rồi... chị Bạch bây giờ ở Thượng Hải xe Buick còn thông dụng hơn nhiều.

Mua xe này cô bán hàng cũng hết chỗ nói rồi, qo cô bán hàng cũng gặp không biết bao nhiêu trường hợp như thế, xS không được thì thay người khác, qo thái độ kiên quyết như vậy cô bán hàng cũng đã chuẩn bị từ trước.

Chết là ở chỗ, VW bây giờ có nhiều phân xưởng, OH người ta dựa vào đó mà không mua ở đây, xS có ông ở lại có ông không.

Đối với quyết định của Trương Anh Duệ Bạch Tuyết cũng không nói gì, OH người ta mới là ông chủ lớn cơ mà, OH cô cũng nhắc chân theo Trương Anh Duệ.

Thấy Trương Anh Duệ và Bạch Tuyết muốn đi, Pb cô bán hàng có vẻ nóng nảy, Pb vốn chỉ nghĩ họ muốn kò kè thêm bớt một hai đồng, VW tưởng đùa như vậy không ngờ lại là thật, Pb cô ta đuổi theo ngăn lại, Pb nói sẽ xin chỉ thị của giám đốc, Pb xem có ưu đãi gì không đồng thời khẳng định đây là loại xe đang được tiêu thụ tốt nhất, Pb rất nhiều người đặt cọc vì sợ giá xe tăng rồi vãn vãn...

Làm ăn buôn bán nhiều năm như vậy, VW sao Bạch Tuyết lại không biết chẳng qua đây chỉ là thủ đoạn làm tăng giá trị mà thôi, qo cô đi guốc trong bụng họ, N mặc kệ là thế nào bọn họ cũng tự đi mà lo liệu đi.

Nói đùa gì chứ, qo bây giờ dầu cháy càng ngày càng tăng, VW dù hằng năm có tiêu thụ được hơn vạn chiếc xe ô tô thì tốc độ tiêu thụ của năm nay cũng là chậm, xS ít nhiều ở các xưởng đều tồn đọng xe, xS sao họ lại nói là giá xe tăng? N Năm ngoái còn không đến như thế.

Rất nhanh tổng giám đốc đã đến, xS ông ta tỏ vẻ khách sáo bắt tay sau khi nói không có lợi nhuận thấy Trương Anh Duệ và Bạch Tuyết không nhúc nhích gì hơn nữa thái độ lại có vẻ kiên quyết, VW không để cho ông ta giải thích về sự hợp lý của giá cả này rồi cục thì ông tổng giám đốc này cũng không nhận được.

Năm nay thị trường tiêu thụ ô tô đều sụt giá vừa rồi lại được cô bán hàng tư vấn như thế, N nếu người ta đã thấy giá cả không phù hợp muốn đi chỗ khác thì còn có thể làm sao được? OH

Cuối cùng Tổng giám đốc cũng cắn răng:

- Đây, OH ông chủ thật sự không thể bớt thêm được nữa, xS 21.5 vạn! xS 21.5 vạn là thấp nhất rồi, N nói như ngài cũng không muốn tặng cái gì, Pb giá xe là 21.5 vạn nhưng Trương tiên sinh các ông có muốn làm biển số và bảo hiểm luôn không? OH Có muốn làm những thứ đó không? Pb

21.5 vạn cũng được. Trương Anh Duệ gật đầu:

- Được, VW nhân tiện hôm nay cho chúng tôi lái luôn đi, qo chúng tôi sẽ lo phần giấy phép...

Trương Anh Duệ cười chỉ Bạch Tuyết:

- Anh của cô ấy chính là trung đội trưởng của đội cảnh sát giao thông, qo ngài cho rằng thủ tục là phiền toái với chúng tôi sao? Pb

Tổng giám đốc của cửa hàng Honda 4S chửi thầm, VW mẹ kiếp có anh là đội trưởng đội cảnh sát giao thông thì sao mình có thể kiếm tiền của bọn họ được.

Bạch Tuyết cũng là tài xế, N tuy xe này so với xe bình thường của cô không lớn bằng nhưng cũng không có khó khăn gì, VW cô mở cửa ra rồi chạy thẳng đến cửa hàng BMW 4S.

Trương Anh Duệ có vẻ nghi ngờ khi mình dời khỏi đó, Pb cửa hàng Honda 4S này được mình tiêu thụ xe như vậy chắc là không lỗ chứ không thì sao cô bán hàng kia lại bắt chuyện, XS nhiệt tình hơn như vậy? qo

- Động lực 2.5 có vẻ như chưa đủ? OH

Lúc Trương Anh Duệ hứng thú hỏi về khoản xe này, OH Trương Anh Duệ suy nghĩ:

- 3 đi.

Công suất tự nhiên.

Bảo mã hệ 5, qo giữa 3.0 có hai phần. Một là động cơ tự nhiên công suất hơi thấp một chút, qo còn một phần là xoáy vào bánh xe để tăng áp suất, Pb công suất và quay tay phải đủ lớn một chút, N Trương Anh Duệ chưa từng lái loại xe này, N đương nhiên là dùng công suất tự nhiên hẳn tính toán loại xe này không thể làm xe thể thao đi chơi được.

- Đúng là xạo.

So với Hoda 4S thì Bảo mã BMW có vẻ đẹp hơn Trương Anh Duệ vui sướng cười mãn nguyện:

- Trong cửa hàng lúc này ngài có nói có loại 528 cao quý, Pb thực tế là xếp thứ 3 giống như ngài nói là khí lực tự nhiên, XS nếu không thì ngài có thể thừa một chút.

Đương nhiên là cần thử, N Trương Anh Duệ liền đi vào, OH xe giao một trước một tuần mới lấy tiền.

Không phải là không thừa nhận BMW này là hệ xe thứ 5 trong nước nhưng vẫn còn tốt hơn hàng nội, VW màu bạc bên ngoài, XS vàng nhạt bên trong đều là màu Trương Anh Duệ thích, N mà chỗ ngồi cũng mềm mại, XS không gian rộng rãi thoải mái khiến Trương Anh Duệ cảm thấy cũng khá thích: Được làm "chuyện ấy" trên xe này thật thích!

Bạn đang đọc truyện *Quyền Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 54: Mua Xe (Hạ)

Có một chiếc xe như thế này, không "làm" trên xe thì làm sao xứng đáng với danh hiệu "Xe tán gái tốt nhất" của chiếc BMW này chứ?

Cũng không biết là tên khốn nào nhân rồi tính toán thống kê số liệu, có người nói xác suất thành công khi "làm" cùng gái trên xe BMW cao hơn không ít so với các loại xe khác, chẳng lẽ là bởi vì mỗi một người đàn ông đều tiềm ẩn tâm lý "cười BMW", còn mỗi một phụ nữ đều có tiềm ẩn tâm lý quấy phá "được người đi xe BMW" sao?

- Trương tiên sinh? Trương tiên sinh?

Cô gái bán hàng xinh đẹp kia nhìn thấy rõ ràng Trương Anh Duệ thất thần, biểu tình trên mặt rõ ràng không biết đang suy nghĩ cái ý nghĩ dâm dăng gì, có chút không chịu được.

- A?

Trương Anh Duệ bị đánh thức trong tư tưởng giấc mơ "làm" trên xe của mình, vội vàng bày ra một vẻ mặt nghiêm trang:

- Làm sao vậy? À, tốt, nếu như giá hợp lý, tôi sẽ mua chiếc xe này, cô nói giá cả thực sự đi.

Giọng nói giống hệt như vừa rồi ở trong cửa hàng Honda 4S.

Trên mặt tiểu thư bán hàng lộ ra vẻ hơi khó khăn:

- Trương tiên sinh, không dám dối gạt ngài, nhà máy chỉ đạo cho chúng tôi giá của chiếc xe này là 62,56 vạn, nói là giá niêm yết, nhưng mọi người tới

mua xe, chúng tôi khẳng định đều muốn cho lợi, nhưng chúng tôi tối đa cũng chỉ có thể cho ngài lợi một vạn, mặt khác tặng ngài toàn bộ phí trang trí xe cùng với các tặng phẩm mang chấn nể, đem xa hoa tổng cộng hai vạn đồng.

Nói xong, tiểu thư bán hàng dựng thẳng lên một ngón tay non mềm.

Một vạn? Trong lòng Trương Anh Duệ nhất thời không thoải mái: chỉ cho lão tử bớt được một vạn? Cô đâu ăn mày sao? Ai tóí mua BMW, không tính cái loại hai ba mươi vạn, chỉ cần là đời 5, mà không được rẻ hai ba vạn chứ?

Trương Anh Duệ không biết trong lòng vị tiểu thư này cũng có nỗi khổ. Vừa rồi Trương Anh Duệ và Bạch Tuyết vừa đi ra từ trong cửa hàng Honda 4S, vị tiểu thư cổ vấn bán hàng trong cửa hàng Honda 4S đã nói hết tình huống của Trương Anh Duệ và Bạch Tuyết ở trong cửa hàng của mình ra. . . Điều là ở trong một nghề kiếm cơm ăn, hai nhà lại không có quan hệ cạnh tranh trực tiếp, trao đổi thông tin cho nhau, cũng không tính là nhiều chuyện.

Tuy rằng loại khách hào phóng như Trương Anh Duệ này là toàn bộ người bán đều thích, nhưng gặp phải loại đại gia hợp thì mua, không thích hợp thì đi, cho dù là BMW cũng sợ, vạn nhất mình lần đầu tiên đã cho rẻ đúng giá rồi, trong lòng vị này lại không hài lòng, cho rằng mình cho lợi ít đi thì làm sao bây giờ? Ngẫm lại, vẫn là ra giá cao một chút trước đã, chút nữa sẽ chậm rãi hạ giá xuống.

Trương Anh Duệ lúc này cũng không để tâm đi nghe trong lòng tiểu thư tiêu thụ này nghĩ cái gì, nhướn mày:

- Không cần tặng phẩm gì, giảm giá 4 vạn, được thì bây giờ đi làm thủ tục lấy xe, không được thì tôi qua bên kia xem xe Bôn Tri E đi.

Được! Phải theo quy củ cũ giống như bên Honda kia.

Tiểu thư bán hàng nhướn mày, có chút do dự, cô hòng áp ứng suy nghĩ hồi lâu nói:

- Xin lỗi, giảm giá nhiều như vậy, tôi thật sự không làm chủ được.

Mất thấy Trương Anh Duệ và Bạch Tuyết nhắc chân muốn đi, tiểu thư bán hàng nhất thời "vạn phần không muốn" ngăn cản hai người Trương Anh Duệ và Bạch Tuyết:

- Trương tiên sinh, thực sự là xin lỗi, cái giá này thực sự là tôi không làm chủ được. Nếu không như này, xin ngài chờ một chút, tôi hỏi quản lý của chúng tôi một chút?

Đó chính là đồng ý bán, còn bày ra phiền phức như thế. Tất cả mọi người đều là làm kinh doanh, ai chẳng biết lời này của cô là có ý tứ gì? Trong lòng Trương Anh Duệ khó chịu, nhưng biểu hiện ra thì rất rộng lượng:

- Không thành vấn đề, cô cứ đi hỏi đi.

Cô gái bán hàng chạy ra một bên lấy điện thoại cầm tay ra nhỏ giọng không biết nói cái gì đó, một lát sau giống như trút được gánh nặng đi tới:

- Trương tiên sinh, quản lý của chúng tôi nói, tuy rằng cái giá này của ngài thật là không kiếm được tiền, nhưng trước khi kết thúc ngày hôm nay có thể làm thành một cuộc mua bán, chúng tôi coi đó là một điều may mắn. . .

Lời này nói ra cả kẻ ngu si cũng không tin, không kiếm được tiền vậy các người trông cậy vào cái gì để nuôi sống một đám người lớn như thế chứ, để trả tiền thuê nhà đất như thế chứ? Nhưng Trương Anh Duệ lại không tỏ vẻ gì, mặc dù lời này đang lặp lại vô số lần trong ngực, nhưng trên mặt lại cười rất hài lòng:

- Ha ha, đa tạ, giúp chúng tôi làm giấy tờ xe đi.

Xe hơi ở trong nội thành thì có Văn phòng làm việc quản lý ngành xe, làm giấy phép tạm thời chỉ là một cái rất nhỏ, vị tiểu thư bán hàng này không biết hay là có ý không biết:

- Trương tiên sinh, còn bằng lái xe và bảo hiểm, là chúng tôi giúp ngài làm, hay là ngài tự mình làm?

- Không cần, cái này chúng tôi tự mình làm được rồi.

Vị tiểu thư bán hàng này rất đẹp mắt, thái độ của Trương Anh Duệ đối với cô rõ ràng tốt hơn không ít so với Tổng giám đốc của cửa hàng Honda 4S :

- Dù sao cũng không cần chân tôi tự chạy.

- Vậy cũng đúng.

Cô gái bán hàng có chút ngại ngùng: người ta lái được cả xe BMW, mấy loại chuyện làm bằng lái với bảo hiểm này, tựa hồ cũng không cần tự mình đi làm.

Đợi tới lúc làm xong thủ tục của hai chiếc xe, thời gian đã không còn sớm, mặc dù bây giờ trời tối muộn hơn, nhưng mặt trời cũng đã sắp xuống núi, vậy còn chờ cái gì nữa, nhanh đi về nhà thôi.

Khi một chiếc BMW mới tinh và một chiếc Accord cũng đồng dạng mới tinh đỗ ở trước cửa hàng xe máy của Trương Anh Duệ, đám công nhân bận rộn làm việc cả ngày đang chuẩn bị đi xuống tới, nhìn thấy hai chiếc xe này, trong nháy mắt mọi người đều bị kinh động: trời ngất! Ông chủ kiếm được bao nhiêu tiền, mà nhanh như vậy đã mua được BMW chứ? !

Ở trước cửa còn đỗ bốn chiếc xe con mới tinh, là hai chiếc xe Bred năm trục, hai chiếc xe vận tải nhỏ hai chỗ ngồi năm trục, xem ra lão gia tử làm việc rất nhanh gọn, nhanh như vậy đã cho người đưa xe tới rồi.

Có thể không nhanh gọn sao được, người thoáng cái liền mua bốn chiếc xe, cho dù là bốn chiếc xe Bred và xe vận tải nhỏ, cũng là một khách hàng lớn rồi.

Triệu Nghiễm Thành đang ở bên ngoài đẩy xe trưng bày biểu diễn ở cửa vào trong cửa hàng, nhìn thấy vợ của mình đi xuống từ trên một chiếc xe Accord mới tinh, cực kỳ kinh hãi bỏ tay ra, nếu như không phải người bên cạnh tay mắt lanh lẹ giúp đỡ lấy một cái, thiếu chút nữa thì xe đang đẩy đã bị đổ trên mặt đất rồi. Tuy rằng biết chiều nay vợ mình và Trương Anh Duệ đi lên thành phố mua xe, nhưng một chiếc BMW và một chiếc Accord? ! Lúc nhà mình làm kinh doanh, cũng chỉ là một chiếc xe Buick Excellé hơn mười vạn mà thôi!

May là tuổi của Trương Anh Duệ và Bạch Tuyết chênh lệch rất xa, biết giữa hai người không có khả năng có cái gì, bằng không trong lòng Triệu Nghiễm Thành lúc này thật sự là lo lắng : cậu tặng cho vợ tôi một chiếc Accord, là có ý tứ gì? Cho dù vợ tôi là cổ đông của công ty, cũng không có đạo lý này.

Nhưng biết thì biết, trong lòng Triệu Nghiễm Thành chung quy vẫn là có chút khó chịu, liền kéo Bạch Tuyết qua một bên, lòng mày nhíu chặt lại :

- Làm sao lại mua xe đắt tiền như thế? Hơn nữa dựa vào cái gì hử là một chiếc BMW, của cô là Accord?

Đối với lòng dạ hẹp hòi của chồng mình, trong lòng Bạch Tuyết biết rõ, tuy biết trong lòng gã khó chịu, nhưng ngoài miệng vẫn không lưu tình chút nào, cong miệng một cái:

- Lúc này mới biết khó chịu sao? Lúc đó trong nhà có hơn 1000 vạn, ông tình nguyện cầm đi đánh bài, đưa tiền cho người khác, sao không mua cho tôi một chiếc xe tốt một chút?

Những lời này của Bạch Tuyết quá mạnh, thoáng cái liền đem những lời Triệu Nghiễm Thành muốn nói chặn trở lại.

Bạch Tuyết chính là còn chưa có nói hết:

- Hơn nữa, người ta là ông chủ lớn, tôi chỉ là chủ nhỏ, đừng nói là lúc người ta mua BMW còn nghĩ tới tôi, cho dù là không mua cho tôi, ông cũng không phải là đứng một bên nhìn sao?

Ngoài ra, ai bảo ông hồi đó không chịu thua kém như vậy chứ? Nếu như nhà chúng ta không bị ông dày vò suy tàn thành như vậy, có bản lĩnh ông cũng đi mua một chiếc BMW cho lão nương đi, hử mua một chiếc BMW 528 60 vạn, ông mua cho lão nương một chiếc BMW 760 hơn 200 vạn đi! Lão nương muốn lái một chiếc xe Nhật Bản sao?

Chuyện mình gây ra khi đó, quả thực là quá khốn nạn, Triệu Nghiễm Thành bị Bạch Tuyết nói đến gắt gao, cực kỳ phiền muộn, rồi lại không nói gì nữa, mình làm một người đàn ông không chịu thua kém, không chỉ không thể kiếm tiền nuôi sống vợ con lớn nhỏ, trái lại còn phải bán đi gia sản để trả nợ đánh cuộc của mình, lời này nói ra đi thì không thể ngẩng đầu lên được, còn muốn nói cái khác sao? Nằm mơ đi!

...

Bị tiếng kinh hô của mọi người kinh động, Trương Đức Vĩ từ trong cửa hàng đi ra nhìn thấy chiếc xe BMW phía sau con trai mình, cũng bị dọa cho hoảng sợ, tuy rằng biết con trai phải đi mua xe, nhưng lại muốn mua một chiếc tốt một chút, nhưng ở trong cái nhìn của Trương Đức Vĩ, nhiều nhất cũng chỉ mua chiếc Buick các loại thôi, còn BMW? Trương Đức Vĩ cả nghĩ cũng chưa từng dám nghĩ tới, về phần Audi? Ở trong lòng Trương Đức Vĩ, kỳ thực là xe đó cùng các loại xe Buick thuộc trong cùng một đẳng cấp.

- Con trai, xe này bao nhiêu tiền?

Ở trong ánh mắt ước ao của mọi người đi tới trước mặt Trương Anh Duệ, Trương Đức Vĩ thấp giọng hướng về Trương Anh Duệ hỏi, thanh âm cũng có chút run run.

- Hơn 60 vạn một chút, phòng chừng sau khi xong xuôi thủ tục không sai biệt lắm phải tầm hơn 70 vạn đi.

Trương Anh Duệ suy nghĩ một chút, toàn bộ phòng chừng là một con số lớn, về phần có phải như vậy hay không, hử thật đúng là cũng không phải quá rõ ràng.

- A?

Vừa nghe nói xe này gần 70 vạn, Trương Đức Vĩ nhất thời sợ run cả người, cả chân cũng đều có chút như nhũn ra :

- Tới hơn 70 vạn, quá đắt rồi?

- Không đắt, cũng là một thứ giữ thể diện đó, ba nói xem, những người trước đây khinh thường nhà chúng ta, hiện tại thấy chúng ta ngay cả xe BMW

cũng đều mua được, trên mặt sẽ là cái biểu tình gì? Ba đi ra ngoài cũng có mặt mũi.

Trương Anh Duệ khoe khoang đối với lão ba của mình, cảm thấy mình nhẹ bay bổng, có chút lâng lâng.

Nghe con trai mình nói như vậy, Trương Đức Vĩ không nói gì, quả thực, thứ này thật sự là một thứ giữ thể diện, chẳng qua . . . Dùng BMW giữ thể diện? Ở trong tâm lý mặc niệm của Trương Đức Vĩ xem ra, cách làm của Trương Anh Duệ là có chút phá sản. Thế nhưng hôm nay cả xe cũng đều mua rồi, mình còn có thể thế nào, chẳng lẽ còn có thể yêu cầu con trai đem xe đi trả lại sao? Một chuyện tốt, cần gì phải khiến cho người một nhà mất hứng? Hơn nữa đúng như là con trai nói, lái thứ này đi . . . Vậy thực sự là hoành tráng!

Có cái ý nghĩ này, Trương Đức Vĩ không nói cái gì, chỉ bỏ lại một câu:

- Về nhà mẹ con chứ, đừng nghĩ ba nói tốt cho con.

Đây rõ ràng chính là đồng ý.

Hai tên tiểu tử Lý Hạo và Lý Đào, nhìn về phía chiếc BMW của Trương Anh Duệ, trên mặt tràn ngập vẻ ước ao, hai anh em ta đẩy người người đẩy ta đi tới phía trước mặt Trương Anh Duệ và Trương Đức Vĩ:

- Anh họ, hai chúng em muốn trở về thay quần áo . . .

Muốn ngồi xe sao? Trương Đức Vĩ liếc mắt liền xem thấu ý nghĩ trong bụng hai tiểu tử này, trong lòng cười thầm, sáng khoáy gật đầu:

- Đây có cái gì đâu. . . Như vậy đi, sau này nếu như các em muốn ở tại ký túc xá, thì ở lại, nếu như muốn về nhà, thì cùng anh và dưỡng các em cùng nhau quay về.

Đó chính là nói mình tìm được một tuyến xe miễn phí thời gian dài sao? Hai tên tiểu tử liếc mắt nhìn nhau, mừng rỡ:

- Cảm ơn anh họ.

Bạn đang đọc truyện *Quyền Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 55: Đối Đãi Bằng Con Mắt Khác

Thấy một chiếc xe BMW màu bạc mới tinh, ngay cả biển số xe cũng còn chưa có chậm rãi hướng về cửa lớn chạy tới, đám cảnh vệ ở cửa trụ sở Huyện Ủy không khỏi mở to hai mắt nhìn nhìn thẳng: tôi chứ, BMW đó, ai vậy, lại trâu bò như thế?!

Trong huyện, thực sự được cho là xe tốt, cũng chỉ là Audi, còn BMW? Cả huyện cũng chưa quá vài chiếc. Trái lại cũng không phải mọi người không mua nổi, mà là nguyên nhân khác, xe này là xe tốt thật, nhưng lại quá hoành tráng, chẳng phải là rõ ràng không nhắm lẫn nói cho người khác, lão tử có tiền, lão tử có rất nhiều tiền sao! Đến lúc đó mọi chuyện rối loạn sẽ không phải nhiều như con ruồi sao? Đối với đám thương nhân làm theo cách hạ thấp đối đãi trong thị trấn mà nói, chiếc xe BMW này quá khoa trương.

Đương nhiên, nếu ở trong chính phủ lại là một tầng suy nghĩ khác, nhưng vô luận như thế nào, chiếc xe này thật sự không phải người bình thường dám lái.

Nhưng tất cả mấy vấn đề này đối với Trương Anh Duệ mà nói đều không sợ! Mày dám không có ý tốt với lão tử? Lão tử không biết trong bụng mày nghĩ như thế nào sao, muốn hãm hại lão tử? Cả cửa cũng không có đâu! Hơn nữa lão tử có chỗ dựa vững chắc, mày có trâu bò thì cũng có thể trâu bò bao nhiêu chứ?

- Xin hỏi ngài tìm ai? Nhìn lại chiếc BMW, thái độ của cảnh vệ đối với Trương Anh Duệ phi thường khách khí, nếu là người cười một cái xe đạp tới, đã sớm đuổi đi rồi.

- Tôi tìm bí thư Triệu có chút việc.

- Có hẹn trước không?

Đối mặt với vị chủ xe BMW này, sắc mặt cảnh vệ có chút hơi khó xử, cũng không dám không cho người ta đi vào, lại không dám cứ như thế cho vào.

- Không có, anh nói với thư ký Vương của bí thư Triệu một chút đi, nói tôi họ Trương, gọi là Trương Anh Duệ.

Trương Anh Duệ tự báo ra họ tên, nói rất ôn hòa, hòa khí hơn nhiều so với các chủ nhân của xe BMW khác.

Một người cảnh vệ rất nhanh trí, lập tức cầm điện thoại trong phòng cảnh vệ gọi cho thư ký Vương Hải Triệu của Triệu Văn Đường, không tới một phút đồng hồ, cảnh vệ có được tin tức chính xác, trên mặt đầy vẻ tươi cười:

- Ông chủ Trương, thư ký Vương đang chờ ngài đó.

...

Mẹ nó, nếu không phải đi cùng ông chủ ra ngoài, lão tử cũng chỉ có thể ngồi Santana thôi đó, tiểu tử này lại có thể ngay cả BMW cũng đều mua được? Nhận được điện thoại từ cửa lớn, Vương Hải Triệu từ cửa sổ văn phòng thư ký của mình nhìn xuống phía dưới, trong ngực không nhịn được mừng một câu đủ thô tục -- thuận tủy là ước ao.

Mà khi Trương Anh Duệ đến đứng ở trước mặt y, trên mặt Vương Hải Triệu lộ ra vẻ tươi cười, nhiệt tình nói với Trương Anh Duệ :

- Quản lý Trương, hạnh ngộ hạnh ngộ, chính là đã nghe thấy đại danh của ngài đã lâu, chỉ là vẫn chưa có cơ hội quen biết một chút. . .

Đang nói chuyện, thấy Trương Anh Duệ lúc đến đặt lên trên bàn của mình một cái hộp được đóng gói, mí mắt của Vương Hải Triệu không khỏi chớp một cái, lời phía dưới liền không nói được nữa: đây là thứ định đưa cho ông chủ sao? Nhưng sao dám tặng đồ tào tợn như vậy. . . Mẹ nó! Tiểu tử này cũng quá không lịch sự đi?

- Cậu ngang nhiên tặng lễ cho lãnh đạo như thế, chuyện này truyền ra, sẽ có bao nhiêu ảnh hưởng với lãnh đạo chứ?

Có cảm tưởng như thế, Vương Hải Triệu liền nghĩ Trương Anh Duệ có chút ngu ngốc, ấn tượng đối với tiểu tử này kém đi rất nhiều: ngớ ngẩn, người này chẳng lẽ là một kẻ lỗ mãng sao?

Trương Anh Duệ chính là vẫn đều đem lực chú ý của mình đánh tới ở trên người Vương Hải Triệu, trong đầu người này khẽ động, Trương Anh Duệ lập tức biết trong bụng y nghĩ cái gì.

Dám mắng tao? Mẹ kiếp, lão tử nhớ kỹ mày.

Về tươi cười trên mặt không giảm, Trương Anh Duệ chỉ chỉ vào cái hộp đóng gói đẹp đẽ kia, nói với Vương Hải Triệu:

- Một người bạn tặng tôi một cái Ipad2, đồ máy tính của Apple, nghe nói con gái của bí thư Triệu đang học cấp 3, chính là thích những thứ đồ điện tử này, tôi cũng không dùng tới. .

Một cái Ipad2, không phải là cái gì đáng giá. Khó chịu trong ngực Vương Hải Triệu nhất thời biến mất: thứ biểu diễn này nói không đáng tiền cũng thật sự là không đáng tiền, sản phẩm điện tử hơn ba nghìn đồng mà thôi, đầu năm nay tặng quà sinh nhật trên quan trường cũng là cái số này, ai còn không biết xấu hổ tính toán với người chứ?

Có một tầng ấn tượng như thế, cái nhìn của Vương Hải Triệu đối với Trương Anh Duệ lập tức xuất hiện chuyển biến lớn tới 180 độ, nhất thời nghĩ Trương Anh Duệ lo lắng chuyện này chu toàn: người ta công khai lấy ra như thế, nói rõ chính là không sợ người khác chỉ trích; có thể nói đáng giá cũng thực sự đáng giá, mẹ nó, biểu diễn tặng chính là một cái tâm ý, nhưng lại là quan tâm con gái của lãnh đạo, lãnh đạo cho dù là lãnh đạo, hẳn cũng là một người cha, là cha thì có ai không muốn con gái mình hài lòng chứ, người có thể nói phần tâm ý này không đáng tiền sao?

Bỏ đi sự nghi ngờ trong ngực, trong lòng Vương Hải Triệu thờ phào nhẹ nhõm, cười cười đối với Trương Anh Duệ :

- Quản lý Trương, xin chờ một chút, tôi vào xem lãnh đạo bận hay không.

Trương Anh Duệ kéo Vương Hải Triệu một cái, về mặt thành khẩn:

- Thư ký Vương, lần đầu tiên gặp mặt, cũng không thể tặng ngài cái gì, nếu không chính là lời kéo là hồng cán bộ quốc gia, phải chú ý một chút, đại thư ký Vương nghìn vạn lần đừng khách khí.

Dứt lời, đem một cái phiếu mua sắm ở siêu thị huyện Ngân Hà nhét vào trong tay của Vương Hải Triệu.

Khóe mắt liếc xuống, thấy trên ngoài mặt giấy của cái phiếu này in chữ 2000, Vương Hải Triệu lập tức hiểu đây là một cái phiếu mua sắm ở bên trong có 2000 đồng ở siêu thị huyện Ngân Hà, 2000 đồng, đã vượt qua tiền lương thu nhập quang minh chính đại một tháng của mình, về tươi cười trên mặt Vương Hải Triệu nhất thời rộ thêm vài phần:

- Quản lý Trương, ngài đây thực sự là. . . Thế này không tốt đâu?

- Khách khí cái gì, sau này quen thuộc, mọi người chính là bạn bè, tôi đây thích nhất là kết giao bạn bè.

Trương Anh Duệ cười ha hả nói, thấy Vương Hải Triệu còn muốn nhún nhường một phen, giả vờ hờn giận:

- Lễ nào đại thư ký Vương cho rằng Trương Anh Duệ tôi thiếu tư cách làm bạn của ngài sao?

Vương Hải Triệu lập tức lựa sườn núi xuống lửa:

- Ha hả, lời này của quản lý Trương. . . Tôi không thu cũng không được. . . Ngài chờ chút, tôi đi vào hỏi lãnh đạo một chút.

Một lúc sau, Vương Hải Triệu từ trong phòng làm việc của Triệu Văn Đường đi ra, nói khẽ với Trương Anh Duệ :

- Lúc này lãnh đạo đang rồi đó.

- Cảm ơn thư ký Vương.

Trương Anh Duệ gật đầu, tự động đổi xưng hô đối với Vương Hải Triệu, từ đại thư ký Vương, đổi thành thư ký Vương.

Không nên coi nhẹ chút thay đổi nho nhỏ này, một chữ giảm đi này, liên ý nghĩa quan hệ giữa hai người lại tiến thêm một bước, còn có ý nghĩa, sau đó Vương Hải Triệu người có việc mà nói, cứ việc mở miệng.

Đương nhiên, tất cả mọi người biết cái này - người có việc cứ việc mở miệng - trên cơ sở giới hạn là Vương Hải Triệu vẫn là một thư ký Huyện Ủy, có lẽ tương lai có thể thăng chức, nếu như bị giáng chức, những lời này đương nhiên liền trở thành một lời hoàn toàn khách sáo, nhưng trên quan trường, ai mà không như vậy? Người đã không có giới trị lợi dụng, ai còn để ý người là ai?

Ý tứ này, Vương Hải Triệu tự nhiên hiểu, cười tủm tỉm gật đầu:

- Được, đến lúc đó chính là không thể thiếu làm phiền quản lý Trương.

. . .

Vừa tiến vào phòng làm việc của Triệu Văn Đường, hai mắt Trương Anh Duệ theo tập quán quan sát phòng làm việc của Bí thư Huyện Ủy, rốt cuộc là cái dạng gì?

Đập vào mắt, cả gian phòng làm việc khoảng chừng hơn 70 mét vuông, ở giữa bày một cái bàn làm việc cực lớn, Triệu Văn Đường ở phía sau, dựa vào tường ở phía sau là một cái giá sách cực lớn, bên trong đầy sách; ở phía trước bàn làm việc, có đặt hai cái ghế sofa, vị trí ở phía Nam dựa vào tường còn lại là đặt hai cái sofa dài rất lớn, ở giữa bày một cái bàn trà nhỏ, bố trí như này, hiển nhiên là để khi khách đủ phân lượng tới, nói chuyện phiếm thì dùng tới.

Sau khi quan sát một phen, Trương Anh Duệ chính là nghĩ, bố trí của gian phòng làm việc này tuy rằng xa hoa, nhưng trái lại cũng phù hợp với thân phận của Triệu Văn Đường, không đem phòng làm việc của mình trang trí trắng lẹ.

Một lần đánh mắt này, chỉ là chuyện trong nháy mắt, vừa nhìn thấy Trương Anh Duệ, Triệu Văn Đường lập tức bỏ văn kiện đang phê duyệt trên tay xuống, đứng lên chủ động chào đón, vẻ tươi cười đầy mặt cầm lấy tay của Trương Anh Duệ :

- Ha hả, anh hùng huyện Bình của chúng ta tới, tới đây tới đây, mau ngồi mau ngồi.

Bộ dáng của Trương Anh Duệ được yêu mà sợ, cầm chặt lấy tay của Triệu Văn Đường dùng sức đóng đưa hai cái:

- Bí thư Triệu, ngài quá khách khí rồi, tôi sao dám đương được tán thưởng như thế của ngài chứ?

Tôi ngất!

Thấy Triệu Văn Đường nhiệt tình đối với Trương Anh Duệ như thế, Vương Hải Triệu ở một bên nhìn tròn tròn mắt, cả trông mắt thiếu chút nữa cũng đều nhảy ra!

Làm sao ông chủ lại nhiệt tình đối với người này như thế? Đây không phải chỉ là một thương nhân nhỏ sao? Cho dù là hắn đã từng có chuyện cũ đối với cháu gái của Lý lão kia, nhưng hai người bọn họ, một người giống như là thiên nga kiều ngạo trên bầu trời, người này chính là con cóc ghè trên mặt đất, làm cho giữa hai người căn bản không có bất luận cái khả năng gì, phản tình trước đây khẳng định cũng sẽ không có cái qua lại gì, sao ông chủ ngài còn đối xử với tên này như vậy?

Lẽ nào nói còn có cái chuyện gì mà mình không biết sao? Sau khi những gì mình biết không cách nào giải thích tất cả tình huống lúc này, Vương Hải Triệu chỉ có thể lý giải như vậy, hơn nữa tựa hồ cũng chỉ có loại giải thích này mới có thể giải thích được vì sao ông chủ quá mức nhiệt tình đối với Trương Anh Duệ như vậy.

Trong nháy mắt, Vương Hải Triệu lập tức quyết định, sau này nhất định phải giao hảo với Trương Anh Duệ.

Tuy rằng không biết vì sao ông chủ nhiệt tình như thế đối với Trương Anh Duệ, nhưng cả lãnh đạo cũng đều nhiệt tình với hắn như thế, y chỉ là một thư ký còn dám nói cái gì? Vậy không phải mình so với lãnh đạo còn muốn thông minh cơ trí hơn?

Nhưng mà sau một khắc, chuyện làm cho Vương Hải Triệu càng thêm chấn động xảy ra.

Triệu Văn Đường hiển nhiên rất là vui vẻ đối với việc Trương Anh Duệ đến, hàn huyên với Trương Anh Duệ một chút, lập tức liền phân phó Vương Hải Triệu:

- Tiểu Vương, tôi đây, pha trà cho quản lý Trương, ừm, chính là hộp chè Cực Phẩm Mao Phong mà lão chiến hữu kia tặng cho tôi đó.

Nói rồi quay đầu lại cười nói với Trương Anh Duệ:

- Tiểu Trương, cậu chính là có lộc ăn đó, Cực Phẩm Mao Phong này, không phải là cái loại có thể mua được trên thành phố, đây chính là thứ tốt người bình thường không kiếm ra được.

Nếu như nói lúc trước chỉ là chần động mà nói, như vậy lúc này, Vương Hải Triệu thật sự là tròn tròn mắt.

Hộp chè Cực Phẩm Mao Phong kia là lão chiến hữu của lãnh đạo năm đó tặng cho y, Vương Hải Triệu đương nhiên biết, lãnh đạo coi thứ này giống như bảo bối, cả chính mình cũng đều không thể dễ dàng luyện tiệc uống, lúc này lại có thể muốn cầm tới chiều đãi tiểu tử này. . . Người này rốt cuộc có cái gì mà mình không biết, lại có thể được lãnh đạo đối đãi như vậy? Vương Hải Triệu nghĩ đầu óc của mình bắt đầu có chút không đủ dùng.

Mặc dù đã vừa làm ra quyết định, lúc này, trong lòng Vương Hải Triệu vẫn là lần thứ hai đem quyết định của mình cường hóa thêm một lần: nhất định phải nghĩ biện pháp giao hảo với Trương Anh Duệ này, vô luận như thế nào, mặc kệ cái tình huống gì, cũng nhất định không thể đắc tội với hắn.

Bạn đang đọc truyện *Quyền Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 56: Bây Giờ, Cậu Chính Thức Trở Thành Đại Biểu Hội Đồng Nhân Dân

Tuy trong lòng suy xét làm sao giao hảo với Trương Anh Duệ, nhưng đối với sự phản phó của lão đại của mình, Vương Hải Triệu cũng không dám có chút chậm trễ nào, lập tức lên tiếng đáp ứng trả lời, trái lại dựa theo phản phó của lãnh đạo đi pha trà.

Sau khi nước trà được đưa lên, nhìn lướt qua, Vương Hải Triệu lần thứ hai hỏi:

- Bí thư, ngài còn có dặn dò gì nữa không?

Triệu Văn Đường xua xua tay, dặn dò một câu:

- Không có việc gì, Tiểu Vương, cậu đi xuống phía dưới làm việc đi. Được rồi, nếu có người tới tìm tôi, cậu cứ bảo bọn họ là tôi có chuyện ở nơi này, để bọn họ buổi chiều hãy tới, mặt khác nếu như là điện thoại không quá quan trọng, cậu cũng thuận tiện giúp tôi ngăn cản một chút.

Nhìn dáng điệu này của Triệu Văn Đường, lại có thể dự định cùng Trương Anh Duệ thoải mái trò chuyện.

Wương Hải Triệu gật đầu:

- Rồi, bí thư, tôi biết rồi.

Thẳng đến khi Vương Hải Triệu đi ra ngoài, Trương Anh Duệ lúc này mới đem cái hộp tùy thân mang theo đặt ở trên bàn làm việc của Triệu Văn Đường, trước đó, tất cả mọi người đều làm bộ như không thấy cái hộp này, có chút ý ngại ngần không tốt lắm.

- Lần đầu tiên tới gặp bí thư Triệu, chúng quy nên mang chút lễ vật tới. Nhưng nói ra thật sự rất xấu hổ, nghĩ tới nghĩ lui cũng không biết nên mang cái lễ vật gì mới tốt. Hai ngày trước đi công tác, thấy đồ máy tính của Apple không tồi, tôi liền thuận tiện mua hai cái, đây vừa khéo, nghe nói con của bí thư Triệu ngài đang ở tuổi đến trường, nghĩ đến hẳn là cô bé thích thứ này, không bằng tặng cho bí thư Triệu thứ này, biết bí thư Triệu ngài đại nhân đại lượng, chính là nghìn vạn lần đừng nóng giận.

- Đồ máy vi tính của Apple?

Nghe thấy Trương Anh Duệ nói như thế, con mắt của Triệu Văn Đường chính là bỗng nhiên sáng ngời, trở nên hăng hái bừng bừng:

- Có phải thứ kia gọi là. . . Cái gì nhỉ?

Y vỗ vỗ đầu, suy nghĩ một phen, tựa hồ là nghĩ tới cái gì đó, vừa cười vừa nói:

- Có phải thứ này gọi là Ipad2 hay không?

Nhìn Triệu Văn Đường tựa hồ rất thích cái thứ này, Trương Anh Duệ rất thoải mái, vừa nghĩ đã biết bốn ngàn đồng này không có tiêu phí, vừa cười vừa nói:

- Chính là thứ này, ngài đừng nói, người nước Mỹ làm ra cái thứ này, cũng rất thú vị, lên mạng, trò chuyện, xem phim. vân vân, đều rất tốt, hơn nữa nhìn rất mới, vào lúc tôi mua, rất nhiều thanh niên đều đi mua đó, trông diện lúc đó phải nói là náo nhiệt, trong đội ngũ có cả người lớn tuổi, không ít người chính là mua cho con mình đang học ở cấp 2 và cấp 3.

Vừa nói, Trương Anh Duệ đem lực chú ý tập trung ở trên người Triệu Văn Đường, hắn cũng tò mò, nhìn qua tựa hồ Triệu Văn Đường cảm thấy rất hứng thú đối với thứ này. Sau đó một khắc, Trương Anh Duệ liền biết được nguyên nhân vì sao Triệu Văn Đường lại hưng phấn như thế:

- Ha ha. . . Đem qua Oánh Oánh còn nói muốn một cái Ipad2 mới nhất đó, mới vừa quên nói với thư ký. . . Hắc, không nghĩ tới không cần mở miệng, người này lại có thể đưa tới, được, tốt!

Lúc này trong lòng Triệu Văn Đường, không phải là một người bí thư Huyện Ủy uy nghiêm, mà rõ ràng chính là một người cha có thể thỏa mãn tâm nguyện của con gái mà cảm thấy hưng phấn.

- Mẹ kiếp! Lần này lão tử đưa cái lễ này, thật đúng là tặng trúng rồi!

Hiểu được nguyên nhân vì sao Triệu Văn Đường lại vui vẻ như thế, trong lòng Trương Anh Duệ thâm sắc khoái. Đầu năm nay, tặng lễ như thế nào để cho người được tặng lễ vui vẻ? Đương nhiên là không tặng lễ vật gì quá, lại vừa vặn hợp với tâm ý của người thu lễ. Vốn mình chỉ là nghĩ tặng chút gì đó không đáng giá thì còn lo lắng để lại cho Triệu Văn Đường một cái ấn tượng không tốt lắm, ai biết. . . Ha ha. . .

Dù sao Triệu Văn Đường cũng là bí thư Huyện Ủy, năng lực tự kiểm chế tương đối tốt, sau khi hưng phấn vì con lúc ban đầu thấy lễ vật của Trương Anh Duệ trôi qua, cũng ý thức được phản ứng vừa rồi của mình có chút thất thố, cười hai tiếng điều chỉnh lại biểu tình một chút để che giấu đi hứng thú của mình.

- Tôi đây cũng không khách khí, cái lễ vật này rất tốt, qua hai ngày nữa vừa vặn là sinh nhật của con gái ta, vừa vặn làm quà sinh nhật tặng cho nó. . . Chẳng qua, Tiểu Trương, thứ này bao nhiêu tiền?

Nói rồi, y làm bộ sẽ bỏ tiền trả cho Trương Anh Duệ.

Kẻ ngu si cũng biết tiền này không thể lấy, Trương Anh Duệ vội vàng xua xua:

- Chỉ là một sản phẩm điện tử mà thôi, một cái lễ vật nhỏ đơn giản, trước khi tới tôi còn nghĩ quá keo kiệt có chút không cảm ra tay được, nếu như tôi lấy tiền của ngài, đi ra ngoài còn không phải bị người nể sợ chết sao.

Có những lời này của Trương Anh Duệ, Triệu Văn Đường thuận thế thu lời về:

- Ha ha, trẻ con bây giờ, chính là không giống như là chúng ta hồi trước đâu, hồi đó chúng ta có thể có một cái radio là có thể làm cho các bạn học ước ao lắm rồi.

- Thời đại phát triển mà, hiện tại đám học sinh cấp 3 đều thích những loại sản phẩm điện tử này, trong nhà cũng có thể giúp bọn nó thực hiện cái loại ham muốn này. Hồi trước lúc tôi đến trường cũng như vậy, có một máy nghe nhạc bằng băng nhạc ở trong người là đã vui vẻ khùng khiếp rồi, lúc ấy chính là quần quít lấy ba tôi rất lâu, ba tôi mới mua cho tôi đó.

Trương Anh Duệ vừa cười vừa nói.

Một phen nói chuyện này, thành công kéo gần lại khoảng cách giữa Trương Anh Duệ và Triệu Văn Đường, Triệu Văn Đường vỗ vỗ đầu, lúc này mới nhớ tới dường như thấy người này hiện tại làm ăn rất giỏi giang, kỳ thực cũng chỉ là một người thanh niên ngay cả bạn gái cũng chưa có. Ừm, tuy rằng hắn hiện tại đã đến tuổi này, cũng chỉ hơi lớn một chút, có rất nhiều người ở huyện ta tuổi cùng Trương Anh Duệ không sai biệt lắm, hiện tại con cái cũng đã đều hai ba tuổi rồi. . .

- Tôi cũng quên mất, cậu bây giờ còn chưa có kết hôn.

Nói xong câu đó, trong lòng bỗng nhiên khẽ động, Triệu Văn Đường bỗng nhiên giống như ma xui quỷ khiến hỏi một câu:

- Phải rồi, Tiểu Trương, cậu hiện tại đã có bạn gái chưa?

Thế nào? Đây là dự định giới thiệu bạn gái cho mình?

Nếu như lời nói này của Triệu Văn Đường là hỏi vào hai tháng trước, Trương Anh Duệ sẽ vui mừng không biết thế nào mới tốt, nhưng hiện tại thì khác, theo việc kinh doanh của mình càng lúc càng lớn, ánh mắt của tiểu tử này cũng bắt đầu càng ngày càng mở rộng, đối với việc người khác giới thiệu bạn gái cho mình thì có chút dị ứng: dù sao ông giới thiệu cũng không có khả năng là con gái ông, còn con gái bình thường. . . Hừ hừ, lão tử thật đúng là chướng mắt.

Cho nên lúc này đối mặt với những lời này của Triệu Văn Đường, Trương Anh Duệ nói làm cho Triệu Văn Đường có chút thất vọng:

- Còn chưa có . . . Đạo này tôi đang bận rộn trong chuyện kinh doanh, có rất nhiều chuyện đều còn chưa có đi vào quỹ đạo, nào có cái thời gian đó.

Trong lòng Triệu Văn Đường quả thực là có chút thất vọng, nhà chị gái mình có một cô con gái, tốt nghiệp đại học đã hai năm, đang làm ở Cục Tài chính ở huyện thành, hiện chưa có bạn trai, nếu như có thể tác hợp cho hai người bọn họ một chút. . . Đến lúc đó có một tầng quan hệ như thế, đến lúc đó mình bảo tiểu tử này đi cửa Lý lão gia một chút, hẳn có thể cự tuyệt sao?

Lời này chính là không sai, nhưng trong bụng ngài có tính toán. . . Trương Anh Duệ đối với tâm lý lợi dụng của người này rất là khó chịu: hơn nữa ai biết cháu gái kia của ngài là có cái đức hạnh gì, đã công tác hai năm còn không có một người bạn trai, rốt cuộc là cháu gái ngài quá là tâm cao khí ngạo làm cho đàn ông đều không chịu nổi, hay là còn có cái vấn đề gì khác? Nếu như lão tử tìm một bà cô trở về cung, vậy quá là không đáng sao?

Triệu Văn Đường cũng không biết rằng lúc này Trương Anh Duệ đã biết hết mọi chuyện y suy nghĩ từ đầu chí cuối trong đầu, trong lòng Triệu Văn Đường càng phát ra ý nghĩ mình hẳn là phải nỗ lực một chút, vừa cười vừa nói:

- Sự nghiệp là phải chặt chẽ, nhưng chuyện cá nhân cũng không thể buông lỏng, cậu cũng đã 25 rồi, đến bây giờ còn chưa có một người bạn gái, ba mẹ nhà cậu cũng rất sốt ruột phải không? Phải vì ba mẹ mà ngẫm lại một chút đi.

Bất quá vừa rồi đã cự tuyệt Triệu Văn Đường một lần, lúc này lại cự tuyệt thì là không cho Triệu Văn Đường mặt mũi, lúc này hẳn cười gât đầu:

- Bí thư ngài nói đúng, đợi tới khi việc bận xong xuôi, chuyện kinh doanh đi vào quỹ đạo, phải nhờ bí thư ngài làm mai cho tôi một lần. . . Phòng chừng phải đợi tới sáu tháng cuối năm.

- Được! Vậy để nửa năm sau.

Triệu Văn Đường đối với việc Trương Anh Duệ không trực tiếp đáp ứng thì trong ngực có chút thất vọng, nhưng dù sao cũng là lão già đòi nhiều kinh nghiệm trên quan trường, trên mặt cũng hoàn toàn không nhìn ra được gì, mà là cười gât đầu đáp ứng.

Nửa năm sau là làm mai cho Trương Anh Duệ, nhưng là lời này còn có đoạn dưới sao? Triệu Văn Đường nói lời này, cùng Trương Anh Duệ như nhau, đều là ba phải như nhau cái nào cũng được, hoàn toàn xem hai người lý giải thế nào.

Dạng lời nói này, đã có thể cho là Trương Anh Duệ mượn cớ uyển chuyển xin miễn, cũng có thể cho rằng là một thỉnh cầu, về phần nửa năm sau rốt cuộc ra làm sao, cái này còn chưa nói được chính xác, hoàn toàn nhìn xem so sánh thân phận giữa hai người là một cái dạng gì. . .

Nếu như đến lúc đó Trương Anh Duệ càng trâu bò hơn so với hiện tại, vậy tự nhiên Triệu Văn Đường làm bà mai là định rồi, mà nếu qua nửa năm sau Triệu Văn Đường không nhìn thấy Trương Anh Duệ đối với con đường làm quan của đời mình có thể làm nổi lên bao nhiêu tác dụng giúp đỡ, phòng chừng cái chức bà mai này cũng không cần chờ đến nửa năm sau, sẽ trực tiếp coi là đùa giỡn.

Trái lại, đối với Trương Anh Duệ mà nói, cũng là như vậy.

- Xem tôi này, thiếu chút nữa quên mất chuyện lớn như vậy.

Triệu Văn Đường xoay người trở lại bàn làm việc của mình, từ trong ngăn kéo lấy ra ba tấm plastic gì đó, một bộ dạng trình trọng giao cho Trương Anh Duệ:

- Đồng chí Trương Anh Duệ, hiện tại, tôi trình trọng lấy thân phận Chủ nhiệm Hội đồng nhân dân huyện Bình, đại biểu cho Huyện ủy huyện Bình, chính quyền huyện, Hội đồng nhân dân huyện, Hội hiệp thương chính trị huyện cùng với toàn bộ nhân dân trong huyện, chính thức tuyên đọc quyết định của toàn bộ nhân dân huyện với cậu.

Trương Anh Duệ cung kính mà đứng, vẻ mặt trang trọng đáp:

- Rõ, xin bí thư Triệu chỉ thị.

Triệu Văn Đường đối với ứng đối của Trương Anh Duệ rất hài lòng, gât đầu, thanh âm vẫn nghiêm túc như trước:

- Trải qua bầu chọn của 80% đại biểu Hội đồng nhân dân huyện Bình, bầu chọn đồng chí Trương Anh Duệ làm đại biểu Hội đồng nhân dân huyện Bình ta;

- Mặt khác, đối với phẩm đức và hành vi thường ngày của đồng chí Trương Anh Duệ, mọi người nhất trí biểu thị khẳng định, trải qua sự bầu chọn nhất trí của Thường ủy Hội đồng nhân dân cùng các vị Ủy viên, mọi người nhất trí đề cử Trương Anh Duệ làm thành viên Thường ủy Hội đồng nhân dân huyện ta;

- Đây là giấy chứng nhận đại biểu và giấy chứng nhận thành viên Thường ủy của cậu gia nhập Hội đồng nhân dân huyện Bình. Mặt khác, trải qua sự đồng ý của Hội nghị hiệp thương chính trị huyện, anh chính thức trở thành Ủy viên Hội nghị hiệp thương chính trị huyện Bình ta. Hiện tại, tôi chính thức trao tin nhiệm của toàn bộ nhân dân huyện giao cho cậu.

Đưa ba giấy chứng nhận giao vào trong tay Trương Anh Duệ, Triệu Văn Đường vừa rồi còn lộ ra vẻ mặt nghiêm túc lập tức thay đổi thành dáng dấp trưởng giả hiền lành, vỗ vai của Trương Anh Duệ, chân thật căn dặn :

- Đồng chí Trương Anh Duệ, những quyết định này, là toàn bộ tín nhiệm của nhân dân huyện đối với cậu, là vinh quang của cậu, cũng là trách nhiệm của

cậu, cậu cần chăm chú thực hiện chức trách của đại biểu nhân dân, tích cực mang lại lợi ích cho toàn bộ nhân dân huyện, phát triển kinh tế huyện, góp mưu góp sức nâng cao mức độ sinh hoạt của nhân dân, không nên phụ sự tin nhiệm của Huyện ủy, chính quyền huyện, Hội đồng nhân dân huyện, Hội nghị hiệp thương chính trị huyện và toàn bộ nhân dân trong huyện.

Bạn đang đọc truyện *Quyền Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 57: Trương Anh Duệ Làm Quan

Giờ khắc này, Trương Anh Duệ bị hạnh phúc to lớn đánh bại: trời ạ! Lão tử là đại biểu Hội đồng nhân dân của huyện? Lão tử thực sự trở thành đại biểu của Hội đồng nhân dân huyện? Còn là Ủy viên của Thường ủy Hội đồng nhân dân huyện? Nói như vậy, lão tử hiện tại cuối cùng cũng có thể trở thành người trong thể chế? Dù là nhỏ nhưng rốt cuộc cũng tính là một lãnh đạo nhỏ đi? Oa ha ha ha !

Trương Anh Duệ đắc ý tới có chút không biết trời nam đất bắc.

Tiến vào bên trong thể chế, hầu như là mộng tưởng của mỗi một người trong nước, làm quan, làm lãnh đạo, muốn quyền có quyền, muốn tiền có tiền, hầu như là nguyện vọng của bất cứ người nào trong nước, vốn Trương Anh Duệ cho rằng có người chống lưng cũng không thể trông cậy có thể tiến vào trong thể chế, nhưng hiện tại kết quả này. . . Thật đúng là ứng với câu châm ngôn kia: người không dùng tiền của phi nghĩa không giàu, ngựa không ăn cỏ đêm không béo, ứng với trên quan trường, đó chính là, không có quý nhân trợ giúp, người đời này đừng có hy vọng gì.

Ủy viên Hội nghị hiệp thương chính trị huyện, cái thứ này không tính là cái gì, thực sự đáng giá vẫn là thân phận đại biểu Hội đồng nhân dân huyện kiêm Thường ủy của Hội đồng nhân dân huyện, có một tầng thân phận như thế, liền tương đương với có một cái bùa hộ mệnh, Trương Anh Duệ có thể tính là người trong thể chế.

Tuy là dưới thể chế hiện hành ở trong quốc, Hội đồng nhân dân kỳ thực chỉ xếp hạng dưới Đảng ủy, bài danh thứ hai, mà không phải giống như phần lớn người cho rằng Đảng ủy đứng đầu, chính quyền thứ hai, thứ ba mới tính đến Hội đồng nhân dân, nguyên nhân rất đơn giản, chính quyền là do nhân dân bổ nhiệm đó, tuy rằng dưới điều kiện hiện hành Hội đồng nhân dân yếu thế, nhưng cũng không thể che giấu được bản chất thứ hai của người ta, dù sao trên danh nghĩa, quốc gia chúng ta dù sao vẫn là do nhân dân làm chủ, quyền lợi của Hội đồng nhân dân vẫn là rất lớn, chỉ cần thao tác đúng, Hội đồng nhân dân kỳ thực cũng có thể rất trâu bò.

Trương Anh Duệ lúc này ngây ngây ngất ngất, khê bay bay, một bộ dáng mừng vui cực kỳ hí hửng, Triệu Văn Đường rất là hài lòng, nhưng. . . cứ như vậy tiếp xuống cũng không được, Triệu Văn Đường nhíu mày, vỗ vỗ vai của Trương Anh Duệ.

Một cái vỗ này chụp xuống, rốt cuộc đập cho Trương Anh Duệ tỉnh lại.

Nhất thời tỉnh lại, trong lòng Trương Anh Duệ phiền muộn : bí thư Triệu à, sao ngài không cho tôi hưng phấn thêm một hồi nữa chứ?

Đáng tiếc, Triệu Văn Đường hiển nhiên không có hiểu được trong lòng Trương Anh Duệ, cười tủm tỉm nhìn Trương Anh Duệ, chân thành căn dặn đối với Trương Anh Duệ nói :

- Anh Duệ à, sau này phải nhớ kỹ, nhân dân đề cử cậu làm đại biểu, là người dân tin nhiệm đối với cậu, cậu chính là nhất định phải từng thời khắc nhớ kỹ mình là đại biểu của nhân dân, nghìn vạn lần không nên phụ lòng kỳ vọng của toàn bộ các phụ lão hương thân trong huyện đó.

Cái gì gọi là không nên phụ kỳ vọng của toàn bộ các phụ lão hương thân trong huyện chứ, đại biểu của toàn bộ phụ lão hương thân trong huyện là ai? Còn không phải chính là ông sao.

Trương Anh Duệ hiểu đây là Triệu Văn Đường ám chỉ bày tỏ thái độ của chính mình, lúc này vẻ mặt cảm kích và kích động nói:

- Bí thư, sau này có chuyện gì, ngài cứ phân phó. Hơn nữa tôi còn trẻ, lý luận tri thức và kinh nghiệm đều còn nông cạn, trên mặt lý luận liên hệ thực tế và phân tích vấn đề cụ thể, cũng còn kém rất nhiều, vẫn mong muốn ở sau này có thể được bí thư ngài đốc thúc chỉ bảo, tôi phi thường nguyện ý tiếp thu giáo huấn của ngài.

Những lời này của Trương Anh Duệ là lời Triệu Văn Đường muốn nghe được nhất, lòng tràn đầy vui mừng tiếp nhận ám chỉ của Trương Anh Duệ, con mắt Triệu Văn Đường nhìn về phía Trương Anh Duệ lần thứ hai thân thiết thêm vài phần, thân thiết vỗ vỗ vai của Trương Anh Duệ :

- Tiểu Trương à, sau này có cái gì không hiểu, cứ tới tìm ta. . . Ừm, cậu hiện tại đã là Ủy viên Thường ủy Hội đồng nhân dân, vậy ở bên Hội đồng nhân dân là phải có một chút công tác cần phụ trách. Như vậy đi, công tác Ủy ban pháp chế bên kia, tuy rằng vẫn đều là do tôi phụ trách, nhưng công tác của tôi trọng điểm là ở bên này, bên kia cũng không xem được quá nhiều, làm Phó chủ nhiệm Ủy ban pháp chế, hãy giúp tôi gánh lấy trọng trách ở công tác bên Ủy ban pháp chế đi.

Tính đặc thù của Hội đồng nhân dân, cũng không phải phía chính phủ có thể nghi vấn, tuy rằng bên Đảng ủy có thể nghi vấn, nhưng Triệu Văn Đường chính là đứng đầu Đảng ủy, kể từ đó, an bài cái này cho Trương Anh Duệ, là ai cũng đều không nói được gì.

- Dạ?

Trương Anh Duệ há to miệng ra, trừng mắt nhìn, nhất thời không tiêu hóa được ý tứ trong lời này của Triệu Văn Đường: nếu như mình không có hiểu sai mà nói, vậy ý tứ đúng của lời này là, lão tử làm quan? Còn là Phó chủ nhiệm? Nghe đứng lên tựa hồ còn là một chức Phó có tính chất Thường vụ? Thế nhưng công tác Ủy ban pháp chế này, rốt cuộc là làm cái gì?

- Cảm thấy được áp lực đúng không? Lo lắng không làm tốt phần công tác này đúng không? Không cần suy nghĩ nhiều, cứ chăm chỉ đi làm là được, có cái gì không rõ, không hiểu, cứ hỏi tôi, người trẻ tuổi mà, có chút mạnh dạn đi đâu là chuyện tốt.

Đối với nghi hoặc của Trương Anh Duệ, Triệu Văn Đường rất thỏa mãn: công tác của Ủy ban pháp chế là một ngành có cái tính chất gì? Cũng không phải là ngành quan trọng nhất, mình có thể đảm nhiệm hết được sao?

Sự an bài này, cũng có thể nói là hành động tốt của Triệu Văn Đường đối với Trương Anh Duệ, hơn nữa hai người tới một mức độ nào đó thành cấp trên cấp dưới, giao tình không phải từ đi ra sao! Đương nhiên, lời này đương nhiên không cần Triệu Văn Đường tự nói ra, đường đường bí thư Huyện ủy còn phải nói như vậy, thì cũng quá mất mặt, bí thư chính là linh hoạt làm cái này.

Bất luận như thế nào, mặc kệ Triệu Văn Đường đứng ở cái mục đích gì an bài cái chức vụ cho mình, đối với chính mình mà nói, đây cũng là một chuyện cực kỳ quan trọng, Trương Anh Duệ cung kính cúi mình vái chào Triệu Văn Đường :

- Lãnh đạo, tôi còn trẻ, vô luận là kinh nghiệm hay các phương diện khác, đều rất thiếu, mong muốn sau này có thể thường xuyên được nghe ngài giáo huấn.

- Được, được.

Triệu Văn Đường cười tủm tỉm gật đầu, trong mắt tràn ngập hài lòng, ngay cả vẻ tươi cười hồn hậu cũng đều không kìm được lộ ra: hiện tại xem ra, lấy thêm Phó chủ nhiệm này nữa, mình thật là kiếm lớn nữa rồi!

- Như này đi, để tôi cho Tiểu Vương mang cậu đi xem, đi tới làm quen hoàn cảnh công tác trước một chút.

Nói rồi y cùng Trương Anh Duệ đi tới văn phòng làm việc bí thư bên ngoài, căn dặn đối với Vương Hải Triệu:

- Tiểu Vương à, hiện tại đồng chí Anh Duệ là Ủy viên Thường ủy Hội đồng nhân dân kiêm Phó chủ nhiệm Ủy ban pháp chế huyện ta, sau này lúc tôi không ở đây, công tác ở bên Ủy ban pháp chế cậu có thể trực tiếp tìm đồng chí Anh Duệ. Hiện tại cậu mang đồng chí Anh Duệ đi xem phòng làm việc của cậu ấy, ừm, là gian phòng ở phía Tây đi, tôi nhớ kỹ gian phòng làm việc kia còn trống. Mặt khác, giúp đồng chí Anh Duệ làm giấy thông hành cấp cho xe công của Huyện ủy và chính quyền huyện một chút.

- Lãnh đạo ngài yên tâm.

Wang Hai Zhao không dám chậm trễ, vội vàng cung kính trả lời, nhưng mí mắt chính là nhảy loạn lên liên tục, cả tròng mắt cũng đều đỏ lên ước ao đối với Trương Anh Duệ.

Mẹ kiếp! Người này không chỉ có là Thường ủy của Hội đồng nhân dân, còn là Phó chủ nhiệm Ủy ban công tác pháp chế? ! Người này bò lên cũng quá nhanh đi? Ông chủ đối với vị này. . . Không, hiện tại hẳn là gọi là chủ nhiệm Trương đi, mức độ coi trọng của ông chủ đối với vị chủ nhiệm Trương này, chính là có chút dọa người !

Cái gì mà gọi là lúc tôi không ở đây, chuyện bên Ủy ban pháp chế liền do Trương Anh Duệ phụ trách? Ông chủ hửn, trên cơ bản sẽ không suy nghĩ tới chuyện bên phía Hội đồng nhân dân, bởi vậy, người này chẳng phải là trở thành người đứng đầu thực tế nắm thực quyền của Hội đồng nhân dân sao? !

Nhất là Triệu Văn Đường phân phó đem gian phòng làm việc phía Tây kia cho Trương Anh Duệ sử dụng, càng làm cho trong lòng Vương Hải Triệu tim đập loạn thành thịch.

Rất hài lòng đối với phản ứng của Vương Hải Triệu, Triệu Văn Đường tán dương gật đầu, lại liếc mắt nhìn Trương Anh Duệ :

- Tiểu Vương à, thanh niên các cậu có tiếng nói chung, sau này lúc rảnh rồi hãy giao lưu nhiều hơn đi.

Trương Anh Duệ vừa cười vừa nói:

- Phải ạ, không đối gát bí thư ngài, vừa rồi lúc còn chưa tiến vào phòng ngài, tôi và thư ký Vương chính là mới gặp đã quen.

- Vậy là tốt rồi, những người lớn tuổi chúng tôi đây, có thể cho người trẻ tuổi phục vụ và hậu cần vài năm, sau này chính là thiên hạ của người trẻ tuổi các cậu.

Con mắt của Triệu Văn Đường sáng lên, nhanh như vậy đã giao hảo với Trương Anh Duệ này rồi sao? Tiểu Vương này, rất hiểu chuyện đó! Không tôi không tôi, lại khảo sát thêm một đoạn thời gian nữa xem.

... ..

Dù sao điều kiện kinh tế thành phố cấp cho huyện có hạn, Huyện ủy huyện Bình, Hội đồng nhân dân huyện, chính quyền huyện và Hội nghị hiệp thương chính trị huyện Bình, đều là làm việc ở trong một tòa nhà lớn, cũng không phải là bốn ban mỗi ban đều có một cái tòa nhà làm việc riêng, không giống như là Hội đồng nhân dân Thành phố, có hẳn một tòa nhà làm việc riêng dành cho Hội đồng nhân dân Thành phố, chỗ làm việc của Thường ủy Hội đồng nhân dân huyện ở ngay trong tòa nhà Huyện ủy, và cũng giống Huyện ủy mỗi ban chiếm một tầng lầu, tầng năm là tầng chuyên dụng dành cho Bí thư Huyện ủy và Chủ tịch huyện làm việc, mà tầng bốn, chính là chỗ làm việc của Hội đồng nhân dân huyện.

Xét thấy ngoại trừ một ít nhân viên công tác ra, đám lãnh đạo Hội đồng nhân dân sẽ là các vị đại lão trong huyện kiêm nhiệm, sẽ là các lãnh đạo hương trấn phía dưới, nên người thực sự làm việc ở chỗ này rất ít, cho nên tuy rằng cả một ban to như vậy, nhưng chỉ cần một tầng lầu, đối với Hội đồng nhân dân huyện mà nói, trái lại cũng chỉ cần vậy là đủ rồi.

- Chào Thư ký Vương.

- Thư ký Vương hôm nay làm sao lại rảnh rỗi đến chỗ thăm son cùng cóc này của chúng ta thế?

Thấy Thư ký Huyện ủy lại có thể hiếm có đến Hội đồng nhân dân, toàn bộ nhân viên công tác của Hội đồng nhân dân đang uống trà xem báo chí ở tầng này. Hội đồng nhân dân bình thường cũng không có chuyện gì, nán lại ở bên Hội đồng nhân dân này, sẽ là bị giáng chức không có hy vọng tiền đồ gì, sẽ chỉ là chỗ của lão nhân trước khi về hưu, cả ngày ngoại trừ uống trà xem báo ra, thật đúng là không có chuyện gì làm, là nguy hiểm, một đám người già buông báo chí và chén trà trên tay xuống, cùng Vương Hải Triệu chào hỏi.

Đối với những lão già thâm niên này, Vương Hải Triệu thật là không dám nhìn dung mạo những người này, chỉ chỉ vào Trương Anh Duệ:

- Vị này chính là chủ nhiệm Trương, sau này sẽ phụ trách công tác hằng ngày của Ủy ban pháp chế chúng ta, tôi phụng mệnh ông chủ tới đưa chủ nhiệm Trương nhậm chức.

Hả? Người phụ trách công tác hằng ngày của Ủy ban pháp chế? Ngồi ở chỗ này uống trà xem báo chí, có ai không phải người tinh ranh đâu? Nghe được lời này của Vương Hải Triệu, lập tức đem ánh mắt dò về phía mặt của Trương Anh Duệ.

Thấy khuôn mặt rõ ràng còn non nớt của Trương Anh Duệ này, trong lòng mọi người bắt đầu nói thầm: tiểu tử này tuổi còn trẻ như thế, kết hôn còn chưa kết hôn, lại thành người nắm quyền thực tế của Hội đồng nhân dân sao?

Trong lòng nghĩ như vậy, khề nói thầm, nhưng biểu hiện ra, cả đám cũng đều là vẻ tươi cười, liên tục vỗ tay đối với Trương Anh Duệ :

- Chủ nhiệm Trương thực sự là tuổi còn trẻ đầy hứa hẹn đó, ha ha. . .

- Không cần quá khách khí đối với bọn họ, trên mặt mũi không có trở ngại là được.

Vương Hải Triệu thấy Trương Anh Duệ không có kinh nghiệm ở trên quan trường, lo lắng Trương Anh Duệ bị những tên giáo hoạt này khi dễ, liền dùng thanh âm chỉ có thể cho hai người nghe thấy nói với Trương Anh Duệ.

Bạn đang đọc truyện *Quyền Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 58: Phòng Làm Việc Xui Xẻo

Trương Anh Duệ là có chút coi thường cấp dưới, nếu thật là người có bản lĩnh, lại có thể nán lại ở Hội đồng nhân dân sao? Tuy rằng tôi chỉ có thể tính là mới vừa vào trong thế chế, nhưng chút chuyện này tất cả mọi người đều biết đó!

Còn không cùng những người này trò chuyện được vài câu, Trương Anh Duệ liền nghe thấy một hồi tiếng bước chân truyền đến, quay đầu vừa nhìn, một người đàn ông trung niên béo đang chậm rãi chạy hướng về bên này, lập tức liền cảm giác được Vương Hải Triệu nhẹ nhàng kéo áo mình một cái.

Biết đây là Vương Hải Triệu ám chỉ mình cần phải đi, Trương Anh Duệ cười vỗ tay với những người này :

- Các vị, ngại quá.

Mấy người này trái lại cũng tự mình hiểu lấy được, biết người thanh niên này tuổi còn trẻ như vậy nhưng lại có thể bò lên được cái vị trí này, quan hệ phía sau khẳng định không giống người thường, nhất là khi thấy tên mập mạp kia tới, cả đám đều nói rất đồng loạt:

- Chủ nhiệm Trương ngài bạn cứ đi trước.

Người mập mạp đang chạy chậm tới kia hiển nhiên là có địa vị tương đối tại Huyện ủy, lúc đi qua tới, Vương Hải Triệu liền nhiệt tình giới thiệu cho hai người:

- Chủ nhiệm Trương, tôi giới thiệu cho cậu một chút, vị này chính là Chủ nhiệm Văn phòng Huyện ủy chúng ta Trương Bình Tuấn, phụ trách toàn bộ các chuyện to nhỏ của Huyện ủy chúng ta, sau này có việc cậu tới tìm anh ta là không sai.

Rồi y quay đầu hướng về Trương Bình Tuấn giới thiệu Trương Anh Duệ:

- Chủ nhiệm Trương, giới thiệu với anh một chút, vị này chính là Ủy viên Thường vụ vừa bổ sung của Hội đồng nhân dân chúng ta, đảm nhiệm Phó chủ nhiệm Ủy ban công tác pháp chế.

Dừng một chút, bỗng nhiên như là ý thức được cái gì đó, y nhìn Trương Anh Duệ, lại nhìn Trương Bình Tuấn:

- Hắc, cái này phiền phức thật, hai vị chủ nhiệm đều họ Trương, thế này nếu như sau này đi ra cửa, gọi chủ nhiệm Trương, rốt cuộc là gọi ai nhỉ?

- Đương nhiên là gọi chủ nhiệm Trương rồi, tôi chỉ là một Phó chủ nhiệm nhỏ nhỏ.

Trương Anh Duệ cười vươn tay ra:

- Chủ nhiệm Trương, sau này chính là không thiếu được phải làm phiền anh rồi.

Đối với việc Trương Anh Duệ làm ẩm ỉ một trận ở trên huyện kia, Trương Bình Tuấn chính là biết được rõ ràng. Mấy ngày hôm trước trên huyện truyền ra tiếng gió nói Trương Anh Duệ sẽ trở thành Ủy viên Thường ủy Hội đồng nhân dân huyện, Trương Bình Tuấn cũng nghe nói rồi.

Nhưng hiện tại nghe thấy người này lại có thể trở thành Phó chủ nhiệm Ủy ban công tác pháp chế, nhất thời mức độ coi trọng trong lòng đối với Trương Anh Duệ tăng lên mấy cái đẳng cấp, thấy Trương Anh Duệ vươn tay ra, lập tức liền cầm lấy tay Trương Anh Duệ một cái, vẻ mặt tươi cười dùng sức lắc lắc, vừa cười vừa nói:

- Phiền phức cái gì chứ, chủ nhiệm Trương, anh cũng không nên nghe Thư ký Vương nói, người ta mới là quyền cao chức trọng thực sự, chủ nhiệm tôi đây, kỳ thực chỉ là lo phục vụ hậu cần cho lãnh đạo trong huyện, hiện tại Chủ nhiệm Trương chính là thành lãnh đạo của tôi.

Trên danh nghĩa, hiện tại Trương Anh Duệ đúng là lãnh đạo của Trương Bình Tuấn, nhưng cái này nói cách khác cũng là nói giỡn thôi, tất cả mọi người đều sẽ không coi là thật, Vương Hải Triệu càng cười nói:

- Chủ nhiệm Trương, hai vị các anh đều họ Trương, nói không chừng năm trăm năm trước chính một nhà, nay có duyên phận gặp ở chỗ này, sau này chúng ta nên thân cận nhiều hơn.

- Vậy cũng đúng!

Trương Bình Tuấn vỗ vỗ đầu, bưng tỉnh đại ngộ:

- Đúng vậy, là cái ý này, vẫn là Thư ký Vương nói đúng.

Y quay đầu nói với Trương Anh Duệ :

- Trương lão đệ, nhìn cậu tuổi còn trẻ như vậy, sau này lão ca tôi liền gọi cậu một tiếng lão đệ đi, sau này có chuyện gì, cứ tới tìm tôi, chuyện lớn thì không dám nói, việc nhỏ vẫn là có thể giúp một chút.

Vừa nói, một bên nắm lên ngực kêu vang bang bang, một bộ dáng giống như cùng Trương Anh Duệ vừa gặp đã quen.

Trương Anh Duệ ngoài miệng nói khách khí trả lời, trong lòng cũng hiểu được lời này chỉ có thể nghe một chút, mình và người ta cả một chút giao tình cũng không có, dựa vào cái gì muốn người ta giúp mình? Thành thật có chút việc nhỏ, có lẽ nhìn tại trên mặt mũi Vương Hải Triệu còn có thể cố mà làm giúp một chút, nếu chuyện hơi lớn một chút, thì là nghĩ cũng không nên nghĩ.

- Chủ nhiệm, ông chủ đã dặn dò, gian phòng làm việc ở phía Tây, sau này cấp cho Phó chủ nhiệm Trương sử dụng.

Hai người đều là chủ nhiệm, Vương Hải Triệu phải gọi lên chức vụ thực tế của Trương Anh Duệ: Phó chủ nhiệm, lấy đó chỉ ra khác nhau.

Thẳng đến lúc này, Trương Anh Duệ mới chú ý tới, Trương Bình Tuấn cầm trong tay một chuỗi chìa khóa dài.

- Gian phòng làm việc ở phía Tây kia?

Trương Bình Tuấn nhất thời nhú mày, quay đầu nhìn về phía Trương Anh Duệ, sắc mặt trở nên có chút cổ quái.

- Ừm, chính là gian phòng làm việc ở phía Tây kia.

Vương Hải Triệu gật đầu, ngữ khí rất khẳng định.

Rốt cuộc gian phòng làm việc kia có cái chỗ gì kỳ quái, mà hai người kia đều lộ ra bộ dáng kỳ lạ như thế? Thấy biểu tình hai người kia trước sau như vậy, trong lòng Trương Anh Duệ càng ngày càng cảm thấy kỳ quái.

Vấn đề này, tựa hồ vào lúc ba người đi vào trong gian phòng làm việc kia, Trương Anh Duệ tự nhận là mình đã tìm được đáp án rồi.

Thấy một gian văn phòng này có diện tích hơn 50 mét vuông, sàn nhà gỗ, gia cụ làm công xa hoa và ừ ghế sofa da xa hoa cùng đầy đủ mọi thứ xa hoa, Trương Anh Duệ há to miệng ra, hóa ra hai người kia kinh ngạc như thế, là bởi vì ... gian phòng làm việc này quá. . . Ừm, đối với cả người không ở trong thể chế mà nói, cái phòng làm việc này cũng là quá xa hoa, vốn không phải là mình có thể sử dụng.

Tuy rằng không biết cái phòng làm việc này trước đây là ai dùng, nhưng nghĩ đến tối thiểu cũng phải là Phó chủ nhiệm đứng đầu của Hội đồng nhân dân huyện mới có thể sử dụng đi, nói không chừng chính là Chủ nhiệm Hội đồng nhân dân tiền nhiệm dùng đó, những người này đều là nhân vật thực quyền trong huyện, mình chỉ là một tên tiểu tốt, lại dùng phòng làm việc xa hoa như thế này? Cái này. . . Không tốt không tốt, phi thường không tốt!

Ngẩn người nhìn một lát, Trương Anh Duệ nhìn Vương Hải Triệu và Trương Bình Tuấn:

- Thư ký Vương, Chủ nhiệm Trương, phòng làm việc này tôi sử dụng không thích hợp lắm đâu.

Vương Hải Triệu đương nhiên hiểu, nếu như không phải gian phòng làm việc này có tính miễn cảm mà nói, gian phòng làm việc này cấp cho Trương Anh Duệ dùng thật đúng là không thích hợp, nhưng hiện tại, chỉ cần Trương Anh Duệ không tính toán, hẳn dùng mà nói thật đúng là không ai nói cái gì, liền vừa cười vừa nói:

- Lão đệ, cậu yên tâm dùng đi, không có việc gì.

Lời nói này của Vương Hải Triệu, Trương Anh Duệ cũng không dám tán thành, ai biết trong phương diện này có cái kiêng kỵ gì? Có thể phạm vào xung đột với người khác hay không? Đừng có tự mình ngu ngốc u mê đưa lên trước mũi súng của người khác, vậy có thể chơi không tốt. Lắc đầu:

- Thực sự, tôi nghĩ tôi dùng gian phòng làm việc này thực là lãng phí, nếu không hay là anh Vương một lần nữa an bài cho tôi một gian khác đi.

Nghĩ một chút như vậy, trong lòng Trương Anh Duệ có chút cảm xúc, hảo cảm vừa rồi đối với Triệu Văn Đường liền biến mất: tôi nói Triệu Văn Đường này, tôi đã đắc tội gì với ông chứ, ông cho tôi dùng một cái phòng làm việc siêu cấp như thế, là có ý tứ gì? Là đem tôi ra làm súng, hay là dự định đem tôi làm một cái bia ngắm?

Trương Bình Tuấn buông tay một cái, ý tứ là: xem đi, tôi chỉ biết là như thế này.

Cái động tác này của Trương Bình Tuấn, chính là làm cho Trương Anh Duệ buồn bực: chuyện này ngay cả Chủ nhiệm Văn Phòng Huyện ủy cũng đều biết? Nếu như là như vậy mà nói. . . Vậy khả năng Triệu Văn Đường đem mình làm súng hẳn là không lớn đi? Dù sao làm như vậy cũng không tránh khỏi quá mất mặt.

Trương Anh Duệ chính là quên rằng, dạng tiểu lâu la như hắn, nếu người ta muốn đối phó hắn, còn cần quan tâm xem có mất mặt hay không sao?

Nghĩ tới một tầng này, Trương Anh Duệ hơi có chút tò mò, gian phòng làm việc này, rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?

Trông mắt vừa chuyển, Trương Anh Duệ đem lực chú ý tập trung ở tại trên người của Vương Hải Triệu: người này hẳn là biết được.

- Ai, tôi đã nói rồi, gian phòng làm việc này trước đây là của Chu Tử Hào, người này hiện tại bị bỏ vào nhà tù, phòng làm việc xui xẻo như thế, ai lại dùng chứ? ! Ông chủ cũng thật là, làm sao lại quên điểm này chứ.

Trong lòng Vương Hải Triệu than thở, oán giận Triệu Văn Đường bảo mình an bài một chuyện khổ sai.

Gian phòng làm việc này, xác thực là vào hai năm trước Chu Tử Hào bảo Trương Bình Tuấn lắp đặt thiết bị cho mình sử dụng, lúc đó bí thư Chu Tử Hào mặc dù có văn phòng của mình ở trên lầu rồi, nhưng kiên trì cho rằng mình nếu là Chủ nhiệm Thường ủy Hội đồng nhân dân huyện, như vậy ở bên Hội đồng nhân dân phải có một gian phòng làm việc, bằng không chính là đi ngược với tôn chỉ nhân dân làm chủ của Đảng.

Để thể hiện tôn chỉ nhân dân làm chủ của Đảng-, đồng thời song song còn muốn thể hiện ra đặc tính căn bản của người lãnh đạo dân chúng, Chu Tử Hào bảo Trương Bình Tuấn lắp đặt thiết bị cho mình một gian phòng làm việc ở bên Hội đồng nhân dân này, ngoại trừ trên diện tích hơi nhỏ hơn so với văn phòng Bí thư Huyện ủy của mình ra, ở trên mức độ xa hoa cũng không kém nửa phần.

Đây là văn phòng ở Hội đồng nhân dân mà tên Chu Tử Hào không may kia trước khi bị bắt làm ra sao? Trương Anh Duệ trừng mắt nhìn: cái này chính là không nghĩ tới, chẳng qua. . . Trương Anh Duệ lần thứ hai quan sát phòng làm việc này một chút, sau đó khẳng định điểm này: chính là không sai biệt lắm, ngoại trừ bí thư tiền nhiệm ra, còn có ai dám trang trí văn phòng lên đẳng cấp như thế này?

Nhưng lập tức một cái vấn đề cũng xông ra: có phải Chu Tử Hào này nhàn quá đau trứng, có một văn phòng Bí thư Huyện ủy rồi, còn làm thêm một văn phòng Chủ nhiệm Thường ủy bên Hội đồng nhân dân này, hai cái phòng làm việc, y dùng hết sao?

Nghĩ như vậy, Trương Anh Duệ không khỏi nghĩ tới một truyện cười về Ủy viên trưởng giống như thế thời kỳ Dân Quốc: lúc đó Tường Giới Thạch thân

kiềm nhiều chức, nắm vững toàn bộ Đảng Chính Quân ở trong tay, mà lúc đó Hiến pháp Dân Quốc quy định, khi Chủ tịch Chính Phủ Quốc Dân bị bệnh không thể xử lý chính vụ, việc xử lý chính vụ phải chuyển giao cho Ủy viên trưởng Ban Chấp hành Trung ương Đảng Quốc Dân. Vì vậy liền xuất hiện chuyện hoang đường là Chủ tịch Chính phủ Quốc Dân Tưởng Giới Thạch bị bệnh không thể xử lý chính vụ, chính vụ phải chuyển giao cho Ủy viên Trưởng Ban Chấp Hành Trung Ương Đảng Quốc Dân Tưởng Giới Thạch.

Chu Tử Hào làm chuyện này, cùng vị Ủy viên trưởng các hạ kia chính là có rất nhiều chỗ tương tự đó! Trương Anh Duệ càng nghĩ càng thấy buồn cười, lập tức liền nghĩ kỳ quái: văn phòng của Chủ nhiệm Thường ủy Hội đồng nhân dân tiền nhiệm Chu Tử Hào vì sao lại không có ai dùng? Cho dù là Triệu Văn Đường phát huy phong cách không cần cái phòng làm việc này, nhưng tựa hồ cũng không nghe thấy nói đến mức độ mọi người nghe thấy phòng làm việc đều biến sắc đi?

Được rồi, nếu không ai dùng, vậy lão tử tới dùng!

Biết cái phòng làm việc này không phải là người khác cảm tới chụp mũ mình, trong lòng Trương Anh Duệ yên tâm.

Trông mắt vòng vo xoay chuyển, Trương Anh Duệ sững sốt hồi lâu, ngăn người nhìn gian phòng làm việc này, hướng về Vương Hải Triệu hỏi:

- Lại nói tiếp tôi còn nghĩ kỳ quái, Thư ký Vương, phòng làm việc tốt như vậy, làm sao lại không có ai sử dụng?

Bạn đang đọc truyện *Quyền Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 59: Văn Phòng Bí Thư Huyện Ủy Tới Tay

Hử? Chẳng lẽ người này còn có hứng thú đối với gian phòng làm việc này sao? Vương Hải Triệu và Trương Bình Tuấn liếc mắt nhìn nhau, đều cảm thấy có chút không thể tin được.

Nói cho hắn một chút đi, nếu ông không nói rõ, tên thẳng ruột ngựa này lại u u mê mê ngu ngốc dùng gian phòng làm việc này đó? Trương Bình Tuấn cấp cho Vương Hải Triệu một ánh mắt trở lại, giựt giấy Vương Hải Triệu đi giải thích cho Trương Anh Duệ một chút.

Gian phòng xui xẻo này ở chỗ này, mặc dù không vướng bận gì, nhưng lại ở trên tòa nhà lầu của văn phòng Huyện ủy, cũng là ở trên đỉnh đầu của khá nhiều lãnh đạo, cái này không khỏi làm cho cả đám lãnh đạo Huyện ủy đều vướng víu, Trương Bình Tuấn làm đại quản gia của Huyện ủy, tự nhiên có nghĩa vụ giúp đám lãnh đạo môn xóa đi vướng mắc-- tìm một tên tới xông phá xui xẻo ở bên trong một chút, như vậy tự nhiên là hay nhất.

Đương nhiên, làm đại quản gia của Huyện ủy, Trương Bình Tuấn y trái lại cũng có cái tư cách giựt giấy Vương Hải Triệu.

Nhưng vấn đề là Vương Hải Triệu không muốn, Trương Bình Tuấn này không biết được mức độ được sủng ái của lãnh đạo đối với Trương Anh Duệ, nhưng Vương Hải Triệu già thì biết, nếu như bởi vì chuyện này mà bị người này ghi hận trong lòng, vậy mình tự chuốc lấy thiệt thòi sao?

Cho nên đối với cái ánh mắt đánh tới này của Trương Bình Tuấn, Vương Hải Triệu cự tuyệt không tiếp thụ, trái lại ra hiệu cho Trương Bình Tuấn : Đại chủ nhiệm Trương, tôi không được, chuyện này nên là ngài tự thân xuất mã mới định được.

Vương Hải Triệu không xuất đầu, Trương Bình Tuấn cũng không có cách nào, lại nói tiếp y thật đúng là không có cái lá gan bức Vương Hải Triệu xuất đầu thay mình, thấy Vương Hải Triệu không muốn xuất đầu, chỉ đành tự mình đứng ra, về mặt cười khổ giải thích cho Trương Anh Duệ :

- Chủ nhiệm Trương, gian phòng làm việc này, trước đây là phòng làm việc của Bí thư Huyện ủy tiền nhiệm kiêm Chủ nhiệm Thường ủy Hội đồng nhân dân huyện Chu Tử Hào ở bên Hội đồng nhân dân này, cái này cũng không phải là do Chu Tử Hào đã xảy ra chuyện sao, mọi người nghĩ. . . Ừm, cậu cũng hiểu, cho nên các lãnh đạo cũng không quá thích cái chỗ này.

- A! Hóa ra là như vậy.

Trương Anh Duệ bưng tinh đại ngộ gật đầu, một bộ dáng ông sao không nói sớm đi, không nói thật không đủ tầm lòng :

- Hiểu rồi, các lãnh đạo nghĩ gian phòng làm việc này phong thủy không tốt, điềm xấu, phòng làm việc này là xui xẻo.

Nhất thời trên mặt Vương Hải Triệu và Trương Bình Tuấn lộ ra vẻ xấu hổ!

Cũng không phải là xui xẻo sao, Bí thư Huyện ủy kiêm Chủ nhiệm Hội đồng nhân dân bị cho vào nhà tù, mọi người tự nhiên sẽ nghĩ gian phòng làm việc này xui xẻo, nếu sử dụng gian phòng làm việc này mà nói, khó tránh khỏi sự xui xẻo này sẽ không truyền nhiễm cho mình, người khác xui thì được, nhưng chính mình xui xẻo? Đó là trăm triệu lần không được.

Kể từ đó, gian phòng làm việc này đương nhiên sẽ không có người nào nguyên ý dùng, như vậy tự nhiên, gian phòng làm việc này đã bị mọi người lấy danh nghĩa mình thiếu tư cách để đó không dùng tới.

Vấn đề là, cái ý nghĩ này, mọi người có thể nghĩ như vậy, có thể làm như vậy, nhưng cũng tuyệt đối không thể nói như vậy, chúng ta là Đảng viên ủng hộ chủ nghĩa vô thần, chết cũng không nói chuyện thần thánh ma quái, làm sao có thể có loại tư tưởng phong kiến mê tín này?

Nhưng Trương Anh Duệ lại nói trắng ra như thế, này. . . Này. . . Thực sự là. . . Vương Hải Triệu và Trương Bình Tuấn cũng không biết nói như thế là tốt hay không nữa, thẳng thắn đem đầu quay qua một bên : nói đi, ta làm bộ không nghe thấy không nhìn thấy được chưa?

Đối với Trương Anh Duệ mà nói, những lão gia kia có kiêng kỵ đối với gian phòng làm việc này, nhưng hẳn chính là không nghĩ ra mình cần có kiêng kỵ gì đối với gian phòng làm việc này, Chu Tử Hào kia roi dài, có thể nói là bị chính mình kéo xuống, y không may cũng là ứng với trên người mình, cho dù là thật sự có xui xẻo, vậy cũng là mình làm xui xẻo cho người khác, nghĩ một chút như vậy, Trương Anh Duệ thậm chí trong lòng còn rất có chút tự hào: hắc, lão tử khi đó đem cả Bí thư Huyện ủy đạp xuống đó.

Hiện tại vừa nghĩ tới gian phòng làm việc này lập tức sẽ là của mình, mình lại có thể làm việc ở Huyện ủy còn có một gian phòng làm việc lớn như vậy, trong lòng Trương Anh Duệ không khỏi có chút đắc ý nổi lên: nói xem, đây chỉ là một gian phòng làm việc sao? Không, đây là mặt mũi đó! Lão tử đến lúc đó đi ra ngoài nói chuyện kinh doanh cùng người khác, trực tiếp nói, được, ông đến phòng làm việc của tôi nói chuyện đi, phòng làm việc của tôi ở phía Tây trên tầng bốn của tòa nhà văn phòng Huyện ủy, có bao nhiêu mặt mũi chứ? !

Lại nghĩ tới gian phòng làm việc này rốt cuộc là mình gián tiếp đoạt lấy từ trong tay của Chu Tử Hào, trong lòng Trương Anh Duệ cho rằng, gian phòng làm việc này nên thuộc về chính mình. Có loại ý nghĩ này, Trương Anh Duệ liền không muốn khiêm nhượng nữa, cười nói với Vương Hải Triệu và Trương Bình Tuấn :

- Gian phòng làm việc tôi thật ra nghĩ rất tốt, nếu các lãnh đạo muốn tìm một người tới phá xui, tôi đây liền việc nhân đức không nhường ai giúp các lãnh đạo giải quyết vấn đề một chút.

Lời này nói ra, liền giống như là nói chúng tôi không muốn giải quyết vấn đề của lãnh đạo sao, Vương Hải Triệu và Trương Bình Tuấn nhất thời nghĩ trong đầu có một cổ tức giận thiếu chút nữa xông lên, trong lòng cũng có đánh giá đối với Trương Anh Duệ: người này, rõ ràng chính là một người thẳng ruột ngựa cái gì cũng đều không hiểu.

Vẫn là Trương Bình Tuấn phản ứng nhanh, người này dù sao cũng là cả ngày hầu hạ lãnh đạo, hiện tại tên ngốc Trương Anh Duệ này nguyên ý tới xông phá xui xẻo của gian phòng làm việc này, y đương nhiên là cầu còn không được, nhanh chóng điều chỉnh lại tâm tình một chút, vừa cười vừa nói:

- Kỳ thực đây cũng chỉ là lời đồn đại, nếu như Chủ nhiệm Trương cậu không kiêng kỵ những điều này, vậy để một hồi nữa tôi cho người qua thu dọn một chút. . . Chủ nhiệm Trương, cậu có cần đổi lại vài thứ hay không?

- Không cần đổi lại, những thứ này rất tốt.

Trương Anh Duệ nghĩ ở phía sau cần phải quảng cáo nhân phẩm của mình rùm beng một chút, tự mình nói khoác:

- Kỳ thực tôi là một người rất tiết kiệm.

Kỳ thực quan trọng chính là, Trương Anh Duệ nghĩ, phương diện lắp đặt thiết bị và đồ dùng trong nhà cho văn phòng này cũng đủ xa hoa rồi, nếu thực sự cho mình sửa chữa lại một chút, hiện tại lấy cái thân phận Thường ủy Hội đồng nhân dân huyện kiêm Phó chủ nhiệm Ủy ban pháp chế nhỏ nhỏ của mình, khẳng định không có khả năng lắp đặt cho mình thiết bị tốt như vậy, nếu như vậy, còn không bằng vẫn dùng cái này.

Nhưng vấn đề là Vương Hải Triệu cũng không biết trong bụng Trương Anh Duệ lúc này là nghĩ như thế nào, cho nên lúc này Vương Hải Triệu đã muốn nhờ một ngụm nước bọt lên trên mặt Trương Anh Duệ : mẹ kiếp tiền sự này, đã thấy qua người không biết xấu hổ, nhưng cho tới bây giờ cũng chưa thấy qua kẻ nào không biết xấu hổ như thế, này mà là một người tiết kiệm sao? Cáp, thật tiết kiệm đó, tiết kiệm đến mức đi xe BMW đó!

Vừa rồi còn nghĩ người này là một kẻ lỗ mãng, lúc này Vương Hải Triệu thay đổi chủ ý, người này không chỉ có là một kẻ lỗ mãng, còn thối tha không biết xấu hổ.

Trương Bình Tuấn cũng không biết nói người này đã mua chiếc BMW hơn 60 vạn, nhưng cơ trên mặt cũng đồng dạng không tự chủ được co giật rất mạnh hai cái, nghĩ tên tiểu tử này ngoại trừ thẳng ruột ngựa ra, tựa hồ cả bản lĩnh không biết xấu hổ cũng không phải người bình thường có thể so sánh được, cố nén xung động muốn nôn vào mặt Trương Anh Duệ xuống, đem cái chìa khóa cưỡi xuống đưa cho Trương Anh Duệ:

- Chủ nhiệm Trương, đây là chìa khóa của gian phòng làm việc này, cậu giữ lấy cho tốt. Tôi sẽ an bài cho người mỗi ngày đều qua quét tước một chút.

Ý trong lời nói, tôi biết đến lúc đó thời gian cậu tới khẳng định rất ít, nhưng cậu cũng không cần lo lắng lúc tới phòng làm việc khắp nơi đều là bụi, bảo đảm cậu bất cứ lúc nào tới cũng đều có thể sử dụng.

- Vậy thực sự là. . .

Trên mặt Trương Anh Duệ là một bộ dáng cảm kích vừa phải:

- Đa tạ Chủ nhiệm Trương, sau này có chuyện gì, ngại cứ nói.

Tôi đường đường là Chủ nhiệm Văn phòng Huyện ủy, là cán bộ cao cấp cấp Trưởng phòng, có chuyện gì có thể sử dụng đến cậu chứ? Lúc này, ấn tượng của Trương Bình Tuấn đối với Trương Anh Duệ đã rất bình thường, không thấy người này có thể nán lại bao lâu ở Huyện ủy, cũng lười tiếp tục thăm giao với hắn, sau khi trò chuyện vài câu với Trương Anh Duệ và Vương Hải Triệu, về mặt ý này:

- Thư ký Vương, Chủ nhiệm Trương, thật ngại quá, tôi ở bên kia còn có chút việc, cậu xem?

- Không có việc gì, anh bận cứ đi trước.

Trương Anh Duệ hồn nhiên giống như không có việc gì gặt đầu, trên thực tế lúc này trong lòng đã chửi to: y Trương Bình Tuấn mày trâu bò cái con mẹ mày, dám coi thường lão tử? Được rồi! Mày cứ chờ đó, mày hay nhất hãy cầu khẩn đừng rơi vào tay tao, bằng không, hừ hừ, nghìn vạn lần đừng nói bố mày không cho mày mặt mũi.

Về coi thường của Trương Bình Tuấn kia, cả Vương Hải Triệu cũng cảm thấy được, nhất thời nghĩ có chút xấu hổ: người này là có chút kẻ lỗ mãng, nhưng ông có khinh thường người ta, cũng không cần làm rõ ràng như thế chứ? Mẹ nó, còn muốn lão tử qua chửi đổng cho ông! Biểu tình y có chút mất tự nhiên:

- Lão đệ, công tác của chủ nhiệm Trương cho tới bây giờ đều bận bịu như thế, cậu đừng để ý.

- Tôi để ý cái gì chứ, Chủ nhiệm Trương là đại quan gia của Huyện ủy mà, đương nhiên là quý nhân bận rộn.

Trương Anh Duệ cười đối đáp với Vương Hải Triệu.

Quý nhân bận rộn? Nghe được câu nói vô tâm này của Trương Anh Duệ, Vương Hải Triệu cũng thoáng cái liền để bụng, người lẫn lộn ở trong thế chế, trong lòng có thêm một chỗ hư, nếu như vừa mất mà không thể sử dụng, vậy người chờ xui xẻo đi, tên kia là quý nhân bận rộn, vậy ta đây chẳng phải là thành người nhàn rồi không có việc gì sao? Người lẫn lộn trong thế chế, chưa từng ngại trong tay mình nhiều việc, nhất là trong tay có quyền, đều hận không thể vì nhân dân phục vụ đến cục cung tận tụy, từ chỗ đó, câu nói vô tâm này của Trương Anh Duệ, thoáng cái liền đâm trúng chỗ đau của Vương Hải Triệu: chẳng lẽ tên họ Trương kia ý vào chính mình là Chủ nhiệm văn phòng Huyện ủy, mà ngay cả tôi cũng đều khinh thường?

Về phần Trương Anh Duệ nói những lời này rốt cuộc là có ý tứ gì. . . Đầu năm nay, ai lại tính toán nhiều với một kẻ lỗ mãng chứ.

Thành rồi, bất hòa ta tính toán đã thành rồi. Trương Anh Duệ từ đáy lòng cười hắc hắc : nếu mình không trở thành được một lão cáo già lọc lõi trong quan trường, vậy xem ra làm một kẻ lỗ mãng trên quan trường cũng là một sự lựa chọn không sai đó!

Đối với thành quả mà mình giả ngây giả dại đạt được, Trương Anh Duệ tương đối thoả mãn.

Sau khi từ chỗ Triệu Văn Đường chiếm bộ nhiệm mình sắp sửa trở thành Ủy viên Thường ủy Hội đồng nhân dân huyện kiêm kiêm Phó chủ nhiệm Ủy ban công tác pháp chế huyện, Trương Anh Duệ đã bắt đầu cân nhắc, nếu chính mình rốt cuộc tính là người trong thế chế, vậy sau này liền không thể thiếu giao tiếp với các phía, như vậy mình sau này rốt cuộc nên là lấy một cái dạng diện mạo gì xuất hiện ở trong quan trường?

So sánh với các lão cáo già trong quan trường, Trương Anh Duệ không dám nhận mình có trí tuệ chính trị và thủ đoạn chính trị hơn so với người ta, nhưng lẫn lộn quan trường, mấy thứ này người không có, người dựa vào cái gì mà sinh tồn ở trong thế giới cá lớn nuốt cá bé này chứ? Cân nhắc trái phải một hồi, trong lòng của Trương Anh Duệ hạ quyết tâm: mẹ nó chứ! Nếu như lão tử không làm được lão cáo già, vậy làm kẻ lỗ mãng đi, dù sao bằng vào dị năng của mình, cũng không cần lo lắng những lão cáo già kia hại chính mình. . . Có suy nghĩ này, làm kẻ lỗ mãng tựa hồ cũng không có gì không tốt.

Bạn đang đọc truyện *Quyền Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 60: Bí Thư Huyện Ủy

Đợi tới lúc Vương Hải Triệu bàn giao chuyện của Hội đồng nhân dân cho Trương Anh Duệ xong xuôi, thời gian đã trôi qua hơn một tiếng đồng hồ, Trương Anh Duệ nhìn thời gian, hướng về Vương Hải Triệu phát ra lời mời:

- Đã trưa rồi, anh Vương, cùng nhau ăn bữa cơm đi?

- Cái này chính là không nói chính xác được, phải xem ý tứ của lãnh đạo mà, còn chưa biết hướng đi của lãnh đạo, người làm thư ký tôi đây sao có thể chạy loạn?

Đối với lời mời của Trương Anh Duệ, Vương Hải Triệu trái lại cũng là có chút động lòng, đây là một cái cơ hội tốt để kéo gần quan hệ với Trương Anh

Duệ, nhưng vừa nghĩ đến thời gian buổi trưa còn chưa biết bí thư Triệu có cái an bài gì, nên mặc dù động lòng, Vương Hải Triệu cũng phải uyển chuyển từ chối lời mời của Trương Anh Duệ.

Làm thư ký chính là không tốt ở điểm đó, đồng thời trước mặt người khác thì hiển hách, nhưng trên cơ bản không có bao nhiêu thời gian thuộc về chính mình, đối với thư ký mà nói, thời gian của mình đều là của lãnh đạo, tất cả đều phải lấy ý đồ của lãnh đạo làm ý đồ của mình.

- Như vậy à.

Trương Anh Duệ gật đầu, nghĩ có chút tiếc hận, bất quá hắn cũng biết chỗ bất đắc dĩ khi thân là thư ký, hiểu được cũng không phải Vương Hải Triệu cố ý cự tuyệt, trong lòng cũng không có cái vương mắc gì, chỉ là nghĩ đáng tiếc mà thôi, gật đầu:

- Được rồi, vậy anh Vương mau trở lại báo cáo với ông chủ một chút đi, chuyện của ông chủ quan trọng hơn.

Vương Hải Triệu gật đầu, trong lòng cũng hiểu được rất đáng tiếc, một cơ hội tốt như vậy, chẳng qua nếu hai người có một người mở đầu như vậy, đó chính là dấu hiệu tốt, suy nghĩ một chút nói:

- Tôi đưa cậu đi.

Đối với điểm này, Trương Anh Duệ chính là không có cự tuyệt.

Trương Anh Duệ cũng không ngạc nhiên, tự nhiên biết, trong tòa nhà này còn có không biết bao nhiêu người đang chú ý mỗi hành động của Vương Hải Triệu, Vương Hải Triệu đưa mình đến dưới lầu, hình tượng của mình trong lòng những người đó, còn không phải lập tức nhảy lên thêm một khoảng lớn sao?

Sự thực cũng không khác lắm so với phỏng đoán của Trương Anh Duệ, Trương Anh Duệ xem thấy khi mình được Vương Hải Triệu đích thân đưa đến dưới lầu, ở trong tòa nhà Huyện ủy không biết có bao nhiêu tròng mắt rớt xuống, rơi vỡ bao nhiêu kính mắt.

Người biết thân phận của Trương Anh Duệ còn tốt, những người không biết thân phận của Trương Anh Duệ, trong đầu liền không nhận được bắt đầu suy đoán, vị này rốt cuộc là có cái địa vị gì, lại có thể có tư cách làm cho Thư ký Vương tự mình đưa xuống lầu? Hơn nữa nhìn bộ dáng của Thư ký Vương, tựa hồ là tương giao ngang hàng với vị này? Không có nghe nói trong huyện có một nhân vật hàng đầu như thế, người này rốt cuộc cái địa vị gì?

- Anh Vương, nếu không tối nay đi ra ngoài ăn bữa cơm được chứ?

Đi tới trước xe của mình, Trương Anh Duệ suy nghĩ một chút, vẫn là hướng về Vương Hải Triệu phát ra lời mời. Nếu chính mình thắng quan, chung quy cũng nên chúc mừng một chút đi? Nhưng lo lắng lần thứ hai bị cự tuyệt, Trương Anh Duệ cũng không nói nguyên nhân của bữa cơm này.

- Buổi tối hôm nay?

Vương Hải Triệu suy nghĩ một chút, gật đầu khẳng định:

- Chỉ cần tối nay ông chủ không có việc gì, vậy liền không có vấn đề.

Trên thực tế, tối nay Vương Hải Triệu kỳ thực là có một bữa tiệc, trong huyện có một ông chủ của hang mực, cần Vương Hải Triệu đánh bắt chuyện với bộ môn liên quan, đêm nay cố ý mở tiệc rượu chiêu đãi Vương Hải Triệu ở nhà khách huyện, nhưng so sánh với Trương Anh Duệ, phân lượng của ông chủ này hiển nhiên kém Trương Anh Duệ đến xa, ngay cả một chút do dự cũng không có, Vương Hải Triệu liền quyết định bỏ đi cái tiệc xã giao tối nay kia, cùng Trương Anh Duệ đi ra ngoài ăn.

Câu trả lời này cấp đủ mặt mũi cho Trương Anh Duệ, mặt Trương Anh Duệ tươi cười rất là xán lạn:

- Tốt lắm, cứ quyết định như vậy đi.

Vương Hải Triệu cười gật đầu, bất quá. . . Đứng ở trước xe BMW của Trương Anh Duệ, trong lòng Vương Hải Triệu đó là thực sự ước ao.

Người thanh niên ở tuổi này có xe BMW như Trương Anh Duệ này, Vương Hải Triệu cũng đã gặp qua mấy người, nhưng người giống như là Trương Anh Duệ, hoàn toàn chỉ bằng vào chính bản lĩnh của mình kiếm được tiền mua xe, cả một người cũng không có.

Cái nhìn kia của Vương Hải Triệu cũng bị Trương Anh Duệ nhìn ở trong mắt, lập tức sáng khoái nói:

- Anh Vương sau này nếu có chỗ nào cần dùng xe, cứ nói một tiếng với người anh em tôi.

- Vậy tốt quá.

Vương Hải Triệu đại hì, vừa vắn vài ngày nữa mình thật sự là cần dùng xe, còn đang buồn vì chuyện này, lại nói tiếp:

- Ngại quá. . . Cuối tuần sau em họ tôi kết hôn, đang muốn tìm một chiếc xe tốt làm xe chủ hôn. . .

Hiểu mà, BMW làm xe chủ hôn là vô cùng có mặt mũi đó! Không đợi Vương Hải Triệu nói hết, Trương Anh Duệ khí khái phát tay:

- Có gì đâu, không phải chỉ là xe chủ hôn sao, đến lúc đó bảo em họ của anh qua lấy là được.

Nói xong, Trương Anh Duệ nghĩ mình bị Vương Hải Triệu coi thường, có chút bất mãn:

- Tôi nói anh Vương này, có chút chuyện thôi, anh không nề mặt sao.

- Ha ha. . .

Vương Hải Triệu nhất thời không biết nói cái gì, ông chủ Trương này, quả thực rất đủ tấm lòng.

Làm cho Vương Hải Triệu cảm thấy, khí khái của Trương Anh Duệ hoàn toàn khác với những người nhờ mình kia, mình đi tìm những người đó mượn xe, đương nhiên không có gì vấn đề, ai dám không cho Thư ký Huyện ủy mặt mũi chứ? Nhưng Vương Hải Triệu biết, những người đó là hướng về phía quyền lợi của Thư ký Huyện ủy trong tay mình, mà không phải hướng về phía chính y. Mà Trương Anh Duệ sao? Ngay cả ông chủ cũng đều khách khí như vậy đối với hắn, người ta cần bản là không cần cầu mình, vậy nên phần hào sảng đối với chính mình này, chính là hoàn toàn thuộc về muốn kết giao bạn bè với y.

- Ông chủ còn đang ở trên, tôi cũng không nói nhiều.

Trong lòng có cái ý nghĩ này, Vương Hải Triệu nhìn Trương Anh Duệ lại càng thấy thuận mắt, nhiệt tình nắm tay Trương Anh Duệ dùng sức lắc lắc vài cái:

- Người anh em, sau này có chuyện gì cậu cứ nói, nghìn vạn lần đừng khách khí, đại sự không dám nói, còn việc nhỏ mà nói, ở các ban của huyện vẫn là phải cho người anh em này một chút mặt mũi. Được rồi còn nữa, sau khi cậu treo biển xe, nói cho tôi một tiếng, đến lúc đó tôi làm cho cậu hai cái giấy thông hành.

Hai cảnh vệ đứng ở cửa lớn, lúc này con mắt cũng đều thẳng đứng: mẹ nó! Vị này là thần tiên từ đâu tới? Làm cho Thư ký Vương tự mình đưa ra cũng không nói, lại còn trò chuyện với Thư ký Vương đến ăn ý như thế? ! Hai người lập tức liền đem Trương Anh Duệ và xe của hắn ghi tạc trong lòng: vị này thuộc về cái loại lần sau tới tòa nhà Huyện ủy, tuyệt đối không thể ngăn lại.

Hai người này cũng không biết, đợi tới lúc Trương Anh Duệ tới đây lần sau, cho bọn họ thêm hai cái lá gan bọn họ cũng không dám cản trở, đến lúc đó có giấy thông hành của Huyện ủy và chính quyền huyện căn ở phía trước kính chắn gió, ai dám dãi mặt ngăn cản xe của hắn chứ?

Ra khỏi cửa lớn tòa nhà Huyện ủy, Trương Anh Duệ đi thẳng đến đại đội cảnh sát giao thông huyện.

Khác với những người trong tòa nhà Huyện ủy kia, đại đội cảnh sát giao thông huyện trên cơ bản đều biết Trương Anh Duệ, cũng biết ông chủ Trương này có quan hệ không phải là tốt bình thường với đại đội trưởng Vương Ba, Phó đại đội trưởng Bạch Băng của mình, thấy là xe của Trương Anh Duệ, cảnh vệ ở cửa trực tiếp phát tay cho đi, về mặt ước ao nhìn xe của Trương Anh Duệ:

- Ông chủ Trương, thật hoành tráng, đổi lại xe BMW rồi? Hắc, ngài đây là tới tìm đại đội trưởng hay là tìm đại đội phó chúng tôi?

- Tìm đại đội trưởng các cậu đó.

Trương Anh Duệ cười ném qua một bao Hồng Tháp Sơn 100 qua:

- Cũng không có gì, tìm đại đội trưởng các cậu nhờ hỗ trợ thôi, nhờ đại đội trưởng các cậu hỗ trợ làm một cái biển số.

Đã quen biết Trương Anh Duệ thời gian dài, đám cảnh sát giao thông huyện biết Trương Anh Duệ kỳ thực dễ nói chuyện, cũng hay nói giỡn với hắn, nghe thấy lời này của Trương Anh Duệ, cảnh sát giao thông ở trạm gác bĩu môi:

- Ông chủ Trương, ngài nói lời này có thấy mắc cỡ hay không? Chỉ riêng cái xe này của ngài, có ai không làm cho ngài một cái biển số xe tốt chứ?

- Tôi thật ra không quan tâm tới biển số xe tốt hay xấu.

Trương Anh Duệ mừng rỡ nói chuyện tào lao với người này:

- Nhưng thủ tục làm biển số quá phiền phức, có quan hệ tốt như vậy mà không dùng, tôi tự thêm một sao.

Lúc đang nói, Vương Ba biết được tin tức đã chậm rãi chạy tới, từ xa đã cùng Trương Anh Duệ chào hỏi:

- Hắc, tôi nói lão đệ này, xe này của cậu cũng quá khí phái đi?

Hiện tại Vương Ba chính là một chút cũng không dám khinh thường Trương Anh Duệ, chuyện trước đó, Vương Ba chính là người đích thân trải qua, đối với lực ảnh hưởng của Trương Anh Duệ, y chính là một chút cũng không dám đánh giá thấp.

- Đây không phải là tới tìm anh làm phiền sao?

Trương Anh Duệ cười chỉ chỉ vào xe của mình:

- Thủ tục làm biển số xe quá phiền phức, tìm anh hỗ trợ, thế nào, đại đội trưởng Vương, cái này anh giúp hay không?

- Đi cửa sau mà lại đi tới tôi ở đây sao?

Trong lòng Vương Ba đại hỉ, tìm mình làm việc? Tìm mình là tốt, chỉ sợ cậu không tới tìm tôi. Ha hả cười nói:

- Được, tự cậu không muốn đi chạy, giúp cậu chạy thì không thành vấn đề, nhưng tiền này thì chúng tôi cũng không thể giúp cậu xuất ra.

Người xưa với người nay thực sự là không giống nhau, ngày xưa Vương Ba nghĩ tên này tìm đến chính mình nhờ giúp, quả thực làm cho mình phiền đến muốn chết, nhưng hiện tại Trương Anh Duệ tìm đến chính mình nhờ giúp, trong lòng Vương Ba lại cực kỳ vui vẻ.

- Cho anh xuất ra anh dám sao?

Trương Anh Duệ vừa cười vừa nói, xoay người móc ra một bao da từ trong xe:

- Chỗ này có 10 vạn, phỏng chừng hẳn là đủ mua bảo hiểm với đóng thuế .v.v., thế nào, phiền đội trưởng Vương an bài một chút đi?

- Không ngờ cậu còn có chuẩn bị mà đến?

Vương Ba nhất thời lộ ra vẻ mặt khó sắc, thảm rồi, bị bắt chẹt, nói rồi lấy điện thoại cầm tay ra:

- Giám đốc Lưu, tôi là Vương Ba, một hồi nữa có một chiếc BMW qua làm biển số, ngài làm cho nó một cái biển số xe tốt nhất cho tôi.

Mẹ kiếp! Rốt cuộc vẫn là làm quan tốt, xem, đây là chỗ tốt khi làm quan, một cú điện thoại, liền có thể lấy được một biển số xe tốt nhất ở bên kia, không nói tới không cần dùng tiền, còn không cần nhìn sắc mặt tên kia. Thấy sự uy phong của Vương Ba, Trương Anh Duệ càng nổi lên ý nghĩ, mình có thể tiến vào trong thể chế, đây thực sự là đi đúng rồi.

Bên này, Vương Ba dập điện thoại, lộ ra một cái mặt khổ sở nói với Trương Anh Duệ :

- Được rồi, Trương đại gia, Giám đốc Sở quản lý xe bên kia đã nói chuyện rồi, khẳng định sẽ làm cho cậu một cái biển số xe tốt nhất.

Thấy vừa rồi Trương Anh Duệ và tiểu tử ở trạm gác kia trò chuyện rất hài lòng, suy nghĩ một chút, đưa tay ra chỉ một ngón tay:

- Ngụy Nhiên, cậu đi giúp ông chủ Trương lão một chuyến, làm thủ tục cho tốt, nói cho đám kia, ai dám làm lỡ, cẩn thận lão tử tôi xử lý hần!

Không ai nghĩ Vương Ba gọi Trương Anh Duệ là Trương đại gia, đều cảm thấy kinh ngạc, chỗ lợi hại của Trương Anh Duệ thì đội cảnh sát giao thông bên này hiểu sâu rồi, nếu nói thật ra, thấy lão đại của mình và Trương Anh Duệ có thể quen thuộc đến mức vui đùa kiểu này, trong lòng đám cảnh sát giao thông trái lại nghĩ rất đặc ý.

Bạn đang đọc truyện *Quyền Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 61: Tình Cảm Cách Mạng Chính Là Vui Chơi Giải Trí

Tiểu tử gọi là Ngụy Nhiên này thật sự không ngờ, chuyện tốt như miếng bánh từ trên bầu trời rớt xuống này lại có thể rơi xuống trên đầu mình, sừng sốt một chút, này mới tỉnh ngộ, trong lòng đã kinh hi đến không cách nào hình dung, giống như người ba phải liên tục gật đầu:

- Đội trưởng Vương ngài yên tâm, chuyện này Tiểu Ngụy tôi còn có thể không làm được sao.

Trương Anh Duệ cười ha hả đưa chìa khóa và cái bao da đựng 10 vạn đồng tiền mặt đưa cho người cảnh sát gọi là Ngụy Nhiên này:

- Không cần vội vã, lúc nào làm xong thì đưa xe tôi qua là được.

Tiếp nhận cái chìa khóa và bao da mà Trương Anh Duệ đưa qua, tay của Ngụy Nhiên cũng đều run run, 10 vạn đồng tiền mặt đó? Một chiếc BMW xa hoa như thế? Hai thứ này chính là cả đời mình cũng đều chưa được chạm qua.

- Đi một chút đi, lão đệ, tới đâu.

Vương Ba lôi kéo Trương Anh Duệ về phía ký túc xá :

- Chỗ tôi kiếm được chút đồ tốt, anh em tốt thì sẽ cùng nhau chia xẻ.

- Thứ gì vậy?

Trương Anh Duệ không khỏi nổi lên tò mò, nói tiếp, thứ mà có thể làm cho người này khoe khoang ở trước mặt mình như thế, rốt cuộc là cái thứ tốt gì?

- Hai ngày trước kiếm được hai điều thuốc lá tốt, lão ca tôi để lại cho cậu một cái. Thế nào, kè làm anh tôi đây đã đủ thom thảo chưa?

Vừa nói tới cái này, trên mặt Vương Ba nổi lên vẻ đắc ý dù thế nào cũng không che giấu được.

Hai điều thuốc mà thôi, cho dù tốt thì có thể tốt đến đâu? Trương Anh Duệ cũng không có suy nghĩ nhiều, thuận miệng hỏi:

- Cái thuốc gì? Hiếm khi Vương ca anh khoe khoang như thế, khẳng định là thứ tốt rồi?

- Đương nhiên là thứ tốt, thứ này ở bên chúng ta cũng không có bán đâu.

Trương Anh Duệ hỏi tới, Vương Ba càng nổi lên đắc ý, vừa rồi y còn đau khổ để xem nói ra thứ này như thế nào:

- Hồng Hà Đạo đó, thế nào? Thứ tốt đó?

Lời này của Vương Ba nếu như là nói với một kẻ nghiện thuốc lá mà nói, tên kia lúc này sẽ hai mắt đăm đăm, chảy nước dãi ào ào: tôi ngất! Hồng Hà Đạo 2300 đồng một điều đó! (7 triệu VND) Đáng tiếc, tiểu tử Trương Anh Duệ này cũng không hút thuốc lá, một phen biểu thị này của Vương Ba, liền giống như ném mị nhân đối với người mù, toàn bộ bày tỏ đều lãng phí.

Cho nên đối với lời Vương Ba nói, Trương Anh Duệ hoàn toàn không phản ứng, chỉ là "A" một tiếng, trong lòng cũng không coi đó trở thành một chuyện gì, ở trong suy nghĩ của Trương Anh Duệ, Hồng Hà Đạo này dù có trâu bò như thế nào đi nữa, tối đa nhiều nhất là sáu bảy mươi đồng một bao đi? Ừm, nhiều nhất chính là cái dạng này.

Vương Ba là ai? Đường đường là Đại đội trưởng Đại đội cảnh sát giao thông huyện, mặc dù là ở trong huyện không thể tính là vị trí gì cao, nhưng tuyệt đối thuộc về đám người có quyền lớn đó, huống chi đội cảnh sát giao thông vốn chính là có tiền nhất trong các ngành liên quan của huyện, nếu thật sự là người muốn cầu cạnh tặng lễ cho Vương Ba, một bao thuốc sáu bảy mươi đồng, kẻ đó dám không biết xấu hổ lấy ra sao?

Vừa nhìn thấy vẻ mặt của Trương Anh Duệ không cho là đúng kia, Vương Ba liền hiểu người này đại khái là không biết xem hàng, trong lòng phiền muộn, trong lòng nói tôi đây cảm thứ tốt cho cậu, cậu còn không cảm kích? Cái này chính là không được, nếu người thu lễ không thể cho người thu lễ biết này phân lượng của lễ vật, thì làm sao hắn biết được sự coi trọng của mình đối với hắn chứ?

Y liền cười mắng:

- Tôi nói này người anh em, có phải cậu không hút thuốc lá hay không, tôi nói cho cậu biết, thuốc lá này chính là thứ tốt hàng thật giá thật đó. 2300 một điều đó, một người bạn đặc biệt từ tỉnh thành mang về cho tôi đây. Nếu không phải là cậu, tôi cũng không lấy ra đâu.

- Bao nhiêu?

Trương Anh Duệ mở to hai mắt nhìn, thiếu chút nữa bị lời này của Vương Ba dọa nhảy dựng, con mẹ nó chứ, một điều thóc mà lại tới 2300? Người này có phải khi dễ mình chưa thấy qua thuốc tốt bao giờ, coi đó là xì gà sao?

Nếu nói lên thì đáng thương cảm, Trương Anh Duệ chưa từng thấy qua thuốc lá tốt nào, trước đây lúc đi làm ở công ty sản xuất kia, hút thuốc lá cũng chỉ là Ngọc Khê mà thôi, ở trong cái nhìn của Trương Anh Duệ, cho dù là hơn ba mươi bao thuốc Ngọc Khê tốt cũng chỉ hơn một nghìn đồng đi? Trong ý thức của Trương Anh Duệ, đại khái phải là xì gà mới có thể bán được cái giá này.

- Hắc hắc. . .

Trên mặt Trương Anh Duệ lộ ra vẻ giật mình, làm cho trong lòng Vương Ba rất là thỏa mãn: ha ha, không ngờ tiểu tử cậu cũng có lúc không biết hàng, nhất thời một cổ kiêu ngạo và tự hào liền tự nhiên sinh ra, không nhịn được khoe khoang một phen ở trước mặt Trương Anh Duệ:

- Nói lên thì thuốc lá này xem như là một trong những loại thuốc đỉnh cấp sản xuất ở trong nước chỉ có thể mua được ở trên thành phố lớn, bởi vì quá quý, nên ngay cả trên thành phố cũng không có bán, dù sao tôi là không tìm được, cả trên tỉnh cũng chỉ có mấy chỗ rất ít có bán, lần này bạn tặng tôi hai điều, ca ca tôi đây để lại cho cậu một điều, thế nào, anh em đã đủ thom thảo chưa?

Cái này gọi là giữa anh em có tiền cùng tiêu, có thuốc cùng hút, nếu ở cổ đại nói văn nhã một chút thì đó chính là "bạn có nghĩa thông tài ", Khổng lão phu tử cũng đều nói như vậy, lời nói này của Vương Ba là có ý tứ gì, dù Trương Anh Duệ là kẻ ngu si cũng có thể nghe hiểu được, này coi như là bày tỏ ý tốt trần trụi đối với mình rồi! Về phần này hai điều thuốc này rốt cuộc là người này tham ô nhận hối lộ, hay là thực sự có người khác tặng cho y như y nói, thì ai đi quản nhiều như vậy?

Phần tình này, mình khẳng định phải nhận.

Trương Anh Duệ rất là không khách khí, vẻ mặt trông mà thèm, ngay cả tốc độ lời kéo Vương Ba bước đi cũng không khỏi nhanh hơn vài phần:

- Tôi nói Vương ca này, anh chính là quá không có suy nghĩ, có thứ tốt như này, anh còn cất giấu? Sớm phải là dùng chung đi.

Lời này, nếu không phải là giữa người cực kỳ quen thuộc khẳng định là không thể nói lời này, trong lòng Vương Ba nhất thời cảm thấy tặng Hồng Hà Đạo này nghĩ đáng giá, có thể hóa giải bất mãn của Trương Anh Duệ đối với cách làm của mình trước đó, một điều thuốc thì tính là cái gì?

Cười ha hả, Vương Ba lúc này mới nói:

- Được, người anh em, có những lời này của cậu, cả hai điều thuốc đều cho cậu. Nói lên thì, khi nào cậu đi ra ngoài nói chuyện kinh doanh với người khác, lấy điều thuốc này ra bên ngoài, chính là vô cùng có mặt mũi!

Đúng vậy, con mắt Trương Anh Duệ sáng lên.

Lời này có đạo lý, đi ra ngoài nói việc buôn bán, không phải là xem ai nhiều tiền hơn, ai có khí phái hơn sao, đưa điều thuốc 2300 này ra bên ngoài, hiệu quả khẳng định so với thuốc bảy tám mươi đồng một bao tốt hơn nhiều lắm, nếu kinh doanh không tốt, ở trong túi cũng không đủ tiền khởi động, ai bỏ ra được thuốc tốt như vậy chứ? Người biết thuốc này, biết phân lượng của thuốc này, phản ứng đầu tiên khi thấy thuốc này khẳng định là: tôi ngất, người này khẳng định là một ông chủ có tiền.

Vừa nghĩ như thế, trong lòng Trương Anh Duệ, thứ tốt phải bắt đến trong tay mình, đúng là phải thế:

- Vậy được, tốt quá, Vương ca sau này anh có việc cứ mở miệng.

Có những lời này của Trương Anh Duệ, Vương Ba nhất thời cảm thấy mình giống như đi ba ngàn dặm được uống một cốc nước ô mai ướp lạnh, mỗi một lỗ chân lông đều cảm thấy sáng khoái, cảm thấy mình bận rộn mấy ngày cuối cùng cũng là đã có hiệu quả.

Nói lên, mình phải nỗ lực liều mạng nịnh bợ người này, không phải là vì nguyên nhân này sao? Trong lòng nhất thời vô cùng vui vẻ: tề đại! Xem ra đón tiếp vị này ở dưới sườn núi, cuối cùng cũng là đã qua.

Lấy không đồ của người khác không phải là tác phong của Trương Anh Duệ, không trò chuyện bao lâu đã lập tức tới lúc ăn trưa, Trương Anh Duệ cố ý muốn mời Vương Ba đi ăn.

Làm lão cáo già trên quan trường, lúc này mình nên làm như thế nào, Vương Ba làm sao có thể không biết? Giữa các đồng chí có tình cách mạng, không phải chính là lập nên ở trong lúc vui chơi giải trí sao, lúc này liên tục gặt đầu, chỉ là đợi tới lúc ăn trưa xong rồi, Trương Anh Duệ đi tính tiền, mới được phục vụ báo cho biết, Đại đội cảnh sát giao thông huyện đã sớm ký hóa đơn.

- Vương ca, chuyện này anh làm không đúng rồi.

Trương Anh Duệ cuối cùng cảm thấy đã biết vì sao vui chơi giải trí có chút không tốt lắm, da mặt hần còn chứa có đến cảnh giới thân nhiên như không có chuyện gì đối với loại chuyện này.

- Người anh em, cái này cậu không hiểu, đại ca tôi ăn ở chỗ này, đó là có thể ký hóa đơn, thuốc về phí chiêu đãi của đơn vị, là có thể tính vào trong công tác phí, dù sao đều là tiền của quốc gia, không tiêu cũng thế, tiêu cũng thế; câu đó, không phải anh đây nói khó nghe, nếu như cậu mời tôi ăn, vậy chỉ có thể móc hầu bao của chính mình, nếu có thể tiêu tiền của quốc gia, vậy tôi tội gì lại tiêu phí tiền của mình?

Bởi vì buổi chiều còn phải đi làm, lo lắng đến ảnh hưởng không tốt, buổi trưa Vương Ba chỉ uống ba chai bia "Sáu Sáu Khẩu", chạm cốc với Trương Anh Duệ một cái nói:

- Cậu nói vô duyên vô cớ, đi ăn bữa cơm mà thôi, kẻ làm anh tôi đây có thể để cậu móc ra cái tiền này sao?

Tôi không nên được rồi! Không ngờ lại là lão tử giác ngộ giai cấp chưa đủ cao? Hay là nói bọn người kia ăn uống của công cũng đều ăn uống ra đạo để ý hả? Bị Vương Ba giáo huấn một trận như thế, trong lòng Trương Anh Duệ có chút không được tự nhiên, không phục nói:

- Thế nào là vô duyên vô cớ chứ, hiện tại người anh em tôi đây coi như là người trong thể chế, mời anh ăn bữa cơm chúc mừng một chút cũng không quá đáng đi?

- A?

Wương Ba sùng sốt một chút:

- Lời này là như thế nào?

- Lúc sáng nay bí thư Triệu gọi tôi qua, cho tôi ba thứ này.

Bị người ta cho rằng mình lại không thể ăn uống của công được, điều này làm cho trong lòng Trương Anh Duệ tự nhận là mình đã là nhân sĩ trong thể chế là khó chịu, hơn nữa lại có chút rượu bốc trên đầu, lúc này đem ba cái giấy chứng nhận Đại biểu Hội đồng nhân dân huyện, Thường ủy Hội đồng nhân dân, Ủy viên Hội nghị hiệp thương chính trị huyện lấy ra khoe khoang với Vương Ba một chút:

- Thế nào, có ba thứ này, có thể tính là người trong thể chế rồi chứ?

Ta ngất, mấy thứ đồ chơi này. . . Chỉ có thể xem như là nửa người trong thể chế, mặc dù có tầng thân phận này, người ta không thể bắt người thế nào, nhưng nếu là không cho người mất mũi, vậy người cũng không phải ngoan ngoãn vâng lời sao? Cũng chỉ có loại siêu cấp gà mờ người không lẫn lộn qua ở trong thể chế mới coi mấy thứ đồ chơi này trở thành một chuyện, nếu thực sự trong tay có chút thực quyền, ai lại coi đại biểu Hội đồng nhân dân người là cái gì chứ. Đối với hành vi khoe khoang ở trước mặt mình như vậy của Trương Anh Duệ, trong lòng Vương Ba điên cuồng tội nghiệp, khóe miệng giật giật. . .

Thật vừa khéo, lúc Vương Ba đang muốn nói chút gì đó lau đi chút xấu hổ nọ kia đi, không nghĩ tới Trương Anh Duệ lại mở miệng nói:

- Phải rồi, hiện tại tôi còn là Phó chủ nhiệm Ủy ban công tác pháp chế huyện chúng ta, sau này công tác hằng ngày ở bên Ủy ban pháp chế kia chính là người anh em tôi đây phụ trách. Đúng rồi, gian phòng làm việc trước đây của tên Chu Tử Hào kia ở bên Hội đồng nhân dân, bây giờ chính là người anh em tôi đây.

Lúc nói những lời này, Trương Anh Duệ là có ý tứ khoe khoang không thể làm được: nhìn đi! Người anh em tôi đây trâu bò chưa, ngay cả phòng làm việc của Bí thư Huyện ủy tiền nhiệm, lão tử cũng đều lấy trưng dụng.

Trương Anh Duệ vừa thốt ra lời kia, Vương Ba phía dưới còn muốn nói vài lời, liền bị cứng rắn nghẹn khuất kìm trở lại. . .

Con mẹ nó ta ngất, người mà lại có thể là Phó chủ nhiệm Ủy ban công tác pháp chế sao?

Bạn đang đọc truyện *Quyền Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 62: Tâm Thông - Thăng Cấp

Cái chức vụ Ủy viên công tác pháp chế này, chính là số lượng ở Hội đồng nhân dân huyện không nhiều lắm, gần như là kết hợp luôn với mấy người quyền cao trong các ban bên chính phủ.

Vương Ba đương nhiên biết cái chức vụ này có ý nghĩa gì, là ban có thực quyền của Hội đồng nhân dân huyện, phạm vi công tác của Ủy ban công tác pháp chế không chỉ là suy nghĩ tới tính hợp pháp tính hợp lý tính pháp quy của luật lệ hiện hành của Huyện ủy và chính quyền địa phương, đặt ra tính pháp quy một chút cho địa phương, tiến hành điều chỉnh đối với pháp luật không phù hợp với sự phát triển trước mắt của xã hội, đặc biệt là trong tay còn có một quyền lợi cứng rắn rất quan trọng: nếu như trong công tác của người đứng đầu các ban ngành liên quan và các Phó huyện trong chính quyền xuất hiện vấn đề -- bao gồm cả Chủ tịch huyện, mấy Phó Chủ tịch huyện và đông đảo người đứng đầu các cục phía dưới của huyện ở trong đó -- Ủy ban công tác pháp chế này có quyền đưa ra dự thảo nghị quyết bãi miễn đối với những người này, rồi đệ trình lên Hội đồng nhân dân huyện xem xét.

Bí thư dựa vào cái gì mà chế định người đứng đầu chính quyền? Ngoại trừ trong tay nắm giữ một phiếu phủ quyết Hội Thường ủy và Hội Thư ký ra, dựa vào là chính là thân phận y là Chủ nhiệm Hội đồng nhân dân, bí thư nắm trong tay ba quyền lợi lớn này, được gọi là ba cỗ xe ngựa kéo bảo vệ năng lực đứng đầu của bí thư, là một trong ba cỗ xe ngựa, quyền lợi của Hội đồng nhân dân hiển nhiên là lớn hơn so với sự tưởng tượng của rất nhiều người.

Đừng xem cái chức vụ này bình thường không thấy núi không chảy nước, tựa hồ một bộ dáng vô hại với người ta, mà nếu quả thực chọc giận người này, sẽ chết người đó!

Lại liên tưởng đến Chủ nhiệm Ủy ban công tác pháp chế chính là Bí thư Huyện ủy Triệu Văn Đường, tuy rằng vẫn có cái chức vụ Phó chủ nhiệm này, nhưng vẫn không có ai đảm nhiệm, hôm nay Triệu Văn Đường đem chức vụ này giao cho Trương Anh Duệ. . . Nói rõ ông chủ tương đối coi trọng đối với người này đó!

Vương Ba trái lại hít vào một ngụm lương khí, trong lòng cũng không dám khinh thường Trương Anh Duệ này.

Sau khi hiểu được thân phận ẩn chứa vàng này của Trương Anh Duệ, Vương Ba cũng không khỏi giờ ngón tay cái lên, về mặt ước ao nhìn Trương Anh Duệ:

- Người anh em, cậu thật trâu bò!

-Ha ha. . .

Được Vương Ba khen như thế, Trương Anh Duệ trái lại nghĩ có chút không tốt lắm, gãi gãi đầu:

- Không được, sau này phải hạ thấp, phải hạ thấp.

Ta chửi ! Cái dạng này của người mà gọi là hạ thấp? Người giờ cao cũng sắp đến mức toàn bộ huyện đều biết rồi, Bí thư Huyện ủy tiền nhiệm cũng đều là do người hạ thấp mới bị kéo xuống phía dưới, người thật đúng là biết hạ thấp đó. Đối mặt với sự vô liêm sỉ như vậy của thằng nhãi này, cho dù là Vương Ba luôn luôn lấy độ dày của da mặt mình làm kiêu ngạo, nhất thời cũng không biết nói gì.

- Tôi nói người anh em này, chuyện này cậu không mời khách sao?

Tỉ mỉ ngẫm lại, Vương Ba nghĩ chuyện này mình bị thiệt thòi, một chuyện vui lớn như vậy, tên này không mời khách không nói, trái lại còn muốn mình đáp lên hai điều Hồng Hà Đạo? Con mẹ nó, thật sự là không có đạo trời!

- Mời khách, đương nhiên phải mời khách.

Loại chuyện này, không mời khách quả thực là đắc tội với người ta, Trương Anh Duệ sáng khoái gật đầu:

- Tôi nay tôi đã hẹn với Thư ký Huyện ủy Vương rồi, mọi người cùng nhau vui vẻ đi

Còn hẹn Vương Hải Triệu? Đây chính là một tin tức tốt, nói không chừng có thể giao hảo với Thư ký Huyện ủy, vậy thật đúng là kiếm được, Vương Ba vốn chỉ quan hệ thông thường với Vương Hải Triệu, lúc này gật đầu:

- Được, đến lúc đó đi đâu, gọi một cú điện thoại cho tôi là được.

...

Chuyện do Đại đội trưởng đại đội cảnh sát giao thông huyện tự mình căn dặn, ai cũng không dám chậm trễ, bên Sở Quản lý xe kia, thậm chí cả buổi trưa cũng không có nghỉ làm, trực tiếp tăng ca làm tốt thủ tục xe cho Trương Anh Duệ. Đến tới lúc Trương Anh Duệ và Vương Ba ăn trưa xong rồi trở, Trương Anh Duệ đã thấy ở trên đuôi xe của mình có treo một cái biển số có dãy số tương đối không tồi, cảnh sát giao thông Ngụy Nhiên vừa bị Vương Ba phái đi chấp hành cái nhiệm vụ gian khổ này, đang là một đầu mướt mồ hôi đứng ở bên cạnh xe BMW của Trương Anh Duệ, trong tay cầm bao da của Trương Anh Duệ, trông về mặt của gã, không giống như là cầm một cái bao da, ngược lại như là nhón một quả bom có thể nổ tung bất cứ lúc nào vậy.

Hiện tại thấy Trương Anh Duệ và lão đại nhà mình cùng nhau xuống xe, sóng vai mà đi, lúc này mới thở dài một hơi, ôm bao da của Trương Anh Duệ đi lên nghênh đón, đem bao da giao vào trong tay của Trương Anh Duệ, một bộ dáng giống như trút được gánh nặng nói:

- Quản lý Trương, đã làm xong thủ tục xe của ngài, tổng cộng hết 5 vạn 4000 đồng, ngài kiểm một chút đi.

- Há?

Vừa nghe được bao gồm cả thuế và bảo hiểm ở bên trong, lại có thể chỉ tốn 5 vạn 4000 đồng, Trương Anh Duệ có chút kỳ quái, trước lúc tới mình chính là đã đặc biệt kiểm tra trên mạng qua, trong lòng liền kỳ quái:

- Cái này hình như không quá đúng thì phải? Làm sao lại tiêu ít đi nhiều như vậy?

Không đợi Ngụy Nhiên nói cái gì, Vương Ba vỗ vỗ vai của Trương Anh Duệ, ngược lại là về mặt ngạo nghễ nói:

- Anh em, đây mới là bình thường, nếu như anh đây đứng ra mà chút mặt mũi ấy cũng không có, vậy anh đây làm cái chức đại đội trưởng này cũng thật là quá uất ức đó. Tiền thuế và phí trước bạ kia thì chúng tôi không có cách nào, nhưng một chút cái khác, ai dám thu tiền của chúng tôi chứ?

Trương Anh Duệ sững sốt, cảm thấy không thể hiểu được.

- Đám cảnh sát giao thông chúng tôi đây trái lại cũng dễ nói chuyện, công ty bảo hiểm có thể lấy tiền của chúng ta sao?

Căn bản là không phải cùng một cái hệ thống mà, Trương Anh Duệ không cách nào hiểu được, vì sao đội cảnh sát giao thông có thể trâu bò đến mức mua bảo hiểm cũng không đưa tiền cho công ty bảo hiểm?

- Cái này còn không đơn giản sao? Dám không cho chúng tôi mặt mũi sao?

Wương Ba nở nụ cười, trên mặt y lộ ra vẻ đắc ý và kiêu ngạo:

- Mẹ nó, nếu như công ty bảo hiểm dám đòi tiền chúng tôi, chờ khi xảy ra sự cố giao thông, chúng tôi ghi lệch bút ở trên giấy xác nhận sự cố giao thông phía công ty bảo hiểm kia là có thể bồi thường chết! Công ty bảo hiểm cũng không ngốc, cậu nói họ có thể đắc tội với chúng tôi sao? Huống chi cả đội cảnh sát giao thông chúng tôi mới được có bao nhiêu chiếc xe chứ?

Mẹ kiếp! Quá độc ác, không ngờ còn có thể dùng tới một chiêu như thế! Trương Anh Duệ thế mới biết, vì sao cảnh sát giao thông không quản tới trên đầu công ty bảo hiểm người ta, mà còn dám như thế trâu bò như thế: nếu như công ty bảo hiểm không ra về đáng thương, đám cảnh sát giao thông bên này dám cho bọn họ bồi thường rớt quần lắm!

Thì ra là thế, Trương Anh Duệ nhất thời cảm thấy Triết học mình học được ở thời gian học cấp 3 vẫn là rất hữu dụng: giữa vạn vật luôn luôn có liên hệ tất yếu.

Lẽ nào mình nên là lật lại sách giáo khoa chính trị cấp 3 một chút đi?

...

Cáo từ Vương Ba, Trương Anh Duệ chậm rãi lái xe chạy trên đường, lấy tính điều khiển vang danh hậu thế của BMW, cảm giác lái xe này quả thực không tồi, cái loại cảm giác tùy tâm sở dục này, quả thực không phải chiếc xe Poussin và xe buôn bán BuickLGL8 trước đây trong công ty có thể so sánh, giống như là mình vừa nghĩ muốn biết cái gì, trong lòng hai vị Vương Hải Triệu và Trương Bình Tuấn kia trái lại liền nghĩ tới cái đó, oa ca ca. . .

Hả? Trương Anh Duệ sừng sốt, vội vàng dừng xe lại bên đường: không đúng? !

Vừa nghĩ đến chuyện đó, làm cho Trương Anh Duệ lại càng hoảng sợ!

Vào lúc Vương Hải Triệu dẫn mình đi xem phòng làm việc của Chu Tử Hào kia ở bên Hội đồng nhân dân, lúc đó mình không biết Triệu Văn Đường vì sao lại an bài cho mình một gian phòng làm việc như vậy, vô ý thức muốn biết Vương Hải Triệu là nghĩ như thế nào, sau đó trong bụng Vương Hải Triệu quả nhiên là đi suy nghĩ tới chuyện mà mình muốn biết rằng. . .

Chuyện gì xảy ra? Từ lúc nào mình có thể làm cho người khác nghĩ tới một chút bí mật mình muốn biết chứ? !

Ngơ ngác ngồi ở trong xe, chuyện tự mình vừa ý thức được này, làm cho tim Trương Anh Duệ liên tục nhảy dựng lên đập bang bang: đây rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?

Trong lúc nhất thời, Trương Anh Duệ ngơ ngác ngồi ở trong xe, tâm loạn như ma, các tư liệu lúc vừa phát hiện thân mình có dị năng kiểm tra ý nghĩ trước đây, liên tục hiện lên ở trước mắt Trương Anh Duệ. . .

Sau khi các loại tư liệu hiện lên ở trong lòng của Trương Anh Duệ, một cái ý niệm hoang đường hiện lên ở trong đầu của Trương Anh Duệ: chẳng lẽ là. . . Dị năng của mình thăng cấp?

Cái ý nghĩ này thật là là quá mức hoang đường và lớn mật, ngay cả Trương Anh Duệ cũng đều cảm thấy ý nghĩ này của hắn có chút thiếu sót và sai lầm: mình có Thiên Nhân hoặc là Tâm Thông chính là lão thiên gia rất cho mình mặt mũi, mà Thiên Nhân hay Tâm Thông của hắn còn có thể thăng cấp? Này. . . Này. . . Làm sao có thể?

Mà nếu không phải là như thế, vậy một màn kia là chuyện gì xảy ra? Lẽ nào nói là trùng hợp? Mà nếu quả thật là trùng hợp mà nói, cái trùng hợp này cũng không tránh khỏi quá mức trùng hợp đi.

Có cái ý nghĩ này, Trương Anh Duệ không còn có tâm tư lái xe hóng mát nữa, lập tức dùng cái Ipad2 mới vừa mua lên mạng điều tra xem. Khoa học kỹ thuật phát triển cũng có chỗ tốt, ví dụ như là cái Ipad2 này có thể dùng tín hiệu 3G lên mạng, tùy thời tùy chỗ đều có thể lên mạng tìm thứ gì mình cảm thấy hứng thú, tất cả điều này, hiển nhiên là tiện lợi hơn.

Nửa giờ sau, Trương Anh Duệ bỏ Ipad2 ra, trên mặt hỗn loạn là vẻ hưng phấn, chờ mong và lo lắng.

Vừa tra được tư liệu, làm cho Trương Anh Duệ biết, dựa theo thuyết pháp của Đạo gia hay Phật gia, loại năng lực Tâm Thông hay Thiên Nhân này của hắn, quả thực là có thể theo công lực đề thăng mà không ngừng hướng tới tầng thứ càng cao hơn mà rào bước tiến lên, nói đơn giản, chính là thăng cấp, mà nếu là thăng cấp, sau khi thăng cấp sẽ có cái dạng đặc thù gì, cũng nói không tỉ mỉ, chỉ nói là có "Đại thần thông". .

Nhìn đến chỗ này, Trương Anh Duệ cũng muốn chửi má nó : tôi chửi! Lão tử cũng biết có Đại thần thông, nhưng Đại thần thông này, rốt cuộc là thứ gì vậy? Cái "Đại thần thông" chết tiệt này, rốt cuộc là có khả năng gì chứ?

Đáng tiếc, tất cả những thứ này đều chưa biết được.

Bất quá, nếu như nói Tâm Thông của hắn thăng cấp, trái lại cũng không phải là không thể chấp nhận được. Dù sao thứ nghịch thiên như "Tâm Thông" của hắn cũng đều xuất hiện được, nếu như nói mình ngay từ đầu thu được là năng lực Tâm Thông sơ cấp, hiện tại thăng lên một cấp, tựa hồ cũng không phải quá khó chấp nhận.

Nhưng một bước thăng cấp này rốt cuộc là thăng cấp như thế nào? Thăng cấp này đòi hỏi cái dạng điều kiện gì? Trương Anh Duệ cũng hoàn toàn mù mịt không manh mối, vấn đề này mới là làm cho Trương Anh Duệ đau đầu : không nghĩ ra vấn đề, nếu như cái sự thăng cấp chết tiệt này là thật mà nói, vậy sau này lão tử làm thế nào mới có thể làm cho mình thăng cấp?

Ngồi ngẩn người một lát, Trương Anh Duệ bỗng nhiên nghĩ đến một vấn đề: đã biết dị năng rốt cuộc là thăng cấp thật sự hay là trùng hợp cũng không biết rồi, nghĩ nhiều như vậy làm gì? Việc cấp bách, chính là nghiệm chứng một chút xem dị năng này rốt cuộc có phải là thực sự thăng cấp hay không. Về phần kiểm nghiệm thế nào? Biện pháp rất đơn giản, tìm một người thử xem là sẽ biết ngay.

Có cái ý nghĩ này, Trương Anh Duệ nhất thời cảm thấy cả người đều thoải mái hơn nhiều: đúng là, mặc kệ là trùng hợp hay là thực sự thăng cấp, nước đến thì tường ngăn đi, nghĩ nhiều như vậy để làm gì?

Khi không cần xem sắc mặt của người khác nữa, Trương Anh Duệ bắt đầu từ từ lộ ra bản tính của mình.

Chương 63: Phải Chúc Mừng Một Chút

- Con trai, con thật là sự là Đại biểu Hội đồng nhân dân ?

Nhìn giấy chứng nhận đại biểu của Trương Anh Duệ, trong đầu Trương Đức Vĩ bối rối, không thể nói rõ là kích động hay là hưng phấn, có lẽ nói là cả kích động và hưng phấn đều có, còn có chút không dám tin tưởng, tay cầm giấy chứng nhận Đại biểu Hội đồng nhân dân huyện của Hội đồng nhân dân cũng đều liên tục run run.

Ở trong lòng mộc mạc của Trương Đức Vĩ xem ra, chỉ cần là Đại biểu Hội đồng nhân dân, dù cho chỉ là Đại biểu Hội đồng nhân dân huyện, vậy cũng đã là người trong thể chế. . . Gia đình đã mấy đời cũng không có xuất ra một người ở trong chính phủ, con trai mình lại có thể bỗng nhiên thành người ăn com nhà nước, Trương Đức Vĩ hưng phấn và kích động đến như vậy, trái lại cũng có thể hiểu được.

Lại nói tiếp, cái nhìn này của Trương Đức Vĩ kỳ thực trái lại cũng không tính là sai lầm, Đại biểu Hội đồng nhân dân cũng có thể tính là người trong thể chế, chỉ bất quá Đại biểu Hội đồng nhân dân và người ở trong thể chế khác nhau ở chỗ, Trương Anh Duệ không thể lĩnh tiền lương ở trong thể chế. Đương nhiên, người ở trong thể chế nói không chừng cũng đồng dạng nhìn Trương Anh Duệ mà ước ao muốn chết. . . Ai dám giống như Trương Anh Duệ lái một chiếc BMW chạy loạn như vậy chứ?

- Ba xem, không phải giấy chứng nhận đại biểu cũng ở trong tay ba rồi sao, cái này chẳng lẽ còn có thể giả sao?

Trương Anh Duệ cười nói:

- Vậy không phải ba cho rằng con đi làm giả một cái giấy chứng nhận đại biểu tới gạt cho ba hài lòng sao?

Cái này đương nhiên không có khả năng, bị con trai nói như thế vừa, Trương Đức Vĩ rốt cục không nhịn được toét miệng cười vui vẻ, trong miệng thành kính nhắc đi nhắc lại:

- Tổ tông phù hộ, tổ tông phù hộ, cuối cùng phần mộ tổ tiên Trương gia chúng ta bốc khói xanh rồi.

Bạch Tuyết đồng dạng cũng vui vẻ vì Trương Anh Duệ trở thành Đại biểu Hội đồng nhân dân huyện, Trương Anh Duệ trở thành Đại biểu Hội đồng nhân dân huyện kiêm Ủy viên Thường ủy Hội đồng nhân dân huyện, Bạch Tuyết quả hiểu cái này có ý nghĩa gì với việc kinh doanh của mình: sau này việc kinh doanh của mình, có người nào dui mù dám tới cửa tìm phiền toái chứ, muốn tìm xui xẻo sao? Vậy thuận túy là chán sống, trước đây những thứ cần dùng chuẩn bị cho ban ngành chính phủ, từ nay mình cũng không cần tiếp tục chuẩn bị nữa, bọn họ còn phải cặng đề tâm giúp mình làm việc hơn so với trước đây.

Nghĩ tới hồi trước mình muốn mưu cầu một tư cách Đại biểu Hội đồng nhân dân huyện, lấy nhân mạch của nhà mình, cũng đều là không làm được.

Tâm tình vui vẻ, Bạch Tuyết cười nói với Trương Đức Vĩ:

- Cái này còn có thể làm giả được sao, hơn nữa không chỉ là Đại biểu Hội đồng nhân dân huyện, hiện tại Anh Duệ còn là Ủy viên Thường ủy Hội đồng nhân dân huyện kiêm huyện Phó chủ nhiệm Ủy ban công tác pháp chế huyện nữa đó, ở trong lúc hội nghị Đại biểu Hội đồng nhân dân huyện kết thúc, quyền lực của Thường ủy này là khó lường đó. Sau đó lúc gọi Anh Duệ, sẽ không thể gọi là quản lý Trương nữa, phải gọi là chủ nhiệm Trương mới đúng.

- A?

Trương Đức Vĩ mở to hai mắt nhìn, vẻ mặt giật mình. Vốn tưởng rằng cái chức đại biểu này của con trai mình, chỉ là vào ngày họp của Hội đồng nhân dân huyện mới có chuyện, nhưng hiện tại nghe lời này của Bạch Tuyết, chẳng phải là nói chuyện bình thường ở trong huyện, con trai cũng có thể lên tiếng đi? Vậy quyền lợi kia có thể to lắm, không khỏi đành hỏi:

- Vậy. . . Cái chức Ủy viên hội Thường ủy này, là cái cấp bậc gì?

- Không có cấp bậc, bất quá nếu như nhất định phải làm so sánh, đại khái cũng phải tương đương với Phó khoa.

Bạch Tuyết suy nghĩ một chút, lúc này mới không chắc lắm nói, quan hệ trong đó, cô ta cũng chỉ là mơ mơ hồ hồ.

- Là như thế phải không?

Trương Đức Vĩ nhìn về phía con trai mình.

- Không sai biệt lắm chính là cái dạng đó đi.

Trương Anh Duệ gật đầu, hẳn cũng là nghĩ như vậy. Ở trong cái nhìn của hắn, nếu là Phó Thủ, như vậy cũng phải tương đương với Phó khoa đi?

Tuy rằng Triệu Văn Đường đường đường là chính xử, nhưng Trương Anh Duệ chưa từng có nghĩ tới h mình làm Phó thủ cho Triệu Văn Đường, lại có thể trâu bò hờ hết tự nhận mình là Phó xử, người ta là Bí thư Huyện ủy, đường đường là người đứng đầu, mình có thể so sánh được sao?

- Cấp Phó khoa?

Trương Đức Vĩ tự động đem mấy chữ "không cấp bậc" với "tương đương" cấp Phó khoa này bỏ qua, chỉ nhớ kỹ ba chữ "cấp Phó khoa", miệng há ra không thể ngậm vào:

- Vậy không phải không khác gì với Phó Chủ tịch thị trấn lắm?

Vừa nghĩ mình ngay cả tổ trưởng của thôn nhỏ cũng không lên được, con trai mình lại có thể là cấp bậc Phó Chủ tịch thị trấn, trước mắt Trương Đức Vĩ nổi lên một trận hoảng hốt, mũi không khỏi có chút chua xót:

- Liệt tổ liệt tông phù hộ a, con trai con rể cục có tiền đồ, ngày mai phải đi tới phần mộ tổ tiên hoá vàng mã cầu xin tổ tông.

Phản ứng của Trương Đức Vĩ, làm cho Trương Anh Duệ có chút chua xót trong lòng, Trương Anh Duệ không thích loại không khí này, liền bày ra một trò đùa nhỏ để thay đổi bầu không khí của lão cha mình một chút:

- Ba, đây đã tính là gì, nói không chừng sau này con còn có cơ hội trở thành Đại biểu Hội đồng nhân dân Thành phố, Đại biểu Hội đồng nhân dân tỉnh đó, một cái chức Đại biểu Hội đồng nhân dân huyện thì tính là cái gì. . . Ừm, lúc này ba nên gọi một cú điện thoại cho mẹ con, bảo mẹ con chuẩn bị một mâm cơm nước thật tốt mới đúng.

- Đúng đúng!

Lời Trương Anh Duệ nói trong nháy mắt nhắc nhở Trương Đức Vĩ, Trương Đức Vĩ lập tức đứng dậy, luống cuống tay chân lấy điện thoại di động ra, bấm bấm dò dãy số, thanh âm kích động đến mức run rẩy nhẹ nói với Trương mẫu:

- Mẹ Anh Duệ, nhanh lên, chuẩn bị một bàn cơm nước thật tốt. . . Không không không, một bàn thì thiếu, bà trước tiên gọi điện thoại thông báo cho đám người thân bạn bè của chúng ta, sau đó căn cứ vào số người trực tiếp đến khách sạn trên thị trấn đặt vài bàn tiệc rượu. . . Cái gì mà tôi uống rượu say chứ? Tôi nào có say đâu, nói cho bà biết, Anh Duệ hiện tại là Đại biểu Hội đồng nhân dân huyện chúng ta, còn là Ủy viên Thường ủy Hội đồng nhân dân huyện, Phó chủ nhiệm Ủy ban công tác cái gì đó pháp chế, là một chức quan rất có quyền lợi. . . Con trai hiện tại là cái cấp bậc gì? Tôi tìm người hỏi, nói là cấp Phó khoa, cùng cấp bậc với Phó Chủ tịch thị trấn.

Trương Anh Duệ rõ ràng nghe được, ở bên đầu kia điện thoại vang lên "rầm" một tiếng, tựa hồ là mẹ mình vừa đánh nát vật gì đó.

Trước đó còn nói với Vương Hải Triệu tối nay mời người ta ăn cơm, xem ra bữa cơm tối với Vương Hải Triệu đành phải dời đến buổi tối ngày mai rồi, trong lòng Trương Anh Duệ: nhưng cái này phải nói thế nào với Vương Hải Triệu chứ? Vừa bảo buổi tối mời khách, chỉ chớp mắt mình lại sẽ bỏ bom người ta? Không thể nào nói được, nếu không bảo Vương Hải Triệu cùng nhau qua ăn? Đúng! Nên là như thế !

Trong tay nắm chặt Trương Anh Duệ điện thoại di động. do dự không chắc.

Đúng lúc này, điện thoại di động vang lên: là điện thoại của Vương Hải Triệu.

Mới vừa nhận, không đợi Trương Anh Duệ nói cái gì, Vương Hải Triệu liền nói một tràng xin lỗi:

- Anh em, thật ngại quá, tối nay ông chủ có chút việc, đêm nay tôi không tới được đâu.

Cái gì gọi là buồn ngủ lại có gối đưa qua gối đầu chứ? Chính là đây! Vừa rồi còn phát sầu phải nói như thế nào việc mình bỏ bom Vương Hải Triệu tối ngày hôm nay đó, điện thoại bên này lại gọi tới, trong lòng Trương Anh Duệ đại hỉ, ngoài miệng vẫn là liên tục biểu thị không có vấn đề gì:

- Tối nay vừa vặn cùng người trong nhà uống một chén, giữa anh em chúng ta còn nói ngại gì? Buổi tối ngày mai lại tới uống là được.

Hắc! Lão tử thật đối trá. Đối với sự đối trá của mình, Trương Anh Duệ đập máy xong lại không cho rằng đó là vô liêm sỉ, trái lại có chút đắc ý dạt dào.

- Ai vậy? Làm sao tên này lại quen thuộc như thế?

Nghe được cái tên Vương Hải Triệu này, Bạch Tuyết hơi nhũn mảy, chung quy cảm thấy tên này rất quen thuộc, nhưng trong khoảng thời gian ngắn không nghĩ ra.

- Thư ký của Bí thư Huyện ủy Triệu.

Người này giao tình với Bí thư Huyện ủy từ lúc nào mà lại tốt như vậy? Nhìn vẻ mặt Trương Anh Duệ dường như không có việc ấy, Bạch Tuyết vỗ vỗ cái trán, trong lòng ước ao và than thở: cảm thấy chuyện này làm cho mình có chút không kịp phản ứng lại, lúc này mới qua vài ngày, vốn chỉ là một tiểu

tử nghèo hèn, lại có thể quan hệ với Bí thư Huyện ủy tốt như vậy? Còn có đạo trời nữa hay không!

Trong lòng Trương Đức Vĩ đã có chút thất vọng: nếu như tối ngày hôm nay có thể mời được Thư ký của Bí thư Huyện ủy đến cùng ăn bữa cơm này, vậy mới tài thật là có mặt mũi, đáng tiếc, thật là đáng tiếc.

Nghĩ đến trước đó đã kêu gọi với Vương Ba, lúc này quên mất Vương Ba chính là không đủ tấm lòng, người ta vừa mới giúp mình làm tốt biển số xe đó, suy nghĩ một chút, gọi tới số của Vương Ba :

- Đội trưởng Vương, đêm nay bạn bè thân thích của nhà tôi đều tề tụ, thế nào, cùng đi qua vui vẻ chứ?

Hả? Vậy ý tứ chính là hoạt động chúc mừng mang tính chất gia đình bọn họ sao? Loại chúc mừng tính chất này còn lôi kéo mình đi? Đó chính là thật sự không coi mình là người ngoài, trong lòng Vương Ba đại hỉ, vội vàng cuống quýt đáp ứng:

- Đi! Khẳng định phải đi, không đi tôi liều mạng với cậu, nói, ở chỗ nào.

- Ba, ở chỗ nào?

Vừa rồi lúc nghe ba với mẹ mình nói, Trương Anh Duệ chưa biết, liền che điện thoại di động thấp giọng hướng về Trương Đức Vĩ hỏi.

- Ở quán ăn bên cạnh bệnh viện thị trấn đó.

Trương Đức Vĩ nói, đám cán bộ bình thường trong thôn đi ra ngoài ăn, đều là đi tới quán ăn đó, ở trong cái nhìn của Trương Đức Vĩ, quán ăn kia đã đủ đẳng cấp.

- Không tốt.

Trương Anh Duệ nhướng mày, mình hôm nay coi như là áo gấm về quê, còn ăn ở quán ăn trên thị trấn? Cái này. . . Không khỏi có chút quá mất mặt, suy nghĩ một chút, Trương Anh Duệ cảm thấy không bằng thẳng thắn trực tiếp đem đám bạn bè thân thích đều tới trong thị trấn, rồi trực tiếp đặt vài bàn ở nhà khách Huyện ủy, bất quá nếu như là như vậy mà nói, lúc trở lại đã không còn sớm, ở nông thôn đã sớm không còn xe đi về, xem ra mình phải phải người đi đón.

Quyết định được chủ ý, Trương Anh Duệ hướng Vương Ba hỏi:

- Liền ở nhà khách chính phủ huyện và Huyện ủy đi, đội trưởng Vương nghĩ thế nào?

Vương Ba cũng là xuất thân từ nông thôn, đại thể cũng biết ý tứ của Trương Anh Duệ khi an bài như thế, đây chính là lúc cấp thẻ diện cho Trương Anh Duệ, liền đáp ứng:

- Không thành vấn đề, liền quyết định ở tại chỗ đó đi. . . Một hồi nữa tôi gọi điện thoại tới bên nhà khách, đặt sẵn đồ, cậu cảm thấy cần mấy bàn? Đại sảnh hay là buồng riêng? Phải nói trước mới được, tôi chỉ hỗ trợ giúp chọn tiệc rượu, còn tiền thì cần cậu xuất ra.

- Tất nhiên, người khác xuất ra tôi có thể chịu được sao.

Trương Anh Duệ cười nói, trong lòng ngực tính toán một phen:

- Đại sảnh đi, phòng chừng phải năm sáu bàn.

- Năm sáu bàn? Vậy đặt sáu bàn đi.

Vương Ba dừng một chút, đại khái là tự hỏi vấn đề, còn nói thêm:

- Sáu bàn vậy phải tới 60 người, nhiều người như vậy, lúc buổi tối trở lại sợ là không có xe, như vậy đi, tôi bắt chuyện với bên trạm vận chuyển hành khách một chút, trực tiếp bao hai chiếc xe đi qua, trực tiếp đến thôn của cậu đón người tới, ăn xong rồi lại đưa trở về.

Vương Ba lo lắng vậy phải nói là chu đáo, ngay cả loại da mặt mày như Trương Anh Duệ này cũng đều nghĩ có chút ý ngại ngùng, nờ nự cười hai tiếng hắc hắc:

- Vậy phiền phức Vương ca rồi.

- Khách khí cái gì, loại chuyện tốt này, cậu không tìm tôi hỗ trợ tôi mới mất hứng đó.

Bạn đang đọc truyện *Quyền Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 64: Mở Rộng Tâm Mắt

Trương Đức Vĩ không biết Vương Đội trưởng mà con trai nhắc đến là ai, Bạch Tuyết thì chắc chắn biết, nghe Trương Anh Duệ nói về Vương Ba như vậy trong lòng cảm thấy vui, vui chính là Anh Duệ hiện giờ đã có bản lĩnh rồi, chính bản thân mình đã tận mắt thấy hắn, trước kia từ 1 kẻ còn cần chính mình nâng đỡ mà giờ đây trong nháy mắt lại biến thành kẻ làm cho người ta có chút không giám nhận thức, có thể nghĩ là biết sau này việc làm ăn của mình nhất định càng làm càng thắng lớn???

Nhìn Bạch Tuyết, Trương Anh Duệ có chút buồn bực chụp vỗ đầu:

- Sao lại quên cái vị này nhỉ?

Vội vàng hỏi Vương Ba:

- Đúng rồi Vương Đội trưởng, Bạch đội trưởng có ở đây không?

- Có?

- Được, tôi phải xin thỉnh giáo Bạch đội trưởng một chút.

Đầu bên kia điện thoại Vương ba cũng kịp phản ứng, tự hiểu là xong kế hoạch, đúng vậy, em gái của Bạch Băng là Bạch Tuyết, là bạn làm ăn hợp tác của Trương Anh Duệ, nghĩ đến tối hôm nay Bạch Tuyết nhất định sẽ đi, Bạch Tuyết đi chắc sẽ mời Bạch Băng, điều này có thể đắc tội với người nào đó.

- Được, chị hãy nói với Bạch đội trưởng một tiếng, buổi tối chúng ta cùng đi.

Nghe thấy Trương Anh Duệ nói muốn mời anh trai của mình, Bạch Tuyết trong lòng không hiểu thở nhẹ nhõm một hơi.

- Con trai, con vừa gọi điện với ai vậy? Cái gì mà phải đặt năm bàn sáu bàn ở huyện nhà khách? Nghe nói đồ ăn ở đó rất đắt, còn nữa ăn cơm tối muộn mới về thì làm thế nào?

Thấy Trương Anh Duệ cúp điện thoại, Trương Đức Vĩ không khỏi lo âu nói:

- Việc mời khách ăn tại nhà khách huyện đúng là chuyện giữ thể diện nhưng kinh phí lại quá lớn.

- Đại đội trưởng đại đội cảnh sát giao thông huyện chúng ta.

Trương Anh Duệ nói tiếp:

- Việc quay trở về thì không phải lo lắng gì nữa, Vương đội trưởng giúp nói chuyện với trạm vận chuyển hành khách ở bên kia, giúp chúng ta bao trọn gói ba chiếc xe buýt, bây giờ chúng ta sẽ về nhà của chúng ta đón người thân, bằng hữu gì đó đến, rồi buổi tối chúng ta lại đưa họ về.

Ai? Ai là đại đội trưởng đội giao thông huyện?

Đầu của Trương Đức Vĩ có những tiếng vù vù, Trương Anh Duệ sau lại nói gì nghe không rõ: con trai tự nhiên với đại đội trưởng đội giao thông huyện có quan hệ tốt như vậy ư? Điều này thật là... Trương Đức Vĩ đột nhiên hưng phấn, nhất thời cảm giác trong lòng mình vừa rồi, bởi vì thư ký huyện ủy không thể đến mà có chút uể oải, giờ thì không phải lo gì nữa rồi.

Chỉ là một đội trưởng đội cảnh sát giao thông mà thôi, đến nỗi như vậy sao? Chứng kiến bộ dạng tinh tinh mê mê của cha mình, Trương Anh Duệ không biết nói cái gì cho phải, thôi được rồi, mình sẽ gọi điện cho mẹ vậy, nhờ bà thông báo cho họ hàng người thân, bằng hữu đợi ở nhà, đến lúc đó cùng nhau lên xe đi.

Lúc đầu, sau khi Trương Anh Duệ lái xe về nhà, biết tin con trai bỏ ra hơn 60 vạn mua hai chiếc xe mẹ hắn đau lòng đi không nổi, nhưng bây giờ mẹ hắn nhìn thấy chiếc BMW của hắn thì không còn cảm thấy con trai mua chiếc xe này đắt nữa. Mặc dù với cái giá xấp xỉ 70 vạn đã khiến cho bà phát hoảng, nhưng khi thấy Trương Anh Duệ từ trên xe bước xuống, mẹ hắn đột nhiên cảm thấy xe tốt như vậy mới có thể khiến cho thân phận con trai cao lên mấy lần.

Dù sao bây giờ con trai không phải dân chúng bình thường, là đại biểu nhân dân toàn quốc cấp huyện, ủy viên hội thường ủy, cả ngày đi trên chiếc xe máy kể cũng kỳ cục, BMW mặc dù cũng có đắt, nhưng...thời mà, xe này cũng rất tốt.

Đối với một vài bằng hữu, họ hàng thân thích của Trương Anh Duệ mà nói, có thể bọn họ đã ăn ở những nhà hàng tốt nhất nhưng cũng không bằng ăn 1 bữa ở chỗ đó. Thậm chí rất nhiều người sợ, ngay cả tụ họp cũng chưa từng đi, cho nên hiện tại, khi họ đứng ở đại sảnh nhà khách có thể dung 4 chữ “Vàng son lộng lẫy” để hình dung, tất cả mọi người đều chân chừ, rất nhiều người theo bản năng của mình vuốt vuốt y phục, khiến cho y phục ngày ngắn hơn.

Trong đại sảnh những ánh mắt kinh ngạc của một vài quan khách khiến cho rất nhiều người lúng túng, bản thân có thể tìm thấy thể diện ở quần áo, nhưng trong cái đại sảnh này so sánh với những người có tiền, thì thời khắc này cũng trở nên dị thường bần xìn.

Chẳng qua đây cũng chỉ là một thị trấn, trong thời gian này những người ăn cơm tại đây, mặc dù bỗng nhiên xuất hiện nhiều người nông dân cảm thấy kì lạ, nhưng nhà ai mà không có người thân ở nông thôn nào, thật chẳng có gì là lạ cả.

- Con trai, ăn ở đây có thích hợp không con?

Mẹ Trương Duệ thấp giọng hỏi hần, từ lúc vào đại viện của nhà khách bà cảm thấy không được tự nhiên cho lắm.

- Cái gì mà không thích hợp cơ chứ, không phải là ăn bữa cơm sao, người khác có thể ăn ở trong này, vì cái gì chúng ta không thể ăn ở trong này?

Trương Anh Duệ cười nói, kéo mẹ đi vào bên trong .

Vừa bước vào cửa, vừa hay gặp một người vội vội vàng vàng hướng đến, người này đánh giá Trương Anh Duệ một phen, chần chờ hỏi một câu:

- Xin hỏi,ngài có phải là chủ nhiệm Trương,Trương Anh Duệ không?

- Vâng là tôi.

Trương Anh Duệ gật đầu, nhìn người lạ mặt này, từ trước đến giờ chưa thấy qua, không thể không hỏi lại.

- Xin hỏi ông là?

- Ngài thật sự là Trương chủ nhiệm sao!?

Người này nhất thời vẻ mặt tươi cười.

- Chủ nhiệm Trương ngài thật trẻ.Tôi tự giới thiệu, tôi là giám đốc nhà khách chúng ta, Chủ nhiệm Trương có thể gọi tôi là lão Tống là được rồi. Khách của ngài đã đến hết rồi chứ?

Mặc dù không biết những nông dân đó là do ai mời đến, lại có thể khiến đại đội trưởng đại đội cảnh sát giao thông chào hỏi và đặt bàn, hơn nữa Vương đội trưởng cũng đã nói rồi. Người này là đại biểu nhân dân toàn quốc của huyện, kiêm uỷ viên thường uỷ hội, phó chủ nhiệm ban pháp chế, nếu người này còn trẻ như vậy mà đã có thể leo đến trên vị trí này, quan hệ chắc chắn không đơn giản, giám đốc Tống cũng không giám sơ suất.

- Đều đến rồi.

Trương Anh Duệ gật gù đầu.

- Xin hỏi một chút có thể mang thức ăn lên được chưa ạ?

Phía sau có tiếng chào hỏi đầy nhiệt tình.

- Ha, tôi nói rồi, chủ nhiệm Trương nhất định đã sớm đến rồi, hai người các anh còn không tin.

- Vẫn là Vương đội hiểu rõ tình huống hơn.

Nghe âm thanh người nói chuyện,Trương Anh Duệ nghe cũng rất quen.

Lại nghe thanh âm này:

- Ồ! Đây không phải là Vương Ba cùng Bạch Băng hay sao? Hai người bọn họ cũng đã đến rồi.

Trương Anh Duệ quay người lại chào hỏi hai vị này, nhưng không ngờ lại một thanh âm,

- Ôi, không hổ là Chính uỷ.

Tốc độ phản ứng này khiến Trương Anh Duệ xấu hổ. Lại còn Lưu chính uỷ là ai?

Trương Anh Duệ lúc này mới chú ý tới, không chỉ có hai người đến là Vương Ba và Bạch Băng mà còn cả người bạn tốt lâu năm của mình - Lưu Thành Hi.

- Lão Tống ,ông vẫn khỏe chứ?

Lưu Thành Hi vừa cười vừa hỏi chuyện,

- Mấy ngày không gặp trông ông có vẻ béo lên đấy.

- Ha ha, đều là những người lãnh đạo chiếu cố...

Giám đốc Tống ha ha cười, cũng không dám lãnh đạm.

Bất luận Trương chủ nhiệm trẻ tuổi này là cái gì, nếu ba nhân vật lớn trong đội cảnh sát giao thông đều đến đây, Giám đốc Tống cũng cần coi trọng. Đang muốn tiếp tục nói cái gì đó, không ngờ bị Vương Ba giành trước, nói với Trương Anh Duệ:

- Chủ nhiệm Trương, tôi xin giới thiệu cho anh một chút, Lưu cục trưởng cũng là chính ủy của đại đội chúng tôi.

Không đợi Vương Ba giới thiệu xong, Lưu Thành Hi cười đứng tiến lên:

- Nghe nói chủ nhiệm Trương bên này có việc vui, tôi mang da mặt dày lại đây, chủ nhiệm Trương sẽ không để tâm chứ?

Trương Anh Duệ chụp vỗ đầu: Trời ạ! Vẫn là kinh nghiệm không đủ, sao đội trưởng cùng đội phó đều mời, mà lại quên mất mời chính ủy? Đây thật sự là một sai sót, quả thật kém cỏi. Có điều là người này không phải là phó cục trưởng cục công an sao. Sao lại trở thành chính ủy cảnh sát của đại đội cảnh sát giao thông?

Trong lòng nghi hoặc, trên mặt lại không chậm trễ mà cười nói:

- Còn lo lắng Lưu cục trưởng không có thời gian, nên không giám làm phiền. Đến đây, đến đây nhanh qua bên này, mời ngồi.

Wương Ba nhìn thấy vẻ mặt nghi hoặc của Trương Anh Duệ liền giải thích:

- Lưu chính ủy là phó cục trưởng cục công an kiêm chính ủy đại đội giao thông.

À ra là vậy. Trương Anh Duệ gật đầu.

- Cha của Anh Duệ à. Ba người kia là ai vậy? Xem ra cùng với con trai của chúng ta rất là quen thuộc. Nhìn con trai đang nói chuyện phiếm với 3 người mặc đồng phục cảnh sát mẹ của Trương Duệ thấp giọng hướng Trương Đức Vĩ hỏi.

- Không có cách nào khác, bà không biết, quân hàm trên đồng phục của 3 người này đại biểu cho cái gì sao?

- Bên trái là đại đội trưởng đội cảnh sát giao thông Vương Ba, ở giữa là phó cục trưởng cục công an Lưu Thành Hi, còn bên phải là đội phó đội cảnh sát giao thông, cũng là anh trai của Bạch Tuyết – Bạch Băng. Trương Đức Vĩ thấp giọng nói với mẹ Trương Anh Duệ. Đồng thời thấy con trai của mình nói chuyện phiếm thoải mái với 3 nhân vật hiển hách như vậy, Trương Đức Vĩ về mặt cũng cảm thấy vinh dự.

Trương Đức Vĩ cũng đã gặp qua 3 người này vài lần rồi, ít nhiều cũng đã biết, còn mẹ của Trương Anh Duệ chủ yếu thời gian đều ở nhà nên cho tới giờ chưa thấy qua ba người này, vừa nghe Trương Đức Vĩ nói xong về thân phận 3 người, nhất thời bị hoảng sợ không thể tin nhìn về phía Trương Đức Vĩ hỏi:

- Anh Duệ quen biết họ như vậy từ khi nào?

- Tôi sao biết được chuyện đó.

Đối với sự thay đổi của con trai trong hơn 1 tháng qua Trương Đức Vĩ cũng không biết phải nói gì cho phải.

Trương Đức Vĩ và bà Trương nói chuyện không né tránh mà còn vô ý để thanh âm lớn vài phần, những lời này dĩ nhiên sẽ truyền vào tai người khác.

Nghe thấy những lời này trong lòng tất cả mọi người đều cảm thấy rung động vô cùng, xem ra cửa hàng của Trương Đức Vĩ lần này thật sự là phát đạt, bằng không tại sao ngay cả những người ăn trên ngồi trước lại có thể cùng con trai của họ thân mật nói chuyện như vậy.

- Không quản tiểu tử này thế nào, nếu tạo quan hệ tốt thì đó là phúc phận của nó, còn không thì đó là xui xẻo của nó.

Trương Đức Vĩ nói lời này dường như là không muốn quản tới việc của con trai mình, nhưng đến người ngu ngốc cũng có thể nghe ra ý tứ khoe khoang trong đó.

Trước đây, Trương Đức Vĩ cũng không cho rằng con trai mình mạo hiểm từ chức là tốt, hiện tại xem ra, vẫn là con trai mình có tầm nhìn xa trông rộng.

Bạn đang đọc truyện *Quyền Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 65: Là Ai?

Đã Sớm đợi ở 1 bên giám đốc Tổng nhìn thấy Trương anh duệ cùng Vương ba Vương đội trưởng, Lưu chính ủy cùng với đội phó Bạch Băng nói chuyện,cuối cùng cũng có cơ hội nói leo.

- Các vị lãnh đạo,các ông xem có thể mang thức ăn lên chưa?

Mọi người vẫn chưa làm xong đâu,gấp làm gì? Nhìn thấy họ hàng thân thích cùng bằng hữu của mình vẫn đang ở đại sảnh sợ hãi rụt rè không dám vào, những lời nói này của Tổng giám đốc khiến cho Trương Anh Duệ cũng hơi khó chịu, liếc Tổng giám đốc 1 cái:

- Cũng không việc gì phải gấp mang thức ăn lên ,nhưng Tổng giám đốc này, chúng ta nhiều người hơn một chút,có phải ông nên sắp xếp mấy người phục vụ giúp chỉ dẫn khách của chúng tôi không?

Lời này nói có thể không phải là khách khí, ý ở ngoài lời, người này quản lý thế nào vậy,không có con mắt nhìn gì cả, khách khứa vẫn chưa ngồi xuống hết,ngươi lại muốn mang thức ăn lên?Sao vậy? Ngươi đây là chê chúng ta ăn cơm chậm, muốn đuổi chúng ta đi hay là như thế nào?

Vương Ba cũng trừng mắt, vẻ mặt khó chịu nhìn Tổng quản lý:

- Tôi nói lão Tổng, ông có ý tứ gì? Có phải thành tâm muốn đuổi chúng ta đi hay không ?

Này đó lão nông dân lại không hiểu cái gì cấp bậc lễ nghĩa, nếu ở trong này va chạm khách nhân có thể làm sao bây giờ? Hôm nay là có lãnh đạo ở trong này dùng bữa, bị lãnh đạo thấy như vậy, vạn nhất bị lĩnh động cho là bất lợi công việc chính mình thì làm sao? Tổng quản lý ngậm đắng trong lòng ,vừa hay đại đội trưởng đội giao thông Vương Ba lên tiếng, Tổng quản lý hần dấm không nghe sao?

Chỉ mang khuôn mặt như khóc tang đi phân phó, cho mấy người phục vụ vội vàng đưa mấy người quê mùa chưa từng gặp vào, đồng thời ở trong lòng cầu nguyện cho nông dân trong lúc ăn cơm đừng cho mình gặp phải sự cố, nhanh chóng ăn xong rồi đi nhanh lên, cái khác cũng tiếp tục không dám suy nghĩ .

Nhìn thấy khuôn mặt của Tổng quản lý như đang than khóc thảm thiết, Trương Anh Duệ bốn người đối diện cười, có cảm giác chút thành công cầu kết với nhau làm việc xấu một lần.

- Đi, vào đi thôi.

Không thể không nói, nơi chỉ định chiêu đãi chính phủ huyện Bình, huyện nhà khách đồ ăn chất lượng quả thật không phải bàn, sắc hương vị đều đủ, ngay từ đầu vừa mới tiến vào còn hạn chế vô cùng, ngồi ở ghế trên còn chỉ dám ngồi nửa bên mông, trước mặt thì bao nhiêu là sơn hào hải vị, rất cục cựa rãi bụng hạn chế. Làm hai tuần rượu đi xuống, dưới tác dụng của cồn, mọi người rất cục bụng phía trước câu nệ, buông ra cái bụng đại khoái ăn ngon...

Mọi người xem, nói không chừng đời này cũng chỉ có thể tới nơi này ăn như vậy một lần , nếu lần này kiêng kỵ, về nhà nghĩ lại, chính mình không phải đều được hạn không thể quất chính mình hai cái?

Bừng lên ý nghĩ này, trên sáu cái bàn ,trừ cái bàn người nhà của Trương Anh Duệ,Bạch Tuyết,Vương Ba ba người bọn họ ra thì còn năm bàn còn lại đều như một trận gió cuốn mây tan.

Cơm ăn đến nửa thời gian, Trương Đức Vĩ hơi có chút cảm giác say nhìn nhìn Trương Anh Duệ, lại nhìn nhìn mấy người khác trên bàn của mình nhìn không được hỏi:

- Con trai, hiện tại con rút cuộc là đại biểu nhân dân toàn quốc, hay thành viên hội thường ủy huyện chúng ta?

Từ lúc đầu đến bây giờ Trương Đức Vĩ cũng không có muốn làm rõ ràng con trai mình rốt cuộc là ủy viên hay là một thường ủy, hơn nữa hiện tại uống rượu chưa đủ độ, trong lòng ông cũng có chút muốn khoe khoang trước mặt thân thích bằng hữu một chút " con trai của Lão tử thực có bản lĩnh",thanh âm không lớn lắm nhưng cũng không quá nhỏ, hỏi.

Những lời vừa nói ra của Trương Đức Vĩ khiến cho bằng hữu thân thích quanh mấy bàn kéo nhau lại đây: lúc này, trong lòng bọn hần kỳ thật đã quan tâm vấn đề này đây.

Dựa theo ý nghĩ mặc mạt của nhân dân, căn cứ vào quy luật chung, trung ương chính trị cục thường ủy so với trung ương ủy viên chánh trị cục lớn hơn, nhân dân thông thường đều cho rằng thường ủy, cũng chính là thường vụ ủy viên nếu so với ủy viên hơn một ít, cho nên hiện tại mọi người khẩn cấp muốn phải biết rằng, hiện tại Trương Anh Duệ rốt cuộc là đại biểu nhân dân toàn quốc thường ủy, hay là ủy viên?

Vấn đề này, kỳ thật hôm nay Trương Anh Duệ mới làm rõ được,nhưng không đợi Trương Anh Duệ giải thích cho mọi người, ngay tại vị trí ngồi bên cạnh Trương Anh Duệ, Vương Ba cười nói,đồng thời cũng là nói cho chung quanh những người này,

- Lão gia à, là ủy viên, đại biểu nhân dân toàn quốc là huyện chúng ta không có thường ủy, người ở bên trong thường ủy hội đều gọi là ủy viên.

Nghe được Vương Ba nói như vậy, mọi người tự động suy nghĩ trong lời nói Vương Ba kia " đại biểu nhân dân toàn quốc huyện không có thường ủy",

bản năng cho rằng Trương Anh Duệ còn hơi kém.

Trong đó có bá mẫu của Trương Anh Duệ. Lần này ra mặt là giữ thể diện cho cả nhà, nghe nói như thế, bá mẫu của Trương Anh Duệ bắt đầu vui sướng nói thầm:

- Chỉ là một ủy viên nho nhỏ được cái gì chứ?

Nhìn cái cách mời khách không biết còn cho rằng người làm huyện trưởng rồi sao.

Thanh âm cũng không phải lớn, người ở bàn Trương Anh Duệ cũng không có ai nghe được, nhưng một người ở cái bàn kia, cũng có nhiều người nghe được.

Loại tình huống này thực bình thường, khẳng định những người hàng xóm thân thích có lòng dạ hẹp hòi bỗng nhiên đứng lên đỏ mặt thêm hăm mộ và có chút đồ kỵ với sự phát đạt của Trương Anh Duệ.

Nhưng câu nói tiếp theo của Vương Ba khiến cho tất cả mọi người tròn tròn mắt.

- Nhưng với thân phận thường ủy so với cái danh hiệu phó chủ nhiệm ủy viên mới là đáng giá nhất, thường ủy không nhất định có nhiệm vụ thực tế nhưng có chức vụ thực tế, điều đó đều rất lợi hại, ngay cả huyện trưởng cũng phải khiêm nhường, nếu các công việc của các lãnh đạo không làm tốt, đại biểu nhân dân toàn quốc huyện là có quyền lợi đưa ra bãi miễn chức vụ của người đó.

Gi? Tiểu tử Trương gia này lại còn là phó chủ nhiệm? Ngay cả Huyện trưởng thấy hẳn đều phải khách khách khí khí?

Có câu nói này của Vương Ba, trên mặt Trương Đức Vĩ nhất thời nổi nhạc khai hoa.

Cái vị kia vừa mới nói lời châm chọc, sắc mặt lập tức trở nên trắng bệch, bản thân vừa mới nói, nhưng vài người cũng đã nghe thấy, điều này là nói xấu Trương Anh Duệ sau lưng để Trương Anh Duệ nói một chút, sau này bản thân có việc phải thỉnh cầu Trương Anh Duệ, bọn họ không giúp đỡ không nói, lại còn lên mặt tự kiêu đuổi đi ra?

Người bàn này nghe lời bá mẫu Trương Anh Duệ, nhìn về phía người này có chút gì đó không đúng.

Khi giải thích cho người dân, ba từ "phó chủ nhiệm" dường như có uy lực, mặc dù đều là chủ nhiệm, nhưng từ đó vẫn khẳng định là quan. Nói như vậy, vừa giúp bằng hữu thân thiết thì trong lòng đã mở ra những tính toán: mặc dù tiểu tử Trương Anh Duệ hiện tại đã là phó chủ nhiệm rồi, tối thiểu điều đó cũng là một chức quan không to cũng không nhỏ rồi nhỉ?

Đến nỗi người mà Vương Ba nói có quyền bãi miễn những lãnh đạo chủ yếu ở cấp địa phương, điều này ai cũng không nghe thấy lọt tai: có thể bãi miễn Huyện trưởng chỉ có thị trưởng cùng thị ủy bí thư nha, huyện đại hội đại biểu nhân dân toàn quốc làm sao có thể?

Kỳ thật những tiêu chuẩn mẫu mực của chính phủ, trật tự của tứ bộ gánh hát là đảng ủy, đại biểu nhân dân toàn quốc, chính phủ cùng hội nghị hiệp thương chính trị như vậy sắp xếp xuống dưới, dù sao trên danh nghĩa, chính phủ chủ yếu lãnh đạo vẫn là đại hội đại biểu nhân dân toàn quốc, không ai lớn, mặc dù là tỉnh trưởng, cũng chỉ có thể ở phía trước hơn nữa một cái "đại biểu", nếu không thể ở đại hội đại biểu nhân dân toàn quốc hội nghị thượng bị thông qua, vậy cũng bị vượt xuống dưới —— đến lúc đó người này đã có thể mất quá.

Cũng không phải là không có tiền lệ như vậy, thậm chí từng có một vị còn không có ở tỉnh đại hội đại biểu nhân dân toàn quốc, lúc đầu còn treo cái mũ đại biểu của tỉnh, kết quả là không biết họ gì, kết quả rốt cục chọc giận các đồng僚, ở tỉnh đại hội đại biểu nhân dân toàn quốc biểu quyết trên đại hội không có đạt được quy định tỉ lệ số phiếu, thay mặt tỉnh trưởng "đại biểu" bị lấy xuống, cuối cùng lại ngay cả phó tỉnh trưởng đều không có làm được, thành lúc ấy trên quan trường một chuyện cười.

Đương nhiên, trong chuyện này tự nhiên không phải nói đại biểu nhân dân toàn quốc muốn bãi miễn là có thể bãi miễn, trong chuyện này liên lụy nhiều, nhưng không thể nghi ngờ cái đúng, cơ cấu đại hội đại biểu nhân dân toàn quốc này tương đối có quyền lợi.

Đang nói chuyện, điện thoại Trương Anh Duệ bỗng nhiên vang lên. Lấy điện thoại cầm tay ra xem dây số hiển thị, Trương Anh Duệ có chút kỳ lạ, ủa? sao lại là Vương Hải Triệu?

- Vương ca, có cái gì dạy bảo?

Mặc dù không biết Vương Hải Triệu sau đó gọi điện thoại cho mình có chuyện gì, Trương Anh Duệ vẫn cười nói với Vương Hải Triệu.

Wang Hải triệu cũng không khách khí với Trương Anh Duệ, thanh âm nghe có chút dồn dập:

- Người anh em, lúc này tôi đang ở nhà khách huyện tiếp lãnh đạo ăn cơm, vừa mới từ đại sảnh qua đây thấy một người giống cậu, có phải cậu không?

- Ai?

Trương Anh Duệ lạng đi một chút, thật hay giả đây?

- Vâng, đây không phải lãnh đạo nâng đỡ sao, đại gia nhà chúng tôi, thân thích bằng hữu đều ở đây chúc mừng? Còn có huyện cục Lưu cục, huyện đại đội Vương đội trưởng cùng Bạch đội trưởng cũng có mặt...anh ở đâu tiếp lãnh đạo đây? nếu không tôi đi kính lãnh đạo một cốc?

- Không cần, như vậy đi cậu chờ một chút, tôi qua kính chén rượu... Chuyện tốt như vậy tôi không qua uống chén rượu kỳ cục.

Vương Hải Triệu thấp giọng nói, tựa hồ hẳn giờ phút này là đang ở ngoài gọi điện thoại cho Trương Anh Duệ.

- Cái này cũng ngại?

Khiến bí thư huyện ủy mời rượu mình? Hơi quá?

- Phải làm, không có tới uống chén rượu mừng này chính là không phải anh em của tôi, nếu biết cậu ở đây tôi còn không xuống, huynh đệ còn có thể ngáng đầu lên sao?

Trước đây Vương Hải Triệu không đến bữa cỗ buổi tối ngày hôm nay, trong lòng có chút tiếc nuối, hiện tại xác định Trương Anh Duệ thật sự đãi khách tại nhà khách huyện, cơ hội này sao có thể buông tha?

Bên này, Vương Hải Triệu cúp điện thoại, đi nhẹ đến bên Triệu Văn Đường, thì thầm vài câu với hắn.

Triệu Văn Đường gật gù đầu, xem mọi người trên mặt có chút tò mò, cười giải thích một câu:

- Tiểu Vương vừa rồi đi lên đây, nhìn thấy ở đại sảnh có người quen, muốn đi đến chào hỏi.

- Tiểu Vương thật là người biết đối nhân xử thế ha.

Tất cả mọi người cười gật đầu, trong lòng lại ở nói thầm, vị này có thể làm cho Vương Hải Triệu này đường đường tự mình đi mời rượu, rốt cuộc là thần thánh phương nào? Hay là có quen biết nhỉ?

Mọi người cũng không nhận ra, Vương Hải Triệu thấy chó hay mèo đều sẽ đi qua mời rượu.

Bạn đang đọc truyện *Quyền Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 66: Trông Nhằm

- Ai vậy?

Nghe Trương Anh Duệ nói chuyện ngữ khí rất khách khí, ý vào mối quan hệ đã lâu với Trương Anh Duệ, Vương Ba hỏi Trương Anh Duệ.

- Triệu thư ký, Vương bí thư.

Trương Anh Duệ cười ha ha, đủ biết là có ý gì.

- Ông Vương quả là người quá nhiệt tình, nói một hồi rồi xuống đã thấy xuống kính rượu những người lãnh đạo rồi.

Những lời này, thuần túy là cho ba người mặt dẹt vàng là Vương ba, Lưu Thành Hi cùng Bạch Băng, khi huyện ủy đi ra ngoài đại biểu cho huyện ủy thư ký Triệu mời rượu Vương Ba Ba người này, ba người kia hiển nhiên, tự biết phân biệt đây chỉ là Trương Anh Duệ cất nhắc chính mình mà thôi, ngay cả nói cũng không dám.

Trương Anh Duệ cùng Vương Ba, ba người đang nói chuyện này, bên cạnh nguyên vốn là có cảm giác say Trương Đức Vĩ cũng hưng phấn, một phen giữ chặt Trương Anh Duệ, kích động trong lời nói nói đều có chút bất lợi:

- Anh Duệ a, người đến là ai? Thật là bí thư huyện ủy và Triệu thư ký?

Mấy chữ "bí thư Huyện ủy" giống như có ma lực thần bí nào đó, Trương Đức Vĩ nói cũng không lớn, nhưng sau khi Trương Đức Vĩ nói ra mấy câu này, trong nháy mắt không khí trở nên im lặng vô cùng, mọi người đang giờ đây giống như bị làm định Thần Ma pháp, ngờ ngác vẫn không nhúc nhích.

Cái gì? Thư ký của bí thư Huyện ủy lại qua đây mời rượu Trương Anh Duệ?

Mọi người trong lòng không khỏi hoài nghi, Trương Đức Vĩ đừng có mà quá lên mặt chứ? Thư ký của bí thư huyện ủy là thân phận gì? Một tháng phía trước còn bị xã hội đen thiếu chút nữa đánh chết, không có bất cứ quan hệ nào với nông dân mà, bây giờ người nói người quen với thư ký bí thư huyện ủy?

Chuyện này nghe quả thật nghe không lọt tai, cũng khó trách mọi người trong lòng đều không tin.

Trong lòng đang hoài nghi? Một người từ thang máy liền bước nhanh tới.

- Xin chào Vương bí thư.

Người trong đại sảnh dùng com, biết qua Vương Hải Triệu đứng lên chào hỏi Vương Hải Triệu hi vọng mượn chuyện này cùng huyện ủy nhất bí bắt chuyện vài câu.

Không ngờ Vương Hải Triệu đều không để ý đến hắn, thẳng hướng Trương Anh Duệ, còn chưa tới trước bàn Trương Anh Duệ, liền tiếp chấp tay nói:

- Người anh em Anh Duệ ngại quá, ngại quá, tôi đến muộn rồi, không cần phải nói, tự phạt ba chén!

Nói dứt lời, tựa hồ lúc này mới nhìn thấy Lưu Thành Hi, Vương Ba cùng Bạch Băng, chào hỏi, cười cùng ba vị này.

- Ba vị lãnh đạo cũng có mặt à, xem ra ta đây phạm sai lầm lớn rồi.

Vương Hải Triệu lần này tư thế đã tương đương thấp, toàn bộ ở trong đại sảnh dùng com, người nhận thức Vương Hải Triệu nhất thời ghé mắt, trời ạ! Tiểu tử này là ai, gì mà có chấp vậy, ngay cả đường đường huyện ủy nhất bí cũng phải xin thứ lỗi? trong huyện chưa nghe nói qua nhân vật số một như vậy, chẳng lẽ là mặt trên xuống dưới qua sông Long?

Nghĩ như vậy, trong lòng mọi người liền cân bằng: nhất định là mãnh long quá giang, nhân vật có uy tín danh dự trong huyện, mọi người không sai biệt lắm đều biết, nếu không biết người này, kia nên là mãnh long quá giang. Mới vừa rồi còn bởi vì Vương Hải Triệu không để ý đến bọn hắn mà bội cảm xấu hổ cái kia vài vị, trong lòng cũng thư thái thiết nhiều, xem ra Vương bí thư cũng không phải cố ý bỏ qua chúng ta.

Đây cũng không phải Trương Anh Duệ danh tiếng thấp, trên thực tế, nếu nói ra tên Trương Anh Duệ thì những nhân vật nổi tiếng ở huyện đều biết đến cái tên này, chỉ là tốc độ quá nhanh, mọi người còn không quen thuộc đâu.

Trương Anh Duệ đứng lên cười:

- Đâu có, đâu có... anh Vương có thể qua đây, là quá giữ thể diện cho tiểu đệ này? Hay là tôi tự phạt 3 cốc. Nếu đã phạt ba chén, còn đứng đó làm gì? Đến đây ngồi xuống cùng nhau ăn một chút.

Cái bàn trong đại sảnh nhà khách Huyện, đều có thể ngồi được hơn 10 người hiện tại tính toán đâu ra đấy chỉ ngồi 7 người mà thôi nên đồ ăn đều là có sẵn, ngồi kế tiếp Vương Hải Triệu hoàn toàn không có vấn đề.

Vương Hải Triệu giót đầy cốc đứng lên cung kính với Trương Đức Vĩ:

- Bác trai, cháu cùng Anh Duệ như người một nhà, cháu mời ngài một ly.

Bị thư ký của bí thư huyện ủy mời rượu, Trương Đức Vĩ kích động, không biết nói chút gì đó cho tốt, đứng dậy tay chân run run rót một chén rượu đích thân bưng chén:

- Không dám không dám, sau này Anh Duệ có làm phiền ngài thì xin ngài chiếu cố... Tôi, tôi xin cặn trước.

Nói xong, không đợi Vương Hải Triệu nói cái gì nữa, đưa cốc lên miệng uống liền một hơi.

Ở bên quầy từ bên kia Tổng quản lý cứ chăm chăm nhìn không ngừng: chẳng nhẽ thanh niên kia thật sự có lai lịch?

Lúc đầu, mặc dù có Vương đại đội trưởng đội cảnh sát giao thông này có thể Tổng quản lý không có coi Trương Anh Duệ là chuyện gì to tát, nhưng hiện tại Vương bí thư đều tự mình nhún nhường, chính mình không biết nhìn nhận, làm quản lý nhà khách huyện thật là vô ích rồi.

Lúc này từ dưới quầy cầm lên một chai Mao Đài, chạy chậm lại đây, về mặt cười nịnh:

- Vương bí thư ngài cũng đã tới, ha ha, lãnh đạo khổ cực, bình rượu này là đưa cho chư vị, chư vị cứ từ từ dùng.

- Hầy, vất vả cũng không phải vất vả, Tổng quản lý ngài vất vả rồi, thế nhưng... đã tặng không thể không nhận.

Vương Hải Triệu không mặn không nhạt ứng một thanh, cùng Trương Anh Duệ đám người nói chuyện ngữ khí kém thật xa.

Trong lòng Tổng quản lý động động, xem ra trước đây bản thân mình hơi lãnh đạm với người này, Vương đại bí thư mất hứng.

Bị bí thư huyện ủy cho là mình năng lực chiêu đãi không tốt, không phải là một chuyện tốt, Tổng quản lý lúc này cắn răng một cái, nặn ra khuôn mặt tươi cười:

- Lãnh đạo phê bình chính phải, hôm nay là ngày đẹp trời, nhà khách của chúng tôi cũng không thể không có cái gì biểu thị... vậy hôm nay tất cả giảm 30%.

Nghe nói như thế, Vương Hải Triệu mới xem như hải lòng, nói vài câu hay.

Tổng quản lý biết, bản thân mình không thích hợp ở trong này lâu, sau khi nói vài câu, nhanh chóng lui đi.

Thấy hai câu nói của Vương bí thư, Tổng quản lý liền giảm ba mươi phần trăm, sắc mặt của một vài bằng hữu thân thiết của Trương gia đều thay đổi. Nếu như nói lúc Vương Hải Triệu qua mời rượu trong lòng mọi người còn không thể tin nổi, giờ phút này Tổng quản lý lại nịnh hót, nịnh bợ cuối cùng cũng đánh tan tia nghi hoặc trong lòng mọi người: tuy rằng không biết người con trai trẻ ấy đến chúc rượu là thư ký của bí thư thật không, nhưng Tổng quản lý và mọi người cũng biết đến.

Cùng Trương Anh Duệ, Vương Ba bọn hắn hàn huyên vài câu, Vương Hải Triệu về mặt xin lỗi đứng lên:

- Anh Duệ lão đệ, vài vị, ngại quá, lãnh đạo còn ở trên, tôi đây làm thư ký là không thể tiếp chư vị.

Trương Anh Duệ cùng Vương Ba mấy người đương nhiên biết Vương Hải Triệu có thể xuống dưới này ngồi một hồi đã là tương đương cho mình mặt mũi. Dù sao đối với một thư ký mà nói, chỉ cần ở bên cạnh lãnh đạo, thời gian của mình liền không phải là của mình, lúc này cười đứng lên:

- Phục vụ lãnh đạo quan trọng hơn.

Cùng Vương Ba ba người trao đổi ánh mắt, Trương Anh Duệ thử thăm dò hướng Vương Hải Triệu hỏi:

- Hẳn nhiên lãnh đạo ở trong này, chúng ta chúng ta lên kính chén rượu lãnh đạo?

- Đúng! Đúng!

Vương Ba liên tục gật đầu, lại không biết lãnh đạo đang cùng người nào ăn cơm, không khỏi quay đầu trung cầu ý kiến Vương Hải Triệu:

- Vương Bí thư, chúng ta lúc này đi, thích hợp sao?

Vương Hải Triệu hiểu rõ được ý tứ Vương Ba hỏi, lo lắng đừng phải lãnh đạo không muốn bị người đã quấy rầy bữa tiệc, hơn nữa đêm nay bữa tiệc Triệu Văn Đường cũng không có cái gì quan trọng, cười gật gật đầu:

- Không có gì không thích hợp, mọi người có tâm là được rồi.

Nghe Vương Hải Triệu nói như vậy, Vương Ba yên tâm.

Chờ Trương Anh Duệ bốn người từ trong nhà ăn đi ra, Triệu Văn Đường cười hỏi Vương Hải Triệu:

- Nói như vậy bọn họ còn rất nhiều người đến?

Thấy tâm tình của lãnh đạo cũng rất tốt, Vương Hải Triệu cười gật gật đầu:

- Đúng là không ít, đại khái đủ sáu bàn, khoảng gần sáu mươi người.

- Quả thật là không ít.

Nụ cười trên mặt Triệu Văn Đường không thay đổi, nghĩ nghĩ:

- Bữa cơm hôm nay đối với tiểu Trương mà nói tương đối đặc biệt, như vậy đi, chúng ta xuống cũng góp vui, tiểu Vương đợi lát nữa chào hỏi các đồng chí nhà khách.

- Vâng, lãnh đạo, tôi biết.

Vương Hải Triệu lập tức gật đầu.

Chào hỏi cái gì? Tất nhiên là bắt chuyện tiếp đón bí thư huyện ủy đều lên tiếng, nếu vẫn chỉ là cái giảm giá, thì thể diện của bí thư huyện ủy hướng chỗ nào? Đây không phải trắng trợn đánh vào mặt Triệu Văn Đường sao.

Ở trong phòng dùng cơm mấy người trong lòng lập tức đã hiểu nhân vật phía dưới kia muốn kết giao, cười và nói với Triệu Văn Đường:

- Lãnh đạo thật sự đồng tình với cấp dưới.

- Tiểu Trương vẫn là rất không tệ.

Triệu Văn Đường gật gật đầu.

- Chúng ta đây một hồi cũng đi xuống đánh chút không khí vui mừng.

Nhìn qua mập mập, như là đêm nay mời khách người trung niên nam tử cười nói đến.

Sau khi Triệu thư ký xuống dưới mời rượu, tất cả các lãnh đạo cũng đã đến, nói chuyện, huyện ủy bí thư đều đến mời rượu người không đến mời rượu, người có ý gì? Chẳng lẽ người cảm thấy người còn cứng đầu hơn so với huyện ủy bí thư sao?

Trên quan trường, sợ đúng là một người tích cực, người không đi mời rượu tuy rằng cũng không có gì, nhưng nếu như bị người có ý chí như Triệu thư ký đứng trước mặt, vậy cũng liên nguy.

Nhìn thấy không ngừng đến Trương Anh Duệ một ít bàn mời rượu những người lãnh đạo, Tổng quản lý của nhà khách huyện hoàn toàn tròn tròn mắt.

Nếu như nói nhất lúc mới bắt đầu hẳn vẫn chỉ là cảm thấy được Trương Anh Duệ chẳng qua là có chút quan hệ, nhưng nhìn đến chính ủy đội cảnh sát giao thông, đại đội trưởng cùng phó đại đội trưởng cũng là khách nhân, liền cảm giác mình chưa hiểu hết.

Về sau thư ký bí thư huyện ủy đều đã qua mời rượu, thậm chí cả huyện ủy bí thư đều tự mình qua nói nói mấy câu, Tổng quản lý liền cảm thấy được đầu óc của mình không đủ dùng: mẹ ơi, người này rốt cuộc là cái gì đến đây? Trong huyện nhỏ này khi nào thì xuất hiện một tôn đại thần như vậy?

Đối với Tổng quản lý mà nói, xuất hiện người như vậy không phải là vấn đề gì, vấn đề là sau khi tôn đại thần xuất hiện, bản thân thậm chí cũng không biết, việc này lại rất có vấn đề.

Làm như thế nào bù lại, mới là vấn đề lo lắng nhất của Tổng quản lý hiện tại.

Bạn đang đọc truyện *Quyền Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 67: Lý Đại Tiểu Thư Trở Lại

Mặc dù đã qua hơn nửa tháng, nhưng những người trong thôn vẫn đang nói chuyện say sưa về việc Trương Anh Duệ mời những vị khách kia tới nhà đó là thứ “Hành động vĩ đại”, đối với những người nông dân nửa phần tiền cũng quý mà nói, những vị khách huyện chưa từng được thấy qua cùng những món ăn ngon chưa từng được nghe qua đã làm họ mở thêm kiến thức.

Nhưng, cùng với việc khách mời rục rờ đồ ăn tinh mỹ thì việc thay đổi của Trương Anh Duệ càng làm cho người trong thôn rung động hơn.

Mặc cho mọi người muốn phá đầu mà nghĩ cũng không rõ, nhi đồng mỗi ngày dưới mắt nhìn thấy, làm sao lại có thể nói chuyện thân mật với bí thư huyện ủy, lại được bí thư huyện ủy mời rượu đây? Đúng, không sai, trước đây Trương Anh Duệ là phó tổng công ty chế khắc kim loại ở trên trấn, mọi người đều biết, cũng đều rất hâm mộ, có thể làm cái chức phó tổng giám đốc, dù thế nào cũng không dứt bỏ?

Phải nói rằng mọi người dù hâm mộ hay đố kỵ, cũng không thể không thừa nhận một sự thật, Trương Anh Duệ tiểu tử này hiện tại đang rất phát đạt, không chỉ không thông qua cuộc thi tuyển vào đoàn thể nhà nước, mọi người xem, ủy viên hội thường ủy đại biểu nhân dân toàn quốc, là một phó chủ nhiệm, đã là một cán bộ quốc gia - thật sự là giỏi, kể từ đó, mọi người chỉ có thể nghĩ đến 1 nguyên nhân trước đây: Phần mộ tổ tiên của Trương Gia, có khói nhẹ bay lên thành hình một chiếc mào, khi gia đình Trương Đức Vi đến đây thì chiếc mào này ứng lên người đứa nhỏ Trương Anh Duệ.

Đối với một mức độ nào đó, cách này nói thật cũng không tính là sai.

Kinh doanh vào quỹ đạo, hết thấy đều thuận lợi, Trương Anh Duệ trong khoảng thời gian này tâm tình không tệ, đang chuẩn bị ra ngoài 1 lúc, điện thoại bỗng nhiên vang lên.

- Ông chủ Trương có nhận ra tôi là ai không?

Người gọi đùa cợt hỏi, cô ý trâm trọc nói chuyện với Trương Anh Duệ.

Là ai đây, ai lại đùa với ta? Trương Anh Duệ không khỏi sùng sốt, lập tức một hình ảnh hơn một tháng không có liên hệ hiện ra, khóe miệng cười mỉm.

- Còn phải đoán sao, vô ích, Lý đại tiểu thư như chim oanh, cũng như đom đóm trong đêm tối...

- Ha ha ha...

Đầu bên kia Lý Tuyết Âm không nhịn được cười lớn, vừa cười vừa nói run rẩy hết cả người, không đợi Trương Anh Duệ nói hết câu đậm chân nói

- Trương Anh Duệ người học tăng bốc như vậy từ lúc nào?

Lời nói thẳng thắn của Lý đại tiểu thư, rõ ràng rất khó đón nhận, làm không tốt sẽ đắc tội với người ta, ánh mắt vừa đảo, Trương Anh Duệ cũng chuyển đề tài.

- Ha ha... không biết đại tiểu thư gọi điện thoại, có điều gì chỉ giáo ?

Được, Lý Tuyết Âm không tiếp tục cùng Trương Anh Duệ dây dưa nữa, khi nghe Trương Anh Duệ hỏi, giọng điệu trở lại bình thường:

- Không có gì, chỉ là rảnh rồi muốn tìm ai đó nói chuyện, bản đại tiểu thư thấy người rất là vừa mắt, nên muốn tìm người nói chuyện phiếm.

Là như thế này sao? Trương Anh Duệ cười vô cùng đắc ý:

- Lúc như thế này mới nghĩ tới ta sao? Hắc! Thật sự là vinh hạnh của tôi.

Trương Anh Duệ không nghĩ rằng Lý Tuyết Âm đã bị lời nói của mình gọi lại một vài sự tình, không khỏi nhớ lại trong nhà mấy ngày nay phát sinh một vài chuyện, tâm tình mới vừa rồi còn hưng phấn không thôi, giờ không khỏi có chút giảm xuống, nhin không được thờ dài:

- Tâm tình không tốt lắm, muốn đi dạo một chút.

- Vậy sao?

Trương Anh Duệ cũng không có nghĩ nhiều, một lời đáp.

- Tâm tình không tốt nên đi dạo một chút...nếu không có chỗ nào để đi thì đến chỗ tôi đi, nhân tiện giúp tôi làm việc nhà 2 ngày.

Hiện giờ, mức độ thân quen của Trương Anh Duệ và Lý đại tiểu thư đã ở mức độ nếu muốn có thể cùng Lý Tuyết Âm nói chuyện vui đùa kiểu này.

- Tôi giúp anh làm việc, anh trả tôi bao nhiêu tiền công?

Tựa hồ mỗi lần cùng người này nói chuyện, tâm tình của mình đều rất vui vẻ, tuy rằng người này nói chuyện rất là ngốc nghếch, nhưng Lý Tuyết Âm lại cảm thấy sau mỗi lần cùng người này nói chuyện cả người có thể trầm tĩnh lại.

- Tiền công thì không có, một ngày chỉ có ba bữa ăn... Phải biết rằng tôi có danh xưng là “Trương lột da”, làm việc cho tôi còn muốn tiền công? Nào có dễ dàng như vậy?

Đã mấy ngày trôi qua Lý Tuyết Âm không cười, hôm nay cũng phải nở một nụ cười xinh đẹp: hơn một tuần gần đây Lý Tuyết Âm chưa từng cười như vậy, giờ khắc này nở nụ cười nói lầm bầm:

- Đúng là thương nhân lòng dạ hiểm độc, lúc trước lẽ ra không nên giúp anh.

Ý tứ của lời này, rõ ràng là cần giải khuây.

- Tốt lắm, không đùa với cô nữa, chừng nào thì cô qua đây? Đi máy bay hay tự lái xe? Có cần tôi nói trước với ông bí thư huyện không?

Trương Anh Duệ hỏi. Vị đại tiểu thư này muốn ra ngoài cũng không phải là chuyện nhỏ, nhất là sau sự việc phát sinh lần trước, lần này Lý đại tiểu thư nếu muốn xuống, vấn đề an toàn xem ra không được phép lơ là.

- Được, như vậy đi.

Nghe Lý Tuyết Âm đồng ý nói trước chuyện này với người của huyện, Trương Anh Duệ thở dài nhẹ nhõm.

- Ok, cứ như vậy, thôi nha.

- Phụt ~~~

Triệu Văn Đường vừa mới uống ngụm trà đến miệng liền phun ra, vẫn kiên trước mắt bị nước trà làm ướt, lúc này Triệu Văn Đường cũng không để ý tới văn kiện trước mắt, tất cả tâm tư đều để ở chuyện Trương Anh Duệ nói, ho khan vài tiếng, ngữ khí không dám tin hỏi Trương Anh Duệ:

- Cái gì? Anh Duệ, cậu nói cái gì? Nói lại lần nữa xem?

Trương Anh Duệ có thể hiểu tâm tình của Triệu Văn Đường lúc này, cho nên đối với phản ứng mạnh của Triệu Văn Đường trong điện thoại, Trương Anh Duệ có thể lý giải được, hít sâu 1 hơi, nói:

- Bí thư, vừa rồi ta nhận được cuộc gọi của Lý tiểu thư, cô nói hiện tại cô đang lái xe tới đây, muốn tới huyện chúng ta giải sầu ^^!

Ta chuẩn đây, đến để giải sầu ư? Triệu Văn Đường kêu khổ trong lòng: ngài Lý Đại Tiểu thư đến giải sầu, ngộ nhờ gặp phải mệnh hệ gì, mông còn chưa ngồi ấm chỗ chẳng phải lại phải nhường người khác sao? Cứ nghĩ đến cái vị trí của mình phải vất vả thế nào mới có được, Triệu Văn Đường không khỏi có chút luống cuống, ngay cả mông cũng cảm thấy bị nóng lên 1 chút:

- Không được, an toàn là vấn đề nhất định phải coi trọng, tôi lập tức báo với Vương bí thư cùng Lưu thị trưởng, tập hợp lực lượng cảnh sát lại đây.

Ta nhỏ vào, nghe được câu nói của Triệu Văn Đường, Trương Anh Duệ có chút buồn bực: Lý Tuyết Âm tới đây là để giải sầu, người làm như thế, đến lúc đó 3 tầng lầu từ ngoài vào trong không là võ cảnh thì cũng là cảnh sát, Lý tiểu thư khẳng định sẽ buồn bực nếu thấy cảnh như vậy, giải sầu không được, người cuối cùng đen đui là người?

Nghĩ đến Triệu Văn Đường người này đối với mình không có gì sai, Trương Anh Duệ nhìn không được nhắc nhở:

- Vâng, bí thư chỉ thị thực chính xác, đúng rồi, bí thư, Lý Tuyết Âm tiểu thư nói đến giải sầu, ngài xấp xếp như vậy có phải hay không có chút...

Bạn đang đọc truyện *Quyền Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 68: Bày Thế Trận Chờ Quân Địch!

Trống không dùng như búa tạ, Triệu Văn Đường cũng không phải là người ngu, sở dĩ lúc đầu lúng túng là vì còn sợ hành động của Lý Tuyết Âm, bây giờ lúc nghe thấy Trương Anh Duệ nói liền hiểu ngay ý của hắn và nói tiếp:

- Lý Tuyết Âm, Lý Đại công chúa xuống đây là để giải sầu, nếu không ăn nói cẩn thận thì sẽ làm cho tình hình ngược lại đây.

Nghĩ đến đây Triệu Văn Đường bị dọa sợ toát cả mồ hôi lạnh:

- Cây cỏ vùng sa mạc, nguy hiểm thật! nguy hiểm thật!

Liền đáp ngay:

- Đúng như vậy là không hay lắm.

Trong thời gian đó Triệu Văn Đường cũng không biết nên làm gì bây giờ cho tốt, bỗng nhiên nghĩ đến Lý Gia công chúa xuống tìm Trương Anh Duệ giải sầu mà không biết mình phải làm thế nào, còn người này thì khẳng định là có cách.

Ở đây liên quan đến cái mũ quan của mình, Trương Văn Đường không cố được nhiều như vậy lên vội vàng cầu viện Trương Anh Duệ:

- Tiểu Trương, cậu nói xem nên làm gì bây giờ?

- Không được thả lỏng vấn đề an toàn, lần này cũng như lần trước không thể xuất hiện được nếu không chúng ta sẽ bôi đen hình ảnh chói lọi vĩ đại lần trước, rõ ràng là nãy năm gần đây chính phủ huyện ủy đã bôi nhọ hình tượng rồi!

Trương Anh Duệ không nói hai lời, đặt vấn đề an toàn của Lý Tuyết Âm lên trên hết.

Đương nhiên chuyện như vậy là cực kì cần thiết với Lý Tuyết Âm.

Đây chính là xuất phát từ việc muốn bảo vệ cái mũ quan của mình, Triệu Văn Đường gật đầu liên tục, chỉ cảm thấy Trương Anh Duệ nói câu này rất đúng lòng mình:

- Đúng! Đúng! Kiên quyết không để xảy ra chuyện tương tự, nhất định không được có một vết hoen ố nào.

Được, hắn đã nói rõ ràng như vậy thì vấn đề cũng trở lên rõ ràng, lúc này Trương Anh Duệ có cảm giác như được cầm mũi tên tiến lên:

- Đương nhiên, quân chúng ở vùng cách mạng giải phóng cũ vẫn là lương thiện, nhưng cũng khó tránh khỏi sự tồn tại của kẻ xấu, cho nên vấn đề an toàn của Lý Tuyết Âm chúng ta luôn phải chú ý cao độ, cũng phải đề phòng tiểu thư Lý Tuyết Âm này đang có tâm sự mà lại sinh ra ý định tự vẫn, điều này tin là ngài bí thư đã phải lo lắng từ sớm rồi.

- Đúng...

Mặt của Triệu Văn Đường lúc này nóng lên, đây chính là đồng chí Trương Anh Duệ đã chú ý vào mình, may là lúc này đang nói chuyện điện thoại nên ông ta cũng không sợ bị người khác nhìn thấy vẻ mặt khó coi của mình, ông ta nghĩ thầm tiểu Trương nói không sai, đây là một đồng chí tốt liền gật gù:

- Không sai, tiểu Trương cậu nói tiếp đi.

Nói cách cụ thể đi, đại khái là nên làm như thế nào, thì Trương Anh Duệ đã có ý tưởng, dự định rồi, lúc nghe thấy Triệu Văn Đường hỏi hẳn nói:

- Đúng, nếu vậy thì lần này chúng ta có thể áp dụng phương pháp canh phòng nội lòng ngoại chặt, tin chắc rằng Lý tiểu thư sẽ vui vẻ qua kì nghỉ này.
- A, trong lòng ngoại chặt, cách này hay đấy!

Mắt Triệu Văn Đường sáng lên:

- Đúng vậy, sao tôi lại không nghĩ đến điểm này nhỉ?

Lập tức Triệu Văn Đường nghĩ đây là một cách hay.

Chỉ cần bên cạnh Lý Tuyết Âm không có cảnh sát thì sẽ tránh được sự chú ý của bảo vệ, như vậy sẽ không ảnh hưởng đến Lý tiểu thư làm cho cô ấy có một tâm trạng tốt, thế thì tất cả chuyện này đã thành công rồi. Lại tiếp nữa nếu nhân cơ hội này mà được đi cạnh Lý tiểu thư, được làm quen với nàng thì con đường công danh của mình sau này sẽ có nhiều lợi thế rồi!

Nghĩ đến điểm này, Triệu Văn Đường ngồi không yên có thể, bản thân ông ta nghĩ như vậy điều này không phải tốt sao?

Trong lúc còn chưa rõ ràng Triệu Văn Đường không nhịn được liền véo nhẹ vào ấn đường, nói với Trương Anh Duệ:

- Như này đi, cậu đem kế hoạch này nói với Triệu Lâm Đồng cục trưởng cục công an và đồng chí đội trưởng Bành, cứ giao cho hai vị này phụ trách còn chính quyền bên này tôi sẽ sắp xếp.

Đối với Triệu Văn Đường mà nói, phải khẩn trương báo cáo việc của Lý đại tiểu thư này cho cấp trên, chuyện lớn như vậy mà mình không có lời chào hỏi đến lãnh đạo thì họ sẽ nghĩ gì về mình? Có phải hay không chuyện người nhà thấy có cơ hội tốt thì vút lãnh đạo sang một bên? Đây là suy nghĩ gì vậy?

Thực sự đến lúc này con đường công danh của Triệu Văn Đường đã được chủ định rồi.

- Được.

Trương Anh Duệ gật đầu.

Chuyện này cứ quyết định như vậy đi.

Triệu Văn Đường dự đoán khá chính xác, bí thư Vương Đức Thành và thị trưởng Lưu Đại Sơn rất động lòng với cơ hội từ trên trời rơi xuống này, có thể chỉ vì một người đàn bà mà hai vị lãnh đạo này phải vây quanh cũng có thể mất mặt lắm chứ nhưng cơ hội tuyệt vời như thế này mà bỏ qua thì họ không cam lòng.

Lưỡng lự cả nửa ngày, rốt cục thì hai vị lãnh đạo đã quyết định, nói với Triệu Văn Đường:

- Thật chú ý đến nhất cử nhất động của tiểu thư Lý Tuyết Âm, có chuyện gì phải lập tức báo cho chúng tôi.

Vừa nghe nói Lý Tuyết Âm sẽ đến Bành Liên Phi không nói hai lời chưa đầy 5 phút đã xuất hiện ở cửa hàng của Trương Anh Duệ: Lần trước Lý Đại tiểu thư đến đã ở trong trung đội quân cảnh huyện Bình, cả bình huyện, phòng chừng không còn có người nào quen thân Lý đại tiểu thư hơn hẳn và Trương Anh Duệ.

Dường như chỉ thời gian rất ngắn sau đó, cục trưởng Lâm đã tới rồi.

Vị cục trưởng cục công an huyện này còn trước kia còn không qua lại với Trương Anh Duệ nhưng đến giờ khi đã hơn 40 tuổi, cao 1m80, nước da ngăm đen bồng bồng khí thế anh hùng quả không hổ là làm trong ngành công an, Trương Anh Duệ mở lời.

- Hai vị, mời vào trong này.

Chuyện này rất khẩn cấp, từ kinh thành đến đây hơn 100km, mất 7 tiếng đồng hồ, Lý Tuyết Âm đã đi chặng đường dài như vậy đương nhiên mệt. Sau khi vào phòng Trương Anh Duệ cũng không để mất nhiều thời gian, nói với Bành Liên Phi và Triệu Lâm về những việc cần làm ngay.

- Như vậy nhé.

Bành Liên Phi và Triệu Lâm liếc nhìn nhau, Triệu Lâm nhàu mày:

- Đội trưởng Bành, ông có quan hệ Lý Tuyết Âm, theo ý ông thì thế nào?

- Tôi đồng ý với Trương Anh Duệ, nội lòng ngoại chặt.

Bành Liên Phi nghĩ chỉ là các huynh đệ của mình vất vả thêm một chút nhưng chỉ cần nói trước nơi mà Lý tiểu thư sẽ đến du ngoạn thì không có vấn đề gì lớn.

Bạn đang đọc truyện *Quyền Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 69: Công Chúa Giá Lâm!

Triệu Lâm và Bành Liên Phi có không ít các mối quan hệ, biết Bành Liên Phi không phải là người thích nói suông, thấy ông ta nói như vậy, Triệu Lâm liền gật đầu:

- Vậy thì cứ thế đi, nhưng chuyện này giống như là chúng ta phải tiếp đón từ ngàn dặm vậy, lúc cần thiết có thể cầu viện trợ.

Đây chính là lo xa chuyện phân chia lợi lộc, điều này Bành Liên Phi không có gì dị nghị, hơn nữa hai người đều hiểu chia lợi lộc, đợi sau khi chuyện này kết thúc tốt đẹp đến lúc đó đi luận công ban thưởng chắc chắn là không mình không thiếu một xu, ngược lại nếu mình độc chiếm thì sẽ làm mất hứng của lãnh đạo như vậy thật không có lợi cho bản thân chút nào.

- Được lắm, nếu đã vậy thì chuyện này không nên chậm trễ nữa, chúng ta mau đi sắp xếp đi.

Bành Liên Phi đứng lên, xin lỗi Trương Anh Duệ:

- Anh Duệ huynh đệ, chuyện này tôi cũng không muốn nói nhiều nữa.

Đương nhiên Trương Anh Duệ biết chuyện này rất khẩn cấp liền gật đầu, đứng dậy tiễn khách:

- Tình huống đặc biệt, tôi cũng không giữ mọi người nữa.

Nào Triệu Lâm và Bành Liên Phi dám để Trương Anh Duệ giữ lại. Không biết vị này có quan hệ gì với Lý đại công chúa mà người ta phải từ kinh thành xa xôi đến đây xem hân? chẳng lẽ mình lại không có tư cách sao? Bọn họ vội xua tay:

- Không cần tiễn, không cần tiễn, chúng tôi đang vội.

Nhưng rốt cục vẫn chưa thể yên tâm được, hai người chần chừ Bành Liên Phi dặn dò Trương Anh Duệ:

- Huynh đệ, bên chúng tôi cậu yên tâm còn bên này...

Trương Anh Duệ biết 2 người này muốn nói gì liền gật đầu nói:

- Hai vị anh trai, các anh cứ yên tâm đi.

Có lời này của Trương Anh Duệ, Bành Liên Phi và Triệu Lâm thở phào nhẹ nhõm.

Một đoàn xe dài đang yên lặng xếp hàng chờ đợi ở chỗ huyện gần với địa phương, một hàng xe đen có rèm che đứng ở ven đường, mọi người đều tưởng đó là xe của quan chức cấp cao, cũng không phải của quan huyện Huyện thái gia: Thay mặt bí thư huyện ủy, huyện trưởng Triệu Văn Đường, phó thị trưởng Lỗ Nam đại diện cho chính quyền tiếp sau là Triệu Văn Đường và phó thư kí thường vụ huyện ủy dẫn theo đoàn người.

Tuy bí thư thị ủy Vương Đức Thành và thị trưởng Lưu Đức Sơn cũng xuống đón nhưng dù sao Lý Tuyết Âm cũng không phải bà xã của họ, nghĩ đến đây, Vương Đức Thành và Lưu Đức Sơn đã phái Trương Anh Duệ dẫn đầu chính quyền Lỗ Nam ra đón tiếp, tuy lần này Lý Tuyết Âm vì sủng ái hân mà đến nhưng cũng phải có cả một đội ngũ các quan lão.

Nếu không Lý Tuyết Âm đã tìm hân, đội ngũ này nhìn mãi mà cũng không thấy hân đâu, những người này có tư cách gì mà đứng ở đây?

Chính là bây giờ không người nào dám khinh thường Trương Anh Duệ, người này tuy một bước có thể vào trong nhưng ai dám khẳng định hân không có quan hệ gì với gia đình họ Lý? Chữ tiểu tử này không đáng giá một xu, muốn cất nhắc hân không phải một câu mà xong. Huống hồ lần này Lý Tuyết Âm đến không vì tên tiểu tử này thì là ai?

Lý Tuyết Âm là ai? Là bảo bối của Lý lão tôn, Lão Lý là ai? Bây giờ là chế độ cộng hòa vẫn còn tồn tại vài vị nguyên lão, tuyệt đại đa số đều là người phương Nam, còn Lý lão là số ít người Phương Bắc, những người kia dần dần qua đời hết thì Lý lão thành người to nhất, đứng đầu phương Bắc một nhân vật như vậy ai mà dám khinh thường?

Thời tiết bây giờ hơi nóng một chút, cuộc sống sung sướng thường ngày của các lão gia một đám người đứng dưới trời nhưng cũng không ai dám chui vào xe có điều hòa, không chỉ nóng chảy mồ hôi mà ai cũng toát mồ hôi, không chịu được nhưng đều nén giận mà Lý gia cô nương này cũng là người đại

khái, qua loa chuyện chào hỏi, trời nóng thế này ai mà chịu nổi.

Thấy đám quan lão nóng đỏ mồ hôi, Trương Anh Duệ cười thầm: đúng là đã làm khó các quan lão già, nhưng e rằng không ai dám đắc tội Lý tiểu thư vào bất điều hòa.

Vẫn là nhóm thư kí có cách, thấy Lý Tuyết Âm chưa đến ngay liền vội vào xe lấy ô che nắng cho lãnh đạo, chứ bây giờ không phải là lúc chui vào xe bất điều hòa, lấy ô che cũng làm bớt đi cái nắng gắt.

- Xe đến rồi!

Không biết là ai đã hưng phấn kêu lên một tiếng.

Ngay sau đó là một chiếc Audi A4L màu trắng ở phía xa từ từ đi đến, tốc độ chậm dần rồi dừng lại trước mặt mọi người... không phải là Lý Tuyết Âm bên trong thì là ai?

Nghe thấy câu này, lại thấy chiếc xe này mọi người đều thở phào nhẹ nhõm:

- Cuối cùng cô Đại tiểu thư này cũng đến, chứ nếu tiếp tục thế này thì chúng ta không thể chịu nổi.

Tự phát, dường như là theo bản năng, các quan lão lớn nhỏ tự xếp thành hàng ngũ đến nghênh đón Lý Tuyết Âm với vẻ mặt tươi cười, bộ dạng vô cùng cung kính cứ như là nghênh đón một vị lãnh đạo cấp cao vậy.

Phía trước vẻ nghiêm túc còn giống như bao công vậy, trên mặt còn như khắc chữ “Người lạ chớ vào”, giống như các diễn viên kịch vừa mới ai lấy đèn như đáy nồi bây giờ đã biến ra vẻ mặt tươi cười nịnh hót, bước một bước thật dài đến mở cửa xe cho Lý Tuyết Âm, cười tươi như hoa cúc:

- Lý tiểu thư, ngài khỏe chứ ạ? Tôi và những người đại diện cho chính quyền Lỗ Nam hoan nghênh ngài về nhà!

Thành phố Lỗ Nam là quê nhà của Lý lão gia, những năm gần đây Lý lão gia rất quan tâm, ủng hộ đến sự phát triển của Thành phố, những người lãnh đạo này đều chịu ân huệ lớn của ông ấy, tuy câu này có chút gượng ép nhưng cũng không sai chút nào.

Tuy có tin tức phản hồi là lần này trở về Lý công chúa chủ yếu là để giải sầu nhưng ai dám chắc sau khi trở về cô ấy sẽ không đem mọi chuyện đi báo cáo với Lý lão? Bất kể có thế nào thì cũng phải gây ấn tượng tốt với vị tiểu công chúa này, điều đó có trăm phần lợi chứ không hại một chút nào.

Bạn đang đọc truyện *Quyền Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 70: Giật Mình!

Lý Tuyết Âm khẽ cười, vẻ mặt hài hòa, tự nhiên:

- Tạ thị trưởng khách khí rồi, hôm nay tôi chỉ về đây với danh nghĩa cá nhân, kinh tế của lão gia dưới sự dẫn dắt của các công phònh thịnh thế, ông nội sẽ rất vui.

Tạ Ngọc Quốc cười tươi như một đóa hoa, mình khỏ sở chò ở đây là vì cái gì? Còn không phải là vì những lời này sao!Nụ cười cũng ân cần hơn trước mấy lần vốn có chút uốn éo nhưng bây giờ cũng khom lưng:

- Lý tiểu thư, tôi giới thiệu cho cô các đồng chí trong huyện ủy, biết cô về họ đã đích thân ra nghênh đón.

Sau đó mới đến lượt những người lãnh đạo trong huyện ủy.

Rõ ràng là hợp lý tất cả đều thở phào nhẹ nhõm. Tất cả mọi người đều biết Tạ thị trưởng bắt được cơ hội này đã thao thao bất tuyệt, nếu như đặt cuộc gặp gỡ bình thường trong thời tiết như thế này thì ai mà chịu nổi?cả đời Tạ thị trưởng mới gặp được tiểu công chúa của Lý gia không ngờ lại nhanh chóng như vậy.

Trong lòng mọi người đều so bàn cãi về Tiểu công chúa Lý gia này.

Cũng đúng, tuy Tạ Ngọc Quốc dong dài đúng là không có đầu óc, đứng nói chuyện với Lý công chúa dưới trời nóng như thế này không phải là muốn đắc tội với cô ấy hay sao.

- Thử kí Triệu, chúng ta lại gặp nhau rồi.

Triệu Văn Đường bắt tay nhẹ nhàng, Lý Tuyết Âm và khẽ cười nói:

- Lần này đến đã làm các ông phiền toái rồi.

- Không phiền, không phiền.

Triệu Văn Đường không ngờ là tiểu công chúa còn nhớ đến mình, khiến ông ta thấy mình thật sáng giá, được sủng ái hơi có chút lo sợ, nhất thời không biết nói gì đó cho hay:

- Đây là việc chúng tôi nên làm.

Tuy tất cả các thành viên của huyện ủy đều đến đây nhưng nhiên nhiên là người có tư cách tiếp kiến Lý Tuyết Âm cũng chỉ có Huyện thái gia Triệu Văn Đường này thôi, người khác chỉ là đến để cho có khí thế chứ không có tư cách kia, Tạ Ngọc Quốc thấy Lý Tuyết Âm nói xong với Triệu Văn Đường liền ân cần nói tiếp:

- Lý tiểu thư, trời rất nóng, chúng ta vào trong rồi nói chuyện ...

Vốn dĩ còn muốn để Lý Tuyết Âm tán gẫu với Triệu Văn Đường nhưng lại vỗ đầu giật mình, trời nóng như vậy cứ để vị tiểu công chúa đứng thế hay sao. Biết mình sai giọng có phần nghiêm trọng, vội vàng gật đầu liên tục:

- Đúng! Đúng Lý tiểu thư chúng ta vào trong đi, trong huyện đã chuẩn bị xong rồi.

Lý Tuyết Âm không hề để ý đến những lời này là ngẩng đầu tìm Trương Anh Duệ trong đám người, mắt liền sáng lên, khoát tay:

- Chờ một chút, tôi nói chuyện với bằng hữu mấy câu.

Lý Tuyết Âm vừa nói xong, Triệu Văn Đường và Tạ Ngọc Quốc đã đỏ kị.

- Trương Anh Duệ, phần mộ tổ tiên của hần được yểm cái gì mà hần lại lọt vào được mắt xanh của tiểu công chúa Lý gia cơ chứ? Tại sao người lọt vào mắt xanh tiểu công chúa Lý gia lại không phải là ta?

Từng đôi một nhìn Trương Anh Duệ với ánh mắt đỏ kị, ánh mắt hung tàn, họ nghiêng răng nghiêng lợi hận Trương Anh Duệ đã qua mặt mình.

Tạ Ngọc Quốc cười xấu hổ, kể sách của mình đã sai lầm.

Tại sao mình lại quên mất, lần trước lúc tiểu công chúa Lý gia đến chính mình đã bố trí để tên tiểu tử này tiễn, hôm nay Lý công chúa lại đến đây vẫn xem trọng thể diện của tên tiểu tử này, hần có chút quan hệ với tiểu công chúa Lý gia xem ra mình còn vượt ngoài tưởng tượng của mình. Phải nhanh chóng hành động với tên tiểu tử này không đến lúc lại phải khóc cho chỗ ngồi của mình.

Trương Anh Duệ đứng dậy từ trong đoàn người, cười hi hi với Lý Tuyết Âm, lúc này mới híp mắt gật đầu:

- Màu da mặt thoát nhìn cũng không tồi, so với lúc trước tốt hơn nhiều, xem ra thời gian này cuộc sống của cô cũng không tồi đâu.

Choáng váng, hành động của Trương Anh Duệ lần này cực kì là vô lễ, khiến cho Tạ Ngọc Quốc và Triệu Văn Đường hoảng sợ, họ nháy mắt nhau liên hồi:

- Tiểu tử này là ai mà dám nói chuyện với tiểu công chúa Lý gia như vậy?

Họ đoán chuyện tiểu công chúa Lý gia sẽ nổi giận là đương nhiên, Trương Anh Duệ may mắn nhưng xem ra vận may cũng chỉ đến đó là dừng lại.

Tạ Ngọc Quốc và Triệu Văn Đường đã âm thầm dự liệu, sau khi về sẽ cắt đứt quan hệ với hần không sẽ bị tên tiểu tử này gây phiền hà mất.

Nhất là Tạ Ngọc Quốc trong lòng lại càng hối hận, vốn dĩ còn tưởng tên tiểu tử này sẽ biết lượng sức nhưng thật không ngờ đã không đỡ được trách nhiệm khó khăn này.

Những người khác cũng không khác biệt là mấy, vốn dĩ Trương Anh Duệ đã bị Lý Tuyết Âm coi thường, họ vui sướng khi có người gặp họa. Tiểu tử nguoi không thành rồi, không chỉ là hầu hạ không cần thận mà còn dám dùng loại ngữ khí và thái độ này nói chuyện với tiểu công chúa ư?

Tiểu tử, nguoi chết chắc rồi!

Thậm chí mấy người bên cạnh Trương Anh Duệ còn sợ bị hần làm liên lụy, cẩn thận giữ khoảng cách với hần.

- Đúng vậy, tâm trạng tốt hơn rồi, đúng là da tôi bây giờ khá hơn nhiều rồi sao?

Lý Tuyết Âm có vẻ mừng rỡ hỏi:

- Thế nào, cậu cũng thấy da tôi so với lúc trước đẹp hơn rồi sao?

Ngoài dự đoán của mọi người, tiểu công chúa Lý gia không hề nổi giận mà còn cười híp cả mắt, gật đầu, nhìn có vẻ vui mừng vô cùng.

Đặc biệt vui vẻ? Tất cả mọi người đều thấy hình như đầu óc mình có chút vấn đề:

- Mẹ kiếp, rốt cục xảy ra chuyện gì vậy? Khốn nạn, tên tiểu tử này không tôn trọng cô ta như vậy, vì sao lại không nổi giận lại còn cười hân khách sáo nữa chứ!

Một suy nghĩ nhanh chóng áp đến:

- Tôi đoán, tên tiểu tử này có quan hệ thân thích với tiểu công chúa Lý gia mới dám tùy tiện như thế chứ.

Ý thức được điều này, những người lúc trước gần Trương Anh Duệ có chút hối hận liền kéo lại quan hệ với hắn, mong có thể gần được tiểu công chúa của Lý gia, họ là gia tộc cao quý đó là chuyện trước kia không dám nghĩ nhưng hôm nay nó đặt ngay trước mắt mình không thể bỏ phí được.

Trong lúc nhất thời, bọn người kia ngay đến cả suy nghĩ ăn thuốc chuột cũng có.

Bạn đang đọc truyện *Quyền Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 71: Chứng Tỏ Sự Khó Hiểu

Lúc sau những người ở giữa, đặc biệt là Tạ Ngọc Quốc vì vừa rồi ông ta cũng lỡ mồm với Trương Anh Duệ, sau khi biết quan hệ của hắn với Lý Tuyết Âm mà lúc trước không mợn sức hắn, ông ta thấy hối hận. Ai mà biết được Trương Anh Duệ lại có quan hệ với Lý Tuyết Âm đã đến bước này? Nếu sớm biết thì đã mợn sức của người này, đáng tiếc... sau khi nghĩ một hồi, những lãnh đạo kia hắn là cũng có thể biết chứ?

Điều duy nhất an ủi Tạ Ngọc Quốc chính là, dù trước mắt không thể mợn được sức của Trương Anh Duệ nhưng cũng không có đắc tội với hắn, bây giờ muốn lấy lòng hắn cũng chưa muộn.

- Tốt lắm, lên xe đi, gấp thời tiết quái quỷ gì không biết!

Trương Anh Duệ cũng không phải người ngu, cảm nhận được ánh mắt bốc hỏa của những người kia, hơn nữa còn nhìn chăm chăm nữa, hắn nói với Lý Tuyết Âm

- Được.

Lý Tuyết Âm gật đầu, mắt lơ đãng nhìn chiếc xe BMW ở giữa rồi mắt sáng lên, không khách sáo nữa mà bước qua. Suy nghĩ sẽ làm ảnh hưởng đến thói quen dùng xe của các lãnh đạo họ thường dùng Audi, ở đây có duy nhất một con BMW, nhất định là của Trương Anh Duệ không nghi ngờ gì nữa, Lý Tuyết Âm thầm khẳng định như vậy:

- Mua xe mới rồi à? Phát tài, vẫn là bảo mã BMW? Làm lái x echo tôi một lúc đi.

Một chiếc bảo mã BMW đương nhiên là sẽ lọt vào con mắt của Lý đại tiểu thư, câu nói này của cô ấy đã rất rõ chính là muốn Trương Anh Duệ làm lái xe cho mình. Tạ Ngọc Quốc và Triệu Văn Đường nhìn nhau cười khò: “Nếu Lý Tuyết đi xe mình thì mọi người khác cũng không dám mời cô sang xe họ, thật là không ngờ Lý đại tiểu thư lại muốn ngồi xe cùng với Trương Anh Duệ, tiểu tử họ Trương, mộ của tổ tiên nhà người có khí gì vậy hả?”

Đương nhiên Lý đại tiểu thư không tìm một người đàn ông lái xe nhưng tốt thay có vài quan chức là nữ trong đó có một người biết lái xe liền đến lái xe Audi A4L cho Lý Tuyết Âm.

Bây giờ đã đến lúc ăn trưa dù có thể nào vẫn phải no cái bụng đã, đoàn xe chậm rãi đi vào nhà khách của huyện.

Nhà khách huyện đã chuẩn bị xong từ sớm chỉ chờ đoàn xe tiến vào, họ dặn nhau giữ vững tinh thần, làm tốt phần việc của mình, không lâu sau các loại thức ăn đã như nước chảy được đem ra.

Tuy chỉ là nhà khách huyện ừ nhưng trình độ của các đầu bếp tương đối khá, không thể so sánh được với các đầu bếp kinh thành, với xuất thân của Lý Tuyết Âm mà nói cô chưa từng nhìn thấy loại mâm cỗ này? Cái gì mà đầu bếp làm đồ ăn không ném? Đối với Lý Tuyết Cẩm mâm cỗ như vậy cũng chỉ gọi là sơ sài và tầm thường thôi.

Điều khiến cho Tạ Ngọc Quốc và Triệu Văn Đường ghen tị mãi không thôi chính là Lý Tuyết Cẩm không có hứng thú với các món này chỉ nếm qua một chút rồi thôi là dành nhiều thời gian để nói chuyện với Trương Anh Duệ, còn hẳn thì ngược lại ăn rất nhiều...

Thật cũng không chậm trễ hẳn và Lý Tuyết Âm cùng nói chuyện.

Triệu Văn Đường và Tạ Ngọc Quốc rất muốn tiếp cận Lý Tuyết Âm nhưng thật đáng tiếc cô lại không có ý như vậy, ăn xong cô lau miệng nhẹ nhàng rồi nói với Tạ Ngọc Quốc và Triệu Văn Đường:

- Cảm ơn thị trưởng Tạ và thư kí Triệu đã tiếp đãi nhiệt tình, chiều nay tôi đi chơi với bạn một chút, hai vị lãnh đạo công việc bận rộn không làm phiền hai vị nữa.

Tỷ Tuyết Âm nói như vậy, Triệu Văn Đường và Tạ Ngọc Quốc cũng không vui không thể che giấu sự mất mát trong lòng liền cười trừ nói:

- Nếu Lý tiểu thư muốn tự đi chơi, chúng tôi sẽ không đi theo để Lý tiểu thư phải phiền lòng.

Nói xong nghiêng đầu về phía Trương Anh Duệ:

- Tiểu Trương à, làm địa chủ phải chiêu đãi tiểu thư Lý Tuyết Âm cho tốt, bây giờ chính là nhiệm vụ mà chính quyền huyện ủy giao cho cậu đây.

Trương Anh Duệ gật đầu luôn tục:

- Các vị lãnh đạo cứ yên tâm.

Câu này... chỉ nói thế là xong sao? Tạ Ngọc Quốc và Triệu Văn Đường có chút kinh ngạc:

- Chuyện quan trọng đến tiền đồ của chúng ta như vậy, cậu lại vỗ ngực tỏ thái độ nói có một câu: “Các vị lãnh đạo cứ yên tâm”. Cho dù việc này có xong cũng không qua khỏi các mắt của lãnh đạo.

Thói quen ăn trên ngồi trước của Tạ Ngọc Quốc và Triệu Văn Đường khiến họ không vui:

- Trương Anh Duệ này làm nhúc nhích lãnh đạo rồi, như vậy làm sao làm đồng chí chia sẻ với lãnh đạo được chứ...

Hai vị lãnh đạo nhìn Trương Anh Duệ có chút không vừa lòng.

Lý Tuyết Âm liếc nhìn Trương Anh Duệ, rồi lại nhìn Triệu Văn Đường và Tạ Ngọc Quốc có chút dăm chiêu.

Vẫn là phản ứng mau lẹ của Triệu Văn Đường, thấy chuyện này có chút xấu hổ, không hay lắm, vội vỗ vai Trương Anh Duệ về mặt thỏa mãn nói:

- Được, tiểu Trương cậu và tiểu thư Lý Tuyết Âm là bạn cũng là nhân tài của huyện ta, tôi tin là cậu có thể hoàn thành nhiệm vụ này.

Câu nói này vừa có ý cổ vũ vừa có ý uy hiếp, hoàn thành công việc lãnh đạo giao phó tất nhiên là có chỗ tốt nhưng nếu làm hỏng chuyện lãnh đạo sẽ tìm cậu ta tính sổ, tất cả mọi người không phải là ngu, tuy lúc nói ra câu này Triệu Văn Đường rất ôn hòa nhưng ngầm ý trong đó thì mọi người đều nghe rất rõ.

Lý Tuyết Âm thấy cũng có chút kì lạ, bình thường Trương Anh Duệ luôn chứng tỏ mình là người thông minh sao lại phạm sai lầm trong thời khắc quan trọng này? Chẳng lẽ mình đến khiến hắn mơ màng hay sao? Nếu thế thì đúng là làm cho người ta thất vọng rồi.

Hắn sẽ làm thế nào?

- Mất hứng rồi? vừa rồi các người tính kế đã quên mất điều này?

Trương Anh Duệ cười lạnh trong lòng, đúng là lão tử ngốc ta có thể phạm sai lầm sao?

- Các vị lãnh đạo cứ yên tâm.

Trương Anh Duệ diễn tả lại một cách trịnh trọng, không giống đùa giỡn chút nào:

- Lý tiểu thư là khách của huyện chúng ta, cũng là nhân dân trong chuyện, dân thành phố Lỗ Nam rất tự hào, không chỉ còn là vinh hạnh của tôi mọi người tín nhiệm tôi nhất định tôi sẽ làm nhiệt tình.

Thế này là được rồi. Triệu Văn Đường và Tạ Ngọc Quốc cũng liếc nhìn nhau:

- Nếu tiểu tử này là đứa trẻ thì không biết là sẽ xảy ra chuyện gì?

Chương 72: Bị Theo Dõi

Mặc kệ là Trương Anh Duệ nghĩ như thế nào, vừa rồi Triệu Văn Đường và Tạ Ngọc Quốc đều khẳng định là có gì đó uẩn khúc bên trong? Làm trò trước mặt Lý Tuyết Âm tự nhiên hai người không dám hỏi, đành tự suy xét như vậy.

Nằm ngoài dự kiến của Tạ Ngọc Quốc và Triệu Văn Đường chính là Trương Anh Duệ và Lý Tuyết Âm tản bộ trên đường cái hai người giống như bước chậm trên đường vậy.

- So với kinh thành nơi này không khí nơi này có trong lành hơn.

Lý Tuyết Âm hít một hơi thật sâu, bỗng nhiên cảm thấy khoái trá.

Vị Đại tiểu thư này có không ít tâm sự, Trương Anh Duệ liếc nhìn Lý Tuyết Âm rồi nói:

- Không thể nào, không biết có bao nhiêu người hằng ngày đều hít thở không khí ở kinh thành mà sống, cô nói câu này có người nghe thấy sẽ thuê người đánh, mắng cô đấy, nếu cố hồ to một tiến “Bỏ cô nương cần đổi thân phận với người” không chừng sẽ có người xếp hàng từ phố Trường An đến tận Thông Châu đồng ý đổi thân phận cho cô đấy.

- Vậy sao? Xếp hàng đến tận Thông Châu ư? Anh có khoa trương không vậy?

Lý Tuyết Âm hơi nhếch cái môi cong, bây giờ cô đang nói chuyện phiếm với Trương Anh Duệ cầu sự tự do tự tại, thời gian không còn được là mấy đang nói chuyện với Trương Anh Duệ được một lúc, chợt Lý Tuyết Âm phát hiện mình trước kia đã quá cẩn thận.

- Cái này không thể nói là khoa trương được?

Trương Anh Duệ lắc đầu, nghiêm trang nói:

- Tôi thiếu khi có thân phận ở kinh thành có thể vỗ ngực nói với người khác, lão tử cũng đang dưới chân thiên tử. Nói ra câu này cảm thấy khoan khoái cực kì.

- Vậy sao?

Nếu không thì tôi giúp cậu có được hộ khẩu ở kinh thành nhé, cho cậu cái bộ dạng lên ngai ấy.

- Không có gì đặc biệt?

Trương Anh Duệ hoảng hốt xua tay luôn tục:

- Tôi tuy theo chân bọn họ nhưng không giống nhau, người ta hoặc có quyền hoặc có thế, còn tôi không gì cả, đến kinh thành sẽ bị người ta nuốt chửng, ngay cả có phao cũng không mạo hiểm được?

- Có người nói khoa trương như vậy sao?

Lý Tuyết Âm có vẻ không vui cố ý cãi nhau với Trương Anh Duệ:

- Nghe ý cậu, người kinh thành cứ như là người Hồng thủy ăn thịt mãnh thú vậy... chẳng phải lúc vừa cậu mới nói có người xếp hàng từ Trường An đến Thông Châu để được đổi thân phận, sao đôi là cậu cậu lại không làm?

- Tôi không giống bọn họ, người ta hoặc có tiền hoặc có thế, người như vậy đi đây đường kinh thành tôi không bằng cả con chó ở đấy thì có thể làm ăn được gì? Cô không thấy những người từ phương Bắc phiêu dạt đến đây đều phải ngủ hầm không dậy được đó sao?

Lý Tuyết Âm bắt đầu dĩ vãng:

- Đang nói trái lại, nhưng dù có nói thế nào thì cũng là sự đề ý của cậu.

- Ăn ngay nói thật.

Trương Anh Duệ cười ha ha, gật đầu nói.

- Có muốn uống chút gì đó không? Trà sữa cũng không tồi đâu.

Nhìn thấy ven đường có một quán nhỏ bán trà sữa, Trương Anh Duệ lên hỏi.

- Được.

Lý Tuyết Âm gật đầu.

- Vị đạo trường nào vậy?

- Cô đã uống trà sữa chưa?

Trương Anh Duệ hỏi, uống trà sữa, người này tương đối ít thấy, Trương Anh Duệ bình thường trở lại cũng lý giải, thân phận như Lý Tuyết Âm làm sao có thể ăn uống tùy tiện ở ven đường được, như vậy quá bằng đánh mất thân phận rồi.

- Chưa.

Lý Tuyết Âm có vẻ ngượng ngùng.

- Có hương của cam sành, hương thảo, ô mai, đu đủ... có nhiều loại cô uống loại nào?

Trương Anh Duệ cau mày ngẫm lại, mình thường ngày cũng ít khi có thời gian uống những thứ này, sao lúc vội vàng lại nhớ ra được nhiều như vậy.

Nhìn trời, Lý Tuyết Âm có vẻ do dự:

- Cậu là bản xứ, giới thiệu cho tôi nhiều loại như vậy là được rồi, tôi không đi đâu.

Quả thực thời tiết bây giờ so với trước nóng bức hơn, hai người vừa đi dưới bóng cây rừng không cảm thấy gì nhưng nếu muốn đến cửa hàng đó uống trà thì phải qua một đoạn đường không có bóng râm, điều này đối với Lý Tuyết Âm mà nói đúng là một thử thách lớn.

- Thơm như vậy mà.

- Ông chủ cho hai ly trà hương sữa lạnh.

Trương Anh Duệ nhìn về phía cửa hàng nói đùa với Tiểu cô nương.

- Chờ chút.

Tiểu cô nương đang ngồi lập tức đứng lên:

- Có ngay.

Trương Anh Duệ gật đầu, chút hơi buồn xoay người nhìn xung quanh. Chỉ trong chớp lát một chiếc Audi màu đen đã đứng bên cạnh Lý Tuyết Âm, dường như muốn hỏi cô ấy cần gì.

Còn về trong xe là ai, khi Lý Tuyết Âm mở cửa, Trương Anh Duệ chỉ thoáng thấy đó là một tên tiểu tử còn trẻ, hẳn là chưa đến 20 tuổi.

Điều khiến cho Trương Anh Duệ thấy kỳ lạ là rõ ràng Lý Tuyết Âm không vui lắm, nhưng không hề đuổi tên kia đi, thậm chí còn xua tay không cho đến bên này... hay là người của Tạ Ngọc Quốc đến lo sự an toàn cho Lý Tuyết Âm.

Gặp quý? Chuyện gì không biết? Trương Anh Duệ nhún mày chắc lưỡi.

Không để cho Trương Anh Duệ kịp hiểu có chuyện gì xảy ra, chiếc xe đã từ từ đi mất.

- Ngài cần trà sữa?

Cô chủ cửa hàng trà sữa hỏi.

- Cảm ơn!

Trương Anh Duệ để lại 10 đồng rồi cầm 2 chén trà sữa đi nhanh, trực giác nói cho hắn biết, tên tiểu tử vừa rồi không hề đơn giản.

- Người trong xe là bạn của cô à?

Trương Anh Duệ nhìn chiếc xe Audi biến mất, nhún mày hỏi.

- Một người đến từ kinh thành, có quen biết từ trước.

Lý Tuyết Âm lắc đầu, hết vui thờ dãi, bỗng nhiên không còn hứng thú đi dạo phố nữa:

- Không thú vị, quay về đi.

Lại thành ra thế này ư? Đột nhiên Trương Anh Duệ thấy chuyện này có chút thần bí, nghe Lý Tuyết Âm nói thì đó là tên theo dõi cô từ kinh thành xuống, hơn nữa hắn còn tỏ thái độ với cô dường như cũng không phải là bạn thân. Tuy tuổi của tên tiểu tử này khiến người ta nghĩ không có chuyện gì to tát nhưng dám theo dõi cháu Lý lão bối thì quả là không đơn giản chút nào.

- Được, tôi tiễn cô về.

Trương Anh Duệ suy nghĩ rồi gật đầu, trong lòng buồn mãi không thôi:

- Lão tử vừa mới được 2 ngày sống yên ổn, sao lại gặp phải chuyện chó má này chứ?

Tuy không biết đã xảy ra chuyện gì nhưng xuất phát từ bản năng Trương Anh Duệ cảm thấy đây không phải là trò đùa.

Bạn đang đọc truyện *Quyền Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 73: Vấn Đề Nan Giải.

- Trương Anh Duệ, cậu có cảm thấy... bây giờ mà vẫn có cái gọi là thế gia tồn tại không?

Trên đường trở về, Lý Tuyết Âm luôn im lặng bỗng nhiên hỏi vậy.

- Khẳng định là có.

Trương Anh Duệ không nghĩ ngợi gì mà gật đầu luôn.

- Há? Vì cái gì?

Lý Tuyết Âm phản ứng có chút kinh ngạc với Trương Anh Duệ, không ngờ là hắn không cần suy nghĩ gì mà trả lời luôn:

- Trung Quốc mới được xây dựng dựa hoàn toàn trên cơ sở hệ thống cũ, lúc xây dựng Trung Quốc mới đã phá hết cái cũ, làm gì còn có cái gọi là gia thế?

- Đây chẳng qua là nói từ phía chính quyền mà thôi, có bao nhiêu cách nói thật? nhưng dù có thế nào Trung Quốc mới cũng được xây dựng trên hệ thống cũ, cho dù có phá bỏ cái cũ thì cũng không thể tránh khỏi tàn dư của nó, tuy chưa nghe nói tồn tại thế gia nhưng nếu để người ta phán đoán trong Trung Quốc chỉ có khoảng 20 đến 30 người đoán có thể gia....

Trương Anh Duệ nghĩ ngợi thật trọng rồi trả lời.

Đáp án này có chút kinh thế hãi tục, tuy bây giờ không phải là thời quá khứ nhưng “Khẩu trừ chụp mũ” vẫn là một cái tội, so sánh với thời cổ đại có tiến bộ hơn.

Những cái này Lý Tuyết Âm hiểu được, cho nên mới há mồm tròn mắt nhìn Trương Anh Duệ, không dám tin lắc đầu:

- Một khi đã như vậy. Cậu nghĩ xem cái gọi là thế gia mà gắn với gia tộc mình thì mình có thể làm được gì chứ?

Câu nói này, không thể không thừa nhận lời của Trương Anh Duệ là chính xác.

- Ừm, từ trước đến nay mạng lưới quan lại rắc rối, chính là còn tồn tại cái bùa phép này.

Nghe được Trương Anh Duệ nói câu này, Lý Tuyết Âm lại ngẩn người ra, lắc đầu nhìn hắn cười khỏ:

- Thật đúng là như vậy, đối với bọn họ giữ được quyền thế là biện pháp quan trọng nhất.

- Thực ra không khó lý giải, cái này cây cối cũng có thể nhìn ra.

- Trong sách có?

Lý Tuyết Âm kinh ngạc, chuyện này như mơ hồ không thể lý giải được:

- Cái gì mà trong sách có?

- Inte, điểm khởi đầu của xã hội và quan trường người ta đều nhắc đến.

Trương Anh Duệ nói rõ ràng.

Văn học trên Inte...

Lý Tuyết Âm nhất thời không nói gì.

Không biết là vì cái gì mà Lý Tuyết Âm chần chờ một chút:

- Trương Anh Duệ, tôi có một người chị em gặp phải chuyện này, cậu có thể nghĩ cách giúp tôi được không?

- Chuyện này để tôi nghĩ kế ư?

Trương Anh Duệ ngăn người, tạm dừng trong vài giây, không dám tin vào mũi mình:

- Không phải đâu? Tuy bây giờ tôi biết có còn thể gia nhưng hoàn toàn không biết tốt cục nó sẽ xảy ra chuyện gì.

Lý Tuyết Âm cũng lặng người đi một chút, sau đó nhìn Trương Anh Duệ suy nghĩ:

- Thực ra mình cũng chẳng khác gì tiểu thuyết, tỷ muội của tôi, trước kia nhà họ có xảy ra chút chuyện gây ra tổn thất lớn đang có nguy cơ bị một người có thể lực nuốt chửng.

- Ngoài ta, một tiểu thư như tôi và muội muội kia không thể làm gì được, đối với gia tộc của muội tôi mà nói thì phải giải quyết được nguy cơ trước mắt, chỉ có một cách là phải...

- Đó chính là bọn họ nghĩ phải gả tiểu muội của tôi cho một tên đại gia tộc kia, để cho họ không dám ra tay nữa. Còn vấn đề tiểu muội tôi có thích hay không, không quan trọng. Tóm lại dù là nguyên nhân gì đi nữa tôi cũng không thích gả cho tên kia, đúng không?

Không đợi cho Lý Tuyết Âm nói xong, Trương Anh Duệ đã ngắt lời.

- Chuyện là như vậy!

Lý Tuyết Âm gật đầu liên tục về mặt như chờ đợi Trương Anh Duệ:

- Chuyện như vậy, có cách nào giải quyết không?

Trương Anh Duệ có chút đau đầu:

- Chuyện này thì tôi làm sao có cách gì được?

Thấy vẻ chờ đợi của Lý Tuyết Âm, tự nhiên Trương Anh Duệ nói không lên lời từ chối.

- Chuyện này, để tôi suy nghĩ lại.

Trương Anh Duệ về mặt sầu khổ:

- Nhưng tôi cũng phải nói trước, cô cũng đừng quá hi vọng, từ xưa đến nay không có ít những người hi vọng rồi không được đến đâu cả, khả năng của tôi cũng không quá lớn đâu.

Lý Tuyết Âm gật đầu liên tục, đương nhiên cô biết chuyện này khó khăn đến mức nào, lý trí nói cho cô biết vấn đề này Trương Anh Duệ cũng không có cách nào nhưng nhìn bộ dạng lúc này của hắn khiến cô có tham vọng, không chừng tên tiểu tử này cũng có cách đấy?

Sau khi quay về, không để cho Trương Anh Duệ ngồi ấm chỗ, Triệu Văn Đường đã gọi điện đến.

- Anh Duệ à, hôm nay hôm nay tiểu thư Lý Tuyết Âm vui vẻ chứ?

Vui hay không chẳng lẽ ông không biết hay sao? Trương Lam oán thán, hắn thật không ngờ là đến giờ phút này rồi mà ông ta còn không biết chuyện gì xảy ra, lúc này còn gọi điện thoại cho mình ư rằng đang muốn biết xem mình và Lý Tuyết Âm đã nói những cái gì.

Trương Anh Duệ cười khổ một tiếng nói:

- Không cho là vui vẻ. Lúc đi xuất hiện một tên... tôi đoán là từ kinh thành xuống, sau khi nói vài câu với tiểu thư Lý Tuyết Âm thì tâm trạng của cô ấy

không vui lắm, rồi về luôn.

- Người kia và tiểu thư Lý Tuyết Âm đã nói những gì vậy?

Triệu Văn Đường vội vàng hỏi.

- Lúc đó tôi không ở đây nên không biết.

Trương Anh Duệ tràn đầy bất đắc dĩ, chuyện này mà ông cũng có tư cách hỏi sao? ông ta chỉ là một bí thư huyện ủy nhỏ nhoi, hỏi chuyện này không muốn chết thì là gì? Trương Anh Duệ nói tiếp:

- Hơn nữa, bí thư chuyện này tốt nhất là chúng ta không nên hỏi.

- Hà?

Đại khái là rất ít người dám nói với ông ta như vậy. Triệu Văn Đường tức giận lập tức ý thức được chuyện này có thể liên lụy đến những ai, liền hít một hơi thật sâu, ngay cả muốn hỏi điều gì cũng quên đi mất, nói với vẻ khó khăn:

- Đúng, đúng rồi, chuyện này chúng ta không nên biết thì hơn... khụ khụ Trương Anh Duệ, Anh Duệ à, Lý tiểu thư cần gì câu trực tiếp phụ trách là được rồi, sau đó sẽ tính tiền với huyện lý.

Bạn đang đọc truyện *Quyền Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 74: Lý Luận chó Diên (Thượng)

Sự việc đấu tranh nhà giàu loại này, như thế nào cũng có thể liên quan đến trên người lão tử? Từ trong phòng nghe điện của Triệu Văn Đường đi ra, trong lòng Trương Anh Duệ muốn khổ nhiều thì có khổ nhiều, có người nói uống một chén dùm 3kg Hoàng Liên nấu liền đủ đắng, có thể Trương Anh Duệ cho rằng thuần túy là ở nói xạo: nhưng lão tử hiện đang uống bát này ước chừng dùm 3 tấn Hoàng Liên để nấu đây!

Lý Tuyết Âm mặc dù không có nói rõ, nhưng Trương Anh Duệ lại cũng mơ hồ hiểu ý tứ trong lời nói của Lý Tuyết Âm: tiểu tỷ muội đó, chỉ sợ là bản thân Lý Tuyết Âm? Mà kia là gia tộc của tiểu tỷ muội, chỉ sợ cũng đang là Lý gia của bọn họ. Nghĩ đến đây một chút, Trương Anh Duệ thì không biết bản thân là nên khóc hay nên cười: thật sự là không nghĩ đến, trong mắt bản thân ăn trên ngồi trước, cao không thể chạm, gia tộc Lý Tuyết Âm, thế nhưng gặp nguy cơ lớn lớn như vậy.

Hành động này của Lý Tuyết Âm tính là cái gì? Sợ hy vọng mong manh trước khi bị giam vào lồng sắt, cuối cùng một lần phóng thích sao?

Về Lý Tuyết Âm tự mình tìm kiếm con đường giải quyết vấn đề, Trương Anh Duệ có cảm thấy tự mình hiểu được, vấn đề này từ đầu đã không phải tự mình nên suy nghĩ, việc đấu tranh của hai đại gia tộc chính trị của kinh thành, là tiểu lâu la bản thân có tư cách chọn lựa ở trong đó sao? Nói lời nói khó nghe một chút, chính mình thật sự dám loạn vào bên trong, chết cũng không biết là chết như thế nào.

Càng làm cho trong lòng Trương Anh Duệ cảm thấy kỳ quái bội phần, không phải là lão thái gia của Lý Gia hiện tại khỏe mạnh như trước có ở đây không? Chỉ cần lão thái gia của Lý Gia khỏe mạnh như trước, bọn hắn rời nhà chính là trên bản đồ chính trị nước cộng hòa thì bất động như núi, ai còn dám động đến Lý gia bọn hắn? ! Đã xảy ra tình huống này, chẳng lẽ nói trong chuyện này còn có ẩn tình khác...

Tâm tình không tốt, theo thói quen Trương Anh Duệ tự mình đi một chút, dù sao từ địa điểm làm việc huyện ủy đến công ty của mình cũng không có xa lắm, Trương Anh Duệ quyết định mình trở về đi, trên đường bản thân còn có thể cân nhắc, sau khi kinh doanh làm như thế nào triển khai.

Mới vừa đi tới rạp chiếu phim bên kia, trong đoàn người phía trước bỗng nhiên truyền ra một tiếng kêu thê lương thảm thiết:

- Giết người rồi! Giết người rồi!

Có bài học một lần thấy máu đầm đìa như vậy, đang cúi đầu đi đường, Trương Anh Duệ bị tiếng kêu thảm thiết thê lương này truyền đến hoảng sợ:

- Hà! Chuyện gì thế này? Cái gì giết người?

Kinh nghiệm máu đầm đìa lần trước, cho dù còn không thấy được muốn giết người chính là ai, nhưng Trương Anh Duệ vẫn không ý thức cần tìm một chỗ trốn đi: mẹ kiếp, bản thân nếu không nghĩ qua là bị đâm một dao, vậy thì thật là cái chết oan uổng.

Mới vừa chạy hai bước, đã tỉnh hồn lại, lúc này Trương Anh Duệ mới ý thức được một chút:

- Hà! Đây là dải đất trung tâm trong huyện, khoảng cách địa điểm làm việc của chính phủ huyện ủy không đến 500 mét, ngoài 200 mét còn có cái đồn công an, người nào dám ở cái địa phương này hành hung giết người? Quấy nhiễu tới những người lãnh đạo trong huyện làm thế nào? Người không phải người điển hình chán sống sao! Một khi đã như vậy, lão tử còn sợ? !

Sự sợ hãi trong lòng lúc này vừa qua đi, không biết vì cái gì, trong lòng Trương Anh Duệ lại bỗng nhiên có chút hưng phấn lên, dưới chân không tự giác đi theo đám người đi bộ thẳng về phía trước.

Đi chưa tới hai ba mươi mét, vừa rồi cái âm thanh thê lương kia lại vang lên, chính là không giống với tiếng thê lương vừa rồi, thanh âm lần này rõ ràng vô cùng là hỗn hân cùng thờ hồng hộc, tựa hồ phía sau có một con chó đuổi theo hấn chạy một vạn mét,

- Đều tránh ra! Đều tránh cho lão tử! Mẹ nó chứ!

Phía sau còn có thanh âm đang mắng không ngừng,

- Vương Nhị Cầu, ngươi là Đồ chó hoang, hôm nay à ... con mẹ nó, liều cái mạng này, lão tử nói cái gì cũng phải mắng ngươi!

Phía trước cái thanh âm kia cực kỳ hỗn hân:

- Mẹ nó chứ, không phải là 2000 đồng tiền sao, lão tử trả! Trả ngay! Lão tử ta sẽ đi ngân hàng ngay bây giờ đem khoản tiền đó chuyển cho ngươi còn không được sao!

Không đợi Trương Anh Duệ nhìn thấy tình huống rõ ràng, đám đông bỗng nhiên giống như bị gặp một trận đại pháo thông thường loáng mờ ra, một cái thân ảnh màu đen xoay trở lại như gió từ trong đám người lao tới, nhanh chóng chạy đi, một cái cầm trong tay thấy không rõ là đao giết heo còn thanh niên đại bản đao bầm xương cốt, đằng sau người này hùng hổ truy đuổi.

- Nghiệp chương mà.

Trong đám người có một ông cụ gạt gù xúc động lên.

- Dạ?

Lão nhân này biết đây có chuyện gì? Mọi người là thật náo nhiệt, lỗ tai Trương Anh Duệ lập tức nghe được, nghe một chút lão nhân này nói như thế nào... Khẳng định có "đàn thành phố Nhiệt tình" hướng vị lão nhân gia hỏi thăm tình hình "tình huống quen thuộc".

Quả nhiên.

- Ông, sao lại thế này, ông nói cho mọi người đi.

Nghe ông lão này tựa hồ biết trong đó nội tình, bên cạnh "Người dân thành phố nhiệt tình" châm một điếu thuốc cho vị ông lão này, hỏi.

- Thuốc này không tồi, hồng thập sơn! Mười mấy đồng một hộp?

Ông lão có chút say mê hít một hơi thật sâu, có chút tham lam hướng vị chủ động tặng thuốc "Người dân thành phố nhiệt tình" hỏi.

- A... 10 đồng!

Ông lão vẻ mặt say mê khiến trên mặt vị này cảm thấy có mặt mũi, cái mũi không khỏi héch lên:

- Lão gia tử, vừa rồi hai người kia là chuyện gì xảy ra, ông nói mau đi... ông cứ việc nói, thuốc thì tôi châm!

Vị này xem ra coi như là nhân vật hào phóng, vỗ bộ ngực bang bang.

- Vậy thì tốt!

Lão gia tử vui miệng, ánh mắt híp lại thành một đường nhỏ, hưng hăng hít một hơi thuốc, lúc này mới lưu luyến không rời nhả khói,

- Nhắc tới chuyện này a, không chừng không còn có người biết đến rõ ràng hơn so với ta, cái người chạy phía trước, lại nói tiếp coi như là có tiền, ở thương trường nhân dân mở hai cái cửa hàng kinh doanh quần áo, nhiều không dám nói, có thể một năm mười mấy, hai mươi vạn hần là không có vấn đề.

- Đúng vậy!

Tất cả mọi người gạt đầu, vậy cũng đúng, thương trường nhân dân là tổng hợp tính thương trường lớn nhất toàn huyện, chiếm diện tích hơn ba vạn mét vuông, ở trong thương trường nhân dân mở ra hai cái cửa hàng kinh doanh quần áo, chỉ cần kinh doanh thích đáng, một năm mười mấy hai mươi vạn thực không phải là cái gì vấn đề.

Nhưng lập tức, một vấn đề mới liền đưa ra: nếu người này không thiếu tiền, vậy tại sao còn bị người lấy đao đuổi theo đòi nợ? Rốt cuộc tên đảng kia mất sau thiếu bao nhiêu tiền?

Có nóng này, miếng này bị treo kêu là một cái khó chịu! Lập tức liền kêu,

- Lão gia tử, sau đó... ngài nhanh chóng nói đi.

Trương Anh Duệ cũng kỳ quái, Đúng vậy, nếu người này một năm cũng có mười mấy hai mươi vạn thu vào, vậy tuyệt đối không thể xem như thiếu tiền, một khi đã như vậy, vậy tại sao còn sẽ bị người lấy đao đuổi theo ở phía sau đòi nợ? Người này mượn người theo đảng sau kia bao nhiêu tiền, thế nhưng tới việc sử dụng cả đao này?

Trong lòng hiểu kỳ Trương Anh Duệ xem như hoàn toàn bị lão nhân này làm cho đờ ra... Lại nói tiếp, lão nhân này kể chuyện thật đúng là một tay cừ.

Bạn đang đọc truyện *Quyền Thế* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 75: Lý Luận chó Điên (Trung)

- Ha ha...

Lão nhân dùng sức hít một hơi thuốc, hoan hỉ, phấn chấn, ngây ngất:

- Đùng nóng vội đùng nóng vội, nghe ta từ từ nói cho mọi người. người phía sau kia, cũng là ở trong thương trường mở cửa hàng, chính là Hồ Lão Thực, không chừng không ít người đều nghe nói qua.

Mọi người bất ngờ cười vang!

Trương Anh Duệ cũng cười theo.

Đúng vậy, "Đại danh lấy lòng" Hồ Lão Thực, mọi người làm sao có thể chưa từng nghe qua? Người này không chỉ thành thật, mà còn là một đại danh lấy lòng sợ vợ, nhưng lại không phải sợ vợ bình thường, là sợ vợ sợ tới cực điểm!

Người này sợ vợ sợ đến mức độ nào, có một chuyện đại khái có thể nói rõ chuyện này, nghe nói lại một lần đi ra ngoài cùng người uống rượu, lúc trở lại so với thời gian quy định của vợ chậm mười phút, người vợ của anh ta đều không có ý định tính toán với anh ta, mười phút nha, bao nhiêu việc xảy ra? Ai cũng sẽ không một chút tính toán, nhưng Vương Lão Thực này thì không, thành thật quỳ gối ở cửa lớn, tự mình kéo cái lỗ tai hô lớn "Vợ ơi tôi sai rồi!", biến thành chuyện hài hước nhất thời.

Vừa nhắc tới đại danh lấy lòng này của Vương Lão Thực, ngay cả Trương Anh Duệ đều nghe nói qua ... Nghe Bạch Tuyết nói ra, lúc ấy Trương Anh Duệ còn nghe như trở thành chuyện cười. Nhưng một người đàn ông hiền lành như vậy, cũng dám lấy đao chém người? Thực tại này có chút khiến người khác cảm thấy không thể tưởng tượng, quả thực chính là làm cho người ta hoàn toàn không thể lý giải!

Nhưng bởi vậy, thật ra thành công hấp dẫn Trương Anh Duệ hứng thú: như vậy một người đàn ông hiền lành, rốt cuộc là bởi vì nguyên nhân gì, cũng dám lấy đao chém người nhỉ?

Vị lão gia tử hiền hòa am hiểu sâu, kể tỉ mỉ chuyện xưa, đầu tiên đem một loạt tình tiết ra, đợi mọi người đều mong chờ đợi vị lão gia tử này tiết lộ, khụ khụ... Chung quanh đã muốn tụ tập thật nhiều người.

- Lão gia tử, ông nói đi, rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?

Tình cảm quần chúng mãnh liệt, có người nóng không thể nhẫn nại, hỏi.

Ông Lão không nhanh không chậm, cử động đầu ngón tay của mình chỉ còn lại có nửa tàn thuốc Hồng Tháp Sơn, tựa hồ có chút ngưng ngẫm:

- chuyện này, hắc hắc... thuốc của tôi hết rồi.

Không phải là muốn thuốc lá sao, bị vị này thành công khơi gợi lên hứng thú, cái vị "Người giàu có" kia ở đâu còn có ở đây ư, lúc này đem một hộp Hồng Tháp Sơn đưa cho vị lão gia tử này:

- Lão gia tử, ngài nói mau, gói thuốc này đều là của ngài.

- Vậy thật tốt!

Một hộp Hồng Thập Sơn tới tay, lão nhân nhất thời tinh thần tỉnh táo, tay mắt lanh lẹ đem thuốc cất vào trong túi quần, tốc độ nhanh nhẹn kia giống như tuổi trẻ ba mươi tuổi. ông lão kể chuyện không hề chậm rì rì, tốc độ nhất thời nhanh hơn rất nhiều, xem ra có người khen thưởng, hiệu quả khen thưởng tương đối rõ ràng:

- Không phải ba năm trước đây, Vương Nhị Cầu mượn Hồ Lão Thực 2000 đồng tiền sao, lúc ấy đã nói là tạm thời quay vòng, nhiều nhất một tháng thì trả... của hàng của Hồ Lão Thực cùng Vương Nhị Cầu gần sát nhau, hai nhà một nhà bán quần áo, một nhà bán giấy, trên kinh doanh cũng không có cái gì xung đột, vợ của Vương Lão Thực đi vắng, Vương Nhị Cầu luôn hứa hẹn, nên Hồ Lão Thực đã đem tiền cho Vương Nhị Cầu này mượn.

- Vương Nhị Cầu tên kia tâm tính còn không biết sao, tặc gian tặc gian, có một hạt đậu tương hận không thể ăn đến hết nữa, thấy Hồ Lão Thực dễ ăn hiếp, cảm giác không để cho Hồ lão thực lấy lại tiền, 2000 đồng tiền này hẳn làm sao còn nguyên ý? Kết quả một đến hai đi thành như vậy. Nhưng hôm nay vợ của Hồ Lão Thực nói thực ra, nếu trước chiều hôm nay 2000 đồng tiền kia tiếp tục không trở lại, thì ly hôn với Hồ Lão Thực... Hồ Lão Thực lúc này còn không điên lên sao? Kết quả tất cả mọi người thấy được, vì không ly hôn, Hồ Lão Thực hiền lành này đều cầm lấy dao liễu mạng cùng Vương Nhị Cầu.

- Hóa ra là như vậy a!

Hiểu rõ đầu đuôi trong này rồi, mọi người nhất thời xúc động.

Đám người còn chưa tản đi, tất cả mọi người tụ cùng một chỗ nghị luận sôi nổi: con thô tức giận đều cắn người, đừng nói người, thật sự tức giận, ngay cả Hồ Lão Thực hiền lành này dám lấy dao chém người, xem ra sau này làm người thật không có thể quá đáng, nếu thật là người nóng nảy, nói không chừng lên cơn điên thì còn đáng sợ hơn so với kẻ điên...

Trương Anh Duệ luôn dựng thẳng tai nghe chuyện, hiểu rõ tiền căn hậu quả rồi, triệt để hết chỗ nói rồi: cũng bởi vì sợ vợ, vì 2000 đồng tiền, người đàn ông hiền lành này liền dám cầm dao đuổi theo chém người? Trương Anh Duệ rất muốn hỏi một câu:

- Đến nỗi đó sao? Nếu là thật đem người chém chết hay chém bị thương làm sao bây giờ? Cuộc sống sau này có sao?

Bất luận như thế nào, mặc kệ hai người các người rồi cuộc là chuyện gì xảy ra, cũng không quan có phải là người hay không, người chém người ta thành bộ dáng này, đến lúc đó chỉ cần một khi ra tòa án, người nhất định không hay ho, dù sao, so với việc cố ý cầm dao đã thương người, tính chất nợ nần kinh tế đã có thể nhẹ hơn nhiều.

Nghe xong chuyện, Trương Anh Duệ lắc đầu chuẩn bị tiếp tục đi, một ý niệm trong đầu lại đột nhiên giống như một tia chớp điện từ trong đầu xẹt qua, chiếu rọi trong não, rõ ràng rành mạch, cả người lập tức ngây ngẩn: kẻ điên... Kẻ điên? ... Kẻ điên!

Đúng vậy! Kẻ điên!

...

Lý Tuyết Âm vô cùng buồn chán ngồi ở trong nhà khách huyện Bình, cổ tay trắng tinh nâng cằm, giữa ngón tay nhàm chán tung lên một quả một đồng tiền xu.

Đối với Trương Anh Duệ có thể giúp tự mình giải quyết vấn đề này hay không, Lý Tuyết Âm kỳ thật chính là miệng nói một câu như vậy mà thôi, kỳ thật chủ yếu sẽ không trông cậy vào Trương Anh Duệ có thể làm được. Đừng nói giỡn! Từ xưa đến nay, loại chuyện này đã nhiều rồi, cho tới bây giờ còn không nghe nói qua con nhà ai gặp được loại tình huống này có cách giải quyết gì ổn thỏa tốt đẹp.

Lý Tuyết Âm thừa nhận Trương Anh Duệ là người rất thông minh, thậm chí lý ra nói Lý Tuyết Âm cũng thừa nhận, Trương Anh Duệ là người đàn ông thông minh nhất mà bản thân nhìn thấy khi đang tuổi này. Nhưng loại chuyện này cũng không phải là người thông minh là có thể giải quyết được, một bên đủ khí lực muốn nuốt chửng đối phương, một bên cố gắng muốn bảo tồn chính mình, nhưng bên muốn bảo tồn chính mình, không muốn trả ra một ít đồ vật thì làm sao bảo vệ chính mình? Làm sao có thể!

Nhưng... Không biết vì sao, ở điều đó không có khả năng trong lúc đó, Lý Tuyết Âm cảm giác tựa hồ sự tình còn sẽ có một chút khả năng phát sinh kỳ tích.

Nhưng tất cả chuyện này, đều cùng với người nữ phục vụ bên ngoài của không có quan hệ.

Nhận được việc giao phó của lãnh đạo trong huyện, sau đó đối với vị công chúa đến kinh thành này muốn thật cẩn thận hầu hạ, nhà khách của huyện liền lập tức thần kinh căng thẳng.

Cả nhà khách huyện lập tức như nghê đón đại công chúa thật, không chỉ có chọn lựa bên trong nhà khách huyện người phục vụ chuyên môn nhất, xinh đẹp nhất, thông minh nhất đến phục vụ đại công chúa, còn đặc biệt dặn dò phòng bếp bên kia, nhất định tùy lúc bảo đảm có một đầu bếp tên tuổi trong này, luôn chờ công chúa họ Lý có cái gì yêu cầu, liền lập tức dâng lên cho Lý công chúa.

Chương 76: Lý Luận chó Điên (Hạ)

Không chỉ như vậy, cả cấp độ bảo an của nhà khách chính phủ huyện ủy cũng tăng lên mấy cấp bậc, vốn chỉ có hai người bảo vệ trị an cửa lớn, hiện tại sắp xếp hai cảnh vệ vác súng đứng canh gác ở cổng, về phần bên trong là tình huống nào... Bành Liên Phi khẳng định không thể có khả năng đem loại chuyện này nói cho Trương Anh Duệ.

Cho nên khi ngày hôm sau đến nhà khách chính phủ huyện ủy, nhìn thấy trước mắt một bộ dáng như nghênh đón quan lớn, hơi có chút kinh ngạc.

- Đứng lại! Dân thường cấm tới gần!

Không đợi Trương Anh Duệ tới gần cửa nhà khách chính phủ huyện ủy, hai cảnh vệ như nghênh đón địch hét lớn một tiếng, hùng hổ chặn đường đi của Trương Anh Duệ.

Ta cứ đi! Trương Anh Duệ giận. Hai chiến sĩ cảnh vệ này bản thân cũng quen, trong đội cảnh vệ của huyện thì vài người biết như vậy, có hơn một lần sau sự việc, Trương Anh Duệ nghĩ không được đầy đủ cũng khó khăn... nhưng những người kia hiện tại đang giải quyết việc chung, thật đúng là làm cho người ta không nói được lời nào. Để cho Trương Anh Duệ cảm thấy buồn bực chính là, tận sâu trong mắt hai cái vệ mặt nghiêm túc của chiến sĩ cảnh vệ kia, rõ ràng là mỉm cười lướt qua.

- Tôi vào bên trong có chút việc. Trương Anh Duệ ngoan ngoãn đem giấy thông hành của mình ra, đưa cho một trong vị chiến sĩ cảnh vệ,

- Đây là giấy thông hành của tôi.

- Oh, vào đi.

Kiểm tra thực hư giấy thông hành của Trương Anh xong, hai chiến sĩ cảnh vệ gác nở nụ cười,

- Trương quản lý, thật ngại quá, Bành đội trưởng đã phản phó như vậy, cho dù là bí thư huyện ủy đến đây, nếu như không có giấy thông hành, chúng tôi cũng không thể cho vào.

- Hiểu rồi. Hiểu rồi, hai vị, tôi đi vào nhé.

Trương Anh Duệ liên tục gật đầu, chỉ sợ không chỉ là bí thư huyện ủy đến đây gặp cảnh tiếp đón giống mình, ngay cả bí thư thành ủy đến đây, không chừng cũng được đón tiếp không khác, tiểu công chúa Lý gia, các người ai không thật cẩn thận? Xảy ra chuyện ai chịu trách nhiệm kia?

- Không tiễn.

Trương Anh Duệ có chút phẫn nộ sờ sờ cái mũi: cảm giác này đối với chuyện quý dị như vậy như thế nào?

Lúc Trương Anh Duệ đến, Lý Tuyết Âm vừa mới thu dọn xong, đang ngồi ở trong phòng khách vô cùng buồn chán giờ một quyển tạp chí, nhìn Trương Anh Duệ, trong mắt một thần thái mong mỏi không khỏi chợt lóe rồi biến mất.

- Hôm nay tới sớm vậy?

Đem tạp chí trong tay để xuống, Lý Tuyết Âm tự nhiên hướng Trương Anh Duệ hỏi,

- Ăn điểm tâm không? Cùng nhau đi ăn một chút?

Trương Anh Duệ sờ sờ bụng, gật đầu cười nói,

- Không dám lợi dụng cô, xem chừng mấy ngày nay những người đầu bếp trong nhà khách khẳng định xuất ra hoàn toàn lực để phục vụ cho cô, vì ăn ké, sáng sớm hôm nay bụng của tôi đặc biệt trống rỗng.

Ôi, thậm chí ngay cả cái xấu nhất đều có thể hợp lý hợp tình như vậy.

- O? Ha ha...

Nghe được những lời này của Trương Anh Duệ, Lý Tuyết Âm sùng sột, lập tức bật cười lắc đầu,

- Anh ấy... Thật không biết nói cái gì tốt... Đúng lúc lắm, một lát chúng ta cùng nhau đi ăn.

Nói là nói như vậy, cũng không biết vì sao, nghe được những lời này của Trương Anh Duệ, trong lòng Lý Tuyết Âm lại mơ hồ có chút cao hứng. Trương Anh Duệ trong tình huống này đúng lý hợp tình, từ trước cho tới bây giờ chưa bao giờ gặp, khiến trong lòng Lý Tuyết Âm hơi có chút cảm giác mới mẻ, hơn nữa không khách khí nói, loại này bị cảm giác của bản thân đúng lý hợp tình... rất tốt.

Giám đốc Tổng của nhà khách huyện hai ngày này ở trong lòng lo lắng rất nhiều, cả người chưa dám thả lỏng qua: Lý gia vị tiểu công chúa này của Lý gia đến đây, đối với chính mình mà nói, tức là cơ hội, nhưng cũng là quả bom bất cứ khi nào đều có thể nổ không hẹn giờ, nếu hầu hạ tốt đương nhiên không có vấn đề gì, không chừng nhờ cơ hội lần này, chính mình còn có thể từng bước thăng chức; nhưng nếu một bà cô này không được vui ... không chừng đến giám đốc nhà khách đều làm không được nữa.

Kể từ đó, vì cố gắng làm cho “nhiệm vụ công tác” của bản thân tốt lên, tối qua giám đốc Tổng cũng chưa dám về nhà "ngủ lưng", mà là trực tiếp ngủ ở bên trong nhà khách, vì chính là Lý đại công chúa có chuyện gì, bản thân có thể trước tiên xử lý tốt, điều hòa lửa giận của vị tiểu công chúa này cho tốt, miễn cho cái ngọn lửa không thiếu trên đầu mình.

Không phải sao? Vì sáng sớm hôm nay Lý đại công chúa có thể ăn ngon, giám đốc Tổng mới sáng sớm liền bật dậy, lao vào trong phòng bếp, luôn mồm dặn dò nhóm đầu bếp trong nhà khách cẩn thận, quan trọng nhất làm cho Lý tiểu thư vừa lòng. Nhưng khi lúc Lý đại tiểu thư rốt cục cần ăn điểm tâm, tự mình đem bữa sáng vào trong phòng nhà khách cho Lý đại tiểu thư giám đốc Tổng tròn tròn mắt... Đương nhiên, giám đốc Tổng không có khả năng yêu cầu Lý đại tiểu thư dời bước khỏi phòng đến sảnh tiệc lớn, ở trong phòng ăn lớn dùng cơm, đó là tìm thuốc chết sao... Cái người may mắn kia khiến y đổ kỵ phát điên. Trương Anh Duệ đang ở cùng Lý đại công chúa nói chuyện vui vẻ.

Người kia... giám đốc Tổng ngoài ghen tị Trương Anh Duệ, trong lòng lập tức đem Trương Anh Duệ là người bản thân cần giao hảo tốt, không bằng cái khác, chỉ bằng mối quan hệ thân thuộc trong lúc như thế này của người này có thể cùng Lý gia tiểu công chúa, mình tại sao giao hảo với hắn cũng không quá phận.

- Giám đốc Tổng đến đây?

Lý Tuyết Âm hướng giám đốc Tổng nhẹ nhàng gật đầu, nói,

- À, đúng rồi, Anh Duệ hôm nay cũng ăn ở chỗ này của tôi, phiền giám đốc Tổng phân phó phòng bếp cho một phần bữa sáng nữa lại đây.

Cái gì? Lý gia tiểu công chúa muốn ở chỗ này cùng Trương Anh Duệ cùng nhau ăn cơm? ! Trong lòng giám đốc Tổng nháy mắt nổi lên kinh hãi! Tôi mất một ngày rồi, hai người kia rốt cuộc quan hệ gì?

Cố gắng kiềm chế nỗi khiếp sợ trong lòng, giám đốc Tổng cố gắng làm cho mình có vẻ như bình tĩnh thường ngày:

- Vâng, ngài chờ chút, tôi phải đi phân công nhà bếp một chút.

Nói xong, sau khi giám đốc Tổng hướng Lý Tuyết Âm gật đầu chào, nhẹ chân nhẹ tay ra ngoài cửa, vừa mới đóng cửa lại, giám đốc Tổng liền cả người mồi như tụt vào tường, con tim ở lồng ngực đập bùm bụp như trống... đập không ngừng, cơ hồ cần từ trong lồng ngực nhảy ra: không được! Tin tức này nhất định phải lập tức báo cho thư ký Triệu!

Giám đốc Tổng hiểu rõ, tin tức này đằng sau có ý tứ ẩn chứa, thật sự là quá kinh người!

... ..

- Đúng rồi, Tuyết Âm, ngày hôm qua tôi xem báo nhiệt trên phố, rất có ý nghĩa, lại vẫn có người dám ở trên đường cái hành hung người khác, cô muốn nghe hay không? Giám đốc Tổng đi rồi, nhớ tới ngày hôm qua chính mình nhìn thấy một màn kia, trong lòng Trương Anh Duệ không khỏi động lòng, hướng Lý Tuyết Âm nói.

- Hà? Lại vẫn có chuyện như vậy?

Nghe Trương Anh Duệ nói cũng dám có người ở trên đường cái cầm dao chém người, Lý Tuyết Âm nhất thời hứng thú:

- Chuyện như thế nào, nói nghe một chút.

Bạn đang đọc truyện *Quyền Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 77: Trình Giảo Kim

- Ừm, vào ngày hôm qua, chính là sau khi tôi từ nơi này trở về, vừa mới đi tới chỗ trung tâm mua sắm huyện...

Trương Anh Duệ hắng giọng một cái, đem chuyện ngày hôm qua chính mình nhìn thấy, sinh động như thật thuật lại cho Lý Tuyết Âm.

- Xem ra người thành thật cũng không thể bắt nạt coi thường...

Nghe Trương Anh Duệ nói xong tiền căn hậu quả của chuyện này, Lý Tuyết Âm cười lắc đầu, giữa lông mày tựa hồ như có suy nghĩ gì.

- Chẳng thể trách mọi người đều nói thực tức giận Phật cũng có hỏa.

- Còn không phải là đạo lý này sao, tục ngữ nói đúng, vượt qua nỗi sợ, sợ không muốn sống. Người thành thật nếu không muốn sống, không người nào không sợ...

Trương Anh Duệ nói cho Lý Tuyết Âm:

- Tôi cảm thấy được loại chuyện này, không chỉ là áp dụng trong những người dân bình thường, về chính trị cũng áp dụng, giống như là Mĩ, cả ngày coi thường cái này khi dễ cái kia, ai không sợ, nhưng kết quả, mọi người không sợ nữa...

Lý Tuyết Âm lặng đi một chút, không khỏi cảm thấy: nàng hiểu được ý tứ của Trương Anh Duệ, nhưng... Chỉ dùng lý do này mà thuyết phục người bảo thù này? Lý Tuyết Âm không cảm giác mình có nắm chắc cái kia.

- Đúng rồi, tôi chợt nhớ tới một danh nhân lịch sử.

Trương Anh Duệ nhìn Lý Tuyết Âm liếc mắt một cái, cười nói.

- Hà... Ai cơ?

Lý Tuyết Âm lặng đi một chút, rồi mới lên tiếng.

- Trình Giảo Kim bản phủ tam đại danh lừng lẫy.

- Trình Giảo Kim?

Lý Tuyết Âm không biết rõ Trương Anh Duệ lúc này nói ra Trình Giảo Kim là có ý gì, chân mày chau lại không khỏi mỉm cười nói.

- À, lại nói tiếp Trình Giảo Kim cái tên kia tuyệt đối là cái lão yêu tinh, làm Đường triều loạn lạc sau khi bình ổn mọi người đều tự phong hầu, thì Trình Giảo Kim cả ngày hoành hành ngang ngược hung hăng càn quấy vô cùng, cả một Hồn Thê Ma Vương, ngay lúc đó trong thành Trường An ai cũng không dám gây chuyện với hắn, ngay cả Lý Thế Dân đều nể ba phần người xấu này. Cũng khá kì quái, lúc trước Lăng Yên, giữa hai mươi bốn công thần, thì Trình gia rất tốt, nếu không phải sau khi Trình Giảo Kim chết mấy người con trai của hắn kia khinh suất, Trình gia cũng hoàn toàn không đến bước suy tàn.

- Trình Giảo Kim?

Lý Tuyết Âm ánh mắt tự nhiên rất nhanh chớp vài cái: cách làm hoành hành ngang ngược của Trình Giảo Kim này, và người thành thật kia hắn vừa mới nói lúc lấy dao chém người trái lại rất giống nhau.

- Ô, chính là lão yêu tinh này, tôi cảm thấy được có câu nói kỳ thật rất thích hợp người này, người khác cười ta quá khùng điên, ta cười người khác nhìn không thấu.

Trương Anh Duệ cười gật đầu:

- Lại nói tiếp, bọn người kia cũng có thể dùng 'Chó điên' để hình dung, lý niệm hưng phấn của bọn hắn, tôi cảm thấy được thật là có thể dùng lý luận 'Chó điên' để hình dung.

Lý Tuyết Âm khẽ cau mày, hiển nhiên đang suy tư đến lời nói của Trương Anh Duệ, hai người trầm mặc, bên trong gian phòng không khí bắt đầu thoáng xuất hiện một chút thay đổi.

Nói tới đây là xong, tất cả mọi người là người thông minh, đều hiểu rõ lời nói này của Trương Anh Duệ là có ý gì: ngày hôm qua người không phải hỏi ta tiểu muội kia của người gia tộc gặp phải vấn đề có con đường gì giải quyết, biện pháp này ta đã đưa ra rồi, về gia tộc của tiểu muội kia của người có phải nguyện ý làm như vậy hay không, có dám dùng biện pháp này hay không, thì phải là vấn đề của cô ấy.

Nhưng rất rõ ràng, Lý Tuyết Âm cũng là có chút động tâm.

Đúng vậy, nếu lần này cái gia tộc "Tiểu tỷ muội" kia của mình thật sự dám quơ lấy dao găm cùng cái kia có gan gấp ghé liễu mạng gia tộc của chính mình, nghĩ đến gia tộc kia sẽ lùi bước hay không? Nếu sau khi bọn hắn lùi bước, gia tộc "Tiểu tỷ muội" kia của mình lại học cách làm của Trình Giảo Kim Trình lão yêu tinh, ngoại trừ ôm chặt đuôi, giương nanh múa vuốt một chút, ngang ngược càn rỡ một chút, làm cho người ta cảm thấy được chọc người này lấy được tổn thất lớn hơn...

- Bang bang bang...

Đúng lúc này, tiếng đập cửa vang lên.

Nghe thấy tiếng đập cửa, vừa mới cảm thấy càng ngày càng không thoải mái, Trương Anh Duệ nhẹ nhàng thở một hơi: vừa rồi cái cảm giác kia, thật không tốt.

Tiếng đập cửa đánh thức Lý Tuyết Âm vừa rồi lâm vào trầm tư, vừa nghĩ tới chính mình vừa rồi thế nhưng ở trước mặt người này thất thần, Lý Tuyết Âm không khỏi có chút thẹn thùng, che đầu giống như khề ho nhẹ:

- Vào đi.

- Lý tiểu thư, bữa sáng của cô.

Giám đốc Tổng có chút kỳ quái nhanh chóng nhìn lướt qua không khí tựa hồ có chút không đúng lắm với Trương Anh Duệ cùng Lý Tuyết Âm hai người, lại vội vàng cúi đầu, nói nhẹ.

Giám đốc Tổng này hiển nhiên là người có ý chí, biết phần bữa sáng này là cho Trương Anh Duệ, trọng lượng rõ ràng hơn phần của Lý Tuyết Âm kia, không chỉ có một tiêu long bao, lại vẫn so với phần bữa sáng kia của Lý Tuyết Âm mà lấy ra hai quả trứng muối nóng hổi hổi.

- Ừm, vất vả ông rồi.

Lý Tuyết Âm gật gù đầu.

Giám đốc Tổng thực biết điều, được Lý Tuyết Âm khen ngợi, vẻ mặt cao hứng, lập tức nói,

- Chúc cô ăn ngon miệng, có cái gì cần, cô cứ gọi tôi.

Trương Anh Duệ người này tựa hồ không biết cái gì gọi là khách khí, thuận thực đem phần bữa sáng của mình xử lý gọn, thỏa mãn vỗ vỗ cái bụng của mình, nói với Lý Tuyết Âm:

- Tuyết Âm, tôi chợt nhớ tới đến trong công ti còn có chút việc, phải đi về xử lý một chút, bên này khi nào cô muốn đi ra ngoài liền gọi điện thoại cho tôi.

- Tốt, tôi đây sẽ không tiến.

Đối với Trương Anh Duệ "Biết chuyện biết điều", Lý Tuyết Âm càng ngày hài lòng, người này thật sự là khiến mình giật mình, biết mình đã biết một điều tốt như vậy xoay chuyển chính mình biện pháp "Tiểu tỷ muội", khẳng định phải cùng mình "Tiểu tỷ muội" khai thông một chút, lập tức liền khách khí tránh .

Về cái gọi là lâm thời nhớ tới trong công ti có chuyện gì, Lý Tuyết Âm sẽ không tin tưởng, chuyện đại sự cũng không có trọng yếu hơn mình?

- Đưa tiễn đi, đưa tôi đến trước cửa cũng tốt mà, làm cho người ta có mặt mũi.

Trương Anh Duệ cột nhà nói.

- Sướng nhỉ! Cút nhanh lên đi!

Đối với sự bại hoại của Trương Anh Duệ, Lý Tuyết Âm sớm có nhận thức, nghe nói như thế, không chút khách khí vút cho Trương Anh Duệ một cái lườm: loại này, cho hắn một cây thang hắn liền dám treo lên đầu, cần kiên quyết hơn.

Trương Anh Duệ cười ha ha bỏ đi, Trương Anh Duệ vừa mới đi, Lý Tuyết Âm ngẫm nghĩ, luôn mãi châm chọc một phen, cảm lấy di động thông qua một cái mã số:

- Alo, Nhị thúc, cháu là Tuyết Âm, chú hiện đang bận sao?

- Tuyết Âm à?

Trong điện thoại một cái hơi của một người đàn ông mỗi một phát ra:

- Tạm được, không bận quá. Có chuyện gì nói đi? Đúng rồi, ở dưới đó chơi vui vẻ chứ?

- Ha ha... Nhị thúc, vừa rồi cháu nghe vị bằng hữu củ cháu nói ngày hôm qua cậu ta gặp được một sự kiện, là có chuyện như vậy...

Người đàn ông đầu bên kia điện thoại, nghe vậy không khỏi nhú mày, hơi có chút dở khóc dở cười,

- Tuyết Âm, không phải Nhị thúc nói cháu, nhưng cháu nói chuyện với người bằng hữu kia, cũng không cần nói đến chuyện nhà ta như vậy chứ?

Đường đường là thường vụ phó tỉnh trưởng mà nghe một thương nhân nho nhỏ nói, Lý Trường Giang cảm thấy được mình bất luận như thế nào đều không muốn.

Bạn đang đọc truyện *Quyền Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 78: Đến Rồi

Nói không khách khí chút nào, là một phó tỉnh trưởng thường vụ chuyên quản việc chi tiêu, mỗi món tiền qua tay Lý Trường Giang đều không dưới mấy chục triệu, hôm nay lại vì một tiểu thương tổng tài sản không quá hai ba triệu mà phải đến cầu xin, Lý Trường Giang trong lòng thấy cực kì hoang đường:

- Lẽ nào bây giờ phó tỉnh trưởng thường vụ đều không đáng giá đến thế? Bất luận thế nào, ta cũng là một thành viên trong tỉnh ủy.

- Chú hai ...

Ý thức được chú mình đang nghĩ gì, Lý Tuyết Âm không khỏi có chút thẹn thùng, ngượng ngừng nói:

- Không phải chuyện tình cảm, là thế này, chú nghe cháu nói, hôm qua trên phố anh ấy gặp một người dùng dao kẻ vào cổ người khác, sau đó...

Đầu bên kia điện thoại, cùng với tiếng kể lại của Lý Tuyết Âm, bắt đầu là một tên thanh niên mặt mũi đáng ngờ, dần dần, sắc mặt biến đổi:

- Chó điên, lí luận à?

Nghe ra lại thấy rất thú vị...

- Được rồi, Tuyết Âm, chú biết rồi, hôm nay chú sẽ điện cho ông cụ bên nhà.

Đợi Lý Tuyết Âm kể xong, Lý Trường Giang trịnh trọng bảo.

Nói xong, Lý Trường Giang không khỏi thở phào nhẹ nhõm.

- Tuyết Âm à, chú biết chuyện lần này đã làm khó cháu... có điều cháu yên tâm, chỉ cần có cách thay đổi được tình hình trong nhà bây giờ, chú chắc chắn sẽ ủng hộ cháu lựa chọn hạnh phúc của bản thân.

Nghe được những lời này của Lý Trường Giang, Lý Tuyết Âm hai mắt đỏ hoe, nước mắt từ hai khóe lăn rơi xuống, nghẹn ngào nói:

- Chú hai, cảm ơn chú!

- Khách sáo gì chứ, dù thế nào thì chúng ta vẫn là người một nhà đúng không?

Nghĩ đến tình cảnh hiện giờ gia tộc đang lâm phải, Lý Trường Giang trong lòng cũng có chút áp lực, tuy rằng đây là số mệnh tồn vong gia thế nhưng nếu đặt vào mười năm trước, không, cho dù là năm năm trước, ai dám đánh tiếng gây sức ép con gái họ Lý nhà chúng ta? Nói đi nói lại, còn không phải là những tên này biết Lý lão gia mắc một trận trọng bệnh, sắp không xong rồi?

- Đúng rồi chú hai, hôm qua cháu gặp tiểu tử nhà đó rồi.

Đột nhiên nhớ tới chuyện ngày hôm qua, Lý Tuyết Âm ảm ức nói:

- Nói với cháu những lời chẳng dễ nghe chút nào.

- Gì cơ?!

Giọng điệu của Lý Trường Giang đột nhiên trầm hẳn xuống:

- Bọn chúng, quá đáng rồi! Khinh người quá mức! Lẽ nào nhà họ Lý nhất định xong đời?!

- Chuyện này đã có chú và cha cháu gánh vác, cháu không cần phải lo nghĩ.

Nghĩ đến việc đưa cháu gái mình ngay cả ra ngoài giải khuây cũng bị người theo dõi, cơn bực trong lòng Lý Trường Giang lập tức bốc lên!

- Xem ra, một số kẻ đã thực sự xem nhà họ Lý chúng ta không ra gì rồi, loại người đó cũng có thể qua đây gây áp lực.

Vốn dĩ trong lòng Lý Trường Giang còn có chút do dự. Sau khi nghe Lý Tuyết Âm nói chuyện này, trong lòng lập tức hạ ngay quyết định.

...

Trương Anh Duệ chắc không biết những chuyện này, vốn dĩ cậu bảo với Lý Tuyết Âm có chuyện quay về một lát thực chất chỉ là viện cớ từ chối khéo, chẳng ngờ công ty lại có chuyện thật. Lô hàng lần trước mình đi Kiệt Thạch tổ chức chẳng ngờ lại đến trước. Cả bảy mươi xe, hàng được gói ghém cẩn thận trong mười thùng gỗ, một chuyến xe hàng không từ chỗ Kiệt Thạch tới.

- Ông chủ đến rồi à?

Triệu Quảng Thành đang chỉ huy dỡ hàng ở kho trông thấy Trương Anh Duệ đến mặt mũi hớn hờ.

- Những xe này chúng tôi đều không hiểu, còn đang phát bực làm thế nào để thử tính năng của chúng.

- Cái này để tôi.

Trương Anh Duệ vui vẻ lập tức phân công nhiệm vụ.

- Anh Triệu, anh chỉ huy mọi người dỡ mười xe xuống, sau đó cử người đến trạm xăng mua xăng về đây.

- Okie ngay! Triệu Quảng Thành gật đầu, vội vàng dặn dò người làm.

Thực lòng mà nói, Triệu Quảng Thành hơi chút e ngại. Chiếc xe này hơn hai ba mươi nghìn, nếu thật có trục trặc gì, người bình thường đền sao nổi. Ngay đến những công nhân làm việc ở đây cũng đều phải cẩn thận, xe máy trong xưởng thông thường cũng mấy nghìn một con, đắt hơn nữa thì một vạn. Mười con xe ở đây, sơ sơ cũng phải hơn hai trăm nghìn, chẳng may không cẩn thận va phải, một tháng lương đi tong chưa chắc đã xong.

Sau hai tiếng, mười chiếc xe máy được lấy ra từ thùng gỗ, được sắp đặt cẩn thận trong kho Hồng Thái Dương.

Đẹp ! Đẹp thật! Kiểu dáng tinh tế, thiết kế gọn mắt, quả đúng là đỉnh cao cho phong cách xe máy hiện đại.

Nhìn mười con xe dàn hàng ngay ngắn, Trương Anh Duệ chìm đắm mê mẩn. Mười con xe trông như mười nàng công chúa kiều ki, kiều sa và trang nghiêm đứng trước mặt mình.

- Đẹp quá!

Đến Trương Anh Duệ còn chìm đắm mê mẩn, huống chi là những nhân viên trước giờ chưa từng trông thấy một lô xe máy nhập khẩu. Mọi người đều túm tụm vây quanh mười chiếc xe, xuýt xoa khen ngợi, muốn chạm tay vào một cái nhưng lại không dám, sợ tay mình dơ làm bẩn “lớp quần lụa bóng bẩy của nàng công chúa”.

Trương Anh Duệ thấy với những dân chơi xe mà nói, được cưỡi thử những con xe này quả là một niềm hạnh phúc lớn lao. Nhưng giờ, dù tư cách để phóng lên những siêu xe này, chắc cũng chỉ có mình Trương Anh Duệ mà thôi...những vị nhân viên ồn ào nầy giờ tuy rằng ai nấy cũng mắt sáng long lanh khi trông thấy xe nhưng bọn họ có đủ sức thử nghiệm tính năng của mấy em này? Còn chưa nói trước giờ bọn họ chưa từng có kinh nghiệm đi xe máy cấp lít, Trương Anh Duệ có dám liều cho bọn họ đi thử hay không. Cứ cho là Trương Anh Duệ dám, bọn họ cũng không dám.

Vẫn câu nói đó, nếu chẳng may làm hỏng chút nào, tiền lương một tháng cũng không đủ để đền.

- Ting ting ting...

Điện thoại của Trương Anh Duệ bỗng nhiên đổ chuông.

Rút điện thoại ra, ấn nút.

- Giám đốc, mọi người phát tài rồi.

Trương Anh Duệ cười nói.

- Phát tài phát tài, mọi người cùng phát tài.

Đầu dây bên kia điện thoại cũng vui mừng không kém

- Lão đệ, nhận được xe rồi chứ?

- Nhận được rồi.

Trương Anh Duệ tươi rói gật đầu:

- Chất lượng của xe đều rất ổn, giờ đang chuẩn bị thử xe đây, anh yên tâm đi, chờ xe thử xong rồi tôi sẽ đánh tiền qua cho anh.

- Cái này không vội, lão đệ là người thế nào anh còn không rõ sao, mấy cái xe thôi mà.

Thì Quang haha cười

- Anh điện thoại là muốn nói với chú một chuyện khác. Năm cái biển số xe mà chú cần, anh làm cho chú xong rồi. Biển thật số đẹp, điều tra được trong phạm vi toàn quốc, bảo đảm miễn chê. Đương nhiên chú thừa biết, những biển này không thể đeo số báo danh tỉnh chú, vì chỗ chú kiểm tra rất ngặt.

- Vâng đệ biết!

Trương Anh Duệ gật gù

- Lão huynh vất vả rồi.

- Khách sáo gì chứ.

Nghe được thông tin chuẩn xác từ chỗ Trương Anh Duệ, Thì Quang như mở cờ trong bụng.

- Được rồi, nói với chú chuyện này thôi, hết chuyện rồi, tôi cúp máy đây.

Cúp máy xong, Trương Anh Duệ không nhịn nổi cười. Con người này, thúc người ta trả tiền cho mình còn phải bài bản trình độ như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Quyền Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 79: Anh Muốn Rước Họa Vào Thân À?

- Từ tổng, phát tài ở đâu? Tôi là Trương Anh Duệ...phải phải phải...haha, đến rồi, đến cả rồi. Tôi vừa mới thử một lát, anh yên tâm, ngoài một vài km đường vừa chạy thử ra, tất cả đều mới nguyên...vậy được, tôi xin cung kính chờ Từ tổng đại giá.

Cúp điện thoại, Trương Anh Duệ hồ hởi vô cùng.

Nhắc tới mới khéo, mấy ông chủ hồi đầu đặt xe ở chỗ Từ Kiến Phong đều ở thành phố, điều này giảm thiểu cho anh ta không ít phức tạp. Vừa nghĩ đến thành thị với những con xe hào hoa đầy quyền rũ, Trương Anh Duệ thấy khoan khoái cả người.

... ..

Lúc Trương Anh Duệ giao xe cho đám người Từ Kiến Phong, Lý Tuyết Âm tủm tỉm cười, đột nhiên xuất hiện trong cửa hàng xe của Trương Anh Duệ.

- Trương đại ông chủ, xem ra ngài làm ăn không tồi chút nào, đến xe nhập khẩu cũng nhúng tay được vào?

Tiểu nha đầu này xem ra tâm trạng đang rất vui vẻ, nháy mắt trêu chọc Trương Anh Duệ.

Trông thấy Lý Tuyết Âm bước về phía Trương Anh Duệ, mấy người Từ Kiến Phong mắt sáng lên:

- Ô, từ đâu xuất hiện một người đẹp thế này?

Mấy anh chàng này không hẳn là chưa từng thấy qua mỹ nữ, nhưng với level như Lý Tuyết Âm, thành thực mà nói, Từ Kiến Phong mấy người bọn họ chưa hề gặp qua, nhìn không nổi muốn cùng Lý Tuyết Âm bắt chuyện làm quen.

Tôi cá! Các anh biết tiểu nha đầu này là ai không, nếu nói sai, các anh chết chắc!

Vô tình trông thấy ánh nhìn hau háu trong mắt đám người Từ Kiến Phong, Trương Anh Duệ đột nhiên thấy bất an trong lòng.

Không vì những cái khác, chỉ là vì năm anh em vừa mới làm, mình cũng không thể để bọn họ đen đuôi được, nếu không truyền ra ngoài mình lại mang tiếng sao chổi. Nếu thật bị nói thành ra như vậy, sau này còn ai dám hợp tác làm ăn cùng?

Nghĩ thế, Trương Anh Duệ bèn nhanh trí bảo:

- Yo, đại tiểu thư sao lại đến đây? Bí thư Triệu Văn Đường không đến nhà khách huyện chờ để vấn an cô sao?

Gi ? Bí thư Triệu Văn Đường? Nhà khách huyện? Máy anh chàng đang có ý định với Lý Tuyết Âm nghe thấy những lời này của Trương Anh Duệ lập tức như bị dội một xô nước lạnh.

Cái chức danh bí thư, chỉ có xuất hiện trong quyền lực, mà bí thư Triệu Văn Đường, toàn huyện hình như cũng chỉ có một, mà lại đi vấn an cô gái xinh đẹp này?! Ôi trời, mỹ nữ này rốt cuộc là nhân vật nào đây?

Có thể những lời vừa rồi của Trương Anh Duệ chỉ là trò đùa, nhưng ai dám đảm bảo đó không phải là thật?

Đáng tiếc, khi ý nghĩ này vừa mới xuất hiện trong đầu, câu kế tiếp theo của Lý Tuyết Âm đã đẩy bọn họ vào chốn mê hồ khôi tỉnh.

Lý đại công chúa bĩu môi

- Cái tên Triệu Văn Đường đó? Lúc nào cũng ra vẻ ông cụ, thấy hấn chị đây chỉ thêm phiền, tới đây cũng là để tránh hấn.

Tôi nói mẹ ơi!

Nghe Lý Tuyết Âm nói thế, năm người Từ Kiến Phong vừa nãy còn hùng hục khí thế làm quen với người đẹp bỗng chốc cảm thấy chân tay mềm nhũn, thiếu chút nữa thì ngồi phịch xuống đất cho vũng. Lai lịch của cô gái này không hề tầm thường!

Bây giờ, năm người hội Từ Kiến Phong làm sao không rõ lời Trương Duệ Anh nói lúc nãy là ý gì. Đó chẳng phải là nhắc nhở bọn họ sao, chính là cứu thoát cái mạng sống và tiền đồ của bọn họ.

- Giới thiệu với mấy vị Từ tổng một chút, vị đây là Lý tiểu thư đến từ kinh thành.

Trương Anh Duệ cười nói.

Tuy Trương Anh Duệ không nói rõ thân thế xuất tích của vị tiểu thư họ Lý này, nhưng chỉ một câu “tiểu thư họ Lý đến từ kinh thành” cũng đủ để cung cấp thông tin nổi bật rồi.

Cái nhìn của đám người Từ Kiến Phong với Trương Anh Duệ cũng vội vàng thay đổi. Trước đây nghe nói tiểu tử này với Lý gia quan hệ rất tốt nhưng chỉ là nghe nói thôi, dù sao thì mọi người cũng chưa từng nhìn thấy, phỏng đoán có lẽ là tin đồn. Nghĩ kỹ cũng đúng, Lý gia là danh phận gì chứ? Là một trong những gia tộc tiếng tăm nhất nước cộng hòa. Một gia tộc bề thế như thế, sao có thể đặt một tên nhãi nhép trong mắt được? Những cái tin đồn ấy, sau khi được truyền tai nhau, e rằng chỉ là một đồn mười, mười đồn trăm, phóng đại lên nhiều lần mà thôi? Nhưng lần này tận mắt chứng kiến Lý Tuyết Âm và Trương Anh Duệ vui vẻ chuyện trò, mấy người Từ Kiến Phong đã ý thức được, xem ra tin đồn hoàn toàn là thật? Nếu là như vậy, tên tiểu tử họ Trương này đáng sợ thật.

Mấy người liếc nhìn Trương Anh Duệ, trong đầu xác định, sau này nói gì cũng nên giao lưu với người trẻ tuổi. Chưa cần biết những cái khác, đơn giản có được sự chiều chuộng của Lý gia, việc làm ăn của tên tiểu tử này chẳng phải như mặt trời ban trưa sao? Đặt quan hệ tốt đẹp với tên tiểu tử này, lợi ích cho bản thân chắc chắn không nhỏ.

Có được nhận thức này, năm tên ban đầu còn chủ định.

- Dù sao xe cũng đã đến rồi, nếu chú em mà không giảm giá cho anh, anh đây cũng không cần nữa.

Nhưng giờ thì phải thay đổi cách nghĩ, nhanh chóng trả tiền cho Trương Anh Duệ. Không vì cái gì khác, trước hết là tạo ấn tượng tốt với Trương Anh Duệ đã, sau này mở miệng cũng dễ nói chuyện.

Trong đầu tính toán như vậy, nghe được Trương Cương nói, đám người Từ Kiến Phong xuyt xoa không ngớt.

Lý Tuyết Âm thấy đám người Từ Kiến Phong chẳng có gì to tát, chăm chú nhìn mấy con BMW R1200RT bày ở đại sảnh, chẳng buồn để ý đến xung quanh.

- Không ngờ đấy, Anh Duệ, đến xe nhập khẩu mà anh cũng làm? Cứ cho là không sợ công thương, thì đám hải quan hoặc cảnh sát bên đó cũng tới tìm anh gây rắc rối?

Nghe được những lời này của Lý Tuyết Âm, Từ Kiến Phong càng nhận ra cô gái này và Trương Anh Duệ quan hệ không nhỏ, không thì Lý Tuyết Âm tuyệt đối không nói như vậy. Trong lòng không khỏi trách thầm:

- Có được mối quan hệ này, ai còn dám đến tìm hấn gây khó dễ? Đó chẳng phải là “ông cụ thất cổ, ngại mạng dài quá sao”!

- Oan ức à!

Trương Anh Duệ lớn tiếng kêu

- Đây đều là xe đặt cho mấy ông chủ, cô thấy cửa tiệm nhỏ này của tôi mà có thể kinh doanh được xe nhập khẩu lớn như vậy, còn phải đóng đồ ở thị trấn nhỏ này sao?

Lý Tuyết Âm cười nói.

Chuyện này, trong mắt Lý Tuyết Âm cơ bản chẳng đáng gì, mấy cái xe lậu mà thôi, có gì đâu? Chuyện kinh khủng hơn chuyện này bản thân từng thấy nhiều rồi.

Mấy người Từ Kiến Phong nhìn Trương Anh Duệ, lại trông Lý Tuyết Âm, trong lòng không khỏi nể phục. Xem ra những tin đồn này là sự thật.

- Phải rồi, Trương Tổng...

Một ông chủ tên gọi Truyền Lượng trong đám năm người Từ Kiến Phong chợt bảo:

- Tôi có người bạn, nghe nói đã từng mua xe ở chỗ anh cũng nói muốn mua một chiếc nữa, mãi nói chuyện, suýt nữa thì quên mất việc này...

Không đợi Truyền Lượng nói xong, tên này ngay lập tức bị đám người Từ Kiến Phong kéo đi, vừa kéo hẳn đi vừa ríu rít cáo lỗi với Trương Anh Duệ và Lý Tuyết Âm.

- Trương tổng, Lý tiểu thư, chợt nhớ ra có chút chuyện, xe tạm thời để ở chỗ anh đã, chiều chúng tôi qua lấy.

Dứt lời, không để Trương Anh Duệ nói gì, năm người đã biến mất ở ngoài cửa.

Mấy người này, Trương Anh Duệ lắc đầu cười.

- Các người lôi ta ra ngoài làm gì? Ngoài cửa, Truyền Lượng tức giận bảo, cơ hội vừa rồi thật tốt.

- Đồ ngốc!

Bốn người Từ Kiến Phong thấy tên này đầu óc không nhanh nhạy gì cả, bực mình bảo.

- Lý tiểu thư đến tìm Trương Anh Duệ chắc chắn là có chuyện, cậu ở đó làm gì? Còn không nhanh mà rút đi?! Muốn rước họa vào thân à?

Bạn đang đọc truyện *Quyền Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 80: Ta Sắp Về Rồi!

- Các cậu kéo tôi ra ngoài làm gì?

- Rước họa cái gì, các anh không biết đặt quan hệ tốt với tên tiểu tử này sẽ có lợi cho chuyện làm ăn của chúng ta sao?

Truyền Lượng có chút bực tức. Theo anh ta thấy, vừa rồi chính là một cơ hội tốt để giao hữu với vị công chúa nhà họ Lý.

Đều là anh em lâu năm như vậy rồi, trong lòng nhau nghĩ gì còn không biết? Nhưng cứ cho là anh muốn leo cao đi thì cũng phải có chút vốn liếng gì chứ?

Nếu như là người khác, Từ Kiến Phong không thèm nói nhiều, quay lưng đi thẳng, nhưng Truyền Lượng là bạn hữu quen biết lâu năm rồi thì phải khuyên bảo cậu ta, tránh không bị mờ mắt trước lợi nhỏ.

- Lão đệ à!

Từ Kiến Phong thở dài, thành khẩn nói với Truyền Lượng:

- Vừa rồi quan hệ của vị công chúa họ Lý và tên tiểu tử Anh Duệ cậu đều nhìn thấy rồi. Cậu nghĩ dựa vào thân phận của những tiểu thương nhỏ bé như chúng ta, có tư cách tiến đến trước mặt người ta sao? Leo lên nhà họ Lý, chúng ta không cần nghĩ. Sau này còn nhiều cơ hội giao hảo với Trương Anh Duệ, dựa vào quan hệ của người ta với nhà họ Lý, không chừng cái móng tay của người ta là đủ cho chúng ta ăn no.

- Nhưng ...

Truyền Lượm chạy cỏi cãi, bị những anh em này nói trúng ý nghĩ của mình, mặt mũi không khỏi ửng đỏ.

Không sai, Truyền Lượm chẳng những ý thức được hành động không thỏa đáng của mình vừa rồi. Hồi nãy cùng Trương Anh Duệ kết giao thân tình, thực là có ý với tới công chúa nhà họ Lý. Nhưng những lời này xét đến cùng không dễ nghe, nói ra có chút xấu hổ, thêm nữa cứ khúm núm như vậy, Truyền Lượm cảm thấy rất là sượng mặt.

- Sau này kết thân với Trương Anh Duệ còn lo gì không có cơ hội chứ?

Từ Kiến Phong cười bí hiểm.

- Xe chúng ta là mua từ chỗ hần, có vấn đề gì không tìm hần thì tìm ai?

- Đúng vậy!

Mắt Truyền Lượm đột nhiên sáng lên:

Cách hay như vậy, sao mình lại không nghĩ ra chứ? Vừa rồi đúng là lộn. Nghĩ cũng phải, nếu những người thương gia nhỏ bé như mình đều đến nhà họ Lý cầu cạnh trèo cao, vậy thì cái bảng chữ vàng nhà họ Lý kia chắc gì đã còn có giá.

Thấy anh bạn mình cuối cùng cũng đã hồi tâm chuyển ý, Từ Kiến Phong thờ phào trong lòng, vỗ vai Truyền Lượm bảo:

- Đi nào, ngày hôm nay không tệ chút nào. Chúng ta đến nguyệt lâu ăn mừng mấy chiếc xe đến tay thành công, chúc cho sau này làm ăn thịnh vượng. Hôm nay anh mời, ai tranh thì anh quyết giành với người ấy.

Đều là anh em mấy chục năm rồi, ai còn không biết trong lòng ai nghĩ gì? Từ Kiến Phong vừa nói xong câu này, bốn người nhất loạt cười vang.

- Được, hôm nay phải rút ruột Từ đại ca một trận mới được! Không biết đến tối nay Từ đại ca quỳ sụp trước mặt chị dâu có xong không đây!

...

Một nhân viên trong cửa hàng nhanh ý, mang nước đến cho Trương Anh Duệ và Lý Tuyết Âm.

Lý Tuyết Âm đưa mắt nhìn thấy đám người Từ Kiến Phong, vẫn chưa lái xe đi, ngán ngẩm lắc đầu:

- Anh Duệ à, anh cũng có thể đôi co đến thế sao?

Có một số chuyện có thể làm mà không thể nói. Trương Anh Duệ cười hi hi, không trả lời Lý Tuyết Âm.

- Đang vui đây, tặng cô một em xé?

- Miễn!

Lý Tuyết Âm xoa xoa tay, làm bộ kính nhi viễn chi, kính nể mà lánh xa.

- Xe hai bánh sao có thể vững bằng xe bốn bánh. Tôi còn muốn sống thêm vài năm nữa, tha cho tôi đi?

- Vậy à?

Trương Anh Duệ thất vọng toàn tập.

- Tôi đang định đưa cô ra ngoài hóng gió, tiện thể khoe bà chị xinh đẹp, nhưng thế này thì...

Phóng xe đẹp, đằng sau lại có một cô gái xinh đẹp, giấc mơ này tôi từ hồi học cấp hai đã mơ rồi. Giờ cô tuyên bố như vậy giấc mộng của tôi coi như đi tong rồi.

Lý Tuyết Âm bật cười như nắc nẻ, chỉ tay vào Trương Anh Duệ bảo:

- Tôi nói anh Anh Duệ, anh làm ơn đừng giả vờ khổ sở thế được không? Nếu còn tiếp tục, cậu sắp đuổi kịp mấy nghệ sĩ tấu hài nổi tiếng ở Bắc Kinh rồi đấy?

Hai người tán gẫu một hồi, Lý Tuyết Âm cúi đầu, có gì đó không dám nhìn thẳng vào mắt Trương Anh Duệ, nhẹ nhàng bảo:

- Hôm nay đến là có chuyện muốn nói với anh.

- Ồ?

Trương Anh Duệ hơi ngạc nhiên, vội hỏi:

- Chuyện gì, cô nói đi.

Trương Anh Duệ trong lòng lơ mơ dự cảm được có gì đó không lành, vừa dậy lên ý nghĩ điều tra xem Lý Tuyết Âm nghĩ gì nhưng lại thôi. Nếu là người bình thường hoặc đối thủ của mình có khi lại dễ, nhưng lại là bạn của mình, mà cũng không hẳn là bạn. Nếu Lý Tuyết Âm muốn nói, tự khắc sẽ kể với mình.

Sự kiêu căng của bản thân không cho phép mình làm như vậy.

- Ở Bắc Kinh có chút chuyện, tôi phải về một chuyến.

Lý Tuyết Âm không dám ngẩng đầu nhìn Trương Anh Duệ, nhỏ giọng bảo.

- Hóa ra là vậy?

Trương Anh Duệ gật đầu, thử thăm dò thông tin từ Lý Tuyết Âm.

- Có phải liên quan đến em gái cô không?

Lý Tuyết Âm lưỡng lự một lát, khẽ gật đầu.

Đúng là như vậy! Trương Anh Duệ thờ đánh thụt một cái.

- Vậy được, cô nhanh về đi. Phải rồi, giúp tôi nói với người bạn của cô một tiếng, chưa đến giây phút cuối cùng, tuyệt đối đừng bao giờ từ bỏ.

Nói xong những lời này, Trương Anh Duệ không khỏi bật cười, thấy mình lo nhiều chuyện quá, lắc lắc đầu tự trách.

- Được rồi, không cần nói nhiều nữa, những lời này tôi cũng không nên nói.

- Sao lại thế chứ.

Nghe Trương Anh Duệ tự trào, Lý Tuyết Âm trên mặt thoáng chút lo lắng, vội vàng tiếp lời:

- Nếu cô em tôi mà biết được có người đang âm thầm quan tâm cô ấy, nhất định cô ấy sẽ rất vui.

Chủ đề này có chút nặng nề, Trương Anh Duệ không muốn tiếp tục kéo dài đề tài này nữa, đổi chủ đề khác, cười nói:

- Không nói em cô nữa, bao giờ cô về? Có cần tôi tiễn không?

- Không cần tiễn đâu. Bây giờ tôi đi ngay.

- Nhanh vậy?!

Trương Anh Duệ sửng sốt.

- Uhm!

Lý Tuyết Âm ngần ngừ một lúc, rồi hạ quyết tâm, ngẩng đầu dứt khoát

- Chẳng qua tôi tiện đường đến thành phố thăm một vị trưởng bối thôi.

- Ồ ...

Trương Anh Duệ mơ màng xoa đầu, lại gật gù, không hiểu những lời này của Lý Tuyết Âm là có ý gì.

- Cô về thành phố thăm một vị trưởng bối, vậy có cần phải đặc biệt thông báo với tôi như vậy không?

- Anh Duệ, tôi cảm thấy anh không thích hợp làm kinh doanh, anh làm quan thì hợp hơn.

- Á? Muốn tôi thành viên chức nhà nước sao?

Trương Anh Duệ có chút bức bối.

Bạn đang đọc truyện *Quyền Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 81: Trương Anh Duệ Rất Quan Trọng

Nhìn con Audi A4L dần biến mất trước mặt, ánh mắt Trương Anh Duệ có gì đó khó hiểu.

Cho đến khi bóng chiếc xe đi khuất hẳn, ánh mắt Trương Anh Duệ mới trở về bình thường. Nghĩ đi nghĩ lại, chuyện này vẫn phải nói cùng Triệu Văn Đường.

- Bí thư, tôi là Trương Anh Duệ, ngài bận không? Có chuyện muốn báo cáo ngài một lát.

Tuy rằng Trương Anh Duệ bị mê mẩn trong chốc lát, nhưng lúc tỉnh táo bình thường, tên tiểu tử này gây khó dễ không hề kém.

- Ồ, chuyện gì? Nói đi.

Triệu Văn Đường thực ra chẳng có chuyện gì, đúng lúc đang trên máy tính ở văn phòng xem biểu đồ thị trường chứng khoán trong ngày thì nghe thấy Trương Anh Duệ, ngay lập tức liền tự nhắc nhở:

- Không nên liên quan đến vị đại tiểu thư đó chứ?

- Là như thế này, tiểu thư Lý Tuyết Âm quyết định quay về rồi.

- Uhm... ăk?!

Triệu Văn Đường vốn dĩ còn đang mơ hồ chưa ý thức được rốt cục là chuyện gì, giống như đột nhiên bị người ta dùng dùi đâm vào, từ trên ghế nhảy phắt dậy.

- Cái gì? Tiểu thư Lý Tuyết Âm sắp quay về sau? Bao giờ đi? Không được, tôi phải đi tiễn tiểu thư Lý Tuyết Âm.

Lúc ấy, trong lòng không kìm được bèn chửi đồng một câu:

- Những tên phục vụ cho Lý Tuyết Âm đầu làm bằng cái gì không biết? Tin tức quan trọng gì cũng đều không hỏi báo?

Nếu nói như vậy, thật oan ức cho mấy người vệ sĩ đen đuôi, quyết định này của Lý Tuyết Âm hoàn toàn là nhất thời, đến hành lí của mình một chút cũng chưa kịp thu dọn, đám vệ sĩ chỉ có nhiệm vụ hộ tống Lý Tuyết Âm ra ngoài chơi, ai có thể ngờ được rằng suy nghĩ của vị tiểu thư này lại thay đổi như chong chóng?

- Bí thư Triệu, tiểu thư Lý Tuyết Âm đã đi rồi, vừa đi.

Trương Anh Duệ cười khò sở thông báo.

- Cái gì? Đi rồi sao?

Nghĩ đến hậu quả nghiêm trọng trong vụ này, Triệu Văn Đường bỗng chốc nổi giận, không kìm được lửa giận bốc lên bùng bùng:

- Trương Anh Duệ, cậu nói làm thế nào đây? Làm gì để ăn đây? Tiểu thư Lý Tuyết Âm muốn về Bắc Kinh, chuyện lớn như vậy, sao cậu lại không sớm hỏi báo? Há? Trong đầu cậu có biết tư duy logic không đấy?

Hừ! Anh nói vậy là có ý gì? Tự dung bị mắng cho một trận té tát, Trương Anh Duệ cũng thấy phần nộ.

- Anh tưởng rằng anh là ai chứ? Anh nghĩ anh hơn tuổi thì là cái gì chứ? Hừ! Cái thứ gì chứ? Nói một câu khách sáo cho anh biết, phải xem bản thân anh là nhân vật thế nào đã?

Đến Trương Anh Duệ cũng không ý thức được, cùng với năng lực ngày càng lớn mạnh của mình, bản thân dường như cũng ngày càng khó khống chế cơn giận. Bản thân bức bối là dễ dàng trút tiết ngay. Dù có người đã nói thể với Trương Anh Duệ, cậu cũng không chịu thừa nhận, bản thân đã thay đổi rồi? Không còn tính cách hiền hòa nhu mì như trước kia.

Trong lòng vừa tức giận, Trương Anh Duệ không thể dùng những lời tôn kính như vừa rồi.

- Bí thư, không phải tôi không muốn nói cho anh, là cô Lý Tuyết Âm có chuyện muốn trở về, tôi nói anh muốn chào hỏi cô ta, nhưng tiểu thư Lý Tuyết Âm không cho phép... À, phải rồi, trước lúc đi, cô Lý Tuyết Âm nói muốn đến kinh thành thăm một vị trưởng bối.

Giả truyền thánh chỉ, Lý Tuyết Âm nói không cho Trương Anh Duệ đem thông tin mình rời đi báo cho Triệu Văn Đường hỏi nào chứ? Nhưng những lời này của Trương Anh Duệ hiệu quả lại cực kì rõ rệt. Giống như một nhát rìu chí mạng, dọa Triệu Văn Đường cứng họng.

Gi? Đã đi rồi à? Còn không cho mình biết? Còn đến kinh thành thăm vị trưởng bối? Triệu Văn Đường trong lòng đột nhiên hết bực, nhưng đổi lại là một cảm giác đau đớn xâm chiếm! Hết rồi!

Vị trưởng bối ở Bắc kinh của Lý Tuyết Âm là ai? Đương nhiên là phó tỉnh trưởng thường vụ Lý Trường Giang còn không báo với mình một tiếng đã dùng dùng bỏ đi rồi. Chắc chắn là Lý Tuyết Âm đã bất mãn với mình điều gì, tìm chú mình để kể tội!

Tuy rằng hai ngày nay trong lòng Triệu Văn Đường đều cầu nguyện đừng xảy ra vấn đề gì với bà cô Lý Tuyết Âm, đừng đem phiền phức đến cho mình, nhưng tình hình bây giờ lại trở nên nghiêm trọng rồi.

Tin Lý đại tiểu thư rời đi không phải do nhà khách huyện ủy thông báo mà lại là do Trương Anh Duệ thông báo cho mình? Vậy chuyện này... liệu có phải là không hầu hạ tốt bà cô này không? Bà cô này tức giận rồi? Còn không thêm ý kiến gì với mình chứ?

Nghĩ đến điểm này, ruột gan của Triệu Văn Đường còn cào hết cả lên: Triệu Văn Đường, anh xem anh kia, còn giả vờ làm cái đuôi sói? Biết rõ vị công chúa nhà họ Lý ở trên địa bàn nhà mình còn không sớm xin hỏi báo, nghĩ tất cả các cách để hầu hạ tốt vị tiểu thư này? Người xem người làm thế nào, cùng ngồi trong một tòa nhà với vị đại gia kia, cũng khó trách vị công chúa nhà họ Lý tức giận... đặc tội với bà cô này đúng là tự tìm chỗ chết rồi?

Vừa nghĩ đến tiếp theo phải đối mặt với sự o ép của vị tỉnh trưởng. Trong giây lát, Triệu Văn Đường cảm thấy con đường quan lộ của mình thật là mù mịt, hai bên thái dương giựt giựt không ngừng, trước mắt biến thành màu đen, quả thực một chút hy vọng cũng không có... Triệu Văn Đường đáng thương... đã bị những lời của Trương Anh Duệ và sự tự kiêu ám thị của mình dọa đến phát khiếp rồi.

Sao lại thế này? Sao bên đó đột nhiên lại không có động tĩnh gì? Trương Anh Duệ hơi chút bực bội.

Dóng tai lên nghe ngóng cẩn thận, dường như tiếng thở của Triệu Văn Đường vẫn đang ở đó, chỉ có điều tiếng thở... gấp gấp giống như thổi vào ống gió, chuyện gì đây?

Có điều đây cũng không phải là chuyện khó nghĩ gì, hai con người đảo hai vòng, Trương Anh Duệ haha cười:

- Hiểu rồi, chắc là do mình dọa.

Được, người biết sợ là tốt! người không biết sợ, lão tử sao có thể mò được lợi ích? Trương Anh Duệ rất vừa ý, đột nhiên cảm thấy, hóa ra cáo mượn oai hùm cũng là một nghề nghiệp rất có tiền đồ.

- E hèm...

Trương Anh Duệ ho hai tiếng, thể hiện sự tồn tại của mình với Triệu Văn Đường ở đầu dây bên kia điện thoại:

- Bí thư đại nhân, ngài có ở đấy không? Tôi vẫn ở đây? Bí thư, ngài xem, tiểu thư Lý Tuyết Âm vừa đi, ngài có phải hỏi báo một tiếng cho lãnh đạo trong thành phố?

Đúng vậy!

Nghe thấy những lời này của Trương Anh Duệ, Triệu Văn Đường bỗng nhiên như sáng dạ ra, giống như người chết đuối vớ được cọc, không cần biết cái cọc này có chịu được sức nặng của mình hay không. Tóm lại cứ bám vào đã rồi tính sau: tuy tiểu công chúa Lý gia đối với mình rất có ác cảm nhưng trước lúc đi cũng đã thông báo qua một tiếng với tên tiểu tử Trương Anh Duệ, khả năng quan hệ của hai người này không tồi. Thế cũng tốt, có thể để tên tiểu tử này trước mặt vị công chúa nói tốt một vài câu cho mình, bảo vệ cái ghế chắc cũng không thành vấn đề gì?

Còn về "như thế, như thế" rốt cuộc bản thân phải trả giá bao nhiêu thì Triệu Văn Đường không lo lắng được nhiều đến vậy. Trời đất bao la, đều không lớn bằng việc bảo vệ ghế ngồi dưới móng mình.

Còn về đám lãnh đạo trong thành phố... lão tử lo người nhiều như vậy!

Bạn đang đọc truyện *Quyền Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 82: Âm Hiệu Rõ Ràng

Với toan tính này, địa vị của Trương Anh Duệ trong lòng Triệu Văn Đường không giống như trước nữa rồi.

- E hèm!

Triệu Văn Đường ho khan hai tiếng, toàn thân mê man, sao lại thấy khó chịu như vậy nhỉ? Nhưng thời điểm then chốt liên quan đến việc cái mũ ô sa có thể ở trên đầu mình bao lâu thì Triệu Văn Đường cực rõ. Việc khẩn cấp trước mắt là làm lung lạc Trương Anh Duệ. Tên vốn chỉ được coi đặt nửa bước chân vào chốn quan trường, giờ thực sự là...

- Anh Duệ à, trong nhà có chút chuyện, vì vậy hồi nãy tôi có một vài chỗ không phải, vậy nên...

Triệu Văn Đường haha cười, nói với Trương Anh Duệ.

Trương Anh Duệ lập tức khoan khoái trở lại. Tên bí thư huyện ủy này không tồi, nhưng lại muốn cúi đầu nhận lỗi với mình? Ha! Trương Anh Duệ trong lòng thấy cực kì đắc ý.

- Bí thư ngài nói gì vậy?

Trương Anh Duệ làm ra vẻ như không có chuyện gì:

- Có chuyện gì ngài cứ dặn dò, tôi chính là một binh sĩ trong tay ngài, ngài chỉ đâu tôi xin đi về hướng ấy.

Trương Anh Duệ tuy trong lòng cực kì đắc ý, nhưng ngoài mặt vẫn phải giả bộ nói như vậy.

Uhm! Đúng thế! Những lời nói rất mực khiêm tốn này của Trương Anh Duệ khiến cho Triệu Văn Đường cảm thấy rất dễ chịu. Hôm qua lúc dùng bữa ở nhà khách chính phủ huyện ủy, tính cách lỗ mãng của Trương Anh Duệ cũng được Triệu Văn Đường cứu nguy một phen.

- Đồng chí Trương Anh Duệ còn trẻ, vẫn chưa chín chắn, có chút sơ sót cũng là điều dễ hiểu. Người không ngại khó khăn như cậu ấy có thể kịp thời giúp đỡ cho lãnh đạo cho tổ chức trên hết vẫn đáng được biểu dương.

- Tôi biết ngay từ đầu tôi đã không nhìn nhầm, Anh Duệ, cậu cừ lắm.

Triệu Văn Đường hài lòng khen ngợi Trương Anh Duệ một hồi thì chuyển đề tài.

- Có điều... Anh Duệ à, tiểu thư Lý Tuyết Âm đột nhiên không chào hỏi một câu đã đi rồi, liệu có phải có hiểu lầm gì với tôi hay với dân trong huyện này không?

Những gì cần nói tôi đã nói hết cả rồi, có thể lĩnh hội được ý của cấp trên hay không là do cậu. Triệu Văn Đường dứt lời, trong bụng không ngọt cổ vũ Trương Anh Duệ tên tiểu tử này trước giờ chưa từng buồn trải trong thương trường, những lời ý tứ sâu xa này không biết hắn nghe có hiểu không?

- Hóa ra là chuyện này!

Không đợi Triệu Văn Đường nói xong, Trương Anh Duệ như búng tỉnh ngộ, đưa tay lên ngực mình vỗ vỗ.

- Bí thư ngài yên tâm, theo quan sát của tôi hai ngày nay, tiểu thư Lý Tuyết Âm chưa chắc có hiểu lầm gì với huyện của chúng ta hết... ngài cứ yên tâm, nếu thật có hiểu lầm gì, bằng mọi giá tôi cũng sẽ giải thích rõ cho Tuyết Âm.

Cái gì gọi là “chưa chắc đã có hiểu lầm gì?”. Nghe thấy những lời này của Trương Anh Duệ, Triệu Văn Đường lập tức vặn lại:

- Chẳng lẽ thật là còn có chỗ nào làm chưa tốt, khiến cho vị công chúa nhà họ Lý tức giận bỏ về?

Nhưng lời nói của Trương Anh Duệ làm cho Triệu Văn Đường định thần lại không ít, nhất là xưng hô của Trương Anh Duệ với Lý Tuyết Âm, càng khiến cho Triệu Văn Đường trong lòng rối bời không yên:

- Tuyết Âm? Cách gọi này, hoàn toàn là cách xưng hô giữa người quen và bạn bè với nhau? Trương Anh Duệ tên tiểu tử này lại có thể dùng tên gọi trực tiếp để xưng hô?

Sao lại thế này? Triệu Văn Đường thấy một vài niềm tin trong mình bắt đầu sụp đổ:

Lẽ nào tên tiểu tử Trương Anh Duệ này thực sự bạo dạn được cô công chúa họ Lý? Nếu thực như thế thì...

Triệu Văn Đường nhanh chóng suy tính: nếu tình hình thực là như vậy, vậy vị trí phó chủ nhiệm huyện ủy này hẳn là không đủ trọng lượng để lôi kéo tên tiểu tử này đến bên mình rồi, nhất định phải nhắc tới mới được. Nếu không người ta dựa vào động lực gì để dốc sức giúp anh. Nhưng tên tiểu tử này lại không phải xuất thân là một công chức, muốn thử một phen, để tên tiểu tử này chen chân vào trong bộ máy nhưng phải làm thế nào?

Để Trương Anh Duệ tham gia vào cuộc thi công chức quốc gia vào mùa thu năm nay là cách tốt nhất. Nếu tên tiểu tử này thi qua được bài luận, tới lúc đó kiếm một vị trí trong huyện ủy không phải là chuyện khó. Nhưng cuộc thi công chức quốc gia mùa thu mấy năm nay đến giờ vẫn chưa tổ chức đăng kí, đợi đến sang năm... Trong quan trường, bạn có muốn lỡ dở thời cơ tốt đẹp của bạn không? Thời gian nửa năm có thể xảy ra biết bao nhiêu chuyện, ai dám đảm bảo? Vì vậy ý tưởng để Trương Anh Duệ tham gia vào cuộc thi công chức mùa thu năm nay chỉ mới dạo qua óc Triệu Văn Đường một vòng đã bị dập tắt:

- Cách này không hợp với thực tế!

Lúc này, nhìn thấy mối quan hệ thân thiết giữa Trương Anh Duệ và Lý gia, Triệu Văn Đường đã bắt đầu tính toán, phải trả giá bao nhiêu mới có thể đem Trương Anh Duệ trở về ghế của mình đây.

- Bí thư, cái này... Kì thực tôi cảm thấy chuyện lần này có thể không nghiêm trọng đến vậy, lần này tiểu thư Lý Tuyết Âm trở về thực ra là có nguyên nhân?

Trương Anh Duệ cố ý do dự một hồi, như là có nên do dự với yêu sách trong lòng hay không.

- Cái gì? Lý Tuyết Âm quay về là có nội tình?

Triệu Văn Đường vỗ tay vào đùi một cái:

- Đúng thế! Cái đầu lợn này của tôi, tôi phải sớm nghĩ đến bên trong có nội tình gì rồi chứ! Nếu không làm gì có chuyện cô ấy vừa đi được có mấy ngày đã vội quay về!

- Uhm, uhm, uhm...

Triệu Văn Đường như gà mổ thóc gặt đầu lia lịa

- Lần này tiểu thư Lý Tuyết Âm quay về là có chuyện gì? Cậu nói đi?

Lời của Trương Anh Duệ cũng khiến cho Triệu Văn Đường ý thức được mình suy nghĩ có gì đó xa xôi rồi. Việc khẩn cấp trước mắt vẫn là giải quyết rắc rối của bản thân mình mới nói, còn về vấn đề của tên tiểu tử, chung quy là có cách giải quyết.

- Cái này...cái này...

Trương Anh Duệ do dự, quyết định không mở miệng.

Hả? Triệu Văn Đường sững sốt, ngay lập tức hiểu ra: dù người ta có biết hay không, nhưng dựa vào gì để nói ra đơn giản như vậy? Nói không chừng chính là cái bí mật này, nhất là cái bí mật trong những kiểu hào môn gia tộc như thế này?... Triệu Văn Đường anh dự tính lấy cái gì ra đánh đổi?

Thêm nữa, miệng lưỡi Triệu Văn Đường người có đủ cứng cáp không? Biết sau này có đem đến phiền phức cho tôi không? Phải biết, tôi đem bí mật trong này nói với anh, nghĩa là vô hình trung đã trao cho anh một cơ hội rất lớn. Điều này đã cung cấp cho bản thân một không gian vận động cực lớn! Anh lấy gì để đền đáp tôi?

Triệu Văn Đường không thể không nghĩ, có điều tòa nhà oai vệ này hiển nhiên chính là điều mà Trương Anh Duệ muốn đạt được.

- Trương Anh Duệ, cậu yên tâm! Những lời này, ra từ miệng cậu, vào trong tai tôi, sẽ không có người thứ ba biết. Lẽ nào tôi còn không hiểu điều này?

Triệu Văn Đường vẻ mặt ôn hòa nói với Trương Anh Duệ, thời khắc này, Triệu Văn Đường bỗng nhận ra mình chưa từng bao giờ đối xử ôn hòa với một người nào khác như Trương Anh Duệ. Thấy Trương Anh Duệ không có động tĩnh gì, không cần nghiêng răng, háng giọng bảo:

- À, đúng rồi, gần đây trong huyện đang tiến hành một cuộc khảo sát các quan chức trong xã.

Không cần nói nhiều lời, Triệu Văn Đường tin ám hiệu của mình đã đủ rõ rồi.

Bạn đang đọc truyện *Quyền Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 83: Sao Lại Là Hấn?

- Hả? Là ý gì vậy?

Nghe Triệu Văn Đường nói như vậy, Trương Anh Duệ tròn tròn mắt: lãnh đạo ở dưới thị trấn muốn điều chỉnh thì có liên quan gì đến lão tử chứ? Lẽ nào sau khi điều chỉnh họ, còn có thể để lão tử đi lên cũng nên? Tê liệt rồi, lão tử bây giờ đến cái chức công vụ viên quen cũng không có, nhiều nhất cũng chỉ là hưởng đãi ngộ của cấp chính khoa thôi.

Tuy nhiên Trương Anh Duệ cũng không dư sức mà đi quản nhiều như thế, Triệu Văn Đường đã nói rõ ra như vậy rồi, nếu mình còn đứng ở đây do dự lại không đẹp. Lúc này cũng có chút sợ hãi nói:

- Bí thư nói gì vậy! tuy nhiên mối quan hệ của chuyện này đúng là quá lớn, tôi đang nghĩ sẽ nói như thế nào đây...

- Thực ra nói một cách đơn giản thì chuyện đại khái là thế này: cô Lý Tuyết Âm có một người chị em, đương nhiên cũng là người trong gia tộc lớn ở kinh thành, nghe nói gia tộc này cũng có công lớn sau khi khai quốc, hiện tại có người còn giữ chức đứng đầu ở Bộ, hơn nữa chức này còn có thể cao hơn nữa... Tuy nhiên người nhà họ có gặp một chút phiền phức, một gia tộc mạnh khác muốn cướp lợi ích từ gia tộc họ, nhằm để gia tộc mình chuyển từ thế bị động sang chủ động, gia tộc này muốn người chị em của cô Lý Tuyết Âm lấy một người con trai con của một gia tộc mạnh khác, để làm cho gia tộc kia phải nhượng bộ. Tâm trạng của cô Lý Tuyết Âm không được tốt chính là vì chuyện này...

Dù sao thì khoa trương không cần tiền, dưới sự so sánh với thực tế, Trương Anh Duệ nỗ lực phát huy hết sức tưởng tượng của mình, làm cái chuyện vốn dĩ có thể dọa vô số người phải khiếp đảm cản trở nên sờn tóc gáy hơn.

Triệu Văn Đường nghe mà sợ khiếp vía.

Khiếp! Giao dịch chính trị của gia tộc lớn ở kinh thành? Triệu Văn Đường sợ đến nỗi toàn thân run rẩy, nếu không phải đang ngồi trên ghế thì chắc hẳn đã ngã lộn xuống đất lâu rồi, lúc này Triệu Văn Đường cũng đã biết được vì sao Trương Anh Duệ lại cẩn thận như vậy... có thể không cẩn thận được sao, dám không cẩn thận sao, nếu đã dính vô chuyện này mà không cẩn thận thì bản thân chết lúc nào cũng không biết.

Hối hận sao? Hối hận, lúc này, Triệu Văn Đường đúng là hối hận khi nghe chuyện này từ miệng của Trương Anh Duệ. Nhưng ngoài hối hận ra Triệu Văn Đường lại thấy may mắn hơn!

May mắn, thật là may mắn! Nếu không biết trước được chuyện này, để bản thân có sự chuẩn bị trước thì có khi đến lúc đó mình chết cũng không biết vì sao chết!

Triệu Văn Đường không phải là ngày đầu tiên bước chân vào chốn quan trường, biết được những gia tộc giàu có này đang ác chiến với nhau, hoàn toàn không có đạo lý nào có thể nói được, tuy là nhìn có vẻ không liên quan gì đến mình, nhưng có ma mới biết là mình có gặp xui xẻo để bị liên lụy vào hay không, Bí thư Huyện ủy, trong mắt dân chúng thì có vẻ cao ngất trời, nhưng trong mắt những gia tộc kia, thì cái chức Bí thư Huyện ủy này của mình cũng chỉ là đồ gà mái mà thôi.

- Cập cập cập cập...

Trương Anh Duệ nghe rất rõ tiếng hai hàm răng đánh vào nhau từ đầu dây bên kia.

Triệu Văn Đường không nói gì, Trương Anh Duệ cũng không nói gì, nói đến đây, phía sau phải làm như thế nào Trương Anh Duệ không nghĩ là cái tên Triệu Văn Đường này không hiểu, nếu không thì hẳn cũng sẽ không leo lên được cái chức như bây giờ.

- Anh Duệ, cậu làm rất tốt! Vô cùng tốt!

Hai hàm răng va vào nhau một hồi xong, Triệu Văn Đường coi như cũng đã lấy lại được tinh thần, hắn nói với Trương Anh Duệ:

- Tôi biết chuyện này rồi, cậu phải nhớ, không được nói chuyện này cho bất kỳ ai.

- Tôi biết.

Trương Anh Duệ gật đầu.

Triệu Văn Đường trầm ngâm một chút, đổi sang giọng nhẹ nhàng hơn:

- Anh Duệ à, công việc của bên Huyện Ủy bận quá, tôi không quản hết việc bên Hội đồng nhân dân được, thế này đi, cậu giúp tôi gánh bớt chút gánh nặng nhé?

- Há?

Trương Anh Duệ chớp chớp mắt.

- Là ý gì vậy?

Nghe tiếng kêu thất thanh của tên tiểu tử này, Triệu Văn Đường trong lòng rất hài lòng, lão tử phải dọa tên tiểu tử cậu sợ chết khiếp, lần này coi như là cũng đã dọa được cậu rồi.

- Uhm, công việc trên Ủy ban huyện từ nay sẽ do cậu phụ trách hết, tôi chỉ đảm nhiệm cái chức Chủ nhiệm Hội đồng nhân dân Huyện là được rồi.

Biết được tên Trương Anh Duệ này hoàn toàn chỉ là một con sâu non trong chốn quan trường, Triệu Văn Đường cũng không nói nhiều với hắn nữa mà trực tiếp nói rõ ra:

- Trước đây tôi còn giữ chức Chủ nhiệm của ủy ban công tác Huyện, bây giờ tôi cũng không cần cái chức đó nữa, từ nay về sau tôi chỉ là Chủ nhiệm của

Hội đồng nhân dân Huyện, cậu chính là chủ nhiệm của Ủy ban công tác Huyện.

Nếu dựa vào thứ tự của bên Hội đồng nhân dân Huyện, thì Ủy ban công tác Huyện là bộ phận có quyền lực quan trọng nhất trong Hội đồng nhân dân, chủ nhiệm của nó là Phó chủ nhiệm thường vụ xếp sau Hội đồng nhân dân, chức phó chủ nhiệm đứng thứ hai này là do Bí thư phụ trách Đảng của Huyện ủy kiêm nhiệm, chỉ là vì Triệu Văn Đường vốn kiêm nhiệm chức chủ nhiệm Hội đồng nhân dân Huyện và Ủy ban công tác Huyện, vì vậy trên thực tế, Phó chủ nhiệm thứ hai của Hội đồng nhân dân không phải là Phó bí thư quản lý công tác Đảng của Huyện nữa, mà là một bí thư phụ trách công tác pháp chế.

Nói cách khác, cùng với sự điều chỉnh này của Triệu Văn Đường, thì Trương Anh Duệ đã trở thành nhân vật thứ ba của Hội đồng nhân dân, vì đó mà được hưởng đãi ngộ của cấp phó phòng...Đương nhiên, chỉ được hưởng đãi ngộ của cấp phó phòng chứ không phải là cấp phó phòng, về lý mà nói thì tên tiêu tử này bây giờ vẫn là một dân đen bình thường.

Chúng ta cũng đều biết rằng, tuy là điều này không hợp quy định, nhưng trong trình tự công việc cụ thể bên dưới thì những chuyện không hợp quy định như thế này có mà đấy, không ai rảnh mà đem mấy chuyện đó ra để bàn luận cả.

- Hà gì vậy chứ!

Triệu Văn Đường tự cảm thấy cách sắp xếp của mình là rất hợp lý, hần lúc nào cũng nghĩ làm thế nào để tránh khỏi cảnh này để giữ được chiếc ghế của mình, nên cũng không còn tâm trí để tiếp tục dây dưa không rõ với Trương Anh Duệ nữa.

- Thế này đi, trưa nay rảnh thì cậu đến chỗ tôi một chút, tôi sẽ để Tiểu Vương giúp cậu bàn giao một số công việc, uhm, cứ vậy nhé.

Nói xong, không đợi Trương Anh Duệ trả lời, Triệu Văn Đường đã tắt máy.

Nghe tiếng điện thoại tút tút, Trương Anh Duệ liền cười khỏ, tê liệt, đây có được gọi là qua cầu rút ván không? Tuy nhiên, cứ coi là như thế đi, bất kể thế nào thì mình cũng coi như là được thăng quan rồi, từ hưởng chế độ đãi ngộ cấp chính khoa đến chế độ cấp phó phòng, khác nhau cũng lớn đấy.

Nghĩ như vậy nên tâm trạng hần cũng khá hơn một chút.

Trương Anh Duệ cười lắc đầu rồi quay về phòng làm việc của mình, bất kết cuối cùng như thế nào thì phải lo vụ làm ăn này của mình trước đã, còn những cái khác thì từ từ tính.

Cũng chính lúc này điện thoại chợt đổ chuông, nhìn số điện thoại hiện trên màn hình, Trương Anh Duệ chau mày lại: gặp ma rồi, sao lại là hần?

Bạn đang đọc truyện *Quyền Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 84: Vương Mãnh Cầu Cứu

- Anh Trương, bây giờ anh có rảnh không?

Điện thoại vang lên giọng nói khiêm tốn cùng nịnh hót, hoàn toàn khác với sự hung hăng càn quấy không ai bị nổi mảy tháng trước.

- Uhm? Chuyện gì vậy?

Trương Anh Duệ lấy gói thuốc ra, nghĩ một lúc rồi lại bỏ vào túi, mấy năm nay, Trương Anh Duệ hầu như không nghiện thuốc lá, nếu không phải trong những trường hợp giao tiếp bắt buộc thì Trương Anh Duệ sẽ không hút thuốc, trong túi có thuốc lá chỉ là để ứng phó một vài trường hợp mà thôi.

- Anh Trương, có chút việc, anh xem...

Giọng nói phát ra trong điện thoại càng khiêm tốn hơn.

- ?

Trương Anh Duệ nghĩ một lúc, hần bắt giác chau mày lại, rồi lại giãn ra.

- Như vậy đi, anh đến chỗ tôi đi.

- Tôi biết rồi, cảm ơn anh Trương, cảm ơn anh Trương.

Thấy Trương Anh Duệ đồng ý gấp, ở đầu dây bên kia mừng như mở cờ trong bụng.

- Anh Duệ, là ai vậy?

Đúng lúc này thì Bạch Tuyết bước vào, thấy Trương Anh Duệ bảo người đến gặp mình liền ngạc nhiên hỏi.

- Vương Mãnh.

Trương Anh Duệ cười nói.

- Vương Mãnh...

Bạch Tuyết nhắc lại cái tên đó lần nữa rồi tròn xoe mắt kêu lên một tiếng hoảng hốt.

- Vương Mãnh?! Hắn ta đến đây làm gì?

- Không có gì.

Trương Anh Duệ mỉm cười, ý bảo Bạch Tuyết không cần phải lo lắng.

- Là chuyện tốt.

Cho dù Trương Anh Duệ nói như vậy, nhưng Bạch Tuyết vẫn không dám tin, nói những tên này là xã hội đen cũng không đúng lắm, nhưng tên nào cũng là côn đồ của Huyện này cả, vốn dĩ là trong nhóm của Hồ ca, lúc trước sau khi Hồ ca hốt hoảng lần trốn, những tên này tiếp quản địa bàn của Hồ ca, trở thành đại ca trong cái Huyện này, bây giờ Trương Anh Duệ nói những tên này đến tìm mình lại là chuyện tốt, ai mà tin được chứ!

Bạch Tuyết trong lòng đã chuẩn bị sẵn tâm lý bị thiệt rồi, những tên này chắc là muốn đến để lấy phí bảo vệ đây? Cứ cho là vậy đi, chỉ cần những tên đó không quá đáng quá, chịu thiệt một chút cũng được, nhưng nếu chúng dám làm quá, nghĩ đến người anh ruột đang làm đội phó cảnh sát giao thông huyện, Bạch Tuyết cũng thấy yên tâm hơn, từ xưa dân không đấu với quan, nếu mà đụng trúng sợ lòng nào của lão nương thì lão nương dù có mất hết số tiền kiếm trong một năm cũng phải trả hết mấy tên khốn này.

Trong lòng Bạch Tuyết nghĩ gì, Trương Anh Duệ có thể đoán ra được một phần, nhưng lúc này Trương Anh Duệ không muốn giải thích gì với Bạch Tuyết cả, có những thứ Bạch Tuyết tự mình nhìn thấy thì hiệu quả hơn nhiều so với được người khác giải thích cho.

Vương Mãnh đến rất nhanh, chưa đầy năm phút.

Đây cũng là điều tất nhiên, Huyện này vốn đã không rộng, xe chạy nhanh một chút, từ đông sang tây cũng chỉ mất mười phút thôi, huống chi cửa hàng của Trương Anh Duệ nằm ngay trung tâm huyện.

Nhìn thấy mô tô Hồng Thái Dương làm ăn sôi nổi như vậy, Vương Mãnh cũng có chút không thoải mái, lúc trước mới làm ăn có tiếp tục hay không còn phải xem sắc mặt của tên này, bây giờ đã bắt đầu đầu rồi, không chỉ không ra đón mình mà còn đợi mình đến yết kiến. Nhưng những điều này, Vương Mãnh dám biểu hiện ra sao? Không dám! Không chỉ không dám, mà còn giả bộ mình là người thật thà nữa.

- Người anh em, phiền cậu thông báo với Trương tổng một tiếng, nói là Vương Mãnh đến tìm gặp ông.

Lúc nói với người nhân viên đang định bán xe máy cho mình, Vương Mãnh cố gắng mỉm cười và tỏ ra rất nhã nhặn.

- Oh, ông tìm Trương tổng à, xin đợi một chút.

Không biết cái tên trước mặt làm mình không được tự nhiên nhưng lại khách sáo và nhã nhặn này đến từ đâu, người nhân viên có chút mơ hồ đến gõ cửa phòng Trương Anh Duệ: cho dù thế nào thì họ cũng đến tìm ông chủ mình, ông chủ có ở nhà thì cũng nên đến báo cáo một tiếng.

- Anh Trương, chào anh.

Nhận được sự cho phép của Trương Anh Duệ, Vương Mãnh cẩn thận bước vào phòng làm việc của ông, cúi người cung kính chào một cái, nhìn thấy Bạch Tuyết đang ngồi bên cạnh Trương Anh Duệ hắn bất giác ngăn người ra một chút liền chào cô.

- Chị Bạch, hai người đang bàn chuyện sao? Hay là để tôi ra ngoài đợi?

- Mãnh tử à, đến đây đến đây, ngồi xuống đi.

Trương Anh Duệ cười đứng dậy, nhiệt tình vẫy anh ta lại. Hôm nay không giống như những lần trước, Trương Anh Duệ hôm nay có tư cách ngồi đó để tiếp những người này, nhìn Bạch Tuyết một cái, Trương Anh Duệ cười lắc đầu.

- Không sao, tôi đang ngồi nói chuyện với chị Bạch thôi, ngồi... ngồi đi.

Bạch Tuyết có chút kinh ngạc nhìn Vương Mãnh, không biết là có chuyện gì, liền đưa ánh mắt ngạc nhiên nhìn hắn: ông lớn mới của huyện thành trở nên

khách sáo với Anh Duệ từ khi nào vậy, cái bộ dạng cẩn thận kia, giống như là bộ dạng trước đây lúc họ nhìn thấy ông chủ lớn của mình vậy.

Nhưng phản ứng tiếp theo của Vương Mãnh lại làm Bạch Tuyết ngạc nhiên hơn nữa: có chuyện gì vậy?

- Vâng, cảm ơn anh Trương.

Vương Mãnh cẩn thận ngồi xuống ghế sofa đối diện với Trương Anh Duệ, thuận tay đặt một món đồ mình mang đến lên bàn, không nói gì cả.

Trương Anh Duệ không nói gì về hành động này của Vương Mãnh, đợi Vương Mãnh mở miệng.

- Anh Trương...

Thấy Trương Anh Duệ không nói gì, ngồi yên lặng như vậy, đợi mình chủ động nói, Vương Mãnh bất giác cười khổ trong lòng: hôm nay đúng là người ta muốn ăn mình rồi! Hôm nay nếu người ta không bằng lòng với mình, thì sau này đừng có mà làm ăn được gì ở cái huyện thành này nữa. Bất kể là cuối cùng vì lý do gì, sĩ diện có lớn đến thế nào cũng không bằng miếng ăn được, Vương Mãnh cắn răng:

- Anh Trương, hôm nay huynh đệ tôi muốn đến cầu cứu ông, cầu ông cứu mạng!

Hử? Nói vậy nghĩa là sao? Nghe Vương Mãnh nói như vậy, Bạch Tuyết càng thấy khó hiểu hơn: Vương Mãnh giờ lại đến cầu cứu Trương Anh Duệ? Còn nhờ Trương Anh Duệ cứu mạng nữa? cái này rốt cuộc là gì vậy?

Trương Anh Duệ mỉm cười: ngày hôm nay cuối cùng đã đến rồi sao?

Đột này, tuy là bận nhưng Vương Mãnh vẫn chú ý đến tình hình mấy người Vương Mãnh, cũng sớm đoán được mấy người này cuối cùng sẽ có ngày hôm nay.

Lúc đó khi mấy anh em Vương Mãnh chia cắt tài sản của Hồ Ca, mấy người phân chia rất thoải mái, cũng đồng tình với lời nói của Trương Anh Duệ lúc đó, cảm thấy trong thời khắc phi thường này, những ông quan lớn trong huyện không thể có hành động lớn nào được, những ông quan lớn bị tổn hại đó chắc chắn sẽ không làm nữa rồi.

Quan sát một thời gian, sau khi phát hiện vị đại nha nội trong tỉnh kia không có ý đến làm phiền nữa, những ông quan lớn trong huyện phát hiện món thịt của mình đã bị mấy người Vương Mãnh chia nhau ăn, nên tức giận vô cùng!

Bây giờ miếng mồi đó lão tử không dám ăn không sai, nhưng lão tử đã không cho vào mồm được thì cũng không ai có thể ăn được cả! Mấy tên côn đồ các người lại dám cướp miếng ăn từ miệng lão tử? Đứa nào cũng muốn chết cả rồi.

Bạn đang đọc truyện *Quyền Thế* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 85: Anh Sẽ Giúp Cậu Trừng Trị Hắn

Dù sao thì mấy ông quan kia cho rằng, số tiền này tất nhiên là tốt, nhưng nếu vì số tiền này mà đắc tội với cái vị nha nội không biết tên tuổi kia thì tính không ra rồi, nhưng! Những thứ mà lão tử không có được, mà mấy tên côn đồ các người lại muốn được chia miếng ăn trong đó?! Vốn dĩ mấy ông quan này đang nổi nóng, tất nhiên sẽ không làm nữa: tốt lắm, dám đến tận chỗ lão tử để cướp miếng ăn!

Cứ như vậy thì mấy anh em Vương Mãnh sẽ thảm thôi.

Mấy ông quan kia đối phó với nhóm côn đồ này thì không thành vấn đề, nhân vật lớn ở phái trên lên tiếng một cái, bốn anh em Vương Mãnh lập tức phát hiện, công việc làm ăn của nhà mình không thể tiếp tục được nữa, mấy vị khách quen trước đây không ai còn dám đặt chân đến cổng công ty mình, những hợp đồng đã ký lúc trước, cho dù người ta có bồi thường hợp đồng cũng phải chấm dứt hợp đồng cho được.

Một công ty mà không làm ăn gì được, thì cứ nghĩ xem cục diện sắp tới của họ sẽ như thế nào? Ngoài việc đóng cửa ra thì không còn đường nào để đi được nữa. Nhưng đối với bốn anh em Vương Mãnh mà nói, số tài sản này là bọn họ liều chết mới có được, chắc lẽ từ bỏ dễ dàng như vậy sao? Ai mà cam tâm được chứ.

Không cam tâm thì làm sao? Vậy thì đành phải nghĩ cách thôi, bốn anh em tùm lại nghĩ ngợi một lúc cuối cùng đã nghĩ ra một cách: trước đây có cách hợp lý họ sở tiền là do Trương Anh Duệ nghĩ ra, vậy thì đến tìm hắn ta vậy.

Nghe Vương Mãnh ngồi đó kể khổ một hồi, Trương Anh Duệ vẫn hững hờ ngồi uống trà, còn Bạch Tuyết thì nghe rất rõ ràng, trong lòng lại thấy ngạc

nhiên vô cùng: tại sao? Mấy tên côn đồ Vương Mãnh này, không chỉ không dám đến làm phiền Trương Anh Duệ mà lại đến nhờ Trương Anh Duệ giúp đỡ giải quyết vấn đề khó khăn này? Nhưng, Anh Duệ có làm được không? Bạch Tuyết lòng đầy hoài nghi.

- Cái này...

Trương Anh Duệ nghĩ một lúc, ông chau mày, tỏ ra phiền não.

...

Vương Mãnh nhìn Trương Anh Duệ chờ đợi, trong lòng cảm thấy vui mừng khôn xiết: đây chẳng phải là đồng ý sao?

Nhưng Bạch Tuyết trong lòng chợt có phần xem thường Trương Anh Duệ: cuối cùng cũng chỉ là đứa con nít ngây thơ, mấy câu lọt tai, kể khổ một câu đã đồng ý giúp đỡ rồi.

Bạch Tuyết lúc này chợt thấy tức giận, liền trách:

- Coi như là cậu sẽ giúp đi cũng không thể như vậy chứ!

Không ngờ Trương Anh Duệ chợt đổi giọng:

- Chuyện này khó đấy, Mãnh Tử, không phải là tôi không giúp cậu, thực sự chuyện này của cậu đã làm cho những người đó tức giận rồi, cậu bảo tôi giúp như thế nào đây?

Hả? Sao lại như vậy? Không ngờ Trương Anh Duệ lại đi đường vòng quanh mình, Vương Mãnh tròn tròn mắt, sự hi vọng và vui mừng lúc này bỗng chốc biến thành bọt biển.

Cao tay! Nói rất hay. Sự bất mãn trong lòng Bạch Tuyết bỗng dung biến thành hư vô, cô đang thấy rất vui.

Không mang lợi ích gì đến mà đòi tôi giúp đỡ chuyện này? Trương Anh Duệ cười nhạt nhìn Vương Mãnh, ánh mắt cười cợt: cho lão tử là đồ ngốc chắc.

Lúc này điều tra ngầm xong, Trương Anh Duệ đã biết rất rõ Vương Mãnh đang nghĩ gì.

Cứ nghĩ đến chuyện khối tài sản trị giá một tỉ trong tay mình sắp trở thành bọt biển, Vương Mãnh thấy đau lòng lắm! Một tỉ đấy, lúc này, tuy nói trong túi người dân đều có tiền, nhưng có được mấy người có một tỉ trong túi chứ? Một tỉ này, chính là tiền dưỡng già trong nửa đời còn lại của mình! Nếu không giữ được mấy công ty này, thì phần đời còn lại phải sống như thế nào đây? Hay giống như lúc mười mấy hai mươi tuổi cầm dao cầm súng đi gây dựng tương lai?

Nếu không có cuộc sống hậu đãi mấy tháng nay, hầu như vấn đề này đối với Vương Mãnh mà nói không có gì khó để lựa chọn, nhưng sự đãi ngộ của hai tháng gần đây đã hoàn toàn thay đổi cách nghĩ của Vương Mãnh, cũng đã mài mòn cái nhuệ khí trong người hắn.

Nghĩ đến những điều này, Vương Mãnh cắn răng:

- Anh Trương, Mãnh Tử tôi là một người thô lỗ, nhiều thì tôi không hiểu, nhưng tôi biết, chỉ cần hôm nay anh Trương có thể cứu tôi một mạng thì anh chính là ân nhân cứu mạng của cả bốn anh em chúng tôi, từ nay về sau bốn anh em chúng tôi nhất định sẽ nghe theo lời sai bảo của anh Trương. Anh Trương nói chúng tôi đi về phía đông, thì chúng tôi tuyệt đối không dám đi về phía tây!

Những lời này cũng coi như là lời tuyên ngôn của Vương Mãnh đối với Trương Anh Duệ rồi, chỉ cần hôm nay Trương Anh Duệ có thể bảo vệ được vinh hoa phú quý của mấy anh em chúng tôi, thì ông chính là ông chủ của chúng tôi, cũng là ông chủ duy nhất ở cái huyện thành này.

Theo những lời mà Vương Mãnh nói, không nói là vui mừng khôn xiết thì cũng là cực kỳ vui mừng, nhưng Trương Anh Duệ lại không! Sắc mặt Trương Anh Duệ cũng không có gì thay đổi, thậm chí còn không có biểu cảm gì hết, nếu nhất định phải nói sắc mặt Trương Anh Duệ có gì thay đổi thì đó chính là...

Một cái cười nhạt! Sự giễu cợt thản nhiên!

Cười nhạt? Thản nhiên giễu cợt? Chắc là nhìn nhầm rồi?

Không sai! Chính là cười nhạt và giễu cợt!

Trương Anh Duệ mặc dù không nói gì, nhưng Vương Mãnh lại hiểu ý của ông: gì mà đại ca duy nhất của huyện thành này, không có đủ thực lực để đảm bảo điều đó, chỉ là bốn người các anh nói miệng thôi thì tôi trở thành đại ca duy nhất của Huyện sao? Làm gì có chuyện đơn giản như vậy!

Hôm nay tôi giúp các anh giải quyết quỷ kế của mình... thực ra thì không biết là có thể giúp giải quyết được hay không... bây giờ thì các anh nói tốt, đợi sau này các anh còn nghe lời tôi nữa không? Có phục tôi không? Cái đó mới gọi là gặp ma! Lúc tôi còn hai ba tuổi ấy.

Bạch Tuyết sững người lại một lúc, cô cũng hiểu ý của Trương Anh Duệ, nhìn mặt của Vương Mãnh biến sắc: cái tên này vẽ ra một cái bánh cực lớn, cái gì cũng không lời ra mà đòi Trương Anh Duệ mạo hiểm đi đắc tội với mấy quan lớn trong huyện để giúp đỡ mối nguy lớn cho hắn? Ha ha ha... ha ha ha...

Vương Mãnh mặt biến từ đỏ sang trắng, thái độ của Trương Anh Duệ làm Vương Mãnh chùng lòng: quả nhiên Trương Anh Duệ đã nhìn thấy rất rõ con đường ở trong này rồi. Hắn đã hiểu, bốn anh em hắn đã xem nhẹ người thanh niên này rồi.

Làm sao đây? Lễ nào thực sự muốn... Vương Mãnh cắn răng, nhưng trong lòng vẫn còn do dự: cuối cùng thì có nên nói điều cực hạn của mình ra bây giờ không?

Cũng chính lúc Vương Mãnh đang do dự thì chợt vang lên một giọng cười sáng khoải từ ngoài cửa.

- Ha ha ha, Anh Duệ lão đệ, cậu đang bận cái gì vậy?

- Bánh Đại ca.

Nhìn người vừa mới đến, Trương Anh Duệ liền cười đứng dậy chào.

Là đội trưởng Bánh của đội cảnh sát? Vương Mãnh chợt sửng ngờ: Sao đội trưởng Bánh của đội cảnh sát lại chạy đến đây? Cách xưng hô của hai người bọn họ là sao vậy?

- Ý?

Bánh Liên Phi chào Trương Anh Duệ xong, nhìn Vương Mãnh một cái chợt chau mày lại, nói giọng không mấy thiện cảm:

- Vương Mãnh, cậu đến đây làm gì vậy?

Liên tưởng đến danh tiếng mấy người Vương Mãnh ở huyện này, Vương Mãnh nhìn Trương Anh Duệ một cái, ý đã rất rõ ràng, tên này có phải là lại đến gây phiền phức cho cậu? Nếu đúng như thế thì anh đây sẽ giúp cậu trừng trị hắn!

Bạn đang đọc truyện *Quyền Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 86: Đội Trưởng Cảnh Sát Hình Sự Đến Mượn Xe

- Không sao, không có chuyện gì lớn, đến nhờ tôi giúp đỡ ấy mà.

Trương Anh Duệ cười nói lý do mà Vương Mãnh đến đây.

- Oh.

Bánh Liên Phi nhìn Vương Mãnh một cái, gật gật đầu, rồi bỗng hét lớn.

- Đồ vô liêm sỉ! Mày cũng to gan đó chứ, lại dám đến nhà người anh em Trương Gia của tôi để tìm người chết thay? Nghĩ là lão tử không trừng trị được mày sao?

Hôm nay Vương Mãnh đến là tìm người hứng đòn cho bốn anh em hắn, Bánh Liên Phi nói hắn đến tìm Trương Anh Duệ chết thay hắn cũng không có gì sai.

Vương Mãnh vốn dĩ nhìn thấy Bánh Liên Phi đến như chuột nhìn thấy mèo, bất ngờ không đề phòng nên sợ run người. “Rầm”, một cái hắn rớt từ trên ghế xuống đất, người run cầm cập, sợ hãi đã lên đến cực điểm: vị này lại... lại xưng anh em với Trương Anh Duệ?

Trời đất, tên tiểu tử đó đã gặp vận may gì mà lại được một nhân vật lớn như đội trưởng Bánh đây kết giao chứ?

Vương Mãnh cũng biết rõ, mình tìm một đại ca trong huyện, trước mặt dân thường, thậm chí là trước những công vụ viên bình thường tỏ ra vênh vác còn được, nhưng chút đạo hạnh đó của mình hoàn toàn không lọt vào mắt đội trưởng trung đội cảnh sát hình sự này.

Nói khó nghe một tí, trong mắt Bánh Liên Phi, hắn không là gì cả, chỉ là một tên côn đồ, chẳng qua không muốn trừng trị mình mà thôi, nếu vị đội trưởng trung đội cảnh sát hình sự Huyện này có ý với mình, thì sẽ bóp chết mình giống như bóp chết một con kiến... cái người ta nắm trong tay chính là lực lượng chuyên trị quốc gia.

- Thôi mà.

Nhìn Bành Liên Phi tròn mắt, còn đòi giáo huấn Vương Mãnh, Trương Anh Duệ liền cười ngăn hấn lại.

- Chuyện nhỏ mà thôi, không đáng gì đâu, Bành ca hôm nay đến là có chuyện gì vậy?

- Không có chuyện gì thì tôi không đến được sao?

Bành Liên Phi trừng mắt.

- Anh nói đúng rồi, anh Bành, anh là người vô sự bất đẳng Tam Bảo điện, mỗi lần anh đến chắc chắn đều có việc, lúc không có việc gì thì anh không bao giờ đến.

Trương Anh Duệ hầu như không giữ thể diện cho vị cảnh sát hình sự này, nói hết gốc gác của Bành Liên Phi một cách không thương tiếc.

- Tiểu tử cậu!

Bành Liên Phi trừng mắt một cái rồi vui vẻ trở lại, cũng đúng như tên tiểu tử này nói, mỗi lần mình đến đây đều có việc, ông cười nói:

- Chuyện là thế này, tôi nghe nói ở chỗ cậu có số lượng xe máy lớn?

Hừ? Trương Anh Duệ sững người, là ý gì vậy? Muốn điều tra xe của tôi sao? Hấn có phần lo lắng.

- Bành đại ca, ý anh là...

Nhìn sắc mặt Trương Anh Duệ, quả nhiên là hiểu nhầm rồi, Bành Liên Phi vội xoa tay.

- Người anh em cậu đừng có nghĩ lung tung, không có chuyện gì khác, chỉ là sắp tới có một vị sếp lớn xuống, Bí thư Triệu của chúng ta đã hạ lệnh phải đón tiếp thật long trọng, có người nói ở chỗ cậu vừa nhập vào một lượng xe máy lớn, nên muốn đến mượn một chút để làm xe mở đường ấy mà.

Thì ra là như vậy! Muốn mượn xe mình để khoe khoang với sếp lớn, giữ thể diện cho những lãnh đạo trong Huyện! Trương Anh Duệ đã hiểu, nhưng thấy hơi khó xử:

- Xe đúng là có một đoàn mười chiếc, đều thích hợp dùng để làm xe mở đường đón khách quý, nhưng có năm chiếc hôm nay phải giao hàng rồi.

- Vậy thì qua vài ngày nữa hãy giao!

Bành Liên Phi liền khoát tay, đại cục lớn như vậy, tin rằng mấy vị kia cũng có thể hiểu được.

- Vậy được, để tôi nói với mấy ông chủ kia một tiếng.

Trương Anh Duệ vui vẻ gật đầu đồng ý, hiểu được ý ngầm của Bành Liên Phi trong này: những xe này cho Huyện mượn để làm đẹp mặt Huyện, cái đó không có nói, nhưng không sai, được! Sau này đội lãnh đạo Huyện trả nợ cho mình vậy.

Nghĩ như vậy, Trương Anh Duệ cũng không thèm hỏi vì sao bên cảnh sát hình sự đến mượn xe mà không phải là cảnh sát giao thông đến mượn.

- Vậy thì tốt, vậy thì tốt.

Trương Anh Duệ đồng ý, Bành Liên Phi cũng thấy nhẹ nhõm, thực tế thì hôm nay Bành Liên Phi đã chuẩn bị sẵn tâm lý bị từ chối rồi, dựa vào sức ảnh hưởng của Trương Anh Duệ hiện tại, cho dù Trương Anh Duệ không đồng ý, thì lãnh đạo huyện cũng không làm gì được hấn, giờ Trương Anh Duệ đã đồng ý rồi thì thật quá tốt. Ông nhân tiện trừng Vương Mãnh một cái.

- Mấy người các anh đợt này ngoan ngoãn một chút cho tôi, nếu để mấy vị lãnh đạo không hài lòng thì các anh gánh hết đó!

- Tôi nào dám đâu.

Wương Mãnh nửa cười nửa khóc, nói với Bành Liên Phi:

- Đội trưởng Bành, ông còn không biết mấy người chúng tôi sao, chỉ là kiếm chén cơm ăn thôi, sao dám đắc tội với cấp trên chứ.

Những lời này đúng là thật lòng. Bành Liên Phi ừm một cái rồi không nói gì hết.

Trương Anh Duệ lại cảm thấy tò mò, lần này là ai đến mà lại được đón tiếp long trọng như vậy? Hấn chịu không được liền hỏi Bành Liên Phi:

- Lần này là lãnh đạo nào đến vậy? Của thành phố hay là của tỉnh?

Bành Liên Phi do dự một chút, rồi lắc đầu, cười khỏ nhìn Trương Anh Duệ.

- Người anh em, tôi biết, nhưng phải bảo mật, tôi không thể nói được.

Đào! Cái này cũng liên quan đến kỷ luật bảo sao? Trương Anh Duệ giật mình.

- Được, anh Bành không cần phải nói, bây giờ anh nói tôi cũng không dám nghe, nghe anh nói như vậy, người nhát gan như tôi sợ đến chết khiếp.

Đào! Cậu mà cũng bị hù sợ? Trương Anh Duệ nói làm Bành Liên Phi dờ khóc dờ cười, ông nhìn Vương Mãnh đang co ro ở đó một cái rồi nói:

- Anh Duệ, sau này đừng có liên hệ gì với nhóm côn đồ này nữa, đều là những thứ hại người không chớp mắt!

- Tôi biết rồi, cảm ơn anh Bành.

Trương Anh Duệ gật đầu, dù sao thì Bành Liên Phi cũng có ý tốt, cho dù thế nào đi nữa cũng phải nói một câu cảm ơn.

- Quan hệ giữa anh em chúng ta như vậy mà cậu còn khách sáo được sao.

Bành Liên Phi cười nói, vừa vô ý vừa cảnh cáo nói với Trương Anh Duệ:

- Người anh em, sau này những người này còn đến làm phiền cậu, cậu cứ nói với tôi, những cái khác không dám nói nhưng trừng trị mấy tên côn đồ này không vượt quá năng lực của anh Bành của cậu.

Trương Anh Duệ cười gật đầu, quả thật, để đường đường là đội trưởng trung đội cảnh sát hình sự trừng trị mấy tên côn đồ này cũng coi như là dùng dao mổ trâu để giết gà rồi, không nói hai bên một bên là binh một bên là phi, chỉ đơn giản sức chiến đấu của chiến sỹ cảnh sát hình sự không thôi thì những tên côn đồ này cũng không thể chống lại nổi.

- Nếu đã như vậy, thì tôi về đây.

Bành Liên Phi thấy rất áy náy, chấp chấp tay.

- Người anh em, đợt này thực sự bận quá, đợt sau vài ngày nữa, vài ngày nữa tôi xong việc hai anh em chúng ta cùng vui vẻ một bữa, những cái khác thì không nói, đến lúc đó cho cậu chơi đạn súng thôi.

Cho mình chơi đạn đến súng tay mới thôi? Mắt Trương Anh Duệ chợt sáng lên, gật đầu liên tục.

- Được.

Có người con trai nào mà không hứng thú với việc đấu súng chứ? Nhưng trong xã hội hòa bình này, có mấy người bình thường có thể tiếp xúc được với súng? Có thể chạy đến đội cảnh sát hình sự để bắn vài phát súng, đủ để làm cho Trương Anh Duệ cảm thấy sung sướng rồi.

Bạn đang đọc truyện *Quyền Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 87: Tin Tưởng Họ? Đem Chứng Nhận Lòng Trung Thực Đến!

Bành Liên Phi ra về một cách hứng thú, Vương Mãnh vẫn còn đang rất sợ hãi: trước đây nghe nói Trương Anh Duệ và những lãnh đạo trong cục công an cảnh sát có quan hệ rất tốt, lúc đó hẳn chỉ cho là lời đồn đại mà thôi, không hề bỏ vào tai chuyện đó, hôm nay mới biết, lời đồn đó lại là thật, mà lại còn ghê gớm hơn nữa, hai người này lại trở thành huynh đệ của nhau rồi.

Nhìn thấy những điều này, Vương Mãnh bắt đầu thấy lay động. Nếu có thể bước lên được con thuyền này của Trương Anh Duệ, sau này chỉ cần mình không làm vượt quá giới hạn của chính phủ thì ai có thể làm gì được mình chứ?

Sự việc lần này, chỉ cần Trương Anh Duệ đồng ý ra tay, nghĩ đến số tài sản kia của mình, chắc thế nào cũng giữ được một phần chứ?

Nếu nói trước đây Vương Mãnh chỉ là không cho là nịnh hót Trương Anh Duệ, nhưng sau khi nhìn thấy mối quan hệ của Trương Anh Duệ thì Vương Mãnh hoàn toàn bị lay động.

Nghe được suy nghĩ trong lòng của Vương Mãnh, Trương Anh Duệ không nén được liền mỉm cười, nếu có cơ hội, những chuyện trong huyện, Trương Anh Duệ hi vọng rằng mình có quyền để phát biểu, những cái khác không nói, chỉ cần có quyền phát ngôn thôi thì không chỉ không bị nhiều tiểu quý quấy rối mà còn rất có lợi cho việc phát triển công việc kinh doanh của mình, còn trước đây Vương Mãnh giết người như giết thỏ, mình tất nhiên sẽ không biến

thành một thằng ngốc, còn bây giờ thì... có được Bành Liên Phi đứng sau nâng đỡ cho mình, Vương Mãnh còn nói như vậy, chính là xem thường chỉ số thông minh của hắn rồi.

- Mãnh Tử, nói thật với cậu, chuyện này tôi có thể giúp được, nhưng vì sao tôi phải giúp cậu chứ?

Trương Anh Duệ cũng lười đi vòng quanh Vương Mãnh rồi, nên trực tiếp nói: không sai, việc này tôi có thể giúp được, nhưng giúp cậu thì tôi được lợi gì? Đừng có nói không thôi, tôi có được lợi gì, tiền từ cậu cứ nói rõ ra, đừng nói những điều vô ích khác nữa, ở đây không ai ngốc cả.

Nghe Trương Anh Duệ nói như vậy, Vương Mãnh vốn đã có chủ ý liền cắn răng:

- Anh Trương, lúc này là Mãnh Tử không biết điều... Chỉ cần anh Trương có thể giúp được bốn anh em tôi qua được cửa này, thì tài sản của mấy anh em chúng tôi anh lấy một nửa, sau này anh chính là đại ca của anh em chúng tôi.

Từ Anh Trương này bây giờ mới là thật lòng phát ra từ miệng Vương Mãnh.

Trương Anh Duệ cũng chẳng ừ hừ gì cả.

- Đây là cách nói của cậu hay là của cả bốn anh em cậu? Câu nói này của cậu có nghĩa là hơn ba nghìn vạn của bốn anh em cậu đã thuộc về tôi rồi.

Lúc này thì Vương Mãnh cũng không dám nói dối nữa, nghe Trương Anh Duệ hỏi hắn vui vẻ đáp:

- Là chủ ý của tôi, nhưng tôi tin rằng bọn họ cũng sẽ đồng ý.

Trương Anh Duệ gật đầu, nhưng không nói gì mà chỉ cúi đầu trầm ngâm suy nghĩ.

Nghĩ ngợi một lúc Trương Anh Duệ liền nói:

- Ba phần! Các cậu chỉ được lấy ba phần!

- Anh Trương!

Mặt Vương Mãnh chợt biến sắc: Chúng tôi chỉ được ba phần? Trương Anh Duệ anh có ác quá không?

Không đợi Vương Mãnh nói gì, Trương Anh Duệ liền khoát tay ngắt lời:

- Các cậu lấy ba phần, tôi lấy ba phần, bốn phần còn lại thuộc về ai thì cho người đó.

Ý của Trương Anh Duệ đã rất rõ, cậu tôi mỗi người giữ ba phần, còn bốn phần còn lại thuộc về những ông chủ có cổ phần trong sản nghiệp đó, không được bọn họ gạt đầu, tôi ăn một miếng thịt to như thế chắc chắn sẽ bị ghen ghét, cho dù là ghen không chết thì sau này cả nhà chúng ta cũng khó mà sống nổi.

Đối với những ông quan đó, có thể tách rời mối quan hệ với sản nghiệp này ra, tuy là tiền có được ít hơn một chút nhưng lại an toàn, cũng không bị vị nha nội trong tỉnh kia chăm chăm đề ý... Muốn có được một ít thì phải chịu mất đi một ít, đều là chốn quan trường, đạo lý này mọi người đều biết.

Vương Mãnh sững người lại, rồi vội vã gật đầu:

- Được, vậy cứ làm theo ý anh Trương đi!

Nhưng trong lòng hắn vẫn còn chút bất an.

- Anh Trương, những người đó... đều rất tham.

Sống trong xã hội đều phải biết chọn lọc, tình hình bây giờ nên chọn lọc như thế nào, Vương Mãnh sao lại không hiểu chứ? Nói khó nghe một chút, đây chính là con đường mà Trương Anh Duệ mở ra cho bốn anh em hắn, cứ coi như là hắn thấy chết không cứu đi thì bản thân sao có thể thế nào chứ?

- Không sao, chuyện này chắc chắn tôi giải quyết được.

Trương Anh Duệ liền khoát tay lời nói đầy tự tin: Đùa gì vậy chứ, cứ coi điểm này của người bạn tốt Lý Tuyết Âm đi, ai dám nói gì? E rằng không chỉ không dám nói, bọn họ còn thấy vui mừng vì mình có thể tạo được mối quan hệ với Trương Anh Duệ tôi đó.

Dừng một chút, Trương Anh Duệ nói:

- Bên tôi thì không chắc chắn, bên cậu...

- Ngày mai tôi sẽ cùng mấy người anh em nữa mang giấy chứng nhận cổ phần đến cho anh Trương.

Không đợi Trương Anh Duệ nói hết, Vương Mãnh liền sáng khoái nói.

Sự “hiếu biết” của Vương Mãnh làm Trương Anh Duệ rất hài lòng:

- Tốt, vậy cậu về đi.

Vương Mãnh lúc này cũng thở dài nhẹ nhõm, trước khi đi còn cúi người cung kính chào Trương Anh Duệ, coi người trẻ tuổi hơn cả mình này là đại ca thực sự rồi.

Vương Mãnh vừa đi, Bạch Tuyết lúc này nhìn không nói gì, bây giờ nổi đóa:

- Trương Anh Duệ, anh có biết là anh đang làm gì không? Lần này là anh đang cướp miếng ăn của mấy vị lãnh đạo lớn trong huyện đó, bọn họ có thể bỏ qua cho anh sao?

Cho dù Bạch Tuyết đang nổi đóa với mình, nhưng Trương Anh Duệ lại thấy rất cảm động:

- Chị Bạch, tôi biết là chị muốn tốt cho tôi, nhưng tôi đã tính hết rồi.

Bạch Tuyết tức giận:

- Cậu tính cái gì chứ? Cậu có biết là bọn họ có thể...

- Chị Bạch, chị nghĩ, tôi dựa vào thân phận là bạn tốt của tiểu công chúa Lý Gia, lại còn để lại cho họ miếng mồi ngon như vậy, bọn họ dám không nể mặt tôi hay sao?

Trương Anh Duệ rất bình tĩnh:

- Tôi biết nếu không đủ thực lực, cướp những cái không thuộc về mình, hậu quả sẽ rất nghiêm trọng.

Bạch Tuyết sững người lại, lúc này mới nhớ đến ngọn núi lớn sau lưng Trương Anh Duệ, nghĩ đến điều này, Bạch Tuyết không thể không thừa nhận, dựa vào mối quan hệ này, những quan chức kia không thể không thừa nhận miếng bánh mà Trương Anh Duệ để lại cho họ, tuy nhiên Bạch Tuyết trong lòng vẫn thấy thắc mắc:

- Vậy sao cậu lại tin lời bọn họ nói? Cậu tin là dám con đồ này thật sự tôn cậu lên làm đại ca sao?

Còn chuyện Trương Anh Duệ trở thành đại ca là tốt hay xấu thì Bạch Tuyết không nói gì cả.

- Trước khi bọn họ đem giấy chứng nhận lòng trung thực đến, thì sao tôi có thể tin họ được chứ?

Trương Anh Duệ cười nhạt, mắt long lanh, hoàn toàn không bị những lời Vương Mãnh nói vừa rồi làm cho choáng váng.

Bạn đang đọc truyện *Quyền Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 88: Đến Cục Công An Trước

Mấy người Từ Kiến Phong biết xe của chính mình bị chính phủ trưng dụng, quả nhiên một chút ý kiến cũng không có, thậm chí còn hơi có chút hưng phấn.

Việc làm ăn dẫn đến tình trạng này của bọn họ, mạng lưới quan hệ phát triển đến tầng cao trong cơ quan chính phủ đó là điều tất yếu, nếu là mọn, với mối quan hệ trong cơ quan chính phủ của bọn hắn, tự nhiên không cần lo lắng xe của mình bị ngành cơ quan chính phủ và người thường như Trương Anh Duệ mượn mà không trả.

Và, bọn hắn cũng tò mò nhân vật lớn lần này đến rốt cục là lai lịch gì, chỉ là đáng tiếc, hành tung vị nhân vật lớn này lần này đến tựa hồ thành tư liệu bảo mật trọng điểm, mấy người Từ Kiến Phong không những chưa dò hỏi được, còn mơ hồ bị bạn bè ở trên quan trường của bọn hắn cảnh cáo một phen:

- Lần này đến chính là đại nhân vật, mấy người các ngươi cũng không cần dò hỏi, để tránh tự mang đến phiền toái cho mình.

Có được một phen cảnh báo như vậy của bạn bè trong quan trường, mấy người Từ Kiến Phong lập tức co lại, vạ nhất bởi vì một chút như vậy là mang đến phiền toái cho mình, đó mới là điều ngu ngốc nhất.

Nhưng xem ra với Trương Anh Duệ, những việc này tựa như đều không có quan hệ gì với mình, về công, bản thân chẳng qua là phó chủ nhiệm đại hội đại biểu toàn dân hướng dẫn cấp phó mà thôi, miễn cưỡng coi là một thành viên trong thể chế, lẽ ra là có tư cách tham dự vào trong chuyện này, nhưng bản thân dù sao cũng không thể coi là nhân sĩ trong thể chế chân chính. Bản thân mình nên làm những gì, chưa từng có người đến thông báo cho chính mình. Đối với loại tình huống này, Trương Anh Duệ mừng rỡ như thế, nếu không ai tự nói với mình, vậy dứt khoát làm bộ như không biết;

Về tư, bản thân chỉ là một tiểu thương nhân nho nhỏ, một năm kiếm một chút tiền như thế, căn bản không được coi là là đại biểu giới công thương huyện, chuyện này cũng không có một chút quan hệ gì với bản thân, một khi đã như vậy, không bằng nhân dịp trong khoảng thời gian này chỉnh hợp tài sản của Vương Mãnh bốn huynh đệ bọn hắn cho thỏa đáng.

Phản ứng của bốn người Vương Mãnh rất nhanh, đại khái là tự biết con đường này do Trương Anh Duệ tự đặt ra cho bọn hắn đã là con đường tốt nhất trước mắt bọn hắn rồi, cho dù bọn hắn cam tâm tình nguyện hay không, vào buổi trưa ngày hôm sau, Mãnh Tử mang theo ba người quan trọng của bọn hắn, liền vội vàng đưa ra, còn chưa tới chỗ Trương Anh Duệ công chứng cuốn cổ phần mới.

- Anh Trương, anh xem... anh hài lòng không?

Mãnh Tử về mặt cười lấy lòng, mở cuốn tư liệu cổ phần ra, để Trương Anh Duệ xem tỉ lệ phân bổ cổ phần kia.

- Sao?

Nhìn thấy tỉ lệ phân bổ cổ phần trên tạo tư liệu cổ phần viết, Trương Anh Duệ nở nụ cười,

- Mãnh Tử, tỉ lệ phân chia cổ phần cổ chỉ tôi, các cậu có thể có chút bất lợi à.

Tỉ lệ phân chia cổ phần trên cuốn cổ phần này, và tỉ lệ phân chia cổ phần mà Trương Anh Duệ cùng Vương Mãnh thương lượng ngày hôm qua có chút không giống, không phải là tỉ lệ phân chia 3:3:4, mà là 2:5:4, tỉ lệ cổ phần cho một vài quan chức kia không có thay đổi, như cũ là bốn phần, nhưng mấy người Vương Mãnh đã đem tỉ lệ cổ phần của bản thân lấy ra cho thêm Trương Anh Duệ.

Mấy người Vương Mãnh này, là người thông minh, biết lúc này làm thế nào chọn cái gì tốt nhất cho mình, cũng đúng à, cổ phần cấp dưới giữ mà so với của đại ca ngang bằng hay cao hơn nữa, trên thế giới này có đạo lý như thế sao? !

Thấy Trương Anh Duệ không phủ nhận, Vương Mãnh đợi tâm bên trong tỉnh lại cuối cùng thả lỏng, hôm qua sau khi Vương Mãnh trở về đem đề nghị Trương Anh Duệ nói ra, trong khi hai người khác còn sở hữu ba phần trăm còn lại mà đau lòng không thôi, ngay cả khi không ổn, cho rằng cổ phần của mình hơn rồi.

Ba người Vương Mãnh còn không có kịp phản ứng, đối với Đại Đầu nhất thời có chút bất mãn, một câu nói của Đại Đầu hù dọa làm trên lưng ba huynh đệ toát mồ hôi lạnh.

- Chúng tôi là tiểu đệ, đã là tiểu đệ, vậy có một giác ngộ làm tiểu đệ, và giống như cổ phần trong tay đại ca, rốt cuộc chúng ta là đại ca hay Trương Anh Duệ là đại ca?

- Không thiết thời không thiết thời.

Mãnh Tử vội cười nịnh nói,

- Nếu anh Trương không giúp đỡ, huynh đệ chúng ta bốn người đến cuối cùng một hào đều không lấy được, anh Trương như này là đã chỉ ra cho bốn huynh đệ chúng tôi một con đường phát tài rồi, sau này không có gì để nói. Anh Trương ca cho chúng ta đi hướng đông, chúng ta tuyệt đối không quay hướng tây, anh Trương cho chúng ta chém ai, chúng ta tuyệt đối không có ý kiến khác, từ nay về sau bốn anh em chúng ta, nhất định theo sự dẫn dắt của anh Trương.

Trương Anh Duệ gật gật đầu cười, không nói gì. Lời này cũng là nghe một chút mà thôi, có thể không tin tưởng hay không, còn phải xem biểu hiện của bốn huynh đệ Vương Mãnh sau này.

Nhưng bất luận như thế nào, tâm tình Trương Anh Duệ vẫn rất tốt, có thể làm cho tứ đại chiến tướng thủ hạ của Hồ Đại Hổ lúc trước vì bản thân mà sử dụng, trở thành đại ca danh đúng với thực tế của huyện này. Trương Anh Duệ hơi có chút cảm giác đắc chí mãn nguyện.

Trương Anh Duệ nhìn chỉ là khẽ gật đầu, bốn người Vương Mãnh nấp máy miệng, nhưng không có bất cứ nguyên nhân nào đem một khoản tiền lớn như vậy cho người khác là không thích. Bốn người cũng biết cuốn cổ phần này chỉ là một bước đệm mà thôi, nhiều nhất chỉ có thể làm cho Trương Anh Duệ tiếp nhận bốn huynh đệ của mình, thật muốn khiến Trương Anh Duệ triệt để coi bốn huynh đệ của mình là tâm phúc, còn có con đường dài hơn phải đi, một chút tối thiểu, 4 huynh đệ mình còn lo không có danh trạng sao?

Nghĩ một chút, Trương Anh Duệ nói với bốn người :

- Đi, cùng ta đi thăm tất cả các nhà lãnh đạo đi.

- Đại ca, chúng tôi cũng đi?

Nghe Trương Anh Duệ nói muốn dẫn bọn hắn đi, nhận thức có gì đó không ổn, bốn người Vương Mãnh có chút hoang mang, liếc mắt, Vương Mãnh nói:

- Chúng tôi nếu theo ngài đi...đổi với ngài có thể không tốt lắm không?

- Có cái gì không tốt, nên đi thì phải đi, tôi đã là đại ca của các anh, có việc gì, tôi sẽ ở phía trước giúp các anh.

Trương Anh Duệ đứng lên, không để cho có đường từ chối.

- Đi!

Bốn người Vương Mãnh liếc nhau một cái, không hèn mà cùng hung hăng gật đầu: đi!

Trong lòng bốn người không hẳn không có dựa vào hành động này của Trương Anh Duệ xem ý tứ của Trương Anh Duệ, năng lực của người trên quan trường ở Huyện lỵ.

- Bốn người các người, ai là người của ta chỗ cục công an ở đằng kia?

Vừa đi ra ngoài, Trương Anh Duệ hỏi bốn người Vương Mãnh.

- Cục công an?

Bốn người Vương Mãnh đều bắt gặp lạng đi một chút.

Trên đường mưu sinh, sợ nhất chính là ai? Không hề nghi ngờ là cục công an, khác nhau giữa binh và phi, làm cho bốn người Vương Mãnh có bản năng sợ hãi đối với cục công an, đặt một mối quan hệ tốt với cục công an, càng là những việc quan trọng mà toàn bộ người kết hợp với nhau làm, cục công an cũng là trong cục huyện có cục ủy nằm giữa khi bọn hắn ở trong này chiếm được nhiều nhất. Trương Anh Duệ dẫn đầu bọn hắn đi mang theo bọn hắn đi “thăm viếng” cục công an huyện, thật ra là có chút ngoài dự liệu của bọn hắn.

Lặng đi một chút, Vương Mãnh vội vàng nói:

- Đại ca, chỗ này người của ta có cục trưởng Triệu, phó cục trưởng Lưu và phó cục trưởng Vương các vị lãnh này đạo đều có...

Do dự một chút, Vương Mãnh khuyên nhủ:

- Đại ca, hay là chúng ta đi những cơ quan khác trước? Cục công an này ... không nên...

Trương Anh Duệ mỉm cười, hành động này của chính hắn, cần đúng là cái hiệu quả lập uy này, hiện giờ xem ra, hiệu quả so với chính mình dự đoán còn tốt hơn.

- Không sao, tóm lại đi cục công an trước.

Ngữ khí thản nhiên, nhưng mang theo một tự tin và khí thế mãnh liệt.

Bạn đang đọc truyện *Quyền Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 89: Bồ Trí Ôn Thỏa

Giờ khắc này, nghe lời nói Trương Anh Duệ bình thản lại tự tin vô cùng, trong tâm Vương Mãnh chấn động mạnh một cái, một là từ trước chưa từng có qua cách nghĩ này bỗng nhiên hiện ra: có lẽ... Hẳn thật sự có thể có một đại ca không tồi chăng?

Ba người Đại đầu nhìn thấy bóng lưng Trương Anh Duệ, ánh mắt cũng có chút phức tạp, thật khó tưởng tượng, ở mấy tháng trước, người thanh niên này nhìn thấy chúng còn phải làm một bộ dạng vàng vọt dạ dạ, nhưng hôm nay, trước mắt của mình là cục công an, một ngọn núi lớn không thể vượt qua, vậy mà trong mắt Trương Anh Duệ là một tòa nhà bình thường mà thôi?

Tuy rằng số lần đến cục công an huyện cũng không nhiều, có thể dưới sự ra hiệu vô tình hay cố ý của cục trưởng, nhóm cảnh vệ gác cửa đối với chiếc xe BMW màu trắng của Trương Anh Duệ đều ghi nhớ rõ ràng, nhìn thấy chiếc xe của Trương Anh Duệ ở ngoài cổng lớn, cảnh sát luân phiên trực ban gác cổng cười haha chào hỏi Trương Anh Duệ:

- Chủ nhiệm Trương, ngài đã tới?

- Oh...

Trương Anh Duệ cười gật đầu, mắt đi một bao thuốc Trung Hoa, cười hỏi thăm:

- Làm điều... Triệu cục trưởng có ở đây không?

Nhìn bao thuốc nằm ở trong tay mình, trong mắt người cảnh sát hiện lên một tia vui sướng: sự thật và tin đồn giống nhau, vị ông chủ Trương này ra tay hào phóng vô cùng, thuốc mềm Trung Hoa a, mấy chục đồng mới được một bao, đối với cảnh sát bình thường mà nói, phần quà mở cửa này thật sự tính không nhẹ. Vội vàng nói:

- Có ạ! Cục trưởng vừa tới, hay là để tôi giúp anh nói một tiếng với cục trưởng.

- Không, tôi tự đi trước tìm ông ta là được.

Trương Anh Duệ cười xua tay, sự việc ngày hôm nay đương nhiên là biết càng ít càng tốt.

- Vào đi.

Tiểu cảnh sát cười gật đầu, cũng biết vị này còn chưa được coi là người trong thể chế, ông chủ Trương là tâm phúc của nguyên bí thư huyện ủy, đã người nhà là tâm phúc của bí thư huyện ủy, còn không phải là thời cơ của hắn đến sao?

Cục công an huyện có tầng làm việc của riêng mình, cả tòa nhà cao chín tầng, điều này đương nhiên là có ngụ ý, chẳng qua chín tầng ngụ ý này, thì không để người ngoài biết được, văn phòng làm việc của cục trưởng Triệu Lâm cũng không ở trên tầng chín cao nhất, thậm chí còn không phải lầu tám, mà là ở lầu bảy. Không giống các ông chủ trên thương trường thích lấy phòng làm việc của mình sắp xếp ở lầu tám, trên cơ bản toàn bộ lãnh đạo có thực quyền ngành đều thích phòng làm việc của mình ở lầu bảy, lấy ý nghĩa “Bất ổn”, đây cũng là đề tài nên có, vị lãnh đạo kia không hi vọng trên vai của mình thêm nhiều gánh nặng hơn, có nhiều cơ hội vì nhân dân phục vụ hơn.

- Anh Trương, tôi sẽ không đi lên chứ?

Đứng ở đại sảnh, Vương Mãnh trong lòng rất chột dạ, chân có chút như nhũn ra.

- Không sao, có ta ở đây, cậu sợ cái gì.

- Nhưng là...

- Đi thôi.

Ngữ khí của Trương Anh Duệ kiên định mà chân thật đáng tin.

Ngồi thang máy đi lên phòng làm việc của cục trưởng Triệu ở lầu 7, bên ngoài phòng làm việc, nhân viên truyền tin ở bên ngoài phòng làm việc, cũng chính là thư ký Tôn Phong nhìn thấy hai người Trương Anh Duệ và Vương Mãnh, không khỏi sững sờ, lập tức mặt vui vẻ mỉm cười nói với Trương Anh Duệ:

- Trương chủ nhiệm, ngài đã tới?

Và người cảnh sát khác bên phía dưới cửa lớn, Tôn Phong có thể biết quyết định của bí thư huyện ủy đem Trương Anh Duệ đề cử lên làm người của huyện, vị trí chủ nhiệm ủy ban, mặc dù trình tự chưa đến, nhưng từ nay trở đi, Trương Anh Duệ thật sự có thể thành người trong thể chế, một tiếng “chủ nhiệm” này, tuyệt đối không phải chỉ là xưng hô với phó chủ nhiệm, mà là tôn kính.

- Oh...

Trương Anh Duệ cười gật gật đầu

- Triệu cục trưởng bận sao?

- Cục trưởng có thể là để phân việc chúng tôi, sợ ông ấy công tác lại bận, ngài đã tới cũng phải lập tức thông báo ông ấy.

Tôn Phong quả nhiên là cái người cơ trí, nói với Trương Anh Duệ hai câu, ánh mắt tựa hồ vô tình nhìn lướt qua trên người Vương Mãnh, cười nói với Trương Anh Duệ:

- Trương chủ nhiệm ngài chờ chút, tôi đi vào thông báo với lãnh đạo một lát.

Trương Anh Duệ liền gật đầu cười, chỉ cần người khác đụng vào lợi ích của mình mãnh liệt, nên có quy củ Trương Anh Duệ vẫn còn một chút không làm.

Không đến ba mươi giây, một tiếng cười đầy sáng khoái trong không khí từ trong phòng làm việc phát ra:

- Hahaha... lão Triệu tôi hôm nay còn tự hỏi vì sao Hi Tước đang kêu ở đâu đó, cảm thấy là lão đệ sẽ đến! Hôm nay đến đây nhiều người vậy, tôi đây

đang lúc có một chút trà ngon, hahaha...

Khi nói chuyện, Trương Anh Duệ và Triệu Lâm hai người đều là đi nhanh hai bước, khi làm khoảng cách đối phương còn có hai ba bước, không hẹn mà cùng bắt tay đối phương thật chặt.

- Cục trưởng đại nhân, ngày hôm nay tôi có công việc quan trọng mời ngài chỉ giáo giúp cho.

Trương Anh Duệ vừa cười và bắt tay với Triệu Lâm, vừa liếc mắt nhìn Vương Mãnh một cái.

Triệu Lâm là ai, nhìn thấy động tác này của Trương Anh Duệ, ngay lập tức hiểu rõ hôm nay Trương Anh Duệ đến khẳng định là có liên quan với Vương Mãnh du côn ở thị trấn này, cười sai bảo Tôn Phong:

- Tiểu Tôn, nhanh chóng lấy ra cho tôi cái lông lạc đà kia.

Sai xong Tôn Phong, Triệu Lâm cười với Trương Anh Duệ:

- Trương chủ nhiệm, tôi có nói cho cậu, đây là món đồ tốt tôi trân trọng và cất giữ, người bình thường đến tôi không nỡ đem ra.

Trương Anh Duệ lúc này lập tức hiểu ý, cười gật đầu:

- Ngày hôm nay cục trưởng đại nhân nếu không lấy thứ tốt ra, tôi hẳn còn không đi.

- Ha ha ha...

Triệu Lâm lại cười to một trận sang sảng.

Trương Anh Duệ và Triệu Lâm hai người tựa hồ không chú ý đến Vương Mãnh, nhưng đối với điều này Vương Mãnh không để tâm chút nào.

Nói trắng ra, bản thân là cái gì? Vai trò của mình không ăn nhập như thế, làm thế nào có thể vào được mắt người ta? Không khách khí mà nói, nếu hôm nay không phải là theo chân Trương Anh Duệ cùng đi đến, bản thân ngay cả Triệu Lâm đang trong phòng làm việc đều không có tư cách vào... nơi này là nơi nào, vai trò chó mèo đều có thể vào tùy tiện sao?! Nói khó nghe một chút, ở trong này Vương Mãnh hẳn ta có tư cách của bản thân không cao.

Hai người hàn huyên một trận, sau khi phân chỗ ngồi, Trương Anh Duệ lấy ra từ trên người một phong bao rút ra một văn kiện bên trong, cười nói với Triệu Lâm:

- Cục trưởng đại nhân, tôi đây là đến chỗ ngài cầu viện, năm nay trở đi việc làm của cự chiến binh của huyện chúng ta, đến lúc ngài giao cho chúng tôi một ít.

- Đây là chuyện tốt!

Triệu Lâm tiếp nhận văn kiện, cười híp mắt liên tục gật đầu:

- Việc làm cho cự chiến binh có thể là vấn đề lớn, doanh nghiệp của các bạn nhiệt tình như vậy có thể chủ động giúp chúng tôi giải quyết vấn đề việc làm của cự chiến binh, nói ra nên là chúng tôi cảm ơn các bạn, là các bạn giúp chúng tôi giải quyết vấn đề lớn mới đúng.

Vừa nói, vừa lật xem văn kiện mà Trương Anh Duệ tặng tới.

Việc làm cho cự chiến binh cho tới nay đều là vấn đề làm cho bất kỳ một chính phủ địa phương nào có chút đau đầu, căn cứ vào tính đặc thù của công an và quân đội, cục công an lại càng bố trí ổn thỏa cho các gia đình nhà cự chiến binh giàu có. Mấy tháng sau sẽ có một lần binh lính giải ngũ quay trở về quê hương hằng năm.

Với tư cách là người đứng đầu cục công an, thời gian này các đơn vị liên quan hỏi thăm Triệu Lâm không ít, Triệu Lâm đang rất đau đầu.

Nếu công ty của Trương Anh Duệ có thể giúp phân luồng một vài cự chiến binh trong huyện này, không còn nghi ngờ gì nữa áp lực của cục công an năm nay sẽ ít đi rất nhiều, nếu thật sự là như vậy, Triệu Lâm còn nên thật lòng cảm ơn Trương Anh Duệ, Trương đại thiện nhân.

Bạn đang đọc truyện *Quyền Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 90: Thu Phục Nhân Tâm

Tờ thứ nhất xem xong rồi, dở ra trang thứ hai, Triệu Lâm thần sắc chưa chuyển biến, tiếp theo là trang thứ ba...

- Tốt lắm, rất tốt !

Vài tờ văn kiện đều xem hết, Triệu Lâm đem văn kiện đặt trên bàn trà giữa mình và Trương Anh Duệ, cười híp mắt gật đầu:

- Sắp xếp của Trương chủ nhiệm, tôi cảm thấy rất tốt.

- Lãnh đạo cảm thấy phù hợp, tôi đây cũng an tâm.

Trương Anh Duệ gật đầu cười:

- Cục trưởng đại nhân còn có cái gì giao phó không có? Nếu là có, tôi nhanh chóng hoàn thiện.

- Như vậy thì rất tốt...

Cái nhìn của Triệu Lâm bình tĩnh luôn coi người vô hình Vương Mãnh liếc nhìn một cái, cười nói với Trương Anh Duệ :

- Thành thật mà nói, cục chúng tôi vẫn nên cảm ơn Trương chủ nhiệm mới đúng, nếu không phải là Trương chủ nhiệm chủ động giải quyết các vấn đề khó khăn cho chúng tôi, năm nay áp lực công việc của chúng tôi rất là lớn.

Cũng không phải là lớn quá, tâm lý Triệu Lâm rất rõ ràng, trước kia bản thân từng để tài sản đó cho Hồ Đại Hồ “ủy thác quản lý”, lúc trước tin tức không có công khai, bản thân không dám động, tiền mặc dù tốt, nhưng nếu như cần bản vì một ít tiền làm tổn hại, vậy rất không đáng.

Trương Anh Duệ tiểu tử này dựa vào cái gì tiếp nhận cái sạp hàng này? Liên tưởng đến tiểu tử này và mối quan hệ với Lý Gia tiểu công chúa, tựa hồ liền hoàn toàn không có vấn đề, thẳng thắn một chút mà nói, toàn bộ phạm vi trong huyện, có tư cách can thiệp vào chuyện này, cũng chỉ có Trương Anh Duệ, may mắn này đến làm cho người ta đổ kỵ.

Về phần bản dự thảo thu nhận cự chiến binh lúc trước, Triệu Lâm và Trương Anh Duệ hai người đều hiểu rõ, vật này là vì tương lai vạn nhất xảy ra sự cố, sau khi thống nhất đường kính tầm bắn, về cái cuốn cổ phần kia? Ai thấy được?

- Cục trưởng đại nhân khách khí rồi,

Vấn đề giải quyết rồi, Trương Anh Duệ cười đứng lên,

- Cục trưởng đại nhân công tác bận rộn, tôi đây người nhàn rồi sẽ không chiếm dụng thời gian quý giá của cục trưởng đại nhân.

- Sau này thường đến chơi nhé.

Trương Anh Duệ phải đi, Triệu Lâm cũng không giữ lại, cười nói với Trương Anh Duệ. Ông ta rất hiểu, bản thân hôm nay đã nhìn thấy vật này, như vậy không chừng hôm nay ông ta còn muốn đi mấy nhà.

Vương Mãnh luôn luôn cung kính đứng ở cửa, nhìn thấy Trương Anh Duệ hướng về mình khẽ gật đầu, lập tức lấy phong bao trong tay đưa cho Trương Anh Duệ.

- Hai bao thuốc tặng bằng hữu, nghe nói cũng không tệ lắm, cục trưởng người ném thử.

Trương Anh Duệ đưa điều thuốc cho Triệu Lâm, cười nói.

Làm lãnh đạo là không có thể tham ô nhận hối lộ là thật, nhưng nhận lễ vật thuốc rượu hoàn toàn thuộc bình thường khi con người giao tiếp với nhau, ai cũng đều không thể nói được điều gì, Vương Mãnh trắng trợn cho Trương Anh Duệ hai bao thuốc, ai cũng sẽ không cảm thấy có cái gì không ổn.

Hai bao thuốc Trung Hoa vừa vào tay, Triệu Lâm ngay lập tức cảm thấy trọng lượng không đúng, rõ ràng nặng rất nhiều, trong mắt hiện lên ý tứ tán thưởng, cuối cùng hơi hơi gật đầu với Vương Mãnh, cười với Trương Anh Duệ nói:

- Lão đệ à, cậu vẫn còn khách khí với tôi như vậy... Quên đi, tôi cũng không thể khiến lão đệ cậu chịu thiệt, cậu chờ một chút.

Nói xong, xoay người đi đến trước bàn làm việc của mình, đưa hai bao thuốc Trung Hoa nhét Trương Anh Duệ cho vào trong ngăn kéo dưới bàn làm việc, lại từ trong ngăn kéo lấy ra hai bao thuốc Trung Hoa, đưa cho Trương Anh Duệ:

- Đây là phần của tôi, cầm lấy mà hút.

- Lãnh đạo chuyên mời thuốc à?

Trương Anh Duệ cười rất vui vẻ, trong lòng Vương Mãnh rất là “Tham lam”,

- Tôi đây nếu từ chối thì thật bất kính .

Nói xong, quay đầu giao phó cho Vương Mãnh nói:

- Xem giúp tôi nào, không phải là cái gì mọi người đều có thể từ Triệu cục trưởng nơi này lấy chút đồ vật ra.

- Cậu ấy à ... thật là...

Triệu Lâm về mặt bất đắc dĩ nhìn Trương Anh Duệ, cười khổ lắc đầu.

Từ đầu tới đuôi, Triệu Lâm đều không có cùng Vương Mãnh nói câu nào, cũng chỉ là ý vị thâm sâu kia liếc mắt một cái, có thể giờ phút này trong lòng Vương Mãnh lại kích động không thôi: đối với chính mình mà nói quan hệ đến việc đại sự tính mệnh người thân trong gia đình, đại ca nhẹ nhàng như vậy đã giải quyết xong rồi?

Trình độ thuận lợi thậm chí vượt quá sức tưởng tượng của Vương Mãnh. Cho dù sớm đã biết kết hợp con đường thương quan là đến việc kinh doanh kiếm tiền.

Nhưng giờ khắc này, Vương Mãnh mới nhận thức được uy lực trong đó, nhất là Triệu Lâm nhìn cái nhìn kia về phía của mình, làm cho trong lòng Vương Mãnh mông lung!

Không còn nghi ngờ, đây là Triệu Lâm nhận lời với chính mình: chỉ cần các người làm không quá mức, cục công an bên này, các người không cần lo lắng.

Điều này coi là công bằng cho lão thành của cục công an? Nhớ ngày đầu chính là Hồ ca thăm viếng cục trưởng Triệu, đó cũng như là Tôn Tử, ngày hôm nay đơn giản như vậy đã hoàn thành sự tình?

Đơn giản như vậy? Trong lúc nhất thời, Vương Mãnh thậm chí có chút hốt hoảng. Dĩ vãng đã qua nói cho Vương Mãnh có thể tin tưởng không lớn, nhưng hai bao thuốc Trung Hoa trong ngực của mình, đã chứng minh toàn bộ điểm này.

Từ trong phòng làm việc của Triệu Lâm đi ra, Trương Anh Duệ dắt theo Vương Mãnh lại đến ủy ban đảng ủy cục công an, phó cục trưởng Vương Ba chủ quản công tác cảnh sát giao thông ở đó một chuyến. Tới ủy ban đảng ủy cục công an, đi phó cục trưởng Lưu Thành Hi chủ quản công tác trị an một chuyến. “Thu phục” cả cục công an, chỉ dùng không đến một giờ.

- Trương đại ca, buổi chiều anh sắp xếp như thế nào?

Nhìn thấy cách đối phó của Trương Anh Duệ nhẹ nhàng như thế, bốn hấn trước kia suy nghĩ cũng làm không làm được việc, bốn người Vương Mãnh triệt để tâm phục khẩu phục, từ trong cục công an đi ra, Vương Mãnh cung kính hỏi Trương Anh Duệ.

- Còn có mấy chỗ phải đi.

Trương Anh Duệ đốt một điếu thuốc, nhưng không có hút, ánh mắt hờ hững nhìn về phía trước,

- Mãnh Tử, đầu gấu, bốn người các người nhớ kỹ, sau này nếu muốn loạn được tốt, nên chú ý thì phải chú ý.

Chú ý cái gì? Đương nhiên là phải chú ý đến đại ca, đối với tiêu đề mà nói, đại ca tầm quan trọng cũng như người phụ nữ tìm được người chồng phù hợp, còn phải chú ý cái gì?

Phải chú ý thành thật nghe lời nói của đại ca, việc giao phó đại ca dù còn khó khăn cũng phải hoàn thành, còn phải chú ý, mặc dù bản thân là xã hội đen, nhưng phải chú ý một chút, không thể quá kiêu ngạo, không được gây phiền toái cho đại ca, nếu không đến lúc đó đại ca cũng khó làm.

- Vâng, đại ca, chúng tôi đã biết.

Bốn người Vương Mãnh lập tức cung kính đáp lại.

Nếu bản thân hiện tại coi như là có phía chính phủ ủng hộ, như vậy có một số việc và thực hiện, thật sự phải chú ý .

- Ôh...

Trương Anh Duệ đáp lại, sau khi châm điếu ở miệng không có khói, hiện tại còn lại hai phần ba điếu, thản nhiên nói:

- Các người sau này nhớ kỹ một điều, làm người cần khiêm tốn, không nên quá kiêu ngạo, chỉ có người giỏi khiêm tốn mới có thể lâu dài, nhất là xã hội đen, càng là hung hăng cần quấy sẽ chết càng nhanh. Nhưng cũng cần nhớ kỹ một điểm, khiêm tốn vẫn là khiêm tốn, cũng không thể không có tâm huyết, khiêm tốn không phải là làm cháu chắt mọi người. Xét đến cùng, các người vẫn là xã hội đen, xã hội đen có thể khiêm tốn, lại không thể không có tâm huyết, các người đều hiểu rồi chứ?

Nghe được những lời nói này của Trương Anh Duệ, bốn người Vương Mãnh đồng loạt rung mình, vội cùng đáp:

- Vâng, lão Đại, chúng tôi đã hiểu.

Sau này phải khiêm tốn, nhưng đồng thời khiêm tốn cũng không có thể dọa người cho Trương đại ca, giao phó của Trương đại ca, đánh bạc tánh mạng cũng phải làm. Trong lòng bốn người Vương Mãnh hạ quyết tâm.

Bạn đang đọc truyện *Quyền Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 91: Mưu Thủ Chuyển Hình

Tốc độ điều chỉnh rất nhanh, chỉ mất thời gian ba ngày, Trương Anh Duệ đã mang sản nghiệp của Hồ Đại Hồ chia chác, bên trong có thành phần các quan lão gia đạt được hiệp thương, tổng cộng định mức là 6500 vạn, phân ra ba phần rưỡi, nhưng thật ra so với dự tính lúc trước của Trương Anh Duệ còn thiếu một chút.

Có Trương Anh Duệ ra mặt, một vài sản nghiệp của Hồ Đại Hồ có sự góp mặt của các vị quan lớn lại dễ dàng chia chác, không cần trong lòng không yên, bất an lo lắng có người tính sổ cùng chính mình. Lại không lo có người vì số tiền này bị đám người Vương Mãnh cầm đi mà đau. Căn cứ vào tỉ lệ tham gia cổ phần của mọi người lúc trước ở trong số tài sản của Hồ Đại Hồ, tỷ lệ này Vương Mãnh đưa ra tuy rằng so với trước kia hơi chút thiếu một chút, nhưng dưới tình hình này, có thể giữ số tiền này hơn nữa muốn bình yên vô sự thì ... a di đà Phật, còn muốn nhiều như vậy làm gì?

Mà mối quan hệ của Trương Anh Duệ cùng tiểu công chúa Lý Gia, tất cả mọi người đều nhìn thấy ở trong mắt, với mối quan hệ giữa vị này cùng tiểu công chúa Lý Gia, thiếu điểm này, ai cũng đều cảm thấy được theo lý thường phải làm, người ta đem chuyện này ra nói, người cho là người khác không công giúp người đấu tranh sao?

Trương Anh Duệ chứng thật là kiếm được lời, vốn dĩ cách nghĩ của Trương Anh Duệ là mình có thể đủ lấy được ba phần thì tốt rồi, nhưng bốn người Vương Mãnh cho mình nhiều hơn nửa phần, hơn nữa từ chỗ các quan chức cũng được thêm, Trương Anh Duệ trong tài sản có 6500 vạn, đã chiếm cứ mức bốn phần, đã trở thành phú hào giấu mình của huyện này.

- Cơ bản cứ như vậy đi, Trương đại ca, anh nói chúng ta bước tiếp theo nên làm như thế nào?

Đang để cho đám người của mình lướt báo cho Trương Anh Duệ những năm gần đây làm việc, thuộc về danh nghĩa tài sản của mình, Vương Mãnh cung kính xin chỉ thị từ Trương Anh Duệ.

Trương Anh Duệ trầm ngâm một chút, nhíu mày hướng Vương Mãnh hỏi,

- Mãnh Tử, người nói xem tiêu đệ của bốn huynh đệ các người kiếm ăn có bao nhiêu người?

- Thuần túy cùng chúng tôi kiếm cơm ăn, cũng bốn năm mươi người, ngoài một vài loại tiểu côn đồ, cũng là có việc hô một tiếng, xong việc mời bọn hắn ăn bữa cơm cho một khoản tiền, những người này chúng tôi là không coi trọng.

Wương Mãnh có chút ngượng ngùng, nói.

- Bốn năm mươi người...

Trương Anh Duệ nhíu mày, bốn năm mươi tên côn đồ, đối với thị trấn không lớn này mà nói đây cũng không phải là một số lượng nhỏ. Đối với cơ quan chính phủ mà nói, bốn năm mươi người này tuyệt đối là nhân tố không ổn định rất lớn, loại tình huống này đối với bản thân rất bất lợi, nhất định tiến hành xoay chuyển.

Trầm ngâm một chút, Trương Anh Duệ kiên định nói,

- Từ sáng mai trở đi, các người nghĩ cách bỏ rượu đi, trong tâm sạch sẽ một chút ... Còn có cửa tiệm uốn tóc ... đem thu hồi lại tiền, đầu tư vào ngành sản xuất khác. Về phần những chỗ này về sau, cho người của chúng ta ra mặt, nhưng ngoài ra, chúng ta và những chỗ này không có quan hệ nào.

Nếu muốn chính phủ bên kia dừng bước, xóa hết dấu vết là nhất định, cho dù mọi người đều biết là chuyện gì xảy ra, các người cũng phải có một bộ y phục màu trắng. Sau khi giải thích đến chi tiết cho Vương Mãnh, Trương Anh Duệ hạ quyết tâm làm cho bọn họ được trong sạch.

Trương Anh Duệ nói như vậy, Vương Mãnh nhất thời nóng nảy.

Một câu nói này của Trương Anh Duệ, này ít nhất chính là hơn một ngàn vạn tài sản bị đẩy ra ngoài, Vương Mãnh nhất thời đau lòng không ngừng:

- Nhưng... Trương đại ca, những điều này là cách kiếm tiền trong tay chúng ta, nếu...

- Đừng nói nữa, cứ dựa theo lời ta mà làm!

Trương Anh Duệ phát tay cắt đứt lời Vương Mãnh, nghiêm túc:

- Mãnh Tử, ngươi phải nhớ kỹ, bây giờ không phải là mười mấy hai mươi năm trước nữa, ở xã hội lúc trước đều yêu cầu hài hòa phát triển, những người các ngươi rất gai mắt. Còn nhớ rõ lời ta nói không, nếu muốn được lâu dài, thì khiêm tốn thành thật một chút!

Vương Mãnh kia đã quen đầu sỏ đã sát nên còn không có kịp phản ứng, nhưng cũng hiểu được Trương Anh Duệ là vì muốn tốt cho mình, ngẫm lại, nếu chính mình không hiểu, vậy thật là ngu:

- Đúng vậy Trương đại ca, huyện chúng ta chính là có chút quê mùa, không có trung tâm ca nhạc và tắm xông hơi, anh cũng không thể khiến chúng ta đi mở công ty chứ?

- Vì cái gì không thể đi mở công ty?

Trương Anh Duệ cười hỏi lại.

- Gì?

Vương Mãnh kinh ngạc há to miệng, không dám tin nhìn Trương Anh Duệ: không thể nào, Trương đại ca không có nói đùa? Tính toán thật sự dễ cho bản thân hẳn và các huynh đệ mở công ty đặt trung tâm xông hơi và phòng hát phòng khiêu vũ?

Mở trung tâm ca nhạc, mở phòng khiêu vũ mở tắm xông hơi, chuyện này luôn luôn là con đường hỗn loạn “Độc quyền” của các huynh đệ, một nguyên nhân, con đường này thật sự người không có kỹ năng có bản lĩnh cũng không thể đi làm; một cái khác, thứ này tiền đến cũng mau, chỉ cần em gái xinh đẹp trong này hút khách, tiền mặt kia liền đến dồn dập. Còn tốn sức mở công ty làm cái gì? Vương Mãnh thật sự là không hiểu, Trương Anh Duệ vì cái gì bày đặt kinh doanh kiếm nhiều tiền, không cần bắt bản thân hẳn mở công ty làm kinh doanh chứ?

Muốn nói khiêm tốn à, chúng ta làm ăn thành thật không phải là khiêm tốn sao, tiền này chúng ta không kiếm cũng có người kiếm, là ai kiếm đều là kiếm, vậy dựa vào cái gì chúng ta không kiếm?

Trương Anh Duệ lắc đầu, đành chịu, và trong đầu thì toàn lời nói bốc hỏa, có lúc thật đúng là nói không thông.

- Không có triển vọng gì cả!

Trương Anh Duệ bực mình mắng một câu, uống tiếp.

- Mãnh Tử, ta hỏi ngươi, ra bên ngoài, ngươi thích nói người có mở công ty? Hay nói mình có mở trung tâm xông hơi ?

Cái này còn phải hỏi, đương nhiên là mở công ty. Vương Mãnh gật đầu tỏ vẻ tự mình biết, chính là trong lòng vẫn khó hiểu, nhưng Vương Mãnh cũng biết ở trong kinh doanh, bản thân chỉ sợ khoảng cách mình và vị tân đại ca này kém xa, nếu đại ca đều nói làm kinh doanh lúc này tốt, vậy thì nghĩ đến hẳn là có cái gì là tự mình không có nhìn thấy được?

Chuyện này nếu không giải thích rõ ràng cho bọn hắn, thật đúng là không dễ làm. Trương Anh Duệ lắc đầu, đem theo tin tức nghe được từ bên trong Triệu Văn Đường mà mình nghe được lúc trước nói ra một chút:

- Nếu ta không đoán sai, qua một thời gian ta có thể còn phải đi từng bước hướng về phía quan trường, đến lúc đó...

Nói nói tới chỗ này, Vương Mãnh lập tức cảm giác mình rõ toàn bộ rồi, vẻ mặt vui mừng liên tục không ngừng gật đầu:

- Đại ca, tôi đã biết, thành! Chỉ cần đại ca ngài cảm thấy thích hợp, nên làm như thế nào chúng ta liền làm như thế đó!

Đại ca nếu cần đi lên, vậy chính là người trong thế chế, đến lúc đó nếu thanh danh trên người bị trung tâm xông hơi dẫn mối, cũng thật không tốt, nói ra trên mặt cũng không có cái gì sáng rõ. Một khi đã như vậy, vậy nói không chừng phải mang mấy đĩa kia chuyển ra ngoài.

Về sau khi kiếm tiền như thế nào, trong lòng Vương Mãnh tính toán tốt, thời gian này, chỉ cần có người ở trong quan trường, có Trương đại ca quan tâm đến, kinh doanh cái gì không kiếm tiền?

Bạn đang đọc truyện *Quyền Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 92: Dì Út

Nhưng mặc dù như thế, Vương Mãnh vẫn là cảm thấy có chút không yên lòng, do dự một chút, hơi có chút không dám tin tưởng hướng Trương Anh Duệ hỏi đáp,

- Thật sao, Trương ca?

Trương Anh Duệ cười gật đầu, ta cũng không gạt người,

- Có phải thật vậy hay không không biết, nhưng lời này là chính từ miệng thư kí Triệu Văn Đường nói nhỏ với ta, hẳn là không phải giả đâu.

Vương Mãnh kích động liên tục gật đầu, mặt hưng phấn đỏ lên, trong lúc nhất thời kích động cũng không biết nói cái gì cho phải, trong lòng tràn đầy vui mừng liền chỉ có một ý niệm trong đầu: bà nội nó, lần này lão tử đi theo đúng lão đại rồi!

Ở trong lòng Vương Mãnh, nếu lời này là lời đích thân thư kí huyện ủy nói, vậy còn giả sao? Kể từ đó, chuyện này đã nắm chắc, chạy không được. Đối với người xã hội đen mà nói, quan trọng nhất chính là cùng lão Đại, nghĩ đến bản thân hiện giờ thế nhưng theo một lão đại có tiền đồ như vậy, trên mặt Vương Mãnh ý thức rồi, một bộ dạng với niềm tự hào.

Có tính toán này, Vương Mãnh cực kỳ hứng thú bàn tính thêm: mấy cái trung tâm xông hơi, phòng hát, phòng khiêu vũ trong tay bốn huynh đệ mình, nếu không nóng này chậm rãi ra tay, bán cái giả tốt là chắc chắn, đợi cho sau khi tiền tới tay thì mưu cầu thay đổi, đến lúc đó làm cái gì Vương Mãnh không lo lắng chút nào, đã có Trương ca ở đây, đến lúc đó khẳng định Trương ca có chủ ý.

Về phần mấy quan chức trong đó, đơn giản, đến lúc đó thời gian xuất hiện hoàn toàn có thể bảo đảm cổ phần của mấy quan chức, chỉ cần các huynh đệ của mình trân thủ ở nơi này, không chậm trễ kiếm tiền cho mấy quan chức kia, bọn hắn mới sẽ không đi quản lý ai đang giúp bọn hắn kiếm tiền.

Thấy bộ dạng Vương Mãnh hưng phấn không biết vì sao, Trương Anh Duệ mỉm cười, cũng không gọi hắn, trong lòng cũng có thể hiểu được nguyên nhân lúc này Vương Mãnh kích động như thế, nghĩ đến nói chung chính là vốn cho là đời này mình chính là số mệnh tam tối, nói không chừng ngày nào đó đã bị người chém, thì thế cũng không biết ném vào trong khe suối đâu đó, nhưng hôm nay tương lai của mình bỗng nhiên đã phát sinh thay đổi vô cùng lớn, nói không chừng mình còn có một ngày trở thành người đứng đầu, điều này khá là bất ngờ cho những tên côn đồ này một con đường rộng mở, người này bây giờ còn có thể miễn cưỡng không chế được tâm tính của mình, đã rất không tồi rồi.

Bản thân cười ngây ngô một phen, hơn nửa ngày, Vương Mãnh phục hồi lại tinh thần, do dự một chút, vẫn hưng phấn nói với Trương Anh Duệ,

- Đại ca, ta quay về một chút, đem cái tin tốt lành này nói cho ba người bọn hắn nghe.

- Đi thôi.

Trương Anh Duệ gật đầu, chuyện này vốn cũng không còn tính toán gạt ai. Về Triệu Văn Đường làm như thế nào, tuy rằng Trương Anh Duệ đến nay cũng chưa tường tận, nhưng bọn người kia từ trước đến nay khẳng định có phương pháp của mình?

- Anh Duệ, người vừa rồi là ai vậy, tôi thấy thế nào không giống như là người tốt?

Vương Mãnh mới vừa đi, Trương Đức Vĩ về mặt hồ nghi đi đến, hướng Trương Anh Duệ hỏi,

- Không sao,

Trương Anh Duệ cười nói với cha mình,

- Đối tác hợp tác của công ty mình... oh, xem như đối tác hợp tác đi.

- Cái gì gọi là xem như đối tác hợp tác?

Nghe lời nói của con trai mình lập lòe nước đôi như vậy, Trương Đức Vĩ nhất thời có chút giận, trừng hai mắt,

- Anh Duệ, con nhớ kỹ cho ta, chúng ta buôn bán quý buôn bán, đang cách buôn bán chúng ta làm, cũng không thể làm kinh doanh đường ngang ngõ tắt, chúng ta kiên quyết không làm! Con nhớ kỹ không?

Trương Đức Vĩ đối với tình hình gia đình trước mắt rất hài lòng, căn cứ tình hình thu nhập hai tháng này mà nói, một năm bảy tám chục Vạn tổng về là có thể kiếm được, một năm là có thể kiếm được bảy tám chục vạn, điều này trước hai tháng sợ không được, Trương Đức Vĩ cũng ngay cả nghĩ cũng không dám nghĩ, đối với cuộc sống của gia đình mình, thực là nằm mộng đều có thể cười tỉnh giấc. Kể từ đó, Trương Đức Vĩ càng thêm lo lắng sau khi trong tay con mình có tiền bị người làm cho hư hỏng, ví dụ như vậy còn thiếu sao?

- Con biết, cha, ngài yên tâm đi.

Trương Anh Duệ biết cha mình lo lắng cái gì, mỉm cười gật đầu.

Trương Anh Duệ tuy rằng nói như thế, Trương Đức Vĩ vẫn có chút không yên lòng, nghĩ một chút, hướng Trương Anh Duệ hỏi,

- Theo lời chuyện trong kinh doanh của con ta không hiểu, cũng không nên hỏi, nhưng tên đối tác kia tới là cùng con nói chuyện làm ăn gì?
- Là về phương diện xây dựng. . .

Trương Anh Duệ không thể không nhắc tới cái này:

- Vừa rồi tên kia trong tay có một công ty xây dựng, mấy năm nay nhận không ít công trình lời không ít tiền, muốn kinh doanh vật liệu thép xây dựng, muốn lôi kéo con vào cổ đông?

- Lôi kéo con vào cổ đông?

Trương Đức Vĩ thấy kì quái,

- Kinh doanh vật liệu thép kiếm rất nhiều tiền mà, nếu người ta là muốn làm kiến trúc Đại lão bản, khẳng định không thiếu tiền a, như thế nào sẽ lôi kéo con vào cổ đông?

- Hiện tại ta là đại biểu nhân dân toàn quốc của huyện chúng ta kiêm phó chủ nhiệm ủy ban.

Trương Anh Duệ cười giải thích cho cha mình nói,

- Hiện tại con tuy rằng chưa được coi là nhân viên công vụ, nhưng lại là hưởng thụ đãi ngộ cấp nhân viên công vụ, xem như hơn phân nửa trong quan trường, còn có thể kinh doanh hợp lý hợp pháp, hơn nữa con có mối quan hệ với bí thư huyện ủy không tồi, người ta dĩ nhiên là chú ý đến con của cha rồi.

- Cha nghĩ xem, nếu ta thành cổ đông của bọn hắn, các cơ quan toàn huyện của chúng ta ai không dám nể mặt cửa hàng của chúng ta? Cho dù là thể diện của con, bọn hắn cũng không dám tìm đến phiền phức công ty không phải? Ở một cái, đã biết con là cổ đông của công ty, đến lúc đó người khác cũng không dám thiếu nợ. Đạo lý này có phải hay không?

Hóa ra chuyện là như vậy!

Nghe Trương Anh Duệ giải thích như thế, Trương Đức Vĩ rất cực yên tâm: vốn bọn họ là hưởng về thể diện của phó chủ nhiệm đại biểu nhân dân toàn quốc con trai mình mới đến tìm hắn hợp tác, vì chính là sau khi giảm bớt phiền phức của công ty, xem như tìm trên quan trường người chiếu ứng lên, hợp tình hợp lý.

Thì ra là thế, loại chuyện này Trương Đức Vĩ nghe được nhiều rồi, biết đây cũng là thường lệ, lúc này gật đầu,

- Nếu như thế này, thì ta đừng nói cái gì, nếu là đang kinh doanh, vậy ta hãy dùng tâm làm.

- Khẳng định vậy,

Trương Anh Duệ gật đầu nói, nhớ tới cha mình mới vừa lúc tiến vào, nhìn qua tựa hồ là trong lòng có việc, trong lòng không khỏi động, hỏi,

- Cha, ngài tìm ta có việc sao?

- Thiếu chút nữa đã quên rồi!

Trương Anh Duệ hỏi, Trương Đức Vĩ chụp vỗ đầu, về mặt chán nản,

- Là có chuyện như vậy, xe ba bánh của chồng đi ba của con đánh mất rồi đã hai tháng, lúc ấy báo án, đồn công an bên kia đến hiện tại cũng không có tin tức, chồng đi ba con nhờ ta hỏi con một chút, có thể nghĩ biện pháp hay không?

- Chồng đi ba? Con từ đâu xuất hiện cái chồng đi ba chứ?

Trương Anh Duệ không khỏi kỳ quái hỏi.

Bản thân có ba người cô và đi là không sai, nhưng đi út và chồng đi đó, luôn ở phương Nam, chồng đi ba này là từ khi nào nói đến?

- Ở thôn chúng ta mà.

- Hóa ra là người đó.

Trương Anh Duệ tỉnh ngộ: người thân ở nông thôn nhiều, lại nói đến chồng đi ba này, xem như nhà mình miễn cưỡng có thể tìm thấy một người.

Bạn đang đọc truyện *Quyền Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 93: Không Mời Dùng Cơm, Không Đưa Quà! Không Làm Việc!

Nói đến chồng của dì, tuy rằng vai vế có hơi xa một chút, nhưng hai nhà lại gần nhau, thường xuyên qua lại, quan hệ cũng không tồi. Nếu nhà bọn họ mất chiếc xe, Trương Anh Duệ cũng biết.

Lúc đó cậu còn làm ở xưởng, sau khi nghe cha mình nói còn ngạc nhiên há hốc mồm một hồi, nhưng không ngờ tới là vụ án đã xảy ra lâu như vậy rồi mà vẫn chưa phá được, nói như vậy, những sĩ quan ở đồn công an thực chất chỉ là một đồng cùi mực.

Ở nông thôn mới bây giờ, xe ba bánh chính là mấy móc nông cụ chủ lực. Rất nhiều công việc trên đồng cần dùng đến xe ba bánh. Mà giá của một chiếc xe ba bánh tới năm sáu nghìn liền, mất một chiếc xe ba bánh đối với bất kì một hộ nông dân nào cũng là một tổn thất cực kì lớn. Nghĩ ra thì chồng cô ba quả thực cũng không còn cách gì, nếu không quyết sẽ chẳng đến chỗ mình cầu cạnh.

Nghĩ đến điểm này, Trương Anh Duệ khẽ gật đầu:

- Chiều nay mình phải về sớm chút, đến đồn công an huyện hỏi xem đầu đuôi vụ việc... Phải rồi, chiếc xe đó của bọn họ đã mua bảo hiểm chưa nhỉ? Nếu có tổn thất ngoài ý muốn, công ty bảo hiểm phải chịu trách nhiệm bồi thường.

Đã quyết định giúp đỡ rồi thì nhất định phải giúp đỡ đến cùng. Nếu chiếc xe ba bánh đó đã mua bảo hiểm, thì dù không tìm được xe về cũng có khả năng giảm được một phần thiệt hại.

- Ba không biết nữa.

Nghe Trương Anh Duệ hỏi về chuyện này, Trương Đức Vĩ đó người ra, nghĩ ngợi một hồi, rút điện thoại đi ra ngoài:

- Thế này đi, để ba đi hỏi xem sao.

Một lát sau, Trương Đức Vĩ từ bên ngoài đi vào, nét mặt có vẻ buồn rầu:

- Không có, lúc mua xe, cửa hàng bán xe có mời chú ấy mua bảo hiểm nhưng chú tiếc hai trăm tệ, không nỡ bỏ ra mua.

Thế này thì còn gì tốt đẹp mà nói? Trương Anh Duệ ngán ngẩm lắc đầu. Thôi vậy, mình đành phải đến đồn công an hỏi chuyện vậy, hy vọng có thể có chút kết quả gì đó. Chỉ là chuyện đã xảy ra lâu như vậy. Kết quả thế nào, trong lòng Trương Anh Duệ không khỏi lo ngại.

Con BMW của Trương Anh Duệ đều mang biển số bình thường ở trong huyện, nhưng đối với người trong huyện mà nói, con xe này danh tiếng vẫn không cần nói.

Đúng vậy, lãnh đạo cấp trên đều biết có một nhân vật Trương Anh Duệ tồn tại, mà còn cân nhắc đến thân phận phó chủ nhiệm hội đồng nhân dân huyện. Dù trong lòng nghĩ gì, bề ngoài cũng đều phải tỏ thái độ tôn kính giữ hòa khí. Nhưng chuyện đến đây thì thôi, đành rằng người ta đã chẳng có quan hệ lợi ích gì với Trương Anh Duệ, nhưng có ai đó thừa hơi để ý đến biển số xe của cậu?

Còn về trung đội cảnh sát? Càng không có người đi lo cái đó.

Mọi người đều không phải tên gốc, ai không biết có thể đi BMW thì ít nhiều gì chẳng có quan hệ với lãnh đạo cấp cao. Nhưng không cần biết quan hệ nông sâu thế nào thì thân phận thấp bé như mình chớ có đại gì mà đắc tội. Vì thế, lúc xe của Trương Anh Duệ xuất hiện ở trong sân của đồn cảnh sát, còn một giờ nữa mới tan sở, nhưng đám cảnh sát đã tò mò mà dón cả ra sân, vừa hiếu kì lẫn ngưỡng mộ chờ xem người bước xuống xe, bận bịu dò xét đoán xem chủ nhân của con BMW này chắc là cậu ấm của một ông chủ khách sạn nào đó, nhưng tuyệt nhiên không có một người nào ra nghênh đón.

- Đồng chí, xin hỏi loại vụ án cướp giật thì phòng nào xử lí?

Trương Anh Duệ bước đến đối diện một viên cảnh sát trẻ tuổi cách mình không xa, nhã nhặn hỏi.

- Đồng chí, anh mất đồ sao?

Viên cảnh sát trẻ tuổi sắc mặt đột nhiên thay đổi, cẩn thận trả lời.

- Không phải mà là người thân của tôi. Đã báo án một thời gian rồi, đồn cảnh sát các anh vẫn chưa có kết quả, tôi đến đây để hỏi tin tức.

- À, hóa ra là như thế!

Nghe Trương Anh Duệ nói vậy, không cần lo lắng mình sẽ bị can hệ gì, sắc mặt viên cảnh sát bị lãnh đạo trách mắng bình thường trở lại, chăm chú nhìn Trương Anh Duệ.

- Là tôi phụ trách, đi cùng tôi.

Nói xong, ra hiệu Trương Anh Duệ cũng mình vào phòng làm việc. Cùng lúc đó, viên cảnh sát trẻ tuổi nháy mắt với một tay cảnh sát khác cách mình không xa.

Trương Anh Duệ thấy rất vui vẻ. Đây là vị đồng nghiệp này bảo với mình, cần nhanh chóng nói với sở trưởng một tiếng chứ? Cũng phải thôi, đột nhiên trong đồn một vị chủ nhân cười con BMW lái đến, ai biết nhân vật này lại không có quan hệ gì với cấp trên. Cần thận một chút vẫn hơn.

.....

- Đúng rồi, có chuyện như vậy. giờ đến đồn cảnh sát huyện cũng thực hiện giảm thiểu giấy tờ.

Trương Anh Duệ vừa mới phát hiện ra tên của viên cảnh sát này là Châu Thành hiện lên trên máy tính.

- Anh xem, là vụ án báo cách đây hai tháng, có điều đến giờ vẫn chưa phá xong. . .

Thấy sắc mặt của Trương Anh Duệ có vẻ không hài lòng, Châu Thành cũng hơi hoảng, vội tiếp lời:

- Mấu chốt là thời gian cũng lâu rồi, lúc đó cũng không có chứng cứ mạnh mẽ gì, vì vậy vụ án này rất khó phá.

Trương Anh Duệ trong lòng hơi có chút phẫn nộ, cái gì mà không có bằng chứng chặt chẽ chứ, án rất khó phá? Là các anh không muốn làm, không muốn tốn công sức truy tìm? Cứ nghĩ đến phương châm của đồn cảnh sát nhiều một chuyện chi bằng ít đi một chuyện là lại thấy cực tức ghen ghét.

- Cảnh sát Châu, bắt luận thế nào, người dân cũng đã báo án đến đồn cảnh sát của các anh, tổn thất mấy trăm tệ, với những người dân mà nói là con số không hề nhỏ. Các anh xử lý nhiều vụ án rồi thừa biết một chiếc xe có giá trị như thế nào, nó là khoản tiền tiết kiệm cả năm trời của gia đình người ta. Nghĩ cho người một chút, các anh có thể nhanh chóng phá án để bà con yên lòng được không?

Nhanh chóng phá án? Anh nói nhẹ nhàng nhỉ. Định tay không bắt giặc chắc. Trên đời làm gì có chuyện dễ như vậy? Nhưng Châu Thành cũng không phải tên ngốc, hẳn thừa hiểu những điều này không bao giờ được phép nói thẳng ra.

- Ông chủ Trương, ngài cũng biết, chỗ chúng tôi chỉ là đồn cảnh sát bé nhỏ, nhân lực ít mà lại phải trông nom cả một vùng dân rộng như vậy, chỗ khó của chúng tôi nhiều lắm. . .

Nếu là người bình thường, dù không quát mắng thì cũng mặt không ra mặt mũi không ra mũi rồi, nhưng đã biết con người trước mặt này đây đi BMW, Châu Thành đành phải cụp đuôi lại, thành khẩn nói với Trương Anh Duệ, không phải chúng tôi phá án bất lực mà là đồn cảnh sát nhỏ bé này, có mỗi một nhóm người mà trông nom cả một vùng rộng lớn, thực đúng là lực bất tòng tâm.

Trương Anh Duệ nở nụ cười đầy ý mỉa mai:

- Cái gì mà nhân lực không đủ, cái chính là thoái thác nhiệm vụ mà thôi.

Trong lòng khó chịu, lời lẽ của Trương Anh Duệ cũng không còn khách sáo, nói:

- Gì mà nhân lực không đủ, tôi nghe nói giờ đồn cảnh sát của các anh phá án, mồi com hay tặng quà đều có cả. Không làm việc, là do người ta không đi quà cáp, không mời com. Các anh cố tình chèn ép không giải quyết cho đúng không?

Bạn đang đọc truyện *Quyền Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 94: Đại Biểu Nhân Dân Toàn Quốc Thì Đã Là Cái Gì?

Những lời nói cực không khách sáo này, Châu Thành đã lộ vẻ nhăn nhọc ra mặt, nói chuyện cũng không còn khách khí nữa:

- Đồn cảnh sát chúng tôi thụ án, nhất định phải có chứng cứ rõ ràng. Không có chứng cứ tùy tiện bắt người, người dân có chấp nhận được không? Cái gì mà đi lễ tặng quà, nói gì mà khó nghe vậy, ai dám ăn chặn của nhân dân? Tôi nói cho anh biết, ông chủ Trương, có phải anh có kì thị gì với đồn cảnh sát chúng tôi?

Làm gì mà lớn tiếng thế? Còn giảng đạo lí cho tôi? Trương Anh Duệ không nén nổi cơn bực.

- Tôi chỉ hỏi một câu, sao đồn cảnh sát các anh chờ lâu vậy? Tôi nói anh, cảnh sát Châu, có phải là anh chốt dạ không, nếu không sao lại quá nhạy cảm với những lời như vậy?

- Cái gì? Anh nói gì cơ?

Bị Trương Anh Duệ vặn lại như vậy, con giận trong lòng Châu Chính bốc lên bùng bùng, đứng phắt dậy, phẫn nộ nhìn Trương Anh Duệ.

- Đồng chí này, anh nói chuyện chú ý mồm miệng một chút. Đừng có để miệng lưỡi rước họa vào thân.

Một viên cảnh sát quên mà lại dám hông hách với nhân dân như vậy? Trương Anh Duệ cũng đã chán đời co với tên cảnh sát này, mất hết cả thể diện, lắc đầu bảo:

- Sở trưởng của các anh đâu, gọi sở trưởng của các anh ra đây!

Vừa dứt lời, một giọng nòng nặc mùi rượu đã ở ngoài vang lên, giọng điệu đầy vẻ cả vú lấp miệng em.

- Tôi chính là sở trưởng ở đây, ai tìm tôi? Chuyện gì?

Trương Anh Duệ quay đầu lại nhìn, một tên béo sắc mặt đỏ gay đúng kiểu dân rượu uồn ngực oai vệ lừng lững bước vào, đang đảo mắt tìm Trương Anh Duệ. Chẳng biết là ngày thường vẫn thế hay do ngái ngủ vì bị mất giấc ngủ trưa.

Ánh mắt Châu Thành đột nhiên sáng lên, vội vàng đeo một bộ mặt hơn hờ ra đón:

- Sở trưởng, chính là người kia! Quá quắt không thể chịu nổi. quấy rối làm ảnh hưởng đến công việc của chúng ta đã đành, đảng này lại còn chỉ trích đồn cảnh sát chúng ta không giữ kỉ luật, ăn hối lộ của người dân.

- Cái gì?

Tên sở trưởng hai mắt trợn trừng, dường như muốn dẫn hết cỡ đôi mắt gà gà kia, nhưng bắt đắc dĩ thất bại rồi. Con giận dùng dưng hướng về phía Trương Anh Duệ hỏi:

- Châu Thành nói vậy có đúng không?

- Anh chính là sở trưởng đồn này?

Trương Anh Duệ không thèm trả lời câu hỏi của hắn, đưa mắt nhìn hắn từ đầu đến chân, nói:

- Anh là Đoàn Thành Đào phải không? Tôi là đại biểu nhân dân của huyện này. Bà con có phản ánh với tôi một số bất cập trong việc thụ án ở đồn các anh, hôm nay tôi đến đây là để làm rõ vấn đề.

Ở hai bên đại sảnh đồn cảnh sát, trong số ảnh và chức vụ của nhân viên đồn, đứng đầu danh sách chính là ảnh tên béo này. Trương Anh Duệ nhớ hình như tên hắn là Đoàn Thành Đào, có điều tên này buổi trưa quả thực đã uống không ít. Lúc này, cách tên đó chừng hơn hai mét, Trương Anh Duệ đã ngửi thấy mùi rượu.

- Cái gì? Tên nhãi ranh này mà lại là đại biểu đại hội nhân dân huyện sao?

Châu Thành không tin trợn trừng hai mắt nhìn:

- Anh là đại biểu đại hội nhân dân, sao vừa rồi không nói sớm?

Không phải người trong ngành sẽ không biết đại hội đại biểu nhân dân có vai trò to lớn như thế nào, nhưng Châu Thành thì rõ, tất cả những quả trứng thối trong cái thể chế ấy. Nếu bị đại biểu nhân dân phản ánh lên cấp trên thì dù không cần soi xét gì nhiều người bị tổ giác nhất định sẽ gặp rắc rối.

Vì thế với đại biểu nhân dân, người khôn ngoan đều áp dụng thái độ tránh voi chẳng xấu mặt nào. Chỉ cần đại biểu nhân dân phản ánh, các cơ quan chính phủ nhất loạt sẽ ưu tiên xử lí. Nghĩ đến hôm nay đắc tội với đại biểu nhân dân. . .

Lần này đen đui rồi! Châu Thành hối hận.

- Anh nói anh là đại biểu nhân dân huyện?

Đoàn Thành Đào mắt trợn tròn, đưa tay ra, không kìm nổi bộ dạng chệnh choạng vì men rượu:

- Đưa giấy chứng nhận đây cho tôi xem!

Một tên đại biểu nhân dân mà thôi, đáng gì chứ. Có thể thân phận đại biểu nhân dân với Châu Thành mà nói rất đáng nể sợ nhưng với một người quyền lực mạnh mẽ như Đoàn Thành Đào thì chẳng sá gì.

Hắn xưa nay vốn chẳng đặt cái chức danh đại biểu nhân dân, trong mắt thì quan tâm gì đến cái chuyện đắc tội nho nhỏ với tên đại biểu nhân dân... Nếu mày là ủy viên thường trực của hội đồng nhân dân huyện, ta đây còn sợ vài phần. Một tên đại biểu nhân dân nhãi nhép mà đòi dọa ông đây sao?

Trương Anh Duệ không nói gì, rút giấy chứng nhận ra đưa cho Đoàn Thành Đào.

- Đúng thật là đại biểu nhân dân.

Đoàn Thành Đào lão đảo, cổ mở to mắt nhìn rõ nội dung trên tấm thẻ nhựa mà Trương Anh Duệ chìa ra, đầy vẻ giễu cợt như có ý bảo Trương Anh Duệ hãy rút cái thẻ ấy cất lại đi.

- Nực cười! Đem cái thẻ đại biểu nhân dân ấy đến để dọa nạt à? Nếu là đại biểu nhân dân tỉnh thì còn đáng chứ cái chức đại biểu nhân dân huyện mà cũng đòi? Ông đây cũng là đại biểu nhân dân huyện, sợ mày à! Hôm nay ông đây bảo cho nhà mày biết, vụ án này, ông không xử cho mày đấy, mày có thẻ làm được gì?

- Được, những lời này tôi ghi nhớ.

Trương Anh Duệ thu lại thẻ chứng nhận của mình, quay người đi. Ra đến cửa, Trương Anh Duệ nhếch mép cười quay lại nhìn Đoàn Thành Đào:

- Thật không ra gì, vừa nãy quên mất không bảo với sở trưởng Đoàn, tôi không những chỉ là một tên đại biểu nhân dân huyện quèn mà còn là một tên phó chủ nhiệm hội đồng nhân dân huyện. Quản lí người dân trong huyện chính là công việc thường ngày của tôi, cũng chẳng có gì to tát.

Gì cơ? Tên nhãi ranh này mà lại là phó chủ nhiệm hội đồng nhân dân huyện. Câu nói của Trương Anh Duệ khiến cho tên sở trưởng sức tỉnh hẳn rượu, mặt tròn tròn mồm há hốc.

Đúng thế, đại biểu nhân dân huyện thì chẳng có gì đáng để ý nhưng nếu là người trong huyện ủy, phó chủ nhiệm hội đồng nhân dân huyện... tuy rằng bề ngoài không thuộc vào danh sách công vụ nhưng thực tế lại được hưởng chế độ đãi ngộ tối ưu.

Nếu nói đây không phải là chuyện tày đình thì vấn đề nan giải cũng là nằm trong tay phó chủ tịch, thuộc hạ trực tiếp của chủ tịch hội đồng nhân dân huyện! Tuy tên tiểu tử này không đứng được ở trên đầu mình, nhưng lúc nào đấy hắn múa mép với chủ tịch tỉnh. Tới lúc đó trên có quát xuống một câu xem như thiên lôi giáng một trận toi bời xuống đầu mình rồi...

Biết bản thân đã đắc tội với một nhân vật quan trọng như vậy, Đoàn Thành Đào sợ muốn phát khóc.

- Trời ơi, mắc tội to rồi!

Sững người mất một hồi, Đoàn Thành Đào mới hoàn hồn. Đang định nghĩ cách để bịt chuyện thì đã thấy con BMW của Trương Anh Duệ phóng vút ra khỏi sân đồn.

Lại thần thờ một hồi, Đoàn Thành Đào mới sức tỉnh, giáng một cái tát xuống mặt Châu Thành.

- Thằng ngu! Nếu cậu không hỗn xược trước thì tôi đây đã không xui xẻo thế này!

Châu Thành vừa rồi đứng trước mặt Đoàn Thành Đào còn ra vẻ tự đắc thêm mắm thêm muối, giờ bỗng dưng bị một cái tát rất mạnh trên má, nhất là trông thấy sự phẫn nộ nổi lên trong mắt đồn trưởng, trong lòng như dội một gáo nước lạnh:

- Xong rồi, lần này xem như đắc tội to với đồn trưởng rồi...

Bạn đang đọc truyện *Quyền Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 95: Lai Lịch Thật Lớn

Được lắm, lần đầu tiên đến đồn cảnh sát thì đã gây hấn với đồn trưởng. Trương Anh Duệ lắc đầu, lòng đầy buồn bực.

Nhưng dù thế, Trương Anh Duệ cũng không thấy lo ngại. Mấy tháng nay, tầm nhìn của Trương Anh Duệ cũng xem như được mở rộng ra nhiều. Cả ngày giao lưu tiếp đón các vị lãnh đạo các cấp trong huyện. Một tên đồn trưởng cảnh sát nhỏ bé có là gì trong mắt Trương Anh Duệ, có điều không có cách gì hoàn thành được công việc mà cha mình giao phó, trong lòng Trương Anh Duệ cảm thấy chút ngượng ngùng.

Đoàn Thành Đào mặt mũi trắng bệch, không muốn tin Trương Anh Duệ là người trong huyện ủy. Nhưng tấm thẻ đại biểu nhân dân vừa rồi Trương Anh

Duệ rút ra không phải là giả, Đoạn Thành Đào hiểu, tên tiểu tử này đã là đại biểu nhân dân thì hẳn thừa hiểu việc mạo nhận cán bộ lãnh đạo là phải gánh hậu quả thế nào, thế có nghĩa là...

- Kệ nó đi, mắt mặt thì cũng đã mắt mặt rồi!

Đoạn Thành Đào đành nghiêng răng chịu đựng, bực bội đi vào văn phòng của mình, nhấc điện thoại và bấm số:

- Chính ủy Lư, tôi là Đoạn Thành Đào, có chuyện tôi muốn hỏi báo với ngài một chuyện.

- Một chuyện?

Đầu dây bên kia Lư Thành Hi yên lặng một lúc rồi nhẹ giọng hỏi:

- Có chuyện gì thế?

Uy nghiêm của lãnh đạo những lúc thế này mười phần thì phô ra hết thảy.

Đoạn Thành Đào cẩn thận nói:

- Chính ủy, là thế này, vừa nãy có anh chàng tự xưng là phó chủ tịch huyện đến đây, nói là muốn tìm hiểu một vụ án cướp giết...

- Cái gì?

Chưa đợi Đoạn Thành Đào nói xong, Lư Thành Hi đã kinh ngạc thốt lên, đến oai nghiêm của cán bộ cũng quên bống đi mất, giọng nói không giấu nổi căng thẳng:

- Người đó trông đáng vẻ có phải tầm 24,25 tuổi?

Thật là có người như vậy?

Đoạn Thành Đào cũng không phải tên ngốc, thấy thái độ của Chính ủy Lư thẳng thốt khi nghe tới cái tên này, trong đầu đã hiểu ra nhiều phần. nhưng nghĩ đến tính chất to tát của vụ việc lần này, Đoạn Thành Đào không dám có chút giấu giếm, vội nói:

- Đúng vậy, tuổi chừng 24,25, đi một con BMW.

BMW? Lư Thành Hi ngay lập tức nhận ra người này là ai. Tuổi chừng 24,25, đi BMW, ngoài tên tiểu tử sô hên Trương Anh Duệ ra thì còn có thể là ai được chứ?

Đã từng bị thiệt thòi ở chỗ Trương Anh Duệ, giờ lại nghe chuyện này có liên quan đến Trương Anh Duệ, Lư Thành Hi không khỏi sốt sắng:

- Rốt cuộc là chuyện gì? Anh nói rõ cho tôi.

Ngập ngừng một lát, tên đồn trưởng mới dám nghiêm túc báo cáo:

- Không dám giấu gì ngài, chuyện này tính chất rất nghiêm trọng!

- Tính chất rất nghiêm trọng?!

Nghe thấy câu này của Lư Thành Hi, Đoạn Thành Đào vốn đang oai vệ đứng trước bàn làm việc hai chân bồng bềnh nhũn, thiếu chút nữa thì ngã phịch xuống đất, trong lòng càng hoang mang:

- Ông trời ơi, tên tiểu tử đó thực sự là mãnh long qua sông?

Không dám một chút giấu giếm, Đoạn Thành Đào đem toàn bộ những sự việc chiều nay kể lại chi tiết tỉ mỉ cho Lư Thành Hi.

- Hu ...

Nghe Đoạn Thành Đào nói xong, Lư Thành Hi trong lòng như trút được gánh nặng:

- Tuy chuyện này Đoạn Thành Đào làm rất tồi, nhưng cũng tốt, vẫn chưa đắc tội gì với vị sát tinh này, dù sao cũng không phải chuyện gì quá là khủng khiếp. Thế cũng tốt, không phải chuyện gì ghê gớm không có cách cứu vãn.

Nghe tiếng thở dài như trút được gánh nặng của Lư Thành Hi ở đầu dây bên kia, Đoạn Thành Đào không khỏi ngạc nhiên:

- Tên tiểu tử đó rốt cuộc là ai mà lại có thể dọa được Lư chính ủy đến mức như vậy?

- Đoạn Thành Đào, tôi cho anh biết, anh suýt chút nữa thì đã rước họa vào thân rồi đấy?!

Luru Thành Hi nghĩ đến việc bộ hạ của mình suýt nữa thì đem phiền phức đến cho ông ta, giọng điệu không khỏi khó chịu.

- Hà? Lãnh đạo...lãnh đạo...

Đối với bất kì một ai hành tẩu trong chốn quan trường, việc bị lãnh đạo khiển trách là một điều cực kì nghiêm trọng, chỉ xếp sau mỗi điều bị cấp trên coi thường. Nghe Luru Thành Hi chê trách mình suýt chút nữa thì rước đại họa, Đoạn Thành Đào bị dọa thót tim, còn có chút oan ức: sao mình lại suýt rước đại họa vào thân cơ chứ?

Với tư cách là cấp trên, vốn dĩ định lên lớp cho Đoạn Thành Đào một trận, nhưng nghĩ đến Đoạn Thành Đào một lòng trung thành và tận tâm với mình, Luru Thành Hi cũng không đành lòng, nghĩ đi nghĩ lại, quyết định đem một số chuyện mình biết kể có chọn lọc cho Đoạn Thành Đào, để cậu ta biết sự lợi hại của tên tiểu tử Trương Anh Duệ:

- Tiểu Đoạn à, tôi nói cho cậu biết, tên tiểu tử Trương Anh Duệ này chẳng những là phó chủ tịch huyện mà nghe nói chủ tịch Triệu còn định giao toàn bộ công việc trong huyện ủy cho hắn phụ trách. Từ nay về sau, bí thư Triệu chỉ phụ trách công tác phía đại biểu nhân dân.

Nghe đến thế, Đoạn Thành Đào trước mắt thấy hiện ra một khoảng không tối sầm! Mồ hôi trên trán chảy ra giống như đứng dưới mặt trời lúc đứng ngo, vãi ra đầm đìa, chỉ chốc lát đã thấm ướt y phục của Đoạn Thành Đào.

Chủ tịch huyện? Đã là ông lớn thứ hai trong danh sách thành viên huyện ủy rồi, một tên nhãi ranh tuổi đời còn trẻ như vậy đã có chân trong ban cán bộ huyện rồi sao? Lại còn là một trong những chức vụ cao nhất? Lúc này, Đoạn Thành Đào có cảm giác cực kì hoang đường: Chuyện này rốt cuộc là thế nào?

Diên tiết, may lợi hại như vậy, sao không sớm phô ra, tao còn biết mà xử lí cho? Phi vào tên mặt rỗ nhà nguoi!

Càng nghĩ càng ức không chịu nổi, đã vậy lại thêm cảm giác sợ hãi. Trẻ tuổi như vậy mà đã leo lên đến chức vụ đầu ngành trong huyện ủy rồi, tên tiểu tử này có gì mà lợi hại ghê gớm vậy? Lẽ nào lại có ông lớn nào đẩy ở trên chống lưng?

Cùng là dân ở trong chốn quan trường, Đoạn Thành Đào thừa hiểu hai chữ “nội ứng” có ý nghĩa và công dụng quan trọng như thế nào.

Biết được chuyện này không hẳn là không cứu vãn được, Luru Thành Hi đánh ý với Đoạn Thành Đào:

- Biết nên làm gì rồi chứ?

Đoạn Thành Đào mừng đến suýt rơi nước mắt, gật đầu lia lịa:

- Đa tạ sếp chỉ bảo, tiểu Đoạn tôi biết nên làm thế nào rồi.

- Tốt, nên làm thế nào thì nhanh chóng làm đi. Riêng về khoản “biết tiến biết thoái” của Đoạn Thành Đào, Luru Thành Hi xưa nay đều rất vừa ý, yên tâm giao phó.

- Rõ ! Đa tạ sếp chỉ điểm!

Lời cảm kích không cần nói nhiều, Đoạn Thành Đào biết, đây chính là lúc thể hiện lòng trung và tận tâm đối với lãnh đạo:

- Chính ủy, tôi cũng không nhiều lời nữa, ngài cứ chờ xem biểu hiện của Đoạn tôi sau này là được.

Bạn đang đọc truyện *Quyền Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 96: Xoay Chuyển Cục Diện

Cúp máy, Luru Thành Hi lộ rõ vẻ hoan hỉ trên mặt.

Cái gọi là không đánh không thành bạn chính là đây. Tuy chuyện của Đoạn Thành Đào không có gì là hay ho, nhưng xét ra cũng chỉ là một chứng bệnh nhỏ nhỏ mà Trương Anh Duệ thường gặp trong chốn quan trường mà thôi. Nói trắng ra, chỉ là chuyện đồn cảnh sát cố tình gây bất lợi, mức độ nghiêm trọng cũng không nghiêm trọng đến mức ấy. Nhưng nếu có thể nhân dịp này kéo gần lại quan hệ với Trương Anh Duệ, vậy có khác gì trong họa được phúc, thuận lợi ngoài mong đợi sao.

.....

Lão Phương, anh thông báo với mọi người trước giờ tan sở đến phòng họp tập trung!

Kết thúc cuộc nói chuyện với Lưu Thành Hi, Đoàn Thành Đào ngay lập tức nói máy xuống nhân viên phòng chỉ dẫn Phương Chính.

5' triệu tập họp, sau 5' ai mà chưa tới, phạt một nửa lương tháng này!

Dừng một lát, Đoàn Thành Đào nói tiếp:

Lão Phương sau khi thông báo xong, lập tức đến phòng làm việc của tôi.

Nhiệm vụ gì quan trọng sao?

Phương Chính không biết đã xảy ra chuyện gì, nghe đến Đoàn Thành Đào có việc quan trọng cần sắp xếp thì đã dự cảm thấy có điều gì đó chẳng lành, không dám một chút ngần ngại, vội vàng thông báo xuống.

Hít một hơi thật sâu, Đoàn Thành Đào hiểu ra, có thể chuyển đổi cục diện hiện thời hay không phụ thuộc vào những bước tiếp theo.

Giờ đây, trong suy nghĩ Đoàn Thành Đào đã liệt Trương Anh Duệ vào hàng cần phải giao hảo tốt, bất luận thế nào cũng không được phép đắc tội.

- Lão Đoàn, rốt cuộc là có chuyện gì, sao có vẻ lo lắng vậy?

Phương Chính sau khi bố trí xong yêu cầu của Đoàn Thành Đào, vội vàng chạy đến văn phòng, sốt sắng hỏi:

- Có phải cấp trên giao phó nhiệm vụ gì khẩn cấp?

Đoàn Thành Đào lắc đầu. chuyện này không thể giấu được Phương Chính, mà ngược lại còn phải phối hợp cùng lão. Đoàn Thành Đào vội vã đem chuyện xảy ra cùng với thông tin thu được từ chỗ chính ủy Lưu Thành Hi kể lại cho Phương Chính.

-Ồ, có chuyện như vậy ...

Phương Chính thở hắt ra một hơi.

Giờ thì lão đã hiểu ra vì sao Đoàn Thành Đào lại lo lắng thấp thỏm như vậy, quả là một chuyện to tát. Phương Chính lập tức ngay ngắn vỗ ngực cam đoan với Đoàn Thành Đào:

- Lão Đoàn ngại yên tâm, chuyện này chúng tôi nhất định sẽ xử lý êm đẹp!

- Đa tạ!

Đoàn Thành Đào cảm kích gật đầu, đột nhiên nhớ ra một chuyện, vội nói với Phương Chính:

- Lão Phương, sau khi làm xong nhiệm vụ, ông hãy cùng tôi đến nhà chủ tịch Trương một chuyến, để hỏi báo lại với chủ tịch Trương.

Thông qua mạng lưới của đồn cảnh sát, muốn tra ra địa chỉ nhà Trương Anh Duệ thật đúng là chuyện dễ như việc nhip nhip tay xuống mặt bàn. Dù trước đây chưa từng đi qua nhà Trương Anh Duệ thì cũng không phải là vấn đề gì.

- Okie, sếp!

Phương Chính nhanh chóng nhận lệnh.

- Anh Duệ, vụ án mất xe của chồng đi ba, đồn cảnh sát nói thế nào?

Lúc Trương Anh Duệ về đến nhà thì Trương Đức Vĩ đã có mặt. Thấy Trương Anh Duệ, đầy vẻ chờ đợi vội vàng hỏi.

Trong suy nghĩ của Trương Đức Vĩ, con trai mình giờ đã là cán bộ cấp cao rồi. Đến đồn cảnh sát hỏi, ít nhiều gì thì cảnh sát cũng phải nể mặt con trai mình một vài phần?

Một chuyện đơn giản như vậy mà bản thân cũng làm không xong, Trương Anh Duệ cảm thấy rất xấu hổ, đã tính đến nước ngày mai gây sức ép cho tên đồn trưởng, giờ nghe bố hỏi vậy, bâng quơ trả lời:

- Vẫn đang trong quá trình điều tra, đã có manh mối. Đồn trưởng nói với con nhất định sẽ đẩy nhanh tốc độ vụ án.

- Vậy à.

Trương Đức Vĩ cao hứng gật đầu, không nghi ngờ gì, mừng rỡ bảo:

- Đúng là có quyền chức thật tốt. Con xem con này, nếu không làm quan, trong đồn cảnh sát liệu có ai tận tâm tận lực giúp con? Giờ biết con có chức tước rồi, bọn họ kiểu gì cũng dốc sức làm.

- Vâng, xã hội vẫn thế, không quen biết không quyền lực ai giúp anh làm việc.

Chán nản, Trương Anh Duệ mơ hồ buông thõng một câu.

Đúng lúc đó thì chuông điện thoại reo lên, lướt mắt nhìn vào màn hình tên người gọi đến, Trương Anh Duệ hơi kì lạ:

- Sao lại là cô ta?

Trương Anh Duệ thờ ơ một hồi. Cuộc điện thoại này đến thật đúng lúc. Nếu như muộn chút nữa, mình cũng không biết phải nói chuyện tiếp thế nào với bố.

- Bố, bố đợi chút, con nhận cuộc điện thoại.

- Đi đi!

Trương Đức Vĩ không cần hỏi, nghĩ là chuyện công việc của Trương Anh Duệ, xua xua tay tỏ ý đồng ý cho con trai ngừng chuyện ra nhận điện thoại.

- Đại tiểu thư, có tin vui gì không nên được cần báo với tôi sao?

Trương Anh Duệ haha cười bảo.

- Í? Sao anh biết là có tin tốt lành?

Đầu dây bên kia, Lý Tuyết Âm ngạc nhiên hỏi.

- Cái này đơn giản, trên đầu tôi đang có con chim Hi Thước kêu đây này. Hi Thước đến nhà chuyện vui đến, vừa lúc điện thoại của cô gọi, vậy chắc chắn là có tin vui gì muốn báo với tôi rồi.

- Hừ! Vậy cũng nói? Thế Hi Thước đã thành tinh chưa?

Đầu dây bên kia Lý Tuyết Âm không kiềm nổi nỗi vui sướng, cười khúc khích rồi vội bảo:

- Nói ra, quả đúng là một tin mừng.

Nói tới đây, Lý đại tiểu thư mới chợt nhớ ra mình quá tự nhiên rồi, vội vàng phanh lại, lấy lại vẻ dương dương tự đắc:

- Tiểu tử, có muốn biết rốt cuộc là tin gì lại khiến bản tiểu thư vui đến thế không?

Trương Anh Duệ rất hiểu lúc này bản thân mình nên làm thế nào.

- Uhum, ái khanh có chuyện gì mau bẩm báo, vô sự bãi triều.

- Trương Anh Duệ nguoi, cái tên này, đáng ghét!

Lý Tuyết Âm lập tức nổi trận lôi đình, giận dữ hét vào máy điện thoại:

- Vốn dĩ tôi còn định báo cho anh biết...

- Có phải vị tiền bối chị em với cô đồng ý thử một lần?

Trương Anh Duệ nhanh chóng mở lời hỏi Lý Tuyết Âm.

- Í? Sao anh biết?

Lý Tuyết Âm bất ngờ, quên bồng luôn ý định xử lí Trương Anh Duệ tội lắt léo.

- Phù...

Trương Anh Duệ trong lòng thở phào nhẹ nhõm, tay nắm chặt, cố làm ra vẻ bình thản tự nhiên.

- Chuyện này thì có gì đáng lạ chứ, bản thiếu gia đã sớm biết ra rồi, đến cả chuyện năm trăm năm sau ta còn nhìn ra được, chút chuyện con con này sao giấu được đại tiên?

- Ngươi... coi như không bắt được chiêu bài của ngươi. Được rồi, cho ngươi vênh vào đắc thắng một lần, cuộc điện thoại này là em tôi bảo tôi gọi, cô ấy muốn cảm ơn anh đã có ý giúp đỡ.

Lý Tuyết Âm cố gắng dùng giọng điệu bình thản nói với Trương Anh Duệ.

- Vậy cô giúp tôi chuyển lời tới chị em của cô một tiếng. Bảo cô ấy chờ khách sáo, lúc nào tôi đến Bắc Kinh, mời tôi một bữa ăn là coi như cảm ơn rồi.

Trương Anh Duệ đắc thắng bảo.

Thành công rồi! Trương Anh Duệ sướng rên tự nhủ với mình.

Bạn đang đọc truyện *Quyền Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 97: Đến Nhà Báo Cáo Công Việc

Thấy Trương Anh Duệ từ ngoài trở vào, Trương Đức Vĩ tò mò hỏi.

- Không phải, một người bạn của con.

- Uhm

Nghe Trương Anh Duệ nói vậy, Trương Đức Vĩ gật đầu không hỏi thêm nữa. Con trai lớn rồi, có những chuyện bậc làm cha mẹ cũng không nên quản nhiều.

- Hai bố con ông đang nói chuyện gì đấy.

Bà Trương bung đồ ăn từ dưới bếp mang lên, liếc nhìn Trương Đức Vĩ và Trương Anh Duệ hỏi.

- Thôi, khăn trương đi ăn cơm đi.

Nghe có tiếng chuông cửa, bà Trương nhú mảy

- Ai mà lại đến lúc này? Để tôi ra xem.

.....

Cảnh sát? Vừa mở cổng, nhìn thấy bên ngoài xe cảnh sát cùng hai anh cảnh sát to khỏe, bà Trương suýt choáng, mặt mũi biến sắc:

- Cảnh sát đến nhà mình làm cái gì? Chẳng nhẽ...

Cũng may, tình huống này Đoàn Thành Đào và Phương Chính gặp nhiều rồi. Biết mình đang dọa một phụ nữ nông thôn chất phác hiền lành, Đoàn Thành Đào vội vã nở một nụ cười:

- Xin hỏi, có phải bà đây là mẹ của Trương Anh Duệ? Chúng tôi là người của đồn cảnh sát, tôi là Đoàn Thành Đoàn, còn anh đây là Phương Chính. Hôm nay chủ tịch Trương đến đồn chúng tôi chỉ đạo công việc, có chút chuyện chúng tôi cần báo lại với Trương Anh Duệ.

Phương Chính vội vã gật đầu hòa theo, trong lòng hơi có chút thấp thỏm: xem ra, hai người bọn họ đến có vẻ không đúng lúc rồi.

- Ồ? Các anh nói Anh Duệ nhà chúng tôi? Nó vừa về.

Bà Trương đối diện trước hai người mặc cảnh phục có chút sợ hãi, nhưng nghe hai người nói rõ ngọn ngành cũng hiểu ra sự tình, vội vàng đáp:

- Mời hai anh vào nhà.

Sân nhà tuy không nhỏ nhưng cũng nghe được tiếng bước chân mấy người ở ngoài. Trương Anh Duệ ý thức được điều gì, vội cất tiếng hỏi:

- Mẹ, ai đến vậy?

- Đồn trưởng đồn cảnh sát, nói là muốn đến báo cáo với con một việc.

Bà Trương lớn tiếng nói to, giọng đầy tự hào.

Tuy đến giờ bà Trương vẫn chẳng nắm rõ về chức danh của con trai mình nhưng đã có thể lờ được đồn trưởng đồn cảnh sát đến nhà trình báo công việc thì chắc chắn tiếng tăm của nó cũng không tồi. Vì thế, câu nói này, vừa chất chứa tự hào lại tràn trề ý phô trương.

Chỉ e trông thấy xe cảnh sát đỗ trước cửa nhà mình, hàng xóm hai bên lại không hiểu chuyện mà đem đặt linh tinh. Câu nói to của bà Trương là để bảo với bọn họ, không phải con tôi làm chuyện gì xấu để cảnh sát tìm tới mà là con trai tôi là lãnh đạo cao cấp, đến cảnh sát còn phải tìm tới nhà nó bẩm báo sự việc.

Nghe đi! Nghe đi! Bẩm báo công việc, càng nghe càng khiến người ta thoải mái.

Quả nhiên, nghe thấy tiếng bà Trương, hàng xóm tứ phía còn đang thậm thụt nghe ngóng xem chuyện gì đang xảy ra với chiếc xe cảnh sát đậu ngoài cửa đã lập tức rút đầu vào.

- Đồn trưởng cảnh sát?

Trương Anh Duệ hơi chút nghi ngờ:

- Chuyện gì vậy? Vừa nay còn thiếu khách khí như vậy, giờ lại trực tiếp đến nhà mình hỏi báo công việc?

- Chủ tịch Trương, xin chào! Tôi đến nhận lỗi với cậu đây.

Trông thấy Trương Anh Duệ còn đang vắt cái khăn mặt vừa mới rửa xong lên dây, Đoạn Thành Đào ngay ngắn bước tới trước mặt Trương Anh Duệ, kính cẩn làm cái lễ, về mặt áy náy chào hỏi.

- Ồ...

Trương Anh Duệ gật đầu, trong lòng đã muốn rõ trắng đen câu chuyện lắm rồi. Xem ra trước lúc về mình bỏ lại câu nói kia hiệu quả thực không tồi, nên giờ đã có người đến hỏi báo công việc.

Trông thấy diễn uất như thế của Trương Anh Duệ, Đoạn Thành Đào thăm nghĩ:

Xem thái độ của chủ tịch Trương vừa rồi đúng là rất bất mãn, chắc đến giờ vẫn chưa hết giận.

Nghĩ thế, trên trán hai người không kìm được mồ hôi vã ra lấm tẩm. Cái suy nghĩ coi thường Trương Anh Duệ tuổi đời còn nhỏ cũng lập tức biến mất, đến mồ hôi trên trán còn không dám đưa tay lên lau, dè dặt hỏi:

- Chủ tịch Trương, chuyện chiều nay, đều là do sơ suất chúng tôi chỉ báo không nghiêm, khiến ngài gặp bức mình...

- Anh Duệ, sao lại thế này?

Thấy hai vị đồn trưởng không dung lại bị con mình dọa cho vã mồ hôi, bà Trương trong lòng hơi chút ái ngại, nhỏ giọng hỏi con.

- Chính là vụ án chồng di ba mất xe đó mẹ.

Hỏi này nói dối bố mẹ nên giờ Trương Anh Duệ bắt đầu thấy thấm khổ vì đã lỡ không thành thật của mình. Vì để làm viên mãn lời nói dối của mình, buộc phải khiến hai người Đoạn Thành Đào mất mặt.

- Hóa ra là vì chuyện này.

Bà Trương vốn bản tính hiền lành lương thiện trông thấy mồ hôi vã ra lấm tẩm trên trán hai vị cảnh sát không khỏi chạnh lòng

- Người ta thân làm lãnh đạo, vì chút chuyện nhỏ mà đến nhà ta báo cáo rồi, tên tiểu tử con cũng phải giữ cho người ta chút thể diện chứ? Thật chẳng có quy tắc gì cả, đừng nói chuyện này nữa, có chuyện gì đợi ăn cơm xong hãy nói.

Nói xong không quên trợn mắt nhìn Trương Anh Duệ một cái:

- Tiểu tử con, mới làm quan mà đã tự cao tự đại rồi? Đồng chí cảnh sát đã đến tận nơi giúp nhà ta giải quyết vấn đề, con còn muốn thế nào nữa?

Quy tắc làng quê, chỉ cần hai bên còn có thể nói chuyện được. Nếu lúc đến chỉ cần vừa hay là bữa ăn thì chính là khách, bất luận thế nào cũng phải ngồi lại ăn cùng gia đình bữa cơm.

Cứ theo cái nhìn của bà Trương, hai vị cảnh sát vì chuyện này, lại đến đúng lúc bữa cơm nhà mình vậy thì dù thế nào cũng phải ngồi vào bàn ăn cơm cái đã.

- Chúng cháu không đối ạ.

Không thấy Trương Anh Duệ gật đầu, Đoạn Thành Đào nào dám tự ý lấn lướt quyền. Cho dù hẳn biết ăn bữa cơm này chính là cơ hội để xích lại gần mối quan hệ với Trương Anh Duệ nhưng trong tình cảnh Trương Anh Duệ không gật đầu này, bọn họ cũng chỉ biết nhịn.

Quy tắc làng quê bản thân mình đương nhiên nắm rõ, đã vậy lại thêm lời mẹ, còn có thể làm sao? Nghĩ đến chuyện chiều nay, xét kỹ ra cũng là chuyện thường ở đồn cảnh sát mà thôi, cả nước đâu đâu chả thế, cũng không hẳn là chuyện to tát gì... Trương Anh Duệ cười xòa một cái, gật đầu với Đoạn Thành Đào và Phương Chính:

- Hai vị đã ăn chưa? Nếu chưa ăn, thì ăn cùng gia đình chúng tôi luôn!

- Nói gì vậy, những lời này của con sao mà khó nghe thế. Đến cửa là khách, làm gì có thái độ với khách như vậy?

Bà Trương trừng mắt nhìn con trai.

- Các anh cứ tự nhiên ăn trước, tôi xuống bếp xào nộm hai món.

Vốn dĩ bốn món cả nhà ăn là đủ rồi, nhưng có thêm Đoàn Thành Đào với Phương Chính thì hơi thiếu. đã mời người ta ở lại ăn thì cũng phải làm cho no đủ. Trương Anh Duệ định mở miệng nói gì đấy nhưng nghĩ lại thôi nên đành nín bật.

Bạn đang đọc truyện *Quyền Thế* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 98: Khoe Khoang

- Chủ nhiệm Trương, ngay lúc ngài mới vừa đi, đồng chí của chúng tôi tiếp tục phá án bắt được một tên trộm, cũng khéo, lúc tên trộm này nhận tội hẳn làm trước kia, còn có án trộm mà ngày hôm nay ngài nói chú ý, nhưng xe ba bánh sớm đã bị hấn bán đi rồi, còn không phải ở thị trấn của chúng ta, cho nên...

Đoàn Thành Đào nói tới chỗ này, trên mặt có chút ngượng ngịu.

- Tôi hiểu rồi...

Trương Anh Duệ gật đầu,

- Tôi sẽ không cùng anh và người kia đi đến đồn công an hỏi thăm xử án, sẽ có chút phạm kiêng kị.

Phương diện tính toán này Trương Anh Duệ ngược lại có thể hiểu được, bàn tay vuron quá dài luôn phạm đến những điều kiêng kị.

- Thì ra chuyện như vậy...

Nghe được lời nói như vậy của Trương Anh Duệ, Đoàn Thành Đào nhất thời thờ dài nhẹ nhõm một hơi, lãnh đạo có thể lý giải khó xử của một vài tiểu binh này của chúng ta thì tốt rồi, vội vàng nói:

- Cho nên chuyện này còn cần thời gian hai ba ngày.

Mặc dù là đồn công an cấp huyện, cũng nắm giữ tài nguyên tin tức tương đối, không nói đâu xa, ở trong khu vực quản hạt, có bao nhiêu tên côn đồ du thủ du thực, đều là người ở thôn, trong ngày thường đều làm một vài việc trộm cắp đánh nhau gì đó, tuy rằng chưa chắc xảy ra chuyện phải xử lý bọn hấn, nhưng đồn công an bên này đều có để mắt.

Rắn có đường của rắn, chuột có đường của chuột, cho nên trừ phi là đồn công an không muốn điều tra, nếu quả thật đặt tâm tư sau chuyện này, chỉ cần đem bọn người kia bắt cứ lúc nào tìm đến hai người hỏi một chút, chắc chắn là có thể biết chuyện này là ai làm.

Trương Anh Duệ không tin chuyện này có sự trùng hợp như vậy, chính mình mới vừa đi khỏi liền bắt được tên trộm ngay ư? Tên trộm kia liền gặp phải chuyện này đúng lúc này? Kể chuyện cũng không có dễ như vậy nha!

Nhưng điều này cũng không quan trọng, mấu chốt chính là thái độ của đồn công an, chỉ cần Trương Anh Duệ đã hiểu thái độ của đồn công an đối với mình rất cung kính, đề tâm làm đối với chuyện của mình, vậy thì tốt rồi. Ở thời đại không có thánh nhân này, ai cũng sẽ không quá nghiêm khắc đối phương đi làm thánh nhân.

Cho nên lúc này, thái độ của Trương Anh Duệ khách khí vô cùng,

- Đoàn sở trưởng, ông là người chỉ đạo, chuyện này thì vất vả cho các ông.

Ý tứ của những lời này chính là, sự việc của ngày hôm qua, đã qua thì cho qua, tôi sẽ không cùng tính toán của mấy người, các người cũng không cần nghĩ cách thêm, mọi người chúng ta cùng hướng lên phía trước là được.

Mặc dù trong tâm trước khi đến thì đã chắc chắn Trương Anh Duệ sẽ không làm mình mất chức vì một chút việc như vậy, có lẽ nghe được câu nói này từ miệng Trương Anh Duệ, tâm của Đoàn Thành Đào và Phương Chính mới xem như yên tâm triệt để rồi, vội nói:

- Không khổ không khổ, lãnh đạo mới là thật khổ cực.

- Không nói chuyện này nữa ...

Trương Anh Duệ cười cười, xoay người đến bên cạnh tủ đựng xuất ra từ bên trong hai hộp trà, Đoàn Thành Đào và Phương Chính hai người mỗi người một hộp,

- Đây là bằng hữu cho tôi, hãy cảm nếm thử đi.

Nhìn thấy hộp lá trà trước mặt mình, ánh mắt Đoàn Thành Đào và Phương Chính nhất thời sáng ngời, lập tức hiểu ý tứ của Trương Anh Duệ, lá trà không đắt, nhìn qua cũng chỉ là vài lượng, coi bộ giá trị không đến ba bốn trăm đồng tiền, nhưng mấu chốt chính là ý tứ sâu xa động tác này của chủ nhiệm Trương làm cho người ta vui.

Nhưng hai người tuy rằng trong lòng thực muốn lập tức nhận lấy lá trà, ở mặt ngoài lại nhún nhường một phen, để biểu thị cảm kích đối với lãnh đạo, liệu lãnh đạo cho người đồ vật thì có thể thoải mái nhận mà không một chút e ngại được sao, coi lãnh đạo là gì nào?

- Cái này... Chủ nhiệm ... thật ngại quá.

Thể hiện của Đoàn Thành Đào, vừa là vui sướng, và cũng là lo sợ.

- Có cái gì mà ngại, chẳng lẽ các người đã cho rằng ta đút lót các người sao? Bảo các người nhận thì các người nhận đi.

Trương Anh Duệ Trương lấy uy nghiêm của cán bộ lãnh đạo ra, mặc dù không quá giống, cũng là có một sự việc như vậy.

- Nhận lấy đi, không phải chỉ hai bình lá trà sao, không đáng tiền.

Trương Đức Vĩ ở bên cạnh cũng mở miệng, căn cứ vào thói quen vài thập niên của một người nông dân cần cù, Trương Đức Vĩ xem ra, nếu là người nhà nước làm việc, không cho bọn hắn chút ưu đãi, ai lo liệu cho người? Nếu không phải con trai mình đã là chủ nhiệm, chút lá trà làm sao đủ?

- Vậy... Nếu chủ nhiệm nể mặt chúng tôi như vậy, chúng tôi đây xin nhận.

Đoàn Thành Đào và Phương Chính vẻ mặt vui sướng, thu lại bình lá trà thượng hạng.

Nếu người ta đều làm đến nước này, vì chuyện này của chính mình biểu hiện lòng trung, bản thân cũng không thể quá nhỏ mọn, nói không chừng sau này mình còn có chuyện gì muốn nhờ đến người ta. Trương Anh Duệ thấy một câu nói mà cha của mình đã từng dạy, nhớ rõ mồn một:

- Vinh viễn đừng xem thường bất kì kẻ nào, bất cứ thứ gì, nói không chừng trên đường cái, lúc cần thì bỏ đi hay người lạ cũng có thể giúp mình một phen.

Những năm gần đây, Trương Anh Duệ dường như nhớ kỹ những lời này, cũng đã làm như vậy. Ví dụ như hiện tại, nếu Đoàn Thành Đào và Phương Chính lấy lòng chính mình, thì chính mình có thể mượn sức một chút.

Luận đến hình thành cấp bậc, Đoàn Thành Đào và Phương Chính chẳng qua là cán bộ nhỏ bé mà thôi, Đoàn Thành Đào đáng thương này còn không phải ủy viên đảng ủy của huyện, cho nên sở trưởng đồn công an cũng không phải chức quá cao.

Mà chính mình dầu gì cũng là hướng thụ đãi ngộ cấp chính khoa, riêng theo cấp bậc hành chính đi lên mà nói, còn kém hai cấp, người này kích động như thế, thật cũng có thể lý giải... Bản thân và cục trưởng cục công an huyện thuộc loại cùng cấp bậc, người cảm thấy được một cục trưởng cục công an huyện sẽ tặng chút đồ cho một đồn công an huyện nhỏ bé sao? Cho nên giờ phút này Đoàn Thành Đào và Phương Chính kích động, cũng hoàn toàn có thể lý giải, chẳng nhẽ sợ bản thân cũng không phải lãnh đạo quản lý trực tiếp bọn họ.

... ..

- Ta đi ra ngoài một chút.

Đoàn Thành Đào và Phương Chính mới vừa đi chưa đầy một hồi, Trương Đức Vĩ cũng có chút đứng ngồi không yên, nhìn không đến mười phút, rốt cục nhìn không được, đứng lên muốn đi ra ngoài.

- Cha, cha muốn tới nhà đi ba của con sao?

Nhìn cha của mình sốt ruột như lửa đốt lộ ra ngoài, Trương Anh Duệ trong lòng cười thầm, hướng Trương Đức Vĩ hỏi.

-Ừ, nếu mấy đồng chí phái đến từ đồn công an đều nói hai ba ngày này thì có thể tìm thấy xe, cha đi trước nói một tiếng cho chồng đi một tiếng.

Trương Đức Vĩ lên tiếng trả lời.

- Cứ để hai ngày nữa đợi cho xe ba bánh tìm được rồi nói sau, Đoàn Sở Trưởng không phải nói rồi sao, xe bị tên trộm bán đến một huyện khác, tìm ra được cũng rất phiền toái, còn cần cùng đồng chí ở đồn công an huyện khác bàn bạc một chút trước tiên, nói không chừng thời gian hai ba ngày không

nhất định đã đủ, cha nói sớm, đến lúc đó xe không tìm trở về có phải không tốt?

Trương Anh Duệ nhin cười, khuyên nhủ.

- Anh Duệ nói đúng, ông nói trước, đến lúc đó xe không tìm được thì mất mặt lắm.

Mẹ của Trương Anh Duệ rất là đồng ý với con trai, nhưng nghĩ đến nhà bọn họ đến hiện tại nóng lòng không tìm được xe không được, chần chờ một chút, nói:

- Nhưng ông cũng có thể đi nói một tiếng, nói đồn công an bên kia có tin tức rồi.

Cảm thấy trong lòng bà Trương cũng muốn khoe khoang khả năng của con trai mình, Trương Anh Duệ nhất thời hiểu tâm tư của cha mẹ mình, cảm thấy mừng rỡ.

Bạn đang đọc truyện *Quyền Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 99: Quên Rồi, Chế Độ Im Lặng Rồi

- Lão Hồng, làm sao vậy, nhìn ông mấy ngày nay luôn có một chút không yên lòng, có phải trong nhà có chuyện gì hay không?

Hồng Phái Các đang ngồi chồm hồm trên mặt đất hút lạng đi một chút, vội đứng lên, kính cẩn nói,

- Không có, không có việc gì.

- Thực không có việc gì?

Trương Anh Duệ có chút hồ nghi nhìn chằm chằm Hồng Phái Các:

- Lão Hồng, có chuyện gì ông cứ việc nói thẳng, khả năng giúp đỡ được, tôi chắc chắn sẽ không ở bên cạnh đứng nhìn, ông cũng biết, ở trong huyện thành này những việc mà tôi lo liệu có thể nào còn không nhiều. Không phải là có một số việc không tiện nói ra?

Cuối tuần tới này, Hồng Phái Các rõ ràng có chút không quá bình thường, lúc làm việc thường xuyên thất thần không nói, còn thường xuyên có chút không hiểu hành động ra sao cả. Đối với Trương Anh Duệ mà nói, bản thân đối Hồng Phái Các là gửi gắm hi vọng rất lớn, trụ thủ đắc lực này dưới tay của mình trong lòng có việc, khẳng định làm một ông chủ như mình cần phải quan tâm một chút.

Như trên phản ánh, Trương Anh Duệ thật đúng là không biết là Hồng Phái Các có thể có chuyện gì: Hồng Phái Các đi làm ở trong cửa hàng, một tháng tổng cộng cũng có thể ít nhất 3000; bản thân giúp vợ của hắn tìm thấy một công việc, tiền lương một tháng cũng có 1500, còn giúp sắp xếp cho con gái của hắn đến nhà trẻ, tính cả vợ của Hồng Phái Các, một nhà bốn người một tháng hết 4500, một tháng còn có thể để ra nhiều hơn 1000. Ngoài việc trong nhà, Trương Anh Duệ không nghĩ ra được rốt cuộc còn có chuyện gì có thể làm cho Hồng Phái Các mấy ngày nay đều mất hồn mất vía.

- Chuyện này...

Ông chủ đều đem chuyện kể ra, nếu như mình chính còn ở chỗ này áp úng ra sức khước từ, thì có chút không biết điều, Hồng Phái Các do dự một chút, vẫn nói:

- Kỳ thật cũng không phải là việc đại sự gì, chính là lúc ấy chúng ta cùng mấy chiến hữu cùng nhau làm thêm, đến bây giờ còn có chút tin tức... nhưng công ty của chúng ta bên này cũng không thiếu người...

Thì ra có chuyện như vậy!

Trương Anh Duệ gật đầu, trong lòng nhất thời giật mình: cảm tình là trước kia cùng chiến hữu cùng nhau làm thêm nhìn thấy Hồng Phái Các ngày hôm nay tốt đẹp, tìm được Hồng Phái Các, hi vọng Hồng Phái Các có thể giúp đỡ chính mình nói tốt, có thể biết mình nơi này không xác nhận, một bên là chính mình trước kia chiến hữu, một bên là tình hình thực tế của ông chủ của mình, người này trong lòng cũng khó nghĩ.

- Chuyện này...

Biết là có chuyện như vậy, Trương Anh Duệ cũng khó nghĩ, nhìn thấy Hồng Phái Các, trên mặt sắc mặt lộ vẻ mặt nguy nan:

- Lão Hồng, không phải tôi không giúp, ông cũng biết tình hình ở đây...

- Ông chủ, tôi biết...

Không đợi Trương Anh Duệ nói xong, Hồng Phái Các cũng đã liên tục gật đầu:

- Công ty của chúng ta không thiếu người, cũng không thể khiến ngài khó xử.

Suy cho cùng bản thân sau này cần nể trọng chỗ của Hồng Phái Các nhiều hơn, ở chút chuyện nhỏ cực tuyệt hần, thật là có chút mất nhiều hơn được.

Trương Anh Duệ khoát tay, là với Hồng Phái Các không cần nói tiếp, nghĩ kỹ, chậm rãi nói:

- Nếu không như vậy, giúp tôi hỏi thăm chiến hữu của ông một chút, tiền lương khẳng định không cao bằng của ông, nhưng nể mặt của tôi, ở trong huyện thành tìm công việc cho bọn họ không khó khăn.

Nói xong, tín khẩn hỏi câu:

- Đúng rồi, những người này là cùng một chi trong khi ông đi bộ đội?

Hỏi xong một câu này, Trương Anh Duệ trong lòng cũng vừa động: nếu những người này đều là lính bộ đội đặc chủng giải ngũ, cũng là...

- Không phải, đều là mọi người lính giải ngũ trong thôn của chúng ta, mọi người cũng kém mấy tuổi, lại đều là xuất thân từ bộ đội, cùng đi ra kết hợp cùng nhau làm thêm, cũng tốt có thể giúp đỡ lẫn nhau.

Vốn là như vậy, tôi sẽ nói nha, nào có nhiều lính bộ đội đặc chủng xuất ngũ như vậy sao! Trương Anh Duệ trong lòng nhin không được tự giễu.

Trương Anh Duệ trong lòng cảm thấy thất vọng, Hồng Phái Các vẫn không khỏi được vui mừng như sóng mảy, đều là một thôn, trước kia cúi đầu không thấy ngẩng đầu thấy, cũng đều là từ bộ đội mà ra, người ta đều cầu cạnh tới mình, nếu như mình không giúp việc này, thật là không thể nào nói nổi, có thể tình hình ông chủ của mình ở nơi này bản thân mình hiểu được, hiện tại nhân viên cũng đã có chút quá tải, nếu tiếp tục nhận người vào, thì phải là cơ bản tiêu tiền nuôi người nhân rồi, loại chuyện này mình làm sao mở miệng nói với ông chủ?

Nhưng nếu ông chủ hiện tại đã mở miệng, hỏi một chút, thì nghĩ đến nhất định có thể tìm được cho những công việc không tồi, hơn nữa không nói, cũng như người vợ của mình, một tháng tiền lương một ngàn bốn năm vẫn phải có?

Ông chủ của mình có thể làm được mọi việc này, thật là hết lòng quan tâm giúp đỡ, về mặt cảm kích đối với Trương Anh Duệ:

- Ông chủ, thật sự là rất cảm tạ ngài, nếu không phải là ngài giúp đỡ, tôi thật không biết nên làm cái gì bây giờ.

- Đều là người một nhà, nói những lời khách khí này làm gì.

Trương Anh Duệ cười khoát tay,

- Đúng rồi, tổng cộng có mấy người?

- Bốn.

Hồng Phái Các vội vàng nói.

Trương Anh Duệ gật đầu, bốn? Tạm được, nếu chỉ là sắp xếp công việc cho bốn người, dựa vào sắc mặt Trương này, bản thân còn có thể ứng phó lại.

Nhưng ứng phó đi ứng phó lại, nhất định phải làm cho Hồng Phái Các hiểu được mình ở trong chuyện này ra khí lực mới thành.

Trong lòng quyết định chủ ý, Trương Anh Duệ về mặt trình trọng đối Hồng Phái Các nói:

- Lão Hồng, cái khác tôi cũng không muốn nói nhiều, tôi giúp sắp xếp công việc cho bốn đồng hương của ông không có vấn đề gì, nhưng như vậy, ông cần làm tốt: giới thiệu qua mấy người này, đều nhất định là thành thật trung hậu, bằng không thể diện của ông và tôi cũng không xem tốt.

- Đây là đương nhiên, ông chủ ngài yên tâm!

Hồng Phái Các liên tục gật đầu, về mặt cảm kích nói,

- Ông chủ nguyện ý của ngài giới thiệu việc làm cho bọn họ, chính là giúp bọn họ đại ân, nếu lão Hồng giới thiệu tới là phẩm hạnh không tốt, thì không chỉ là đã đánh mất thể diện ông chủ của ngài, sau này tôi cũng không cần ngẩng đầu làm người.

- Đừng nói nghiêm trọng như vậy, nói trắng ra là giúp một việc mà thôi...

Không đợi cổ tay của Trương Anh Duệ, không biết vì cái gì thờ hỏn hển về mặt lo lắng Bạch Tuyết đi nhanh đi đến, nhìn thấy Trương Anh Duệ, trên mặt của Bạch Tuyết trong lúc kinh ngạc xen lẫn với niềm vui:

- Anh Duệ, tại sao lại ở chỗ này?

- Tôi không ở nơi này thì còn có thể ở chỗ nào?

Trương Anh Duệ kinh ngạc hỏi ngược lại, làm ông chủ, bản thân không ở trong cửa hàng chẳng lẽ còn có thể đi văn phòng làm việc huyện ủy của chính mình kia sao?

- Luôn ở nơi này?

Bạch Tuyết cũng lặng đi một chút:

- Cậu không mang đi động sao? Bằng không tôi điện thoại cho cậu làm sao lại không ai nhận?

- Di động?

Trương Anh Duệ sững sờ:

- Di động ở trên người mà.

Nói xong lấy điện thoại cầm tay ra lướt qua Bạch Tuyết một cái:

- Chị xem.

- Kỳ quái, di động ở trên người tại sao không có người nhận?

Bạch Tuyết vẽ mặt kỳ quái.

- Chết quên!

Trương Anh Duệ tỉnh ngộ chụp vỗ đầu!

- Tối hôm qua lúc ngủ nhận được mấy tin nhắn rác vài ngày trước, tức giận, di động đã để chế độ im lặng...Chị Bạch, nhìn chị vô cùng lo lắng như vậy, chị tìm ta có việc àh?

- Chế độ im lặng sao?

Nghe được giải thích này của Trương Anh Duệ, Bạch Tuyết nhất thời dờ khóc dờ cười, nhìn thấy Trương Anh Duệ không biết nói cái gì cho phải,

- Tôi nói cậu... lúc nào cũng có thể để chế độ im lặng, ngoại trừ lúc này, cậu có biết chậm trễ đại sự hay không!

Bạn đang đọc truyện *Quyền Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 100: Có Lãnh Đạo Lớn Muốn Gặp Người

- Chậm trễ đại sự?

- Chính là... Haiz! Đừng nói nữa, cậu nhanh chóng đi cùng với tôi.

Vốn Bạch Tuyết muốn cùng Trương Anh Duệ nói một chút, đại khái là cảm thấy được nói chuyện cùng Trương Anh Duệ về chuyện này có chút phiền phức, thậm chí ngay cả giải thích một chút cũng lười phải nói:

- Đi, trên đường tôi nói cho.

- Vâng.

Trương Anh Duệ hơi có chút tỉnh tỉnh mê mê, bị Bạch Tuyết lôi kéo lên xe của nàng, nhanh như chớp chạy ra ngoài.

- Chị Bạch, rốt cuộc là chuyện gì?

Trương Anh Duệ bị Bạch Tuyết hành động này làm trong lòng tò mò tới cực điểm, rốt cục cũng nhịn không được nữa, hỏi.

- Tôi cũng không biết, nhưng nói là thư ký Triệu của huyện ủy tìm cậu, rồi cuộc là chuyện gì, tôi cũng không biết.

Bạch Tuyết vừa lái xe, vừa liếc mắt lờm Trương Anh Duệ một cái,

- Trương chủ nhiệm hiện tại hành tung ngay cả bí thư huyện ủy đều tìm không thấy, bí thư huyện ủy tìm người đều tìm đến nơi này của tôi.

Ta đoán! Triệu Văn Đường tìm ta có việc? Trong khoảng thời gian này điện thoại di động của mình chính mình dĩ nhiên luôn không nghe? Nghe được những lời này của Bạch Tuyết, Trương Anh Duệ cũng có chút tròn tròn mắt: đây là tình huống như thế nào? Vô duyên vô cớ, Triệu Văn Đường gấp gáp như vậy tìm mình có chuyện gì?

Giống như biết tâm sự của Trương Anh Duệ thông thường, Bạch Tuyết nói:

- Rồi cuộc là chuyện gì ta không biết, nhưng nghe như là chuyện tốt.

Nói xong nhìn Trương Anh Duệ một cái kỳ quái:

- Cậu hiện tại cũng là người ở huyện, làm chức phó chủ nhiệm ủy ban công tác, chẳng lẽ là thăng quan cho người? Cũng không phải sao, phó chủ nhiệm này vẫn là đại hội đại biểu nhân dân toàn quốc bầu ra, có thể cũng không thể xem như nhân viên công vụ, nếu tiếp tục tiến nói tiếp, tuy rằng vẫn là đại biểu nhân dân toàn quốc của huyện bầu ra, cũng thuộc ủy viên ủy ban thường trực đại hội đại biểu nhân dân toàn quốc của huyện, nhưng điều này thuộc nhân viên công vụ cấp lãnh đạo chính thức, không thể lại thăng quan thêm cho người chứ?

- Ha ha, điều này khả năng không lớn?

Trương Anh Duệ gượng cười, nhưng trong lòng giống như được nhắc lên Kinh Đào Hải Lăng: cái gì? Nếu như mình tiếp tục tiến một bước trở thành phó chủ nhiệm đại biểu nhân dân toàn quốc của huyện, thì phải là nhân viên công vụ chính thức? Điều này thì như thế nào?

Liên tưởng đến câu trước kia của Triệu Văn Đường, mấy ngày hôm trước từng chính mình nói với chính mình, cần làm cho mình khơi mào người của huyện, việc đảm nhiệm ủy ban công tác.

Một cái cực vớ vẫn khả năng xảy ra hiện tại trong đầu của Trương Anh Duệ: Triệu Văn Đường nói nếu là thật có thể thực hiện, thì... thì lão tử chẳng phải là không cần tham gia cuộc thi nhân viên công vụ để thành nhân viên công vụ quốc gia sao?

Vẫn là cấp bậc lãnh đạo? cái này... cái này, có thể làm như vậy sao? Cho dù là thật sự có thể làm như vậy, Triệu Văn Đường người này nếu làm như thế, các lãnh đạo khác trong huyện thì không có ý kiến?

Trong lúc nhất thời, nghĩ đến khả năng này, Trương Anh Duệ đã tâm loạn.

... ..

- Kết kết!

Xe của Bạch Tuyết bỗng nhiên cọ sát với nhau.

Trương Anh Duệ dừng hẳn bất ngờ không phòng ngự hướng về phía trước, may mắn đã thắt dây an toàn, nếu lần này không nhanh dừng xe, đầu Trương Anh Duệ khẳng định phải trúng phải bảng điều khiển trung tâm.

- Như thế nào thế này ...

Không đợi Trương Anh Duệ nói xong, bên ngoài một âm thanh lạnh băng vang lên,

- Quay đầu lại!

Trương Anh Duệ ngẩng đầu nhìn lại, ở sườn xe phía trước của Bạch Tuyết, một gã mặc quân trang chiến sĩ cảnh vệ màu xanh biếc vẻ mặt lạnh như băng cản xe của Bạch Tuyết lại, xem quân hàm, còn là một Trung Úy.

Cảnh sát chặn xe? Sao lại thế này?

Trương Anh Duệ trong lòng không khỏi nổi lên một tia nghi vấn, nhưng giữa ban ngày ban mặt, lại còn đang trong huyện thành, thật cũng không cần lo lắng là có người đóng giả công an cướp bóc...

Không thấy được bên cạnh còn có mấy người cảnh sát vẻ mặt nghiêm túc hình như có ý giống như vô ý nhìn về bên này sao, hơn nữa tư thế kia, tựa hồ vừa phát hiện bên này có cái gì không ổn, lập tức liền rút súng...

Rút súng? !

Tin tức mà Trương Anh Duệ chính mình quan sát thấy liền hoảng sợ: Trời ơi! Sao lại thế này? Giữa ban ngày ban mặt có cảnh sát giới nghiêm ở trên đường cái? Chết tiệt, khó không thành ở trên xuống lãnh đạo lớn gì có thể nào?

Lãnh đạo lớn... Ách, Trương Anh Duệ sững sốt, bỗng nhiên nghĩ tới, lúc trước Bành Liên Phi tìm đến xe máy thể giới bên này của mình làm đường xe chạy, nói cấp trên có vị lãnh đạo lớn muốn gặp một chút, xem này tư thế, chẳng lẽ là thật sự có đại lãnh đạo xuống? Bằng không làm sao có thể có cảnh sát ở trên đường lộ?

Vừa nghĩ tới cấp trên xuống lãnh đạo lớn, Trương Anh Duệ nhất thời bị hù toát cả mồ hôi: xuất hành có thể làm cho cảnh sát đều phát động giới nghiêm, thì ít nhất cũng là lãnh đạo cấp một của tỉnh một bậc lãnh đạo? Lãnh đạo nếu cho rằng bị xe này của mình va chạm...

Khốn nạn! Đến lúc đó thật sự là chết cũng không biết là chết như thế nào.

- Chị Bạch, chúng ta liệu có phải đi nhầm đường hay không?

Ý thức được điểm này, Trương Anh Duệ vội vàng quay sang Bạch Tuyết, thấp giọng hỏi.

Bạch Tuyết lắc đầu, ý bảo Trương Anh Duệ an tâm một chút chớ vội nóng nảy. Tiếp buông cửa kính xe xuống, đối mặt với chiến sĩ cảnh sát kia hòa khí nói:

- Vị quan quân này, người trong xe này là người mà lãnh đạo muốn gặp, tên Trương Anh Duệ.

Người lãnh đạo muốn gặp? Nghe được lời này của Bạch Tuyết, quan quân cảnh sát trung úy lặng đi một chút, lập tức nói:

- Chờ đi, tôi hỏi chút.

Lập tức nghiêm khắc dặn dò Bạch Tuyết:

- Chờ tin tức của tôi, không được lộn xộn!

Đây cũng là có ý nghĩa: nếu quả thật chính là người lãnh đạo muốn gặp, thì tự nhiên là không có vấn đề gì, nhưng nếu như không có chuyện như vậy, thì người trong chiếc xe này chính là ý đồ bất chính, nhất định phải bắt lại thẩm vấn nghiêm, nếu không ai biết lần sau vài người xấu phải hay không còn muốn bắt lợi cho lãnh đạo?

Nói xong, nhìn chằm chằm Trương Anh Duệ nhìn kỹ một phen, sau đó nhớ kỹ tướng mạo của Trương Anh Duệ, lúc này mới bước đến đi qua một bên: nếu là người lãnh đạo muốn gặp, chiến sĩ cảnh sát không dám lãnh đạm, vội vàng thông qua bộ đàm nói chuyện với nhân viên cảnh vệ ở bên trong tầng xác nhận một phen, sau một lát đi nhanh rồi trở về, trên mặt vừa mới đông cứng cũng cố ra vẻ tươi cười:

- Đã cùng bên trong xác minh qua, hai vị vào đi thôi, đúng rồi, tốc độ xe cần khống chế một chút, không nên vượt qua 40.

- Cảm ơn.

Bạch Tuyết cảm kích chiến sĩ cảnh sát gạt đầu, nổ máy xe chậm rãi về phía trước mặt mở ra.

- Rốt cuộc là ai muốn gặp tôi!?

Không biết rốt cuộc là chuyện gì xảy ra, Trương Anh Duệ kinh ngạc đồ dồn về Bạch Tuyết hỏi.

- Tôi nào biết?

Bạch Tuyết trong lòng cũng khó chịu, trừng mắt liếc nhìn Trương Anh Duệ một cái:

- Vừa rồi tôi nhận được điện thoại của anh ta, để cho tôi thời gian ngắn nhất phải tìm được cậu, sau đó lập tức đưa đến công trường đang thi công của quảng trường nhân dân huyện nào đó ... Nói là thư ký Triệu uy ban huyện giao xuống... Cấp trên phái xuống lãnh đạo lớn, nghe nói là chỉ nhất định phải gặp cậu.

Nói xong lời nói này, Bạch Tuyết vẻ mặt ngạc nhiên nhìn lên Trương Anh Duệ:

- Tôi nói này, Anh Duệ à, cậu rốt cuộc còn có bao nhiêu bí mật gạt tôi? Biết lãnh đạo cấp cao như vậy, chuyện này cậu chưa từng nói qua với tôi?

Trương Anh Duệ vẻ mặt cười khổ nói:

- Chị Bạch, tôi nói cho chị, tôi chưa bao giờ biết lãnh đạo lớn nào, chị tin hay không?

- Cậu nói vậy tương tôi sẽ tin sao?

Bạch Tuyết mở to hai mắt nhìn, hỏi lại.

Chương 101: Thật Sự Vào Trong Thể Chế Rồi

Trương Anh Duệ về mặt cười khổ nói,

- Chị Bạch, tôi muốn nói cho chị tôi chưa bao giờ biết lãnh đạo lớn nào, chị tin hay không?

- Cậu nghĩ là nói vật tôi sẽ tin sao?

Bạch Tuyết mở to hai mắt nhìn, hỏi lại.

Trương Anh Duệ sững sốt, lập tức cười khổ lắc đầu: chuyện này nếu quanh quẩn trong đầu của mình, người lãnh đạo lớn mà cấp trên phái xuống bỗng nhiên yêu cầu gặp mình, Bạch Tuyết nói mình không biết vị lãnh đạo lớn này, bản sẽ tin sao?

Cũng nhất định là không tin. Nhưng... chuyện này rốt cuộc là chuyện gì? Nhìn thẳng hiện tại, Trương Anh Duệ vẫn là như hòa thượng sờ được da đầu không sờ được ý nghĩ.

- Chị Bạch, mặc kệ chị tin hay không, tôi thật sự là không biết lãnh đạo lớn gì cả, nếu là tôi thật biết lãnh đạo lớn gì đó, nhà của chúng ta cũng không trở thành như vậy phải không ?

Trương Anh Duệ cười khổ nói.

Nghĩ cảnh thời điểm mình mới quen Trương Anh Duệ, hơn nữa trong khoảng thời gian này biết rất rõ về gia đình của Trương Anh Duệ, tuy rằng cảm thấy vợ vẫn vô cùng, nhưng Bạch Tuyết không thừa nhận cũng không được, Trương Anh Duệ chứng thật là không biết lãnh đạo lớn gì, nếu nhà bọn họ thật sự có thân thích gì là lãnh đạo lớn cấp trên, nhà bọn họ cũng không trở thành như thế, Trương Anh Duệ cũng không đến nỗi suýt bỏ cái mạng nhỏ cũng không có ai hiểu. Về chuyện ngày hôm nay rốt cuộc là như thế nào, Bạch Tuyết cũng chỉ có thể quy tội cho vận khí tốt của Trương Anh Duệ : có lẽ cùng tiểu công chúa vị Lý gia này của Lý Tuyết Âm có chút gì đó quan hệ?

... ..

Quảng trường nhân dân đang có kế hoạch hơn nửa năm dự án mang lại lợi ích cho dân của huyện, cả quảng trường chiếm diện tích vượt qua 15000 mét vuông, dựa theo công trình được giới thiệu ý kiến của cấp trên, là chính phủ huyện ủy của huyện năm nay phải làm một dự án công trình trọng đại mang lại lợi ích cho dân, cả công trình dự tính vào khoảng 10 tháng, cũng chính là nửa tháng lúc sau hoàn thành.

Sau khi Quảng trường nhân dân hoàn thành, sẽ trở thành một nơi tốt cho giải trí của người dân trong huyện...

Đương nhiên, chúng ta cũng đều hiểu được, công trình quảng trường tính chất loại tiêu chí này, kỳ thật chính là một công trình thành quả chính trị và công trình bề mặt, đến lúc thành tựu đủ báo cáo với lãnh đạo cấp trên, chính là thành tựu chắc chắn trong thời gian đánh giá của năm nay.

Làm công trình bề mặt của năm nay của chính phủ huyện ủy của huyện Bình Huyện, công trình này khởi công, tự nhiên là thể diện mặt chính phủ huyện ủy cả huyện đều sáng rực, như vậy cũng tự nhiên mà vậy, cấp trên đề lãnh đạo xuống đi thị sát, lãnh đạo của chính phủ huyện ủy của huyện làm sao có thể không cho lãnh đạo đến xem này công trình? Nhờ cơ hội này cũng có thể đề lãnh đạo xem, chính phủ huyện ủy của huyện Bình Huyện chúng ta là một chính phủ chân chính lấy cuộc sống của nhân dân làm trọng, dụng tâm vì nhân dân làm việc... công trình mang lại lợi ích cho dân này trước mắt là ví dụ tốt nhất!

Nhưng làm cho Trương Anh Duệ có chút kỳ quái chính là, lãnh đạo chính phủ huyện ủy của huyện làm cấp trên phái lãnh đạo lớn xuống thị sát quan sát công trình lớn này là không có vấn đề gì.

Nhưng người chung quanh đây thật sự là quá nhiều rồi thì phải?

Trải qua hai lần kiểm tra, Trương Anh Duệ cuối cùng là đi tới một hàng đội ngũ cuối cùng ...

Ở phía trước Trương Anh Duệ, là người đứng đầu của huyện: bí thư huyện ủy Triệu Văn đường.

Hiển nhiên, với thân phận của Triệu Văn Đường, mặc dù là trong mắt lãnh đạo ở trên xuống, ông ta chính là vai trò một con tôm nhỏ, nhưng cũng không thể đứng ở đội ngũ cuối cùng.

Huyện trưởng kiêm thay mặt bí thư huyện ủy đều đứng sau cùng , thì phía dưới chính phủ, đại hội nhân dân toàn quốc và hội nghị hiệp thương chính trị cùng với các lãnh đạo các ngành trong huyện cần đứng ở chỗ nào? Căn bản là không hợp tình hợp lý thôi!

- Anh Duệ, người làm sao bây giờ mới đến? Khiến Lý Tỉnh Trưởng đợi hồi lâu như vậy!

Nhìn thấy Trương Anh Duệ, trên vẻ mặt đầy mồ hôi Triệu Văn Đường thở thật dài thở phào nhẹ nhõm, thấp giọng hỏi, chỉ là ngữ khí lại cũng không

nghiêm túc, ngược lại còn mang theo một tia lầy lòng.

- Lý tính trường?

Trương Anh Duệ cuối cùng biết quan lớn cần gặp mình là ai, nhưng sau khi biết là ai cần gặp mình, Trương Anh Duệ trong lòng ngược lại là càng thêm kì quái.

- Người nào là Lý tính trường?

- Chính là Lý Tính trường phó tỉnh trưởng ủy viên thường trực kiêm ủy viên thường trực ủy ban tỉnh.

Triệu Văn Đường thấp giọng nói, nhưng giờ phút này biểu hiện của Triệu Văn Đường lại bán rở ý nghĩ trong lòng của hắn: Hừ! tiếp tục giả vờ! Tiếp tục giả vờ! Tỉnh trưởng đều đích thân giao phó muốn gặp người một lần, người còn không biết? Người nha, thật có thể giả bộ sao, tiếp tục giả vờ à!

Há miệng thờ đốc, vốn còn muốn giải thích Trương Anh Duệ một vài điều gì, lại ngậm miệng lại : giải thích?

Nếu không phải biết mình quả thật không biết lý tính trường gì, chỉ sợ ngay cả mình đều muốn tin tưởng mình biết vị này ủy viên thường trực ủy ban tỉnh kiêm phó tỉnh trưởng ủy viên thường trực, huống chi không biết tình hình những người khác?

Nhưng nghe được lời nói này của Triệu Văn Đường, Trương Anh Duệ thật sự có chút tròn tròn mắt, ý tứ gì?

Nhiều người như vậy đang chờ đợi mình? Phó tỉnh trưởng cũng đang chờ đợi mình?

- Được rồi, không nói nữa, Lý tính trường chính là chờ cậu, cậu nhanh chóng đi qua đi, không được chậm trễ!

Triệu Văn Đường cũng biết lúc này, nhìn thấy trong ánh mắt của Trương Anh Duệ đã tràn ngập hâm mộ: Hừ, đích thực có thể giả bộ, có con bài cuối cùng tốt như chưa lật nhưng che được kín đáo như vậy.

Nghĩ nghĩ, Triệu Văn Đường nhanh chóng hướng Trương Anh Duệ bán tốt, nếu không qua nơi này sẽ không có cửa hàng này, đến lúc đó ai còn nhớ rõ số của mình? Nếu là bán thể diện, thì dĩ nhiên là cần thời gian thích hợp nhất bán mới chính xác. Nói khẽ với Trương Anh Duệ:

- Anh Duệ a, quên nói cho cậu biết , thời gian ngày hôm qua đã thảo luận tập thể ủy viên thường trực ủy ban huyện, đồng ý ủy viên thường trực đại hội nhân dân toàn quốc của huyện đưa ra về việc người đảm nhiệm người của huyện, đưa ra đề án chủ nhiệm ủy ban công tác, nhưng bởi vì tình huống đặc thù của cậu, cho nên cấp bậc cho cậu định ở cấp phụ khoa, hưởng đãi ngộ cấp phó.

Quyết định này, đương nhiên không phải ở quyết định đưa ra ở ủy viên thường trực ủy ban huyện ngày hôm qua.

Trên thực tế, sau khi Triệu Văn Đường đưa ra đề nghị này, liền bị ủy viên thường trực của huyện và các ủy viên thường trực khác kịch liệt phản đối.

Sự tình sờ dĩ xuất hiện xoay chuyển, hoàn toàn là bởi vì ở nửa giờ sau, theo thư ký ở đó của Lý phó tỉnh trưởng được Lý phó tỉnh trưởng muốn biết tin tức của Trương Anh Duệ.

Đã biết Lý phó tỉnh trưởng muốn đích thân gặp Trương Anh Duệ một lần, vốn đây đúng là thăng chức cho Trương Anh Duệ là người của huyện hay không còn đúng là hay không, làm chủ nhiệm ủy ban công tác, phó chủ nhiệm đương thời đứng thứ hai trong đại hội nhân dân toàn quốc của huyện kịch liệt phản đối thái độ của các ủy viên thường trực khác, lập tức thay đổi giọng điệu, cơ hồ là đồng ý không phải nghĩ ngợi gì về đề nghị này.

Hay nói giỡn! Ủy viên thường trực tỉnh ủy kiêm phó tỉnh trưởng thường trực đều đích thân điểm danh muốn gặp người, các người còn dám ngăn chặn không cho người trên đến?

Các người muốn làm cái gì? Điều này rõ ràng chính là khó coi trên mặt ủy viên thường trực ủy ban tỉnh cấp sao!

Làm cho trên mặt ủy viên thường trực tỉnh ủy khó coi, các người có mấy cái lá gan làm như vậy? ! Sau này vẫn còn muốn lẫn lộn ở trong thể chế hay không? !

Tất cả mọi người là người ở trong thể chế, mối quan hệ lợi và hại ai không rõ? Thật sự bị ủy viên thường trực tỉnh ủy hận thù, không chỉ nói chính mình chỉ là một lãnh đạo cấp huyện nho nhỏ, cho dù là cán bộ lãnh đạo cấp thành phố, thì cũng cố gắng không được.

Tự nhiên như vậy, mọi người nhanh chóng chuyển biến lập trường trước của mình, cũng đương nhiên.

Bạn đang đọc truyện *Quyền Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 102: Tỉnh Trưởng Khen

- Là Anh Duệ?

Tỉnh trưởng Lý nhìn Trương Anh Duệ từ trên xuống dưới từ, mỉm cười gật đầu, bộ dạng rất hài lòng, dí dỏm nói,

- Có thể làm cho tôi chờ lâu như vậy, thì chỉ có thể một người như cậu vậy.

- Ha ha a...

Nghe được lời nói dí dỏm của tỉnh trưởng Lý, tất cả mọi người đều cười theo: lãnh đạo bình dị gần gũi như thế, hiển nhiên người thanh niên này bản thân trước chưa từng nghe nói qua, rất quen thuộc với tỉnh trưởng Lý, bằng không tỉnh trưởng Lý làm sao đối đãi với hân thiện tình như thế, còn đặc biệt đợi hân như vậy hồi lâu?

- Như thế này, Tuyết Âm nha đầu kia hẳn là hài lòng rồi?

Không sai đồng thời, một thanh âm vang lên ở trong đầu Trương Anh Duệ.

Lý Tuyết Âm? Chuyện này và Lý Tuyết Âm có quan hệ? Trương Anh Duệ lặng đi một chút, không kịp ngăn nghĩ nữa, vội cung kính cúi mình vái chào với Lý Trường Giang, giọng cung kính nói,

- Mấy ngày trước Tuyết Âm còn nói với tôi về chú của cô ấy, tôi còn không thể tin được, hôm nay nhìn thấy, mới biết được chú thật sự nho nhã và phong độ.

Tuyết Âm nha đầu kia nói với hân về mình?

Nghe được lời này của Trương Anh Duệ, Lý Trường Giang hơi lặng đi một chút, nhìn thật sâu vào mắt của Trương Anh Duệ một cái: xem ra Tuyết Âm nha đầu kia và tiểu tử này quan hệ không đơn giản như vậy a. Cười gật đầu:

- Tiểu nha đầu lộn xộn.

Ngữ khí này, không giống như là mắng, ngược lại là bộ dạng sùng nịnh con nít.

Ồ! Cảm tình là có chuyện như vậy!

Ngoại trừ lãnh đạo cán bộ cấp một của huyện, không ít lãnh đạo cấp một của tỉnh và cấp một của thành phố đều là chuyện trong nhà của tỉnh trưởng Lý, tỉnh trưởng Lý chỉ có một con gái, nhưng cũng không gọi Tuyết Âm. Nhưng cái này cũng không phải trọng điểm của vấn đề, Trọng điểm là mọi người đều biết phụ thân của phó tỉnh trưởng Lý là lão tướng quân Lý tiếng tăm lừng lẫy năm đó, sau khi cải cách mở cửa thì lập tức phải đảm nhiệm trọng trách của Lý tổ gia, trong nhà còn có một anh trai đảm nhiệm chức vụ lãnh đạo quan trọng trong quốc vụ viện, Tuyết Âm này, mười phần là cháu gái của tỉnh trưởng Lý, vị tiểu thư Lý Tuyết Âm kia.

Trước kia trong thành phố nghe nói qua một chút trong lòng lãnh đạo tin tức này lập tức liền đích nói thầm: vốn cho là giữa vị tiểu công chúa kia của Lý gia và tiểu tử này cũng chính là có chuyện như vậy, có thể hiện tại xem ra, tựa hồ không phải chuyện như vậy a, ngay cả việc chú của mình đều nói cùng tiểu tử này? Xem điệu bộ này, tựa hồ...

Trong lòng có tính toán này, vốn bởi vì sự việc lần trước trong lòng đối với Trương Anh Duệ cũng không cho là đúng những người lãnh đạo thành phố, trong lòng cũng bắt đầu dấy lên bàn tính của mình.

Có thể đối với Trương Anh Duệ mà nói, lời nói này của Lý Trường Giang có thể chẳng phải tốt, ha ha nở nụ cười hai tiếng.

Hoàn hảo Lý Trường Giang tựa hồ cũng không có tính toán tiếp tục dây dưa ở vấn đề này, Hòa ái và hơi tò mò hướng Trương Anh Duệ hỏi:

- Nghe Tuyết Âm nha đầu kia nói, cậu có được bây giờ là tự mình gây dựng sự nghiệp? Thế nào? Vất vả khổ cực không? Có cái gì ... khó khăn không?

Nghe được vấn đề này của Lý tỉnh trưởng, các lãnh đạo đi cùng trong huyện lập tức khẩn trương lên: tuy rằng trong khoảng thời gian này mọi người đối Trương Anh Duệ đều xem như không tới, nhưng nếu như tiểu tử này trong lúc này mách gì đó với Lý phó tỉnh trưởng...

Nhất thời, tâm tư của mọi người đã rung lên.

Ngấm lại cẩn thận, tuy rằng Trương Anh Duệ làm như vậy khả năng không lớn, nhưng mọi người cũng biết tiểu tử này có mồm miệng, ai cũng không chắc chắn vào thời điểm này sẽ bắt nạt nói gì hay không.

Chỉ nghe lời nói kính cẩn của Trương Anh Duệ,

- Thật cũng không có cái gì vất vả, những người lãnh đạo trong huyện đối với người trẻ tuổi chúng tôi gây dựng sự nghiệp thường ủng hộ, ở rất nhiều phương diện đều đưa ra sự trợ giúp mạnh mẽ, tuy rằng công ty mới thành lập chưa đầy nửa năm, nhưng dưới sự quan tâm của các nhà lãnh đạo chính phủ huyện ủy của huyện, công ty đã bắt đầu được lợi nhuận, không có khó khăn gì.

Hum! Nghe được Trương Anh Duệ giữa thể diện cho mình như vậy, còn nhân tiện như vậy tán dương bản thân, vừa mới còn lo lắng đề phòng các nhà lãnh đạo huyện ủy của huyện đi cùng, nhất thời thở ra một hơi, ánh mắt nhìn về phía Trương Anh Duệ, đã tràn ngập may mắn: may mắn khi nhận được điện thoại Lý phó tỉnh trưởng muốn gặp Trương Anh Duệ, mọi người dùng thời gian ngắn nhất mở cuộc họp hội ý ủy viên thường trực, để Trương Anh Duệ đảm nhiệm người của huyện, việc làm chủ nhiệm ủy ban công tác đã được định xuống, việc này ở trước mặt Lý tỉnh trưởng cũng có nói.

- À? Như vậy à, không tồi.

Hưng trí của Lý Trường Giang rất cao, liên tiếp gật đầu,

- Nguyên ý của người trẻ tuổi xông pha một lần, là một chuyện tốt.

Đến lúc này, Triệu Văn Đường nếu không biết nên làm như thế nào thì là tên ngốc từ đầu đến cuối, lập tức một bên cười bổ sung nói:

- Báo cáo tỉnh trưởng, còn không chỉ dừng ở đó, đồng chí Trương Anh Duệ lúc này đang tích cực tự mình gây dựng sự nghiệp, còn trợ giúp hết sức có thể giải quyết khó khăn ưu tiên của chính phủ huyện ủy, lại còn là phần tử tham gia tích cực của đảng.

- Ân? Còn có chuyện như vậy?

Nghe Triệu Văn Đường nói như vậy, Lý Trường Giang càng thêm hưng trí, gật đầu trong sự hưng trí bùng bùng:

- Là chuyện gì xảy ra? Nói cho tôi nghe một chút đi.

Ngốc hơn cũng nhìn ra tỉnh trưởng đại nhân đối với tiểu tử may mắn đến cực điểm - Trương Anh Duệ, tựa hồ hơn bình thường, Triệu Văn Đường lập tức phần chấn tinh thần:

- Báo cáo tỉnh trưởng, là có chuyện như vậy, đồng thời Trương Anh Duệ khi tích cực tự mình gây dựng sự nghiệp, còn hấp thụ mạnh mẽ các công việc của người tàn tật, đồng thời còn hấp thu không ít quân nhân giải ngũ, giúp chúng ta giải quyết không ít vấn đề việc làm của người tàn tật và quân nhân giải ngũ; không chỉ có như thế, đồng chí Trương Anh Duệ giác ngộ rất cao, khi ở đại học đã gia nhập thành phần tích cực của đảng, trước kia nộp đơn xin gia nhập đảng, hiện tại đã là một thành viên của Đảng quang vinh.

- Gia nhập Đảng sao?

Lý Trường Giang hết sức hài lòng liên tục gật đầu, ánh mắt nhìn về phía Trương Anh Duệ có xuất hiện một sự thay đổi, hoặc nói là thương thức:

- Không tồi, có thể ý thức được điểm này, tích cực tiến tới, quả thật không tệ.

Điều này có thể vô cùng, người nào cũng biết, có đánh giá lần này của ủy viên thường trực ủy ban tỉnh, tiểu tử may mắn Trương Anh Duệ này từ nay về sau thật có thể phát triển.

- Còn không chỉ dừng ở đây đã...

Triệu Văn Đường ở một bên tiếp tục trợ giúp,

- Ngoại trừ điều này, Trương Anh Duệ đồng cùng một lúc giàu có rồi, vẫn không quên tích cực trợ giúp người chung quanh, trước kia đã được mọi người tiến cử làm đại biểu nhân dân toàn quốc cho huyện của chúng ta, sau khi đã cùng nhau bàn bạc nghị luận, đồng chí Trương Anh Duệ đã được bổ sung thêm vào đại biểu nhân dân toàn quốc của huyện chúng ta.

- Đã là đại biểu nhân dân toàn quốc của huyện rồi?

Lý Trường Giang cười gật đầu, ánh mắt nhìn về phía Trương Anh Duệ đã tràn ngập ý tán thưởng.

- Sau khi mình giàu có vẫn không quên nhớ quần chúng, rất không tồi.

Tỉnh trưởng đại nhân đều bày tỏ thái độ rõ ràng như vậy, trước kia một chút luôn luôn đề nặng lãnh đạo cùng đi chính phủ thành ủy không nói đại biểu nhân dân toàn quốc thành phố của Trương Anh Duệ nhất thời có chút rơi vào tình huống khó xử. Cùng đi thị sát bí thư thành ủy Vương Đức Thành ở một bên cười xen vào nói,

- Trải qua việc bầu cử đại biểu nhân dân toàn quốc của huyện, hiện tại đồng chí Trương Anh Duệ cũng là đại biểu nhân dân toàn quốc của thành phố Lỗ Nam của chúng ta.

- Còn là đại biểu nhân dân toàn quốc của thành phố?

Lý Trường Giang gật gật đầu thỏa mãn, khích lệ nói,

- Anh Duệ không tồi.

- Điều này đều dựa vào sự ủng hộ và trợ giúp của các nhà lãnh đạo.

Trương Anh Duệ có chút ngại ngùng nói.

Bạn đang đọc truyện *Quyền Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 103: Trình Giảo Kim?

Nhân cơ hội làm người dẫn đầu, Trương Anh Duệ đã cẩn thận tìm hiểu vị thường vụ tỉnh ủy kiêm phó chủ tịch tỉnh này, xem ra, xem ra vị phó chủ tịch tỉnh Lý này cũng có vài phần giống với Lý Tuyết Âm, chỉ là vị phó chủ tịch tỉnh này có điều gì đó nho nhã và uy nghi hơn, nghĩ ra vị phó chủ tịch tỉnh này bình thường chăm chỉ đọc sách, hơn nữa bình thường trong công việc ông cũng rất cương quyết.

Nhưng nhân vật như thế này sao lại đột nhiên tỏ ra khách sáo với mình như thế, Trương Anh Duệ đứng là không hiểu nổi. Bây giờ xem ra, Lý Tuyết Âm chắc chắn có nhắc đến mình với Lý Trường Giang, nhưng Trương Anh Duệ lại không nghĩ là Lý Tuyết Âm làm như thế, để vị chủ tịch tỉnh cao ngất trời đặc biệt làm chỗ dựa cho mình, rốt cuộc là có chuyện gì đây?

Trương Anh Duệ không dám đi tìm hiểu trong lòng Lý Trường Giang đang nghĩ gì nữa, lúc này trong lúc hắn đang thăm dò đường như cảm thấy tìm mình như đập nhanh hơn, giống như là hành động lên lút của mình đã bị người ta phát giác vậy.

- Các cậu làm rất tốt!

Lý Trường Giang nhìn quảng trường với diện tích rộng lớn, đang được thi công trước mặt, liền gật đầu hài lòng, ông nói với Triệu Văn Đường:

- Về việc vì nhân dân phục vụ này, thực sự đã cải thiện được phần nào đó đời sống cho nhân dân, ban lãnh đạo huyện các cậu đúng là đã dùng cái tâm để làm rồi.

Những lời nói này là lời khẳng định của chủ tịch tỉnh Lý đối với công việc của mình, từ người đứng đầu huyện là Triệu Văn Đường cho đến những nhân viên hỗ trợ đều vui mừng khôn xiết, Triệu Văn Đường cảm động đến nỗi đỏ bừng mặt.

- Báo cáo chủ tịch tỉnh, đây đều là những chuyện chúng tôi nên làm, những thành tích này đều là nhờ sự giúp đỡ ủng hộ của chính phủ tỉnh và thành phố mới có được, chúng tôi đúng là rất xấu hổ.

Lý Trường Giang cười lắc đầu, chợt ôn tồn nói với Trương Anh Duệ:

- Anh Duệ, dẫn tôi đến thăm công ty của cậu đi?

Chủ tịch tỉnh đại nhân không đi thị sát những công ty lớn kia mà lại đích thân đến công ty bán xe máy của Trương Anh Duệ để thị sát? Tất cả mọi người đều bất ngờ với quyết định này của chủ tịch tỉnh, họ cũng người nhìn Trương Anh Duệ, không hiểu vận may của cái tên tiểu tử này từ đâu mà đến!

Chủ tịch tỉnh đích thân thị sát chỉ đạo đó, có nghĩa là từ đó về sau chủ tịch tỉnh sẽ rất quan tâm đến sự phát triển của công ty cậu. Có được sự quan tâm này, lãnh đạo chính phủ huyện và thành phố có thể không quan tâm cậu sao? Lãnh đạo các cấp và chính phủ sẽ bắt đầu để ý đến sự phát triển của cậu, công ty của cậu phát triển không nổi mới là lạ.

Trương Anh Duệ có chút lo sợ, chủ tịch tỉnh đến công ty mình thị sát? Cái này, cái này... đến lúc đó nhất định không được xảy ra vấn đề gì, cứ nghĩ đến chuyện sẽ xảy ra vấn đề, người Trương Anh Duệ lại toát mồ hôi.

- Cảm ơn sự quan tâm của chủ tịch tỉnh dành cho công ty chúng tôi, tuy nhiên hiện tại quy mô công ty còn nhỏ, có phần hơi bừa bộn...

- Công ty cậu từ khi thành lập cho đến nay mới được có mấy tháng, trong một thời gian ngắn như thế nếu mà có được khối tài sản trên nghìn vạn, có văn phòng lớn để dùng thì tôi lại nghi ngờ đấy.

Lý Trường Giang cười xua tay, không cho Trương Anh Duệ nói tiếp, ông dí dõm nói:

- Tôi chỉ muốn xem tình hình thực tế của cậu như thế nào, xem có khó khăn gì không, nếu có thì tôi sẽ giúp cậu giải quyết tại chỗ. Mọi người nói có đúng không?

Những lãnh đạo đứng xung quanh đều gật đầu lia lịa, bọn họ cười nói:

- Đó là điều tất nhiên, có thể thâm nhập vào một công ty vừa mới phát triển để giúp họ giải quyết những vấn đề khó khăn là trách nhiệm không thể chối từ của chúng ta.

Lãnh đạo đã nói như vậy rồi thì Trương Anh Duệ còn có thể nói gì nữa? Còn dám nói gì nữa? Lẽ nào lại chặn lãnh đạo lại không cho đi?

Nếu như vậy, thì hẳn thâm rồi, lãnh đạo muốn đi giúp các cậu giải quyết những vấn đề khó khăn trong quá trình phát triển, tỏ lòng quan tâm đến các cậu, những chuyện như vậy người ta cầu còn không được nữa là, giờ cậu lại dám ngăn cản tấm lòng vì nhân dân phục vụ này, rốt cuộc là cậu muốn gì chứ?

Trương Anh Duệ cười gât đầu, trong lòng không hiểu là Lý Trường Giang đang nghĩ gì, nên thấy hơi lo lắng, nụ cười có vẻ rất miễn cưỡng.

- Cũng không có khó khăn gì, nhưng nếu lãnh đạo đến thị sát, thì đúng là thật vinh dự cho công ty chúng tôi.

Đây là những lời nói thật lòng, nghe Trương Anh Duệ nói như vậy mọi người cười lớn:

- Tên tiểu tử này, đúng là một người thật thà.

Cũng may là Lý Trường Giang không bắt Trương Anh Duệ ngồi cùng xe với mình.

Làm như vậy Lý Trường Giang cũng có suy nghĩ riêng của mình, hôm nay bản thân đã giúp đỡ tên tiểu tử này rất nhiều rồi, nếu giờ còn để cậu ta đi chung xe nữa, chưa nói đến việc sẽ làm cậu ta sợ phát khiếp, nó còn làm ảnh hưởng đến danh tiếng của mình: chủ tịch tỉnh ông quen biết với tên tiểu tử đó, muốn ám thị mọi người giúp đỡ cậu ta khi cần, điều này thì không có vấn đề gì, nhưng chủ tịch tỉnh ông cũng không thể làm quá lên như thế chứ?

Nếu ông thực sự làm như vậy, thì không phải là giúp đỡ cho tên tiểu tử này mà là hại nó... Nghĩ đến chuyện tiểu tử này đưa ra cái chủ ý đó cho Tuyết Âm, quả nhiên lại đạt được hiệu quả làm người ta kinh hãi, gia tộc không chỉ nhờ đó chuyển nguy thành an, mà còn nhận được sự tín nhiệm từ lãnh đạo hơn lúc trước nữa. Kể ra thì chiều này cũng có chút đánh bậy làm chết sư phụ.

Nghĩ đến chuyện chỉ trong một khoảng thời gian ngắn mà gia tộc lại có nhiều biến động như thế, phó chủ tịch tỉnh Lý lắc đầu cười, “Trình Giáo Kim?”.

Thư ký Tăng Tử Mặc nghe lãnh đạo nói vậy thì sững người lại, Trình Giáo Kim? Lãnh đạo đột nhiên nói câu này là ý gì vậy?

Trình Giáo Kim là ai mọi người đều biết, ông là một danh tướng đời Đường, danh tiếng lưu truyền khắp nơi, nhưng Trình Giáo Kim và lãnh đạo thì có quan hệ gì chứ? Sắc mặt Tăng Tử Mặc không có gì thay đổi, nhưng trong lòng chợt tỉnh ngộ: Là một thư ký chân chính, không biết lời lãnh đạo có ý gì là một chuyện vô cùng nghiêm trọng. Lãnh đạo lúc này chợt nhắc đến cái tên Trình Giáo Kim, chắc chắn có hàm ý gì ở trong đó.

Hắn thầm nhủ khi về sẽ lập tức tìm hiểu về cuộc đời Trình Giáo Kim, rốt cuộc là có chuyện gì làm lãnh đạo nhắc đến ba chữ này, trong lòng cũng đã quyết định, có cơ hội sẽ kết thân với tên Trương Anh Duệ này, tuy là không biết vì sao lãnh đạo tại trọng dụng người thanh niên này, nhưng nếu lãnh đạo đã coi trọng như vậy, giúp đỡ nhiệt tình như vậy thì làm thư ký tất nhiên phải có tầm nhìn chút.

Là một thư ký, Tăng Tử Mặc đương nhiên hiểu, tuy Trương Anh Duệ chỉ là một ngọn cỏ, nhưng lãnh đạo đã coi trọng cậu ta thì chắc chắn hẳn có lý do để lãnh đạo coi trọng, chỉ là lý do này hẳn không biết là gì mà thôi. Nhưng cho dù là vì lý do gì, là một thư ký của lãnh đạo, lãnh đạo đã coi trọng rồi chẳng lẽ thư ký lại không coi trọng hơn?

Bạn đang đọc truyện *Quyền Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 104: Sao Lại Trở Thành Người Trong Thế Ché Rồi?

- Anh Duệ, cậu giấu tôi thật khổ quá! Có quan hệ tốt với chủ tịch tỉnh Lý như thế, sao cậu không nói sớm?

Vừa lên xe, Triệu Văn Đường đã nhìn chăm chăm vào Trương Anh Duệ, bắt đầu oán trách hắn.

Trương Anh Duệ cũng không ngốc, tự nhiên biết mình bây giờ lột da hổ để làm cò mới thuộc lẽ, hắn cười:

- Ha ha... Bí thư, cho dù ông có tin hay không, tôi và chủ tịch tỉnh Lý đúng là không quen.

Không quen và không biết là hai chuyện hoàn toàn khác nhau, câu nói này của Trương Anh Duệ cũng coi như là đã trả lời một phần nào đó câu hỏi của Triệu Văn Đường.

Tên tiểu tử này đúng là xảo quyết. Thấy Trương Anh Duệ không nói, Triệu Văn Đường cũng không dám hỏi thêm, nếu không thì làm cho nó sợ khiếp mật... mẹ nó, ai biết được là tên tiểu tử này còn có những quan hệ nào khác mà mình không biết chứ?! Cười một cái, lúc này ông mới nói với Trương Anh Duệ:

- Anh Duệ, việc trước đây tôi nói với cậu cậu còn nhớ không?

Nếu nói trước đây Trương Anh Duệ có những điều bất mãn với mình, và Triệu Văn Đường vẫn đang còn thấy tức giận trong lòng, thì sau khi thấy chủ tịch tỉnh Lý đối tốt với Trương Anh Duệ như thế, Triệu Văn Đường cũng không còn để ý đến những chuyện trước đây Trương Anh Duệ làm nữa, ngược lại còn tỉnh ngộ ra: cảm thấy tên tiểu tử này muốn cảnh cáo mình, nên mình phải khách sáo với nó một tí!...Mẹ nó, đúng là một thằng may mắn.

- Chuyện gì vậy?

- Ha ha..

Chuyện này đúng là khó nói, Triệu Văn Đường chỉ cười không nói gì.

Cũng may, nhận thức của Trương Anh Duệ xem ra rất tốt, lắc lắc đầu, chợt mở to hai mắt:

- Ô, Bí thư đang nói đến chuyện lãnh đạo ủy ban công tác huyện và phó chủ nhiệm đại hội đại biểu nhân dân lần hai sao? Tôi đang buồn bực vì chuyện này đây, rốt cuộc là có chuyện gì vậy?

Vừa nói, sự vui mừng hưng phấn hiện lên trên khuôn mặt Trương Anh Duệ không cần nói cũng đủ biết. Cũng đúng thôi, bất kể là rốt cuộc có chuyện gì, nhưng chính Triệu Văn Đường đã nói với mình rằng, hưởng sự đãi ngộ của cấp phó khoa và phó phòng muốn giả cũng không được, chuyện này có thể tùy tiện lấy ra đùa được sao?

- Chuyện này cậu biết là được rồi.

Trương Anh Duệ nhắc đến chuyện này, Triệu Văn Đường cũng tỏ ra vui mừng.

- Tôi giải thích với cậu một chút, chuyện này là thật, ban biên chế đã có biên chế hành chính cho cậu, chính là biên chế của cấp phó phòng, hưởng đãi ngộ của cấp này, bây giờ biên chế của cậu đang ở chỗ hội đồng nhân dân huyện.

- Nói như vậy thì tôi bây giờ đã là cán bộ nhà nước cấp phó khoa rồi hả?

Trương Anh Duệ chỉ tay vào mình, tỏ vẻ không tin:

- Bí thư, ông đừng đùa tôi nha, trò đùa này không buồn cười đâu, sẽ dọa người ta sợ chết đó.

- Sao lại vậy được!

Phản ứng của Trương Anh Duệ cũng giống với dự đoán của mình, nhìn thấy Trương Anh Duệ phản ứng như vậy, Triệu Văn Đường cười vui vẻ:

- Những cái khác tôi không nói, chỉ có một điều, cậu nhớ đây là thành tựu hợp với quy định.

- Ô...

Trương Anh Duệ lơ mơ gật đầu, tuy là Triệu Văn Đường nói như vậy, nhưng trong lòng Trương Anh Duệ đã có chủ ý sẵn, đợi sau khi về sẽ đi hỏi chuyện này xem sao, mẹ nó, rốt cuộc là có chuyện gì chứ, bản thân không có thi công vụ viên, tại sao tự nhiên lại trở thành cán bộ nhà nước cấp phó khoa chứ?!

Trở thành người trong thể chế đương nhiên không có gì là xấu, không biết có bao nhiêu người mơ mà không được đó, nhưng cuối cùng lại không tìm được con đường phù hợp, cái chức cấp phó khoa này của mình không biết đã làm bao nhiêu người thêm thườn, nhưng trước khi biết được chuyện này cuối cùng là thế nào, lòng Trương Anh Duệ như đang treo lơ lửng trên không, lên trời không được, xuống đất không xong, không có bất kỳ một điểm tựa nào cả.

Lắc đầu, Trương Anh Duệ quyết định tạm thời không nghĩ đến vấn đề này nữa, những chuyện như vậy trên báo mạng thiếu gì, chuyện học sinh tiểu học có thể lãnh tiền lương và trợ cấp từ nhà nước đều có. Nghe cách nói của Triệu Văn Đường, thì hình như chuyện này cũng không có gì là quá đáng, ít nhất thì nó cũng phù hợp với một quy định nào đó, việc khẩn cấp trước mắt là nên tìm hiểu xem rốt cuộc chuyện của Lý Trường Giang là như thế nào.

- Bí thư, hôm nay rốt cuộc là chủ tịch tỉnh xuống đây để làm gì vậy?

- Cậu không biết sao?

Nghe Trương Anh Duệ hỏi như vậy, Triệu Văn Đường rất ngạc nhiên.

Trương Anh Duệ thật thà gật đầu, cười khổ nói:

- Nói thật, bây giờ tôi vẫn không hiểu gì cả, có ai nói cho tôi biết gì đâu.

- Cậu à, cũng không biết may mắn từ đâu mà đến như vậy!

Triệu Văn Đường cười khổ lắc đầu, không cẩn thận đã nói những điều mình nghĩ trong lòng, thấy mình nói điều không nên nói nên vội vàng nói tiếp:

- Sáu tháng cuối năm nay chủ tịch tỉnh Lý mới đến tỉnh chúng ta nhậm chức, lần này xuống để thị sát công việc, đây cũng là lịch trình đã sắp xếp sẵn từ

hai tháng trước, không chỉ ở thành phố chúng ta mà khắp các huyện thị trong tỉnh chủ tịch đều đến.

- Là xuống để nắm rõ tình hình kinh tế của tỉnh chúng ta.

Chợt nghĩ ra một hình dung từ miêu tả tình hình này, Trương Anh Duệ chợt nói một câu.

- Tuy nhiên việc đến huyện chúng ta thị sát thì lại không nằm trong kế hoạch, hôm nay chúng tôi cũng mới nhận được điện thoại, nói là chủ tịch tỉnh Lý nhất thời thay đổi quyết định, muốn đến huyện chúng ta thị sát.

Triệu Văn Đường cười gật đầu nói, ngữ khí và ánh mắt nhìn Trương Anh Duệ đầy vẻ ngưỡng mộ.

Chắc chắn không ít người lúc này cũng đang ngưỡng mộ: vốn dĩ mọi người đều nghĩ chủ tịch tỉnh nhất thời thay đổi hành trình là nhằm tìm chỗ thiếu sót của mọi người, nhưng bây giờ, sau khi nhìn thấy thái độ của chủ tịch tỉnh với Trương Anh Duệ như vậy, mọi người mới vỡ lẽ, cảm thấy chủ tịch tỉnh đột nhiên thay đổi hành trình là vì cái này! Tuy quyết định này có phần... Uhm, tuy nhiên có thể hiểu được! Hoàn toàn có thể hiểu được!

Hiểu được chủ tịch tỉnh không phải có ý đến gây phiền phức cho mình, mọi người đều tỏ ra hiểu rõ quyết định đột ngột này của ông, thậm chí còn cảm thấy gần gũi hơn với quyết định đó: tuy là không biết cái tên tiểu tử Trương Anh Duệ kia làm sao quen được chủ tịch tỉnh Lý, nhưng cái này không quan trọng, không phải sao? Chỉ cần cái ông chủ tịch tỉnh mà người ta vẫn đồn là người không vụ lợi này không đến gây phiền phức cho mình là được.

- Xem ra chủ tịch tỉnh Lý rất coi trọng đến tình hình phát triển kinh tế của huyện mình.

Trương Anh Duệ cười nói.

- Không phải như vậy sao, chắc Anh Duệ cậu vẫn chưa biết, chủ tịch tỉnh không chỉ coi trọng sự phát triển của nền kinh tế, đặc biệt đối với những doanh nghiệp vừa và nhỏ trong tỉnh chúng ta ông lại càng coi trọng hơn. Còn điều nữa không biết cậu có biết không, trước khi cậu đến, chủ tịch tỉnh đã có bài phát biểu, đề nghị với trung ương tích cực sử dụng đội ngũ cán bộ trẻ, ra sức sử dụng đội ngũ cán bộ trẻ, lần này chủ tịch tỉnh cũng quyết tâm lắm.

Triệu Văn Đường cảm khái nói, câu này cũng có hàm ý trong đó.

- Cái này...

Trương Anh Duệ gãi đầu.

- Điều này có lẽ là lời của lãnh đạo đảng ủy và tổ chức nói mới phải?

Bạn đang đọc truyện *Quyền Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 105: Sự Quan Tâm Của Chủ Tịch Tỉnh

Triệu Văn Đường chợt há hốc miệng.

Thực sự, những lời này đúng ra nên do lãnh đạo đảng ủy hoặc bộ trưởng nói mới phải, là lãnh đạo nhà nước, nói những lời này là điều cấm kị, cho dù là tỉnh ủy đảng ủy kiêm phó chủ tịch tỉnh đi nữa, nói những lời này ra là rất đắc tội với người khác, bí thư tỉnh ủy, phó bí thư tỉnh ủy, bộ trưởng tổ chức mà nghe được những lời này thì sẽ nghĩ như thế nào? Ý của cậu là gì? Có phải là muốn cướp quyền lợi hay không?

Vốn dĩ là muốn lấy lòng Trương Anh Duệ, làm hấn thấy biết ơn mình, không ngờ bất cẩn một cái đã thành giả truyền thánh chỉ, mẹ nó, chuyện này mà bị truyền ra ngoài thì nghiêm trọng lắm đây. Không sai, những lời này không phải là do Lý Trường Giang nói, là phó chủ tịch thường vụ tỉnh, Lý Trường Giang đương nhiên không nói những lời không có trình độ này ra rồi.

Tìm Triệu Văn Đường đập liên hồi, ông cười khô khốc mấy tiếng rồi chuyển sang chủ đề mới:

- Anh Duệ, bước tiếp theo ý của huyện ủy là giao cho cậu làm một vài công việc thực tế, ý cậu thế nào?

Ý gì vậy? Muốn mình xuống, nắm quyền lực rồi sao? Trương Anh Duệ nghe tin này như sét đánh bên tai, hấn há hốc miệng một hồi lâu, vừa định nói cái này có phải là không phù hợp thì lại vội vàng thay đổi chủ ý:

- Cái này... nếu bí thư đã tin nhiệm tôi như vậy, tôi chắc chắn sẽ không để bí thư thất vọng.

Nghe Trương Anh Duệ nói vậy, Triệu Văn Đường gật đầu cười:

- Tôi đánh giá cậu rất cao, sau khi về đó nhớ chăm chỉ làm việc, đừng để chủ tịch tỉnh Lý mất mặt.

Nếu là trước đây, lúc này nếu Trương Anh Duệ không biểu thị lòng trung thành của mình, thì cho dù việc xuống dưới đã được xác định, Triệu Văn Đường cũng phải phá rối hấn, nhưng bây giờ Trương Anh Duệ đã trở thành cục cưng của chủ tịch tỉnh, có khi sau này mình còn phải nhờ người ta giúp đỡ cũng nên, muốn người ta trung thành với mình? Thì mình cũng phải có thực lực mới được.

Trương Anh Duệ gật đầu lia lịa, cái việc phải trái rõ ràng này, không thể qua loa đại khái được, tuy là lúc này Trương Anh Duệ vẫn lòng đầy nghi hoặc, tất cả những chuyện này là thế nào, Trương Anh Duệ vẫn chưa hiểu, vẫn còn thấy rất mờ mịt.

- Chủ tịch tỉnh, đây chính là công ty nhỏ của tôi, đơn giản lắm.

Trương Anh Duệ xấu hổ nói, dường như tất cả những điều hấn có được này không đáng để nói.

- Đừng có tự coi nhẹ mình như thế, tôi nghe nói cậu gây dựng công ty này chỉ trong vòng có hai tháng? Đúng là không đơn giản.

Lý Trường Giang cười lắc đầu, quả nhiên ông cũng có chút hiểu biết về công ty này của Trương Anh Duệ.

Trương Đức Vỹ và Bạch Tuyết quả nhiên đã nhận được thông báo, hai người đang cung kính đứng chờ ở cổng, nhìn đoàn xe dừng lại trước cổng công ty xe máy của mình, hai người đều thấy rất vui mừng, kích động và có phần bất an: chỗ của mình đây đúng là đơn sơ quá, không hợp để đón chủ tịch tỉnh gì cả.

Trương Anh Duệ lắc đầu, ý bảo hai người đó không cần phải lo lắng.

Quả nhiên, nhìn thấy động tác của Trương Anh Duệ, Trương Đức Vỹ và Bạch Tuyết vẫn không thể thoải mái được, nhưng sự lo lắng trong lòng thì giảm đi không ít.

- Vào trong xem đi.

Lý Trường Giang hào hứng đi trước.

Trương Anh Duệ vội vàng theo sau, hấn phải lo trọng trách giới thiệu.

- Chỗ cậu quy mô cũng không nhỏ đấy chứ.

Nhìn phòng khách rộng lớn bày đặt trên trăm chiếc xe máy, Lý Trường Giang rất vui.

- Sao, nói cho tôi biết là lúc trước sao lại nghĩ đến chuyện kinh doanh xe máy đi?

Trương Anh Duệ vội bước lên trước, giọng nói thanh thoát:

- Kể ra, vẫn phải cảm ơn đảng và chính phủ, nhờ những chính sách cải cách mấy năm gần đây mà người dân ai cũng làm ra tiền, từ đó nhu cầu lại cao hơn, tuy nhiên chủ tịch tỉnh ngài cũng biết, tình hình đặc biệt của nông thôn, điều kiện giao thông nông thôn không thể so sánh với thành phố được, việc đi lại đối với nông thôn mà nói cũng là một vấn đề không nhỏ.

Nghe những lời này của Trương Anh Duệ, những người đi cùng mặt chợt biến sắc, bắt đầu có ác cảm nhìn Trương Anh Duệ: ý gì vậy? Cậu cho rằng những cải cách của Đảng và nhà nước mấy năm gần đây là không tốt?

Không ngờ Lý Trường Giang lại liên tiếp gật đầu đồng tình với ý kiến này.

- Nói hay lắm, mật độ dân số ở nông thôn thấp, điều kiện tiên thiên đã hạn chế tình hình đi lại ở nông thôn, tiếp nữa, có phải là từ điểm này mà nhận thấy việc kinh doanh xe máy là một điểm nóng hay không?

Hừ! Chủ tịch tỉnh Lý “miệng vàng lời ngọc”, mọi người cũng không dám nói thêm gì nữa. Mọi người vốn dĩ lo lắng lời của Trương Anh Duệ sẽ làm cho lãnh đạo hiểu nhầm, nếu bị lãnh đạo hiểu nhầm thì chẳng khác nào tự lấy cớ lê quắt vào móng mình. Tuy nhiên bây giờ lãnh đạo đã nhìn xa trông rộng thấy được vấn đề này thì sẽ không phải sợ bị đánh nữa.

- Vâng, chính là như điều chủ tịch nói vậy đó.

Trương Anh Duệ gật đầu liên hồi, tỏ vẻ vui mừng.

- Bây giờ trong túi nông dân có tiền rồi, nên cũng đã có điều kiện cải thiện việc đi lại của mình, trong các loại hình giao thông thì giá thành kinh tế sử dụng, bảo vệ của việc sử dụng xe máy đều thấp, nó cũng không có yêu cầu cao lắm về đường xá, phù hợp với quảng đại nông thôn và yêu cầu của nông dân. Lúc đó nghĩ là mình cứ làm thử, cũng nhờ phúc của Đảng và nền kinh tế phát triển của quốc gia, nên công việc kinh doanh của tôi cũng khá khá.

Hừ hừ ~ tên tiểu tử này! Nghe Trương Anh Duệ nói xong, những lãnh đạo đi cùng đều thở dài nhẹ nhõm, và cũng bắt đầu thấy thiện cảm với hấn hơn: Tên tiểu tử này cũng biết nói chuyện đó chứ! Tuy nhiên tiểu tử này nói cũng đúng, nếu không phải chính sách cải cách của Đảng và nhà nước tốt, thì lớp người quê mùa này làm sao có tiền để mua nổi xe máy?

- Tình hình mua bán ở chỗ cậu thế nào?

Đi xung quanh xem một lúc, Lý Trường Giang cười hỏi.

Trong tiệm cũng chỉ có vài người, thậm chí không có cả nhân viên tiêu thụ, cả đại sảnh lớn lạnh lẽo buồn tẻ, còn vì sao lại như vậy, trong lòng Lý Trường Giang cũng hiểu được phần nào: mình xuống thị sát công việc, nếu đã thị sát đến doanh nghiệp này rồi, vì sự uy nghiêm và an toàn của lãnh đạo, nhân viên và cả những người nông dân mua xe đều bị tạm thời “khuyên đi” rồi.

Tất nhiên, biết được điểm này, Lý Trường Giang cũng sẽ không hỏi Trương Anh Duệ những câu như vì sao không thấy người ta đến mua xe? Nhân viên bán hàng đi đâu hết rồi?

- Rất tốt!

Nhắc đến vấn đề này, Trương Anh Duệ mặt mày hớn hờ:

- Nếu không gặp vấn đề gì, lợi nhuận thuần cả năm có thể vượt quá trăm vạn!

Lúc này không tốt cũng phải nói tốt, để lãnh đạo được hài lòng, cho dù là không tốt thì lúc về lãnh đạo cũng sẽ làm cho công việc làm ăn của mình tốt lên, nếu không thì là không giữ thể diện cho chủ tịch tỉnh Lý rồi. Tuy nhiên bây giờ tên tiểu tử này đã hiểu chuyện như vậy, lúc về mọi người cũng không ngại gì mà giúp công việc làm ăn của hắn càng thêm phát đạt.

Bây giờ nghe Trương Anh Duệ nói như vậy, mọi người đều mỉm cười gật đầu.

Bạn đang đọc truyện *Quyền Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 106: Mọi Người Đều Bị Lay Động!

- Hơn 100 vạn?

Lý Trường Giang gật đầu.

- Tốt lắm!

Hơn 100 vạn đương nhiên không lọt vào mắt vị phó chủ tịch thường vụ tỉnh này, khoản tiền nằm trong tay ông xuất ra, động một tí là trên ngàn vạn, nhưng Trương Anh Duệ từ bàn tay trắng, không dựa vào bất kỳ thân thế nào cả, chỉ trong vòng mấy tháng ngắn ngủi mà gây dựng được một công ty mạng về lợi nhuận như vậy, đúng là không dễ dàng gì.

Tuy nhiên ngoài cái này ra, điều làm Lý Trường Giang coi trọng nhất không phải là cái đó mà là một điểm khác. Chỉ trong một thời gian ngắn, từ một tên đi làm thuê cho người khác trở thành một người quen đến hàng ngũ lãnh đạo trong huyện, còn có được thân phận đại biểu hội đồng nhân dân huyện và thành phố nữa, cái này đúng là ghê gớm, điều thực sự làm Lý Trường Giang coi trọng chính là cái này.

- Nha đầu Tuyệt Âm này, nó cũng có mắt nhìn người đó chứ, tên tiểu tử này nếu mà đào tạo tốt, thì cũng có thể trở thành một trụ thủ đắc lực của nhà họ Lý ta. Vai trò như vậy quả là không uổng công ta dốc sức nâng đỡ hắn, tuy nhiên sau này hắn có thể làm được đến mức nào, có đáng để nhà họ Lý thu nạp vào hay không thì còn phải xem năng lực của hắn.

Lý Trường Giang nghĩ thầm trong bụng.

Nếu trong hai năm mình giúp đỡ tên tiểu tử này mà hắn vẫn cứ như lúc ban đầu, thì hắn hoàn toàn không có lý do để được nhà họ Lý coi trọng.

Lúc kết thúc phần thị sát đối với cửa hàng xe máy Đại dương hồng của Trương Anh Duệ, trong lòng Tăng Tử Mặc đã dâng trào một con sóng lớn, đồng thời thầm phát hiện một cơ hội cực lớn đặt ngay trước mặt mình.

Là một thư ký đi theo lãnh đạo chưa được nửa năm, trong lòng Tăng Tử Mặc hiểu rất rõ, bản thân bây giờ chưa được coi là chính quy của chủ tịch tỉnh Lý, mà vẫn còn ở trong giai đoạn đánh giá, làm thế nào để trở thành người thân tín của lãnh đạo là vấn đề mà gần đây Tăng Tử Mặc đề tâm tới... Vấn đề này, đối với bất cứ ai làm thư ký cho lãnh đạo đều là một vấn đề vô cùng quan trọng và nghiêm túc.

Nhưng những quan sát nửa năm trở lại đây, Tăng Tử Mặc phát hiện, muốn lãnh đạo thu nạp mình còn khó hơn đi làm thư ký cho những lãnh đạo khác gấp nhiều lần: chủ tịch tỉnh chỉ có một người con gái, lại còn đang học đại học ở Bắc Kinh, phu nhân thì lại có tính ru rú nơi xó bếp góc nhà, bản thân cơ bản không thể tạo ấn tượng từ người nhà lãnh đạo được. Còn việc phục vụ cho lãnh đạo, trước khi lãnh đạo vẫn chưa hoàn toàn tiếp nhận mình, có một vài chuyện lãnh đạo không bao giờ cho tay thư ký hoặc đề thư ký giải quyết.

Tăng Tử Mặc hiểu rất rõ, thời gian của mình không còn nhiều nữa, nếu trong hai ba tháng tiếp theo mà không có được sự tín nhiệm của lãnh đạo thì có thể mình sẽ bị ông giáng chức không chừng. . . Đối với thư ký, nếu bị lãnh đạo của mình đuổi đi thì đáng buồn lắm, hơn nữa sau này cơ bản không có khả năng làm lại: có lãnh đạo nào lại đồng ý sử dụng một thư ký từng bị giáng chức chứ, ai biết được tên đó bị giáng chức vì lý do gì.

Còn đối với lãnh đạo mà nói, thư ký bất kể vì lý do gì mà bị giáng chức, là người làm lãnh đạo luôn đứng ở góc độ ác liệt nhất để nhìn vấn đề: có phải là lòng trung thành của tên này có vấn đề hay không?

Một thư ký mà bị người ta nghi ngờ lòng trung thành thì kết quả đang chờ đợi hẳn là gì không nói cũng đủ biết.

Nhưng bây giờ, nhìn thấy chủ tịch tỉnh Lý dốc hết sức ủng hộ một tên không quen biết như Trương Anh Duệ đây, Tăng Tử Mặc đột nhiên phát hiện, cũng có thể đây là một con đường giúp mình chiếm được lòng tin của lãnh đạo.

Nghĩ một lúc, Tăng Tử Mặc móc ra một tấm danh thiếp. . . Thường thì những danh thiếp mang tính chất cá nhân này chỉ đưa cho những người mà mình muốn đưa thôi.

Và lúc này, thấy chủ tịch Lý xem trọng Trương Anh Duệ như vậy, trong lòng cũng đã có bản tính riêng của mình, mà còn không ít nữa: đây chính là con đường tốt để mình thành công giữ lấy chủ tịch tỉnh rồi.

- Anh Duệ, đây là danh thiếp của thư ký Mặc, thư ký của chủ tịch Lý, phóng viên Vương của đài truyền hình tỉnh, nhà báo Lưu của báo xã tỉnh, phó đài Lưu của đài truyền hình thành phố và phó tổng biên tập Lại của báo xã thành phố, để lúc nào cậu có thời gian thì gọi điện cho họ.

Triệu Văn Đường cầm mấy trang danh thiếp đưa cho Trương Anh Duệ với vẻ luyến tiếc, đau xót nói.

Hắn cũng muốn quen với những nhân vật lớn này, nhưng Triệu Văn Đường cũng hiểu, bản thân mình chỉ là một bí thư huyện nhỏ nhoi, không hợp với pháp nhãn của những đại thần này, những người này đưa danh thiếp cho Trương Anh Duệ, chính là có ý muốn kết giao, cũng chỉ là vì nhìn thấy chủ tịch tỉnh coi trọng Trương Anh Duệ như vậy mà thôi.

- Cảm ơn bí thư.

Trương Anh Duệ cảm kích cười nói, nghĩ một lúc rồi nói nhỏ với Triệu Văn Đường:

- Bí thư, cứ xem tình hình đã, sau này nếu có cơ hội, thì xem xem có thể giới thiệu ông được không.

Một lãnh đạo cao cấp như Lý Trường Giang xuống thị sát công việc, ngoài thư ký đi cùng ra, bộ tuyên truyền tỉnh, đài truyền hình tỉnh, báo xã tỉnh và cả bộ tuyên truyền thành phố, đài truyền hình thành phố và báo xã thành phố nữa chắc chắn đều cử người đi theo, nếu không thì sao có thể quán triệt tinh thần chỉ thị của lãnh đạo chứ? Làm sao có thể để mấy nghìn vạn dân chúng đều biết được lãnh đạo vì cuộc sống hạnh phúc của nhân dân mà đã nỗ lực như thế nào?

Vì vậy, nhìn những tấm danh thiếp trong tay mình, về việc mình có thể nhận được những danh thiếp từ thư ký chủ tịch tỉnh, đài truyền hình tỉnh, báo xã tỉnh, đài truyền hình thành phố, báo xã thành phố, Trương Anh Duệ tất nhiên không lấy gì làm lạ, còn việc không nhận được danh thiếp của bộ tuyên truyền cũng là chuyện bình thường, Trương Anh Duệ vẫn không coi mình là người lợi hại đến mức có thể làm cho những người nhàn hạ môn cao ngạo tự đại coi mình là một hiện tượng.

Nghe những lời này của Trương Anh Duệ, Triệu Văn Đường bỗng nhiên sung sướng, kích động nắm chặt tay Trương Anh Duệ, miệng nói không ngớt:

- Anh Duệ, tốt lắm, tốt lắm, tôi biết là tôi không nhìn lầm cậu mà.

Lời của Trương Anh Duệ cũng đủ hiểu rồi, những người này đưa danh thiếp cho tôi tôi hiểu rất rõ ý là gì, nhưng rốt cuộc có thể đi cùng những nhân vật lớn này không thì còn phải xem tình hình sau này, sau khi người ta biết được có phải là chủ tịch tỉnh quan tâm đến tôi như thế hay không mới quyết định kết giao với tôi chứ.

Nếu tình hình tiến triển thuận lợi, vậy thì không có gì để nói, sẽ nhằm vào những chuyện bí thư ông đã giúp tôi, chỉ cần điều kiện thích hợp, tôi nhất định sẽ giúp ông tiến cử, nhưng nếu người ta không coi tôi ra gì thì đến lúc đó ông cũng đừng trách tôi.

Lời này của Trương Anh Duệ đã rất thành thật rồi, còn nhiều hơn những điều mà Triệu Văn Đường muốn có trước đây nữa, như vậy, Triệu Văn Đường còn có thể muốn gì nữa? sau một lúc kích động, Triệu Văn Đường nói nhỏ với Trương Anh Duệ:

- Những cái khác không nói, Anh Duệ, đợi sau khi việc thị sát của chủ tịch tỉnh kết thúc, chúng ta cũng ngồi nói chuyện một bữa.

Biết lúc nào Triệu Văn Đường còn mang trách nhiệm là người chủ nhà, Trương Anh Duệ gật đầu cười:

- Bí thư, ông mau đi lo việc của mình đi.

Chương 107: Thay Đổi

Nếu Tăng Tử Mặc đã biểu thị ý kết giao như vậy rồi, thì chính là nể mặt mình, Trương Anh Duê vốn định tối nay đến thăm thư ký Tăng, điều làm Trương Anh Duê không ngờ đến là tối nay chủ tịch tỉnh không ở lại Huyện Bình.

Buổi chiều sau khi thị sát xong công việc, ông không ở lại nhà khách của Huyện ủy mà quay về thành phố, là một thư ký của lãnh đạo, Tăng Tử Mặc tất nhiên phải theo bên cạnh lãnh đạo rồi.

Điều này cũng là lẽ thường thôi, không nói đến chuyện điều kiện tiếp đón ở Huyện có hạn, không thể làm vui lòng chủ tịch tỉnh, điều quan trọng nhất là, cậu chỉ là một huyện nhỏ, có tư cách gì mà bắt đường đường là phó chủ tịch thường vụ tỉnh tốn mất cả ngày để thị sát công việc chứ, thời gian của lãnh đạo chủ chốt tỉnh không đáng tiền như vậy sao?

Nghĩ một lúc, Trương Anh Duê liền móc điện thoại ra gọi cho thư ký Tăng, cho dù thế nào đối phương đã biểu thị như vậy rồi thì mình cũng phải hiểu lý lẽ một chút, đối phương đã thể hiện rõ ý muốn kết giao với mình, mình không chủ động, lẽ nào còn phải để đường đường là bí thư thường vụ tỉnh đích thân gọi điện cho mình? Nếu như vậy thì thể diện của thư ký thường vụ tỉnh không tránh khỏi bị coi nhẹ đi một chút.

- Ai vậy?

Giọng của Tăng Tử Mặc rất ôn hòa, rất có sức hút, cũng có một sự uy nghiêm thần nhiên, mang một chút gì đó rất xa cách với người khác.

- Là thư ký Tăng phải không? Tôi là Trương Anh Duê, bây giờ thư ký Tăng có bận gì không?

Trương Anh Duê cười nói:

Đầu dây bên kia ngừng lại một lúc, hình như là đang nghĩ xem cái tên Trương Anh Duê này là ai, mấy giây sau, Tăng Tử Mặc tỉnh ngộ liền cười sáng khoái.

- Thì ra là Anh Duê, cũng được, không bận lắm.

Giọng nói bây giờ cũng không còn xa cách như lúc nãy nữa mà cảm giác gần gũi hơn.

- Tôi biết tôi biết, là thư ký của lãnh đạo có rất nhiều công việc phải làm.

Trương Anh Duê cười nói:

- Vốn định tối nay mặt dày mời thư ký Tăng đi uống cà phê, không nghĩ là công việc của chủ tịch tỉnh lại bận đến vậy.

Câu này cũng có mang ý giải thích trong đó, Tăng Tử Mặc chẳng lẽ nghe không hiểu? Ông cười nói:

- Làm thư ký mà, lúc nào cũng phải phục vụ tốt cho lãnh đạo... Lần này không có cơ hội, sau này còn có nhiều thời gian, sau này Anh Duê cậu đến tỉnh thành thì gọi cho tôi.

Đây chính là Tăng Tử Mặc hàm ý biểu thị hai bên tiếp xúc được sâu hơn, Trương Anh Duê tất nhiên hiểu được ý này, hần liền gật đầu:

- Vậy đến lúc đó phải làm phiền thư ký rồi.

- Phiền gì chứ, đến tỉnh thành thì tôi coi như là chủ nhà rồi, cậu không đến tìm tôi là tôi không vui đâu đó...

Tăng Tử Mặc cười nói:

Lần đầu tiếp xúc, cũng không có gì nhiều để nói, chỉ là chào hỏi nhau vài tiếng thôi, hai bên muốn quen thân hơn thì còn phải đợi về sau, Trương Anh Duê và Tăng Tử Mặc đều hiểu đạo lý này, hai người nói thêm vài câu nữa rồi tắt máy.

Không để mình đối cách xưng hô, để mình gọi ông ta là Tử Mặc hay là gì đó, lúc nào cũng thư ký Tăng? Tắt máy xong, Trương Anh Duê cười lắc đầu, cái tên Tăng Tử Mặc này...

Nghĩ một lúc, hần lại cầm điện thoại lên: mấy người bên đài truyền hình tỉnh, báo xã tỉnh, đài truyền hình thành phố và báo xã thành phố đều để lại số điện thoại cho mình, tuy là đã đi hết rồi, nhưng về tình về lý mà nói, mình cũng phải gọi cuộc điện thoại hỏi thăm một tiếng, sau này tìm cơ hội đến thăm sau, quan hệ phải kinh doanh từ từ...

Kể ra, những huyện dưới thành phố Lỗ Nam, không biết là ngưỡng mộ lãnh đạo Huyện ủy Huyện Bình bao nhiêu đây, cả chín huyện trực thuộc thành phố Lỗ Nam, Huyện Bình là huyện duy nhất chủ tịch tỉnh điểm danh muốn đi thị sát, còn lại tám huyện khác đều không nằm trong lịch trình làm việc của

chủ tịch tỉnh, sự coi trọng của chủ tịch tỉnh đối với Huyện Bình có thể nhìn thấy, và sau này, tình đối với sự phát triển của Huyện Bình chắc chắn sẽ có sự đề ý hơn, đó cũng là điều đương nhiên.

Nghe nói lãnh đạo của tám huyện khác ngưỡng mộ đồ kị đến đồ mất mấy lãnh đạo của Huyện Bình, nhằm làm rõ vì lý do gì mà chủ tịch tỉnh lại coi trọng Huyện Bình như vậy đã bắt chấp nửa đêm chạy lên thành phố, xin “chỉ đạo” của lãnh đạo thành phố, đương nhiên, đây đều là những chủ đề ngoài.

Chủ tịch tỉnh đi rồi, lãnh đạo cả Huyện Bình ai nấy đều vui mừng.

Trong thời gian thị sát, chủ tịch tỉnh tuy là đưa ra rất nhiều ý kiến về sự phát triển kinh tế của huyện, nhưng về mặt tổng thể, chủ tịch tương đối hài lòng về sự phát triển kinh tế này, ít nhất thì cũng có được một đánh giá tốt, xác định điểm này rồi, các lãnh đạo huyện ủy của Huyện Bình đều thở phào nhẹ nhõm.

Chủ tịch tỉnh tiến hành thị sát tình hình phát triển kinh tế của huyện, đối với chính phủ huyện ủy của Huyện Bình mà nói, vừa là một cơ hội cực lớn, nhưng đồng thời cũng tồn tại một nguy cơ không nhỏ, mà bây giờ, mọi người đều đã xác định được một điểm, nguy hiểm của mình đã qua, và trước mắt mình đang bày ra một cơ hội rất lớn.

Cơ hội lớn này đã đặt trước mặt mình rồi, hơn nữa lãnh đạo cũng đã tiếp đón tốt rồi, vậy thì không cần phải nói nữa, mọi người chắc chắn phải cùng đi chúc mừng một bữa, quyết định này, sớm đã được các lãnh đạo huyện quyết định khi vừa mới tiễn chủ tịch tỉnh ra khỏi địa phận huyện rồi.

- Tiểu Vương, lát nữa gọi điện cho Anh Duệ, nói cậu ta tối nay ăn cơm, cậu ta phải có mặt.

Lúc sắp đi, Triệu Văn Đường lại dặn dò người thư ký Vương Hải Triệu của mình.

- Tôi biết rồi sếp.

Wang Hai Zhao liền gật đầu nói, không dám có chút qua loa.

Chính phủ huyện ủy đã nói, lần này phó chủ tịch thường vụ tỉnh Lý Trường Giang đột nhiên thay đổi hành trình quyết định đến Huyện Bình thị sát tình hình kinh tế thực ra là vì Trương Anh Duệ, còn Huyện Bình, chẳng qua chỉ là ăn theo thôi, đừng để mình... Haha, điều này trong lòng ai cũng rõ.

Cách nói này không tránh khỏi có phần hơi vớ vẩn, Trương Anh Duệ chẳng qua chỉ là một thương nhân nhỏ tài sát không quá trăm vạn, có tư cách gì, có năng lực đức độ gì mà đề đường đường là phó chủ tịch thường vụ tỉnh đích thân đến thăm như thế? Nhưng người nói truyền những lời đồn này ai cũng nói rất chắc chắn, giống như bọn họ đã chứng kiến tất cả vậy.

Tuy nhiên mọi người liên tưởng đến tất cả mọi chuyện, thì trong lòng cũng có chút phán đoán, cho dù chủ tịch tỉnh Lý lần này đột nhiên quyết định đến Huyện Bình thị sát, nếu không phải hoàn toàn là vì Trương Anh Duệ thì chắc chắn cũng có một phần vì lý do đó, còn việc chủ tịch tỉnh vì sao muốn “hàng đỡ” Trương Anh Duệ, thì không phải là chuyện ai cũng có thể biết được.

Nghĩ đến việc sau lưng Trương Anh Duệ có một sếp lớn như vậy, Triệu Văn Đường không dám thất lễ, Vương Hải Triệu tất nhiên lại càng không dám rồi.

Bạn đang đọc truyện *Quyền Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 108: Đùng Cản Chân Anh Duệ

Đùng cản chân Anh Duệ

- Chủ nhiệm Trương đêm nay liên hoan, lãnh đạo đã trịnh trọng dặn dò tôi nhất định là phải thông báo đến ngài, ngàn vạn lần không được chậm trễ, nếu không ông ấy sẽ đánh mông tôi đấy... ngài phải nể mặt tôi chứ.

Wang Hai Zhao nói đùa với Trương Anh Duệ.

Thân phận của Trương Anh Duệ bây giờ khác trước, là tâm phúc của tỉnh trưởng thì đương nhiên chế độ đãi ngộ cũng sẽ khác trước kia, Vương Hải Triệu nói lời này ý chỉ ông chủ mình muốn mượn sức Trương Anh Duệ.

- Hải Triệu nói lời này hơi quá rồi nha.

Trương Anh Duệ cũng cười nói:

- Chẳng dấu gì ông, từ sau bữa trưa bí thư đã nói cho tôi biết, đến giờ tôi còn chưa ăn cơm, để dành cái bụng đến tối nay ăn một bữa thật no.

Nghe Trương Anh Duệ nói vậy, Vương Anh Triệu thờ phào nhẹ nhõm, nếu Trương Anh Duệ đã xác định là không muốn thì sẽ không lo lãnh đạo không tha bỏ câu, chính hắn đã là xong mọi chuyện:

- Đúng rồi, Anh Duệ tối nay tụ họp, cậu cũng có thể mời bạn đến.

Tối nay tụ họp không phải thuần túy chỉ là buổi liên hoan của các lãnh đạo huyện ủy hay sao? Sao lại có thể dẫn thêm người tới được? Trương Anh Duệ suy nghĩ một lát rồi hiểu ra ngay, đây chính là muốn lấy lòng mình mà. Lúc này hắn cười nói:

- Hay lắm, nếu lãnh đạo đã có lời như vậy, tôi cũng không phải khách sáo nữa rồi.

- Ngần vạ lần không nên khách sáo!

Hai người lại cười trong điện thoại. Cơ hội ăn cơm không mất tiền này có kẻ ngốc mới không đi... Đối với Trương Anh Duệ mà nói, có hai người thích họp, một người là Bạch Tuyết chuyện đến chào hỏi quan khách không thể thiếu cô, các lãnh đạo đã quen mặt cô mời cô đi tóm lại là một chuyện tốt. Người còn lại chính là cha mình, Trương Anh Duệ luôn có cảm giác mình phải làm được điều gì đó...

Lúc 6h30 tối, mỗi bộ phận của chính quyền huyện ủy có một người đã đến đông đủ, sảnh của nhà khách huyện đã ồn ào, huyên náo khác thường.

Trước kia ngoài buổi liên hoan tết âm lịch của huyện ủy ra thì ít có buổi tụ họp mà nhiều lãnh đạo cùng ăn cơm như thế này, hôm nay đúng là đại tiệc, không như vậy thì làm sao mà thấy được chính quyền tỉnh ủy lo cho sự phát triển của huyện như thế nào, thành tích này hoàn toàn là sự đồng tâm hiệp lực của các đồng nghiệp.

Lúc chiều khi nhận được thông báo của huyện ủy nhà khách đã phải chuẩn bị kỹ càng, hôm nay không những bàn chuyện buôn bán, làm ăn ở nhà khách mà khách cũng toàn người sang trọng đây cũng là chuyện thường tình ở huyện ủy nếu xuất hiện những nhân vật không cho phép đến thì còn ra gì nữa.

Ngoài Huyện trưởng kiêm bí thư huyện ủy Triệu Văn Đường ra thì tất cả mọi người đều tin là có sự tán thành của Phó tỉnh trưởng, rồi thư kí Triệu thay mặt sự tồn tại chói lọi của ba người này mấy ngày hôm nay đều làm cho người ta không dám có thành kiến với Trương Anh Duệ nữa, mọi người đều hiểu có vinh quang ấy đều phải vấp lấy người thanh niên này.

Những người này đối đáp rất tự nhiên với Trương Anh Duệ còn có vẻ hơi hạn chế với Trương Đức Vĩ, đối với ông mà nói thì cũng không thể chạm được đến nhân vật gọi là Trần Trường, những người này đều là lãnh đạo của huyện ông cũng không biết phải đi ra chỗ nào mới thích hợp đây.

- Trương ca, anh không cần căng thẳng cứ thả lỏng đi đã.

Thấy Trương Đức Vĩ có vẻ căng thẳng Bạch Tuyết túm nhẹ lấy góc áo ông ta nói:

- Anh xem, tất cả mọi người ở đây đều cảm ơn Anh Duệ, bọn họ đều vui mừng như thế hoàn toàn cũng vì Anh Duệ.

Nghe thấy Bạch Tuyết nói vậy, Trương Đức Vĩ cũng thả lỏng một chút nhưng Bạch Tuyết lại nói làm cho ông ta phải tò mò:

- Các lãnh đạo trong huyện đều cảm ơn Anh Duệ? Vì sao vậy?

Đến giờ Trương Đức Vĩ vẫn còn đang đắm chìm hồi lúc trưa ở nhà Phó tỉnh trưởng, đến nỗi ngoài ông ấy ra thì ai nói gì Trương Đức Vĩ cũng đều không nhớ:

- Ngồi ăn trước cả Tỉnh ủy thường vụ, Phó thị trưởng, công ty của hắn mà nhỏ sao? Trời ơi, Trương gia phải tu luyện mấy đời mới được?

Trong lòng thầm tính toán, mai phải đi thấp hương phẩm mộ tổ tiên, hóa vàng mã để cảm tạ các ngài. Trương Đức Vĩ nghĩ như vậy và dự định xem phải đi tìm phần mộ tổ tiên nhà mình, liệu có phải mình đã coi nhẹ hương khói rồi không.

Phản ứng của Trương Đức Vĩ khiến Bạch Tuyết dở khóc, dở cười cô nói thầm với ông ta:

- Anh còn không nhìn ra sao, hôm nay Phó tỉnh trưởng đến huyện chúng ta đều là hướng về Anh Duệ... Mọi người ở đây đều cảm ơn Anh Duệ cho Phó tỉnh trưởng rạng rỡ mặt mày.

- Phó tỉnh trưởng Lý xuống đây là vì Anh Duệ ư?

Lời này như tiếng sét đánh giữa trời quang, đã hù dọa Trương Đức Vĩ, quên cả căng thẳng, run rẩy hỏi Bạch Tuyết:

- Đại mọi, lời này không thể nói lung tung được, chúng ta chỉ là dân chúng bình thường, làm sao có thể quen những nhân vật như Tỉnh trưởng thế này...

- Vì sao Anh Duệ quen biết Tỉnh trưởng thì em không biết, nhưng em hỏi anh, vốn dĩ Phó tỉnh trưởng không có kế hoạch đến huyện ta để thị sát, hơn nữa ông ta còn nói, ngoài công ty chúng ta ra ông ta đến huyện không quá 3 tiếng đồng hồ, lúc trước Anh Duệ đã chờ 20 phút, thị sát công ty chúng ta và nghe lãnh đạo báo cáo mất một tiếng, huynh tính đi, còn hai giờ thì Thị trưởng Lý sẽ thị sát cái gì?

Nói đến đây Bạch Tuyết hít một hơi thật sâu, nói nhanh với Đức Vĩ:

- Anh tính đi có phải là vì đạo lý này không?

Chuyện này... chuyện này nghe thì cũng có vẻ đúng như thế... Trương Đức Vĩ có vẻ tin nhìn Bạch Tuyết với vẻ đầy kinh hãi, không dám tin:

- Con trai mình quen được Tỉnh trưởng khi nào vậy?

Thấy Trương Đức Vĩ không hề căng thẳng, Bạch Tuyết mỉm cười:

- Cho nên, anh Trương à, lúc này những lãnh đạo đều đang nhìn chúng ta... Anh Duệ đang ở gần Tỉnh trưởng, anh ngàn vạn lần cũng đừng cản chân Anh Duệ

- Đừng cản Anh Duệ.

Những lời này giống như có ma lực thần kì, vốn dĩ Trương Đức Vĩ hơi vội vàng nhưng nghe thấy câu này lạnh cả sống lưng, lúc trước hai tay run rẩy thì giờ lại không run lên nữa.

Bạn đang đọc truyện *Quyền Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 109: Anh Cũng Không Cần Giúp

Lúc Bạch Tuyết khuyên Trương Đức Vĩ không cần vội vàng thì Thư kí Triệu Văn Đường đang lôi Trương Anh Duệ nói thầm gì đó, họ đang nói chuyện khá thân mật cách xa mọi người một chút. Phải tôn trọng lãnh đạo, mọi người đều muốn biết thư kí Triệu và Anh Duệ đang nói gì với nhau.

- Anh Duệ, tầm danh thiếp này...

Danh thiếp không phải là vấn đề chủ yếu, vấn đề là người đưa danh thiếp này cho Trương Anh Duệ, Triệu Văn Đường muốn biết hắn sẽ xử lý như thế nào, chớ nên thất lễ, nói không chừng đây lại là một thư kí nếu chuyện nhỏ nhỏ này mà đến tai lãnh đạo thì cũng đủ đất tội với họ, nếu xử lý chuyện này không tốt, có lẽ bọn họ sẽ không dám thế nào với Trương Anh Duệ, người bị tội có thể là bản thân bí thư huyện ủy, như vậy thì Triệu Văn Đường cũng khó tránh khỏi trách nhiệm.

Trương Anh Duệ nghe thấy, hiểu ý liền gật đầu:

- Không ngờ lại về tình gấp gáp như vậy, cũng không có cơ hội hỏi thăm thư kí và Vương Biên một chút, đợi xong chuyện này thì mọi người ngồi lại một chút.

- Tôi sẽ nói qua chuyện này với Đại lãnh đạo, nếu không sẽ thất lễ, bí thư ngài cứ yên tâm đi.

Triệu Văn Đường hiểu ý liền gật đầu, thở phào nhẹ nhõm, vốn dĩ ông ta còn tưởng Trương Anh Duệ không đủ kinh nghiệm đón tiếp trong quan trường mà xem nhẹ chuyện này, nếu quả thực đã quên thì nó sẽ nghiêm trọng nhưng bây giờ Triệu Văn Đường đã yên tâm được rồi.

Vừa yên tâm đồng thời Triệu Văn Đường cũng hâm mộ Trương Anh Duệ hơn, ông ta vẫn thực sự khó hiểu rằng tiểu tử này rốt cục đã may mắn thế nào mà quen biết được Phó tỉnh trưởng.

Tỉnh ủy kiêm cả Phó thường vụ tỉnh trưởng, đường đường là lãnh đạo cấp phó là nhân vật ngồi trên, khoảng cách chỉ trong một vòng. Trương Anh Duệ chẳng qua chỉ là một cái rễ cỏ nhỏ nhoi, một tiểu nhân vật làm sao mà lại lọt được vào mắt xanh của Phó tỉnh trưởng Lý được cơ chứ.

Vốn dĩ Triệu Văn Đường cũng biết rõ đây không phải là vấn đề mình có thể hỏi, trong lòng cũng bức bối, khó chịu cả nửa ngày, rốt cục thì ông ta vẫn phải kìm nén sự tò mò:

- Anh Duệ có một vấn đề hơi mạo phạm, nếu không trả lời cũng được... cậu và Phó tỉnh trưởng có quan hệ gì sao?

Lo lắng xem rốt cục mình và Phó tỉnh trưởng Lý đã xảy ra chuyện gì? Trương Anh Duệ đã sớm biết ông ta sẽ hỏi vấn đề này. Trương Anh Duệ cười, nhìn xung quanh có vẻ vội vàng.

Quả nhiên, hành động này đã làm ảnh hưởng đến Triệu Văn Đường, ông ta cũng vội vàng nhìn ra xung quanh trong lòng tràn đầy hưng phấn tin rằng hắn sẽ nói với mình.

Suy nghĩ này của Triệu Văn Đường đã hồn nhiên không ý thức được rằng mình đã bị Trương Anh Duệ dẫn dắt.

- Phó tỉnh trưởng họ Lý.

- Àm, âm! ! !

Triệu Văn Đường nháy mắt liên tục tiếng sấm không ngừng vang lên trong đầu.

Những lời này nếu nói ở ngày thường thậm chí sẽ bị người ta chửi, mà nó chứ ai mà chẳng biết, Phó tỉnh trưởng Lý không phải họ Lý thì họ Vương, họ Trương chắc? Còn lúc này có thể Triệu Văn Đường hiểu trong cái nháy mắt của Trương Anh Duệ muốn nói gì:

- Phó tỉnh trưởng Lý là người của Lý gia.

Người của Lý gia!

Đã hiểu, hoàn toàn đã hiểu!

Ngay lập tức, Triệu Văn Đường nghĩ đến tầng một, đêm khuya, lại nhìn ánh mắt của Trương Anh Duệ mà vô cùng khiếp sợ, thậm chí là hoảng sợ:

- Tên tiểu tử này, rốt cục quan hệ của tên tiểu tử này với tiểu công chúa Lý gia kia đã tiến triển đến mức nào rồi, mà nhà bọn họ đảm nhiệm trong thường vụ tỉnh ủy lại có thể giữ thể diện cho Trương Anh Duệ.

Không thể tin được, không dám tin!

Có thể về mặt bình thân của Trương Anh Duệ đã sớm nói cho ông ta biết chuyện gì đã xảy ra, chỉ là bản thân ông ta không ngờ mà thôi chứ ta thì chẳng có quan hệ gì.

Nói đến đây Triệu Văn Đường cũng hiểu được rằng hắn đã hết lòng quan tâm giúp đỡ, nếu mình lại hỏi về vấn đề kia thì không phải là mình đã không biết tốt xấu hay sao.

Hít một hơi thật sâu, cố gắng bình tĩnh trở lại, không để chuyện này làm kinh hãi, run rẩy, Triệu Văn Đường cố gắng tươi cười:

- Anh Duệ à! Lần này may mà có cậu.

Trong khoảnh vô hình Triệu Văn Đường còn thấy vị trí của mình còn thấp hơn Trương Anh Duệ.

Trương Anh Duệ cũng không ngờ Triệu Văn Đường lại co đuôi được như vậy, im lặng một chút rồi vội vàng nói:

- Thưa quý Triệu, sao ngài lại nói thế? Nếu không có sự giúp đỡ của ngài làm sao công ty Hồng Hòa được như vậy? chuyện khác tôi không dám nói nhưng về sau cần giúp đỡ gì, ngài cứ nói.

Đối với sự biến hóa của Triệu Văn Đường, Trương Anh Duệ cũng cố gắng thích ứng.

Có câu nói này của Trương Anh Duệ, Triệu Văn Đường vô cùng mừng rỡ, gật đầu liên tục:

- Dù có chỗ dựa vững chắc trong chốn quan trường chỉ cần mình không làm sai nguyên tắc thì ai dám động đến mình? Chỉ cần cùng quan hệ tốt cùng Anh Duệ thì vô cùng vững chắc rồi.

Còn sau này có ở cùng với Trương Anh Duệ thì Triệu Văn Đường cũng sớm đã có chủ ý bày đặt nhất tôn đại thần bất kính như vậy rồi, người còn muốn gì nữa?

Thật là thâm thương cho Triệu Văn Đường, hoàn toàn không biết Trương Anh Duệ chẳng qua chỉ ra oai như vậy thôi.

Có cả một tầng lo lắng, lúc Triệu Văn Đường lo lắng rất nhiều đã toàn tâm toàn ý làm cho Trương Anh Duệ lo lắng.

Làm cho Trương Anh Duệ lo lắng chính là làm cho mình lo lắng, điều này Triệu Văn Đường đã rất rõ.

- Đúng rồi Anh Duệ, công ty của cậu nếu có thể thì cho bố mẹ cậu tiếp nhận cổ phần của cậu đi.

Triệu Văn Đường suy nghĩ một chút rồi nói khẽ với Trương Anh Duệ.

- Há?

Trương Anh Duệ nhíu mày, tuy trong lòng cũng có dự tính nhưng chưa dám quyết định, chuyện này cũng không tránh khỏi sự khấn trương?

- Hiện nay đang có đề xướng cán bộ trẻ hóa, chuyên môn hóa, đem tuổi trẻ khơi mào Đại Lương, chúng ta nhất định phải theo sát từng bước chỉ thị của Trung ương, tích cực quán triệt chủ trương cán bộ trẻ, cậu đúng là phù hợp trong thời gia trẻ hóa cán bộ này, trong đại hội đại biểu toàn quốc, đừng bỏ phí, huyện ủy đã có sắp xếp cho công tác của cậu.

Triệu Văn Đường nghiêm túc nói thẳng vấn đề này.

Đã có quyết định rồi sao? Trương Anh Duệ nao nao, liền cười nói:

- Thưa kìa Triệu, sau này lúc Anh Duệ có chuyện tìm đến ngài, ngàn vạn lần ngài cũng phải giúp.

Bạn đang đọc truyện *Quyền Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 110: Đường Tắt Khác

- Tìm tôi giúp đỡ?

Trương Anh Duệ nói câu này khiến cho Triệu Văn Đường mừng rỡ! chỉ sợ người không tìm đến ta chứ không sợ người tìm ta. Triệu Văn Đường gật đầu liên tục nói:

- Có gì đâu, mặc kệ dù là chuyện gì cậu cứ trực tiếp tìm tôi.

Câu này cũng chẳng khác gì con bài chưa lật.

Mọi người đều hiểu một đạo lý, có người làm phiền mới là chuyện tốt, nếu không có ai đến làm phiền thì người đó không phải là người nữa, nhất là Trương Anh Duệ có không biết bao nhiêu người muốn hô hào làm việc cho hắn, Trương Anh Duệ mà tìm đến mình thì đúng là vận may rồi.

Trương Anh Duệ cười cười, nhìn xung quanh thấy có không ít cặp mắt đang chăm chăm vào mình, hắn nói khẽ với Triệu Văn Đường:

- Bí thư, ông nhìn mọi người kia...

Triệu Văn Đường nhìn lướt qua rồi tỉnh lại, thấy mình đang phạm sai lầm ở chỗ nào mà khiến nhiều người tức giận... bây giờ Trương Anh Duệ như Đường Tăng trong mắt Hồng Hải Nhi mà Triệu Văn Đường lại là ông chủ, theo lẽ thường thì ăn trước khối thịt này cũng không vấn đề gì, có người không có cơ hội ăn thịt Đường Tăng.

Dù cho mình là bí thư huyện ủy nhưng nếu đắc tội với các đồng僚 thì bọn họ ắt sẽ quyết tâm hạ tiền đồ của mình, Triệu Văn Đường gật đầu cười khổ, gật đầu nói với Trương Anh Duệ đầy cảm kích:

- Anh Duệ, cảm ơn cậu.

Ông ta nói xong không đợi Trương Anh Duệ kịp nói gì liền chủ động đứng dậy, lớn tiếng nói:

- Anh Duệ hôm nào đến nhà, đích thân chị dâu sẽ nấu cho cậu ăn, đầu bếp trong nhà khách này kém quá.

- Được, em sẽ đến làm phiền.

Trương Anh Duệ vội cười rồi trả lời.

Người này cuối cùng cũng đi, chờ cho ánh mắt của mọi người tản bớt, Triệu Văn Đường đứng dậy, tìm cho mình một cơ hội, ông ta nghĩ thầm trong lòng: coi như người thức thời. Vừa muốn sang bên Trương Anh Duệ không bước thêm nửa bước nữa lại dừng lại: Trong lòng nghĩ đến Trương Anh Duệ “Cho phép nha nội”, lời kéo tình cảm, chấp nói quan hệ cũng là đúng. Nếu như suy nghĩ đó, hành động đó là khó coi làm nhiều trò với đồng nghiệp... thì mọi người cũng không nhận được, sau này gặp nhau cũng thấy xấu mặt.

Trong lòng có băn khoăn, suy nghĩ lợi hại, có thể lúc nhất thời mọi người vẫn không khỏi dừng bước.

Trong lòng Trương Anh Duệ cũng có vẻ sốt ruột, nếu cứ như vậy thì mình đã đắc tội với cả một đám người, chuyện sau đó sẽ không dễ làm...

Một người to cao lơ đãng hiện lên trong mắt Trương Anh Duệ, thấy hình ảnh này mắt hắn sáng lên, đứng:

- Chính là anh ta rồi.

- Bạch đại ca! Bạch đại ca!

Trương Anh Duệ đứng lên theo Triệu Văn Đường, đưa tay ra đón tiếp.

Làm đội phó, đội cảnh sát giao thông huyện, xem như Bạch Băng hôm nay là quan chức thấp nhất có tư cách tham gia bữa tiệc ngày hôm nay, tối nay nơi này ngồi bao nhiêu người? dù sao buổi liên hoan tối nay cũng chỉ trong phạm vi nhỏ, cũng không phải buổi liên hoan cuối năm của huyện ủy.

Chỉ ít cũng có mấy chục ánh mắt chú ý đến Bạch Băng, anh ta cũng rất đỗi kinh ngạc hiển nhiên là lại bất ngờ khi Trương Anh Duệ lại là người đón tiếp mình.

Nhưng sau khi Trương Anh Duệ đón tiếp Bạch Băng, mọi người lại có chút thất vọng, có thể mọi người đang lý giải: Bạch Băng là em của Bạch Tuyết về phía đối tác thì Trương Anh Duệ đón tiếp cũng được dù sao người ta cũng có nhiều mối quan hệ, theo thân sơ thì hoàn toàn hợp lý.

Cách đó không xa Trương Đức Vĩ đang nói chuyện phiếm với Bạch Tuyết, nghe thấy những lời này của Trương Anh Duệ thì vẻ mặt ngạc nhiên vui mừng.

- Bạch đại ca.

Trương Anh Duệ gật đầu cười với Bạch Băng.

- Anh Duệ, cậu làm khá lắm.

Bạch Băng nhìn ánh mắt Trương Anh Duệ có vẻ phức tạp.

Lúc nhận được tin tham gia buổi tụ họp tối nay, Bạch Băng đã biết mấy tháng trước mình còn chiếu cố cho tên tiểu tử này, vậy mà giờ đã thành Tân quý của huyện rồi.

Trương Anh Duệ cũng đoán ra suy nghĩ của Bạch Băng, Trương Anh Duệ không để bụng cười nói:

- Bạch đại ca, chúng là là chỗ thân quen, đừng khách sáo, không hề biết được tiếp đón Bạch đại ca ở đây, dựa vào quan hệ của hai ta mong Bạch đại ca chỉ giáo.

- Có chuyện gì, anh cứ nói.

Trương Anh Duệ đã nói như thế, Bạch Băng cũng hiểu được hán đang hướng vào kinh nghiệm bao năm quan trường của mình, Bạch Băng cũng nghiêm túc nói khẽ với Trương Anh Duệ:

- Các khác thì không dám nói, nhưng Bạch đại ca của cậu đã ở lâu trong quan trường như vậy rồi nếu là chuyện nội bộ, cậu cứ việc hỏi.

- Em cũng không khách sáo với Bạch đại ca nữa.

Trương Anh Duệ gật đầu, thấp giọng hỏi Bạch Băng:

- Em muốn hỏi Bạch đại ca, ngoài cuộc thi của nhân viên công vụ ra, không có cách khác hay sao?

Vấn đề này Trương Anh Duệ suy di tính lại mà vẫn không lý giải được, không hiểu được, bất kể có thể nào cũng kiến định không đứng dậy.

Thì ra là chuyện này? Nghĩ đến tin mới nhất, Bạch Băng cười, hiểu ngay ý của Trương Anh Duệ, nói:

- Đương nhiên là có, hơn nữa còn nhiều cách là đằng khác, ví dụ như: chiến lược chiếm được sự ngưỡng mộ của lãnh đạo đó cũng được gọi là một chiêu, hay như cấp phó đã ngoài biên chế thì mình cũng có thể vào biên chế, hay là anh hùng nổi tiếng trong cả nước, thì cũng có thể vào được...

Nghe nói vậy thì hình như mình cũng có chút quan hệ, không đợi Bạch Băng nói xong, Trương Anh Duệ đã hỏi:

- Ngoài những cái đó, còn gì nữa không?

Thấy Trương Anh Duệ quan tâm như vậy, Bạch Băng cũng không vòng vo mà nhỏ giọng nói:

- Đúng, đây là tin mới nhất về cậu?

Trương Anh Duệ gật đầu:

- Dạ, bây giờ thư kí Triệu đang muốn em giải quyết vấn đề hành chính nhưng em chưa bao giờ tham gia cuộc thi nhân viên công chức, thì sao làm được? Nói trắng ra là em muốn được hưởng đãi ngộ, nghe nói là mới được thăng lên phó còn chưa có thông báo... Trong đại biểu nhân dân toàn quốc có chức vụ này, không muốn làm cũng không nỡ.

Chương 111: Lối Làm Quan Khó Như Lên Núi Hoa Sơn

Vốn dĩ chuyện này là như vậy. Nghe thấy Trương Anh Duệ nói những lời này, Bạch Băng có để ý đến những tin tức nhỏ trong nội bộ để cho vị này “Cho phép nha nội” trong lòng không để ý gì nữa.

Điểm này thì hiểu rồi, Bạch Băng vui mừng, vấn đề này có thể hỏi mình, Trương Anh Duệ đã trở thành người thân cận, đối với mình mà nói thì hiển nhiên đó là tin tốt lành, Bạch

Chìm nổi trong quan trường đã mấy chục năm. Yêu cầu của Bạch Băng cũng không còn cao, chỉ cần mình có thể làm tốt công tác đãi ngộ và phụng dưỡng người già về hưu thì có thể vào biên chế được, thế là thỏa mãn. Tâm nguyện thứ nhất Bạch Băng đã bỏ bây giờ chỉ cần làm tốt thì hoàn toàn không có vấn đề gì.

- Cuộc thi công chức quan trọng nhất là cái gì hả?

Bạch Băng ho nhẹ một tiếng rồi nghiêm túc hỏi.

- Là cái gì?

- Chủ nhiệm khoa thi.

- ừ?

Về mặt của Trương Anh Duệ có vẻ mê mẩn, chủ nhiệm khoa thi là có ý gì đây?

Bạch Băng rất hài lòng với phản ứng của Trương Anh Duệ:

- Muốn làm trong hệ thống nhân viên công chức thì tất nhiên phải thông qua cuộc thi sát hạch của chủ nhiệm khoa.

Trương Anh Duệ gật đầu nhưng vẫn có chút mê mẩn. Đứng vậy từ chức chủ nhiệm khoa trở xuống đều phải thông qua cuộc thi, có thể chỉ cần tham gia cuộc thi nhân viên công vụ không làm chức chủ nhiệm khoa sao?

Dường như những lời này không có bất cứ vấn đề gì, như vậy có nghĩa là...

- Có thể những lời này trái với sự lý giải, ngoài chức vụ chủ nhiệm khoa cũng không cần thi. Anh Duệ cậu hãy vào đại hội đại biểu nhân dân toàn quốc đã, vào đó không cần thi, tất cả đều là tuyển cử.

- Đại hội đại biểu nhân dân toàn quốc ủy viên đại biểu nhân dân cấp huyện, theo như quyền hiện tại thì thường ủy đại biểu nhân dân toàn quốc có quyền đến cấp huyện, sắp xếp phó chủ nhiệm ủy ban, được hưởng chế độ đãi ngộ nhưng cũng chỉ là phụ cấp mà thôi, không là gì cả. Có lẽ người trong phó ban chủ nhiệm thi phải có môn phụ sẽ được hưởng phụ cấp theo quy định rõ ràng trong văn bản, phó chủ nhiệm của đại biểu nhân dân cấp huyện đứng ra lo liệu được hưởng đãi ngộ nhưng không phải tham gia cuộc thi công chức, cho nên trước mắt cậu không cần tham gia cuộc thi này cũng không có gì là trái với quy định của địa phương cả.

Bạch Băng mỉm cười khi thấy Trương Anh Duệ hỏi.

- Há?

Trương Anh Duệ ngần cả người, bỗng hiểu ra, không ngờ chuyện lại như vậy? lúc trước mình còn lo lắng vô ích. Tuy Bạch Băng nói thế nhưng Trương Anh Duệ vẫn có điều còn nghi vấn trong lòng:

- Nếu có thể chạy chọt được thì những lãnh đạo sẽ sắp xếp cho con cháu họ vào thì làm sao? Nếu tất cả mọi người ai cũng làm như vậy thì chẳng phải sẽ lộn xộn lắm sao?

Thấy Trương Anh Duệ hỏi có vẻ ngây thơ, Bạch Băng cũng không nhịn được liền cười ha ha:

- Đương nhiên là vấn đề này cũng đáng lo, theo quy định một huyện chỉ có một chức thường ủy đại hội, nếu lãnh đạo muốn đề bạt người vào đại biểu nhân dân thì phải đưa ra thường ủy ban bạc thì mới được thông qua. Đây cũng là truyền thống lãnh đạo của đất nước, nếu có người không đồng ý nảy sinh mâu thuẫn thì không biết đôi phương còn có thể ở trên ghế mình được bao lâu nữa.

- Lúc trước thư kí Triệu còn muốn cất nhắc cậu vào công tác ban chủ nhiệm, cũng chính là ngồi trên ghế phó chủ nhiệm, vì thời gian còn dài nên chưa thông qua.

Thì ra là như thế!

Nói hết như vậy là hiểu rồi, Bạch Băng là cấp dưới nói Trương Anh Duệ cũng đã hiểu rồi, hần nói với Bạch Băng:

- Lần này huyện chúng ta có thể đồng ý nhanh như vậy, cả lãnh đạo cũng thế, xem thể diện của Phó tỉnh trưởng Lý thế nào?

Bạch Băng mỉm cười gật đầu:

- Nói nhảm, nếu không phải là nể vị tỉnh ủy thường vụ Lý Trường Giang, thì Phó tỉnh trưởng còn lâu mới đồng ý? Bí thư thị ủy có tán thành không? Cũng chỉ là cấp bậc nhỏ nhoi đối với bí thư thị ủy mà nói không đáng vào đâu cả, nếu không ông ta đã không đồng ý?

Hiểu rồi! Trương Anh Duệ hít một hơi thật sâu:

- Tuy bây giờ vẫn chưa biết vì cái gì mà phó tỉnh trưởng Lý lại giúp mình nhưng dù bất kể có thể nào thì mình cũng nợ Lý gia.

Cũng không phải là Trương Anh Duệ không tham gia cuộc thi công chức, có thể mỗi lần thi viết thì qua nhưng còn phỏng vấn... sau khi hiểu rồi hần cũng không nghĩ nhiều nữa.

- Anh Bạch có lon trà ngon, hôm nào em sẽ mang qua chỗ anh và chị Bạch nhé.

Trương Anh Duệ cố gắng kìm chế cơn sóng đang dậy trong lòng, trịnh trọng nói với Bạch Băng:

Lần này có Bạch Băng giải thích, Trương Anh Duệ đã hoàn toàn không còn lo lắng gì nữa: “mình phải cân nhắc lại hết thấy cũng là hợp lý, sau này dù có người lật lại nợ cũ thì cũng không có gì là không đảm nhận được”.

- Được, tôi nghe em tôi nói, chỗ cậu có không ít đồ tốt.

Bạch Băng mỉm cười gật đầu, rồi nhìn xung quanh nói nhỏ với Trương Anh Duệ:

- Căn cứ vào tin tức tôi có được thì chức của cậu cũng bị trao cho cấp dưới, nếu không có gì bất ngờ xảy ra thì sẽ là cho phó trưởng thôn Trần Trường.

Bạn đang đọc truyện *Quyền Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 112: Phó Trần Trường

Nói xong câu đó Bạch Băng liền đứng lên đi mất.

Bản thân ông ta và Trương Anh Duệ đã nói chuyện đủ lâu, nếu cứ tiếp tục tán gẫu thì e sẽ đắc tội với nhiều người...

Không thấy những người bên kia nhìn sang bên này đều đang dò lên rồi sao?

Bạch băng lặng lẽ dời đi, Trương Anh Duệ vẫn ngồi đó trầm tư, lời nói của ông ta làm gọn sóng trong lòng Trương Anh Duệ. Tuy lúc trước Triệu Văn Đường đã mấy lần ám chỉ nhưng Trương Anh Duệ không nghĩ là nó to tát đến vậy, có thể bây giờ tin nhỏ này của Bạch Băng đã khiến hần không thể cho rằng nó không quan trọng:

- Mơ hồ, mình lại muốn trở thành lãnh đạo sao? Mình vẫn là lãnh đạo dưới thị trấn cơ mà? Mẹ kiếp thật là...

Tối nay, tất cả mọi người đều vui vẻ mà về, Trương Đức Vĩ là trai nhà nông mà cũng bị người ta mời rượu cho say như chết...

Sự việc quả nhiên như lời Bạch Băng nói, nửa tháng sau Trương Anh Duệ cũng phải trao quyền cho cấp dưới, tin đã bắt đầu lan truyền đến làng quê và thị trấn.

Lúc Bạch Tuyết nói tin này cho Trương Đức Vĩ, ông ta còn tưởng Bạch Tuyết đang nói đùa, xua tay liên tục:

- Đại muội, chuyện khác có thể đùa được chứ chuyện này không đùa được đâu?

- Sao lại đùa, bây giờ Trương Anh Duệ được đối xử như cấp phó, qua hệ của hần và phó tỉnh trưởng Lý thì ai dám để cho hần đại biểu nhân dân phụ

trách phụng dưỡng người già, ngại yên tâm đi, nếu không có gì thay đổi thì lâu nhất cũng chỉ tháng nữa, nhất định Anh Duệ sẽ bị xuống cấp.

Bạch Tuyết nói với về tự tin.

Một tuần trước Vương Hải Triều đã mang thẻ công tác tới cho Trương Anh Duệ, thấy trên thẻ công tác viết gì đó, hấn cố gắng giữ bình tĩnh nhưng có suy tính thiệt hơn, rốt cục Trương Anh Duệ cũng thở phào nhẹ nhõm:

- Lần này bố đã trải qua cấp Tiểu Kiên bộ rồi.

Môn phụ, đó là cơ chế của một cán bộ, cấp bậc này so với vô số thể chế khác mà nói chỉ là đi trước mức khởi điểm, đừng thấy là chủ nhiệm khoa thì cho rằng cao hơn một bậc so với môn phụ, có thể ai cũng biết, người chủ nhiệm khoa dù cấp bậc có cao thế nào thì cũng chỉ là một thành viên trong khoa mà thôi, chứ còn thực quyền e rằng còn thấp hơn cả môn phụ, người ta cũng là lãnh đạo nói lời giữ lời, dù người ta có nói khiến người khác không vui cũng phải lắng nghe.

Lời này đã gài đúng chỗ ngựa trong lòng Trương Đức Vĩ, ông ta như được mở cờ trong bụng.

Con trai mình cũng đang là cán bộ quốc gia, trong tay cầm tiền trợ cấp cho vùng hạn hán, lũ lụt, đối với tiền đồ của con trai mà nói Trương Đức Vĩ rất vừa lòng, đến độ không còn gì thỏa mãn hơn nữa. Nhưng ông ta vẫn có một băn khoăn:

- Đây cũng là chuyện tốt, con trai có thể chuyển cổ phần công ty cho mẹ, làm sao phải đến làng quê và thị trấn làm gì? Làm việc trong huyện không phải rất tốt đó sao?

Mấy ngày trước còn dặn dò Trương Anh Duệ hãy chuyển cổ phần công ty cho bố, mẹ nhưng chỉ là biện pháp trước mắt thôi, chưa nói trắng ra là tiền ở trong tay bố mẹ mình hay mình thì cũng có gì khác nhau? Lúc mình cần tiêu chẳng lẽ bố mẹ lại không cho hay sao?

Có thể không ai nói ra nhưng quan chức cấm buôn bán như vậy, trước khi thành quan chức thì đã là thương nhân rồi, còn có thể làm cho người nhà phá sản được sao? Đây cũng là đạo lý của người làm qua cưới vợ, pháp luật đã quy định cấm con của quan chức buôn bán, chứ không cấm cưới vợ là một người đi buôn.

Nghĩ đến đây, Bạch Tuyết lắc đầu mỉm cười:

- Đây không phải là quy định của nước ta sao? Làm quan thì không được buôn bán, nếu không sẽ rất lộn xộn, Anh Duệ không chuyển cổ phần công ty cho anh thì còn có cách khác sao? Đến lỗi Anh Duệ vì cái gì mà đi vắng không có mặt trong huyện cũng dễ lý giải, ở quê và thị trấn đã có thành tích dễ dàng, lúc đó sẽ càng tăng nhanh hơn.

- Vậy hả?

Trương Đức Vĩ nghĩ ngợi, gật đầu, không được vui cho lắm:

- Nếu nói như vậy, thì công tác vẫn tốt, nếu là chúng ta công tác thì sẽ còn tốt hơn.

Đối với Trương Đức Vĩ mà nói, con trai mình đang làm lãnh đạo công tác ở nơi cũng không tồi, nếu không nhàn thì sẽ nhanh chóng được đề bạt. Hơn nữa Trương Đức Vĩ đã có sự tính toán của mình, nếu con trai mình được lên làm lãnh đạo nữa thì chẳng phải mình sẽ càng nở mày nở mặt hay sao?

- Việc này cũng khó mà nói được nhưng nó có cơ hội?

Bạch Tuyết cười lắc đầu, trong lòng cũng buồn ngủi, mấy tháng trước tên tiểu tử này còn suýt nữa bị bọn xã hội đen đánh chết không ngờ giờ đã làm lãnh đạo, nếu con gái mình có thể theo anh ta... Bạch Tuyết cũng chưa chú ý đến, muốn làm mối Trương Anh Duệ cho con gái mình, ý tưởng này đã là lần thứ 3 rồi.

Hai người đang nói chuyện thì Trương Anh Duệ dừng lại trong cửa hàng.

Một tiếng đồng hồ, Vương Hải Triều gọi điện cho Trương Anh Duệ, nói là có chuyện muốn bàn với hấn, lúc đó Bạch Tuyết đã nói với Trương Đức Vĩ đại khái là huyện đã có ý dùng Trương Anh Duệ, bây giờ thấy hấn trở về, sao Trương Đức Vĩ không vội cho được?

Không chỉ Trương Đức Vĩ khẩn trương mà ngay cả Bạch Tuyết cũng vậy.

- Anh Duệ, Thư kí Triệu gọi cậu qua có chuyện gì vậy? Có phải chuyện cậu bị xuống không!

Trương Đức Vĩ bước nhanh về phía trước, ân cần hỏi han.

- ừ, định xuống.

Trương Anh Duệ gật đầu.

- thư kí Triệu nói thế nào?

Trương Đức Vĩ thân thiết.

- đến Phó Trần Trường.

Trương Anh Duệ vui mừng.

- Phó Trần Trường?

Không đợi Trương Đức Vĩ nói gì, Bạch Tuyết nhú mày:

- Không phải phó thường vụ sao?

- Không phải.

Trương Anh Duệ lắc đầu.

Nghe thấy Trương Anh Duệ nói Phó Trần Trường, Bạch Tuyết nhú mày suy nghĩ, hỏi:

- Vậy cậu quản lý khối công tác nào?

- Phân công quản lý Pháp luật, tuyên truyền, đất đai, công thương, điện lực, công tác thống kê, văn hóa giáo dục, vệ sinh, xây dựng nông thôn mới, đoàn hát đảng ủy, Phó Trần Trường xếp thứ hai.

Trương Anh Duệ cười nói, đối với sự phân công này hẳn không có bất mãn gì, tuy không được vào bên kinh tế nhưng đây cũng là miếng thịt béo bở.

- Vậy hả?

Nghe thấy sự phân công quản lý của Trương Anh Duệ, Bạch Tuyết cuối cùng cũng hài lòng.

Bạn đang đọc truyện *Quyền Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 113: Chúc Mừng

Xếp hạng Phó Trần Trường thứ 2, công tác trong các lĩnh vực: quản lý pháp luật, tuyên truyền, đất đai, thống kê, văn hóa giáo dục, vệ sinh, xây dựng nông thôn mới. Dù có công tác trong các ngành nào đi nữa thì Trương Anh Duệ cũng là một viên quan mới, được ưu đãi như vậy, mọi người cũng không có lý gì mà không hài lòng.

Nhưng quản lý những việc này thì phải cố gắng nhiều, các chuyện xảy ra ví dụ như: điện lực, mọi người đều biết đây là miếng thịt béo bở ai lại rừ bỏ, hệ thống điện lực ở cơ sở mà có vấn đề gì thì lãnh đạo phải chịu trách nhiệm.

- ừ, tin tức đúng là khó nói nhưng Phó Trần Trường là tiêu biểu rồi.

Trương Anh Duệ cười nói:

- Cũng phải, người kia chẳng hay ho gì.

- Bị chụp là nhân vật tiêu biểu?

Bạch Tuyết cau mày nghĩ ngợi, bỗng nhón mày nói:

- Nói như vậy thì đúng là lần này cậu đi trên rồi?

- Đúng vậy, chúng ta đúng rồi, thật đấy?

Trương Đức Vĩ nghe thấy Bạch Tuyết nói như vậy cũng cười híp cả mắt lên, rồi lại giương to con mắt không dám tin, miệng lắp bắp:

- Đây là sự thực ư? Con trai quay về làm quan làm tổ tổng rạng rỡ thật sao?

- Thật, vạn sự ở mấy ngày hôm nay.

Trương Anh Duệ cười nói.

- Quá tốt rồi, quá tốt rồi!

Nghe thất tin này Trương Đức Vĩ cười toét miệng:

- Đưa con trai này có tiền đồ rồi.

- Sau khi cậu xuống huyện bên đại hội đại biểu nhân dân toàn quốc họ sắp xếp như thế nào?

Bạch Tuyết liền phát hiện ran gay chỗ không ổn trong công tác của Trương Anh Duệ.

- Trở về như cũ, vẫn là giúp thư kí Triệu phân công công tác của ủy ban, pháp luật của phó chủ nhiệm. chuyện này Thư kí Triệu đã cố gắng xin lỗi, ông ta cũng không có cách gì, lúc trước mọi người thương lượng chuyện của em đều đồng ý sắp xếp môn học phụ cho em không để em vào đại hội đại biểu nhân dân toàn quốc bắt ta Nhâm Tam được.

Trương Anh Duệ nói không có về gì là tiếc nuối mà đầy mồm nguyện.

- Như thế theo lẽ thường thì còn có chút không yên tâm, nếu cậu làm Phó Trần Trường lại đảm nhiệm cả công tác Đại hội đại biểu nhân dân toàn quốc của huyện thì cũng có hơi kiêng kị.

Đã hiểu sự sắp xếp công tác của Trương Anh Duệ, Bạch Tuyết thở phào nhẹ nhõm.

- Không nói chuyện này nữa.

Trương Đức Vĩ vui mừng không biết nói gì, vui đến cả nửa ngày bỗng nhiên hát bài hát công nhân:

- Xế chiều hôm nay tan ca trước 2 giờ, mọi người chúng ta ra ngoài liên hoan đi nào!

Trương Đức Vĩ cảm thấy chỉ có dùng cách này mới tỏ hết sự vui sướng của mình.

Trong cửa hàng các công nhân viên có nghe thấy ông chủ mình nói chuyện gì đâu, nên rất muốn biết có phải ông lên làm quan rồi không. Nghe thấy cha mà cũng là ông chủ mới nói vậy, tiểu thiếu gia bỗng hưng phấn, lập tức vui mừng nói:

- Ông chủ, tối nay phải ăn thịnh soạn một chút.

Mọi người đều bàn tính thầm trong lòng: ông chủ trong chốn quan trường vẫn còn lo sau này sẽ có người đến tìm chúng ta gây phiền phức sao? Ông chủ cũng là người rộng rãi, tiền lương, tiền thưởng chưa bao giờ thiếu một xu, thật là tốt quá!

- Thật là tốt! Tối nay chúng ta phải ăn bàn tiêu chuẩn 1000!

Trương Đức Vĩ không keo kiệt chút nào lớn tiếng đáp lại:

Trương Đức Vĩ này tiêu tiền sáng khoái vô cùng, đừng mới là bàn mâm cỗ 1000 chứ đến 2000 ông ta cũng vẫn vui vẻ đồng ý...trước kia có năm mơ cũng không dám nghĩ đến mâm cỗ như vậy.

- Được!

Một đám nhân viên gieo hò, trầm trồ khen ngợi.

Bất luận thế nào thì việc bổ nhiệm chức quan và miễn nhiệm chức luôn là nhữn tin được lan truyền nhanh nhất. Triệu Văn Đường và Trương Anh Duệ vừa mới nói chuyện buổi sáng thì đến chiều cả huyện đã biết. Cả bọn Tào Đại Vĩ và Vương Mạnh cũng gọi điện chúc mừng. Tào Đại Vĩ lại vỗ ngực trong điện thoại nói với Trương Anh Duệ:

- Phải đến Đắc Nguyệt Lâu cho cả ông chủ đó chúc mừng đại ca.

Bây giờ lại có đại ca trong chốn quan trường điều này không biết vì sao đã làm cho Tào Đại Vĩ hưng phấn vô cùng. Lúc trước anh ta còn tưởng Trương Anh Duệ lừa gạt mình, nên vẫn không phục còn muốn dạy bảo hấn một trận vì hấn còn cướp miếng thịt của mình nhưng giờ Trương Anh Duệ đã là nhân vật có quan hệ rộng. Sau đó sẽ phải trao quyền ở địa phương cho cấp dưới để làm lãnh đạo, Tào Đại Vĩ có chút vui mừng có thể đảm nhận cái gì đó để đuổi kịp tiền đồ của Lão Đại.

- Không được rồi, tối nay phải mời nhiều lãnh đạo, để hôm khác đi dù sao tôi muốn xuống cũng không phải chuyện ngày một ngày hai.

Trương Anh Duệ cười nói với Tào Đại Vĩ.

Tào Đại Vĩ cũng biết đây là tình hình thực tế, nếu thư kí Triệu đã cho Trương Anh Duệ lên được vị trí như bây giờ thì sau này hấn cũng phải biết điều một chút. Nếu không thư kí Triệu mà đề bạt mình, mình cũng sẽ là một tên tiểu tử tốt, ngại giao cho việc gì cũng có cách giải quyết. Thực ra cũng không sai.

Nếu ông chủ có việc bận, tự nhiên Tào Đại Vĩ muốn “chăm sóc Thượng Thanh” liền gật đầu nói:

- Đúng! Đúng! Cảm ơn lãnh đạo quan trọng hơn nhưng Trương ca ngàn vạn lần ngài cũng không được quên các huynh đệ, vừa rồi Mạnh Tử nói là nhất định ngài phải xuống để các huynh đệ chúc mừng.

Tào Đại Vĩ còn hơn Trương Anh Duệ đến gần 20 tuổi, lúc này lại gọi Trương Anh Duệ là “Trương ca” cũng không cảm thấy có chút gì không ổn.

- Được, cứ vậy đi...

Trương Anh Duệ biết trong lòng người này có chủ ý nhưng hắn cũng không cảm thấy có gì là không ổn, Chỉ suy tính một chút rồi nói:

- Như vậy, ngày kia đi.

Về phần tại sao lại là ngày kia thì đại ca không có nghĩ vụ phải giải thích cho tiểu đệ.

- Được, ngày kia đi.

Tào Đại Vĩ gật đầu liên tục, như vậy là đại ca đã cho mình chút thể diện, ông ta có vẻ vui sướng lên đến cả bầu trời rồi.

Bạn đang đọc truyện *Quyền Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 114: Đầu Danh Trạng Có Rồi, Có Dám Làm Hay Không?

- Mạnh Tử ca, anh xem chúng ta có phải làm những thứ gì hay không? Bằng không...

Đầu to do dự nói với Vương Mạnh, ngoài hắn ra hai huynh đệ đều liên tục gật đầu, đối đồng ý của Đầu to không thôi.

Vốn trước kia ba người Đầu to đối trước kia Vương Mạnh đi nhờ vả Trương Anh Duệ thực hiện có chút bất mãn, cho rằng chẳng qua tình thế so với người cổ chấp, thời cơ tiểu tử Trương Anh Duệ đó xuất hiện lại không khỏi thật trùng hợp mà thôi. Chính là hiện tại, đã biết Trương Anh Duệ sắp đi đảm nhiệm một phó Trấn Trưởng, trong lòng ba người liền cũng không dám... nghĩ như vậy nữa, mà là muốn như thế nào mới có thể giữ vững địa vị của mình dưới tay Trương Anh Duệ... Lăn lộn nhiều năm như vậy, tất cả mọi người hiểu được, dựa vào cái gọi là huynh đệ nghĩa khí là vô dụng nhất, muốn người khác nhớ kỹ người, trừ phi người có thể chứng minh chính mình đối với người khác hữu dụng.

Càng là người bên cạnh xã hội này chạy, càng biết uy lực quyền lợi, đứng nhìn diện mạo còn đồ có vẻ như phong sanh thủy khởi, có thể chọc giận thật nhân vật đương quyền bên trên, nói tiêu diệt người chỉ là việc chỉ tay.

Sau khi đã biết tiền đồ của Trương Anh Duệ, ba người Đầu to lập tức nóng nảy, đại ca một cái tiền đồ rộng lớn như vậy, ai buông tay người đó là đệ nhất thiên hạ đại nghịch. Cũng đúng là như thế, ba người quyết định hướng Vương Mạnh đòi chủ ý:

- Mạnh Tử ca, anh thật có đầu óc, anh đưa chủ ý ra cho các huynh đệ, sau này làm thế nào mới có thể khiến Trương ca đặt nhóm huynh đệ chúng ta ở trong lòng?

Vương Mạnh gật gật đầu, hắn cũng ý thức được tình thế nghiêm trọng: trước kia chính mình đối Trương Anh Duệ còn có chút tác dụng, sau khi Trương Anh Duệ thật sự tiến nhập luôn luôn ở bên trong, chính mình đối với hắn liền biến thành có cũng như không, nếu không suy nghĩ biện pháp với con thuyền lớn Trương Anh Duệ này, thì chính mình nhiều nhất cũng chẳng qua là dân xã hội, đời này không có tiền đồ. Cơ hội lớn ngay trước mắt, nếu bỏ quên, Vương Mạnh làm sao có thể cam tâm?

Trầm ngâm một chút, Vương Mạnh nói,

- Đối với chúng ta mà nói, việc khẩn cấp trước mắt chính là muốn chứng minh cho Trương ca thấy, ngoài chúng ta có thể cho hắn kiếm tiền, còn có tác dụng lớn hơn nữa. Nếu có thể khiến Trương ca chứng kiến tác dụng của chúng ta, thì mọi chuyện đều tốt, có Trương ca ở trước mặt quan tâm đến, huynh đệ chúng ta sau khi vượt lên là một chuyện thực đơn giản.

Ba người Đầu to liên tục gật đầu, đúng vậy, là Mạnh Tử ca nói có lý.

- Mạnh Tử ca, anh nói cho chúng em biết, làm thế nào mới có thể chứng minh chúng ta đối với Trương ca có hữu dụng đây?

Vương Thành Thánh khẩn cấp hỏi.

- Người để cho ta ngẫm lại chút...

Vương Mãnh nói xong đứng lên, đốt một điếu thuốc, cau mày, ở bên trong phòng chậm rãi đi thông thả lên.

Ba người quen thuộc Vương Mãnh cũng biết, sau đó là lúc Vương Mãnh suy nghĩ, nói không chừng ngay sau đó thì có chủ ý, ai cũng không dám cắt đứt suy nghĩ của Vương Mãnh, đại khái cũng không dám ra ngoài.

Ước chừng mười mấy phút đồng hồ, thuốc lá trong tay Vương Mãnh bị rút sạch non nửa hộp, trong phòng sương khói lượn lờ, không khí càng ngày càng nặng nề áp lực ba người Đầu to cơ hồ muốn từ trong nhà chạy ra.

- Có rồi!

Hút hết cây thuốc lá thứ chính, Vương Mãnh vỗ mạnh vào đùi, hưng phấn hô.

- Biện pháp gì?

Ba người Đầu to trầm miệng một lời hỏi, thanh âm cực kỳ hưng phấn.

- Các người muốn, hiện tại Trương ca đã muốn tiến vào quan trường, sau này nhất định sẽ gặp được rất nhiều chuyện hẳn không có thể tùy tiện tự mình ra mặt rồi, lại không thể tự mình lo liệu, nói thí dụ như những người đối phó hẳn trong quan trường, có người đối phó hẳn Trương ca muốn quay lại trả thù vậy, có một vài lời nói không hay chuyện làm không tốt, thậm chí đối với đối thủ của hẳn ngáng chân đánh hôn mê vậy... những cuộc bản đó, có phải đều cần có người giúp hẳn lo liệu hay không?

Ba người liếc nhau một cái, không hẹn mà cùng gật đầu: đây là đương nhiên, làm quan những người kia đức hạnh cái gì, chúng ta còn có thể không biết? Đừng xem bọn hẳn một đám người mặt mày dữ tợn, có thể động lòng người sau ngay cả cá nhân dạng đều không có.

- Điều này chúng ta cũng biết, nhưng Mãnh Tử ca anh nói nên làm gì?

Vương Thành Thánh khó hiểu hỏi.

- Đơn giản, sau khi Trương ca không tiện ra mặt việc này, chúng ta liền giúp hẳn làm, ý tứ của mấy ca sao?

Ý tứ thì đúng, sau này chúng ta chính là chó dữ trong tay Trương ca, Trương ca muốn thu thập ai, muốn đối ai bát nước bản ngáng chặn đánh hôn mê, tìm chúng ta những người này làm thôi? liếc nhìn lẫn nhau một cái, Đầu to, Vương Thành Thánh cùng Hầu Đại Dũng cắn chặt răng.

- Được, làm!

- Ủ! làm đi!

Bốn người đem tàn thuốc vứt trên mặt đất, dùng sức thái hai bước: đối với những người xã hội này mà nói, không có nhiều chỗ có thể do dự như vậy, như đã hạ quyết tâm, thì cũng đừng có quay đầu lại.

- Nhưng chúng ta nếu quyết định như vậy, vậy muốn đưa ra danh trạng, nếu không Trương ca làm sao có thể tín nhiệm chúng ta?

Một câu của Vương Mãnh, khiến ba người hạ quyết tâm, không khỏi nhủ mảy: nói là nói đúng vậy, nhưng đưa danh trạng này, chúng ta tìm chỗ nào? Cũng không nghe nói qua Trương ca cùng từng có xung đột với ai chẳng hạn.

Ngoại trừ phụ họa vài tiếng luôn luôn không nói gì Hầu Đại Dũng bỗng nhiên thấp giọng đã mở miệng,

- Mấy ca, còn nhớ rõ lúc trước Trương ca là vì cái gì mà nghĩ làm buôn bán trong thành không?

- Làm sao không biết?

Đầu to nhanh mồm nhanh miệng, lập tức nói,

- Cái này mọi người đều biết mà, là người kia muốn đòi tiền, xông tới công ty của bọn họ... Một cái đinh lớn cắm vào đầu Trương ca ...

Nói tới đây Đầu to bỗng nhiên ngừng cả người, vẻ mặt hoảng sợ nhìn lên Hầu Đại Dũng, thanh âm đều không tự chủ được run run lên,

- Hầu Tử, người nói...

Hầu Đại Dũng gật đầu liên tục, cắn răng, vẻ mặt hung hăng,

- Nếu là cần giao danh trạng, thì tổng muốn đưa ra một phần danh trạng đủ trọng lượng tới, nếu tên kia cùng Trương ca kết huyết thù sâu như vậy, chỉ cần chúng ta làm xong, còn có so với phân lượng danh trạng đưa ra này sao!

Nghe được những lời này của Hầu Đại Dũng, ba người khác đều biến sắc! Trêu chọc này sát thân? Không muốn sống nữa sao?

Đầu to chân chờ một chút, sắc mặt cũng không tốt lắm,

- Thế nhưng như vậy làm cũng quá mạo hiểm ... Ta nghe nói trong tay bọn họ có súng, ngay cả súng đạn đều có.

Cái gọi là súng ngắn năm viên chính là năm phát lấp đạn năm phát thương, đối với người trên xã hội mà nói, đồ chơi trẻ con này có thể nắm giữ uy lực đại sát lớn nhất, bắn gần, bị trúng mục tiêu người kêu là một cái thê thảm. Đối với ngay cả khẩu 54 cũng chưa chơi đùa mấy người Vương Mãnh mà nói, súng ngắn này, thật sự là quá kinh khủng, nghe trên người đều lên nổi da gà.

- Nói là nói vậy, nhưng đưa ra danh trạng mà, có thể không mạo hiểm được sao? Không mạo hiểm, không thấy máu, dựa vào cái gì để cho người khác tin tưởng ta?

Hầu Đại Dũng cười lạnh hai tiếng,

- Chủ ý ta xem như nghĩ ra được, một câu, mọi người có nguyện ý làm hay không? Có dám mạo hiểm như vậy hay không?

Không khí lại nặng nề xuống.

Nói trắng ra là, chính mình chẳng qua là mấy đại côn đồ mà thôi, loại khả năng chuyển bỏ mệnh này, sau này có thể chưa từng trải qua, hiện giờ lại muốn cùng vong mạng chân chính này đi làm, ai trong lòng không sợ hãi? Không sợ hãi?

Bạn đang đọc truyện *Quyền Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 115: Đi Nhậm Chức: Chỉ Điểm Sai Lầm

Ngày mùng 8 tháng 10, ngày hôm sau sau lễ quốc khánh, là ngày Trương Anh Duệ chính thức đi nhậm chức.

Vào ngày lễ trước, bởi vì công việc biểu hiện xuất sắc, bí thư Triệu Văn Đường lấy xuống chữ “thay mặt” kia trước mũ của mình, chính thức trở thành bí thư huyện ủy huyện Bình.

Mà căn cứ vào truyền thống riêng chính đảng của chúng ta, vốn dĩ bí thư Triệu Văn Đường là thay mặt bí thư kiêm Huyện trưởng, hiện giờ sau khi ở vị trí bí thư, chức vụ Huyện trưởng tự nhiên là không thể tiếp tục kiêm nhiệm.

Dựa vào sắp xếp của thị ủy, sau khi báo qua sự đồng ý của các bộ tổ chức huyện ủy, chức vụ Huyện trưởng huyện Bình giao do phó Huyện trưởng thường ủy Dương Phụng Hà để thay thế, thân là Dương Phụng Hà một tay chính phủ huyện cũng thành lãnh đạo nữ cấp quan trọng nhất của huyện Bình.

Một hàng ba chiếc xe, Trương Anh Duệ, Từ Mẫn Kiện cùng Vương Hải Triệu ngồi ở bên trong cái cổ xe Passat kia, hai chiếc xe một trước một sau giống như hộ vệ, hộ tống đoàn người Trương Anh Duệ chạy như bay ở trên đường lớn. Lẽ ra, tính cả lái xe, đoàn người cũng chẳng qua bốn người mà thôi, lại vẫn sắp xếp đặc biệt một chiếc xe khai đạo cùng một chiếc xe đi đoạn hậu, thật là có chút lãng phí, có chút sĩ diện quá mức, nhưng này cái cần phải phổ, hay là muốn bãi, nếu không sao có thể cho thấy những người lãnh đạo coi trọng Trương Anh Duệ?

- Phó trấn trưởng Trương, có tuổi a.

Từ Mẫn Kiện cười nói với Trương Anh Duệ, tay đưa một điều thuốc,

- Thế nào, trấn trưởng Trương, hút thuốc nhé?

- Cảm ơn bộ trưởng Từ, trong ngày thường cũng hút,

Trương Anh Duệ vội vàng tiếp nhận điều thuốc từ bộ trưởng Từ đưa tới, lấy ra hộp quẹt giúp bộ trưởng Từ châm,

- Bộ trưởng Từ, ngài quá khách khí, không để ý lời nói, ngài xưng hô tôi là tiểu Trương là được.

Trương Anh Duệ tuy rằng trong ngày thường cũng không thể nào hút thuốc, có thể cũng không có nghĩa là chính mình không hút, hơn nữa hiện tại lãnh đạo cấp trên đưa thuốc cho, người lại không hút, trong lòng lãnh đạo sẽ nghĩ như thế nào? Có ý tứ gì? Người là không hút hay là không nề mặt ta mặt? Khiến trong lòng lãnh đạo lên chức chủ quản người đối với người có khúc mắc, đây chính là một việc không lường được, tính chất sự việc vô cùng

ngghiêm trọng!

Trong lòng Từ Mẫn Kiện thỏa mãn gật gật đầu: trước kia không cùng thanh niên này giao tiếp, có thể tưởng tượng, nếu mọi người đều có quan hệ ở trong tỉnh, lại cùng vị tiểu công chúa Lý gia kia quan hệ không nhỏ, nghĩ đến hẳn là rất ngang ngược, có thể ngoài ý liệu Từ Mẫn Kiện, tiểu tử này thế nhưng rất biết làm người, trên người nhìn không ra một chút “Ngang ngược càn rỡ”: tuổi nhỏ này vẫn là cố gắng biết làm người làm việc.

Nghĩ đến mối quan hệ đằng sau Trương Anh Duệ, vốn trong lòng bình lên thái độ “Giải quyết việc chung”, chỉ là muốn hoàn thành công việc của thư ký Triệu thư ký Từ Mẫn Kiện sắp xếp, lúc này trong lòng đối Trương Anh Duệ cảm giác tốt hơn, cũng không lý do được có ý tưởng đó: nếu chàng trai không sai, hậu trường còn cứng như thế, không trông cậy vào đến lúc đó có thể giúp đỡ nhiều ít cho bản thân, có thể cùng quan hệ tốt với hắn, đối với chính mình mà nói tóm lại là không có chỗ hỏng gì.

Trong lòng có ý nghĩ này, hít một hơi thật sâu, Từ Mẫn Kiện nói,

- Cũng tốt, sau này ta sẽ gọi người tiểu Trương nhé, tiểu Trương, có mấy lời, ta nói người cũng chớ để ý.

- Bộ trưởng Từ, ngài nói đi ạ!

Trương Anh Duệ vội nói, về mặt thành khẩn nhìn Từ Mẫn Kiện.

- Thế nhưng như vậy, ta đây liền nói hai câu, tiểu Trương à, ta biết trước kia người luôn luôn công tác ở đại hội đại biểu nhân dân toàn quốc bên kia, nhưng hiện tại người chính là lãnh đạo ngành chính phủ đứng đầu, công việc lớn của người này cùng công việc của ngành chính phủ, vẫn là có khác nhau rất lớn.

Đây là đang chỉ điểm chính mình đây.

Trong lòng Trương Anh Duệ rất rõ ràng, đối với mình mà nói, loại lãnh đạo giàu kinh nghiệm này chỉ điểm cơ hội sai cho người có thể không nhiều, hiện tại không biết có bao nhiêu người chờ xem chuyện cười của mình, cơ hội như thế cũng không bắt lấy, thì thật có thể là ngốc tới cực điểm. Thành khẩn đối Từ Mẫn Kiện nói:

- Không đối gạt ngài bộ trưởng, nói trước kia là công tác ở đại hội đại biểu nhân dân toàn quốc, có thể mọi người đều biết, công tác đại hội đại biểu nhân dân toàn quốc bên kia cũng không nhiều.

- Công tác ở chính phủ địa phương cũng ngàn đầu vạn tự, đến lúc đó công tác triển khai như thế nào, trong lòng ta hiện tại rất là không yên, không ổn a. Triển khai công tác không tốt, dọa người đừng nói, đến lúc đó đã có thể không phụ các lãnh đạo chính phủ huyện ủy huyện cùng toàn bộ tín nhiệm của nhân dân huyện.

Thành! Tiểu tử này cũng không tệ lắm, nghe được lý do thoái thác lần này của Trương Anh Duệ, trong lòng Từ Mẫn Kiện rất là vừa lòng, gật gật đầu,

- Được, nếu như vậy, ta đây nói cho người...

Ngồi ở phía trước thư ký chỗ Vương Hải Triệu chuyên ngồi, cứ việc không có quay đầu, cũng đem cái lỗ tai cây lên, cố gắng đem lời nói ghẹo ở trong lòng Từ Mẫn Kiện: Bộ trưởng Từ nói đều có thể làm quan chi đạo, lời vàng ngọc, lời tuyên bố chân chính kinh nghiệm, làm thư ký bí thư huyện ủy, chính mình nói đứng lên cũng là tiền đồ rộng lớn, sớm muộn gì cũng có một ngày trao quyền cho cấp dưới, đến lúc đó mấy thứ này đều có thể dùng được với...

... ..

Lời nói của Bộ trưởng Từ, Trương Anh Duệ có dũng khí thể hồ quán đỉnh, cảm giác tan mát mờ ra, rất nhiều chuyện nguyên căn không hiểu không rõ, bị bộ trưởng Từ nói như thế, trong lòng Trương Anh Duệ nhất thời giống như rẽ mây nhìn thấy mặt trời: vốn là có chuyện như vậy!

Chính là đang nghe thấy cuộc giao tiếp Trương Anh Duệ cùng Vương Hải Triệu hết sức thú vị, lái xe mở miệng,

- Các nhà lãnh đạo Bộ trưởng, bí thư Vương, Trương Trấn Trường, Phương Trấn tới đón chúng ta.

Thời gian quá ngắn, nếu thời gian có thể tiếp tục dài một chút, mình có thể đủ học được sẽ càng nhiều! trong lòng Trương Anh Duệ cùng Vương Hải Triệu đồng thời cảm khái, rất có cảm giác thỏa ước mong nguyện.

- Dừng một chút đi.

Từ Mẫn Kiện khẽ gật đầu.

Đảng ủy Phương Trấn cùng lộ khẩu mà nơi đó Phương Trấn hướng đến chính phủ huyện sớm đợi, một hàng nghênh đón Trương Anh Duệ cùng Từ Mẫn Kiện. Từ lúc trước dịp lễ, đảng ủy phương trấn cùng các lãnh đạo chính phủ cũng đã nhận được thông cáo bộ tổ chức huyện ủy, nói rõ ở ngày 8 tháng 10, phó trấn trưởng Trương Anh Duệ thông báo sẽ nhậm chức.

Vốn dĩ đảng ủy phương trấn cùng các nhà lãnh đạo chính phủ là không có tính toán cho Trương Anh Duệ vượt qua quy cách đãi ngộ, có thể nếu là đồng chí Từ Mẫn Kiện bộ trưởng bộ tổ chức huyện ủy cùng thư ký huyện ủy Triệu, Vương Hải Triệu đích thân cùng Trương Anh Duệ nhậm chức, thì dĩ nhiên là cần dừng luận chuyện khác: lãnh đạo chủ yếu huyện ủy đều đến đây, các người đảng ủy phương trấn cùng lãnh đạo chính phủ thế nhưng không đến nghênh đón, trong mắt còn có uy nghiêm lãnh đạo thượng cấp sao?

Thấy Từ Mẫn Kiện từ trong xe đi ra, việc nhân đức không nhường ai đi tuốt ở đằng trước, bí thư đảng uỷ phương trấn Lưu Kim Quốc bước nhanh đến phía trước, Đại lão Viễn liền vương tay ra, trên mặt chất đầy ý cười.

Đợi cho sau khi Từ Mẫn Kiện mất tự nhiên vương tay ra, thất lưng lại càng trực tiếp hoàn thành xong chín mươi độ, nắm chặt tay của Từ Mẫn Kiện lay mạnh:

- Bộ trưởng, ngài cuối cùng đã tới, các đồng chí phương trấn của chúng ta chờ nghe ngài dạy chính là chờ thật lâu, lần này ngài bất kể như thế nào cũng muốn cho chúng ta khóa tốt nhất.

Ôi trời! Công phu mà thí nha này tương đương còn gì nữa a! Trương Anh Duệ nhất thời sau này đối với vị trí này chính mình lão Đại đã tràn ngập cảnh giác: câu cửa miệng nói, my đến, bình thường đều phải lần, vị trí này bí thư đảng uỷ trấn mê muội như thế, sau này chính mình gặp được chuyện “Lấn xuống”, còn có thể thiếu được?

Bạn đang đọc truyện *Quyền Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 116: Có Chuyện Xảy Ra Khi Đi Nhậm Chức

- Thư kí Lưu, sao ông vẫn còn khách khí như vậy?

Hiển nhiên Từ Mẫn Kiện cảm nhận được sự khách sáo của Lưu Kim Quốc, liền cười nói.

- Đây đều là do các đồng chí tự phát thôi, chứ kính trọng lãnh đạo là điều mọi người phải làm, khụ khụ...

Lưu Kim Quốc vội vàng nói, dường như ngoài công việc ra thì nụ cười kia cũng có vẻ là lời nói thật, đây đều là sự tự nguyện của các đồng chí.

Còn về phần có phải như thế thật hay không thì có quý mới biết được.

Chỉ đáng tiếc là, thời tiết đang đẹp, trời nắng ráo thì bỗng nổi gió mà Từ Mẫn Kiện thì có mỗi một thân một mình.

Thấy có một mình mình, tóc tai thì bị thổi tung cả lên, trên mặt còn dính đầy đất vàng, lúc này đây bộ trưởng Từ Mẫn Kiện đang mím chặt môi, sắc mặt Lưu Kim Quốc thì suy sụp, thâm kêu khổ: gay rồi! đi nhậm nốt nhưng thực ra là vô đầu ngựa bị nó đá cho một cái, không những thế còn bị cả con lừa bên cạnh đá nữa chứ.

Chuyện này bắt đầu nghiêm trọng rồi đây!

Thấy bộ mặt xám xịt của Bộ trưởng Từ Mẫn Kiện, mấy người lặng ngắt như tờ.

Mặc dù lúc này mọi người cũng chưa khá lên chút nào nhưng không còn nghi ngờ gì nữa đối với lãnh đạo cấp dưới vẫn luôn không phải là một vấn đề quan trọng với các lãnh đạo.

Trông thấy Bộ trưởng Từ căng thẳng, mọi người đều kinh sợ: Bộ trưởng Từ sẽ không vì chuyện này mà trách tội chúng ta đấy chứ?

Hình tượng của lãnh đạo bị tổn thương, nghiêm trọng rồi đây là một vấn đề nghiêm túc, tuy không đến mức như một sự kiện chính trị nhưng sẽ gây sự thù hận trong lòng lãnh đạo, biết được hình tượng của mình bị tổn hại nguyên nhân là tại các người, vậy thì xui xẻo rồi hơn nữa lại là lúc vị lãnh đạo này đang tổ chức gặp các nhân viên.

Tuy rằng ai cũng biết về chuyện này không nên đổ tội lên đầu Lưu Kim Quốc nhưng lãnh đạo lại không nghĩ như vậy, người có khóc cũng không có chỗ mà khóc đâu.

Ngày thường thì chắc là cũng không đối xử như vậy đâu, Trương đại nhân lại nói một câu:

- Tôi nghe nói vị này không coi lãnh đạo ra gì.

Vậy là xong rồi, chỉ cần lãnh đạo còn ở vị trí này thì sẽ còn nhớ tới người, sau này cứ yên tâm mà ngồi ở vị trí đấy đi. Đây là thiện chí của lãnh đạo, nếu sau này mà gặp phải lãnh đạo nhỏ nhặt thì cơ hội người đi xuống cũng rất có thể.

Sau đó là ai giúp ông mày khỏi xấu hổ đây? Lưu Kim Quốc kêu thảm thiết, có ai chủ động đứng ra làm cho không khí dịu đi không?

Cục diện trước mắt rất khó xử, quan hệ của ông ta không rõ ràng. Vốn dĩ tất cả mọi người đều cảm thấy được lúc chờ Bộ trưởng Từ đến, chúng ta phải xếp hàng nghênh đón một chút, đến mức chạy từ xa như thế sao? Có thể là vì Lưu Kim Quốc khẳng khái quá nên mọi người mới khó chịu khi ở đây đến vậy.

Bây giờ những người ở địa phương còn đang oán thăm các lãnh đạo, thực ra cũng có không ít những người mừng thầm khi thấy người khác gặp họa. Lưu Kim Quốc người là đồ chó hoang, người mà cũng đòi làm lãnh đạo hả? Đi mà liếm nước cống đi! Lần này phải thúc đuôi ngựa chứ!

Không biết là mọi người còn bao nhiêu việc phải làm, quan trọng bây giờ mới là tháng 10, mặc dù mặt trời còn chưa hạ nhiệt mọi người đứng dưới nắng là rất khó chịu, chỉ một lát sau đã toát hết cả mồ hôi, người ấy là lãnh đạo thì không vấn đề gì nhưng người không thể để mọi người đi theo đều phải chịu khổ như thế được?

- Gió lên đi... Thật là...

Thấy không có người nào chịu đứng ra giúp mình giải nguy Lưu Kim Quốc cười nhạt nhẽo nói.

Từ Mẫn Kiện không nói gì, mà nhìn chăm chăm vào Lưu Kim Quốc trong 6 giây, mặt không một chút thay đổi.

Bị Từ Mẫn Kiện nhìn chăm chăm như vậy, mồ hôi toát ra từ lưng đang chảy xuống.

- Không sao, không phải đang đứng một mình sao, Tiểu Vương cậu giúp tôi vỗ vỗ một cái.

Sau vài giây khuôn mặt không một chút thay đổi nhìn chăm chăm vào Lưu Kim Quốc, cuối cùng thì Từ Mẫn Kiện cũng mở mồm nói với tiểu Vương tài xế của mình.

- Vâng ạ.

Tiểu Vương không dám lười nhác, vừa giúp lãnh đạo phủ đất vừa nói với Từ Mẫn Kiện:

- Ông chủ, trên xe còn có quần áo của ngài, lát nữa ngài thay đi ạ.

Nói xong, anh ta cũng phủi xong hết bụi đất, lấy ra một cái khăn bông và một chai nước lọc, vẻ mặt như muốn xin lỗi nói với lãnh đạo:

- Lãnh đạo, ngài hãy lau mặt trước đi đã.

Mới lúc này vẻ mặt còn không thay đổi gì bây giờ Từ Mẫn Kiện đã gật đầu, khen ngợi:

- Không sao, cố chịu một lát..

Lãnh đạo thì cũng là người, cũng thông cảm với sự khó xử của cấp dưới, tiểu Vương có thể làm được như vậy cũng đã là biết suy nghĩ trước sau, chu đáo rồi... Cũng không thể trông cậy vào người ta đến mức phải đưa cho mình một cái vòi tắm hoa sen được? Ai mà ngờ được các lãnh đạo sống sung sướng mà cũng có ngày gặp phải tình huống xấu hổ như thế kia chứ?

Hằng ngày tiểu Vương đã cẩn thận chuẩn bị những vật dụng có thể sử dụng trong những lúc quan trọng, liền gây được ấn tượng đối với lãnh đạo, những thời khắc mấu chốt mà lái xe có thể lo được như thế có lãnh đạo nào mà lại không thích cơ chứ?

Sau khi thấy biểu hiện của tiểu Vương, sắc mặt của Lưu Kim Quốc càng kém đi, khốn khiếp, chuyện này phải gọi là chuyện gì đây không biết?

Một nhóm không nói gì người ta cũng chẳng quan tâm đến chuyện xảy ra, ngoài việc họ đang thăm oán ông trời, sự tiếp đón này cả khách và chủ đều mong mau chóng, qua loa mà kết thúc đi.

Vốn dĩ là quyết định 10h sáng báo họp tự nhiên lại không cử hành được, buổi họp lại phải hoãn lại đến 2h chiều.

Tất cả lãnh đạo toàn thân như bị phủ một lớp tro bụi mất hết cả hình tượng, đương nhiên mọi người ngay bây giờ được đi tắm và thay một bộ quần áo khác.

Sự lo lắng trong lòng Lưu Kim Quốc cũng không còn mà nhường chỗ cho sự vui mừng vì chuyện sau đó là Bộ trưởng Từ và Bí thư Vương không có phản hồi gì về chuyện trong huyện mà lại lựa chọn đi đến Phương Trán trước, đồng ý trở về sau cuộc họp, lần này thì ít nhiều ông ta cũng hiểu được ý của các lãnh đạo, chuyện lãnh đạo tức giận nhưng thực ra cũng không nghiêm trọng đến mức không thể cứu vãn nổi.

Sau khi trở về, Lưu Kim Quốc cũng không dám thờ ơ, nhanh chóng mang chỉ thị đi mua mấy bộ quần áo mới nhất là quần áo cho các lãnh đạo, càng phải chú ý đến giá cả không được để ảnh hưởng đến hình tượng của các lãnh đạo.

Chương 117: Kết Thúc Việc Đi Nhậm Chức

Mọi người đều có quần áo đi rồi, đi thay, tự bản thân ai cũng hiểu quy củ.

Lưu Kim Quốc cũng hiểu được nhưng theo quy tắc chung trong chuyện này thì mình có chút đuối lý, không phải mình cứ khư khư, cố chấp để lãnh đạo và các đồng nghiệp rơi vào bộ dạng mặt mày xám bụi như thế này, mình cũng có lòng tốt nhưng ai mà lo được cho nhiều người như vậy?

Dù người có không cảm thấy mình sai nhưng ai cũng cho rằng người sai rồi, nếu vậy thì chỉ còn biết nhanh chóng truyền chỉ thị của lãnh đạo nhanh chóng đi sắp xếp cho mọi người tắm rửa và đi mua ít quần áo cho các lãnh đạo.

Tuy thời gian có chút gấp gáp nhưng quần áo cũng không phải là không lo được.

Đường vào Phương Trăn là đường đất, ô tô đi cũng còn khoảng 20km nữa, thời gian cũng phải mất đến mười mấy phút đồng hồ... bên kia có một cửa hàng độc quyền về quần áo, trang phục cao cấp, xứng cho các vị lãnh đạo.

Giá trị của nó cũng không đến nỗi nào, tuy mua một lúc hơn mười bộ không phải là con số nhỏ có thể sau đó Lưu Kim Quốc cũng không có được nhiều như vậy nhưng việc trước mắt là phải hóa giải tình huống này cho các lãnh đạo và các đồng nghiệp để họ đỡ ý kiến về mình, nhưng chuyện khác để sau hãy nói.

Thừa dịp này xem khả năng ứng biến của mình thế nào... Không thể để tình huống tiếp tục xấu đi được, mặc dù ngoài miệng mọi người đều không nói gì nhưng đã nhiều năm lẫn lộn, giao hoạt làm sao ông ta lại không biết sự đấu tranh trong các chính quyền là vô cùng tàn khốc?

Đợi cho lãnh đạo và các đồng nghiệp nhân xong, trời cũng đã trưa, Lưu Kim Quốc đã đặt sẵn xuất ăn trong nhà hàng, cố gắng hướng mọi người về đó... Đợi cho họ ăn, nghỉ ngơi xong sẽ tiến hành cuộc họp lúc 2h30 định là như vậy là đã tổ chức muộn nửa tiếng.

Đương nhiên muộn là một đặc quyền của các lãnh đạo không ai được nói gì, hơn nữa mọi người cũng hiểu được hoàn toàn phải làm như vậy...

Đảng ủy Phương Trăn, người của chính quyền Đại Hòa, thành viên trong ban tổ chức, chính là Bí thư đảng ủy Lưu Kim Quốc, Trần Trường Quách và Chủ tịch Trương cùng toàn bộ mọi người, tất cả đều đứng thẳng sống lưng, nét mặt tỏa sáng đã sớm ở trong hội trường chờ ba người là Từ Mẫn Kiện, Vương Hải và Trương Anh Duệ đến.

Buổi sáng đã có tin về dự báo thời tiết là có gió mùa về, Trương Anh Duệ tên tiểu tử này đúng là người may mắn, là tâm phúc trong mắt Thư kí huyện ủy Triệu cho nên Triệu Văn Đường mới coi trọng buổi lễ nhậm chức của hắn đến vậy, không chỉ đích thân sắp xếp cho Bộ trưởng Từ Mẫn Kiện có quà cho hắn nhậm chức mà còn sắp xếp để thư kí Vương Hải Triệu cùng ngồi với mình xem Trương Anh Duệ nhậm chức trắng uy như thế nào.

Có thể làm cho huyện ủy kiêm cả Bộ trưởng Từ Mẫn Kiện họ tổng nhậm chức Bí thư huyện ủy phải tự phải Thư kí của mình đến để trợ giúp, ý này cũng rõ ràng là: các người cũng đều do ta quảng cáo, Trương Anh Duệ à là ta bảo vệ người, nếu ai dám ăn ở xấu thì lúc đó cũng đừng trách ông đây không khách khí.

Bố trí phía sau là Thư kí huyện ủy Triệu, tất cả mọi người đã hiểu rồi, mà Bộ trưởng phải tự mình họ tổng thì lại càng khiến mọi người phải nghiêm túc, đến đây thực không dễ ai cũng phải cân trọng lời ăn tiếng nói.

Lần này đều khiến cho Đảng ủy Phương Trăn và những lãnh đạo trong Đảng ủy đều phải rung mình, đến đây không đơn giản nha, lại còn khiến cho cả Bí thư huyện ủy đến ủng hộ.

Có thể để cho Bí thư huyện ủy tuyên bố, Đảng ủy Phương Trăn và chính quyền khiến cho Trương Anh Duệ phải thu vào cái suy nghĩ ra oai. Cũng không phải là đối phương ra oai mà là về mặt câu Thư kí Triệu và Bí thư Vương rất khí coi. Về mặt họ khó coi như vậy há không phải là muốn mình chết hay sao?

Biết được chuyện này, một nhóm lãnh đạo đang thăm tính toán. Không nói đến chuyện phải làm sao bây giờ, có muốn thu nhận hắn hay không thì phải xem thái độ của Bí thư huyện ủy đối với mình, sau này mình có bị gây sức ép hay không cũng không sao cả, thời gian mọi người cộng tác còn nhiều, rất nhiều mà.

Đều là người trong biên chế, tuy chuyện quan hệ của Trương Anh Duệ đều được các lãnh đạo che giấu nhưng có thể họ cũng có những quan hệ như vậy, thực tế không biết thế nào nhưng ít nhiều cũng nghe phong thanh rồi.

Hơn nữa chuyện phát sinh lúc sáng, khiến mặt mũi mọi người lấm lem không biết Bộ trưởng Từ đối với chuyện này còn có thái độ gì nữa đây, mọi người vẫn là thành thật miễn sao đến lúc cuối ai cũng tự nhiên là được.

Đúng 2h30 phút các lãnh đạo tham dự hội nghị rất đúng giờ đi vào hội trường.

Khúc dạo đầu đương nhiên là Bộ trưởng bộ tổ chức phát biểu, nói chuyện với mọi người, nào là chuyện phát triển kinh tế, chuyện chấp hành đề bạt các cán bộ trẻ như thế nào, rồi đến quyết định chính phủ đề bạt đồng chí Trương Anh Duệ tuổi trẻ, tài cao, văn văn...

Kế tiếp là Bí thư Lưu Kim Quốc phát biểu, đầu tiên là cảm ơn chính quyền từ cấp huyện đến các cơ sở, muốn chính quyền suy nghĩ cấp Phương Trăn cho Trương Anh Duệ một cán bộ trẻ tuổi, khẳng định đảng ủy và chính phủ Phương Trăn đã đi đúng đường, đưa kinh tế phát triển đi lên, Văn Văn...

Các lãnh đạo phía dưới cũng nín giận, thường ngày phải tiếp xúc với lớp người quê mùa cũng khó mà tránh khỏi việc nói năng thô lỗ, điều này Từ Mẫn Kiệm cũng không tính làm gì, về mặt luôn tươi cười, lắng nghe.

Nhìn qua thì có vẻ Bộ trưởng Từ cũng không còn để ý đến chuyện xảy ra lúc trưa.

Bạn đang đọc truyện *Quyền Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 118: Phó Trăn Trường Trương Đối Mặt Với Hàng Loạt Các Vấn Đề.

Càng nói càng thấy hồ thẹn, không ngờ là số người mà Đảng ủy bố trí lại thiếu, cùng với những thị trấn và làng quê như thế ở nơi khác cần phải có 11 thành viên nhưng ở đây lại chỉ có 9 vị nhưng dù sao thì Trương Anh Duệ vẫn cảm thấy có chỗ tốt: Nhiều người làm cũng dễ hơn nhưng ít người thì chia tiền càng được nhiều. Cùng một khoản tiền nếu chia cho 13, 14 người đương nhiên là sẽ ít hơn là chia cho 9 người rồi. Nếu được ưu đãi thì ngày thường họ có vất vả thêm một chút cũng không hề gì.

Chỉ là năm ngoái Trương Anh Duệ có chút thâm, trên Đảng ủy có 9 thành viên thì mình lại nằm cuối cùng của danh sách nhưng cũng không tồi, dù sao thì cũng là tên “Cửu đầu sỏ” xem như hẳn đã được chính thức bước vào danh sách, hẳn vô cùng vui mừng, phấn chấn.

- Trăn Trường Trương, đây là văn phòng của ngài, ngài xem xem có cần điều chỉnh gì không ạ?

Phó chủ nhiệm Lưu Bình trước đây còn xem thường thì bây giờ đã phải cung kính hỏi hân.

Dù có thế nào thì Trương Anh Duệ cũng đã là thành viên trong Đảng ủy, nghiêm khắc ra thì cũng là lãnh đạo của mình, không biết hẳn như thế nào mà làm được Phó Trăn Trường nhưng cũng không thể phạm những sai lầm như với Phó tiền nhiệm được, nhất định phải nắm chắc những điều quan trọng.

Trương Anh Duệ nhìn chỗ làm việc của mình một chút, văn phòng ở tầng 3, diện tích khoảng hơn 40 m², ở giữa có một cái bàn làm việc, dựa vào tường là 2 cái tủ đựng hồ sơ bằng sắt và 1 cái giá sách, 1 cái bàn trà, bộ ghế sa lon bằng da thật, 1 cái máy tính, bình nước lọc, máy điều hòa. Tất cả đều được trang bị đầy đủ. Bên trong còn có một buồng vệ sinh, không xa hoa lắm nhưng cũng không bừa bộn, tóm lại là rất quy củ.

Lại nói về cách bài trí không gian trong văn phòng làm việc thì không thể so sánh với kí túc của Chính quyền huyện ủy được nhưng nếu ở làng quê và thị trấn này thì đúng là nó không tồi.

Trương Anh Duệ gật đầu cười:

- Không tồi, nhìn cũng được đấy, hay là dùng thế này đi.

- Thật sự không cần điều chỉnh gì sao ạ?

Lưu Bình do dự, cắn chặt răng:

- Nếu không thì ngài dùng thử? Văn phòng này của Phó Trăn Trường Mã tiền nhiệm dùng là...

Hóa ra là thế!

Trương Anh Duệ đã hiểu, Phó Trăn Trường Mã bị cách chức không phải là điều xui xẻo hay sao?

Đều là thuyết vô thần của giai cấp vô sản, đối với loại quỷ thần này hiển nhiên là không tin, có loại phong thủy này sao, tất cả mọi người đều thấy có lý, tối thiểu thì theo phong thủy học cũng nên vứt những thứ kia đi, nhìn thấy thoải mái thì trong lòng mới thoải mái được.

Nếu nói như vậy thì phong thủy trong phòng làm việc của Phó Trăn Trường Mã không được tốt, một khi đã như vậy thì ai còn muốn dùng lại. Tuy rằng không biết vì lý do gì mà người ta sắp xếp văn phòng như thế nhưng Phó Trăn Trường Trương có đồng ý dùng hay không thì Lưu Bình vẫn chưa biết.

được.

Chuyện này khẳng định là không dấu điểm được người khác, mặc dù bây giờ không nói nhưng sớm muộn gì cũng biết, Luru Bình nói điều này cũng là lo lắng cho tương lai, nếu sau này giàu to rồi mà còn bị lãnh đạo thù thì chỉ bằng cứ nói sớm cho xong.

Trương Anh Duệ gật đầu cười nói:

- Để phòng này như vậy đi, tôi thấy rất tốt mà.

Nếu ngài đã không cần phải kiêng kỵ gì thì cũng không sao, sau này có xảy ra chuyện gì thì cũng không thể đổ tội lên đầu ta. Thấy Trương Anh Duệ có vẻ không kiêng kỵ gì, Luru Bình thở phào nhẹ nhõm, vội hỏi:

- Vậy... Trần Trường, ngài xem những đồ này có cần đổi mới cái nào không? Nếu có thì tôi sẽ cho người đi đổi cho ngài.

Trương Anh Duệ ngó xem, bàn làm việc, ghế ngồi, sofa, máy điều hòa, máy lọc nước đều mới cả, không cần đổi, hần suy nghĩ rồi lắc đầu:

- Không cần, còn mới cả, cứ như vậy đi.

Có những lãnh đạo không muốn đổi đồ của người tiền nhiệm, đó cũng là điều có thật, đương nhiên Luru Bình biết, tình huống này xảy ra khi người tiền nhiệm đã lên chức điều đó chứng tỏ phong thủy của phòng làm việc và những đồ vật là tốt, không cần phải đổi mới... thôi vậy, Luru Bình lắc đầu: Lãnh đạo đã không muốn đổi, chẳng lẽ bắt hần đổi được hay sao?

Luru Bình gật gù cái đầu, khen cho một câu:

- Trần Trường Trương đúng là tiết kiệm, Trần Trường sau này ngài vẫn về nhà trọ nghỉ? Nếu không thì cứ ở luôn đây, tôi sẽ thuê phòng, sửa sang lại cho ngài.

Điều kiện cấp trên ra có hạn, các lãnh đạo không phải ai cũng có nhà lầu để ở, nếu như là Trần Trường thực ra cũng có ký túc nhưng nếu để lãnh đạo ở ký túc thì có vẻ không hợp cho lắm, cần phải ra ngoài thuê giúp cho lãnh đạo một phòng trọ, không lớn lắm nhưng phải yên tĩnh.

Hơn nữa hầu như các lãnh đạo cũng đều có nhà ở không cần phải đi thuê... hay là có người muốn thuê cũng chẳng qua đó là tiền trợ cấp của lãnh đạo mà thôi.

- Nhà tôi cách đây không xa, tôi sẽ về nhà.

Trương Anh Duệ nói, từ đây về nhà mình chưa đầy 10km, mặc dù là đường nông thôn nhưng cũng toàn là dải bê tông hết, lái xe một lúc là được về nhà ăn bát cơm nóng hổi, cần gì phải đi ở ngoài.

- Nếu đã vậy thì...

Nói đến vấn đề này Luru Bình có vẻ hơi ngượng:

- Chuyện này, Trần Trường, tổng cộng Đảng ủy của Trần ta cũng chỉ có 6 chiếc xe, chuyện này...

Luru Bình vừa nói như thế, Trương Anh Duệ đã hiểu liền, Đảng ủy có 9 người, mình lại đứng thứ 9 nào là Bí thư Đảng ủy, Trần Trường, Bí thư Ban kỷ luật và Thanh tra, Chủ tịch của Đại biểu nhân dân... Khoảng cách các lãnh đạo về nhà cũng không xa lắm so với ở ký túc.

Như vậy, thì việc xe cho Trương Anh Duệ về nhà cũng trở thành vấn đề rồi, xe nhà nước mà 9 người mới có 6 chiếc thì biết sắp xếp làm sao? Chẳng lẽ lãnh đạo lại phải nhường xe cho Trương Anh Duệ? Ngày bình thường thì cũng thôi nhưng liên quan đến phúc lợi thì hiển nhiên là không có khả năng ấy xảy ra.

Bạn đang đọc truyện *Quyền Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 119: Du Thủy Phong Hậu

Trương Anh Duệ trầm ngâm không nói gì.

Trong lòng Luru Bình vẫn không khỏi hồi hộp. Càng xuống dưới cơ sở thì cái gọi là quy quy lại càng nhiều, chuyện này thoát đầu tưởng là không nghiêm

trọng, ai dùng xe cũng không thành vấn đề nhưng nếu các lãnh đạo chỉ ngồi xe được 5 phút từ cơ quan về nhà thì xe cũng chẳng có ích gì.

Có thể Luru Bình cũng hiểu được, chuyện không hoàn toàn như vậy, 5 phút này đối với lãnh đạo mà nói nó chính là uy nghiêm, là địa vị.

Tuy vị trí của Trương Anh Duệ trong chính quyền chỉ là áp chót, hơn nữa công việc được phân công công tác cũng không có gì là quan trọng thì làm sao được các lãnh đạo khác nể mặt mà nhường cơ chứ.

Nghĩ đến tin đồn Phó Trần Trường đến đây thật lớn, hơn nữa còn nghe nói hắn có quan hệ cả với Thư kí huyện ủy mà trấn Luru Bình toát cả mồ hôi: nếu lãnh đạo này không hài lòng với cách làm việc của mình thì chuyện nghiêm trọng rồi đây. Do dự một chút, Luru Bình thăm dò:

- Trần Trường, nếu không thì tôi sẽ tìm giúp ngài một chiếc xe?

Tìm một chiếc xe ở bên ngoài? Trương Anh Duệ suy nghĩ, cuối cùng cũng mở miệng nói:

- Thôi bỏ đi, nhà tôi cũng có xe, tôi sẽ tự lái.

- Chuyện này... chuyện này không được hay lắm...

Luru Bình ngưng ngừng nói, để lãnh đạo phải lấy xe nhà mình cũng có chút quá đáng.

- Ô? Nếu không thì chủ nhiệm Luru có biện pháp gì tốt hơn chẳng?

Trương Anh Duệ liếc nhìn Luru Bình một cái, hỏi đùa ngược lại:

- Còn có xe nào không bị chính quyền trưng dụng ư?

- Không có, đương nhiên là không có.

Mặc dù là cử chỉ đùa cho vui nhưng Luru Bình cũng không dám cho đó là đùa, ông ta cười nói:

- Điều này sao có thể được, Trần Trường lấy xe tư của mình trợ cấp cho đất nước, điều này không có lý? Đúng rồi.

Nói đến đây, dường như Luru Bình tỉnh ngộ, vỗ đầu:

- Suýt nữa thì quên mất, theo quy định, Trần Trường nếu ngài định dùng xe riêng thì mỗi tháng sẽ được trợ cấp về xăng dầu, một tháng cũng được 2100 NDT.

Mỗi tháng được trợ cấp 2100 NDT? Đây cũng không phải là con số nhỏ đâu, nói không dễ nghe một chút thì thu nhập của nhiều người một tháng cũng không được nhiều như vậy, về vấn đề này Trương Anh Duệ cũng có chút hứng thú, hăng hái hỏi Luru Bình:

- À, đúng rồi, chủ nhiệm Luru cho tôi hỏi một chút, hiện tại một tháng tôi được bao nhiêu tiền?

Chuyện này đối với Luru Bình dễ như ngửa đi đường quen ấy mà, nghe Trương Anh Duệ hỏi vậy, ông ta không phải suy nghĩ nói luôn:

- Ở các đơn vị cũng có sự khác nhau, chúng ta bên tài chính nên tiền lương cũng được cao hơn một chút, tiền lương của ngài một tháng là được 6000, cộng với tiền trợ cấp xăng dầu là 2100, tiền sinh hoạt phí là 3000, tiền thưởng cuối năm là 80000, tổng cộng ngài có 22 vạn.

Luru Bình dừng lại một chút rồi bổ sung thêm:

- Đúng rồi, chúng ta bên tài chính nên trợ cấp cũng được nhiều hơn, còn có cả gạo, mì mớ để sưởi ấm mùa đông và điều hòa cho mùa hè nữa chẳng hạn, một năm cũng phải được hơn 20000.

- Tính như vậy thì thu nhập một năm của tôi cũng được khoảng 24, 25 vạn rồi.

Trương Anh Duệ gật đầu, cười nói. Hắn chỉ là một chức quan nhỏ trong Trần mà một năm đã được 24, 25 vạn khoản thu hợp pháp thì những người như Thư kí Luru thu nhập một năm cũng không thấp hơn 40 vạn, nếu không thì sao có thể xứng với năng lực của lãnh đạo được?

- Ha ha... ngài là lãnh đạo, đây là lý thường tình thôi, ai bảo chúng ta ở bên kinh tế của huyện nào, không là của toàn thị trấn và làng quên khá nhất nữa chứ.

Luru Kim Quốc cười ha ha, tự hào:

- Trong huyện rất hay bắt tay, thực ra tình nguyện đến huyện làm cán bộ nhưng cũng không muốn ở đây luôn, Trần Trường lần này ngài xuống...

Nói tới đây, Luru Bình ý thức được điều không nên nói ông ta vội vàng dừng lại.

Trương Anh Duệ cũng không để ý, ngược lại cũng có chút nghi ngờ:

- Nếu chúng ta ở bên tài chính tốt như vậy thì tại sao nhiều năm rồi mà không mua được mấy chiếc xe?

Lưu Bình thấy buồn cười nói:

- Ngài nói cũng đúng, những lãnh đạo trước cũng có nghĩ như vậy, tôi thiếu thì cũng phải có đủ xe cho các lãnh đạo dùng, là xe của huyện không đủ...

Được rồi, tuy Lưu Bình không nói nhưng Trương Anh Duệ cũng hiểu là có ý gì: trong huyện thấy bên tài chính làm tốt, nhưng đã mượn xe nhưng mượn mà không trả, các lãnh đạo cũng bị giáo huấn rồi, sau đó cũng không thêm mua thêm xe nữa... mua làm gì để cho những người đó dùng?

Nói đến chỗ này, Lưu Bình có chút xấu hổ nhưng dù nói nhiều hay ít cũng có biểu lộ tình cảm, ông ta suy nghĩ một chút rồi nhìn Trương Anh Duệ liếc mắt một cái:

- Không đối gì ngài, bây giờ các đồng chí công tác trên Trần, ngoài cán bộ ra thì ai cũng có xe đưa đón.

Trương Anh Duệ gật đầu mỉm cười nói:

- Thế này cũng biết được kinh tế của Trần mình cũng khá đấy có thể mọi người mới có xe đi tới đi lui.

- Cũng phải, chỉ là Trần Trường ngài cũng còn trẻ.

Thấy Trương Anh Duệ có vẻ hiểu vấn đề này Lưu Bình thở phào nhẹ nhõm.

- Được rồi, cứ như vậy đi.

Không còn thắc mắc gì nữa, Trương Anh Duệ đi vào phòng làm việc của mình.

Vừa rồi hắn đã nhìn qua, hắn cũng thấy các đồ dùng trong văn phòng đều sạch sẽ không một hạt bụi, chắc là vừa mới được dọn dẹp, quyết tước.

Đây là nơi tiếp khách của Phó Trần Trường. Lưu Bình cung kính đứng ngoài ban công, rồi đi đến:

- Tôi cũng không quấy rầy công việc của Trần Trường nữa, có chuyện gì ngài cứ dặn dò kẻ dưới một tiếng.

- Làm phiền rồi!

Trương Anh Duệ nghe thấy thế gật đầu cười.

Vừa mới ngồi xuống trong phòng làm việc, nhìn phòng mình một lúc, cửa nửa khép nửa mở đã có người gõ hai cái. Trương Anh Duệ ngẩng đầu nhìn lên, là Bí thư Đảng ủy Lưu Kim Quốc đang đứng ở cửa phòng cười, người vừa gõ cửa hiển nhiên là Thư kí Lưu.

Thấy Trương Anh Duệ nhìn mình, Thư kí Lưu mỉm cười thân thiết, điềm đạm hỏi Trương Anh Duệ:

- Phó Trần Trường Trương, điều kiện trên phân xuống có hạn, có hài lòng không?

Trương Anh Duệ vội đứng lên, vẻ mặt sợ hãi bước nhanh đến, miệng liên tục giải thích:

- Ai da, thật sự là xin lỗi quá, mới lúc này tôi và Phó chủ nhiệm Lưu còn định đi chào Bí thư một tiếng, không ngờ Bí thư đã đến... Làm tôi không biết nói gì cho phải.

Bạn đang đọc truyện *Quyền Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 120: Điều Chỉnh Thái Độ

- Các đồng chí lãnh đạo lo cho tôi được thế này là rất chu đáo rồi ạ.

Trương Anh Duệ nói một thôi một hỏi.

Lưu Kim Quốc rất hài lòng với thái độ của Trương Anh Duệ, ông ta gật đầu cười nói:

- Tôi đến thăm, hài lòng là tốt rồi, để mọi người yên tâm công tác đây cũng là việc nên làm.

Gần gũi mà cũng thật uy nghiêm, điều này Luru Kim Quốc làm rất tốt.

- Ha ha, Bí thư chăm sóc người trẻ.

Trương Anh Duệ mỉm cười gật đầu.

Luru Kim Quốc cũng không vòng vo với Trương Anh Duệ nữa, không đợi hắn hỏi ông ta đã nói đến ý đồ của mình:

- Phó Trần Trường Trương, chuyện là như vậy, có một số đại biểu bên Công thương nghiệp, hôm nay có nghe Phó Trần Trường Trương đến nhậm chức, muốn cậu mời khách từ phương xa đến một bữa cơm không biết tối nay cậu có sắp xếp được không?

Người đã nói như vậy thì kể cả có việc bận ta cũng phải điều chỉnh thôi. Trương Anh Duệ oán thầm trong lòng, nhưng lại liên tục gật đầu ra vẻ sung sướng và sợ hãi:

- Sắp xếp được chứ có gì mà không được, nhưng chuyện này... cũng thấy hơi xấu hổ?

- Có gì mà xấu hổ.

Luru Kim Quốc cũng rất hài lòng với thái độ của Luru Kim Quốc, ông ta hào hùng khoát tay, cười sáng khoái nói:

- Sau này cậu cũng coi như là quan phụ mẫu của Trần chúng ta rồi, bọn họ còn phải mới cậu ăn cơm ấy chứ?

- Nếu đã như vậy thì...

Trương Anh Duệ vừa mới do dự một chút liền gật đầu ngay:

- Vâng... để tôi thể hiện một chút.

- Nèn, nèn chứ.

Dù sao đây cũng là lần giao tiếp đầu tiên của mình cũng cần phải oai phong một chút, nói với Trương Anh Duệ xong chuyện này, Luru Kim Quốc cũng đi.

Thấy Luru Kim Quốc định đi, Trương Anh Duệ toát cả mồ hôi hột:

- Bí thư, chỗ tôi có ít lá trà, nghe nói rất ngon ngài mang một ít về dùng thử?

Nói xong hắn lấy ra từ dưới bàn làm việc của mình một gói lá trà, nhìn qua cũng biết đó chỉ là một chiếc lá.

- Ồ?

Nghe thấy Trương Anh Duệ nói như vậy, Luru Kim Quốc dừng bước cười nói:

- Có lá trà, lại được Phó Trần Trường Trương lấy ra thì nhất định là thứ tốt rồi.

- Là bằng hữu tặng, nói là là xuân trà Long Tĩnh, tôi cũng không biết có phải hay không nhưng uống so với trà Long Tĩnh thường thì ngon hơn hẳn.

Trương Anh Duệ cười nói, nhét gói trà vào tay Luru Kim Quốc.

- Xuân trà Long Tĩnh?

Mắt Luru Kim Quốc sáng lên, đây là thứ tốt mà.

Luru Kim Quốc thích uống trà, đây là thói quen mười mấy năm qua của ông ta, lúc trước cũng bằng cách này mà ông ta đã khiến lãnh đạo của mình vừa ý... Nếu hiểu ý lãnh đạo thì làm việc cũng rất hiệu quả.

Những năm gần đây văn hóa trà đang được nghiên cứu, ngay cả Luru Kim Quốc cũng không biết mình là học đòi văn hóa hay là thực sự thích uống trà đây, nhưng không hoài nghi gì nữa Trương Anh Duệ nói đây là trà Long Tĩnh mặc dù hắn không dám khẳng định nhưng cái này chắc chắn là trà Long Tĩnh.

Tuy đã có trong tay rất nhiều trà Long Tĩnh chính hiệu nhưng người hiểu biết cũng thừa biết rằng, trà Long Tĩnh cho sản lượng rất ít, tuy chưa thể nói cực kì khan hiếm nhưng người mua được loại trà này cũng rất ít, nhiều khi có tiền mà cũng không mua được. Bây giờ nghe thấy Trương Anh Duệ nói những lời này Luru Kim Quốc cảm động mãi không thôi.

Trương Anh Duệ gật đầu cười:

- Ha ha, trong nhà có người buôn bán, được bằng hữu tặng ấy mà.

- Tôi mà từ chối thì bất kính rồi.

Lưu Kim Quốc quyết định nhận lấy lá trà, lá trà hay không phải lá trà cũng không là vấn đề nhưng lúc cần thiết nó có thể giúp cho các quan hệ xã hội.

- Ngàn vạn lần đừng khách sáo.

Trương Anh Duệ cười nói.

Tiểu tử này, cũng không tôi đâu biết phép tắc đấy, về sau phải nhìn thật kĩ rồi mới nói được. Lưu Kim Quốc đánh giá thâm trong bụng.

Trương Anh Duệ có quan hệ không nhỏ với Thư kí Triệu, hơn nữa tiểu tử này vẫn còn có các quan hệ khác với các lãnh đạo trong tỉnh, nghe được tin này Lưu Kim Quốc lập tức phải điều chỉnh thái độ của mình với Trương Anh Duệ, nếu thân thế của tên tiểu tử này sau này to hơn, trông về đại cục không thì sẽ ảnh hưởng đến uy nghiêm của mình, sau này biết đâu lại ngang hàng nhau?

Chỉ cần tốt với tên tiểu tử này là được, không nói hấn có cấp trên nếu mình mượn được hấn thì cũng không còn ai dám chèn ép mình. Vậy thì cũng nên biết quy củ một chút nếu không sau này đấu tranh trong chốn quan trường tàn khốc, đến lúc khóc lóc thì cũng không thể trách người khác được.

- Tốt lắm, cứ như vậy đi, tiểu Bặc sẽ đi thông báo.

Lưu Kim Quốc trầm ngâm một lúc rồi nói.

Tiểu Bặc chính là Thư kí của Lưu Kim Quốc, tên là Khiếu Bặc Siêu, tuy quy tắc là ở làng quê và thị trấn không có phép bồi thư kí nhưng tình hình thực tế thì không thể không có thư kí.

Trương Anh Duệ cười gật đầu, sau này không phải khiếm nhường rồi.

Lưu Kim Quốc đi rồi, còn hơn một tiếng nữa là hết giờ làm việc, ngày hôm nay mình cũng không còn việc gì cả, phải tự mình đi xem tư liệu.

Từ nay về sau đã làm chủ chỗ này, vậy thì phải đi thăm dò tình hình trong Trấn một chút:

- Chủ nhiệm Lưu, ông có tài liệu về Trấn mình không? Tôi muốn xem qua một chút.

Lãnh đạo muốn giải thích thì phải nói kê lại chi tiết cụ thể rồi, tuy chỉ còn một lúc nữa là tan tầm nhưng lãnh đạo đã muốn Lưu Bình cũng không dám thờ ơ, nói:

- Trấn Trường Trung, ngài chờ một lát tôi sẽ mang qua ngay.

- Làm phiền rồi.

Trương Anh Duệ cảm ơn.

- Không phiền, không phiền, đều là điều nên làm mà.

Lưu Bình được sủng ái mà thấy lo sợ.

Bạn đang đọc truyện *Quyền Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 121: Hữu Hảo Hữu Ưu.

Tài liệu rất nhanh đã được đưa đến.

Tài liệu chất đầy trước mắt mình, Trương Anh Duệ phát hiện, số liệu ban đầu này so với tài liệu mình có trong huyện thì cũng chuẩn xác, cũng làm hấn biết được công việc tiếp theo phải làm là gì, để còn chuẩn bị.

Phương Trấn kiểm tra tương đối kĩ lưỡng: GDP của huyện, người thu nhập cao nhất, kinh tế, các xí nghiệp làm ăn phát đạt, các nhà máy công nghiệp nổi tiếng, các đơn vị dẫn đầu quảng cáo... liên tục được phong tặng danh hiệu “Đơn vị tiên tiến 3 năm liền”... cũng khá vinh dự, nghe qua cũng thấy rất huy hoàng.

Trên thực tế thì quả thực cũng không tồi, căn cứ số liệu thống kê, toàn bộ Trần có 3 xí nghiệp, 1 xí nghiệp nước của Tỉnh, 9 xí nghiệp nước của Quốc gia, quy mô phát triển khoảng 25 nhà, số nhân công là gần 3 vạn người, sản lượng các loại trái cây ước đạt 4 triệu kg, đồ hộp khoảng 40 vạn tấn, đạt giá trị khoảng 5 triệu, được trao danh hiệu “Trần số một về đồ hộp”.

Trong đó cũng được bầu làm nơi thí điểm của Du lịch nông nghiệp của cả nước, Trung Quốc có 200 khu vực vinh dự được là nơi thí điểm Du lịch.

Về phương diện kinh tế, con số thống kê 2 năm qua Trương Anh Duệ không lấy đến, có thể công tác thống kê năm 2009 là đúng, toàn bộ tài sản trong Trần trị giá 12,4 triệu, tăng trưởng 26%, tài sản cố định đạt 6 triệu, tăng 30%, thu nhập từ tài chính là 1800 vạn, thu nhập của nông dân cũng được 5312 vạn, tăng 16%, vốn đầu tư nước ngoài 1,8 triệu tăng 36,4%. Toàn bộ số tài chính thu vào là 2340 vạn.

Thu vào 2340 vạn tài chính, có thể còn vượt quá con số này, đối với làng quê và thị trấn mà nói thì đúng là một con số huy hoàng.

Phía sau sự huy hoàng đó cũng có những nỗi buồn âm thầm, năm đó Phương Trần tình giảm cơ cấu, hợp nhất hai làng quê và thị trấn lại làm một, những nơi nổi tiếng thì không nói những nơi chỉ sống dựa vào nông nghiệp, công nghiệp nặng và xí nghiệp hoàn toàn không có, kinh tế phát triển không cân bằng đây đúng là một vấn đề lớn.

Tuy theo phân công công tác mình cũng không thể quản được hết ngành kinh tế nhưng Trương Anh Duệ cũng cảm thấy được có những lỗ hổng, sai sót thành thật mà nói nếu để cho người ta biết thì tương lai của mình sẽ thế nào? Liệu mình có làm Phó Trần Trường cả đời hay không?

- Cốc cốc cốc...

Tiếng gõ cửa cắt ngang dòng suy nghĩ của Trương Anh Duệ không đến nỗi ồn ào nhưng cũng đủ để người trong nhà nghe thấy được.

- Mời vào.

Trương Anh Duệ suy nghĩ một lát rồi cất cao giọng nói.

Một thanh niên vẻ mặt khiêm tốn, nhã nhặn đẩy cửa vào, cẩn thận nói với Trương Anh Duệ:

- Trần Trường Trương, chào ngài, tôi là Thư kí của Bí thư tiểu Bặc.

- Vâng, tiểu Bặc mời ngồi.

Trương Anh Duệ cười nhưng không đứng dậy.

Mình đường đường là lãnh đạo, thư kí của Lưu Kim Quốc nghiêm khắc mà nói thì cũng chẳng có cấp bậc gì, chỉ là một nhân viên công vụ bình thường, còn mình là một Phó Trần Trường, thành viên trong Đảng ủy, lý gì mà phải đứng dậy nghênh đón? Ngồi khi ôn hòa là được rồi.

Bặc Siêu làm sao dám ngồi? Vội vàng khoát tay, có vẻ sợ hãi:

- Không không, đây là văn phòng của Trần Trường, tôi không dám ngồi đâu.

Trương Anh Duệ cười cười, không tồi, tiểu tử này cũng biết chừng mực đấy, nếu Bặc Siêu đã hiểu quy củ như vậy thì mình cũng không ép nữa:

- Tiểu Bặc đến đây là vì chuyện gì vậy?

- Bí thư sai tôi đi thông báo cho ngài, các ông chủ trên kia đã chuẩn bị xong, bây giờ chúng ta có thể xuất phát được rồi.

Thấy Trương Anh Duệ hỏi vấn đề này, Bặc Siêu vội vàng nói.

- Thì ra là chuyện này, xem cái tính tôi kia!

Trương Anh Duệ tỉnh ngộ vỗ đầu, dường như vừa được nhắc nhở mới nhớ đến chuyện này, bật cười nói:

- Thế mà tôi quên mất.

Lời này Bặc Siêu cũng không dám đón chỉ cúi đầu không nói gì.

- Chờ chút, tôi thu dọn xong ngay.

Trương Anh Duệ vừa nói, vừa thu dọn đồ đạc:

- Đúng rồi, tiểu Bặc, tối nay có mấy vị lãnh đạo trên Trần vậy?

Bặc Siêu được giao cho trọng trách chiêu đãi các vị lãnh đạo ăn cơm cũng phải cố gắng làm họ vừa lòng, thấy Trương Anh Duệ hỏi vậy vội vàng nói:

- Có Thư kí Lưu, Quách Trần Trường, Ban kỷ luật và thanh tra có Bí thư Cát, Bên đại biểu nhân dân toàn quốc có chủ tịch Trương, Trần Trường Đồng,

Bộ trưởng bộ vũ trang Triệu, ủy viên tổ chức Đỗ, ủy viên Trịnh, và ngài nữa.

Tất cả lãnh đạo trong Phương Trấn đều tập hợp đông đủ! Các ông chủ mời toàn những khách lớn, Trương Anh Duệ gật đầu:

- Người cố gắng đi cũng nhiều, vậy nhóm chủ nhiệm là ai? Sao các ông chủ không mời?

- Mời rồi, toàn bộ Đảng ủy và chính quyền cũng nhẹ ấy mà.

Thấy Trương Anh Duệ hỏi, Bạc Siêu vội vàng nói:

- Nhưng chỉ có mấy vị lãnh đạo một bàn còn lại mọi người ở một bàn.

Thì ra là như vậy! Trương Anh Duệ cười vuốt cằm.

- Đúng rồi, vòng quanh Trái đất không biết gặp ông chủ Đảng hay không?

Đột nhiên Trương Anh Duệ hỏi.

- Ông chủ Đảng?

Bạc Siêu im lặng một chút rồi vội gật đầu:

- Ông chủ Đảng phải đi chứ, là đại diện cho các ông chủ mà.

Nói như vậy nhưng tổng lòng Bạc Siêu cũng cảm thấy kì lạ, chẳng lẽ vị Phó Trấn Trường trẻ tuổi này lại biết ông chủ Đảng hay sao?

Lúc thấy có Đảng Lăng tham dự, không biết người này đạo này kinh doanh ra sao. Trương Anh Duệ thấy có chút tò mò, cổ tột nay cũng không khỏi có chút chờ mong.

Bạn đang đọc truyện *Quyền Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 122: Biết Một Chút.

Trương Anh Duệ cũng không biết, lúc mình đang làm việc này thì trên lầu trong văn phòng làm việc Bí thư Lưu Kim Quốc đã đang tiếp đãi các vị khách.

- Thư kí Lưu, xuống nghe nói lần này là thằng bé Trần Trường?

Lý Nghiễm Phong có chút hơi tò mò hỏi Lưu Kim Quốc.

Làm ông chủ trong ngành xí nghiệp nước, quan hệ của Lý Nghiễm Phong và Lưu Kim Quốc cũng không tồi, thậm chí ông ta còn nịnh bợ Lưu Kim Quốc: nghe nói ông ta còn có quan hệ với các lãnh đạo khác nữa, đối với Lưu Kim Quốc mà nói điều này rất quan trọng, nếu đắc tội với ông chủ này thì người ta muốn gây khó dễ cho mình cũng không phải là chuyện khó, dĩ nhiên là Lưu Kim Quốc không có khả năng đó.

- Cũng không phải sao?

Lưu Kim Quốc gật đầu cười khò:

- Nghe nói Thư kí Triệu bị nhiều người phản đối nhưng vẫn làm được.

- Ồ? Có chuyện nhue vậy sao?

Tin hiệu này rất quan trọng, nghe thấy Lưu Kim Quốc nói câu này, thực sự Lý Nghiễm Phong giật mình, ông ta rất hiểu quy tắc trong quan trường: Có thể làm cho Bí thư tức giận thì chỉ có con trai của ông ta mà thôi, không chê gì!

- Không biết, nhưng nghe nói là phó Ban chủ nhiệm của Đại hội đại biểu nhân dân Toàn quốc, khí lực của Thư kí Triệu cũng không ít đâu.

Lưu Kim Quốc bắt đầu gật đầu, kỳ thực nghĩ chuyện này thế nào cũng mãi không ra, Trương Anh Duệ còn có quan hệ với cả đồn công an, chẳng lẽ lại không phát hiện ra hẳn có cả quan hệ với các vị lãnh đạo trong huyện sao?

- Đại hội Đại biểu nhân dân toàn quốc? Nói như vậy thì tên tiểu tử này chưa từng nghe qua cuộc thi công chức sao?

Lý Nghiễm Phong thực sự bị giật mình:

- Chuyện này không phải là không theo quy định hay sao?

- Ai nói là không phải?

Lưu Kim Quốc thở dài:

- Có thể người ta cố tình không tuân theo quy định!

- Làm sao có thể như thế được? Không qua cuộc thi công chức làm sao vào chính quyền công tác được?

Lý Nghiễm Phong chưa từng nghe thấy chuyện này, ông ta tròn mắt khiếp sợ không hình dung được! Ông ta cũng không dám khinh thường Trương Anh Duệ: làm không tốt, đây là một con mãnh long quá giang rồi, mặc dù mình không có quan hệ gì với hắn nhưng xem ra tên tiểu tử này... nguy hiểm!

- Nhưng vấn đề là, nếu hắn tiến vào biên chế lại hợp pháp cơ.

Thấy Lý Nghiễm Phong có vẻ khó hiểu, Lưu Kim Quốc cười khổ giải thích cho ông ta:

- Quy định của nước ta là phải qua cuộc thi công chức nhưng lúc đó Trương Anh Duệ là Phó chủ nhiệm của Đại hội đại biểu nhân dân toàn quốc nên không cần thi, cái này cũng bình thường mà.

Nói đến đây, về mặt Lưu Kim Quốc có vẻ buồn bực:

- Sau này chúng ta cũng phải quan hệ tốt với hắn rồi.

Cơ chế là vậy, Lý Nghiễm Phong cũng giải thích được nội tình, biết là Phó chủ nhiệm của Đại hội đại biểu nhân dân toàn quốc nếu bình thường đi lên thì đó cũng là con đường đúng đắn thôi ít nhất cũng được hưởng đãi ngộ là cấp Phó.

Trương Anh Duệ đã không sợ mà đi theo con đường này, nếu như vậy thì cũng là người gây trở ngại cho hệ thống, Địa hội đại biểu nhân dân toàn quốc tuyệt đối là không được đồng ý.

Đương nhiên là làm Đại biểu nhân dân toàn quốc so với lãnh đạo trong huyện thì không có quyền gì trong tay, đó cũng là lãnh đạo nhưng chỉ là phụ, càng không được hưởng đãi ngộ gì. Lý Nghiễm Phong cũng hiểu được, nếu như vậy sau này mình sao có thể giao tiếp được với loại người như thế cơ chứ?

Lưu Kim Quốc cũng gật đầu theo, Lý Nghiễm Phong cũng phát khở cả lên chỉ làm một thương nhân mà trên địa bàn của mình lại phải đối phó với một Phó Trấn Trường, ai mà không khòik bần chòn, ai mà biết được tên tiểu tử này có ỉ vào lai lịch của mình mà làm càn hay không?

- Tính cách của Phó Trấn Trường Trương thế nào?

Lý Nghiễm Phong trầm ngâm một lúc rồi hỏi... Ngay cả ông ta cũng phát hiện trong lúc lơ đãng mình cũng đã không dám nói là cậu thanh niên hay thẳng nhãi Trấn Trường nữa.

- Không biết được, nhưng nhìn qua thì cũng có vẻ hào hoa phong nhã.

Lưu Kim Quốc suy nghĩ rồi lập lòe trả lời nước đôi.

- Vậy sao?

Lý Nghiễm Phong nhú mày, trầm tư một lúc rồi hỏi:

- Đúng rồi, có phải chỉ có 6 chiếc xe có rèm che không?

- Đúng vậy?

Lưu Kim Quốc lặng đi một chút rồi trả lời, lập tức hiểu ý Lý Nghiễm Phong, suy nghĩ rồi chậm rãi lắc đầu:

- Không ổn, nhìn kĩ rồi hãy nói.

Lý Nghiễm Phong gật đầu, vốn dĩ nghĩ rằng mình có thể mượn một chiếc để dùng nhưng Trương Anh Duệ cũng phải dùng chứ, Lưu Kim Quốc cảm thấy không ổn, bỏ đi.

Suy nghĩ lại một cách cẩn thận thì cũng không phải không có lý, ai mà biết được tên tiểu tử này có phải lòng tham không đáy hay không, nếu hành động này mà làm cho hắn nghĩ rằng mọi người sợ hắn đến lúc đó Sư Tử ra hàng thì làm sao bây giờ?

Không sợ tham lam điểm chết người chính là ở chỗ đến lúc chuyện nghiêm trọng thì nhiều tiền cũng chết.

- Đúng rồi, Thư kí Luru, xuống ngay đi?

Nhìn đồng hồ, Lý Nghiễm Phong hoảng hốt.

- Ủ.

Luru Kim Quốc gật đầu, ông ta quen ông chủ Lý này đã lâu, chỉ cần nhìn bộ dạng là 8, 9 phần đoán ra ông đấy đang nghĩ gì, cười nói:

- Sao vậy?

- Nếu cần thì phải đi xuống phòng của Phó Trần Trường Trương một lát không người ta sẽ nói là lão Lý ta không biết lễ phép.

Nhân cơ hội này gần gũi quan sát Trương Anh Duệ một chút, xem rốt cuộc người thanh niên này là người như thế nào, có đáng để kết giao hay không? Cũng đoán được phần nào.

Bạn đang đọc truyện *Quyền Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 123: Bị Hiểu Lầm

- Gặp một chút à?

Luru Kim Quốc trầm tư một lát, chậm rãi gật gật đầu,

- Cũng được.

Nếu như có thể thừa cơ hội này hiểu biết Trương Anh Duệ rốt cuộc là lai lịch gì, tính cách như thế nào, thật cũng không tệ. Thật có thể làm rõ ràng điểm này, sau này dùng thái độ như thế nào mà đối đãi Trương Anh Duệ, trong lòng liền rõ ràng.

Lý Nghiễm Phong liếc mắt nhìn Luru Kim Quốc một cái, cười đứng lên:

- Nếu như vậy, thì ta đi thôi.

Người này, thích lão tử làm đầu súng đây mà. Đối với ý nghĩ trong lòng Luru Kim Quốc, Lý Nghiễm Phong trong lòng tựa như nhìn vào gương sáng, nhưng hần cũng không nói ra. Tuy rằng người này đang lấy chính mình làm người hứng mũi chịu sào, nhưng mình cảm giác không phải là bị người này ý lại?

Khi Trương Anh Duệ từ phòng làm việc của mình đi ra, vừa hay nhìn thấy Luru Kim Quốc cùng một người trung niên hơi mập từ trên lầu cùng nhau xuống dưới.

Ai đây nhỉ?

Trương Anh Duệ nhìn lướt qua, trong lòng nhiều ít nói thầm: nhìn thì không giống như là làm quan, giống như là một ông chủ, có thể làm cho Luru Kim Quốc cùng đi, xem ra lai lịch không nhỏ.

Cười cười với Luru Kim Quốc, Trương Anh Duệ nhiệt tình cùng hần chào hỏi:

- Luru thư ký, trùng hợp quá nhỉ?

- Vâng, thật đúng lúc.

Luru Kim Quốc cũng thật không ngờ gặp được Trương Anh Duệ ở đây, càng làm cho hần thật không ngờ chính là, Trương Anh Duệ lại dùng phương thức này chào hỏi cùng mình, hơi hơi lặng đi một chút, ân cần hỏi han:

- Thế nào, phó Trần Trường Trương, công việc đã thích ứng chưa?

Nói là quan tâm cũng đúng, chính là phía sau lời này, làm sao nghe được cũng làm cho người tanh cảm giác được trong lời này có vẻ như đang khích lệ.

Ồ? Lời này của hấn là gì ý tứ? Vừa mới tới đơn vị mới là một người mới, nghe được Lưu Kim Quốc những lời này, trong lòng Trương Anh Duệ lập tức cảnh giác, lời nói vừa mới mạo hiểm đến bên miệng, cũng bị tiểu tử này không tự chủ đổi lại:

- Cảm ơn Lưu thư ký quan tâm, nhưng tôi vừa tới một ngày, cũng không có gì thích ứng hay không thích ứng.

Sao lại thế này? Tiểu tử này sao lại có thể không hiểu chuyện như vậy?

Vốn là đang chờ Trương Anh Duệ nói :

- Cảm ơn tổ chức và lãnh đạo quan tâm, tuy rằng công việc có khó khăn, nhưng dưới sự trợ giúp của lãnh đạo cùng các đồng chí, tôi nhất định sẽ vượt qua khó khăn, cố gắng làm tốt mọi công tác.

Lưu Kim Quốc, lập tức ngăn cả người: mẹ nó, tiểu tử này sao không theo như lẽ thường mà nói ra? Như thế nào, người thật là “Không hiểu quy củ”?

Xuất phát từ bản năng cảnh giác, vừa gặp được Lưu Kim Quốc cùng Lý Nghiễm Phong, Trương Anh Duệ đã “Dừng lên cái lỗ tai”.

Lưu Kim Quốc cũng không biết, ý nghĩ trong lòng chính mình, không lọt một tia, tất cả đều bị Trương Anh Duệ “Nghe được”.

Sao nhỉ? Có ý tứ gì? Người muốn giẫm lên ta? Không biết từ chỗ nào xuất hiện người muốn khoe khoang uy phong của mình trước mặt người khác như thế nào? Trong lòng Trương Anh Duệ nhất thời liền để ý : ồ, hôm nay lão tử nhậm chức đường đường có chủ tịch huyện cùng các trưởng ban tổ chức huyện và thư ký bí thư huyện ủy tự mình “Hộ tống” nhậm chức, người còn chưa rõ đây là ý gì sao?

Muốn khoe uy phong của người thì lão tử không ý kiến, nhưng người không thể khoe uy phong đến trên đầu lão tử... Lão tử nhìn qua rất giống như là cái loại người dễ bị người ta giẫm lên đầu sao?

Đương nhiên, lần này Trương Anh Duệ trả lời nhất định là “Không tuân thủ quy củ”.

Lúc này chúng ta nhất định phải thừa nhận, chúng ta cũng phải nghĩ một chút, một người mà một ngày phía trước còn là một người dân bình thường, nếu trông cậy vào tài năng của hấn thì trong thời gian ngắn ngủn như vậy không thể bước được vào quan trường.

Không đợi mình nghĩ được câu nói kia, trong lòng Lưu Kim Quốc vừa là xấu hổ, lại vừa buồn bực, trong lòng nhất thời cảm tức : mẹ nó chứ, lão tử xem như đã nhớ kỹ người rồi đó. Cố gắng đè nặng khó chịu trong lòng, Lưu Kim Quốc làm cho mình có vẻ bình tĩnh gật đầu với Trương Anh Duệ:

- Cũng đúng, là tôi quá nóng vội!

Tình huống... Có chút không đúng!

Lý Nghiễm Phong nhìn Trương Anh Duệ, nhìn nhìn lại Lưu Kim Quốc trong lòng một bụng tức giận còn đang phải đè nén, trong lòng nhất thời vang lên một tiếng: ôi trời, lão tử sẽ không xui xẻo như vậy chứ? Một tay ngang ngược không biết từ đâu tới đây gây chuyện, lão tử chẳng lẽ đứng im thờ ơ nhìn? Thế này... Quý mới biết hai người kia có người nào trút hận thù lên đầu mình không?

Bị Lưu Kim Quốc thù cũng thôi, hấn cũng không thể lấy mạng mình hay làm khó dễ quá đáng, nhưng nếu như vị chủ nhân ngang ngược càn rỡ này cho rằng chuyện này là mình và cái tên khốn Lưu Kim Quốc hợp mưu, suốt ngày nghĩ phương pháp làm khó lão tử, đến lúc đó lão tử biết làm sao đây?

Không sợ kẻ trộm chi trộm nhớ mặt! Buồn bán càng sợ điểm này, nhất là bị một vị quan mạnh không biết từ chỗ nào xuất hiện ... Tuy rằng không biết đến cùng có phải hay không, có thể đưa hấn về đến chỗ ban đầu... Nghĩ đến chính mình có khả năng gặp một hồi tai bay vạ gió như vậy, Lý Nghiễm Phong đã cảm thấy trong lòng một vẩn nổi buồn bực thêm cả biệt khuất!

Chính là tình huống trước mắt, Lý Nghiễm Phong nhìn quanh, tựa hồ mình là người bị hại, đúng là đồ phá hoại !

- Trương Trần Trường phải không, nghe đại danh đã lâu!

Lý Nghiễm Phong vốn còn đứng cách Trương Anh Duệ năm sáu bước bậc thang, ý thức được tình huống này, vội vàng bước nhanh trên bậc thang đi xuống, còn ở trên bậc thang liền tỏ vẻ nhiệt tình vươn hai tay với Trương Anh Duệ, nhiệt tình có thừa:

- Tôi là chủ cửa hàng thực phẩm trong huyện - Lý Nghiễm Phong, hôm nay có thể gặp được Trương Trần Trường ở trong này, thật sự là phúc ba đời, hân hạnh!

Cái gọi là đưa tay không đánh người mang khuôn mặt tươi cười chính là vậy.

Tuy rằng biết rõ người này trong lòng có ý tưởng gì, nhưng Trương Anh Duệ vẫn theo bản năng vươn tay ra,

- Không cần khách khí, tôi không nổi danh như vậy chứ?

Người này thật ra có thể coi là người ăn ngay nói thật. Lý Nghiễm Phong trên mặt hơi có chút xấu hổ, che dấu vẻ cười cười, khen tặng nói:

- Như thế nào mà không nổi danh, ở thị trấn sau khi nhận được thông báo của huyện, chúng tôi biết đại danh Trương Trần Trường ngay, hơn hai mươi tuổi đã là phó Trần Trường, thật sự là niên kinh hữu vi!

Trong lòng Trương Anh Duệ cười thầm. Vẫn luôn dựng lên cái lỗ tai nghe trong óc Lý Nghiễm Phong cùng Lưu Kim Quốc đang nghĩ gì về Trương Anh Duệ, tự nhiên hẳn biết người này trong lòng rốt cuộc là nghĩ cái gì.

Thấy thần sắc trên mặt Trương Anh Duệ bất động, Lý Nghiễm Phong không lo lắng trong lòng, trong lòng không khỏi khẽ run rẩy, cắn chặt răng, nói:

- Đúng rồi, để hoan nghênh kế hoạch lớn về với huyện chúng ta, mấy vị bằng hữu của tôi đang tính đưa cho Trương Trần Trường một món quà nhỏ, mong rằng Trương Trần Trường không từ chối.

Đây là có chuyện gì?

Chứng kiến biểu hiện của Lý Nghiễm Phong đối với Trương Anh Duệ tuyệt đối có thể dùng từ “Nịnh hót” để hình dung, lại nghĩ tới tên này trong ngày thường thái độ đối với mình, Lưu Kim Quốc khẽ run lên trong lòng, ánh mắt phức tạp liếc mắt nhìn Trương Anh Duệ một cái, trong lòng đang không ngừng khua chiêng gõ trống, không khỏi cảm giác thật mơ hồ: kì quái, không lẽ lão Lý có quen biết hẳn?

Bạn đang đọc truyện *Quyền Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 124: Tự Mình Hù Dọa Mình

- Lễ vật nhỏ?

Trương Anh Duệ nở nụ cười: Lý Nghiễm Phong muốn đưa ra phân lễ vật nhỏ này chính là một chút cũng không tính là nhỏ.

Thấy trên mặt Trương Anh Duệ lộ ra vẻ tươi cười phảng phất tất cả mọi điều hẳn đều hiểu rõ, Lý Nghiễm Phong cảm giác trên người mình bắt đầu liên tục ra mồ hôi, cả người bắt đầu khẩn trương lên:

- Đúng, một chút lễ vật nhỏ.

- Hả? Chuyện gì xảy ra vậy?

“Nghe” được tiếng lòng của Lý Nghiễm Phong, trong lòng Trương Anh Duệ buồn bực, chẳng qua buồn bực thì buồn bực, không có đạo lý đưa lễ đến cửa mà không muốn có chỗ tốt, Trương Anh Duệ chậm rãi nói:

- Một chiếc Santana Zhijun, dù thế nào cũng phải tới mười hai mươi ba vạn, cái lễ vật nhỏ này của Tổng giám đốc Lý, chính là một chút cũng không tính là nhỏ đó.

Cái gì? ! Santana Zhijun? !

Nghe thấy Trương Anh Duệ nói ra quyết định mà mình mới vừa hạ xuống trong lòng, mình căn bản không có nói qua với bất cứ kẻ nào muốn đưa cái lễ vật này, Lý Nghiễm Phong chỉ cảm thấy một cỗ lương khí đột nhiên xông thẳng lên đỉnh đầu, ánh mắt nhìn Trương Anh Duệ trong nháy mắt tràn ngập kinh hãi: Hắn... Hắn... Hắn... Là làm sao mà biết được? !

Cái gì? Mấy người bọn Lý Nghiễm Phong dự định “mượn” một chiếc Santana Zhijun cấp cho Trương Anh Duệ sử dụng? Lưu Kim Quốc mạnh mẽ quay đầu hướng về Lý Nghiễm Phong, trong ánh mắt không dám tin tưởng cũng tràn ngập khiếp sợ: đây là có chuyện gì? Ông chủ Lý, ông cũng không nói cho tôi chuyện này. Làm cho Lưu Kim Quốc bất mãn cũng không phải mình không biết chuyện này trước, mà là... Trương Anh Duệ lại có thể biết sớm hơn cả mình! Mẹ mày, cái tín hiệu này nói rõ cái gì? !

Lưu Kim Quốc am hiểu sâu sắc các loại quy tắc sáng tối trong quan trường, quá hiểu cái tín hiệu này là có ý tứ gì.

Nhưng lúc này Lý Nghiễm Phong nào còn tâm tư đi quan tâm tới trong lòng Lưu Kim Quốc nghĩ như thế nào chứ, Lý Nghiễm Phong bị Trương Anh Duệ làm cho sợ hãi, hiện ở trong lòng ngoại trừ kinh sợ, còn là dâng lên một đoàn rối loạn tê dại, mạnh mẽ cười nói:

- Bí thư Lưu, tình huống công việc trên trấn tôi còn không biết sao, nhiều người như vậy, chỉ có sáu chiếc xe có rèm che, Chủ tịch Thị trấn Trương ngay cả một chiếc xe để dùng cũng không có thì sao được? Mấy lão ca chúng tôi thương lượng, mọi người cùng mượn một chiếc xe cho chính quyền Trị trấn sử dụng.

Nói là cấp cho chính quyền trị trấn sử dụng, ai cũng có thể hiểu rõ, chiếc xe này là chỉ định cấp cho Trương Anh Duệ sử dụng.

Xe mẫu đầu tiên của Santana Zhijun chính là Santana 3000 lúc đầu, nếu như nghiêm ngặt dựa theo tiêu chuẩn dùng xe của chính phủ mà nói, Trương Anh Duệ dùng cái loại đẳng cấp như xe Santana Zhijun này rất rõ ràng chính là vượt qua mốc, nhưng nếu chiếc xe này là nói tốt cho Trương Anh Duệ mượn sử dụng, vậy tự nhiên là ai cũng đều sẽ không nói cái gì. . . Nói trở về, chính Lưu Kim Quốc còn dùng một chiếc xe Passat đó.

Vốn Trương Anh Duệ còn dự định lái xe của mình đi làm, nhưng hiện tại vừa nhìn thấy, trong lòng liền cân nhắc suy nghĩ: đã có người đưa xe cho mình dùng, vậy khẳng định không có đạo lý không dùng, tuy rằng Santana khẳng định không thoải mái bằng BMWs 523, nhưng một người Phó chủ tịch Thị trấn nho nhỏ như mình, lại lái một chiếc BMWs, vậy quả thực cũng là quá chói mắt rồi, làm cho người thấy sẽ nghĩ như thế nào? Nếu như là một chiếc Santana mà nói. . . Vậy liền không có vấn đề gì.

Biện pháp này không tồi! Lúc trước tên Lưu Bình kia hỏi mình, là chính mình lỗ mắng, lại có thể không ngờ tới chỗ “ảnh hưởng tới quần chúng” này. Ý thức được cái này, Trương Anh Duệ có chút dương dương tự đắc: EQ quan trường của lão tử tiến bộ không ít rồi, ngay cả điểm này cũng đều nghĩ tới, không tồi!

Người này vui vẻ, tâm tình liền sáng khoái, tâm tình sáng khoái thì cái vừa rồi liền không thể nào tính toán. Vui vẻ vỗ vỗ vai của Lý Nghiễm Phong, Trương Anh Duệ rất ôn hòa nói với Lý Nghiễm Phong :

- Nếu đã như vậy, tôi đây liền không khách khí, cảm ơn ông chủ Lý.

Mặc kệ nói như thế nào, người khác cũng là muốn đưa cho mình một chiếc xe, khách khí với người ta một chút là nên làm.

- Không. . . Không. . . Không. . . Không khách khí.

Bị Trương Anh Duệ vỗ một cái như thế, Lý Nghiễm Phong cảm thấy trên người mình phảng phất như có một đạo điện lưu chạy qua, toàn bộ nửa người đều mềm ra, trong lòng lập tức hạ quyết tâm, lập tức tìm một cơ hội, bảo cho thư ký nhanh chóng gọi điện thoại cho cửa hàng Ô tô Đại Chúng 4S ở thành phố, nhanh chóng đưa xe tới, tối ngày hôm nay là có thể dùng!

Mặc dù Trương Anh Duệ đối với mình rất khách khí, nhưng nghĩ đến biểu hiện quý dị của Trương Anh Duệ, ở trong sự kinh khủng còn lại, Lý Nghiễm Phong nghĩ, mình nên là mau chóng làm tốt chuyện này mới được. . . Quý mới biết cái này rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?

Đây là có chuyện gì? Cùng lúc với việc trên, Lưu Kim Quốc cũng băn khoăn vấn đề này ở trong lòng.

Thấy biểu hiện của Lý Nghiễm Phong đối với Trương Anh Duệ tuyệt đối có thể dùng từ nịnh nọt để hình dung, lại liên tưởng đến thái độ thường ngày của người này đối với mình, trong lòng Lưu Kim Quốc khẽ run lên, thần sắc phức tạp liếc mắt nhìn Trương Anh Duệ, trong lòng lại liên tục khua chiêng gõ trống, không khỏi hiểu lầm kỳ quái, không phải là lão Lý biết hắn trước sao?

Nhưng ý nghĩ này vừa hiện ra lập tức đã bị Lưu Kim Quốc ném tới sau đầu : nếu như lão Lý biết tiểu tử này mà nói, vậy lão Lý vừa rồi thảo luận những lời kia ở trong phòng làm việc của mình là xảy ra chuyện gì? Nếu như không biết, vậy thì lão Lý bình thường vốn vắt cổ chày ra nước như vậy, rốt cuộc là bởi vì cái gì lại. . . Một cái khả năng bỗng nhiên hiện lên từ đáy lòng của Lưu Kim Quốc, nhất thời đã làm cho Lưu Kim Quốc sợ đến run cả người: mẹ nó, sẽ không phải tên Lý Nghiễm Phong chết tiệt này đã thấy qua tiểu tử này ở chỗ nào đó, mà ở trong tình huống đó, Lưu Kim Quốc căn bản là không có tư cách đi qua chứ?

Cái này rất có khả năng!

Ví dụ như nói, nếu như tiểu tử Trương Anh Duệ này có quan hệ gì đó cứng rắn ở trên thành phố, những người này cũng không phải là Lý Nghiễm Phong có thể trêu chọc, lúc đó một đám người bọn họ đang cùng ăn một chỗ, vừa vận bị Lý Nghiễm Phong nhìn thấy. . .

Mẹ nó! Nghĩ tới loại tình huống khả năng như vậy, Lưu Kim Quốc cảm thấy chân của mình cũng đều bắt đầu không khỏi như nhũn ra : mẹ mày, nếu như thật sự là như thế, Bí thư Huyện ủy kia ra sức giúp tiểu tử này giữ thể diện như vậy, liền hoàn toàn có thể hiểu được, lão già kia khẳng định là vuốt mông ngựa nịnh nọt trên mặt người lãnh đạo lớn nào đó!

Người này, liền là tự mình dọa mình.

Nhưng vô luận nghĩ như thế nào, ở trong lòng Lưu Kim Quốc và Lý Nghiễm Phong, Trương Anh Duệ đã bị xếp vào hàng ngũ chỉ có thể giao hảo, nhưng tuyệt đối không thể đắc tội: quý mới biết người này rốt cuộc có địa vị lớn bao nhiêu? !

Ô? Nghe thấy suy nghĩ trong lòng hai người Lý Nghiễm Phong và Lưu Kim Quốc, trong lòng Trương Anh Duệ bỗng nhiên khẽ động: vốn là lão tử còn đang vì đi xuống thế nào ở trong quan trường mà đau đầu, đối với những người thấp kém trước mặt, làm trướng mềm khẳng định là không được, hôm nay như thế này thì xem ra, lão tử làm một tên kiêu ngạo ương ngạnh, học tập lão yêu tinh Trình Giáo Kim một chút cũng là một chủ ý không tồi thì phải?

Hồi đó học tập lão yêu tinh Trình Giáo Kim là chủ ý Trương Anh Duệ cấp cho Lý Tuyết Âm, người nào có hiểu biết một chút đối với lịch sử triều Đường sẽ biết một chút tình huống, vào lúc thiên hạ yên ổn, các vị đại lão khai quốc an hưởng thái bình thịnh thế, Tam Bản Phủ Trình Giáo Kim đại danh đình đình, ở Lăng Yên Các giữa hai mươi tư công thần, luôn luôn là lấy thái độ đã mạn không nói đạo lý hoành hành ngang ngược nổi tiếng, chưa từng có người dám chửi hắn, ngay cả Đường Thái Tông Lý Thế Dân cũng đều có chút sợ hắn.

Chương 125: Gặp Bạn Cũ

Hồi đó học tập lão yêu tinh Trình Giảo Kim là chủ ý Trương Anh Duệ cấp cho Lý Tuyết Âm, người nào có hiểu biết một chút đối với lịch sử triều Đường sẽ biết một chút tình huống, vào lúc thiên hạ yên ổn, các vị đại lão khai quốc an hưởng thái bình thịnh thế, Tam Bản Phủ Trình Giảo Kim địa danh đình đình, ở Lăng Yên Các giữa hai mươi tư công thần, luôn luôn là lấy thái độ đã mạn không nói đạo lý hoành hành ngang ngược nổi tiếng, chưa từng có người dám chửi hấn, ngay cả Đường Thái Tông Lý Thế Dân cũng đều có chút sợ hấn.

Nhưng trên thực tế Trình lão yêu tinh Trình Giảo Kim tuyệt đối không chỉ là không nói đạo lý hoành hành ngang ngược đơn giản như vậy, lão gia hỏa kia tuyệt đối là một kẻ thành tình, một lão gia hỏa đại trí giả ngu, thô bạo không nói đạo lý thì thô bạo không nói đạo lý, hoành hành ngang ngược thì hoành hành ngang ngược, nhưng Trình lão yêu tinh có một chút nắm bắt chừng mực rất tốt, chuyện người này làm, chưa từng có vượt qua giới hạn tâm lý của Lý Thế Dân, có đôi khi có việc Lý Thế Dân không tiện làm, hấn còn có thể giúp đỡ đi tranh giành, cho nên lại nói tiếp, ở trong hai mươi bốn công thần Lăng Yên Các, Trình lão yêu tinh Trình Giảo Kim có thể không phải có quyền thế nhất, nhưng tuyệt đối là thu được thoải mái nhất, căn bản không có người dám chọc hấn.

Người này tuyệt đối là một thiên tài lẫn lộn quan trường! Trước đây lão tử làm sao lại không nghĩ tới nhỉ? Nếu như lão tử từ nay về sau dựa theo đường đi quan trường của lão yêu tinh Trình Giảo Kim kia, chỉ cần chính mình không phạm vào sai lầm mang tính nguyên tắc, không đứng sai hàng, ai còn dám coi thường mình? Ai có thể làm gì mình chứ? Trương Anh Duệ càng nghĩ càng cảm thấy đắc ý, càng nghĩ càng cảm thấy lo lắng của mình trước mắt hoàn toàn tiêu tan thành mây khói, chuyện lo lắng trước đó cũng không cần lo lắng nữa.

Đây cũng là Trương Anh Duệ chưa đặt chân sâu vào trong quan trường, căn bản không biết hung hiểm trong đó, cả nghĩ cũng không thêm nghĩ nữa, mình cấp chủ ý cho Lý Tuyết Âm để cho gia đình bọn họ học theo lão yêu tinh Trình Giảo Kim kiêu ngạo ương ngạnh kia, là bởi vì Lý gia bọn họ có tiền vốn để kiêu ngạo ương ngạnh, nhưng mình chỉ là một người nông dân bình bình thường thường nhất, dưới cơ duyên xảo hợp như vậy mới đến được vị trí này, có cái rắm tiền vốn để kiêu ngạo ương ngạnh chứ? Không cần quá lớn gì, chỉ cần một tên nha nội từ trên thành phố xuống cũng đều có thể dễ dàng dày vò hấn đến chết.

Nhưng Trương Anh Duệ hoàn toàn không có ý thức được điểm này, tiểu tử này hoàn toàn chìm đắm tại trong suy nghĩ về đường quan trường thuộc về mình vừa suy tư ra.

Có cái này dẫn dắt, trong lòng Trương Anh Duệ rất là vui vẻ, ánh mắt nhìn về phía Lý Nghiễm Phong cũng đều ôn hòa đi rất nhiều, cười vỗ vỗ vai của Lý Nghiễm Phong :

- Ông chủ Lý, tôi chờ tin tức tốt của ông.

Sắc mặt Lưu Kim Quốc trở nên xanh đen!

Hồi trước lúc mình mới đi lên, bọn người kia cũng không có cho mình mượn một chiếc xe để dùng, hiện tại thẳng ranh con Trương Anh Duệ này vừa tới, bọn người kia liền dán không biết xấu hổ tiếp cận tới như thế, coi lão tử là người chết sao? Nhưng vừa nghĩ đến bối cảnh càng ngày càng thần bí kia của Trương Anh Duệ, Lưu Kim Quốc nhất thời liền giống như bong bóng cao su xả khí xì hơi: mẹ nó, tình huống rốt cuộc làm sao cũng không để nói.

Về phần tư liệu cả nhà Trương Anh Duệ đều là nông dân bình thường kia, Lưu Kim Quốc hiện tại đã nghĩ muốn hung hăng cho tên điều tra tư liệu kia hai cái tát: đây là tư liệu máy tra được sao? Chó má! Con trai của một người nông dân trung thực, lại có thể có quan hệ sâu như vậy trong quan trường? Coi lão tử là khi nào?

...

Đúng như Trương Anh Duệ dự đoán, khi Trương Anh Duệ và Lưu Kim Quốc, Lý Nghiễm Phong xuất hiện tại trong tiệc rượu, Đẳng Lăng thực sự nhìn đến mắt choáng váng, dùng sức xoa nhẹ hai con mắt, chống đất một chút đứng lên, nhìn Trương Anh Duệ, vẻ mặt không dám tin tưởng:

- Anh Duệ, cậu. . . Cậu. . .

- Ông chủ Đẳng, là tôi.

Trương Anh Duệ mỉm cười gật đầu:

- Đã lâu không gặp.

- Đã lâu không gặp.

Đẳng Lăng dưới sự sững sờ, theo bản năng chào trở lại.

- Một hồi nữa chúng ta uống một chén.

- Được.

Gần như trả lời theo bản năng, nhìn bóng dáng của Trương Anh Duệ và Lưu Kim Quốc, Lý Nghiễm Phong, trong lòng Đằng Lăng tràn đầy khiếp sợ cũng tràn ngập nghi hoặc: thực sự là hắn? Làm sao có thể là hắn? Hồi trước hắn không phải nói muốn làm chút buôn bán nhỏ sao, nhưng làm thế nào mới mấy tháng đã thành Phó Chủ tịch Thị trấn rồi? Đây rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?

Lão Đằng lại có thể quen biết vị Phó Chủ tịch Thị trấn mới tới này? Nghe lão Lý nói địa vị của người thanh niên này rất lớn, vừa rồi lúc gọi điện thoại cho chúng ta, còn nói muốn tặng một chiếc xe cấp cho vị Phó Chủ tịch Thị trấn trẻ tuổi này dùng, xem biểu hiện của lão Đằng, tựa hồ thật đúng là có chuyện như vậy, chẳng qua. . . Lão Đằng là biết vị này từ lúc nào? Mấy ông chủ xung quanh, con mắt nhìn về phía Đằng Lăng nhất thời xảy ra một ít biến hóa: lão Đằng này, ẩn dấu thật đúng là đủ sâu, có quan hệ như vậy, cũng không nói cho những lão huynh đệ chúng tôi một câu.

- Mấy lão ca, tôi trước đây là biết Phó Chủ tịch Thị trấn Trương không sai, nhưng mà ở mấy tháng trước, Phó Chủ tịch Thị trấn Trương còn chưa theo chính trị.

Đằng Lăng cười khò một tiếng, thấp giọng giải thích nói.

Nhìn ánh mắt mấy ông chủ kia nhìn về phía chính mình, Đằng Lăng chính là hiểu rõ chuyện này không giải thích một chút là không được, bị mấy lão huynh đệ này hiểu lầm, đến lúc đó phiền phức của mình cũng không nhỏ.

Là như thế này, giải thích của Đằng Lăng làm cho trong lòng mấy ông chủ thoáng cái nổi lên biến hóa, ngay cả ánh mắt nhìn về phía Trương Anh Duệ cũng tràn ngập khiếp sợ và không dám tin tưởng: mấy tháng trước còn chưa theo chính trị, mà sau mấy tháng chính là thực chức Phó phòng, còn là Phó Chủ tịch Thị trấn? Vị Phó Chủ tịch Thị trấn Trương này, rốt cuộc là có cái địa vị gì?

Hiện tại, mọi người đều hiểu vì sao Lý Nghiễm Phong muốn đem chiếc Santana cấp cho Trương Anh Duệ dùng, vốn vừa rồi lúc Lý Nghiễm Phong gọi điện thoại tới thì trong lòng mọi người còn có chút ý không vui, nhưng hiện tại, trong lòng đám gia hỏa này liền chỉ còn lại có may mắn.

- Lão Đằng này, có cơ hội giới thiệu chúng tôi cho Phó Chủ tịch Thị trấn Trương biết được chứ?

Có một ông chủ thấp giọng dò xét Đằng Lăng.

- Tôi sẽ tận lực.

Đằng Lăng cười khò gật đầu, hiện tại Trương Anh Duệ không còn là thủ hạ là người làm công cao cấp cho mình như hồi đó nữa, rất hiển nhiên là ở trong mấy tháng này có cái kỳ ngộ gì đó, chuyện này, mình biết rõ hơn rồi lại nói tiếp.

- Phó Chủ tịch Thị trấn Trương, ngài biết lão Đằng?

Lý Nghiễm Phong cố ý chọn chỗ ngồi kế bên Trương Anh Duệ, thấp giọng hướng Trương Anh Duệ hỏi.

Hiện tại trên một bàn này, có chín thành viên của Đảng ủy Thị trấn, một Chủ tịch Thị trấn, hai Phó Chủ tịch Thị trấn, nếu là làm trò trước mặt Chủ tịch Thị trấn, Lý Nghiễm Phong tự nhiên là không thể xưng hô Trương Anh Duệ là Chủ tịch Thị trấn Trương nữa, mà là gọi chuẩn xác là “Phó Chủ tịch Thị trấn Trương”, bằng không đó chính là đắc tội với Chủ tịch Thị trấn thực sự là Quách Thắng Siêu.

- Ừm, trước đây tôi có ở bên ngoài làm công, là Phó Tổng giám đốc sản xuất trong công ty của ông chủ Đằng.

Trương Anh Duệ gật đầu, đối với chuyện cũ của mình cũng không giấu diếm.

Dù sao chuyện trước đây của mình, chỉ cần có tâm, thoáng tra một chút cũng đều có thể điều tra được rõ ràng, có cần phải giấu diếm sao? Hơn nữa cũng không phải cái chuyện gì mất mặt. Đối với điểm này, Trương Anh Duệ đã sớm nghĩ được rồi.

Bọn họ khẳng định sẽ kỳ quái mình hồi trước là một người làm công vì sao lại trở thành Phó Chủ tịch Thị trấn, không sai, là một việc rất kỳ quái, nhưng mình có nghĩa vụ phải giải đáp nghi vấn giải thích nghi hoặc cho bọn họ sao?

Bạn đang đọc truyện *Quyền Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 126: Phó Chủ tịch Thị trấn Trương Không Đơn Giản

- Còn có loại chuyện này?

Nghe được lời này của Trương Anh Duệ, Lý Nghiễm Phong không khỏi sùng sốt, lập tức cười gât đầu, sợ hãi trong lòng đối với Trương Anh Duệ giảm đi một phần, nhưng có thêm một phần bội phục: mặc kệ vị Phó Chủ tịch Thị trấn Trương này rốt cuộc là làm thế nào trong thời gian ngắn ngủi mấy tháng làm được điểm này, chỉ bằng việc hắn có thể trước mặt thừa nhận quá khứ làm công, đã làm cho người ta bội phục.

- Ha ha. . .

Trương Anh Duệ cười gât đầu, ý tứ rất rõ ràng, không muốn tiếp tục nói về trọng tâm trên câu chuyện này.

Trong lòng Lý Nghiễm Phong cũng thầm kêu thất sách, người ta có thể ngay mặt nói chuyện cũ là không tồi, nhưng không có người nào muốn cho người ta biết gốc gác của mình không chính hiệu cả, vội vàng cười lên:

- Ngày hôm nay là một ngày đẹp, mọi người muốn mở tiệc đón tiếp Phó Chủ tịch Thị trấn Trương, trong lòng mọi người đều vui vẻ. Mấy vị lão ca, chúng ta chủ động đứng lên lần lượt chào hỏi với Phó Chủ tịch Thị trấn Trương đi.

Nói xong, lặng lẽ quan sát biểu tình của Trương Anh Duệ một chút, thấy Trương Anh Duệ tựa hồ không có ý gì không hài lòng, lúc này mới thở dài một hơi.

- Trước tiên từ tôi bắt đầu đi.

Một ông chủ béo có cái mũi bả rượu ngồi ở đối diện Trương Anh Duệ đứng lên, vẻ mặt tươi cười nói rằng:

- Tôi là một kẻ quê mùa, sẽ không học nho nhã như ông chủ Lý như vậy, Phó Chủ tịch Thị trấn Trương, tôi gọi là Lư Xuân Quang, cửa hàng thực phẩm Trạch Thụy trên thị trấn chính là của tôi. . . Cái khác không dám nói, sau này nếu như ngài muốn ăn chút chịu chút đồ hộp hoa quả, cứ đến tìm lão Lư tôi, chỗ lão Lư tôi có đồ hộp đặc chế, không tăng thêm bất luận cái chất bảo quản và chất phụ gia gì, thứ đó không thể mua được ở trên thành phố.

Mọi người nhất thời nổi lên một trận cười vang, thường là làm đồ hộp, khẳng định muốn làm một nhóm loại hộp đặc chế, hoàn toàn là không tiếc giá thành chỉ cầu chất lượng, vô luận là tặng lễ hay là làm cái gì đều là tuyển chọn tốt nhất, Lư Xuân Quang này, rất có hiềm nghi bà Vương tự bán tự khen.

Trương Anh Duệ cười gât đầu:

- Cảm ơn Lư lão ca, vậy tôi không khách khí, buổi tối sẽ tới đi tới nhà anh lấy hai cái.

- A. . .

Lư Xuân Quang sùng sốt, lập tức vội vàng gât đầu:

- Được! Được được!

Hiển nhiên là thật không ngờ Trương Anh Duệ trong trường hợp này lại thẳng thắn như vậy, vốn chỉ là dự định cùng Trương Anh Duệ khách khí một chút, trong lòng Lư Xuân Quang liền phiền muộn! Nhưng chính mình có thể nói cái gì, nói mình vừa rồi chỉ là khách khí sao? Có hai lọ, nhiều nhất cũng chỉ là ba bốn trăm đồng tiền gì đó mà thôi, vì chút tiền đó lại đắc tội với người ta? Kẻ ngu si cũng không làm như vậy.

Nghe được lời này của Trương Anh Duệ, mọi người lại nổi lên một trận cười vang: lão Lư keo kiệt này, lần này phải “xuất huyết” rồi. Chỉ là cười thì cười, trong lòng mọi người âm thầm lấy làm lạ: vị Phó Chủ tịch Thị trấn này, đừng xem tuổi còn trẻ, thật đúng là không phải người đơn giản, thoáng cái là có thể nhìn ra lão Lư kia là phở trương thanh thế cỡ nào? Không đơn giản!

Có cái hiểu biết này, mọi người cũng không dám coi Trương Anh Duệ trở thành đứa trẻ mà nhìn nữa.

Mở tiệc chiều đầu tối nay, nói là đón tiếp vị Phó Chủ tịch Thị trấn Trương Anh Duệ mới nhậm chức này, nhưng trong đó làm sao những ông chủ này lại không có ý dò xét nội tình vị Phó Chủ tịch Thị trấn Trương Anh Duệ kỳ quái trẻ tuổi này chứ? Không thể nghi ngờ, nếu như tối nay Trương Anh Duệ không thể trấn trụ bọn người kia, sau này ở trong công tác trên trấn, thành thật thì cũng thôi, mà nếu quả thật không thành thật. . . Sẽ có biện pháp dày vò người, phía trên có người thì thế nào? Ta bảo đảm cho người ăn thiệt thòi cũng không nói được gì.

Nhưng sau khi nhìn thấy biểu hiện của Trương Anh Duệ, chút ý nghĩ nhỏ này trong lòng mọi người đều không khỏi nhất tề thu trở lại.

Cười xong, mọi người lần lượt giới thiệu xuống phía dưới: Tổng giám đốc Đinh Lập Tân của Thực phẩm Đông Phương, giá trị tài sản hơn 1200 vạn, Chu Hằng Giang của công ty chế tạo khắc kim loại Tân Thế Kỷ, giá trị tài sản vượt hơn 2000 vạn. . . Khi mấy ông chủ giới thiệu xong, Trương Anh Duệ phải cảm khái: quả nhiên không hổ là “Trung Hoa Quán Đầu Đệ Nhất Trấn” (trấn hủ lọ đứng đầu Trung Quốc), trong chín ông chủ, có bảy là làm đồ hộp thực phẩm, còn có hai vị là phụ vụ cho đồ hộp thực phẩm, mấy ông chủ này, giá trị tài sản không có thấp hơn 1000 vạn, toàn bộ đều là ông chủ có tiền.

Lúc Trương Anh Duệ quan sát bọn họ, những ông chủ này cũng quan sát Trương Anh Duệ, theo tiệc rượu tiến hành xuống phía dưới, trong lòng mấy người này càng ngày càng khiếp sợ! Không hề nghi ngờ, vị Phó Chủ tịch Thị trấn Trương này tuyệt đối không phải là non nớt gì, quả thực chính là một kẻ khó nhằn, hoạt động nắm chặt tâm lý con người quả thực tinh chuẩn tới cực điểm, một ít lời nói nhìn như có ý định lại nhìn như vô ý, làm cho mấy ông chủ ngay từ đầu còn có chút ý rục rịch sợ hết hồn!

Vị Phó Chủ tịch Thị trấn Trương này là một nhân vật vương tay chân đó, có cái hiểu biết này, tất cả mọi người biết nên làm như thế nào, tự nhiên, cái biện pháp làm cho Trương Anh Duệ kia, liền không cần phải dùng đến nữa, bằng không còn chưa chắc là ai mất mặt.

Đồng thời với việc đó, mấy lãnh đạo trên trấn đã quan sát được biểu hiện của Trương Anh Duệ. Mặc kệ trong lòng có cam tâm tình nguyện cho thằng nhãi ranh Trương Anh Duệ này tiến đến phân một chén canh hay không, sau khi thấy biểu hiện của Trương Anh Duệ, các biện pháp vốn muốn cấp cho Trương Anh Duệ khó chịu đều bị phần lớn người đề xuống.

Trong lòng mọi người nghĩ rất đơn giản: nếu địa vị Phó Chủ tịch Thị trấn Trương ngài rất lớn, nhìn qua cũng không giống như là kẻ dễ khi dễ, thì như vậy đi, dù sao chức vụ phân công của chúng ta không có gì xung đột, chỉ cần tiêu tử người không đưa tay đuôi đến bát com của chúng ta đoạt thịt ăn, vậy chúng ta liền nước giếng không phạm nước sông, duy trì một biểu hiện ra là khách khí cũng được.

Nhưng cũng không phải trong lòng mọi người đều chịu phục đối với Trương Anh Duệ, Trương Anh Duệ đến, tóm lại là làm cho có một số người khó chịu.

- Đổng Lĩnh à, đứa trẻ này không đơn giản.

Chủ tịch Hội đồng nhân dân Thị trấn Trương Hưng Mậu nhìn về phía Trương Anh Duệ, nói với Ủy viên Đảng ủy, Thường vụ Phó Chủ tịch Thị trấn Đổng Đăng Lĩnh bĩu môi, tựa cười mà như không cười thấp giọng nói.

- Một thằng nhãi ranh mà thôi, trước đây chưa từng công tác ở trong chính quyền, có cái bản lĩnh gì chứ? Có thể làm nổi lên bao nhiêu sóng gió chứ?

Đổng Đăng Lĩnh nhướn mày, nhàn nhạt nói lại một câu.

Nghe thấy những lời này của Đổng Đăng Lĩnh, Trương Hưng Mậu cũng không tức giận, vẫn như trước là bộ dáng cười ha hả:

- Cũng không thể nói như vậy, nhìn qua Phó Chủ tịch Thị trấn Trương vẫn là rất có năng lực.

Cáo già! Ở trong lòng Đổng Đăng Lĩnh thầm mắng một câu.

Ở trong ban Đảng ủy Thị trấn, người bất mãn nhất đối với Trương Anh Duệ hàng không mà đến này, không phải Đổng Đăng Lĩnh mà là Thường vụ Phó Chủ tịch Thị trấn Mạc Chúc.

Nói như vậy có thể làm cho người ta cảm thấy kỳ quái, ở trong các thành viên Đảng ủy thị trấn, Trương Anh Duệ là người bài danh sau cùng, công tác phân công của hắn, là phụ trách chính pháp, tuyên truyền, thổ địa, công thương, điện lực, công tác thống kê, giáo dục, vệ sinh, công tác thiết kế nông thôn mới, những thứ này nhìn như là béo bở, kì thực ở cấp thị trấn thuần túy thuộc về chỗ cửa quan lạnh lẽo, tuy rằng còn có một chức vụ là đồng thời trợ giúp Hội đồng nhân dân chủ tịch Trương Hưng Mậu làm tốt công tác nông nghiệp ở nông thôn, trợ giúp Thường vụ Phó Chủ tịch Thị trấn Đổng Đăng Lĩnh làm tốt công tác ở khu công nghiệp Bắc Quan, nhưng trợ giúp cũng không phải chủ quản, gã tính, Trương Anh Duệ đến, cũng không có gây trở ngại tới địa vị và thế lực của Đổng Đăng Lĩnh gã, thật sự là nhìn không ra Đổng Đăng Lĩnh có cái nguyên nhân gì lại bất mãn đối với Trương Anh Duệ.

Bạn đang đọc truyện *Quyền Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 127: Thứ Nhất Từ Dưới Lên Mạnh Hơn Thứ Hai Từ Dưới Lên

Nhưng sự tình vẫn là kỳ quái như thế, đối với việc Trương Anh Duệ đến, bất mãn nhất chính là Thường vụ Phó Chủ tịch Thị trấn Đổng Đăng Lĩnh nhìn qua tựa hồ không có một chút xung đột với Trương Anh Duệ này. Gặp gỡ giữa người với người chính là kỳ quái như thế, đều nói ở tại trong quan trường, trừ phi có xung đột lợi ích, bằng không ai cũng sẽ không tùy tiện đắc tội với đồng loại của mình, lời này trái lại cũng không tính là sai, nhưng có đôi khi nhìn một người không vừa mắt, thực sự không cần cái gì lý do. Một địa phương xa xôi ở bên ngoài, người có thể trông cậy vào một Phó Chủ tịch Thị trấn cấp Phó phòng ở thị trấn có “giác ngộ chính trị” cao bao nhiêu chứ?

Cái gì? Đổng Đăng Lĩnh này, lại có thể rất có địch ý với mình? Trương Anh Duệ vốn vẫn không có buông lỏng cảnh giác, “nghe được” tiếng lòng của Đổng Đăng Lĩnh, trong lòng nhất thời cảnh giác đứng lên: mẹ này, lão tử cũng chưa đắc tội mày, mà mày lại có thể ghi hận với lão tử sao? Được! Tao nhớ kỹ mày đó! Ừm, còn có tên hỗn đản Trương Hưng Mậu nào nữa, cũng không phải cái thứ tốt gì!

Một bên cùng bọn người kia ăn uống linh đình, Trương Anh Duệ một bên chuyển động tâm tư: đã có người thấy bản Chủ tịch Thị trấn không vừa mắt, vậy không thể trách bản Chủ tịch Thị trấn cũng nghĩ biện pháp. . . Tao cũng không thể ngồi chờ chết chứ?

...

Lúc đó đập phá tới hơn chín rưỡi, tiệc rượu kết thúc, đoàn người cũng đều uống tới say khướt, chỉ có Trương Anh Duệ thoát nhìn hai mắt chiếu sáng, không chỉ có không uống say, bộ dạng trái lại nhìn qua càng tỉnh táo hơn so với lúc ban ngày.

Đối với vị Phó Chủ tịch Thị trấn mới tới này, trong lòng mọi người đều có một cái phán đoán, sau này nên ở chung với vị Phó Chủ tịch Thị trấn Trương này như thế nào, trong lòng mọi người cũng đều có một dự định.

- Phó Chủ tịch Thị trấn Trương, bên này.

Lý Nghiễm Phong uống say tới lão đảo, rất quen thuộc lời kéo tay của Trương Anh Duệ, đi tới bãi đỗ xe bên ngoài khách sạn. Ở trước mặt hai người, là một người trẻ tuổi đang đứng, phía sau là một chiếc xe Santana Zhijun màu đen.

Trên xe màu đen này, lại có thể ngay cả biển số xe cũng không có, hiển nhiên xe này được đưa tới rất gấp.

- Làm sao vậy? Có chuyện tốt?

Mặc dù hiểu rõ nguyện vọng của người này, Trương Anh Duệ vẫn là cười hỏi, trong lòng cũng bội phục phong cách làm việc của người này, thực sự là mạnh mẽ vang dội, năm giờ chiều làm ra quyết định, hiện tại xe lại có thể hiện ra trước mặt mình, ông chủ Lý này, chỉ riêng về phía điểm này, đủ để cho người ta bội phục.

- Ha ha. . .

Lý Nghiễm Phong thần bí cười cười, miệng đầy hơi rượu phân phó cho người trẻ tuổi kia nói:

- Tiểu Lý, đem cái chìa khóa cho tôi.

Trương Anh Duệ nhất thời hiểu ra, Tiểu Lý này, chính là thư ký mà Lý Nghiễm Phong gọi điện thoại lúc tan tầm kia.

Tiếp nhận lấy điện thoại từ trong tay thư ký của mình, Lý Nghiễm Phong say khướt đem cái chìa khóa nhét vào trong tay của Trương Anh Duệ, nói với Trương Anh Duệ :

- Chủ tịch Thị trấn Trương, cái xe này, tính là một chút tâm ý nhỏ của mấy người lão ca chúng tôi, ngài cứ việc lái đi. . . Có xe đi, ngài đi làm công việc cũng tiện.

- Tôi đây liền không khách khí.

Trương Anh Duệ cũng không khách khí, đương nhiên tiếp nhận cái chìa khóa, vỗ vỗ vai của Lý Nghiễm Phong:

- Ông chủ Lý, không nói nhiều, trong lòng tôi đều biết rồi.

Nhìn qua Trương Anh Duệ cũng không giống như hứa hẹn cái gì với mình, nhưng nghe được lời này của Trương Anh Duệ, Lý Nghiễm Phong lại vui sướng giống như đi ba ngàn dặm được uống một cốc nước đá! Cả tối nay, không phải là mình chờ những lời này sao? Mạnh mẽ vỗ vỗ vai của Trương Anh Duệ :

- Hắc hắc. . . Chủ tịch Thị trấn Trương, tâm ý của ngài, lão Lý tôi đã biết, cái khác tôi không nói. . . Cũng không phải lão Lý tôi nói lời say, chỉ cần có lão Lý tôi còn ở thị trấn, vấn đề về mặt kinh tế, chắc chắn không làm cho ngài khó xử!

Tên này còn giả bộ say đó, trong lòng Trương Anh Duệ khinh bỉ người này:

- Cảm ơn, chẳng qua ông chủ Lý không cần lo lắng, ông còn không biết, nhà của tôi cũng là làm kinh doanh.

- A?

Nghe thấy lời này của Trương Anh Duệ, trong lòng Lý Nghiễm Phong nhất thời có chút thất vọng: người này không thiếu tiền, sau đó liền không dễ làm lắm. Chẳng qua tuy rằng trong lòng thất vọng, Lý Nghiễm Phong cũng có bảy tám phần say, phản ứng suy nghĩ có chút trì trệ, trái lại cũng không ngờ tới mức độ sâu sắc trong lời này của Trương Anh Duệ.

- Cũng không tính là có tiền, chẳng qua một năm cũng có thể kiếm được mấy trăm vạn.

Trương Anh Duệ há miệng, tựa cười mà như không cười.

Nghe nói như thế, Lý Nghiễm Phong không khỏi run một cái, bỗng nhiên hiểu ra ý của Trương Anh Duệ: vị Phó Chủ tịch Thị trấn Trương này, đã sớm nhìn bạch ý tứ của mình rồi!

Hiểu được ý tứ của Trương Anh Duệ, Lý Nghiễm Phong giật mình đến sợ run cả người, cảm giác say vốn bảy tám phần trong nháy mắt tỉnh táo ra vài phần.

- Ngài thật tài giỏi

Biết cử động vừa rồi của mình lỗ mãng, Lý Nghiễm Phong ngượng ngùng cười cười, vội vàng dời đi trọng tâm câu chuyện một chút:

- Được rồi, Chủ tịch Thị trấn Trương, lúc này ngài có thể lái được xe không? Nếu không tôi cho Tiểu Lý đưa ngài trở lại.

- Không cần, tôi có hộ chiếu bằng lái.

Trương Anh Duệ nói, kéo mở cửa xe ra ngồi thẳng xuống, quan sát bên trong xe một chút, Trương Anh Duệ quay đầu nhìn lại Lý Nghiễm Phong đang nhìn mình, hơi có chút ngoài ý muốn:

- Ông chủ Lý, mẫu xe rất hợp.

Ở trong Santana Zhijun, chỉ có mẫu đời cao nhất sử dụng ly hợp tự động, Trương Anh Duệ chỉ là nhìn lướt qua, thấy được cái cần ly hợp tự động thay đổi sức kéo của ô tô, liền hiểu giá trị của chiếc xe này: người này, thật đúng là bỏ xuống được tiền vốn.

- Cần tự động lái rất thoải mái đó.

Thấy Trương Anh Duệ coi như là thỏa mãn với chiếc xe này, Lý Nghiễm Phong thở dài một hơi: nếu như đưa h lễ vật mà đối phương lại không hài lòng, vậy mới là thật sự mất mặt.

Lý Nghiễm Phong nghĩ rất đơn giản, nếu muốn tặng, vậy khẳng định sẽ tặng đời cao nhất trong mẫu xe này, bằng không tặng còn có ý tứ gì? Cảm tới thứ đồ đặc tội với người ta, này cũng không phải phong cách của Lý Nghiễm Phong, lúc trước đã tiêu nhiều tiền như vậy, cũng không thiếu chút này. Dùng lời Lý Nghiễm Phong hay nói thường ngày, một trăm lạng cũng đã lạng chín mươi chín lạng, còn thiếu một lạng cuối cùng còn phải run sao?

- Tốt lắm, nếu như vậy, Chủ tịch Thị trấn Trương ngài thuận buồm xuôi gió!

Biết Trương Anh Duệ không có cảm giác say gì, Lý Nghiễm Phong cũng không kiên trì.

Gật đầu, Trương Anh Duệ nói lời cảm ơn, nhấn ga một cái, xe mềm mại trượt đi ra ngoài, rất nhanh liền biến mất trong màn đêm.

Lý Nghiễm Phong làm ra hành động như thế, mọi người chính là đều thấy được, thấy Trương Anh Duệ biến mất trong màn đêm, Ủy viên Đảng ủy Thị trấn Trịnh Na chưa xót nói:

- Ông chủ Lý, ngài thật sự là bỏ đủ tiền vốn.

Làm Ủy viên Đảng ủy bài danh thứ hai ngược từ dưới lên, Trịnh Na cũng giống như Trương Anh Duệ, cũng là không có xe đặc biệt dành cho mình, nhưng hôm nay Trương Anh Duệ còn bài danh dưới mình mới tới ngày đầu tiên lại có thể có người chủ động tặng xe cho Trương Anh Duệ dùng, trong lòng Trịnh Na không chưa xót mới là thật sự gặp quý. Tuy rằng Trịnh Na cũng có một chiếc QQ3, thường ngày đi làm cũng là lấy xe thay đi bộ, nhưng lái xe nhà của mình, cùng lái xe nhà nước, đó là một cái khái niệm sao? Cái sau đại biểu chính là thân phận!

Lộ vẻ chẳng đáng nhìn vị nữ Ủy viên duy nhất của Đảng ủy Thị trấn này, Lý Nghiễm Phong cũng lười nói cái gì: đừng thấy ngày hôm nay lão từ “cho mượn” đi ra ngoài một chiếc xe, sau này mấy người bọn mày sẽ biết chiếc xe lão từ ngày hôm nay “cho mượn” ra ngoài có bao nhiêu giá trị.

Bạn đang đọc truyện *Quyền Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 128: Ba Mồi Lửa Của Phó Chủ tịch Thị trấn Trương Lúc Nào Đốt Cháy Lên?

Vào ngày hôm sau, tin tức ông chủ Lý của Thực Phẩm Dương Quang trên thị trấn cho Phó Chủ tịch Thị trấn Trương Anh Duệ “mượn” một chiếc xe Santana Zhijun hộp số tự động, ngay lập tức bay khắp toàn bộ trong tòa nhà làm việc của chính quyền thị trấn.

Cơ cấu chính Đảng của cấp hương trấn không giống như là cơ quan Đảng ủy phía trên, tài lực có hạn, quy mô cũng nhỏ, cho nên Đảng ủy, chính quyền và Hội đồng nhân dân cùng sử dụng chung một tòa nhà, có chút tin tức to nhỏ gì, không tới thời gian mấy giờ, toàn bộ người làm việc trong tòa nhà, bao gồm cả bác gái quét dọn vệ sinh, tất cả đều đã biết.

Nghe được tin tức xong, mọi người nhất tề cùng hít vào một ngụm lương khí! Ánh mắt nhìn về phía phòng làm việc của Phó Chủ tịch Thị trấn Trương và bản thân Phó Chủ tịch Thị trấn Trương, đều tràn ngập kính nể và thần phục.

Xe làm việc của Đảng ủy và chính quyền thị trấn cũng không ít, ngoại trừ sáu chiếc xe có rèm che ra, còn có một chiếc Pickup và hai chiếc xe tải, ngoài ra còn có năm chiếc xe máy, tính lên thì đám lãnh đạo Đảng ủy và chính quyền thị trấn mỗi người một chiếc xe đào cũng không phải là không được, nhưng người bảo lãnh đạo lái một chiếc Pickup hay là xe tải đi làm? ! Đùa vui cái gì thế, có lãnh đạo nào muốn làm như thế? Còn có muốn giữ hình tượng lãnh đạo nữa hay không? Có muốn giữ uy nghiêm của lãnh đạo hay không?

Ai dám nói với lãnh đạo như vậy, khẳng định ngay lập tức chính là một cái tát tai đánh qua.

Cho nên đám lãnh đạo Đảng ủy thị trấn, rất tự giác dựa theo thứ tự bài danh trước sau, sử dụng sáu chiếc xe rèm che: Bí thư Đảng ủy Thị trấn Lưu Kim Quốc sử dụng chiếc xe tốt nhất trên trấn: Passat, Chủ tịch Thị trấn Quách Thắng Siêu lái một chiếc Santana Zhijun cầm sổ bằng tay, bốn vị Đảng ủy lãnh đạo còn lại, đều là Poussin cùng một màu, ba vị sau cùng không có xe dùng, tự nguyện lái xe nhà mình, cũng không lựa chọn lái xe Pickup và xe tải trên trấn.

Nhưng còn bây giờ thì sao, Phó Chủ tịch Thị trấn lại có thể Santana Zhijun hộp số tự động đời cao nhất! Đòi so với chiếc xe Santana Zhijun của Chủ tịch Thị trấn còn cao hơn nữa!

Xe của Phó Chủ tịch Thị trấn xếp cuối cùng, lại có thể còn tốt hơn so với xe Chủ tịch Thị trấn lái, đó là cái tình huống gì? Ý thức được điểm này, mọi người không khỏi nhìn nhau hoảng sợ. Phó Chủ tịch Thị trấn Trương này xem ra có chút phạm huy kiêu kỳ. Chủ tịch Thị trấn Quách cũng không phải người độ lượng gì, người lái một chiếc xe so với xe của y còn tốt hơn, Chủ tịch Thị trấn Quách sẽ nghĩ như thế nào? Đây, xe của người cũng dám tốt hơn so với xe của ta, người có phải muốn bỏ đến trên đầu ta không thể?

Nếu như Chủ tịch Thị trấn Quách thực sự nghĩ như vậy, vậy không phải là muốn mạng của Phó Chủ tịch Thị trấn Trương sao, có lẽ sẽ ném cả đôi dép tới trên người Phó Chủ tịch Thị trấn Trương đó? Ở trong suy nghĩ của mọi người, nếu như Phó Chủ tịch Thị trấn Trương “thức thờ”, mau chóng đổi xe của mình với xe của Chủ tịch Thị trấn Quách mới là đúng đắn, bằng không đó chính là phạm vào sai lầm mang tính “nguyên tắc”, nói không chừng Chủ tịch Thị trấn Quách người đã sớm chờ Phó Chủ tịch Thị trấn Trương chủ động biểu thị ở điểm này rồi.

Tất cả mọi người biết, vấn đề này một khi xử lý không tốt, chính là sẽ phải mất mạng đó.

Chẳng qua, cho dù nói như thế nào, tất cả mọi người cũng không thể nào xem trọng Phó Chủ tịch Thị trấn Trương, nguyên nhân rất đơn giản, cánh tay vĩnh viễn không vất qua được bắp đùi, thuộc hạ vĩnh viễn không hơn được nữa lãnh đạo mà, bằng không còn muốn làm lãnh đạo để làm gì?

Nhưng một tuần trôi qua, Phó Chủ tịch Thị trấn Trương tựa hồ cũng vẫn không cảm thấy không có gì không tốt đối với cái vấn đề mang tính nguyên tắc này, lại có thể vẫn lái chiếc xe có đẳng cấp còn cao hơn so với xe của Chủ tịch Thị trấn Quách, thành thói mà đi làm như trước.

Một tuần sau, ý thức được điểm này, tất cả mọi người trong chính quyền thị trấn là khiếp sợ tới cực điểm!

Rốt cuộc là Phó Chủ tịch Thị trấn Trương quá ngu ngốc quá ngây thơ, không có ý thức được vấn đề này, hay là Phó Chủ tịch Thị trấn Trương đã định liệu trước nắm chắc được, Chủ tịch Thị trấn Quách cũng không thể làm gì được Phó Chủ tịch Thị trấn Trương? Thế nhưng. . . Điều này sao có thể? !

- Hừ! Tôi xem na, tiểu tử kia cũng không biết mình có mấy phân lượng.

Lúc ăn cơm buổi trưa, Ủy viên Đảng ủy Thị trấn, Chủ nhiệm Hội liên hiệp phụ nữ Thị trấn Trịnh Na một bên hắt đi đồ ăn của mình, một bên oán hận nói.

Từ khi thấy được chiếc Santana Zhijun mới tinh kia của Trương Anh Duệ, Trịnh Na liền đỏ mắt thật lâu, đối với việc Trương Anh Duệ dám không dựa theo “quy cũ” đem chiếc xe này công hiến cho mình sử dụng, hận đến nghiến răng nghiến lợi, nhưng lại hồn nhiên quên mất, cho dù là dựa theo quy cũ, đây cũng là chiếc xe có rèm che thứ bảy trong chính quyền thị trấn, dù thế nào cũng không tới phiên Ủy viên Đảng ủy Thị trấn xếp hạng thứ 8 như cô ta.

Đổ kỹ tới cùng cực, làm cho Trịnh Na ngay cả ăn uống cũng đều kém đi không ít.

- Phó Chủ tịch Thị trấn Trương này, chính là có chút quá. . .

Phó chủ nhiệm Hội liên hiệp phụ nữ Thị trấn Mã Lâm phụ họa gật đầu, bộ dạng tràn đầy đồng cảm:

- Dù thế nào cũng phải đem xe giao cho lãnh đạo phân phối chứ, cái dạng này như hấn, thực sự là. . . Nói một câu vô tổ chức vô kỷ luật cũng không quá phận! Làm sao mà bí thư Lưu cũng không nói tới chuyện này.

Những lời này dường như lửa cháy đổ thêm dầu! Làm bát đựng cơm với đồ ăn rung rẩy, Trịnh Na thật sự là không có hứng gì ăn uống “ba” một tiếng cảm tức buồng chiếc đũa xuống, buồn bực nói:

- Lưu Kim Quốc kia, cũng là một tên trứng mềm!

Lời này Mã Lâm cũng không thể tiếp được, chuyện của chủ nhiệm Trịnh và bí thư Lưu, tất cả mọi người cũng nghe nói qua, có người nói không ít người đều thấy lúc nghỉ trưa chủ nhiệm Trịnh đi đến phòng làm việc của bí thư Lưu báo cáo công tác, một lần báo cáo chính là hơn nửa giờ, như vậy tự nhiên chủ nhiệm Trịnh có thể nói bậy về bí thư Lưu, nhưng không có nghĩa là chính mình cũng có thể nói. Nịnh bợ lãnh đạo thì nịnh bợ lãnh đạo, nhưng nặng nhẹ trong đó, Mã Lâm vẫn là có thể phân rõ.

- Không ăn nữa!

Trịnh Na cảm giận đứng lên, xoay người liền hướng ra phía ngoài đi ra:

- Công tác này, càng làm càng không thú vị, liệu chết làm việc lại có thể còn không bằng kẻ cái gì cũng không làm, không có ý nghĩa!

Chủ nhiệm Hội liên hiệp phụ nữ ngài làm được bao nhiêu? Hoạt động của Hội phụ nữ, còn không phải đều là tôi giúp ngài làm sao, ngài làm được gì chứ? Trong lòng Mã Lâm, nổi lên ý tứ phản hận.

Trương Anh Duệ đương nhiên biết mình bất tri bất giác đã trở thành nhân vật chủ đề trong chính quyền thị trấn, thế nhưng đối với điểm này, Trương Anh Duệ không thêm quan tâm, mấy ngày nay Trương Anh Duệ đang cân nhắc, vẫn đều là làm sao mở ra được cục diện công tác. Nguyên nhân rất đơn giản, người không công tác, sẽ không có thành tích, không có thành tích, thì làm sao bò về phía trước chứ?

Nhưng cục diện này không phải nói mở là có thể mở được, cần phải tìm được một điểm mấu chốt thích hợp mới được, cái điểm mấu chốt này, chính là quan mới nhậm chức châm lên ba mồi lửa, đám lãnh đạo chuyên môn dùng để mở ra cục diện trong công tác, tạo nên quyền uy của mình. Chẳng qua đối với điểm này, Trương Anh Duệ cũng không nóng nảy, trong lòng Trương Anh Duệ có loại cảm giác, điểm mấu chốt mở ra cục diện, rất nhanh sẽ tới rồi.

... ..

Tục ngữ nói thật là hay, quan mới nhậm chức châm ba mồi lửa, nhưng sau một tuần trôi qua, Phó Chủ tịch Thị trấn Trương lại có thể ngay cả một mồi lửa cũng chưa đốt lên. Phó Chủ tịch Thị trấn Trương không có đốt ba mồi lửa này, nhưng thật ra lại dọa cho không ít người sợ hãi.

Đây tuyệt đối không phải là cái tình huống tốt gì!

Đám thuộc hạ một mực chờ Trương Anh Duệ nhóm lửa, cả đám đều đề cao cảnh giác: căn cứ theo kinh nghiệm quá khứ mà xem, lãnh đạo mới tới không nhóm lửa, thông thường chỉ có một loại khả năng, đó chính là lãnh đạo đang tìm đối tượng để nhóm lửa, tranh thủ một mồi lửa liền thiêu sạch sẽ kẻ đó!

Bạn đang đọc truyện *Quyền Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 129: Đồn Công An Dựa Vào

Cái này có ý nghĩa, độ mạnh yếu của việc châm lửa lần này của Phó Chủ tịch Thị trấn Trương, có thể là lớn tới mức trước nay chưa từng có! Vừa nghĩ tới loại khả năng như vậy, người phía dưới bỗng nhiên có chút kinh khủng: nói không chừng lần này không phải bị răn dạy một lần hay là điều chỉnh công tác là có thể giải quyết được vấn đề, có lẽ còn có khả năng sẽ kéo ai đó rơi xuống!

Ý thức được loại khả năng này, chủ nhiệm và đám cán bộ nhân viên ở mấy phòng thuộc hạ của Trương Anh Duệ hầu như người người đều cảm thấy bất an, không chỉ có không dám chậm trễ công tác trên đỉnh đầu, thậm chí để không bị Phó Chủ tịch Thị trấn Trương nắm bím tóc mượn đề tài để nói chuyện của mình, ngay cả các công tác quá khứ buông lỏng cũng đều xử lý luôn, hiệu suất công việc đề thăng rất lớn, vô hình trung chính là làm cho bầu không khí làm việc nóng lên rất nhiều.

Ngay lúc Trương Anh Duệ đang cân nhắc triển khai công tác ra làm sao, Đồn trưởng Đồn công an Đoạn Thành Đào tới gặp Trương Anh Duệ báo cáo công tác.

Lại nói tiếp, lúc Trương Anh Duệ nhậm chức, Đoạn Thành Đào là người đầu tiên hướng về phía Trương Anh Duệ dựa vào, nguyên nhân rất đơn giản, là bởi vì hơn nửa tháng trước lúc dựng của Trương Anh Duệ đánh mất cái xe ba bánh, lúc gã tới gặp Phó bí thư Lưu Thành Hi báo cáo công tác, Phó bí thư Lưu Thành Hi đã nhắc nhở gã những lời này.

Nếu đã biết Trương Anh Duệ là một kẻ có địa vị rất lớn, Đoạn Thành Đào một lòng muốn tiến lên, làm sao có thể không ôm chặt lấy bắp đùi của Phó Chủ tịch Thị trấn Trương? Huống chi Trương Anh Duệ này là Phó Chủ tịch Thị trấn chủ quản công tác khai triển sản xuất, còn kiêm cả Bí thư Chính pháp ủy Thị trấn, Chính pháp ủy đó, đương nhiên là quản lý cơ cấu pháp luật của chính quyền địa phương. Đoạn Thành Đào tìm đến Trương Anh Duệ báo cáo công tác, hoàn toàn là bình thường. . . Thuộc hạ ở ban dưới quyền lãnh đạo hướng về lãnh đạo trực tiếp của mình báo cáo công tác, ai cũng không thể nói ra được cái gì.

Đây cũng là chỗ tốt khi biên chế thành viên Đảng ủy Thị trấn ít, trong tay mọi người đều là cầm lấy một xấp quyền lực dày, nếu như dựa theo biên chế Đảng ủy có 11 thành viên mà làm tới, công tác Bí thư Chính pháp ủy này trong tay Trương Anh Duệ sẽ phải giao ra.

- Bí thư Trương

Đoạn Thành Đào với vẻ tươi cười đầy mặt ngồi ở trước bàn làm việc của Trương Anh Duệ, vẻ tươi cười trên mặt nhìn thế nào cũng đều thấy mang theo một tia nhin nọt:

- Tôi xin hướng ngài báo cáo chuyện này.

- Ừm? Chuyện gì?

Trương Anh Duệ hỏi, tiện tay ném qua một điều thuốc.

Nhìn Đoạn Thành Đào, trong lòng Trương Anh Duệ rất thả lỏng, vào lúc mình nhậm chức, Đoạn Thành Đào này là người đầu tiên hướng mình dựa vào, nếu như người này hướng về phía mình nhắc tới nguyện vọng, vậy thật tốt, lần này nói cái gì cũng phải tạo ra một tấm gương, làm cho đám người phía dưới còn đang bàng quan do dự kia thấy, đi theo Trương Anh Duệ ta lần lộn, là có tiền đồ có lợi lộc.

Đoạn Thành Đào luống cuống tay chân tiếp lấy, con mắt nhất thời sáng ngời: Nhuyễn Trung Hoa? Thuốc tốt đó! Bí thư Trương thật đúng là đủ phóng khoáng.

Đoạn Thành Đào sung sướng châm điều thuốc lên hút một hơi:

- Là có chuyện như này, gần đây đồn công an thị trấn chúng tôi nhận được không ít báo cáo mất trộm của nhân dân, quần chúng nhân dân có chút hoảng sợ trong lòng, loại tình huống này rất không tốt, đối với an toàn sinh hoạt và sản xuất của dân chúng tạo thành phức tạp rất lớn. Cho nên chúng tôi xin chỉ thị của bí thư Trương, có nên từ văn phòng Chính pháp ủy làm ra một công văn, đồn công an thị trấn chúng tôi sẽ khai triển một lần hành động công tác tập trung thống nhất trị an trong phạm vi toàn thị trấn, đặc biệt tới sửa trị cục diện trị an càng ngày càng hỗn loạn trước mặt, cho cuộc sống của dân chúng một sự yên ổn tốt lành?

- Còn có chuyện như vậy?

Vùng xung quanh lòng mày Trương Anh Duệ hơi cau lại một cái:

- Nói cho tôi nghe một chút đi, gần đây tình huống trị an thực sự ác liệt tới loại tình trạng này rồi sao?

Trong lòng cũng rất hài lòng đối với cách làm của Đoạn Thành Đào: không tồi, đây mới là phương pháp làm chính xác khi hướng lãnh đạo noi gương!

- Dạ, gần đây tình huống trị an cũng không vui vẻ lắm, ví dụ như mấy cái chợ ở trên trấn, nhiều lần xuất hiện tình huống anh em nông dân bị trộm tiền, đây cũng chưa phải ác liệt nhất, ác liệt nhất chính là, hiện tại hành vi phạm tội phạm tội càng ngày càng can rở, thậm chí còn có kẻ trộm gia súc của anh em nông dân nuôi vào buổi tối, còn cả công cụ sản xuất nông nghiệp như đám xe ba bánh, quả thực là coi trời bằng vung!

Nói xong câu cuối, về mặt Đoạn Thành Đào đã là phần nộ.

Tuy rằng biện pháp này là biện pháp tốt mà hai người thương lượng giúp Trương Anh Duệ tạo quyền uy ở trong chính quyền thị trấn, nhưng gần đây tỷ lệ vụ án trộm cướp án xảy ra có chút tăng lên cũng là sự thực, loại chuyện này nói ra, trên mặt Đoạn Thành Đào cũng có chút tối tăm, nương theo hành động này làm tăng lên chút kinh nghiệm trong lý lịch của mình cũng tốt.

- Coi trời bằng vung như thế? !

Trương Anh Duệ thoáng cái nhíu chặt lông mày, một cái đập mạnh mẽ đập lên trên bàn, về mặt oán giận gặt đầu:

- Tôi cũng từ nông thôn đi ra, cái này tôi biết, một con lợn, hai con dê đối với anh em nông dân mà nói là ý nghĩa gần nửa năm tiền tiêu vật, những tên trộm này, thật sự là ghê tởm!

Dừng một chút, về mặt Trương Anh Duệ nghiêm túc nhìn chằm chằm vào Đoạn Thành Đào:

- Đồn công an các anh mau chóng làm ra phương án, nên làm như thế nào thì làm như thế, đối với phạm tử phạm tội, chúng ta tuyệt không thể nhân nhượng!

Đây là bổ trí nhiệm vụ, Đoạn Thành Đào thoáng cái nhảy dựng lên từ tên ghế, hai chân khép lại kính một lễ với Trương Anh Duệ, lớn tiếng nói:

- Rõ!

- Ngồi xuống, ngồi xuống.

Trương Anh Duệ cười ha hả bắt chuyện, giả vờ bất mãn liếc mắt nhìn Đoạn Thành Đào:

- Tôi nói lão Đoạn này, anh cũng thật là, không cần khách khí như vậy chứ.

Lãnh đạo nói không cần khách khí với hắn, đó chính là lãnh đạo đã coi người làm người một nhà mà đối đãi, đối với cái này, Đoạn Thành Đào tự nhiên hiểu rõ, nhưng càng là như vậy, mình càng phải tuân thủ nguyên tắc của mình mới tốt, lãnh đạo không khách khí với người đó là lãnh đạo thường thức người, mà nếu quả thật người thực sự không khách khí với lãnh đạo, đó chính là người không hiểu quy củ.

Hiểu rõ được cái này là dễ xử lý rồi, lãnh đạo thường thức mình là một chuyện, nhưng mình kiên quyết không thể được sủng ái mà kiêu, mà là phải càng cẩn thận hơn, lúc nào chỗ nào cũng lo lắng thay lãnh đạo, giữ gìn uy nghiêm của lãnh đạo.

- Ha ha.

Đoạn Thành Đào rất nghe lời lần thứ hai ngồi xuống, về mặt chăm chú làm cam đoan với Trương Anh Duệ :

- Xin lãnh đạo yên tâm, đồn công an thị trấn nhất định sẽ không làm cho ngài thất vọng!

Lại nói tiếp, Đoạn Thành Đào kỳ thực là có chút bi ai, ở trong cơ quan Đảng ủy cấp hương trấn, bình thường là Đồn trưởng Đồn công an Thị trấn đồng thời kiêm cả công tác Bí thư Chính pháp ủy của hương trấn, một cái là tiện lãnh đạo, một cái, cũng có thể đem Đồn trưởng Đồn công an đề cao lên một cấp, đến cấp bậc Phó khoa trên hành chính. Nhưng Đoạn Thành Đào rất bi ai, Phó Chủ tịch Thị trấn kiêm Bí thư Chính pháp ủy khóa trước nhìn Đoạn Thành Đào không vừa mắt, tự nhiên lại càng thêm không có khả năng cho gã cơ hội này, kết quả chính là cho tới bây giờ, Đoạn Thành Đào vẫn như trước là lãnh đạo cấp tổ đáng thương cảm.

Hôm nay thay đổi một vị Phó Chủ tịch Thị trấn, hơn nữa vị Phó Chủ tịch Thị trấn này chủ quản công tác chính pháp lại có thể có một chút giao tình trước như vậy, quan trọng nhất là địa vị của Phó Chủ tịch Thị trấn này có vẻ cũng không phải lớn bình thường, nếu như không thừa dịp tất cả mọi người không có phản ứng được nắm lấy thời cơ bắt lấy cơ hội này, vậy mình quả thực chính là kẻ ngu si nhất thiên hạ.

Bạn đang đọc truyện *Quyền Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 130: Không Tranh Với Hả

Đối với biểu hiện của Đoạn Thành Đào, Trương Anh Duệ là càng ngày càng hài lòng, giả vờ tức giận nói:

- Đã nói không cần khách khí như vậy, anh thực sự là. . .

Nói rồi từ dưới ngăn kéo của bàn làm việc lấy ra một điếu thuốc:

- Cầm lấy hút.

Lãnh đạo chủ động cấp đồ cho thuộc hạ, đó là bao nhiêu mặt mũi chứ? Về mặt Đoạn Thành Đào thụ sủng nhược kinh tiếp nhận thuốc từ chỗ Trương Anh Duệ, vui vẻ cười toe toét:

- Ha ha. . . Vẫn là lãnh đạo rộng rãi, thứ tốt a.

Mặc dù là Nhuyễn Trung Hoa bình thường, đối với một Đồn trưởng Đồn Công an Thị trấn như Đoạn Thành Đào mà nói, cũng chỉ có thể là thỉnh thoảng dùng để giả bộ trong trang diện nào đó mới có thể dùng đến, Trương Anh Duệ lại cho gã Nhuyễn Trung Hoa 3 đầu chữ , này thật đúng là không phải Đoạn Thành Đào có thể làm được.

- Này đã tính là thứ tốt gì chứ?

Trương Anh Duệ không để ý tới phát tay, bảo Đoạn Thành Đào yên tâm nhận lấy:

- Làm việc cho tốt, tóm lại là sẽ không để anh bị thiệt.

Biết đây là lãnh đạo hạ lệnh trực khách, Đoạn Thành Đào đứng dậy hướng về Trương Anh Duệ cáo từ.

Ngẩng đầu ưỡn ngực tiêu sái bước ra khỏi tòa nhà làm việc của chính quyền thị trấn, lúc này trog lòng Đoạn Thành Đào dường như có một đoàn lửa bốc lên: theo Trương Anh Duệ, gã thấy được nguyện vọng tiếp tục hướng lên của mình.

Đoạn Thành Đào đi rồi, Trương Anh Duệ ngồi ở phòng làm việc trầm tư.

Lại nói tiếp, tuy rằng Trương Anh Duệ chỉ là Phó Chủ tịch Thị trấn xếp thứ hai trong chính quyền thị trấn, là thành viên xếp cuối cùng trong Đảng ủy Thị trấn, nhưng ngành hân chủ quản cũng là các ngành tốt nhất trong trấn: cơ cấu chính pháp thị trấn, Văn phòng Tuyên truyền, đài truyền hình thị trấn, Sở nhà đất thị trấn, Sở công thương thị trấn, Sở cung cấp điện, Sở công tác thống kê, Văn phòng Sở khoa giáo, Văn phòng vệ sinh, Ủy ban chỉ đạo công tác xây dựng nông thôn...v.v. những ban ngành này, có cái nào không phải bộ môn thực quyền?

Về phần hiệp trợ trấn Hội đồng nhân dân chủ tịch Trương Hưng Mậu làm tốt công tác nông nghiệp nông thôn, hiệp trợ Thường vụ Phó Chủ tịch Thị trấn Đồng Đăng Linh làm tốt công tác khu công nghiệp Bắc Quan, Trương Anh Duệ ngược lại là không nghĩ biện pháp, nếu chỉ là trợ giúp, loại việc như vậy không tính là gì, vậy còn không bằng mặc kệ. . . Ừm, chỉ cần bọn người kia không quá phận là được.

Trong tay nắm nhiều ban ngành thực quyền như vậy, nếu như không khống chế được cục diện, vậy mình cũng thật là quá mất mặt.

Được! Dựa vào nhiều bài trên tay như vậy, dựa vào năng lực đặc biệt của mình, còn không làm chắc được cái này sao?

... ..

Tin tức Đồn công an Thị trấn muốn cử hành một lần hành động tập trung tổng hợp lại sửa chữa trị an trên phạm vi toàn thị trấn, làm cho cả đại viện làm việc của chính quyền thị trấn trong nháy mắt ồ lên, tất cả mọi người hiểu rõ, đây là Phó Chủ tịch Thị trấn Trương Anh Duệ đã khống chế thành công đồn công an, bắt đầu đem gã làm mục tiêu phát hỏa đầu tiên, nhưng làm cho mọi người không giải thích được, Phó Chủ tịch Thị trấn Trương đã đối phó đồn công an từ lúc nào? Làm sao từ trước tới giờ cũng không nghe được chút tiếng gió nào?

Phó Chủ tịch Thị trấn Trương trong sự lặng yên không một tiếng động đã khống chế đồn công an thị trấn! Cách làm của Trương Anh Duệ, làm cho trong lòng mọi người quan tâm tới Trương Anh Duệ đều là rừng mình: gặp quý, hẳn là làm như thế nào chứ?

Đám người vốn còn chờ xem chê cười Phó Chủ tịch Thị trấn Trương trong lòng, đều gắt gao khép mồm lại: vốn tưởng rằng Phó Chủ tịch Thị trấn Trương không phải là đối thủ của mấy lão lãnh đạo khác, nhưng hiện tại xem ra, thắng bại khó dò. Vì an toàn, mình vẫn là thành thật đóng lại miệng mới tốt.

Đối với điểm này, người bất mãn nhất cũng không phải Thường vụ Phó Chủ tịch Thị trấn Đồng Đăng Linh, mà là Chủ nhiệm Hội liên hiệp phụ nữ Trịnh Na.

- Lão Lư, Trương Anh Duệ kia không để cho ông mặt mũi như thế, ông lại mặc cho hắn cười ở trên đầu ông như thế sao?

Trịnh Na quần áo lộn xộn ngồi ở trong lòng của Lư Kim Quốc, một bên dùng đầu ngón tay vẽ vòng vòng ở trên ngực của bí thư Lư cũng đồng dạng là quần áo lộn xộn, một bên gian giảo tố cáo Trương Anh Duệ.

- Chút ham muốn nhỏ của cô này mà tôi còn không biết sao? Không phải chỉ vì một chiếc xe thôi sao.

Trong lòng người đàn bà này nghĩ cái gì, Lư Kim Quốc rất rõ ràng, trong lòng Lư Kim Quốc đã hạ quyết tâm nước giếng không phạm nước sông với Trương Anh Duệ, liền ngẩng mặt lên, trầm giọng nói:

- Tiểu Na, không nên có cái ý nghĩ lung tung gì, người thanh niên Trương Anh Duệ này, không phải là cô có thể trêu chọc.

Nghe Lư Kim Quốc nói như vậy, trong lòng Trịnh Na khó chịu, người đó, lại bị một người trẻ tuổi mới tới dọa cho sợ hãi? Dù sao cũng nhiều năm như vậy, người vẫn là một cây thương bạc mềm như nén sao?

- Thế nhưng. . .

- Không có thế nhưng gì cả.

Không đợi Trịnh Na nói xong, Lư Kim Quốc liền có chút thô bạo cắt lời của Trịnh Na nói:

- Trương Anh Duệ không chỉ là Phó Chủ tịch Thị trấn, còn là Bí thư Chính pháp ủy được phân công quản lý công tác chính pháp ủy, hiện tại tình hình trị an xã hội không tốt lắm, hẳn bảo đồn công an sửa trị trị an, ai cũng không nói được gì! Ở phía sau, nếu ai đưa tay loạn, đó là phạm huy kiêu kị. . . Làm tốt công tác của cô đi, thành thành thật thật, không nên rước lấy phiền phức cho chính mình.

Tựa hồ cũng là có đạo lý, nhưng Trịnh Na chính là trong lòng không phục, mạnh mẽ tự giải thích:

- Nói là nói như vậy, nhưng ông dù sao cũng là người đứng đầu Đảng ủy Thị trấn, hẳn cũng quá không tôn kính với ông đi?

Trịnh Na này, xem ra hiện tại dựa vào mình nên có chút không biết trời cao đất rộng. Lư Kim Quốc thờ dài, trước đây là sao lại không phát hiện người đàn bà này ngực to ngực ngốc nghếch như thế chứ? Rốt cục có chút không nhận được nói

- Hẳn không tôn kính với tôi như thế?

- . . .

Trịnh Na kinh ngạc.

Cũng đúng, Trương Anh Duệ này còn chưa có chuyện kiêu ngạo ương ngạnh gì làm cho người người oán trách, người ta chính là lãnh đạo chủ quản công tác chính pháp, giữ gìn xã hội trị an là công tác bản chức của người ta, lời này nói lên đều là tiểu tử kia có lý, về phần không tôn trọng lãnh đạo, lời này là từ đâu nói lên?

- Thế nhưng lão nương tôi cứ như thế mặc cho hắn cười lên đầu sao?

Sừng sốt chỉ chốc lát, Trịnh Na mắt húng xoay người hai cái, rốt cục nói ra ý nghĩ của mình:

- Dựa vào cái gì mà một tên xếp hạng cuối cùng trong Đảng ủy Thị trấn như hần cũng có thể lái xe đi làm bằng xe nhà nước, tôi còn xếp phía trước hần, lại phải lái xe riêng của?

Mẹ nó! Đây đều là con mẹ nó chính là họa do một chiếc xe gây ra! Trong lòng Lưu Kim Quốc tràn đầy buồn bực, nhưng vừa há miệng, lại cảm thấy tình nhân nói cũng không phải không có đạo lý: Trương Anh Duệ là một tên Ủy viên xếp cuối cùng trong Đảng ủy Thị trấn cũng đều có xe dùng, nữ nhân của mình lại không có xe dùng, đây xác thực là có chút khó nói.

Vừa nghĩ như thế, lời vốn đến bên mép lại bị nghẹn trở lại, suy nghĩ một chút, Lưu Kim Quốc thở dài:

- Như vậy đi, buổi chiều tôi hỏi một chút bên Sở tài vụ một chút, xem có thể có thêm hai chiếc xe nữa không.

- Thêm hai chiếc xe?

Con mắt của Trịnh Na thoáng cái sáng lên: nếu như tính cả Trương Anh Duệ hiện tại đang dùng chiếc Santana kia, trong đám Ủy viên Đảng ủy Thị trấn còn thiếu hai chiếc xe nữa, nếu như là thêm hai chiếc xe nữa mà nói, vậy chẳng phải là mình cũng có xe dùng sao?

- Cũng là vì tiện làm việc đi.

Vuốt ve bộ ngực săn chắc cực lớn của Trịnh Na, hắc hắc cười, giờ miệng ngoạm lấy khối bờ đào mầu tím ở bên trái, cùng lúc đó, bàn tay hướng về phía chỗ sâu trong bụi cỏ ở phía dưới.

- Ông bại hoại . . A . .

Điểm mẫn cảm chợt bị tập kích, thân thể Trịnh Na mạnh mẽ căng thẳng, từ chỗ sâu ở trong yết hầu phát ra một tiếng rên rỉ giống như mèo kêu.

Bạn đang đọc truyện *Quyền Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 131: Chết Người!

Lưu Kim Quốc từ đáy lòng không muốn cùng tiểu tử Trương Anh Duệ không biết từ địa phương nào lộ ra đánh lên, chưa đến mức đó; nhưng nữ nhân của mình cũng không thể bị ủy khuất.

Nếu không muốn đắc tội với Trương Anh Duệ, cũng không muốn nữ nhân của mình ủy khuất, nhưng cuối cùng phải có một phía chịu ủy khuất, như vậy mà nói, vậy không thể làm gì khác hơn là ủy khuất nhà nước . . . Nói lại, không phải chỉ là hai chiếc xe thôi sao, là một chính quyền Thị trấn một năm có thu nhập tài chính hơn 2000 vạn, hai chiếc xe lương chiếc xe cũng chỉ là vấn đề mua thêm mà thôi, chỉ cần nghĩ tới, tiền lập tức là có thể đến sổ sách.

... ..

- Dưới sự coi trọng của Đảng ủy Thị trấn Phùng, dưới sự chủ trì của văn phòng Chính pháp ủy Thị trấn Phùng, dưới sự nỗ lực của toàn thể công an của đồn công an thị trấn Phùng, trong nửa tháng hành động tổng hợp sửa trị trị an xã hội đã đạt được thành quả huy hoàng, tổng cộng bắt được 13 tên trộm, bắt được một gã tội phạm mà Cục công an Thành phố phát lệnh truy nã, giúp quần chúng nhân dân lấy lại được hơn tiền bị cướp tổng cộng hơn hai vạn đồng, lấy lại các tang vật bị trộm như xe máy, xe nông dụng ba bánh, lượng lớn gia súc ..., mạnh mẽ đã kích sự hưng hăng cần quấy làm cho phần tử phạm tội kinh sợ, giữ gìn cực lớn trị an xã hội trong thị trấn Phùng. Đối với hành động của chúng ta, quần chúng nhân dân vỗ tay tỏ ý vui mừng, đồn công an thị trấn tổng cộng thu được ba lá cờ thưởng của quần chúng nhân dân tự phát biểu tặng. Cục công an huyện đã dành cho thành tích chúng ta những lời biểu dương cao độ. . .

Ở trên lễ ăn mừng cử hành ở chính quyền thị trấn, Đồn trưởng Đồn công an Đoàn Thành Đào mặt mày hồng hào hướng về đám lãnh đạo Đảng và chính quyền thị trấn giới thiệu thành tích mà hành động tổng hợp lại sửa trị trị an xã hội lần này đạt được.

Làm một trong những cơ cấu chủ yếu bảo vệ an ninh trấn an dân chúng của chính quyền địa phương, hành động lần này của đồn công an quả thực là làm cho mọi người thêm nhiều thể diện, đồn công an được biểu dương, trên mặt mọi người cũng là cùng có ánh sáng, đồng thời tiếng vỗ tay so với thường ngày nhiệt liệt hơn rất nhiều, ánh mắt mọi người nhìn hướng về Trương Anh Duệ cũng có thêm vài phần bội phục: tiểu oa nhi này, không đơn giản !

Tất cả mọi người đều biết, Phó Chủ tịch Thị trấn Trương đầu tiên đã nắm lấy Đồn công an thị trấn vốn bị bài xích trước đây vào trong tay của mình, lần hành động tổng hợp lại sửa trị trị an lần này, không chỉ có là đồn công an thị trấn lộ mặt ở trước mặt lãnh đạo mới tới, cũng ý nghĩa là Phó Chủ tịch Thị trấn Trương đánh lên một khởi đầu tốt đẹp, từ nay, ai còn dám khinh thường tiểu tử Phó Chủ tịch Thị trấn này?

Về phần Phó Chủ tịch Thị trấn Trương không có cảm xuống mũi của ai, ai lại ngóng trông mũi của mình bị người ta cảm xuống chứ?

Đám thuộc hạ ở trong mấy ban ngành mà Trương Anh Duệ, trong lòng biết mũi lừa này của Trương Anh Duệ là đốt qua rồi, cũng biết ý tứ thâm sâu ở trong màn diễn xuất này của Trương Anh Duệ : tất cả mọi người nghe lời, vậy thì thôi, mà nếu quả thật dám không nghe lời, vậy chớ có trách ta không khách khí! Trước đây không có lộ da ai, nhưng không có nghĩa là sau này ta nhậm chức các người vẫn đặc chí.

Nắm lấy Đồn công an Thị trấn, coi như là nắm giữ báng súng của chính quyền, cầm báng súng, sống lưng của Trương Anh Duệ trong nháy mắt cứng lên không ít, cũng làm cho không ít người vốn dự định làm cho Trương Anh Duệ đẹp mặt sợ ném chuột vỡ đồ. . . Đầu năm nay, có cái mộng của ai sạch sẽ, nếu thực sự chọc giận vị này, chỉ cần hấn cho đồn công an điều tra, có chuyện gì mà không tra được chứ?

Tội gì làm cho tất cả mọi người không tốt chứ, đúng không?

- Chủ tịch Thị trấn Trương, chúc mừng.

Ủy viên Đảng Ủy , Trưởng ban Tổ chức cán bộ ngồi ở bên cạnh Trương Anh Duệ nói với Trương Anh Duệ, về mặt nhìn Trương Anh Duệ chút phức tạp.

- Ha ha, đều là các đồng chí ở đồn công an nỗ lực công tác.

Trương Anh Duệ cười cười, không ở đây đưa ở trên vấn đề của mình, mà là hỏi một cái vấn đề khác:

- Trưởng ban Đổ, đối với hành động lần này của đồn công an, ở huyện đã điểm danh biểu dương, lẽ nào thị trấn chúng ta lại không có chút biểu thị gì sao?

Nếu thuộc hạ của mình đã tranh sĩ diện cho mình, vậy làm ông chủ, nói cái gì cũng phải tranh thủ cấp cho thuộc hạ chút chỗ tốt. Không có lợi, ai sẽ xuất lực cho người? Tuy rằng Đoạn Thành Đào chưa cùng mình nói gì, nhưng Trương Anh Duệ vẫn dự định làm chút gì đó.

Đổ Quốc Cường có chút ngượng ngịu gật đầu:

- Đồn công an làm ra thành tích lớn như vậy, còn được lãnh đạo cấp trên biểu dương, trên trấn chúng ta khẳng định là làm ra một ít biểu thị, nhưng Phó Chủ tịch Thị trấn Trương, chuyện này anh nên là đi tìm bí thư Lưu hay Chủ tịch Thị trấn Quách.

Trương Anh Duệ cười mà không nói, ai chẳng biết Đổ Quốc Cường là ở trên tuyến của bí thư Lưu, giúp đỡ truyền lời mà thôi, không khó đi?

Quả thực không khó, nhưng Đổ Quốc Cường cũng không cam tâm tình nguyện: không sai, tôi cùng bí thư Lưu cũng không sai, nhưng ta giúp người cái này, có thể có chỗ tốt gì?

Trên quan trường, chuyện không có lợi, ai sẽ làm chứ?

Thấy Đổ Quốc Cường tựa hồ không có ý hỗ trợ, Trương Anh Duệ suy nghĩ một chút, quên đi, dù sao cũng không cần thiết quá, đã như vậy, tự mình đi tìm Lưu Kim Quốc với Quách Thắng Siêu cũng được.

Nhìn dáng dấp của Trương Anh Duệ, không biết vì sao, Đổ Quốc Cường bỗng nhiên có chút hối hận, đang muốn nói cái gì đó, thì một thanh âm kinh hoàng lo lắng từ ngoài cửa cắt đứt lời Đổ Quốc Cường muốn nói ra.

- Bí thư, bí thư, không tốt, đã xảy ra chuyện! Xảy ra chuyện lớn rồi!

Lưu Bình? Nghe thấy thanh âm đó, Trương Anh Duệ trong nháy mắt phán đoán ra người bên ngoài phòng họp kia là ai, chuyện gì xảy ra?

- Chuyện gì, tiến vào nói!

Lưu Kim Quốc trầm giọng nói.

Hiện tại đang ở trong lúc họp, Lưu Kim Quốc rất rõ ràng, trừ phi là xảy ra cái chuyện gì phi thường quan trọng, phi thường nghiêm trọng, bằng không Lưu Bình là tuyệt đối không có khả năng tới đây quấy rối mình, nếu gã đã hô lên chuyện lớn, vậy khẳng định là đã xảy ra chuyện lớn gì đó.

Ý thức được điểm này, trong lòng Lưu Kim Quốc liên tục trầm xuống : mẹ ôi, nghìn vạn lần đừng là chuyện gì liên quan đến Kim Quân!

- Dạ!

Lưu Bình ở ngoài cửa lên tiếng, đẩy cửa tiến vào.

Lưu Kim Quốc cẩn thận phát hiện, Lưu Bình đẩy cửa vào hơi có chút thờ hồn hèn, nhưng sắc mặt đã có chút trắng bệch.

Phòng họp ở tầng năm, phòng làm việc của Lưu Bình ở tầng hai, nhìn hình dạng gã hơi có chút thờ hồn hèn, hiển nhiên là sau khi nhận được điện thoại lập tức bằng tốc độ nhanh vọt qua đây, nhưng sắc mặt trắng bệch, vậy rất hiển nhiên, nói rõ chuyện đã nghiêm trọng đến trình độ nhất định, bằng không Lưu Bình quyết không thể như vậy! Nghĩ một điểm như vậy, lòng Lưu Kim Quốc càng trầm xuống.

- Nói một chút, rốt cuộc là xảy ra chuyện gì.

- Bí thư, xảy ra chuyện lớn!

Lưu Bình hít một hơi thật sâu:

- Ngay vừa rồi, Sở cung cấp điện thị trấn báo qua, buổi sáng lúc Sở cung cấp điện tiến hành thay đổi bảo vệ đường dây điện, có một thợ điện bị điện giật chết! Thợ điện kia còn là người ở dưới nông thôn, cần thị trấn chúng ta mau xuất ra một đối sách!

Cái gì? Lại có thể là mạng người? ! Thợ điện còn là ở nông thôn? Trong nháy mắt sắc mặt mọi người ở đây đại biến! Một khi làm không tốt, đây là cùng nhau làm ra xung đột nghiêm trọng, đến lúc đó cò-lê bắn rơi tới, mọi người chính là đều sẽ không may!

Từng đạo ánh mắt có chút vui mừng, lại có chút há hê tụ tập tại trên người của Trương Anh Duệ: Phó Chủ tịch Thị trấn này, chính là lãnh đạo chủ quản hệ thống điện lực thị trấn, lúc này xảy ra chuyện. . . Ông trời thật đúng là không cho người ta chút an bình.

Bạn đang đọc truyện *Quyền Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 132: Toàn Quyền Phụ Trách

Tất cả mọi người là làm công tác nông thôn, làm công tác với nông dân, là chính quyền cơ sở trực tiếp tiếp xúc với nông dân, biết thợ điện này đối với một gia đình mà nói có ý nghĩa gì, ý nghĩa là từ nay về sau trụ cột của gia đình này đã không còn.

Một người thợ điện ở Sở cung cấp điện, vậy cũng là người trong biên chế sự nghiệp chính thức của quốc gia, một tháng thu nhập cả sáng cả tối cũng tới 2000, đối với một gia đình nông thôn mà nói, đủ để cho gia đình của mình sống rất không tồi rồi, nhưng hôm nay cây trụ cột này bỗng nhiên suy sụp mất, làm cho cuộc sống sau này của mình mờ mịt, còn có tính đoàn kết của dân quê, tất nhiên muốn cùng Sở cung cấp hệ thống điện và ban ngành chính phủ cò kè mặc cả, một khi xử lý không tốt, đó chính là vấn đề lớn! Làm không tốt nháo ra xung đột lớn cũng không phải là không có khả năng.

- Giới thiệu kẻ lại một chút!

Lưu Kim Quốc nỗ lực đè nặng hốt hoảng trong lòng, trầm giọng nói.

- Bên Sở cung cấp điện gọi điện thoại tới chỉ là nói như vậy, tình huống ra sao ông ta cũng không giới thiệu.

Lưu Bình lập tức theo phản xạ trả lời.

- Làm bừa ! Những tên vô liêm sỉ này, muốn chúng ta giúp bọn hắn chùi dít, còn muốn giấu diếm? Một đám vô liêm sỉ!

Trương Anh Duệ vốn vẫn không nói gì bỗng nhiên nổi giận mắng một câu!

Toàn bộ đám người trong phòng hội nghị nhất thời lặng ngắt như tờ, ai cũng đều không ngờ Trương Anh Duệ từ lúc nhậm chức tới nay vẫn rất hòa khí lại có thể mắng thô thiển ra miêng, sự tương phản mạnh mẽ làm cho mọi người trong lúc nhất thời có chút không tiếp thụ được. Nhưng cũng có không ít người cảm thấy mắng rất đúng, mẹ mày Sở cung cấp điện, bọn mày gây ra chuyện, chúng tao khẳng định phải giúp bọn mày chùi dít, đây là chuyện khẳng định trốn không thoát được, nhưng giúp bọn mày chùi dít thì giúp, nhưng đến lúc này, đám hỗn đản bọn mày còn áp ứng không nói rõ ràng rốt cuộc là xảy ra chuyện gì. . . Bọn mày có đúng là muốn chết hay không!

Trương Anh Duệ hít một hơi thật sâu, quay đầu nói với Lưu Kim Quốc :

- Bí thư, khối điện lực này là tôi chủ quản, đối với chuyện này, tôi bụng làm dạ chịu! Tôi kiến nghị, hiện tại tạm dừng hội nghị, lập tức phái ra công an từ đồn công an đi tới hiện trường, đầu tiên phải khống chế được thế cục, ổn định người nhà bạn bè của người chết, đồng thời nhất định phải làm cho rõ ràng rốt cuộc là xảy ra chuyện gì! Về phần công tác giải quyết hậu quả, chờ chúng ta làm rõ tình huống thực tế sẽ tiếp tục thương lượng.

Trương Anh Duệ từ nhỏ sống tại nông thôn rất rõ ràng, hệ thống điện lực là hệ thống do ai quản, dưới tình hình chung, quyền lên tiếng của chính phủ địa phương đối với hệ thống điện lực cũng không lớn, thông thường mà nói điểm này cũng không sai, hệ thống điện lực ngoại trừ khi có vấn đề, thông thường cò-lê cũng sẽ không đánh tới phía chính phủ địa phương, nhưng loại tình huống này ở cơ sở nông thôn, liền xảy ra một ít biến hóa, bởi vì nhân viên công tác và lãnh đạo của Sở cung cấp điện ở hương trấn trên cơ bản đều là dân bản xứ, cho nên lực ảnh hưởng của chính quyền địa phương đối với hệ thống cung cấp điện nông thôn vượt xa so với hệ thống điện sinh hoạt ở trên, thậm chí nói là lãnh đạo trực tiếp cũng không quá đáng.

Đây là phương án xử lý thỏa đáng nhất hiện nay, chỉ bất quá lúc này cách làm của Trương Anh Duệ hiển nhiên có chút bao biện làm thay, nhưng mạng người là chuyện lớn, ở phía sau, Lưu Kim Quốc cũng bất chấp nghĩ nhiều như vậy, lập tức không chút nào chần chờ gật đầu:

- Được! Cứ như thế làm! Tan họp! Mọi người lập tức trở lại chuẩn bị một chút, Phó Chủ tịch Thị trấn Trương anh lập tức liên hệ với bên Sở cung cấp điện sở!

Dừng một chút lại nói:

- Phó Chủ tịch Thị trấn Trương, anh đã là lãnh đạo chủ quản hệ thống điện lực thị trấn, vậy chuyện này liền giao cho anh toàn quyền xử lý, đối với chuyện này, Đảng ủy và chính quyền thị trấn chỉ có một chút yêu cầu, vô luận như thế nào, nhất định phải làm tốt việc trấn an người nhà người chết, xử lý thích đáng chuyện này, nhất định không thể làm kích phát mâu thuẫn quần chúng, biết không? !

Sự an bài này của Lưu Kim Quốc, không thể nghi ngờ chính là hoàn toàn đem chuyện này cho Trương Anh Duệ phụ trách toàn bộ trách nhiệm, nếu như không xảy ra chuyện gì cũng thôi, chỉ khi nào xử lý không tốt làm nháo lên, đến lúc đó cò-lê sẽ trực tiếp đánh tới trên người Trương Anh Duệ.

Thế nhưng đối với điểm này, Trương Anh Duệ tựa hồ không cảm thấy có chỗ nào không tốt, lập tức gật đầu:

- Xin bí thư và các đồng chí môn yên tâm, tôi nhất định sẽ xử lý thích đáng chuyện này, không để cho lãnh đạo và dân chúng thất vọng.

Cái gì? Hẳn lại có thể đáp ứng rồi? Một chút điều kiện cũng không nói? ! Tiểu tử này điên rồi sao? Hay là hắn quá cuồng vọng, thật sự cho rằng có thể bằng vào chính mình đối phó chuyện này? Toàn bộ mười tám con mắt của chín người trong phòng hội nghị không dám tin tưởng trong nháy mắt tập trung vào trên người Trương Anh Duệ, bao gồm cả Bí thư Đảng ủy Thị trấn Lưu Kim Quốc.

Chẳng qua sau khi ý thức được chuyện này không có gì liên quan gì với mình, mọi người trong tâm lý may mắn, ánh mắt nhìn về phía Trương Anh Duệ cũng không khỏi xảy ra chút biến hóa: người trẻ tuổi này, rốt cuộc vẫn là không có kinh nghiệm, lẽ nào lại không rõ ràng, loại chuyện này căn bản là không thể ôm vào chính mình sao?

- Chủ tịch Thị trấn Anh Duệ, anh thực sự nắm chắc?

Lưu Kim Quốc giật mình hỏi.

- Không thể nói rõ là nắm chắc, tôi chỉ tận lực.

Bộ dạng Trương Anh Duệ thoạt nhìn tựa hồ cũng không có tràn đầy lòng tin, tiếp tục nói:

- Bí thư, đến lúc đó nếu như phát hiện tình huống tương đối đặc thù, tôi có thể sẽ hướng ngại và các đồng sự khác thỉnh cầu hiệp trợ, đến lúc đó hy vọng tất cả mọi người lấy cái chuyện lớn mạng người này ra làm trọng.

Phiên nói này, coi như là uy hiếp, nghe được lời Trương Anh Duệ nói, sắc mặt mọi người lại biến đổi: này, là ở uy hiếp chúng ta đó!

Nhưng mặc dù bị Trương Anh Duệ uy hiếp, mọi người cũng không dám nói ra lời phản đối gì, ngay cả Lưu Kim Quốc cũng chột nhận ra, chỉ có thể về mũi thừa nhận xuống: nếu như kết quả xử lý cuối cùng làm cho người nhà người chết không hài lòng, nếu thực sự nháo lên, cò-lê tất nhiên là phải đánh tới trên cái mông của Trương Anh Duệ, nhưng đến lúc đó Trương Anh Duệ nói tới một câu: "Chuyện vốn là có thể giải quyết được, chính là bởi vì đồng chí ... nào đó không phối hợp, mới thành cái dạng này", vậy không phải chính mình quá oan uổng sao?

Sắc mặt Lưu Kim Quốc thay đổi nhiều lần, sau một lúc lâu, cắn răng gật đầu đáp ứng:

- Được! Chủ tịch Thị trấn Anh Duệ anh yên tâm, ngày hôm nay tôi liền nói rõ ở chỗ này, nếu ai cản trở ở trên chuyện này, đến lúc đó tôi sẽ tự mình hướng về phía lãnh đạo cấp trên phản ứng, cũng thỉnh cầu lãnh đạo cấp trên điều chỉnh phân công công tác của hắn! Chẳng qua hiện tại, yêu cầu của Đảng ủy Thị trấn đối với anh chỉ có một.

Nói đến chỗ này, Lưu Kim Quốc nhìn thẳng vào hai mắt của Trương Anh Duệ, nói từng chữ một:

- Nhất định phải hoàn toàn giải quyết tốt chuyện này!

Lời nói này, liền tương đương với cho Trương Anh Duệ một thanh thượng phương bảo kiếm, người muốn cái gì chúng ta liền cấp cái đó, toàn lực phối hợp, tuyệt đối sẽ không kéo chân sau của người, mà nếu quả thật chuyện này giải quyết không tốt, đến lúc đó lãnh đạo cấp trên đánh xuống, sẽ không thể lấy cớ gì thoái thác. Lưu Kim Quốc rốt cuộc đem lập trường của mình và mọi người nói rõ hoàn toàn.

Mọi người vốn bị Trương Anh Duệ uy hiếp, nghe được những lời này của Lưu Kim Quốc, đầu tiên là sùng sốt, tiện đà tất cả đều thầm khen biện pháp của bí thư Lưu cao minh: đúng vậy, chuyện này người phụ trách toàn bộ, chúng ta toàn lực hiệp trợ, tuyệt đối sẽ không kéo chân sau của người, mà nếu quả thật cuối cùng người còn xử lý không tốt, vậy thật sự là không có gì để thoái thác.

Làm như vậy, mới rốt cuộc thực sự đem mình thoát khỏi chuyện này.

Bạn đang đọc truyện *Quyền Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 133: Điều Tra

Ra khỏi phòng họp, Trương Anh Duệ lập tức gọi điện thoại cho Đoạn Thành Đào:

- Lão Đoạn, tìm vài người tới, theo tôi xuống đi xem đi, phải nhanh! Phía dưới có người chết.

- Cái gì?

Trương Anh Duệ nói, làm cho Đoạn Thành Đào càng hoảng sợ, thanh âm nhất thời lớn hơn vài phần, trên trán nhất thời toát ra một tầng mồ hôi lạnh:

- Chết người? Làm sao tôi không biết?

Phía dưới đã có người chết, chính hấn là đồn trưởng đồn công an lại có thể không biết, lại có thể do chính lãnh đạo của mình nói cho mình, nói ra đi, đây là tuyệt đối thất trách, làm cho lãnh đạo phía trên nghe được sẽ nghĩ như thế nào? Đồn công an thì trấn các người rồi cuộc là làm ăn cái gì không biết? Đã xảy ra chuyện lớn chết người như vậy, người ta đã trực tiếp bẩm báo lên chỗ lãnh đạo của người, người lại có thể còn không biết?! Là người thất trách hay là thường ngày quá làm xằng làm bậy, dân chúng thất vọng đối với người rồi?

Vô luận là người nào chụp mũ, cũng không phải là đồn trưởng đồn công an nhỏ nhỏ như Đoạn Thành Đào này có khả năng chịu nổi.

- Đừng suy nghĩ nhiều, là một thợ điện trong lúc kiểm tra đường dây điện dưới nông thôn bị điện giật chết, người ở Sở cung cấp điện vừa gọi điện thoại tới phía chính quyền thị trấn, không liên quan gì tới các anh ở bên này.

- Hóa ra là như vậy.

Nghe được lời này của Trương Anh Duệ, Đoạn Thành Đào nhất thời thở ra một hơi, sát sát mồ hôi trên trán: dù sao cũng là bởi vì làm việc mà tử vong, vậy sẽ không có liên quan nhiều lắm tới mình, gặp phải loại chuyện này, đồn công an xuất ra cảnh sát là đương nhiên đích, nhưng cũng bắt quá chỉ là làm theo hình thức mà thôi.

- Ừm, phòng chừng người ở Sở cung cấp điện còn chưa thông báo tình huống này cho người nhà của người chết, công tác của chúng ta chính là làm tốt việc giải quyết hậu quả, không để xảy ra tranh cãi, hiểu chưa?

- Hiểu rồi! Xin lãnh đạo yên tâm, chúng tôi nhất định hoàn thành nhiệm vụ!

Xác định chuyện này với mình có liên quan không lớn, trong lòng Đoạn Thành Đào nhất thời lo lắng nguôi phần.

- Tốt, cứ như vậy đi, nhanh qua một chút, gặp tôi ở cửa lớn của chính quyền thị trấn.

Trương Anh Duệ nói xong, lập tức treo điện thoại, gọi qua cho Giám đốc Sở cung cấp điện Thị trấn Vương Trường Ba, điện thoại chuyển được, Trương Anh Duệ không chút khách khí lớn tiếng mắng chửi:

- Vương Trường Ba ông là một tên hỗn đản! Trong mắt ông còn có Đảng ủy Thị trấn hay không? Còn có lãnh đạo tôi đây hay không? Xảy ra chuyện lớn như vậy, ông dám không lập tức báo cáo với tôi? Có phải ngại thời gian ông làm Giám đốc Sở cung cấp điện quá lâu rồi hay không?

Từ lúc mình nhậm chức tới nay, người này một mực bàn thăm trong bụng đối với chính mình, Trương Anh Duệ cuối cùng cũng tìm được cơ hội xử lý người này.

Đối với lãnh đạo chủ quản Trương Anh Duệ ở chính quyền thị trấn này của mình, Vương Trường Ba đã hơn năm mươi tuổi rất là không phục, rất lớn tiếng tuyên bố trong Sở cung cấp điện:

- Một thằng nhóc còn không lớn bằng con tôi, có cái tư cách gì lãnh đạo tôi? Lời hấn nói, lão tử coi như hấn đánh rắm!

Nhưng lúc này, sau khi nhận được điện thoại gọi tới là phía dưới xảy ra mất mạng người, Vương Trường Ba cả chân cũng đều mềm ra, toàn bộ đầu óc lộn xộn thành một đoàn, đâu còn có cái can đảm gì đối đầu với Trương Anh Duệ?

Khóc tang nói với Trương Anh Duệ:

- Lãnh đạo, là tôi có mắt như mù, là tôi khinh suất, nhưng... chuyện này nên làm cái gì bây giờ? -

Ở trong nước, chỉ cần không chết người, chuyện lớn bằng trời cũng có thể biến thành chuyện gì cũng không có, nhưng hôm nay đã chết người, Vương Trường Ba hiểu rõ chuyện này có ý nghĩa gì: một khi không cẩn thận xử lý không tốt, mình sẽ bị trực tiếp đá xuống phía dưới! Thậm chí cho dù là xử lý tốt, xảy ra chuyện lớn như vậy, trừ phi có thể chứng minh thọt điện kia tử vong là do chính hấn không tuân thủ quy tắc làm việc, bằng không mình vẫn là phải chịu trách nhiệm lãnh đạo không tốt.

- Làm sao bây giờ hả? Nên làm cái gì thì làm cái đó!

Trương Anh Duệ quay điện thoại liên tục rít gào:

- Vương Trường Ba, lập tức phái vài người dẫn đường, tôi muốn lập tức đi tới hiện trường! Cái thứ hai, nhanh chóng gọi điện thoại cho mấy người kia, tạm thời không nên thông báo cho người nhà người chết, tất cả chờ tôi tới rồi nói tiếp; còn có ông, cũng theo cùng nhau qua đó, nếu chuyện giải quyết không tốt, đến lúc đó tôi sẽ là người đầu tiên hướng về cấp trên phản ánh vấn đề của ông!

Bị lãnh đạo chủ quản của người phản ánh vấn đề, vậy trên cơ bản ý nghĩa cuộc đời sau này của người là vô cùng mờ mịt, chuyện liên quan đến chiếc mũ của mình, Vương Trường Ba nơi nào còn dám rung tư cách lớn tuổi của mình mà uy phong? Để giữ lấy cái mũ của mình, tự nhiên là liên tục lên tiếng trả lời không đề cập tới. . . Chuyện này thật sự là làm cho Vương Trường Ba sợ hãi.

... ..

Biết chuyện khẩn cấp, Đoạn Thành Đào không dám có chút ngừng lại, lập tức dẫn theo bốn gã cảnh sát, không tới ba phút liền chạy tới cửa lớn chính quyền thị trấn, chờ Vương Trường Ba qua, Đoạn Thành Đào và Vương Trường Ba lên xe của Trương Anh Duệ, xe đổi thành Đoạn Thành Đào lái, chiếc xe chờ ba người lập tức hướng tới chỗ gặp chuyện không may chạy tới.

- Giám đốc Vương, giới thiệu tình huống cho tôi và Đồn trưởng Đoạn một chút đi.

Tựa lưng vào ghế ngồi, Trương Anh Duệ xoa xoa mi tâm, thờ dãi phân phó nói, còn cảnh cáo một câu:

- Đến lúc này, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, nói rõ ràng cho tôi, nếu không còn có cái gì giấu diếm, ai cũng không thể cứu được ông.

- Không dám, không dám.

Đến lúc này, Vương Trường Ba nào còn dám giấu diếm, về mặt cầu xin nói, gã cũng cảm thấy oan uổng:

- Kỳ thực vốn cũng không có chuyện gì, ngày hôm qua người ở Vương gia trang gọi điện thoại cho thợ điện phị trách thôn bọn họ, nói aptomat nguồn điện thôn họ tối hôm qua nhảy lên vài lần, tôi cân nhắc rồi gọi cho bộ phận bảo trì đường dây ở phá dưới, bảo bọn họ xuống phía dưới kiểm tra đường dây thuận tiện xem dây điện ở Vương gia trang là xảy ra chuyện gì, nhưng. . . Chủ tịch Thị trấn, tôi thật không nghĩ tới xảy ra chuyện như vậy !

Hóa ra là như vậy? Trương Anh Duệ không chỉ có ngạc nhiên, từ lúc Vương Trường Ba lên xe tới giờ hẳn vẫn "nghe" ý nghĩ trong lòng của Vương Trường Ba. Trương Anh Duệ đương nhiên có thể biết rõ Vương Trường Ba cũng không nói dối, trầm ngâm một chút:

- Nói như vậy, chuyện lần này, rất có khả năng là thợ điện không may kia không tuân thủ quy tắc công tác, chính mình sơ sót xảy ra chuyện?

Nếu như chỉ là thợ điện tử vong trong công việc do ngoài ý muốn mà nói, như vậy chuyện này là dễ xử lý hơn.

Đoạn Thành Đào cũng thờ dãi một hơi: nếu như là như thế này, thật đúng là không có chuyện của đồn công an bọn họ, điều duy nhất phải làm, chính là người làm ghi chép ổ đó, sau đó vào lúc bồi thường cho người nhà người chết làm người chứng kiến mà thôi, thậm chí cái chứng kiến này cũng không dùng tới bọn họ.

- Cái này. . .

Vương Trường Ba suy nghĩ một chút, gật đầu, lại lắc đầu:

- Không thể loại trừ cái khả năng này, nhưng cũng có thể là nguyên nhân khác.

- Tôi đó rồi nói tiếp đi.

Trương Anh Duệ không hiểu đối với ngành cung cấp điện này, suy nghĩ một chút, phân phó nói.

Lúc xe sắp đến chỗ gặp chuyện không may, Vương Trường Ba bỗng nhiên kinh dị kêu một tiếng:

- Kỳ quái, bên này trời mưa liễu? Làm sao người xuống tuần tra không nói?

Trời mưa ? Trương Anh Duệ vốn một mực nhắm mắt trầm tư nghe thế, không khỏi ngẩng đầu hướng ra phía ngoài nhìn lại, trên mặt đất có vết nước, trên bầu trời còn có mưa nhỏ bay bay. . . Trên trần tuy rằng là trời âm u, nhưng trời cũng không mưa, bên này trời mưa. . .

Trời mưa? Sắc mặt Trương Anh Duệ và Vương Trường Ba bỗng nhiên biến đổi!

Bạn đang đọc truyện *Quyền Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 134: Chỉ Có Thể Nói Là Xui Xẻo!

Trời mưa sao? Sắc mặt của Trương Anh Duệ và Vương Trường Ba bỗng nhiên biến đổi!

Lúc này đang là ban ngày nhưng Trương Anh Duệ còn chưa ý thức được, có thể nhìn ngoài trời đang mưa mặc dù là mưa bé nhưng cũng thời tiết như vậy cũng cũng đã khiến cho công việc của khoa điện phải vất vả gấp đôi.

- Nếu tôi nhớ không lầm thì điện ở giữa mạng lưới điện mỗi thôn đều có một trạm biến thế, đều là 1000 dây cáp điện? Đều là dùng vật xi- măng?

Trương Anh Duệ chậm rãi hỏi.

Vương Trường Ba gật đầu sắc mặt tái nhợt, nói cũng không nên lời. Quy định của ngành điện lực nếu có công nhân điện chết vì nguyên nhân ngoài ý muốn là thời tiết thì lãnh đạo cũng phải chịu trách nhiệm, biết trời mưa là một tai họa ngầm vậy mà còn bắt người ta đi làm, thế chẳng quá là muốn giết người ta hay sao?

Chuyện nghiêm trọng rồi!

Mất chức còn là bình thường, cột điện xi- măng cách điện kém, hơn nữa lại có mưa nhỏ, mặc dù có dây nối đất... Nhưng bây giờ cũng có thể khẳng định nguyên nhân do thời tiết kia rất dễ gây ra giật điện.

- Các cậu đi xuống dưới tuân tra đường dây dẫn, căn bản là tuân tra cái gì?

- Căn bản là mỗi tháng tuân tra một lần, bảo đảm chắc chắn là đường dây dẫn không xảy ra vấn đề gì.

Môi của Vương Trường Ba run nảy bầy, nói cũng không xong:

- Khốn nạn, trời mưa như thế này sao không nói cho ta một tiếng?

- Đến rồi nói sau.

Sau khi xác định Vương Trường Ba nói không sai, ngữ khí của Trương Anh Duệ đã tốt nên rất nhiều.

Nếu tình hình đúng là như thế thì cũng đủ khiến cho Vương Trường Ba sầu não.

Nghe thấy Trương Anh Duệ nói câu này, Vương Trường Ba gật đầu liên tục đầu còn dám nói gì.

Rất nhanh xe đã đến chỉ còn cách chỗ xảy ra chuyện không xa, nó ở ngay đường quốc lộ cách ruộng không đến 300m, mấy người đang đứng ở đó về mặt vô cùng u ám dựa vào cây cột điện còn có một vật gì đó đen đang nằm dưới đất.

Không cần nhiều lời, Trương Anh Duệ bước nhanh đến hàng người, lúc đến gần hán mới phát hiện cái màu đen đó rõ ràng là một con người... Hiển nhiên là bị điện cao thế giật chết, toàn thân thể đã khô lại không còn chút nước nào làm cho cơ thể cũng nhỏ lại chỉ còn như một viên tròn.

- Sờ trường, lão Lý thăm quá!

Thấy Vương Trường Ba đi tới, rốt cục mấy người đang chờ ở hiện trường cũng không kìm nổi cảm xúc, họ òa khóc:

- Người to như vậy mà lúc bị điện giật chết đi chỉ còn lại được một chút như thế.

- Đừng khóc, tất cả đừng khóc nữa.

Hai mắt Vương Trường Ba cũng đỏ lên, không ngừng xoa bả vai mấy người:

- Mọi người nói xem, lão Lý chuyện của lão Lý là thế nào? Mọi người cứ yên tâm tôi khẳng định sẽ bồi thường cho lão Lý ở mức tốt nhất.

Nghe thấy Vương Trường Ba nói câu này, vốn dĩ mọi người thấy tình cảnh thật bi thảm, một con ngựa đau cả tàu bỏ cỏ nhưng cũng cố gắng kìm nén đau thương, dù sao lão Vương chết cũng đã chết rồi. Trước khi Vương Trường Ba đến bọn họ còn lo về khoản bồi thường cho vợ trẻ, mẹ già của anh ta không nơi nương tựa bây giờ lại nghe thấy ông ấy nói như vậy... Như vậy lão Vương chết đi cũng không phải là hết, trong lòng mọi người cũng dịu đi được vài phần.

Lời này của Vương Trường Ba khiến cho Trương Anh Duệ thấy có thiện cảm. Mặc dù người này cậy già lên mặt với mình nhưng có đúng là không phạm sai lầm với cấp dưới không? Trương Anh Duệ tức giận. Vương Trường Ba lại nghĩ sao Trương Anh Duệ đến một lời cũng không nói thật!

Công nhân điện xui xẻo như, thảm thương như vậy mà còn nghĩ cách kiếm lời trên xác người chết như thế sao? Quả thực Trương Anh Duệ không kìm

nổi tức giận: Được, Vương Trường Ba ông đây mà không làm cho ra chuyện này, ông sẽ không phải là họ Trương!

Vương Trường Ba cũng không biết giờ phút này Trương Anh Duệ lại đang có sát tâm với mình, sau khi am ỉm mấy công nhân điện, ông ta hỏi bọn họ:

- Nói cho tôi nghe, rốt cục là đã xảy ra chuyện gì?

Đây thì Trương Anh Duệ cũng phải biết, trên xác chết các công nhân điện chỉ cần có găng tay cách điện là đủ, một khi đã như vậy thì sao người này lại bị điện giật?

Sau khi mấy công nhân điện kể lại sự tình, Trương Anh Duệ sừng sốt mãi cho công việc của họ: Lúc ấy trời mưa... lão Vương cũng đã có đủ các thiết bị bảo vệ an toàn nhưng khi tiến hàng kiểm tra dây điện thì trượt chân ngã, lập tức cả người bổ nhào lên dây điện... sự các điện của cột xi-măng vốn đã kém, ở trên lại càng kém, hơn nữa trời lại mưa cho dù có tiếp đất thì người đó cũng vẫn bị điện giật.

Mấy công nhân điện cũng biết bảo vệ hiện trường là quan trọng, dù điện giật chết người trong lòng họ vô cùng sợ hãi nhưng cũng bảo vệ hiện trường tương đối tốt, một chút cũng không làm hỏng.

Nghe thấy vậy ngoài việc nghĩ rằng đó là do xui xẻo thì Trương Anh Duệ cũng không biết phải nói gì cho tốt.

Tâm trạng không tốt, Trương Anh Duệ cũng ít lời, hần khoát tay áo với Đoạn Thành Đào có ý bảo người của hắn ghi chép lại tình trạng hiện trường, hơn nữa còn phải tiến hành chụp ảnh ghi chép cả những lời khai của mấy công nhân điện kia.

Đoạn Thành Đào xử lý mấy công việc này cũng đã thành quen rồi, lại có thêm 4 cảnh sát trợ giúp, liền đi đến gần Trương Anh Duệ hỏi:

- Trần Trường, có thông báo với người nhà nạn nhân ngay bây giờ không?

Trương Anh Duệ suy nghĩ rồi hỏi Đoạn Thành Đào:

- Chuyện này, chiếu theo quy định thì có nhất định phải báo cho người nhà không?

- Có!

Đoạn Thành Đào gật đầu khẳng định:

- Nhất định phải đề họ đến xem hiện trường người chết, hơn nữa còn phải kí vào biên bản ghi hiện trường nếu không sau này sẽ vô cùng phiền toái, bọn họ sẽ lấy có này nọ chuyện kết thúc cũng rất khó khăn.

- Nếu vậy thì thông báo cho người nhà nạn nhân đi.

Trương Anh Duệ gật đầu.

Có lệnh của Trương Anh Duệ, Đoạn Thành Đào lập tức hỏi mấy công nhân điện kia cách liên lạc với người nhà của nạn nhân.

- Lão Vương, đến đây một lúc.

Trương Anh Duệ vẫy tay Vương Trường Ba.

- Lãnh đạo, chuyện gì vậy?

Thấy Trương Anh Duệ hỏi ông ta bước nhanh tới.

Xác định chuyện này cũng không có liên quan nhiều đến mình, sắc mặt của Vương Trường Ba cũng khá lên. Tuy rằng theo quy định công nhân điện chết lúc đang làm việc thì lãnh đạo phụ trách cũng liên quan không ít, nhưng chuyện này là đường sống không vẹn toàn, Vương Trường Ba đang cân nhắc để xử lý.

Bạn đang đọc truyện *Quyền Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 135: Hình Như Không Có Vấn Đề Gì

Hình như không có vấn đề gì.

Rất nhanh không đầy 20 phút người nhà của nạn nhân đã đến, hai xe máy dừng lại cách đó không xa.

Một cuộc điện thoại gọi cho người nhà nạn nhân, họ vô cùng đau khổ vội vàng chạy đến... đi bằng xe máy 20 phút là đủ rồi.

- Ông xã, sao mệnh ông lại đoản như vậy...

Trên mặt đất chỉ còn hình người cháy sém, có thể cái quần kia rất quen thuộc với họ, một thiếu phụ khoảng 30 tuổi người như nhũn ra, kêu khóc vô cùng thương cảm.

- Cúi đầu nhìn phía trước có điện, ngăn cô ta lại!

Một công nhân điện vội vàng hô lên.

Nói phía trước không có điện là chưa chính xác, ai dám để cô ta nhào lên như vậy? Thật sự đã xảy ra chuyện gì? Trách nhiệm thuộc về ai? Nghe thấy vậy, mấy người công nhân điện chợt tỉnh ngộ nhanh chóng ngăn cô ta lại, nếu lại xảy ra chuyện thì đến lúc đó cũng không biết phải nói gì nữa.

Nghe thấy mấy công nhân điện nói, Trương Anh Duệ thấp giọng mắng một câu, nghiêng đầu trừng mắt nhìn về phía Vương Trường Ba, hấn lườm ông ta một cái thật dài:

- Các người có hạ công tắc nguồn điện lưới trong cục không?

- Công tắc nguồn điện?

Vương Trường Ba tròn tròn hai mắt, vỗ đầu tỉnh ngộ, chân tay luống cuống, ông ta liền lấy điện thoại ra:

- Này, tôi là Vương Trường Ba, mau dập công tắc nguồn cho tôi!

Theo quy định của công tác quản lý điện lực, nếu trên đường dẫn điện có vấn đề, thì điều đầu tiên là phải mau mau dập công tắc nguồn điện xuống để không ảnh hưởng gì đến công tác cứu nạn. Nhưng cái quy tắc này e rằng Vương Trường Ba đã cố tình quên mất rồi!

Sự sai lầm này thật là sự sai lầm ngây thơ, vốn dĩ Vương Trường Ba không thể vi phạm nhưng không phải người thì đã chết rồi sao, Vương Trường Ba đã sớm quên điều này, nếu không phải Trương Anh Duệ nhớ ra thì quả thực không biết sẽ còn xảy ra những chuyện gì nữa.

Hơn một tiếng đồng hồ sau khi khuyên can, cuối cùng người nhà nạn nhân mới có vẻ ổn định lại một chút, tuy chuyện là vô cùng thương tâm nhưng cuối cùng họ cũng nghe ra.

Sau khi hỏi người nhà nạn nhân, một cảnh sát và hai công nhân điện đã tiến hành xử lý hiện trường, những người khác cũng trở về sở điện để tiến hành bàn về biện pháp bồi thường.

Làm cho Trương Anh Duệ và Vương Trường Ba cũng được thở phào nhẹ nhõm, người nhà họ cũng không phải là không biết lý lẽ, đối với chuyện chồng mình chết thương tâm họ cũng không làm ầm chuyện, Vương Trường Ba đã xác nhận: nếu không phải chồng cô ta chết vì công việc thì chưa chắc đã được hưởng khoản bồi thường.

Trương Anh Duệ nói:

- Bà Vương, chồng bà chết vì công việc, bà không thấy bên kia người ta đang chụp hình để làm chứng cứ đó sao, chúng tôi bên này cũng có thể làm nhân chứng... Bà cứ yên tâm, chúng tôi có thể thực hiện được chính sách đó mà.

- Tôi hỏi, quy định bồi thường về ngành điện của các ông là như thế nào?

Trương Anh Duệ nhìn người nhà người chết mà thương tâm, hỏi Vương Trường Ba:

- Nếu là cấp dưới của ông, ông phải cố gắng xử lý chuyện này.

Đối với chuyện này có thể nói là Vương Trường Ba đã quen như cơm bữa, thấy Trương Anh Duệ hỏi dường như ông ta không phải suy nghĩ gì mà trả lời ngay:

- Có ba biện pháp bồi thường, thứ nhất là bồi thường 6 tháng tiền lương của người đã mất cho người nhà họ, trợ cấp cho người nhà họ theo tỉ lệ tiền lương của người công nhân đó khi còn sống. Tiêu chuẩn là 40 % tháng lương. Mặt khác là người thân được 30%, mẹ góa con côi được tăng thêm 10% nữa chiếu theo luật lao động. Còn thứ 3 là chỉ bồi thường cho người nhà họ từ 48-60 tháng tiền lương của năm ngoài mà thôi.

Phía bên kia người nhà nạn nhân cũng phải dựng cả lỗ tai lên, người chết là đàn ông trụ cột trong nhà điều này không thể thay đổi được, nếu như mình chết mà khoản bồi thường có thể giúp con cái học đến Đại học thì coi như cũng không uổng.

Nghe thấy khoản bồi thường có vẻ như không ít, người nhà nạn nhân cũng thăm thở dài một hơi nhẹ nhõm... Nhưng ba khoản bồi thường này thì rốt cục mình ở khoản nào?

Như thế lại có chút phiền phức. Trương Anh Duệ nhíu mày:

- Ông tính ra con số chuẩn xác là bao nhiêu đi.

- Có thể được 9000 tiền mai tang phí, thêm 90000 NDT chết vì tai nạn, đây là cách tính 60 tháng tiền lương, cũng là mức bồi thường cao nhất rồi. Mặt khác với chuyện của lão Vương này thì mỗi tháng người nhà còn được...

Nói đến đây Vương Trường Ba chần chừ một chút, rồi hỏi bà Vương một câu:

- Quy định là sẽ trợ cấp nuôi dưỡng người thân của nạn nhân, các cô thấy sao? Tính là mẹ chồng cô được chứ?

Liên quan đến nhà mình là được bao nhiêu tiền, còn liên quan đến cuộc sống sau này nữa, nên lão Vương không mơ hồ tí nào mà nói nhanh:

- Trong nhà có hai người con trai, một đứa đang học tiểu học, ông bà nội vẫn còn nhưng đã ngoài 60 tuổi.

Tình huống này phù hợp với quy định thứ 2, nghĩ người nhà họ còn chưa đến mức sụp đổ, Trương Anh Duệ thở phào, cũng có thêm dũng khí giúp người khác vui lên một chút.

- Nói như vậy thì một tháng các cô cũng được một tháng tiền lương của lão Vương là 1500 đồng.

Nghe vợ lão Vương nói như vậy Vương Trường Ba bàn tính rồi đưa ra một đáp án:

- Nhưng đây là giải pháp tốt nhất rồi, các cô cũng phải biết, đôi khi...

- Cái gì?

Nghe Vương Trường Ba nói có vẻ như là chuyện xấu, vợ lão Vương biến sắc:

- Chẳng lẽ lão Vương nhà tôi chết mà khoản tiền bồi thường để nuôi vợ con cũng không lấy được hay sao?

- Không đến mức đấy, nhưng có thể các người cũng không được nhiều lắm nói ví dụ như một tháng được 1200, 1300 chẳng hạn.

Nghe thấy ý này sắc mặt vợ lão Vương tốt lên nhiều, vốn dĩ bà cũng không tính toán xem một tháng mình được bao nhiêu tiền nhưng nếu có được khoản trợ cấp đó thì cuộc sống của những người còn lại tròn gia đình cũng không đến nỗi nào.

Bạn đang đọc truyện *Quyền Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 136: Không Biết Xấu Hồ

Xem như chuyện này đã được giải quyết, người nhà nạn nhân cũng không có đến cửa chính quyền kêu khóc hay đòi thất cổ gây sức ép, lại càng không đâm đơn kiện tụng lên huyện, chuyện này coi như đã được giải quyết một cách triệt để.

Nhưng Trương Anh Duệ hiểu, chỉ cần chậm tiền mai táng phí và tiền bồi thường một ngày thì chuyện sẽ xấu đi nói không chừng lại còn xảy ra mấu thuẫn lớn... Không lấy được tiền luôn người ta sẽ nghĩ như thế nào? Liệu có phải các người nghĩ bọn ta hồ đồ nên không cần trả tiền không?

Chuyện không dễ dàng như vậy đâu! Xung quanh đều không có đường lui, đến lúc đó không phải là người nhà nạn nhân muốn làm to chuyện mà không được... Chuyện như vậy trước kia còn thiếu sao?

- Trường Ba.

Trương Anh Duệ gọi là Trường Ba, như gấp miếng thịt kho tàu nhét vào miệng vậy, mơ hồ không nói rõ:

- Ông nói rõ ràng cho tôi, tiền mai táng phí cho lão Vương kia thất thoát bao nhiêu, rốt cục khi nào mới có?

Đối với lãnh đạo là Trương Anh Duệ, Vương Trường Ba vô cùng giương oai, chuyện này Trương Anh Duệ đã chủ quan lớn, một khi đã nói như vậy không chừng là còn muốn đáp tạ lãnh đạo, nếu không thì đến rượu mời cũng không có... Làm lãnh đạo không vừa mắt, còn không phải là muốn cho người khác di giày chạt hay sao? Chỉ cần để mắt đến người khác e rằng người đo đến giày chạt cũng không có mà đi?

- Chuyện này mà nói thật đúng là không hay rồi.

Vương Trường Ba cười khỏ một tiếng:

- Bí thư, tôi, tôi cũng không gạt cậu nữa, chuyện này vắng chúng ta quyền quyết định là ở sở điện họ nói nếu nhanh thì một tuần còn chậm thì có thể 3 tháng làm cũng chưa xong.

Trương Anh Duệ gật đầu hiểu được ý này: Nếu như gia đình nhà nạn nhân hoàn cảnh thì chuyện này xử lý sẽ rất nhanh không đến một tuần sẽ ổn nhưng chuyện khiến lãnh đạo chú ý là... Rốt cục thì người ta được tốt gì mà phải đi xử lý chuyện này? Có lẽ cũng phải đi theo trình tự thôi.

Cái này “Đi theo trình tự”, trong vòng 3 tháng mới xong là đã như đường cao tốc rồi. Hơn nữa ý của Vương Trường Ba hiển nhiên là không có chuyện bắt tay.

Hiểu rồi, nhất thời Trương Anh Duệ còn có điểm lặc:

- Ông làm việc có chuyện sao không nói, mấy ngày nay tôi nghe nói, mấy người kia nịnh bợ biểu lão Vương không ít? Sao vậy, ông không giúp tình cảnh thương tâm của người ta một ta như thế chẳng phải là máu lạnh vô tình sao?

Mặc dù biết đạo đức xã hội ngày nay, người đi thì tình cũng nguội, có đôi khi người còn chưa đi đâu nhưng chuyện như vậy cũng không ít, chẳng ai nói được gì. Có thể Trương Anh Duệ còn chưa quen với những chuyện này nên rất khó chịu với Vương Trường Ba. Người đi trả lạnh quả là không sai.

Vốn dĩ hai ngày trước Trương Anh Duệ còn cân nhắc xem có nên tha cho Vương Trường Ba hay không, nhưng xem ra bây giờ... Nếu tha cho người này, thì ông đây cũng không chịu được? Lúc trước ông đây đã hạ quyết tâm.

Chuyện này đã quyết không cho bất kì ai biết, cũng không lo mất mặt, trước mắt có thể sẽ đi lấy lời khai.

Hơn nữa rất nhanh Trương Anh Duệ nghĩ tới một chuyện khác: Mình sẽ lôi công an vào chuyện này, có thể sau đó sẽ không thiếu người thờ ơ, nếu những tên kia cho rằng mình rat ay tàn nhẫn thì công việc của mình sau này sẽ bị ảnh hưởng... Biết mình cứng rắn không thể bằng quan đứng ngoài nhiều chuyện thì mình sẽ khó mà làm việc đây.

Đúng lúc đó Vương Trường Ba con người này đã tự giác đi đến cửa.

Nghĩ mình đã quá hiểu “Cho một gây, cho gọt táo luôn”. Tên quan khốn nạn. Trương Anh Duệ nghĩ thầm có vẻ đặc chí. Anh em làm như vậy, không dám nói gì, cái này tối thiểu cũng có thể xem như “Thuật” trình tự chứ?

Nhưng Trương Anh Duệ vẫn quyết định cho Vương Trường Ba một cơ hội, để cho con người này tự lo liệu với sức của ông ta thì chuyện này cũng không phải là không thể được, dù sao cũng không nên nóng nảy. Nhưng nếu như không thức thời, nói vậy thì có lẽ cũng phải hung hăng một chút để giết gà dọa khỉ.

- Lão Vương.

Trương Anh Duệ gõ nhẹ lên bàn, nhìn thẳng vào mắt Vương Trường Ba, chậm rãi nói:

- Cái chuyện điện không hay ho gì kia nói thể nào thì cũng là binh dưới quyền ông, dù sao ông cũng phải giúp tranh thủ xử lí đi chứ?

Vương Trường Ba không ngờ là Trương Anh Duệ lại nói thẳng ra như vậy, ông ta lặng đi một chút, vẻ mặt cười khỏ:

- Bí thư, không phải là tôi không giúp mà thực sự tôi có điều khó nói.

Đây là bỏ qua không giúp. Trương Anh Duệ cười nhạt: Không thể nói rõ? Đường đường là lãnh đạo của Sở điện lực mà bảo là không thể nói rõ, câu này là muốn lừa ai cơ chứ... Phần trên không có ai, ông có thể không ngồi vào cái vị trí trưởng sở điện lực được rồi đây?

Tôi đường đường là lãnh đạo mà một chút quyền lực cũng không có, chuyện này truyền ra không phải sẽ khiến người ta chê cười sao? Xem ra Vương Trường Ba đúng là người không thức thời rồi, Trương Anh Duệ hạ quyết tâm: Ông đã muốn chết vậy thì cũng đừng trách ta lòng dạ ác độc.

- Thế này đi.

Trương Anh Duệ để đũa xuống, đứng lên quăng ra một câu nói:

- Lão Vương, tôi nói cho ông biết một câu, ông có quý bản thân thì phải tự mình hiểu lấy.

Không coi lãnh đạo ra gì thì kết cục sẽ bị thảm, e rằng cấp trên cũng chẳng khác gì, ai có thể ép mình kiệt ngao bất tuân? Trừ phi lưng cấp trên không có bản khoản gì. Vương Trường Ba có thể... Một người đã hơn 50 tuổi mới leo đến Trưởng sở điện ông ta xứng đáng sao?

Thấy Trương Anh Duệ không nể tình như vậy, Vương Trường Ba lặng người đi một chút, liền không thèm để ý gì, cười lạnh nói:

- Thăng nhãi, dám dờ dỗi đó trước mặt ta sao? Không biết những năm gần đây ông nội mày đã làm mưa, làm gió gì sao?

Ra khỏi ghế, Trương Anh Duệ bình tĩnh, chờ cho sau khi Trương Anh Duệ lên xe cũng không được gì. Suy nghĩ, Trương Anh Duệ lấy điện thoại ra, gọi

cho Luru Kim Quốc:

- Bí thư, tôi là Trương Anh Duệ, là thế này, chuyện xảy ra tôi thấy cần phải báo cáo với ngài.

Bạn đang đọc truyện *Quyền Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 137: Không Thể Làm Ảnh Hưởng Đến Sự Đoàn Kết

Thế nào? Lại xảy ra biến cố mới sao? Nghe thấy Trương Anh Duệ nói, Luru Kim Quốc có chút hồi hộp:

- Lại có thay đổi gì sao?

Thực ra mà nói, lúc này nhận được điện thoại của Trương Anh Duệ, Luru Kim Quốc còn thấy có chút kì lạ: không phải hai ngày trước đã nói chuyện này không còn vấn đề gì hay sao. Sao lúc này lại gọi nữa?

Có khả năng ngoài dự tính, Trương Anh Duệ mà chủ động gọi đến mình chắc là có thay đổi, hơn nữa còn là thay đổi không nhỏ đâu, ý thức được điều này đương nhiên là Luru Kim Quốc cũng không dám lãnh đạm. Ai mà biết được rốt cục đã xảy ra chuyện gì? Vì phải duy trì Đảng ủy hiện thời nên phải đoàn kết hòa giải, không cho phép phát sinh chuyện bất hòa.

Ở một huyện thậm chí là nơi giàu có nhất làng quê và thị trấn, một chút Luru Kim Quốc cũng không muốn điều đi, chỉ một chức vụ trong huyện ông ta cũng không vui. Có thể bây giờ, chuyện này rất dễ ảnh hưởng đến sự yên ổn của Định Tường, vậy có lẽ Luru Kim Quốc đã để tâm đến chuyện này rồi.

- Vâng, có chuyện như vậy.

Trương Anh Duệ đem chuyện của mình nói cho Luru Kim Quốc, cũng không thiếu phần thêm mắm, thêm muối, cuối cùng là tiêu tụy vì lo lắng, hần nói với Luru Kim Quốc:

- Bí thư, tôi cảm thấy, đối với Đảng ủy chúng ta mà nói nếu không mau giải quyết chuyện này thì không ổn lớn, nếu cuối năm cấp trên lúc cấp trên đi thị sát, ngộ nhỡ...

- ừ ...

Lúc đầu nghe Trương Anh Duệ nói, Luru Kim Quốc còn gật đầu luôn tục, lời của Phó Trần Trường này cũng không sai, chuyện này chính là nhân tố không ổn, nên giải quyết sớm đi, mọi người cũng được yên tâm, nếu một ngày còn chưa giải quyết được... Vậy thì còn một ngày nguy hiểm. Cũng không phải chuyện gì to tát đến mức không giải quyết được, nhanh chóng lo liệu không phải mọi người sẽ yên tâm sao? Nếu không ai cũng phải đề phòng.

Nghĩ như vậy, trong lòng Luru Kim Quốc cũng có chút coi thường Vương Trường Ba. Còn muốn kiếm lời trên cả người chết? ông ta không phải là không có lương tâm sao?

Có thể như Trương Anh Duệ nói, bây giờ đã gần đến cuối năm, lúc cấp trên cử đoàn xuống địa phương kiểm tra công tác quản lý, đánh giá. Luru Kim Quốc cũng cảm thấy đồ mờ mờ. Đúng vậy, đây là một vấn đề nghiêm trọng, nếu không giải quyết nhanh lúc người ta kiểm tra đến chuyện chòng người đàn và kia chết... Tôi cho qua chuyện này thì không phải đã ảnh hưởng đến tính mạng hay sao?

Liên quan đến cái mũ của mình là vấn đề lớn. Luru Kim Quốc tuyệt đối sẽ không hàm hồ, lúc này nghiêm túc nói:

- Đây, đồng chí Anh Duệ, vấn đề này rất quan trọng! Đặc biệt quan trọng! Công tác của trấn ta một năm rất tốt quyết không thể để kẻ nào bôi nhọ được, kẻ nào bôi nhọ thành tích của Đảng ủy chúng ta kiên quyết không chịu.

- Tuyệt tuyệt...

Trương Anh Duệ liên tục phụ họa, Vương Trường Ba đúng là chọc vào chỗ đau của Luru Kim Quốc, tuyệt đối không để cho ai cướp công của mình.

- Nhất định phải làm tử tế cho người đã chết, bồi thường cho người nhà nạn nhân, nhất định phải làm trong thời gian sớm nhất.

Vương Trường Ba đang nói với Trương Anh Duệ:

- Chúng ta không thể để cho một chỉ phải đổ máu rồi lại rơi lệ, các cậu phải phụ trách chuyện này, đảm bảo chắc chắn là không có chuyện phát sinh ngoài ý muốn, để đến nỗi Đảng ủy bên này phải... Cần gì chúng ta sẽ phối hợp công tác.

Sau khi ý thức được chuyện này có ảnh hưởng đến mình, Lưu Kim Quốc thực sự tức giận.

- Xin Thư kí yên tâm, nhất định tôi sẽ làm tốt chuyện này!

Trương Anh Duệ đương nhiên không phải là người hai lời nhưng nói một câu:

- Đúng rồi, Bí thư tôi nghe nói vợ của đồng chí Vương Trường Ba có làm ở Sở công thương của chúng ta.

À. Có chuyện như vậy ư? Ý này của Trương Anh Duệ là muốn... Vương Trường Ba lặng đi một chút, biết liền ý của hắn, Lưu Kim Quốc hoàn toàn ủng hộ:

- Đồng chí Trương Anh Duệ, Sở công thương là do cậu quản, chỉ cần cậu muốn, tổ chức đều ủng hộ cậu.

Vậy thì không có bất cứ vấn đề gì.

Đã cúp điện thoại. Trương Anh Duệ cười lạnh lùng: Vương Trường Ba ơi Vương Trường Ba, lần này mà không làm được người, ông đây sẽ đổi họ nhưng bây giờ... cần phải khẩn trương tìm ông ta, vấn đề này sau hãy nói, vấn đề quan trọng trước mắt là sao có thể lấy được tiền đề bồi thường cho người nhà lão Vương đây?

Cần huyện phải gặt đầu, phải có huyện gặt đầu... Mắt Trương Anh Duệ sáng lên, hắn có chủ ý thế này: Không phải chuyện này hôm qua đã trình báo với Cục điện huyện rồi sao thế thì cũng dễ làm rồi.

Chạy xe chưa đầy 50m, Trương Anh Duệ dừng lại lấy điện thoại ra nói cho Đoàn Thành Đào:

- Lão Đoàn, đến huyện bàn chuyện với tôi.

Đồn công an, không sai, có thể một số chuyện chỉ là tin vĩa hè không tận mắt chứng kiến thì ai mà không đánh dấu chấm hỏi? Nếu có thể trông cậy được vào đồn công an, vậy thì kiên định tin tưởng một phen.

Rất nhanh Đoàn Thành Đào đã đến, phía sau còn có cả xe cảnh sát do chính mình làm lái xe cho Trương Anh Duệ.

- Lãnh đạo, đến chuyện có chuyện gì vậy?

- Đi đi...

Đương nhiên là Trương Anh Duệ không thể nói ở đường được, hắn mơ hồ nói một câu:

- Đúng lúc tôi muốn đến Cục thăm Cục trưởng Triệu, dứt khoát là phải đi cùng nhau nhé!

Thực ra trong huyện có mấy người Cục trưởng họ Triệu, nhưng có thể khiến đích thân Trương Anh Duệ đến thăm thì chỉ có một mình lão Đại: Cục trưởng Cục công an Triệu Lâm.

Phó Trần Trường Trường quen biết Cục trưởng? Quan hệ của hai người thế nào thì chỉ tự đến thăm lão Đại mới biết được.

Đúng là hiểu được điều này, Đoàn Thành Đào khẽ run rẩy, hai tay cầm lịch vô lăng suýt nữa thì lái xe vào hẻm, ông ta nhìn Trương Anh Duệ:

- Lãnh đạo, ngài... ngài không nói đùa với tôi đấy chứ?

Bản thân chỉ là một công an nhỏ nhoi, khoảng cách với Cục huyện đúng là “Hồng cầu” (cái hồ) Dùng hai chữ này tuyệt đối không sai một phân.

Mình lại dẫn dắt chính mình đương nhiên là Đoàn Thành Đào không hiểu.

Bạn đang đọc truyện *Quyền Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 138: Mở Mắt Rồi

Lần đầu thấy một chiếc Santana chỉ tuần vào trong, bảo vệ của Cục công an huyện muốn ngăn lại, nhưng sau khi thấy Trương Anh Duệ thò đầu ra thì bảo vệ chỉ phụng phịu tròn tròn mắt, tươi cười:

- Chủ nhiệm Trương, ngài đã tới rồi?

- Ủ, đến bàn chuyện.

Trương Anh Duệ gật đầu cười, lấy từ trong túi ra hai cái găng tay 2, 3 năm qua đã mất:

- Rút ra.

- Hây, chủ nhiệm Trương thật là hào phóng.

Hiển nhiên không phải là lần đầu tiên Trương Anh Duệ đến đây, cười à, nhận lấy đi, còn hỏi một câu đặc biệt:

- Chủ nhiệm Trương ngài đến tìm chủ Cục trưởng chúng tôi vẫn là...

- Tìm Cục trưởng của các ông để bàn chuyện.

- À, tôi nói nàu hôm nay Cục trưởng không ra ngoài đâu. Hình như là đang chờ ngài đấy.

Người bảo vệ vẻ mặt tỉnh ngộ, tràn đầy thêm muốn: Xem chủ nhiệm Trương này... bận qua cơ...

Tuy nghe nói nó được Trần Trường Anh Duệ yêu thích thật không ngờ lại được dùng như vậy.

Thấy bảo vệ khách sáo với Trương Anh Duệ như vậy, Đoàn Thành Đào há hốc mồm tròn cả mắt lên, sắc mặt thay đổi:

- Cái này là đồ quen thuộc của lãnh đạo, có người quý mới được cho, ông được chiếu cố đấy nha.

Đoàn Thành Đào cũng không phải là cảnh sát ngày một ngày hai, đến làm việc ở huyện cũng lâu rồi nhưng cũng chưa hòa nhã với những người gác cổng như thế?

Còn chuyện người bảo vệ này gọi Trương Anh Duệ là Chủ nhiệm Trương, xem ra Đoàn Thành Đào cũng biết chút lí lịch của hắn, không chỉ làm công tác trong Ủy ban mà còn là Đại biểu nhân dân các cấp, hơn nữa bây giờ còn làm trong huyện. Lại nói nữa, vị ông chủ này đã làm lãnh đạo trong chuyện lẽ nào lại không đảm đương được chức Chủ nhiệm?

- Chủ nhiệm Trương đến rồi?

Thấy Trương Anh Duệ đến, Thư kí Triệu Lâm, Tôn Sơn Phong vội vàng đứng lên, vẻ mặt tươi cười:

- Ông chủ nói, ngài trực tiến đến đây là

- Đừng lễ không thể bỏ, phiền Tiểu Tôn giúp tôi vào trong thông báo một tiếng.

Trương Anh Duệ cười khoát tay, ngay sau đó với thiệu Đoàn Thành Đào:

- Vị này à công an của Trần chúng tôi, Tiểu Tôn, cậu làm quen trước đi?

Tuy Trương Anh Duệ cũng không có nhiều kinh nghiệm trong chốn quan trường nhưng ít nhiều cũng xem qua một vài cuốn hướng dẫn, phải nói chuyện với Thư kí như thế nào, thư kí có ý nghĩ gì? Thư kí đều là trí ki của lãnh đạo, một chút nhỏ mà gây hận thù với thư kí của lãnh đạo thì to chuyện rồi.

- Chủ nhiệm Trương, ngài vẫn khách sáo như vậy.

Quả nhiên thấy Trương Anh Duệ tôn trọng mình, Tôn Phong cũng tươi cười hơn vài phần. Bây giờ lại chủ động giới thiệu Đoàn Thành Đào với mình, vẫn không hiểu ý vị này thế nào? Ông ta mỉm cười, gật đầu với Đoàn Thành Đào:

- Sở trưởng Đoàn, xin chào!

Thái độ này so với Trương Anh Duệ còn kém xa.

Nhưng điều này Đoàn Thành Đào cũng không để ý, cẩn thận bước lên bắt tay Tôn Phong:

- Bí thư Tôn, chào ngài, chào ngài.

Có thể có quan hệ tốt với Thư kí của lãnh đạo thì có lợi cho mình vô cùng. Điều này sao Đoàn Thành Đào lại không biết?

- Chủ nhiệm Trương, ngài chờ một chút để tôi vào báo với lãnh đạo.

Nếu Trương Anh Duệ đã tỏ vẻ không bỏ qua lễ thì ông ta cũng không áy náy gì, xin lỗi nói với Trương Anh Duệ.

Trương Anh Duệ cười gật đầu.

Một lát sau, Tôn Phong đi từ trong ra, cười khò:

- Chủ nhiệm Trương, ngài làm tôi khổ rồi, tôi vừa bị lãnh đạo mắng hai câu.

Nói như vậy nhưng vẫn nháy mắt vui vẻ, làm sao có thể qua mắt được Trương Anh Duệ... Cũng không trách được.

- Trương Anh Duệ, cậu ấy à sao còn khách sáo với tôi như vậy? không trực tiếp mà vào lại còn phải để Tiểu Tôn thông báo nữa? Cậu không phải là không nề mặt tôi rồi sao?

Triệu Lâm oán hận Trương Anh Duệ một trận.

- Tiểu Tôn không phải công việc của người ta chính là việc này sao?

Trương Anh Duệ tùy tiện giật một câu, rồi đi vào vấn đề chính:

- Anh Triệu, tôi không vòng vo nữa, nói thật là lần này tôi đến để cầu viện ngài.

Thấy Trương Anh Duệ và Triệu Lâm thân thiết như vậy, Đoạn Thành Đào tròn tròn mắt: Sao ông chủ và lãnh đạo của mình lại thân thiết như vậy? Lần trước Chính ủy Lưu còn không nói với mình. Nhưng ngay lập tức Đoạn Thành Đào giúp cho Trương Anh Duệ tìm được một lý do: lão đại thân quen còn phải nói với mình sao? Các quan hệ của ông chủ chẳng lẽ cũng phải nói với mình?

- Xin viện trợ?

Triệu Lâm nháy mắt, trong lòng cũng hồi hộp: mẹ kiếp, chuyện gì, không phải người này đã gây ra chuyện gì ở bên ngoài rồi chứ?

- Nghe thấy người này Trương Anh Duệ nghĩ thầm trong lòng mà thấy buồn cười:

Cũng không thể để người này tiếp tục chờ đợi, phải nói chuyện của mình ra, cuối cùng Trương Anh Duệ cũng đưa cho Triệu Lâm một điều thuốc:

- Anh Triệu, anh biết em từ nhỏ, em cũng không còn cách nào phải mặt dày đến tìm anh giúp đỡ, có thể đến Cục điện bên kia để xử lý nhanh chuyện này không?

Hóa ra là chuyện này, suýt nữa làm ông mầy sợ đến toát mồ hôi. Triệu Lâm thở dài nhẹ nhõm, thoải mái hơn, vui vẻ nói:

- Anh Duệ, có chút chuyện đây sao không gọi điện mà phải đích thân đến đây?

Cục điện quản lý ngành năng lượng của huyện, chính quyền thúc giục địa phương cũng không sai, trong chuyện này thực sự là cục công an cũng không thể chọc giận cục công an được, dù có quản lý thế nào cũng là đi tìm phiền phức. Đối với Cục điện mà nói có liên quan đến nhiều ngành không thể trêu đến công an được, đây không phải là chuyện nhỏ, cho dù không hợp quy củ, cục điện cũng phải để công an làm.

- Chuyện này không phải là nguyên nhân chính chẳng qua là muốn đến cùng uống với anh Triệu thôi.

Trương Anh Duệ cười híp cả mắt, anh biết em mà:

- Đến làm việc công nhưng thực ra là một công đôi việc có cả việc tư thôi.

Đương nhiên là Triệu Lâm hiểu được ý Trương Anh Duệ, chỉ nói thể thôi nhưng cũng phải lấy khí lực, chuyện này làm được.

Trầm tư một lúc, Triệu Lâm liếc mắt nhìn Trương Anh Duệ một cái:

- Vừa rồi nghe ý lão đệ dường như cậu cũng không đối phó được với Sở điện?

Bạn đang đọc truyện *Quyền Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 139: Chuyện Một Cuộc Điện Thoại

Trầm tư một lúc, Triệu Lâm liếc nhìn Trương Anh Duệ một cái:

- Vừa rồi nghe ý lão đệ thì dường như các cậu cũng không đối phó được với người trong sở điện?

Thật ra con người Triệu Lâm này hiểu được đã tiền Phật phải tiền đến tận Tây Trúc, nếu để người ta phải mở miệng trước thì đương nhiên là Trương Anh Duệ sẽ rất ngại:

- Cũng không thể nói là không đối phó được, mà cái chính là ở chỗ lão Vương này...Hắn ta ý vào mình đã công tác lâu năm mà không thèm nghe lãnh đạo.

Triệu Lâm nghe thấy mà buồn cười, không nghe lãnh đạo sắp xếp? lãnh đạo cấp trên Sở điện của các cậu là ai? Còn không phải là hắn sao? Nói thẳng ra là ông ta cậy già bắt nạt trẻ thôi. Cười gật đầu:

- Như vậy, chúng ta sẽ cùng nhau đến Cục điện nói với lão Khâu một tiếng.

Chức vụ quản lý ngành điện dưới địa phương đối với huyện thì không phải là một chuyện? Thậm chí khi nghe lãnh đạo sắp xếp còn phải cân nhắc xem ai đã đắc tội với lãnh đạo, nếu để lãnh đạo tức giận thì không cần thư kí phải truyền lời, mà họ hãy trực tiếp mà đón nhận sự tức giận đó, cái lão Vương Ba già này không hay ho gì rồi.

Ngồi ở một bên một cách nghiêm túc. Đoạn Thành Đào coi như đã xong nghĩa vụ với Trương Anh Duệ, tuy lúc trước anh ta cũng nghĩ nếu Trương Anh Duệ đã dám vào huyện thù nhất định là phải có mối quan hệ, thật không ngờ người này lại có quan hệ sâu rộng như vậy.

Sau khi ôm chặt cái bắp đùi có đánh chết cũng không chịu buông ra! Sau khi thăng quan phát tài ông đây có thể trông cậy được vào người này. Đoạn Thành Đào nghiêng rằng đã có nhiều toan tính trong lòng, anh ta cũng ngầm khinh bỉ Trương Anh Duệ đã đến đây nhờ cậy lũ tiểu tử này: dựa vào một tôn đại thần, các người biết đến đây nhờ vả chỉ e sớm muộn cũng có một ngày các người sẽ phải ôm hổi hận.

Cái này hiển nhiên là phải quên đi, nếu không phải mình đã sớm có được tin tức bên huyện thì sao có thể ôm chặt đùi Trương Anh Duệ được?

Nếu cần ban ơn lấy lòng, đương nhiên hắn là người tốt nhất, như thế mới tốt? Đương nhiên phải làm trò trước mặt Trương Anh Duệ mình phải gọi một cuộc điện thoại cho lão Đại ở Cục điện: người hãy chờ xem ta sẽ đối phó với chuyện của người như thế nào? Nếu người không biết cảm ơn thì đúng là một con người không biết suy nghĩ rồi.

Đã có quyết định này trong lòng, Triệu lâm không để ý gì đến Trương Anh Duệ và Đoạn Thành Đào đang ở bên trong, lúc này ông ta mới gọi điện cho Cục trưởng Cục điện của huyện Khâu Hoán Dũng, để Trương Anh Duệ dễ dàng nghe thấy nội dung câu chuyện:

- Lão Khâu, là tôi lão Triệu đây.

- Cục trưởng triệu?

Đầu dây bên kia trả lời Triệu Lâm có vẻ kinh ngạc, cười to hai tiếng rồi hỏi:

- Sao vậy? Cục trưởng Triệu có gì dặn dò?

- Không nói đến chi tiết, nhưng thực ra có chuyện muốn mời lão Khâu rat ay giúp sức.

- Há?

Khâu Hoán Dũng ở đầu dây bên kia dừng lại một chút:

- Chuyện gì vậy?

- Nói đến chuyện này thì cũng là chuyện về người của phía bên các ông, hôm đó có phải ông nhận được một báo cáo về một công nhân điện tử vong không?

Triệu Lâm đem chuyện của Trương Anh Duệ đến nhờ giúp đỡ nói với người ở đầu dây bên kia Khâu Hoán Dũng:

- Bây giờ người ta tìm đến tôi, thế nào? Lão Khâu, giúp một tay chứ?

Đầu dây bên kia trả lời một cách sung sướng:

- Chuyện nhỏ, lão Triệu ông yên tâm đi, khẳng định là trong vòng 3 ngày sẽ làm xong.

Đây là người này còn có chỗ tốt đấy, không ai nói chuyện này 3 tháng mới có thể làm được, đã có người rat ay sắp xếp ai còn dám chậm chễ? Nếu lãnh đạo đã sắp xếp mà không nghe thì không phải đã coi rẻ lãnh đạo rồi sao? Không có ai lại dám không coi lãnh đạo ra gì như vậy.

Tuy trong lòng Khâu Hoán Dũng cũng có chút căm giận Phương trấn này đã không trực tiếp tìm mình mà lại đến tìm công an huyện, tuy không nhanh nhưng cũng là quá đáng.

Có thể điều khiển Khâu Hoán Dũng không ngờ đến là Triệu Lâm không dễ dàng buông tha như vậy:

- Đúng rồi, lão Khâu, hệ thống cung cấp điện của các ông thế nào mà để Đô chỉ huy bất động như thế?

Mặc dù không chỉ tận mặt, gọi tận tên nhưng Khâu Hoán Dũng cũng hiểu đương nhiên là người này đang nhắm vào Cục điện, cũng hiểu tại sao Phương trấn này lại không tìm đến mình mà lại đi tìm công an huyện, có thể hẳn nghĩ rằng thù hạ của mình là không tuân theo nguyên tắc.

Ý thức được điều này, Khâu Hoán Dũng cũng không còn lý do gì để căm tức nữa: mẹ kiếp! Tên Vương Trường Ba này đúng là làm bẽ mặt lãnh đạo rồi!

Dù có thể nào Vương Trường Ba cũng phải liên hệ với người trong hệ thống của mình chứ, tuy rằng Khâu Hoán Dũng muốn xử lý ngay tên này đã làm mình mất mặt nhưng bây giờ phải làm trò trước mặt Triệu Lâm cái đã:

- Có chuyện như vậy sao? Ôi tôi phải xem xét mới được.

Sau một hồi tào lao, Triệu Lâm cúp máy, nói với Trương Anh Duệ:

- Lão Khâu á, con người này chết vì sĩ diện, yên tâm đi, chắc là Sở trưởng của các cậu sẽ bị điều chỉnh thôi.

- Vậy thì thật là.... Đa tạ anh Triệu.

Có những lời này của Triệu Lâm, Trương Anh Duệ cũng có thể cho tên Vương Trường Ba cái tên không biết xấu hổ này một trận rồi.

Việc chính cũng nói xong rồi, Trương Anh Duệ lại quên mất Đoạn Thành Đào có ý nhờ vả mình, anh ta muốn tận lực với cấp trên.

- Còn nữa, chuyện này có thể xử lý nhanh được như vậy, lão Đoàn cũng góp không ít công sức.

Trương Anh Duệ có vẻ xúc động chỉ Đoạn Thành Đào nói với Triệu Lâm

- Chúng tôi đều là công an mà, đó là nhiệm vụ mà người cảnh sát nhân dân phải làm.

Đánh trúng vào sự tính toán của mình, bất ngờ nghe thấy Trương Anh Duệ nhắc đến tên mình với Triệu Lâm, anh ta lập tức đứng lên đáp lễ, lớn tiếng nói.

- Ngồi xuống, ngồi xuống khách khí như vậy làm gì?

Triệu Lâm đón Đoạn Thành Đào ngồi xuống, ông ta hiểu ý hân: người này biết nghe lời, nếu người cảm thấy thích hợp thì sau này cho người chút cơ hội đi. Hiểu được điểm này tiếp theo cũng dễ làm việc hướng chỉ Đoạn Thành Đào này còn có thể giúp mình nắm được tình hình của cả huyện, có thể mở rộng tầm ảnh hưởng của mình, Triệu Lâm cũng không ngại gì.

Nhìn Đoạn Thành Đào từ trên xuống dưới, ánh mắt của Triệu Lâm có chút lợi hại, nói có vẻ nghiêm túc:

- Đoạn Thành à, đồn công an của các cậu làm tốt lắm, tích cực phối hợp với địa phương giữ gìn công tác ổn định, chuyện này cậu hãy làm báo cáo cho tôi.

Bạn đang đọc truyện *Quyền Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 140: Tôn Trọng Lãnh Đạo

Cho dù chuyện này bảo Đoạn Thành Đào làm thành sách cũng được....

- Vâng.

Có câu này của Triệu Lâm, Đoạn Thành Đào liền mừng rỡ nếu không phải mấy lãnh đạo của mình còn ở trong phòng có lẽ anh ta còn hoa chân múa tay nữa cơ: lãnh đạo bảo mình làm báo cáo? Ý gì đây? Chuyện này quá tốt rồi!

- Cũng được.

Chuyện sau đã được lo liệu, Trương Anh Duệ đứng lên:

- Anh Triệu, khó mới đến được huyện một chuyến thế này, tôi đến thăm mấy vị lãnh đạo một chút, chiều nay tôi sẽ bao hết cơm trong cục các anh, đến lúc đó gọi cả Vương Bí đi chúng ta cùng ngồi nhé.

Gọi là Vương Bí đương nhiên là Bí thư Triệu Văn Đường thư kí của Vương Hải Triệu, chốc nữa Trương Anh Duệ còn muốn chạy đến chỗ Triệu Văn Đường làm cái hồ sơ để được đi ăn cơm cùng thư kí bí thư nữa cơ. Ai cũng sẽ không từ chối. lúc này Triệu Lâm cũng gật đầu:

- Được, chiều này tôi sẽ nghe theo sự sắp xếp của lão đệ.

Vốn dĩ tối nay Triệu Lâm có một bữa tiệc nhưng sau khi nghe Trương Anh Duệ sắp xếp. Triệu Lâm quyết định từ chối bữa tiệc này: hai bữa tiệc này cái nào quan trọng có kẻ ngốc cũng biết.

Lúc ăn cơm thái độ của Vương Hải Triệu đối với Trương Anh Duệ lại làm Triệu Lâm hoảng sợ: ta làm chén đi, tiểu Vương làm sao mà nguoi đến cả bí thư huyện ủy cũng biết, tương lai lại còn có khả năng làm trong cục nữa, tên tiểu tử này nhất định là nịnh bợ? ày da... Đúng vậy, tuy ta thừa nhận tên tiểu tử này quan hệ không tồi nhưng cũng không đến mức này chứ?

Nhưng mà nói, đường nhiên Triệu Lâm cũng không thể làm trò trước mặt Trương Anh Duệ mà trực tiếp hỏi hần câu này được, mà đâm ra nghi ngờ Vương Hải Triệu? Ta đường đường là một bí thư chuyện ủy mà lại không biết ư? Xem ra thông số trình độ hoài nghi của ta không bằng nguoi rồi?

Trong tâm chứa chất chuyện này, Triệu Lâm trầm tính, nên tìm cơ hội để thăm dò hàm ý của Tiểu Vương, nếu không ngộ nhờ có lúc mình chộc đến vị này thì đến lúc đó ông đây cũng không biết đi đâu mà khóc nữa.

Ngày làm việc hôm sau, Trương Anh Duệ lái xe đến trấn chính phủ rồi dừng lại, xe còn chưa biết đỗ ở đâu thì có một người còn trẻ chạy đến, ân cần giúp hần mở cửa xe, rồi vội vã hỏi thăm:

- Trần Trường, ngài đã đến?

- Ừ.

Trương Anh Duệ liếc nhìn người thanh niên một cái rồi cười gật đầu, mình đến đây một tháng rồi mà chỉ có tên tiểu tử này chủ động đến mở cửa xe, Trương Anh Duệ nghĩ cậu ta cũng khá đấy, biết chủ động mở cửa xe cho lãnh đạo nhưng đối với Trương Anh Duệ mà nói hần cần có sự tự nhiên:

- Tiểu Mã à, không cần thiết đâu, sao còn chưa vào văn phòng?

Hần nói còn tự nhiên lấy giấy tay của mình đưa cho Tiểu Mã.

Trương Anh Duệ biết người thanh niên này, cậu ta làm một chức cán bộ nhỏ trong văn phòng, tên là Siêu Mã, mới vào qua cuộc thi công chức năm ngoái, nghiêm khắc mà nói thì không qua một năm thử việc nhưng tính ra thì cũng là thủ hạ của mình...

Nhưng ít nhiều Trương Anh Duệ cũng cảm thấy kì lạ, sao trước kia bọn người đó không đối xử với mình ân cần như vậy, hôm nay lại còn chủ động xách túi cho lãnh đạo, tuy cấp dưới làm việc đó là chuyện bình thường nhưng chuyện này là đã có gì rồi?

Trong lòng cảnh giác, Trương Anh Duệ muốn xem xem người này đang nghĩ gì, Trương Anh Duệ nhìn... Tất cả mọi người đều có chí cầu tiến, biết là đi theo lãnh đạo thì sau này mình sẽ có tiền đồ, nên phải lựa chọn chính xác người lãnh đạo, nhất là người được người ta chú ý đến như là một mỏ vàng.

Nghe lời này cứ như thể Trương Anh Duệ đang trách cứ Mã Siêu: Không làm việc đảng hoàng để được vào hàng ngũ công nhân viên chức, đầu óc cậu đúng là không dùng được, ý của lãnh đạo sao không lĩnh hội? Loại trách cứ này tức là đã làm cho lãnh đạo mất tự nhiên họ cũng cần phải diễn kịch thôi.

Tự nhiên lại được nhận giấy tay của lãnh đạo, Mã Siêu đi theo sau cười hi hi nói:

- Vâng ạ, lời của lãnh đạo em xin ghi nhớ... có chuyện này, muốn báo cáo với ngài, không biết là có hợp hay không nữa.

- Há?

Trương Anh Duệ trả lời, thật là tùy tiện, cứ giống như thể hỏi rằng “Có đi ăn cơm không?”, người kia trả lời một câu “ăn” vô cùng khách khí chứ thực ra là người kia cũng không muốn ăn đâu.

- Vâng, là chuyện này.

Như đã có chuyện cần ôm chặt đùi Trương Anh Duệ, cái này gọi là thể diện, hoàn toàn không cần phải... bản khoản. Trong chốn quan trường thể diện là quan trọng, nhất là trước mặt lãnh đạo:

- Chính là chuyện công nhân điện của Cục điện chúng ta tử vong, sau khi nhận được chỉ thị của lãnh đạo, tôi đã sớm dẫn dắt...

Chỉ thị? Điện của các cậu thì hay ho cái gì, khi nào mới đi lo liệu đây? Trương Anh Duệ không khỏi sùng sốt, liền hiểu ngay, chàng trai này cũng thực là biết quy củ biết mình lấy được thành tích để lãnh đạo chỉ thị xuống, rất khá! Hần thoải mái vô cùng, gật đầu cười nói:

- Ý tưởng này? Nói xem!

- Vâng!

Thấy Trương Anh Duệ đồng ý, tinh thần của Tiểu Mã tinh táo hẳn lên...

- Nay Tiểu Mã, nịnh bợ lãnh đạo thì nịnh bợ nhưng cũng không được làm bề mặt lãnh đạo chứ.

Văn phòng tăng một đối diện với bãi đỗ xe, thất thủ hạ của mình đi nịnh hót Trương Anh Duệ, chủ nhiệm Quách Học Sơn rất là khó chịu, nghe được những lời này sao mà không tránh khỏi thấy chua chát.

Đương nhiên chứng kiến chuyện này cũng không ít người thấy vui mừng khi người khác gặp họa...ta thì châm biếm chửi rủa còn người thì cứ đi mà nịnh bợ lãnh đạo, người nịnh bợ để tìm chỗ dựa vững chắc thì cứ việc? Cái chức Trần Trường nhỏ bé hai năm cũng không có hi vọng đạt tới sao phải chọc tức người khác như vậy.

- Có khả năng là sao? Nay tiểu Mã cũng đúng là người không hiểu chuyện, đến đây mà không pha cho chủ nhiệm được một tách trà hay sao.

Một cán bộ lập tức đón lời:

- Trong mắt không tôn trọng lãnh đạo.

Lãnh đạo là ai? Đương nhiên là lãnh đạo trực tiếp của tiểu Mã rồi, chủ nhiệm ban tuyên truyền Quách Ngọc Sơn.

Bạn đang đọc truyện *Quyền Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 141: Ăn Nấu

Trong lòng Quách Học Sơn được thỏa mãn, vội khiêm tốn khoát tay:

- Ha ha... tiểu Mã còn trẻ nhiều chuyện còn chưa biết.

Nói vậy thôi chứ nhìn vẻ mặt của ông ta ai mà tin đó là người ngu. Tất cả những người trong chốn quan trường không phải là nể mặt nhau hay sao? Về điểm này thì tiền hô hậu ủng phải khoa trương thôi? Hiện giờ Trương Anh Duệ cũng được người ta nể mặt, đây là ở phòng của Chủ nhiệm tuyên truyền, phải chịu đựng.

Hãy xem không phải Trương Anh Duệ là lãnh đạo của Quách Học Sơn hay sao, có thể chuyện không phải như vậy nhưng đứa nhỏ Trương Anh Duệ cũng từng bước đi lên chân chính, người đứng không đứng vững trên gót chân thì không tạo được uy quyền của mình... chỉ cần cố gắng hạ mình một chút thì cũng không sao?

- Cũng vì tiểu Mã còn trẻ, chủ nhiệm ngài mới cần dạy bảo hần?

Cán bộ vừa mới tặng một cái mã thí:

- Dù nói thế nào thì tiểu Mã cũng là người lo liệu trong trấn chúng ta, có thể ngài không thấy cậu ấy phạm sai lầm, dẫn dắt chúng ta đi con đường đúng đắn cũng là trách nhiệm của ngài thôi.

Lời này nghe như là phê bình vậy, chứ chuyện có thể là không hoàn toàn như vậy, Quách Học Sơn được vỗ mông ngựa một cái thấy cực kì thoải mái, gật đầu cười híp cả mắt:

- Tiểu Lưu, cậu ấy à ư nói thật, cái tật xấu này rất không được, dễ đắc tội với người khác lắm đấy.

- ở đâu mới ngài mới dám làm trò nói trước mặt ta như vậy, cũng không cần tôi thẳng tính, những người cũng dám nói trước mặt tôi như vậy.

Cán bộ Lưu há mồm không thể dừng lại được.

- Ông chủ.

Mã Siêu dùng từ ông chủ chỉ có thân mật lắm mới gọi như thế được nhưng quan hệ bây giờ của Mã Siêu với Trương Anh Duệ chưa thể gọi như thế được, hiển nhiên sẽ là quá mức, may mắn là Trương Anh Duệ cũng không để ý gì, có người chỉ động đi nhờ vả là chuyện tốt...Chỉ cần không thất lễ là được.

- Ông chủ, chuyện này tôi nghĩ là...

Mã Siêu nói đến bước tiếp theo, lúc đoàn công tác đến kiểm tra sẽ báo cáo tỉ mỉ với Trương Anh Duệ về chuyện sẽ xử lý tên họ Vương kia:

- Ông chủ, đây là thói quen, ngồi xem. có thể cần sự trợ giúp ở trên không?

Ý ở ngoài lời, ông chủ phương pháp của tôi ít nhiều cũng có tác dụng với cấp trên? Chỉ cần làm tốt là ngồi đã lập công rồi.

Ý tưởng của tiểu Mã này cũng không tồi đâu! Sau khi nghe Mã Siêu báo cáo xong, tinh thần Trương Anh Duệ linh hoạt hẳn lên: trong huyện có một phòng ban tuyên truyền rất có lý, trình độ của tiểu Mã này cũng không tồi đâu.

Nhưng so sánh điều khiến Trương Anh Duệ cảm thấy hứng thú là : có người hướng đến mình mà phục đầu... như vậy là rõ ràng muốn tỏ vẻ đi nhờ vả Trương Anh Duệ rồi, nếu hắn còn không biết thì tự biến mình thành kẻ ngốc rồi.

Trầm ngâm một lúc, Trương Anh Duệ gật đầu, cách này có khác thường nhưng còn hắn còn có lo lắng khác: Vì cái gì mà tìm mình dựa dẫm? hoàn toàn không có lý do nào cả.

Cũng là nếu sớm đã muốn dựa thì cũng không cần phải... chơng mình nhậm chức đến gần một tháng nữa chứ! Trương Anh Duệ muốn làm rõ ý đồ của Mã Siêu hẳn cần thận hỏi:

- Tiểu Mã à, duy nghĩ của cậu cũng rất hay , cũng rất phù hợp thực tế, nhưng mà...

Nói xong, Trương Anh Duệ đánh giá Mã Siêu: ý của ta nguoi hiểu chứ? Đương nhiên là không có vấn đề gì mà vấn đề là ở chỗ làm sao để ta tin tưởng người?

Mã Siêu biết ý Trương Anh Duệ không nói ra là gì, tự nhiên cũng muốn làm rõ vấn đề này, Trước Anh Duệ không tiếp nhận mình, lúc này anh ta thẳng thắn nói:

- Không đầu gối ông chủ, phó bộ trưởng Vương là thân dưỡng của tôi... quan hệ của tôi và bí thư Vương coi như không có trở ngại gì.

Mã Siêu biết mục đích của Phó Trần Trường, chỉ là ngẫu nhiên hôm qua cô cô lúc ủng hộ học tập phó bộ trưởng Vương... điều này cũng hoàn toàn lý giải được, mình làm công tác tuyên truyền, thân dưỡng của mình lại làm Phó bộ trưởng tuyên truyền, sau này muốn tiến lên còn phải dựa vào người ta, không đi bái một đại thần sao, ngốc đến mức nào chứ?...chính dưỡng mình đã trịnh trọng giới thiệu mình với Phó Trần Trường Trương Anh Duệ.

Tối hôm qua chính mình đã đề lộ chuyện này, cũng không biết Trương Anh Duệ sau này có giúp ích gì với mình được không, Mã Siêu liền hiểu đây là cơ hội của mình đã đến: tuy đã sớm nghe nói đến Phó Trần Trường nhưng thật không ngờ công thần thông như vậy! Cừ thật, thậm chí ngay cả thường vụ Tỉnh ủy còn chú ý đến hắn... trong trấn có kẻ ngốc mới không sớm đến đây bái kiến.

Nhưng khinh bỉ những người đó có mắt mà không thấy Thái Sơn, Mã Siêu thấy mình may mắn vô cùng: hạnh phúc, hạnh phúc, nếu không phải mình biết tin từ sớm thì đến lúc đó đâu còn chỗ cho mình nữa?

Này, không ngờ, dưỡng lại là Phó bộ trưởng bộ tuyên truyền? Còn có chuyện như vậy nữa? Luôn luôn không thả lỏng đối với Mã Siêu nghe lên Trương Anh Duệ liền hiểu ngay đã xảy ra chuyện gì.

Nếu không phải thời gian này mình đàn tự kiểm chế năng lực không trùng cảm Trương Anh Duệ phải treo trên mặt đất rồi: thế nào mà không ai nói cho ta biết ở cái nơi bé nhỏ này có nhân vật số một như thế?

Tuy Mã Siêu không kể những gì trải qua nhưng sau khi hiểu ý Trương Anh Duệ: Nếu quan hệ của mình và Vương Hải Triệu không tồi vậy thì hôm qua sau khi ăn cơm tối với ông ta, tám phần Vương Hải Triệu cũng phải nói đến chuyện này...Chuyện của thủ hạ của Vương Chính, Vương Hải Triệu không thể không biết, bây giờ lại có cơ hội cho người nhà của Phó bộ trưởng bộ tuyên truyền, cho dù nắm chắc tương lai nhưng vẫn phải lo lắng Vương Hải Triệu có thể không bán đứng chuyện của Vương Chính sao?

Đối với điều này không phải Trương Anh Duệ không cảm thấy được: trong quan trường có sự trao đổi lợi ích, mình giúp Mã Siêu là tương đương với chuyện mình được sử dụng một phần lực lượng của Vương Chính... nếu không thì mình đứng là công cốc rồi?

Bạn đang đọc truyện *Quyền Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 142: Không Thể Quên Tổ Chức

Nói thế nào thì Bộ tuyên truyền của huyện ủy cũng là một phòng ban nhỏ, tuy có cấp bậc trong biên chế nhưng cũng không vừa mắt Trương Anh Duệ, có thể không cần nói ra nhưng Mã Siêu cũng đã đờ đàng bộc lộ ra thân phận của mình, dăm dắc tôi với chính phủ?Chỉ e sau sự nịnh bợ này là có một khối người?

Nhưng đây là số 1 nha, có thể tung tăng chủ động dựa vào mình Trương Anh Duệ thấy có vẻ là hư vinh.

Con của Bộ tuyên truyền huyện ủy muốn dựa vào mình, các lãnh đạo cũng biết chăm lo, xem trọng đến đường làm quan quá. Trương Anh Duệ vui mừng, phấn chấn trong lòng, ngất ngây suy nghĩ ý thức được điều này hẳn dương dương tự đắc.

Nha đầu này hoàn toàn không ý thức đến, Tỉnh ủy thường vụ, sở dĩ Phó tỉnh trưởng Lý Trường Giang ủng hộ mình như vậy thực ra cũng là có nguyên nhân hơn nữa chuyện này cũng chỉ có như vậy. Nếu không nắm được cơ hội này, không cố mà bú sữa mẹ thì đúng là còn lừa... nói thẳng ra là đến lúc đó mình sẽ chết thảm rồi.

Tại sao hán không nói chuyện?

Sau khi nghe thấy dương mình là Phó bộ trưởng bộ tuyên truyền cho dù là dương mình có thể diện thì Trương Anh Duệ cũng nhiệt tình hơn với mình một chút, đợi cả nửa ngày thấy Trương Anh Duệ không có động tĩnh gì, anh ta lặng đi một lúc: nói chuyện với người? Sao không nói gì... Rốt cục là đã xảy ra chuyện gì?

Cứ coi như mình không phải là người trong biên chế thì tận đáy lòng Mã Siêu cũng cần cảm thấy ngạo mạn. Có thể bây giờ Trương Anh Duệ không có động tĩnh gì nhưng rất rõ là đang nhằm vấp cậu ta... Mã Siêu cũng quên, nếu so thân phận với nhau, dù thể nào Trương Anh Duệ cũng được tình ủng hộ, làm lãnh đạo của huyện, không nói gì không phải là muốn dọa người sẽ điều đi nơi khác sao?

- Tiểu Mã à. Chuyện này cậu có nên thương lượng một chút với Bộ trưởng Vương hay không? Cũng phải nên làm một người tuyên truyền điển hình một chút?

Lo lằng trong chốc lát, rốt cục Trương Anh Duệ cũng chịu mở miệng, bởi vì hán ý thức được chuyện này đặc biệt quan trọng với mình như thế nào, giải quyết không xong là không được, làm tốt là một thành tích quan trọng với mình! Nếu là chiến tích thì sao có thể lằng phí được?

- Đây, như vậy là tổ chức đã kiểm tra được cậu rồi đấy.

Cuối cùng Trương Anh Duệ cũng đặc biệt nhấn mạnh thêm chuyện này là rất quan trọng... nhưng thuận tụy đối với hán chưa có đủ kinh nghiệm về quan trường, chuyện này sao trực tiếp nói ra được?

- Thương lượng cái gì?

đương nhiên là trao đổi, bàn bạc nhưng thế nào? Xem Phó Trần Trường dương dương tự đắc... làm dân mà nổi tiếng không phải là một chiến tích sao? Trương Anh Duệ đã nói rõ ràng ý của mình với Mã Siêu: Đây là tôi có chút kiểm tra với cậu thôi, ta đây cũng không phải là không thể làm chỗ dựa cho cậu được, dựa vào cái gì mà ta tin tưởng được vào lòng trung thành này của cậu?

- Há?

Nghe thấy câu này, Mã Siêu há to miệng nhưng lập tức khép lại.

Tuy Trương Anh Duệ có chút ý gây rối nhưng lại khiến cấp dưới khó xử? Có thể hán làm như vậy chứ thực ra là vẫn có ý hoài nghi Mã Siêu xem anh ta có kiên định theo mình hay không? Nếu đủ mạnh có thể thu nạp người này làm tiểu đệ, thật là vui không biết mình họ gì còn có tư cách lựa chọn không?

Người thế nào mới có tư cách được làm tiểu đệ của mình? Đương nhiên phải có thể mạnh, tương lai phải có tiền đồ, nhưng đang ở dạng tiềm năng, dẹt hoa trên gấm không bằng giúp người gặp nạn, không ôm lấy cơ hội này đợi đến lúc Phi long tại thiên thì có muốn ôm cũng không được.

Cho lên sau khi vượt qua sự khó chịu, không ngờ Mã Siêu không giận mà trái lại vui mừng mà gật đầu liên tục:

- Thật là tốt, ông chủ đã giao chuyện này cho tôi tức là đã tôn trọng tiểu Mã, ngài yên tâm, tiểu Mã nhất định sẽ lo liệu êm thấm chuyện này.

- Được. vậy tiểu Mã cậu chịu khó vất vả một chút.

Trương Anh Duệ gật đầu liên tục, chỉ cần Phó bộ trưởng bộ tuyên truyền gật đầu thì tối thiểu chiến tích của hán cũng được chấp nhận?

- Không vất vả? Không vất vả.

Ngoài miệng nói như vậy thôi nhưng trong lòng Mã Siêu cũng phải cười khổ. Làm sao lại không vất vả cơ chứ... còn không biết là sẽ tốn bao nhiêu công sức mới lo liệu xong đây.

Nhưng... sao lại quên mất việc đến đây? Trương Anh Duệ đang vui bỗng cảm thấy hình như mình quên việc gì đó, hơn nữa còn là việc vô cùng quan trọng?

Không nhớ ra được rốt cục là mình đã quên cái gì dù là cảm thấy nó quan trọng... đúng là đặc biệt quan trọng?

Ý thức được mình đã quên việc quan trọng, Trương Anh Duệ cũng không dám qua loa, nhớ lại lúc làm anh hùng chiến sĩ thì đưa xem thế nào. Lúc đó ta có thể làm như vậy là phải được bồi dưỡng nhiều năm trong Đảng.

Đúng vậy! Tổ chức!

Trương Anh Duệ chán nản muốn chết, thiếu chút nữa thì phạm một sai lầm lớn, sao lại quên Tổ chức được cơ chứ, không có Tổ chức mình có thể gương mẫu được sao? Đương nhiên là không thể, giống câu nói kia bất luận là ai có thành tích cũng đều được Tổ chức nuôi dạy không thể không có quan hệ gì được...

Tốt quá rồi, đối với mình bây giờ lập công với Tổ chức cũng chưa muộn.

- Đúng rồi, tiểu Mã à...

Sau khi ý thức được công lao với Tổ chức, Trương Anh Duệ không dám thờ ơ, cười híp mắt nói với Mã Siêu:

- Chuyện tuyên truyền này không quên công lao của Tổ chức, có các lãnh đạo mới có chúng ta ngày hôm nay, đến lúc đó nhất định phải đề cao chuyện này... còn chuyện tiền phí lúc đó trực tiếp đến tìm tôi thanh toán nha.

Cuối cùng người này cũng hiểu lại còn khoe khoang đề Tổ chức lên đầu.

Bạn đang đọc truyện *Quyền Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 143: Thật Đúng Là... Tệ Quá!

- Ủ, Tổ chức.

Mã Siêu cũng ngây cả người, vấn đề nguyên tắc này đúng là mình không ngờ tới!

Đúng thế, bất luận là ở thời điểm nào, “Tổ chức” và lãnh đạo đều là những thứ mãi mãi không được quên, những thành tích mà bạn đạt được đều là do tổ chức và lãnh đạo chú ý bồi dưỡng mới đạt được. Đây là 1 quy luật thép mà mọi người đều phải tuân theo!

Mình đã muốn làm tuyên truyền thì ngay tại thời điểm này càng phải nhớ kỹ điều này, nhưng bây giờ... mình muốn lãnh đạo đề ý tới mình? điều này... điều này...

Nét mặt Mã Siêu thẹn thùng, trong lòng càng lúng túng, không phải nhấc nữa. Thế nhưng cũng không thể không khâm phục, lãnh đạo đúng là lãnh đạo, làm gì cũng có lý do của nó. Ít nhất về góc độ mà lãnh đạo xem xét 1 vấn đề cũng không giống như góc độ mà những tên lính quen như chúng ta nhìn.

Hiểu được điều này, trong lòng Mã Siêu vốn chút đắc ý, có chút xem thường Trương Anh Duệ, ngay lập tức biến mất hoàn toàn, gật đầu lia lịa, biểu lộ vừa cảm kích vừa hổ thẹn, đúng bộ dạng thụ giáo:

- Cảm ơn lãnh đạo nhắc nhở, nếu không em đã phạm phải sai lầm lớn rồi.

Không phải là nói quá, Mã Siêu đúng là đang thụ giáo.

- Ủ

Mã Siêu đúng là tâm phục khẩu phục, trong lòng Trương Anh Duệ tương đối hài lòng, liền an ủi tiểu tử này vài câu, hoặc là cậu cho rằng cũng là đang tự khen mình rằng cái ý tưởng này đã khiến cho cấp dưới tìm đến mình làm nói nương tựa.

- Tiểu Mã này, cậu cũng không phải đề tâm chuyện này đâu, kinh nghiệm công tác không phải ai cũng có cả, sau này dần dần sẽ quen thôi.

- Vâng, lãnh đạo, em nhớ rồi.

Mã Siêu cung kính gật đầu. trước mặt lãnh đạo mà phạm phải 1 sai lầm nghiêm trọng như vậy, Mã Siêu đúng là không dám quên.

Thấy Trương Anh Duệ không tiếp tục có ý định bắt mình “báo cáo” nữa, Mã Siêu biết điều xin cáo từ.

Đầu tiên nên kể diễn biến chuyện này cho Lưu Kim Quốc 1 tiếng trước, hay là nên nói cho giám đốc sở công thương trước nhỉ?

Sau khi Mã Siêu rời đi, Trương Anh Duệ vì chuyện này mà cảm thấy lúng túng. Đúng vậy, về nguyên tắc mà nói, bí thư Lưu Kim Quốc rất chú ý đến chuyện này, như vậy theo lẽ thường là nên báo cáo diễn biến tình hình mới nhất cho ông ấy biết trước, thế nhưng về điểm này, trong lòng Trương Anh Duệ có chút phân vân: Người giữ chức vụ chính khoa, ta chỉ thấp hơn người 1 bậc mà thôi, không đến mức phải báo cáo với người chứ?

Đúng vậy, về nguyên tắc mà nói, bí thư Lưu Kim Quốc rất chú ý đến chuyện này, như vậy theo lẽ thường là nên báo cáo diễn biến tình hình mới nhất cho ông ấy biết trước, thế nhưng về điểm này, trong lòng Trương Anh Duệ có chút phân vân: Người giữ chức vụ chính khoa, ta chỉ thấp hơn người 1 bậc mà

thôi, không đến mức phải báo cáo với người chứ?

Còn về sở công thương thị trấn, vấn đề này đương nhiên là vì vợ của giám đốc sở cung cấp điện của thị trấn Vương Trường Ba. Cái này rất đơn giản, Vương Trường Ba người đã không nể mặt ta, thế thì dựa vào cái gì để ta nể mặt người? Đúng vậy, bây giờ thế diện đúng là 1 cân không đáng mấy đồng, nhưng người sống thì có sống bằng da mặt đó không? Nếu người đã không nể tình ta thì cũng có nghĩa là ta sẽ cho người biết tay.

Huống hồ nói ra ta cũng là lãnh đạo của sở công thương thị trấn, vợ của Vương Trường Ba người làm việc dưới quyền ta, thế mà dám không nể mặt ta ư? thực là buồn cười!

Nghĩ như vậy, Trương Anh Duệ rất nhanh đã quyết định: Trước tiên là gọi điện đến sở công thương, dò hỏi Vương Trường Ba đã, nếu như hắn ta vẫn không biết điều, nhanh nhận sai với trường trấn ta, thành thật quy thuận, thì trường trấn ta đại nhân không chấp tiểu nhân, thế nhưng nếu vẫn không biết điều, thế thì ta sẽ ra 1 đòn quyết định, đúng thế, chúng ta không trực tiếp xung đột lợi ích, thế nhưng nếu thị trường ta đến 1 tên nhãi nhép như người cũng quản không nổi thì sau này còn ai phục ta nữa?

Chớ có trách ta không nể mặt người, lão tử cho người 1 cơ hội, tự mình không nắm được cơ hội này cũng không thể trách người khác được, Trương Anh Duệ nghĩ như vậy đắc chí:

- Xem ra thị trường ta vẫn còn là 1 con người tốt bụng!

Không thể không nói, lòng tốt của phó thị trưởng Trương gần đây càng ngày càng cao. Điều quan trọng chính là sau mấy tháng làm ông chủ, tâm lý của hắn rất khó từ ông chủ của 1 công ty thành công thay đổi thành tâm lý của 1 người làm thuộc hạ cho người khác được.

Nghĩ là làm, Trương Anh Duệ nhắc điện thoại lên, ấn số... Số điện thoại đơn vị cấp dưới của mình, Trương Anh Duệ ghi nhớ tất cả trong đầu.

- Thị trưởng Trương, xin chào.

Giọng nói đầu dây bên kia có chút vẻ lạnh nhạt. Điều này cũng là bình thường, sở công thương hiện giờ không còn là cấp dưới của phó trường trấn Trương nữa, giám đốc sở công thương nể mặt gọi Trương Anh Duệ 1 tiếng “trường trấn Trương” trong lòng đã cảm thấy khó chịu rồi, dùng ngữ khí lạnh nhạt để nói chuyện cùng Trương Anh Duệ ư?

... 1 con búp bê như người mà cũng muốn ta phải ôm đùi nhờ vả à? nằm mơ đi!

Đối với tình huống này, Trương Anh Duệ không để bụng, hoặc là tạm thời để tình huống này ở trong lòng, còn ngoài mặt vẫn như không để ý:

- Sở trường Liêm, gần đây tôi nhận được không ít cuộc điện thoại, nói thái độ công tác của 1 đồng chí cá biệt nào đó trong sở công thương của các ông không được tốt lắm.

- Ấy?

Nghe thấy Trương Anh Duệ nói những lời này, Liêm Sĩ Sinh ở đầu dây bên kia lập tức cảnh giác: Là ý gì? Là con chó nào ngứa mồm rảnh rồi sủa bậy sau lưng mình thế? lại còn sủa những lời này đến chỗ của con búp bê đó nữa?

Đúng vậy, Liêm Sĩ Sinh không hề coi trọng Trương Anh Duệ, hoặc là rõ ràng hơn 1 chút, là coi khinh, 1 con búp bê 20 tuổi đầu thì hiểu được cái gì?

Thế nhưng có coi khinh hơn nữa, Liêm Sĩ Sinh chỉ có thể giữ cảm xúc này ở trong lòng, ngoài mặt vẫn không dám quá đáng, nếu không xảy ra vấn đề gì, đến lúc đó rồi nhất định sẽ đánh lên mông hắn:

- Có làm không thế? Trương Anh Duệ ta là lãnh đạo của người, người dám không nghe lãnh đạo à? Là ý gì? Trong mắt còn có tổ chức, còn có lãnh đạo hay không?

Ngộ nhớ bị chụp cái tội “Vô tổ chức, vô lãnh đạo” Liêm Sĩ Sinh không chỉ cả đời này không còn hy vọng tiến thân, nói không chừng còn không thể bảo vệ cái ghế dưới mông hiện tại.

Còn về lời nói của Trương Anh Duệ có thật hay không, Liêm Sĩ Sinh thật ra không nghi ngờ gì cả, mặc dù sở công thương thành phố chỉ là cơ quan cấp đơn vị, nhưng cũng là ngành công thương quốc gia, về mặt có khó coi 1 chút, có thiếu thái độ làm việc 1 chút, tốc độ giải quyết có chậm 1 chút vẫn hoàn toàn là có thể, điều làm cho Liêm Sĩ Sinh tức giận chính là rốt cuộc là tên khốn nào đồ tội cho hắn? rắc rối của hắn không quan trọng, thế nhưng cũng không phải đem đuôi hắn cho con búp bê đó chứ! Hắn ta đâu có ngờ được là Trương Anh Duệ có thể bịa chuyện?

Cho nên dù là trong lúc này, đối với việc dám cả gan dùng từ tên khốn để nói với Trương Anh Duệ, trong lòng Liêm Sĩ Sinh đã hỏi thăm 17, 18 lần toàn bộ đàn bà nhà cậu ta rồi, thế nhưng lúc này, lúc bị lãnh đạo nắm đuôi, chẳng lẽ mình phải cụp đuôi?

- Là ai thế, mà quá đáng vậy!

Về mặt Liêm Sĩ Sinh tràn đầy căm phẫn:

- Lãnh đạo ngài yên tâm, lát nữa tôi sẽ mở cuộc họp toàn thể, thảo luận về chuyện này, nếu có những thành viên như vậy, thì thật là... tệ quá!

Chương 144: Mắng Sở Trưởng

Là ai thế, mà quá đáng vậy!

Về mặt Liêm Sĩ Sinh tràn đầy căm phẫn:

- Lãnh đạo ngài yên tâm, lát nữa tôi sẽ mở cuộc họp toàn thể, bàn về chuyện này, nếu có những thành viên như vậy, thì thật là... tệ quá!
- Đúng thế, không sai, đúng là quá tệ!

Các người báo 3 làm 4 ta không để ý, thế nhưng mấy tên gốc các người, sao có thể chủ động đặt nhược điểm của mình vào trong tay thị trường búp bê được chứ, không biết con búp bê nhỏ đó vừa mới nhậm chức, hiện tại đúng là thời kỳ toả sáng nhất, haiz, đây là các người tự dẫn lửa cháy thân có biết không? Đúng là để cho con búp bê nhỏ cầm đao, thì ông đây tìm ai mà khóc.

Đây là những lời trong lòng Liêm Sĩ Sinh. Thế nhưng những từ đầy căm phẫn vừa nói xong, Trương Anh Duệ sững lại, lập tức giận dữ nói:

- Những lời nói của tôi đều nói rất rõ rồi, ông già cầm giả điếu à? Đến cả ai phạm tội ông cũng không thèm hỏi, chỉ mở 1 cuộc họp thôi thì coi như là xong à? Trong mắt người có còn có lãnh đạo tôi nữa không hả?

Trong lòng Trương Anh Duệ vốn chỉ có 1 chút bất mãn với Liêm Sĩ Sinh, nhưng có thể hiểu được, bất kể là ai thấy cấp trên phái xuống 1 con búp bê tuổi bằng con trai mình làm lãnh đạo trong lòng nhất định đều không phục, nhưng hiểu thì hiểu, vẫn có 1 câu nói thế nào nhỉ? Hiểu thì phải làm, không hiểu cũng phải làm, Liêm Sĩ Sinh người dám không coi ta là lãnh đạo... Được lắm, xem ta trừng trị người thế nào!

- Mở 1 cuộc họp là xong chuyện à? Đồng chí Liêm Sĩ Sinh, ông lãnh đạo sở công thương thành phố là cơ quan làm việc vì dân, thế nhưng dưới sự lãnh đạo của người, đối với vấn đề nghiêm trọng thế này, Liêm Sĩ Sinh ông lại xem xét thế à? Há!

Ngữ khí của Trương Anh Duệ càng nghe càng khó nghe, giọng nói đánh thép, khiến cho người nghe biết được lãnh đạo lúc này không dễ chịu gì:

- Liêm Sĩ Sinh, tôi nói cho ông biết, vấn đề của sở công thương các ông rất nghiêm trọng, phải đề xuất phương án sửa đổi cho tôi.

Liêm Sĩ Sinh ông bị mọi người đâm vào cột sống có thể không để ý, nhưng tôi không thể không cần cái thể diện này!

Không chút khách khí, Trương Anh Duệ lật mặt mắng Liêm Sĩ Sinh... cán bộ lãnh đạo thị trấn làm việc như vậy, Trương Anh Duệ ít nhiều cũng gặp qua vài lần, quan trọng chỉ có 1 điều, không cần phải nề mặt đối phương, tuy rằng trước đó chưa từng thử, thế nhưng lúc này hành xử như vậy, Trương Anh Duệ phát hiện dũng khí chiêu này của mình cũng như là quen rồi.

Lời này nói hay, Trương Anh Duệ người cần thể diện, chẳng lẽ Liêm Sĩ Sinh ta không cần thể diện à?

Mặt Liêm Sĩ Sinh trắng bệch, mồ hôi run bắn, thế nhưng người ta là lãnh đạo cấp trên trực tiếp của mình, không chỉ mỗi đuôi tóc mình bị người ta giữ, điểm then chốt chính là khoảng thời gian này có 1 số người không chịu phục, phó trưởng trấn không khách khí với mình như vậy cũng có thể lý giải được.

Thế nhưng lúc này, trước lúc vấn đề chưa được giải quyết, Liêm Sĩ Sinh bị mắng đau như vậy vẫn phải vâng vâng dạ dạ “nhận sai”, cố gắng hạ mình, ăn nói khép nép với Trương Anh Duệ:

- Vâng, lãnh đạo nói đúng ạ, là tôi vẫn chưa nhận ra được tính nghiêm trọng của vấn đề này, ngài yên tâm, tôi lập tức đề xuất giáo dục tư tưởng chính trị lại ạ, cốt lõi là làm thế nào để phục vụ nhân dân tốt hơn, làm việc vì dân... à mà, lãnh đạo này, cái con sâu đó là ai đó ạ?

Sau khi cúi đầu trước Trương Anh Duệ, Liêm Sĩ Sinh rốt cục không nhịn được: Ta mặc kệ đây xem người thế nào, bị người mắng thậm tệ như vậy ta nhịn rồi, cũng nhận rồi! Thế nhưng rốt cục tên khốn nào hại ta bị mất mặt? Bất kể hán là ai, lần này lão tử ta thế nào cũng không bỏ qua cho người đâu!

Không có cách nào, Liêm Sĩ Sinh kể từ khi bị Trương Anh Duệ làm cho tức giận, phát hiện mình không có cách nào đối phó với Trương Anh Duệ, không biết nói thế nào chỉ có thể đổ cục tức này lên đầu cái tên đã khiến mình bị mắng thế này.

Trương Anh Duệ rất thoải mái khi thấy Liêm Sĩ Sinh chịu thua, tuy biết rằng Liêm Sĩ Sinh chỉ vì tình thế cấp bách không thể không như vậy, cũng không phải là thực sự chịu phục mình, thế nhưng Trương Anh Duệ nghĩ đơn giản, chỉ cần ta muốn thu thập người, quản chặt người, sau này sợ gì không tìm ra cách để gây khó dễ cho người? Trừ phi người chủ động nhận thua với ta, nếu không tác cách gây sức ép với người, gây sức ép với thù hạ vốn là quyền lợi của lãnh đạo mà.

- Cái này!

Tâm trạng tốt hơn, Trương Anh Duệ không nhịn được bắt đầu cố làm ra vẻ, chặc lưỡi, đợi cho Liêm Sĩ Sinh hứng thú mới bắt đầu mở miệng:

- À, đó chính là người tên là Cao... Cao cái gì Mai đó? chồng của bà ta chính là sở trưởng sở cung cấp điện đó.

- Cao Nguyệt Mai!

Liêm Sĩ Sinh nghiêng răng nghiêng lợi nói ra cái tên này!

- Hoá ra là bà ta!

- Chính là bà ta!

- Mình biết là bà ta mà!

Mình nên sớm đoán ra là bà ta, nghĩ đến trước kia Cao Nguyệt Mai ý vào chồng mình là sở trưởng sở cung cấp điện, nên “kiêu ngạo hống hách” ở xưởng công thương, ở khắp nơi luôn làm vẻ mặt khó coi, lời nói thì khó nghe, ít làm việc, không nề mặt ai cả, thậm chí sau này mình có giúp bà ta chùi mông cũng không thể khiến bà ta nói 1 câu “Cảm ơn” được ấy chứ, trong lòng Liêm Sĩ Sinh ân hận, thế thì không phải nhắc nữa: Sao tôi có thể quên thứ đàn bà thối chết tiệt này được chứ? Đáng ra phải sớm nghĩ ra là bà ta!

Lại nghĩ đến mình bị Trương Anh Duệ mắng như té nước, rồi lại nghĩ vì cái loại đàn bà chết tiệt đó, trong lòng Liêm Sĩ Sinh có ý định bóp chết Cao Nguyệt Mai... Do “tư liệu” của Cao Nguyệt Mai, Liêm Sĩ Sinh 100% tin những lời của Trương Anh Duệ, không 1 chút hoài nghi.

- Trưởng trấn ngài yên tâm, chuyện này tôi nhất định sẽ đặt nó làm nhiệm vụ quan trọng nhất của sơ công thương năm nay, đối với bất kỳ người và sự việc nào trái với điều lệ công tác, tuyệt đối sẽ không nương tay!

Liêm Sĩ Sinh nghiêng răng nghiêng lợi nói. Nhân cơ hội này, không những có thể làm giảm bớt 1 chút lửa hận vì bị lãnh đạo mắng, còn có thể chinh đồn tên đàn bà thối Cao Nguyệt Mai ý vào chồng làm sở trưởng sở cung cấp điện không coi mình là cái gì cả, đây đúng là... đang buồn ngủ thì có cái gối rơi xuống.

- Ủ, tốt lắm.

Trương Anh Duệ cười ha ha đáp lời, trong lòng lại kỳ quái: Không phải nghe nói quan hệ 2 nhà Liêm Sĩ Sinh và Lý Trường Ba rất tốt hay sao, trước kia vợ Lý Trường Ba bị người ta trách móc vài lần, đều do Liêm Sĩ Sinh giải quyết hết, nhưng nghe ý tứ trong lời nói của Liêm Sĩ Sinh, hình như là trong lòng có oán khí?

Không trùng hợp thế chứ? Hắn có phải định làm ra cái bẫy để lừa mình không? Nghĩ đến đây, Trương Anh Duệ liền đề cao cảnh giác: Không được, chuyện này mình phải để ý kỹ mới được, không được để hắn lừa.

Bạn đang đọc truyện *Quyền Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 145: Lưu Quốc Kim Bị Doạ

Nghĩ đến mình lần đầu tiên ở bên sở công thương bị người khác lừa gạt, lần đó đúng là quá mất thể diện, Trương Anh Duệ đương nhiên không thể cho chép chuyện như thế xảy ra nữa, nghĩ 1 lát, móc ra quyển sổ tùy thân vốn ghi những chuyện quan trọng trong đó, đồng thời ý thức bản thân mình phải chú ý động tĩnh bên sở công thương, đợi viết xong, Trương Anh Duệ mới thờ dãi 1 hồi: Haiz, xem Vương Trường Ba người lần này có phục hay không?

Tạm thời đối phó bên sở công thương trước đã, tâm trạng Trương Anh Duệ cực tốt, lưng từng đi lên lầu: Vấn đề bên sở công thương này không lớn lắm, không cần thiết phải lên báo cáo tiến triển mới nhất cho Lưu Kim Quốc... Thực không muốn đi chút nào.

Thị trấn dù sao cũng không giống như quận, mặc dù Lưu Kim Quốc là bí thư, nhưng văn phòng của hắn cũng không bố trí như phòng làm việc lãnh đạo tiêu chuẩn, bên ngoài không có phòng thư ký, muốn tìm bí thư Lưu, thì trực tiếp gõ cửa là được.

Đương nhiên, chỉ nhìn như là không có mà thôi, đối diện với phòng làm việc đóng cửa của Lưu Kim Quốc kia có 1 văn phòng nhỏ mở cửa, cũng chỉ là phòng mười mấy mét vuông, thư ký Lưu Kim Quốc là Bạch Siêu làm việc trong phòng đó, hơn nữa bàn làm việc ở vị trí cửa phòng, ý rõ ràng, tôi trông cửa cho lãnh đạo, các bạn muốn tìm bí thư Lưu, đều phải nhờ tôi sắp xếp ở đây. Ở cái đất nước tuyệt vời này, từ trước đến nay đều là trên có chính sách, dưới có đối sách.

Nhìn thấy bóng hình Trương Anh Duệ, Bạch Siêu ló đầu ngó qua, vội vàng đi từ trong phòng ra:

- Trương trấn Trương, ngài tìm bí thư Lư à?

Biết thái độ của bí thư Lư với Trương Anh Duệ, mặc kệ người khác nhìn mình thế nào, Bạc Siêu cũng không dám có chút bất kính với Trương Anh Duệ.

- Ủ, chuyện chết người 2 ngày trước, tôi có chút chuyện với bí thư Lư.

Trương Anh Duệ cười gât gât đầu:

- Tiểu Bạc, phiền cậu đi nói với bí thư Lư 1 chút.

- Vâng.

Cái... cái tên Bạc Siêu này nhìn thấy Trương Anh Duệ, có chút khó xử:

- Trương trấn , bí thư nói là ngài đến thì vào trong luôn là được, không cần báo cáo đâu ạ.

- Không sao đâu.

Trương Anh Duệ khách khí cười, nhưng kiên quyết lắc đầu:

- Nhân tiện giúp tôi thăm dò 1 chút , xem xem bên trong bí thư Lư có vụ trộm hút thuốc lá không , nếu như thật sự muốn trộm chúng ta, lát nữa chúng ta cùng vào xem.

Đường đường là bí thư đảng uỷ thị trấn, lại không thể trốn trong phòng làm việc hút thuốc trộm, lời của Trương Anh Duệ tỏ ý thân thiết với Bạc Siêu, cũng coi như ám chỉ Bạc Siêu, yên tâm đi, mặc dù người chỉ là 1 thư ký nhỏ, cấp bậc thua xa ta, nhưng đây là quyền của người, tôi sẽ không chạm vào.

Đây là cái gọi là nghệ thuật.

Quả nhiên, nghe được lời của Trương Anh Duệ, nét mặt tươi cười của Bạc Siêu càng tươi hơn: Trương phó trưởng trấn thật là hiểu quy tắc, liên tục gật đầu cười nói:

- Thế được, để tôi vào trong xem giúp ngài, nếu như bí thư ở trong đó hút thuốc, thì tôi nhất định sẽ báo cáo cho ngài biết.

Lư Kim Quốc rất khách khí với Trương Anh Duệ, điểm này chỉ cần nhìn bây giờ là biết.

- Tôi nói trưởng trấn Anh Duệ này, đến thì vào luôn là được rồi, còn để tiểu Bạc là báo cáo 1 tiếng làm gì?

Lư Kim Quốc từ trong văn phòng đi ra, lúc còn cách 3 mét, thì vừa đúng lúc Trương Anh Duệ vươn cánh tay ra. Oán hận quy về oán hận, đối với việc Trương Anh Duệ kính trọng mình, trong lòng Lư Kim Quốc có chút tự đắc, bất kể nói thế nào, ở 1 mức nào đó, bí thư là thể diện lãnh đạo, như bây giờ Trương Anh Duệ nể mặt cả Tiểu Bạc, điều này sao Lư Kim Quốc có thể không nhận ra?

Trương Anh Duệ nắm 2 tay Lư Kim Quốc, vẻ mặt tươi cười:

- Đầu có, lẽ không thể bỏ được... không đối bí thư chứ, tình hình lần này, không phải là hay lắm đâu.

Nói xong, nét mặt của Trương Anh Duệ lộ ra vẻ nghiêm trọng.

- Há?

Lư Kim Quốc 1 bên mời Trương Anh Duệ vào phòng mình, 1 bên khoát tay ý bảo Bạc Siêu pha trà, mày nhoi nhướng lên:

- Những lời này là sao? chẳng lẽ bên trong xảy ra chuyện gì à? Cũng không thể nói là biến cố gì.

Trương anh Duệ thờ dài:

- Đồng chí Vương Trường Bá sở cung cấp điện ... hình như là thiếu quan tâm với đồng chí bên đó.

Vấn đề này, Lư Kim Quốc đương nhiên đã sớm nghe Trương Anh Duệ báo cáo qua, nhân viên của mình tử vong, đã thế hán còn muốn gian lận, đối với loại người này, trong lòng Lư Kim Quốc đứng là khinh thường:

- Không sai, ông là lãnh đạo, tìm chỗ nào có lợi ích là lẽ đương nhiên, ai cũng không nói được gì, thế nhưng ông không thể có cái ý định đó được?

Có cái dã tâm này sao giấu được người ta, sau này sao ông có thể điều hành thủ hạ được nữa? Thế nhưng Lư Kim Quốc hiểu được, lời này của Trương Anh Duệ, mục đích chẳng qua là vì dẫn đến lời nói trước đó mà thôi, cho nên nghe được Trương Anh Duệ nói, lúc này liền gật đầu:

- Áy, tình huống này tôi cũng hiểu được... sau đó thì sao?

- Hôm qua sau khi tôi xin chỉ thị của bí thư xong, cùng với sở trưởng Đoàn của sở công an đến quận tìm lãnh đạo cục điện lực 1 chút, để sở trưởng Đoàn báo cáo công tác 1 chút với cục trưởng Triệu cục công an huyện, vừa đúng lúc gặp thư ký Vương của bí thư Triệu, mọi người cùng hàn huyên với nhau 1 chút!

Cục điện lực quận, cục công an quận ở cùng nhau? Thư ký bí thư quận? Bóng chốc lòi ra nhiều nhân vật lớn như vậy? biết người ở trong quận này quan hệ rất rộng, nhưng điều này đúng là có chút quá hót?

Tính toán 1 chút cho tới bây giờ mình mới biết quan hệ của Trương Anh Duệ trong cái quận này, thư ký quận uỷ Vương, cục trưởng cục công an quận Triệu, cục điện lực quận... đều là cục trưởng hết, Lưu Kim Quốc lập tức căng thẳng, trên đầu hơi lấm tấm mồ hôi,:

- À à, lãnh đạo bọn họ nói thế nào?

Xem ra quan hệ của hắn với bên chính phủ quận uỷ cũng không kém gì mình, trong lòng Lưu Kim Quốc chỉ còn cảm thấy mỗi may mắn, lại càng kiêng kỵ và cẩn thận với Trương Anh Duệ hơn, mừng Trương Anh Duệ không phải là cái thá gì, vậy hắn là rồng dưới nước, thế thì ở trong quận giữ cái cục nào à được, xuống đây gây sức ép cho chúng tôi làm gì?

Lúc này Trương Anh Duệ cũng không biết mình đang bị người nghiêm trang trước mắt này mừng, nhủ thầm lại, nét mặt nghiêm trọng:

- Ý của lãnh đạo là, trước mắt vấn đề chủ yếu là phát triển kinh tế và xã hội ổn định, đặc biệt là ổn định đội ngũ công tác đặc biệt quan trọng... thế nhưng chuyện này là nhiệm vụ của trần chúng ta, có phải là do bên đảng uỷ và chính phủ chúng ta ra cái văn kiện này hay không?

Haiz! bản lĩnh chụp mũ của mình càng ngày càng lợi hại, quay lại 1 chút lời khi nãy vừa nói, trong lòng Trương Anh Duệ có chút dương dương tự đắc.

- Như vậy à?

Lần này đến lượt Lưu Kim Quốc nhủ thầm.

Bạn đang đọc truyện *Quyền Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 146: Bối Cảnh Nhìn Không Thấu

Dựa vào tâm mà nói, tuy rằng Lưu Kim Quốc không quen cách làm việc của Vương Trường Ba, thế nhưng ông ta thực không thích mình đắc tội với người này hay là phò tướng trần lâm là được rồi, không cần kéo cả mình vào làm gì.

Thế nhưng tình hình hiện tại bây giờ không được, trước khi lãnh đạo chưa đưa ra bất cứ chỉ thị gì mình có thể tìm đủ mọi lý do để từ chối, bây giờ lãnh đạo đã ra chỉ thị công tác cụ thể rồi, nếu mình còn tiếp tục từ chối... lãnh đạo sẽ nghĩ thế nào chứ? Lưu Kim Quốc nghĩ, ý đồ của người, ta không chỉ huy nổi người thì phải?

Vẫn là câu nói đó, nếu bị lãnh đạo chụp mũ “không chỉ huy nổi” thì kiếp làm quan của người này chắc chắn là chấm dứt, chụp mũ cái khác có thể được, nhưng cái này Lưu Kim Quốc nói thế nào cũng không dám đối.

Người, tên tiểu tử này đúng là “hoàng đế giới quý tộc”, trong lòng Lưu Kim Quốc hận nghiêng răng nghiêng lợi, đến mức không thể nặn ra được khuôn mặt tươi cười:

- Ấy, ý kiến của các lãnh đạo chúng ta nên hết sức coi trọng, như vậy đi, tiểu Bặc, cậu đi xuống thông báo 1 chút, nửa tiếng nữa mở cuộc họp ủy ban đảng ủy trấn, không ai được vắng mặt.

Lưu Kim Quốc cũng không ngốc, chuyện này phải có thế lực thế thì mới xong được thế thì đơn giản là có gia thế, ngộ nhờ sau này thật sự có người phía trên đề ý không bỏ qua chuyện này. Cũng là toàn thể đảng ủy thị trấn quyết định, mọi người nhất trí cho rằng xử trí như vậy là thỏa đáng, không có quan hệ gì lớn lắm tư tưởng cá nhân của Lưu Kim Quốc, tư tưởng cá nhân và ý chí tập thể sự khác biệt rất lớn, thực sự không thể tính ra được.

Trương Anh Duệ hình như không nhận thấy được tính toán nhỏ nhặt của Lưu Kim Quốc, gạt đầu lia lịa, tán thưởng không thôi, nhưng trong lòng lại thầm nghĩ: Đúng vậy, ý chí tập thể, cái tội này quá lớn, chiều này nên cố gắng học cho tốt đi.

- Trương trấn Anh Duệ, ngài có ý kiến gì à?

Nhìn thấy Trương Anh Duệ ngăn người ra, không biết suy nghĩ cái gì, trong lòng Lưu Kim Quốc có chút mất hứng. Trương Anh Duệ người có chút quá

đáng đấy, không sai, sau lưng người quả thực có người, nhưng dù sao người cũng là thuộc hạ của ta, phải giữ 1 chút thể diện cho ta chứ, không phải thất thân trước mặt ta thể? Đặc biệt là lúc ta đang nói về vấn đề nghiêm trọng như vậy. À, Trương Anh Duệ giật mình, vội vàng lắc đầu:

- Không có gì, tôi không có ý kiến gì, cương quyết ủng hộ quyết định của đảng ủy trấn.

Đúng vậy, dù sao cái quyết định này là do hội nghị đảng ủy thị trấn đề ra, thế thì “1 cá nhân” mình nhất định phải tuân theo cái “tập thể” đảng ủy này, điều này là đúng không phải nghi ngờ gì nữa.

Ừ, không sai, đối với thái độ của Trương Anh Duệ, Lưu Kim Quốc rất hài lòng, cái điều không vui nho nhỏ khi này cũng tiêu biến, trong lòng Lưu Kim Quốc rất rõ, nếu chuyện đã như vậy, thì đơn giản người tốt thì làm đến cùng, tiền phạt thì tiền đến Tây Thiên, sau này mình còn không định nương nhờ người khác nữa hay sao, bây giờ thì thấp hương ăn thể, sau này lúc thời điểm quan trọng mình cũng tiện há miệng:

- Nếu như vậy, Anh Duệ trưởng trấn ngài...

- Reng reng reng...

Đang nói chuyện thì tiếng di động của Trương Anh Duệ vang lên. Lưu Kim Quốc lập tức ngậm miệng lại, cái này đúng là quá mất mặt.

Trương Anh Duệ ngại ngần móc điện thoại ra, cậu cảm thấy cũng có chút xấu hổ, vốn định móc điện thoại ra xem ai gọi xong thì lập tức tắt đi, lát nữa sẽ gọi lại sau, thế nhưng nhìn thấy tên người trên màn hình, Trương Anh Duệ không khỏi sững sờ, nhẹ giọng nói với Lưu Kim Quốc:

- Là cục trưởng Triệu của cục công an quận.

Cục trưởng Triệu cục công an quận à? Triệu Lâm? Lưu Kim Quốc lần này đúng là không biết nói cái gì, vội vàng dùng mấy ngón tay chỉ vào điện thoại của Trương Anh Duệ, điện thoại của lãnh đạo gọi đến, cậu nhanh chóng nhận điện thoại trước đi.

- Anh Triệu, có con chim khách đang kêu trên cây ngoài kia thì anh gọi điện đến, có chuyện gì tốt phải không?

Haiz! Quan hệ của người với Triệu Lâm không đến mức thân thiết thế chứ? Nghe thấy ngữ khí Trương Anh Duệ trò chuyện cùng Triệu Lâm thoải mái, Lưu Kim Quốc lần này đúng là bị dọa.

- Thật à? Ha ha...

Những lời mật ngọt của Trương Anh Duệ khiến cho Triệu Lâm cảm thấy rất thoải mái, trong lòng vui vui, nói chuyện cũng thoải mái hơn rất nhiều:

- Anh Duệ này, là chuyện thế này, lão Khâu bên cục cung cấp điện vừa gọi điện cho rồi, nói cái gì Vương...

Nói đến đây, Triệu Lâm dừng 1 chút, chắc là đang nghĩ xem tên của sở trưởng sở cung cấp điện bên thị trấn là gì, không khỏi có chút ảo não:

- Ấy, chính là cái tên Vương gì đó đến nhà lão Khâu nói là phải qua mấy ngày nữa mới được, thế nhưng việc bồi thường công nhân điện tử vong bây giờ giải quyết thủ tục xong rồi, bà ta lúc nào cũng có thể xuống cục điện lực thị trấn để làm thủ tục, nhận số tiền đó.

- Cừ thật! Nhanh như vậy à!

Không cùng cơ cấu chính phủ cấp cao, đặc biệt là cơ cấu cấp trên nói chuyện, chỉ cảm thấy tốc độ nhanh lạ thường, Lưu Kim Quốc đứng gần Trương Anh Duệ nghe được lời nói của Triệu Lâm, lúc này sợ hãi:

- Haiz! Vẫn ở chỗ thường ngày, sợ gì có người gọi đến, dăm ba ngày 1 tuần cũng không gấp thế mà làm xong rồi, thế nhưng xem ra hôm nay, hôm qua Trương Anh Duệ mới lên quận, bây giờ buổi sáng ngày hôm nay còn không đi làm, cục điện lực quận đã lo xong chuyện bồi thường người chết? Cái này... đúng là nghe quá rợn người. Tiểu tử này rốt cuộc có quan hệ gì trong quận? Miệng Lưu Kim Quốc không ngậm vào được.

- Nhanh như vậy à?

Cũng giống mà không giống với Lưu Kim Quốc, tin này khiến Trương Anh Duệ cao hứng miệng không ngậm vào được:

- Thế thì tốt, anh Triệu yên tâm, lát nữa em sẽ lập tức gọi điện cho ông Vương, bảo ông ấy nhanh chóng làm thủ tục đến quận, lĩnh tiền... chỉ cần qua cửa này chuyện này về cơ bản là xong rồi. Đúng thế, chỉ cần cầm được tiền, thì không có ai có cơ hội làm ấm ỉ nữa, không có ai làm ồn ào, không phải là đại cuộc “bảo vệ xã hội và giữ vững kinh tế ổn định” hay sao, đạo lý rất đơn giản.

- Ừ, cậu hiểu được là tốt rồi.

Triệu Lâm dừng 1 chút:

- Đúng rồi, những người đó ở cục điện lực có thể không tiện nói, lát nữa tôi cho tiểu Tồn bảo thư ký lão Khâu gọi điện cho cậu, sau khi đến cục điện lực thì cậu gọi điện thoại, có thư ký lão Khâu giúp cậu làm thủ tục không ai làm khó dễ cậu đâu. Nghe thấy Triệu Lâm nói như vậy, Trương Anh Duệ thực sự có chút cảm động:

- Anh Triệu, thực sự là... cảm ơn anh.

- Khách khí gì chứ.

Triệu Lâm cười ha ha, chuyện này giải quyết nhanh chóng, mình càng có thể diện, cho nên lúc này tâm trạng Triệu Lâm cũng thoải mái:

- Vâng, em còn có chút việc, em cúp máy trước đây ạ.

Thấy Trương Anh Duệ cúp máy trước, Lưu Kim Quốc som đã bị những chuyện để lộ ra trong điện thoại dọa cho khiếp sợ đến mức không nói được cái gì, trong lòng quyết định thật nhanh:

- Trương trấn Anh Duệ, thế này đi, lát nữa đăng ủy trấn hợp xong, cậu vất vả thêm 1 chút, dẫn Vương quả phụ đến quận để giải quyết ổn thỏa chuyện này, cậu xem...

Nói ra, chuyện này dễ làm thôi, cũng có thể trên lý lịch Trương Anh Duệ người ghi thêm 1 khoản.

Bạn đang đọc truyện *Quyền Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 147: Em Trai Mưu Đồ Cướp Đoạt Di Sản Anh Trai

- Không thành vấn đề, xin bí thư Kim Quốc cứ yên tâm.

Trương Anh Duệ vui vẻ đồng ý, hơn nữa còn nịnh nọt thay đổi xưng hô với Lưu Kim Quốc, bí thư Lưu tóm lại nghe không thân thiết như bí thư Kim Quốc:

- Chuyện này tôi nhất định sẽ giải quyết xong trong thời gian ngắn nhất.

Ý của Lưu Kim Quốc là tranh thủ buổi chiều hôm nay làm cho xong chuyện này, tránh xảy ra sự cố gì... đợi sau khi tất cả đều quay trở về quỹ đạo cho dù là quả phụ Vương có làm ầm ĩ lên thì chúng ta cũng từ lý rồi:

- Tiền bồi thường cho bà không thiếu 1 xu đã chuyển đến tay bà rồi, đáng nhẽ phải đến tận 3 tháng mới phê duyệt xong, chúng tôi chỉ nửa ngày đã giải quyết xong cho bà, nếu như bà còn tiếp tục làm ầm ĩ lên, thế thì là cố tình gây sự, cố tình gây sự?

Hừ hừ... thật là làm quả đấm thép của nhân dân nằm ở chỗ nào rồi chứ? Nói thực ra, chuyện này để người khác xử lý, Trương Anh Duệ cũng cảm thấy không yên tâm, chuyện này là chuyện đầu tiên mà mình từ khi lên kế nhiệm trưởng trấn đến nay giải quyết, thế nào cũng phải giải quyết ổn thỏa, sau này nói ra còn có chút thể diện chứ?

- Trưởng trấn Trương, nhanh như vậy mà đã giải quyết xong rồi à? Ông không lừa tôi chứ?

Quả phụ Vương không dám tin nhìn chằm chằm vào Trương Anh Duệ, trong 2 mắt chỉ nhìn thấy 2 chữ : không tin. Không chỉ Vương quả phụ không tin, ngay cả thân quyến họ hàng của những công nhân điện lực đã chết ở xung quanh ai ai nét mặt cũng không tin:

Cũng phải, mọi người đều là nông dân, không có nhiều kiến thức, nhưng cũng không phải không có chút hiểu biết về chính phủ, không phải nói gặp những chuyện thế này, cho dù là bảo hiểm đền bù, đến cả nửa năm cũng đừng mong giải quyết xong, nên hôm nay người thanh niên trưởng trấn trẻ tuổi Trương Anh Duệ này nói dứt khoát là không mất đến 1 tuần để giải quyết... ai mà tin được chứ!

- Chúng tôi có phải kẻ ngốc đâu? Đúng vậy, Trưởng trấn Trương, chúng tôi đều biết cậu là người tốt, nhưng... có phải là cấp trên muốn lừa gạt bà Vương phải không?

Có người tự nhận mình là người có kiến thức rộng rãi thò đầu ra, cũng không biết lo lắng hay là khiêu khích chia rẽ hỏi Trương Anh Duệ

- Nhưng chúng tôi nghe thấy báo, không ít những nơi chính phủ đều có cơ để đưa những người làm ầm chuyện lên này vào trong bệnh viện tâm thần hết.

Lão huynh kiến thức rộng rãi, hiển nhiên là nhắc nhở những người xung quanh:

- Đúng thế, nếu người của chính phủ muốn mượn cơ để đưa bà Vương vào trong bệnh viện tâm thần thì sao?

Mặc dù những năm này báo chí truyền hình cả ngày đều nói là phải tin tưởng vào chính phủ, nhưng... đúng là chỉ số thông minh của mọi người không đủ đâu? Trương Anh Duệ tự nhận thấy vì sao mọi người phải đến, trong lúc này cũng có chút hăm hờ, có cả những đứa nhỏ cũng theo sau hùa theo.

Lòng tốt của mình bị mọi người biến thành long lang dạ sói, trong lòng Trương Anh Duệ khó chịu mắng 1 câu, nhưng ngoài mặt vẫn tỏ ra bình thường, vẫn cố nặn ra nét mặt tươi cười, quay đầu hỏi vị “kiến thức rộng rãi” khi nãy kia:

- Thưa... à, đại ca, đại ca đã biết những chuyện làm ầm ỹ bị nhốt vào trong trại tâm thần chưa, thế đại ca nói xem, chuyện lần này mọi người đã làm ầm ỹ chưa? Vợ con công nhân điện lực đã làm ầm ỹ chưa?

- Ủ, lời này có lý.

Nghe Trương Anh Duệ nói như vậy, quần chúng vốn đi theo cũng tự động phản ứng lại:

- Cũng phải, mặc dù những người bị nhốt vào trại tâm thần đó đều rất đáng thương, nhưng bị nhốt vào đó là vì bọn họ làm ầm ỹ quá, suốt ngày khiếu nại kêu oan, khiến cho lãnh đạo không còn mặt mũi nào, không nhốt họ thì nhốt ai? Thế nhưng vợ con công nhân điện lực từ trước đến nay chưa làm ầm ỹ lên, mọi người vì cái chết, điều này... nhốt mọi người lại là không có lý do rồi.

Hiểu được điều này, mọi người xung quanh yên tâm hơn, không sao, dân chúng dễ bị xúi giục, nhưng mọi người không phải không thông minh, chuyện khó quá chúng ta nghĩ không thông, đó là vì chúng ta học không cao, thế nhưng đạo lý đơn giản như thế, chúng ta lẽ nào không hiểu hay sao?

- Nói ra, Vương lão Tam chính là em trai ông ấy, ngày thường không thấy quan hệ của Vương Lão Tam và anh trai tốt đẹp gì, nhưng lúc này Vương Lão Tam sao lại nhiệt tình như thế? Thế nhưng nói ra, nếu Vương quả phụ không lĩnh số tiền này...

Trong đám người không biết ai thì thầm ra 1 câu có âm mưu tranh đoạt. Người nói thì thầm ai cũng không thể nói gì, nhưng giọng nói thì thầm của người này lại hơi lớn 1 chút, mấy chục người xung quanh Trương Anh Duệ có hơn nửa là nghe thấy, nhất là câu cuối cùng đó nghe rõ ràng, rất dễ khiến người ta mơ hồ:

- Nếu Vương quả phụ không lĩnh tiền...

Câu này thì sao? Nhất định Vương Lão Tam sẽ nghĩ cách để lấy được số tiền đó về tay mình! Kiểu chuyện anh em tranh giành gia sản ở nông thôn không hiếm thấy, 1 người nào đó nói thì thầm ra 1 câu như vậy, mọi người lập tức phản ứng lại:

- Chả trách Vương Lão Tam ở đây nói kháy, hóa ra là chỉ nhắm vào số tiền của anh trai thôi?

- Con mẹ nó không để ý! Một anh trai còn chưa được 7 ngày... thế mà, nghe nói số tiền này là 10 vạn lạng, ai mà không thèm? Chả trách Vương Lão Tam không nói đỡ cho là phải.

Ấy? Người này là “người nhiệt tình” hay là em chồng của Vương quả phụ thế? Nghe thấy những lời này, Trương Anh Duệ rốt cục cũng hiểu được quan hệ trong đó trong lòng lập tức giận dữ.

Nói ra, tình huống trên không có khó khăn gì, thấy nhiều rồi, nghe cũng nhiều rồi, chỉ là không ngờ xảy ra ngay cạnh bản thân mình thôi, bây giờ hơi cân nhắc 1 chút thì cũng hiểu ra, nhưng cũng vì hiểu được, ánh mắt mọi người nhìn Vương Lão Tam tràn đầy vẻ khinh thường:

- Vương Lão Tam thật quá đáng! Nói thế nào số tiền này cũng là số tiền cứu chị dâu và cháu hần, hần... Tôi vốn còn cho rằng ông là người nhiệt tình, ai ngờ người đứng là người nhiệt tình thật đấy! Âm mưu tranh cướp số tiền mạng sống và tương lai của cháu và chị dâu mình, người đứng là có âm mưu đấy!

Trương Anh Duệ trừng mắt nhìn Vương Lão Tam, nhỏ ra 1 bãi nước bọt.

Thế nhưng “tiền tài蛊惑 động lòng người” nhưng lời này không phải là nói điều, mặc dù là đối diện với “chứng cứ rành rành” như vậy, có thể có được tiền tài, vẫn nói chống chế với Trương Anh Duệ:

- Tôi cũng là lo lắng cho chị dâu và cháu, ai mà biết được các người có bồi thường tiền thật hay không? Nếu như các người lừa người thì sao?

- Lừa người à?

Trương Anh Duệ bị người này làm cho hưng phấn, đánh giá kỹ người này 1 hồi:

- Không phải tôi xem thường ông, ông có gì đáng giá để mà tôi lừa... Thôi bỏ đi, nói nhiều cũng không có tác dụng, thế này đi, ai đi xuống gọi xe buýt, già trẻ lớn bé các người chọn ra 20, 30 người đại diện là được rồi, đi theo tôi lên quận, xem chuyện này được giải quyết thế nào... các người cũng không phải sợ tôi đưa mấy chục người các người nhốt vào trại tâm thần được?

Bạn đang đọc truyện *Quyền Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 148: Năng Lực Kỳ Lạ Tăng Thêm

- Ha ha

Nghe những lời này của Trương Anh Duệ mọi người xung quanh cũng vui vẻ theo: Không phải sao, đạo lý rõ ràng, chính phủ thật nếu muốn nhốt mấy chục người vào, nói ra thì bọn họ chắc là sẽ gặp rắc rối lớn đấy... điều quan trọng là không có lý do nhốt vào, chúng ta có thể không kêu oan sao? Tất cả mọi người hiểu được ý của trưởng trấn Trương:

Nếu trưởng trấn Trương đã dám để cho mấy chục người cùng đi, thế thì nói rõ cái gì? Nói rõ chuyện này giống như trưởng trấn nói, người ta xác thực giải quyết chuyện cho nhà Vương quả phụ rồi, không phải như Vương Lão Tam nói.

- Nếu như vậy... nếu như vậy... thì thật tốt qua, cả nhà chúng ta đúng là rất vui!

Có chuyện tốt lập tức gọi điện thoại cho lái xe quen biết, không sai, ở cái nông thôn này, giao thông không thuận tiện bằng thành thị, thế nhưng xe buýt ở đây trong thôn có 2 cái xe, muốn gọi xe là chuyện đơn giản.

Về mặt Trương Anh Duệ cười lạnh lùng nhìn Vương Lão Tam, người gây sức ép cho ta à! Thế nhưng lúc này, ngoài Trương Anh Duệ còn chú ý đến vẻ mặt xám xịt của Vương Lão Tam ra, thì còn mấy người quan tâm đến hắn chứ? Đến cả mấy đứa con nhon 6, 7 tuổi đến trước mặt Vương Lão Tam, cũng đều quát 1 câu:

- Vương Lão Tam, không biết xấu hổ!

Sau đó đám nhỏ lập tức chạy đi thật nhanh. Tới mức này rồi, Vương Lão Tam không còn mặt mũi nào ở chỗ này nữa.

- Trưởng trấn Trương, thực sự là... rất cảm ơn ngài.

Vương quả phụ dắt 2 đứa con nhỏ đến trước mặt Trương Anh Duệ, 2 mắt chan chứa lệ

- Cẩn nhĩ, tiểu Nhị, nhanh dập đầu trưởng trấn Trương đi!

2 đứa con 6, 7 tuổi rõ ràng là không hiểu vì sao mẹ lại bảo mình dập đầu trước chú thanh niên trẻ này, thế nhưng vẫn nghe lời, nghe lời mẹ, lập tức đi đến trước mặt Trương Anh Duệ, không đợi Trương Anh Duệ ngăn lại, “cập cập cập” cúi đầu 3 cái:

- Trưởng trấn Trương, cháu cúi đầu lạy chú.

- Mau đứng lên, mau đứng lên.

Hoàn toàn không ngờ phát sinh tình huống này, Trương Anh Duệ vội vàng cuống cuống đưa tay nâng 2 đứa trẻ dậy:

- Các cháu làm cái gì vậy? Nói cho 2 cháu biết, bây giờ không phải năm mới, dập đầu cũng không được lì xì đâu đấy.

- Ha ha

Nghe thấy lời nói của Trương Anh Duệ, mọi người xung quanh được 1 trận cười. 2 đứa trẻ rõ ràng là không hiểu mọi người cười vì lẽ gì, nhưng cũng có thể mơ hồ hiểu được tiếng cười đại khái là có liên quan đến mình dập đầu vừa rồi, đỏ mặt lên rồi chạy đến trốn phía sau Vương quả phụ, cảnh này khiến cho không khí bị thương được giảm bớt đi phần nào.

- Ngày mai là được 7 ngày phải không?

Trương Anh Duệ nhú mày, hướng về Vương quả phụ hỏi. Nghe thấy câu hỏi của Trương Anh Duệ, Vương quả phụ không hỏi buồn bã hơn, ánh mắt vốn đỏ sẫm nay nước mắt thì nhau trào ra.

- Thế thì hôm nay chúng ta đi đi, hôm nay giải quyết mọi chuyện xong xuôi, ngày mai là ngày thứ 7 chị cũng có thể nói cho anh ấy 1 tiếng, tuy rằng anh ấy đi rồi, nhưng từ nay về sau cuộc sống của chị, bố mẹ chồng sẽ không còn khó khăn nữa, để anh ấy yên tâm.

- Nghĩ 1 lát, Trương Anh Duệ thấp giọng khuyên nhủ. Vâng.

Vương quả phụ trả lời lại, rốt cuộc cũng không nhịn được, òa khóc rống lên. - Đây... là chuyện gì thế?

Từ cục diện lực đi ra, đem Vương quả phụ cùng hơn 20 người cùng làng lên xe, Trương Anh Duệ nhanh chóng lái xe tìm khách sạn... cậu cần phải biết rằng, vì cái gì mà năng lực lạ thường của mình lại được thăng tiến nữa, rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?

Đúng vậy, khả năng đặc biệt của Trương Anh Duệ lại tăng thêm 1 bậc nữa, ngay tại lúc làm thủ tục xong xuôi cho Vương quả phụ, cầm 9000 đồng phí mai táng cùng 90000 tiền bồi thường xong, thì cả người run rẩy lên, Trương Anh Duệ đột nhiên phát hiện, khả năng lạ thường của mình lại tăng thêm nữa.

Tăng lên cũng giống như lần trước, đại não là thứ người ta hoàn toàn không động đến được, đương nhiên, điều này không phải là lý do Trương Anh Duệ thuê khách sạn, mà nguyên nhân cậu thuê khách sạn chính là Trương Anh Duệ phát hiện ra 1 thứ mới, những thứ này, tự mình cần phải thử nghiệm ngay, còn nữa, mình cũng phải tắm 1 cái.

Đúng vậy, phải tắm rửa 1 cái, đối với Trương Anh Duệ mà nói, chuyện này là 1 việc rất quan trọng: từ lúc phát hiện năng lực lạ thường của mình tăng thêm, cơ thể không ngừng toát mồ hôi, hơn nữa còn có mùi thối hoắc, loại mồ hôi kỳ lạ màu đen bản không ngừng tuôn ra... cái này nếu như trong những cuốn tiểu thuyết thì chỉ là người sau khi tu luyện thành công, tổ chất cơ thể đạt được biến đổi cực lớn, hoặc là sau khi bạn ăn được bảo vật thiên địa, thì bảo vật thiên địa đó sắp xếp lại tổ chất trong cơ thể bạn.

Điều may mắn chính là, Trương Anh Duệ không còn cảm thấy mình đau bụng không nhịn được nữa, nếu không thì là quá ư là xấu hổ... cậu đang lái xe, tụt quần xuống thì đúng là quá mất mặt!

Trong quận có mấy khách sạn không tồi, thế nhưng để nhanh chóng tắm rửa, lại muốn bảo vệ bí mật của mình, khách sạn xa hoa hay không xa hoa đều không phải là chuyện mình quan tâm, điều quan trọng nhất là trước tiên tìm được chỗ đã... may mắn là vừa lái xe chưa đến 500 mét, thì đã thấy 1 khách sạn cũng được xem như là chất lượng ở trong quận.

Lúc Trương Anh Duệ còn cách quầy ba 3, 4 mét, bà chủ không ngừng nhử mồi, nếu không phải nhìn thấy ở ngoài Trương Anh Duệ bước từ xe ra, quần áo trên người cũng không tệ, nói không chừng đã đuổi người đi:

- Tôi nói này huynh đệ... đây là... rơi xuống cống à?

- Đừng nói nữa.

Trương Anh Duệ buồn bực phát tay, cũng không thể giải thích, trực tiếp móc ra 1 tệp tờ 100 tệ, ước tính là 2000, đặt lên trên quầy ba:

- Bà chủ, phiền bà tìm cho tôi 1 phòng, tôi muốn mau tắm 1 chút... à, nhân tiện phiền bà nhờ người đi mua cho tôi bộ quần áo nữa, cỡ 185, giá đừng dưới 1000 tệ, thừa thì của bà đây. Tệp tiền này ít nhất phải 2000 tệ, khách sạn hạng này tiền phòng không quá 200 tệ, mua quần áo không dưới 1000 tệ, thế thì đơn giản là tiền boa ít nhất là 600, 700, 800 tệ.

- Vâng ạ!

Nhìn thấy cọc tiền đó như nhìn thấy phật tổ trước mặt mình, bà chủ tâm tư nhất thời bị thổi lên 9 tầng mây... ít nhất tạm thời là lên tận 9 tầng mây:

- Ông chủ ông yên tâm đi, nhất định là chuẩn bị tốt cho ông... tiểu Lê, con nhanh nhanh đưa ông chủ lên phòng tắm rửa nào, lát nữa giúp ông chủ đi mua quần áo.

Quả nhiên uy lực của thái tử vô cùng lớn, bà chủ đến cả chuyện hỏi chứng minh thư của Trương Anh Duệ để đăng ký phòng cũng quên luôn.

Bạn đang đọc truyện *Quyền Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 149: Năng Lực Kỳ Lạ Tiến Thêm

- Chết rồi!

Hết sức kỳ lạ thứ cặn dầu đen trên người, nhưng bộ dạng Trương Anh Duệ càng vô cùng thê thảm. Thật ra không phải bộ dạng vô cùng thê thảm, mà là... không thể ngửi được, sự thật là rất thối!

Mặc dù Trương Anh Duệ có thói quen ngồi xổm hơn 20 phút bây giờ cũng không thể chịu nổi, sao có thể hôi như vậy chứ? Lúc không thể ngửi nổi, Trương Anh Duệ vẫn còn có tâm tư để xem xét, cái này, các bạn có thể xem như là bài trừ tạp chất trong cơ thể đi, hoặc là bài trừ chất độc, cũng có thể là... gột rửa xương tủy.

Hơn nữa điều quan trọng chính là, mình 1 bên tắm, 1 bên vẫn không ngừng trào ra, trong lòng Trương Anh Duệ rất khó chịu, nếu không phải phòng vệ sinh này có trang bị quạt thông gió, nói không chừng Trương Anh Duệ đã bị thổi quá mà chết rồi.

Thế nhưng chuyện như thế này trước đây chưa từng nghe qua, cũng chưa từng nghe thấy ai từng gặp phải chuyện thế này... đương nhiên, kể cả là có người gặp qua chuyện tẩy rửa xương tủy thế này cũng không thể nói ra ngoài được, làm không tốt 1 cái, có thể bị người trên kéo đi.

Tắm khoảng chừng 2 tiếng đồng hồ, mãi cho đến khi trên người không còn có thứ bẩn thỉu kia trào ra nữa, Trương Anh Duệ mới coi như là tắm sạch

toàn thân, cũng mãi đến lúc này, trong lòng Trương Anh Duệ mới suy nghĩ 1 chút, lần này sau khi năng lực kỳ lạ mình tăng thêm, để cho rõ nên dùng từ tăng thêm... rốt cuộc mình có lợi gì chứ?

Trong lúc vội vàng, Trương Anh Duệ cũng không có tâm tư suy nghĩ lần này rốt cục mình đã tăng đến giai đoạn nào rồi.

Chỉ có điều đáng tiếc là, không đợi cho Trương Anh Duệ bắt đầu suy tính kỹ lưỡng rốt cục tốn bao nhiêu “lợi ích” thì cái cô nữ nhân viên phục vụ tên là Tiểu Lệ gõ cửa:

- Ông chủ, quần áo của ông tôi đã mang đến rồi đây.

- A?

Trương Anh Duệ sửng sốt 1 chút.

Đây là lần thứ 3 cô qua đây gọi tôi rồi phải không? Người ta tốt bụng thế thì mình cũng phải cảm ơn 1 chút, cười ha ha 2 tiếng:

- Thế thì phải cảm ơn cô quá... đúng rồi, ví tiền của tôi ở trên bàn đó, cô lấy 200 đi, phiền cô nhé.

Trước kia không có tiền để boa là chuyện khác, nhưng bây giờ có rồi, thì phải thể hiện 1 chút ý tốt của mình, cô gái này nhiệt tình giúp mình mua quần áo như vậy, còn nhiệt tình gọi mình như thế, có boa 200 tệ cũng là phải.

Cậu ta thật ra cũng không nghĩ gì khác, nhưng không lo cô gái này dám trộm tiền mình... thật là buồn cười! Thật đúng là trường trấn ăn chay lớn lên!

Thế nhưng người phục vụ lại không nghĩ như vậy, không trả lời, mà còn hỏi ngoài phòng tắm:

- Cái đó... ông chủ, hay là ông thử quần áo của vừa hay không đã ạ? Nếu không vừa thì tôi sẽ đi đổi bộ khác.

Chắc chắn, cô phục vụ này đúng là nhiệt tình, trong lòng Trương Anh Duệ nghĩ vậy, nghĩ đến mình lúc này đang không mặc gì, không khỏi xấu hổ:

- Được rồi, thế nhưng cô này... cô có thể ra ngoài 1 chút được không? Bộ quần áo bản thì Trương Anh Duệ không cần nữa, nhưng không cần thì không cần, Trương Anh Duệ cũng có chút ấn tượng với cô tiểu Lệ ngoài kia, đáng khoảng 17, 18 tuổi, mình quần 1 tấm khăn quanh hông đi ra... có được không nhỉ.

Cô gái bên ngoài cười nhẹ 1 cái, không đợi mấy giây, tiếng cửa mở vang lên, đại khái ra đã đi ra ngoài.

- Haiz, mình bị cô bé này cười nhạo rồi.

Trương Anh Duệ lẩm bẩm câu thần chú kinh điển của chủ tịch trong miệng, quần khăn tắm đi ra ngoài. Bên ngoài trên giường có 1 bộ quần áo và 1 chiếc áo khoác, cô bé này cũng thật là chu đáo, đến ngay cả quần đùi, tất, giày da cũng mua cả cho Trương Anh Duệ.

- Đúng là rất cẩn thận.

Cầm lấy quần áo xem xét, Trương Anh Duệ thì thầm, 3 cái dưới 2 cái trên mặc lên người, cảm thấy vừa như in, Trương Anh Duệ rất hài lòng:

- Ủ, được lắm, rất vừa. Tuy rằng quần áo không phải là trang phục mà giới chính trị ưa thích, nhưng cũng là những bộ quần áo mà học sinh trung học thích mặc, Trương Anh Duệ rất hài lòng... bao nhiêu tuổi rồi, coi như quần áo mặc 1 lần vậy, sau khi về nhà thì không mặc lại bao giờ nữa.

- Cốc cốc cốc...

Bên ngoài tiếng gõ cửa vang lên, cái cô tên Tiểu Lệ đó hỏi nhỏ giọng ở bên ngoài:

- Ông chủ, quần áo có vừa không ạ? Có cần tôi giúp ông 1 chút không ạ?

- Ủ?

Kể cả thần kinh Trương Anh Duệ có chậm chạp, lúc này cũng biết được là không thích hợp:

- Cô bé này có phải... nhiệt tình hơi thái quá phải không?

Nghĩ thế, Trương Anh Duệ lập tức cảnh giác hơn, nhìn cánh cửa, lại nhìn mình, bây giờ Trương Anh Duệ thậm chí có chút nghi ngờ, cô bé này có phải là vẫn đứng ở trước cửa hay không thế?

Đúng là thất sách Trương Anh Duệ vỗ vỗ đầu, trong lòng buồn rầu: Thế nào lại quên mất không chú ý nghe động tĩnh bên ngoài? Tốt xấu gì cũng có năng lực “nghe lén” trong vòng 5 mét mà, theo bản năng liền nghe lén.

Nhưng lần nghe lén này Trương Anh Duệ bỗng ngây cả người, mình ơi, đây là chuyện gì thế này? Vừa rồi theo bản năng nghe lén, Trương Anh Duệ kinh ngạc phát hiện, mình vừa nghe thấy ý nghĩ của người ở tòa nhà đối diện kia, từ chỗ mình đến tòa nhà đối diện đó, ít nhất cũng phải 80 mét.

Trương Anh Duệ lặng cả người, lập tức trong lòng mừng như điên:

- Lần này sau khi năng lực trưởng trấn mình tăng lên, không biết xa hơn trước đó bao nhiêu nữa?

100 mét, nghĩa là gì chứ? Có nghĩa là Trương Anh Duệ có thể theo dõi toàn bộ trụ sở lớn chính phủ của toàn thị trấn, không phải nói người khác đang nói cái gì, kể cả trong lòng đang nghĩ cái gì toàn bộ đều không giấu được Trương Anh Duệ... Trương Anh Duệ trước kia còn vì “kinh nghiệm tranh đấu căn bản” của mình còn non kém, không rõ rốt cuộc trong lòng những lãnh đạo cơ sở rốt cuộc nghĩ cái gì mà ừ ừ, bây giờ thì tốt rồi, đợi lúc mình buồn ngủ thì có người đem tặng mình 1 cái gối rồi.

- May có anh giúp đỡ kịp thời, mau lên Tổng Hắc Tử đi.

Đợi đến lúc Trương Anh Duệ đang suy nghĩ ngơ ngẩn tỉnh lại, đã mấy phút trôi qua, Trương Anh Duệ ngơ ngẩn, lập tức không thể kiềm chế được mừng như điên:

- Nghe lên được khoảng cách đến 80 mét, mình lại cảm thấy không sao hết, thế chẳng phải là...

Đang hưng phấn, Trương Anh Duệ đã quên mất cô bé đó đang đợi mình trả lời ngoài kia, bất kể nói thế nào, cô bé đó cũng giúp mình nhiều chuyện, bắt người ta đợi ở ngoài thế có vẻ không hợp lý lắm.

- Ừ, thật là không hợp lý.

- Khụ khụ...

Trương Anh Duệ háng giọng, thò cổ ra, trả lời:

- Cô bé tốt cuộc lên là tiểu Lý hay tiểu Lệ thế?

Thế nhưng câu hỏi này lại bị Trương Anh Duệ bỏ đi, bất kể là tiểu Lý hay tiểu Lệ, thì cũng như nhau cả, dù giao ghép vào vẫn giống nhau:

- Tiểu Lệ phải không, vào đi.

Bạn đang đọc truyện *Quyền Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 150: Mời Cơm

Nếu là lâu như thế mới cho mình vào thế thì là bên trong đã giải quyết ổn thỏa rồi, tiểu Lý.. hay là tiểu Lệ, trong lòng cảm thấy có chút thất vọng, thế nhưng thất vọng thế này, cô bé cũng không thể thể hiện ra ngoài, vào trong ngắm Trương Anh Duệ từ trên xuống dưới, khá hài lòng gật đầu, hình như còn có chút tự đắc:

- Cũng được, rất vừa vặn, xem ra con mắt mình không tồi.

- Ừ ừ...

Trương Anh Duệ cười gượng gật gật đầu... chuyện này... tôi cảm thấy hình như không có chút nào không vừa cả. Phòng là 120 tệ 1 ngày, thế nhưng bình thường chỉ cần mặc cả 1 chút thì tiền phòng chỉ còn lại 100 tệ ngay.

Cô bé thở dài:

- Tiền quần áo giày tổng cộng là 1200 tệ, trong quận chúng ta loại quần áo thế này cũng chỉ có bấy nhiêu thôi, cũng không biết ông ở mấy ngày, nên thu của ông 1 ngày trước, còn thừa lại 700 tệ. Nói xong, cô bé móc 1 xấp tiền ra đưa cho Trương Anh Duệ... tuy rằng không đếm, thế nhưng nghĩ người ta không muốn nhận tiền boa của mình, thế thì chắc là 700 tệ thật rồi, đương nhiên, lời của cô bé này còn có 1 ý khác nữa, bộ trang phục cao cấp nhãn hiệu Goldlion hay là Shanshan thì 2000 này của ông cũng không đủ đâu, thế nhưng nói ra những lời này làm tổn thương người khác, cô bé này hiển nhiên là không phải là loại con gái ngu ngốc đơn giản.

- Ừ, cảm ơn cô nhé.

Trương Anh Duệ gật gật đầu, cũng không nhận số tiền đó:

- Không phải nói ra số tiền này là phí cảm ơn các cô sao.

- Mẹ tôi nói là giúp ngại đi mua mấy bộ quần áo, sao có thể thu tiền của ông được chứ.

Nhìn thấy Trương Anh Duệ có vẻ kinh ngạc, cô bé không khỏi hé miệng cười:

- Khách sạn này là nhà của tôi, không phải ông cho rằng tôi là nhân viên phục vụ ở đây chứ?

Hóa ra... cô bé này không phải là nhân viên phục vụ khách sạn mà là con gái của bà chủ, Trương Anh Duệ bỗng nhiên hiểu ra, trong lòng không khỏi bĩu môi:

- Ta đúng là thật sự cho rằng cô bé chính là nhân viên phục vụ ở đây đấy .

Thế nhưng những lời này không nên nói ở đây, Trương Anh Duệ lắc đầu, không biết vì cái gì, bỗng cảm thấy hình như có chút xấu hổ:

- Thế sao.... Tôi nay không đi học à?

Hóa ra cô bé này là con gái của bà chủ, lại ước chừng tuổi cô bé này, Trương Anh Duệ trong lòng đoán thế:

Rất rõ ràng, cô bé này khoảng 17, 18 tuổi, nếu không có gì bất thường, chắc là đang học trung học. Quả nhiên, lời của Trương Anh Duệ khiến cho cô bé đó dễ dàng bị lừa:

- Không, hôm nay không phải đi, trường chúng tôi mới thi xong, được nghỉ buổi tối.

Thật là trùng hợp! Gặp phải tình huống này, Trương Anh Duệ có chút không biết nói cái gì.. định nói chút gì với cô, thế nhưng chúng ta cũng không quen biết? Nghĩ 1 lát:

- Cái này, thật là cảm ơn cô, số tiền này cô cầm đi, coi như là lòng biết ơn của tôi.

- Số tiền này tôi không cần.

Cô bé đó thật là nguyên tắc, vì 700 tệ mà tranh chấp với Trương Anh Duệ, đúng lúc đang đau đầu, bụng Trương Anh Duệ đột nhiên kêu lên ọt ọt, Trương Anh Duệ lập tức cảm thấy xấu hổ. Bây giờ trời đã tối rồi, từ buổi trưa đến giờ, Trương đại trưởng trấn còn chưa bắt com nào vào bụng... mọi người đều biết là, người mới tắm xong đặc biệt khát nước, cho nên lúc này Trương đại trưởng trấn không chỉ cảm thấy cực kỳ đói bụng mà còn cảm thấy vô cùng khát nước nữa.

Nghe thấy tiếng bụng Trương Anh Duệ réo lên, cô bé sững sốt, lập tức 2 mắt mở to như trăng rằm

- Thế này đi, nếu như ông muốn cảm ơn tôi thì mời tôi đi ăn 1 bữa là được rồi.

- Ăn 1 bữa à? Thế thì không thành vấn đề?

Trương Anh Duệ gật đầu:

- Được, để thể hiện lòng cảm ơn với cô, tôi mời cô đến Đắc Nguyệt Lâu. Là nơi dẫn đầu trong lĩnh vực ẩm thực của quận, đương nhiên, giới hạn cho tư nhân, khách sạn tốt nhất của quận là Đắc Nguyệt Lâu, nghe Trương Anh Duệ nói là mời mình đến Đắc Nguyệt Lâu ăn 1 bữa, ánh mắt cô bé nhìn Trương Anh Duệ cũng khác hẳn:

- Thật hay giả thế? Đắc Nguyệt Lâu à?

Trương Anh Duệ nói để dọa cô bé, không khỏi có chút đắc ý:

- Ủ, tôi cũng có chút cổ phần ở đó.

Đàn ông mà đều như vậy, trước mặt con gái trẻ đẹp đều không kìm nổi lòng khoe khoang, đặc biệt là nhưng đại gia mới nổi... liệt Trương Anh Duệ vào hàng ngũ “đại gia mới nổi” hình như có chút không thỏa đáng, chỉ có từ “tiểu nhân bỗng chốc giàu có” mới đúng.

- Ông có cổ phần ở Đắc Nguyệt Lâu à?

Ánh mắt cô bé này nhìn Trương Anh Duệ ít nhiều có chút không hiểu nổi, kéo Trương Anh Duệ ra ngoài:

- Được, hôm nay có lý do quang minh chính đại để ông chủ mời tôi 1 bữa rồi đấy.

Bà chủ khách sạn lúc này với con gái mình đi theo Trương Anh Duệ ra ngoài có chút không vừa ý:

- Cậu trai, cậu có ý gì thế, muốn dụ dỗ con gái tôi à? Cái này... có chút quá trớn rồi nha?

Thế nhưng làm kinh doanh khách sạn, ánh mắt nhìn người cũng không giống người bình thường, đè nén lửa giận trong lòng nói với Trương Anh Duệ vài

câu, bà chủ đã nhận ra không phải người ta dụ dỗ con gái mình mà là con gái mình sau khi nghe thấy người ta có tiền thì muốn để người ta mời 1 bữa.

Thế nhưng làm kinh doanh khách sạn, ánh mắt nhìn người cũng không giống người bình thường, đề nén lửa giận trong lòng nói với Trương Anh Duệ vài câu, bà chủ đã nhận ra không phải người ta dụ dỗ con gái mình mà là con gái mình sau khi nghe thấy người ta có tiền thì muốn để người ta mời 1 bữa.

Tính cách con gái mình làm sao mà người mẹ không biết? Hiểu được ý này, bà chủ cũng yên tâm:

- Ủ, chỉ cần không phải tiểu tử nhà người dụ dỗ con gái tôi là được, nói 1 câu khách khí với Trương Anh Duệ, ý chỉ có 1: Ủ, ông chủ Trương mời con gái tôi 1 bữa, tôi quá cảm ơn đi chứ, thế nhưng các người ra ngoài ăn cơm, lúc về thì không được quá 10 giờ đấy.

Bây giờ sắp 8 giờ, không được qua 10 giờ có nghĩa là cho Trương Anh Duệ và cô nương tiểu Lý, Trương Anh Duệ cuối cùng cũng biết cô bé này tên là gì.... Thời gian không được vượt quá 2 tiếng, đối với 2 người lạ mà nói, 2 tiếng chắc chắn là không đủ để làm cái gì hết.

Người ta là mẹ quan tâm đến con gái mình, mình có thể nói cái gì chứ? Đương nhiên là gật đầu lia lịa:

- Bà chủ yên tâm đi, ăn 1 bữa cơm thôi mà, ăn xong là về, là để cảm ơn tiểu Lý đã giúp tôi chạy tới chạy lui.

Cậu ta đương nhiên ngượng ngùng cười nói:

- Kỳ thực tôi đưa tiền cho con gái bà, nhưng vấn đề là con gái bà không cần tiền, nói là chỉ cần tôi mời 1 bữa ăn là được, bà cho là tôi muốn thế này rồi còn thích ra đường à?

Thế nhưng ý trong những lời này của Trương Anh Duệ, mọi người nghe đều hiểu:

- Bà yên tâm đi, tôi không có ý đồ gì với con gái bà đâu.

Thế nhưng bất kể nói thế nào mình vẫn bị người ta nghi ngờ, mặc dù điều này là chuyện thường tình nhưng trong lòng Trương Anh Duệ vẫn thấy không thoải mái, người dựa vào cái gì mà nghi ngờ tưởng trần ta? Cứ như con cái bà là tiểu thư Trung Quốc không bằng, ai nhìn thấy cũng phải động lòng.

Bạn đang đọc truyện *Quyền Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 151: Vị Này Đến Đây Có Lai Lịch Rất Lớn

Dọc đường suy nghĩ một chút, Trương Anh Duệ lấy điện thoại ra gọi cho cha mẹ, tỏ vẻ mình đang đi công việc ở huyện, bây giờ còn chưa xử lý xong, không thể về nhà được, để họ không phải lo lắng.

Vốn dĩ Trương Đức Vĩ thấy con trai mình chưa về cũng cảm thấy kì lạ nhưng nhận được điện thoại của con, ông cũng thấy yên tâm... Bây giờ con trai mình cũng là lãnh đạo, đến huyện bàn chuyện không phải là chuyện bình thường sao? Chỉ có điều khiến hai người không vui đó là sao đã đến thị trấn mà còn không đến thăm họ?

- Này, ông đang đi làm cho chính quyền lại còn có cả một cửa hàng mặt tiền trong huyện nữa à?

Tiểu cô nương cố gắng nghe ngóng bắt được tin này của Trương Anh Duệ.

Chuyện này, ta đang làm gì đây, nhà của ta đang làm gì, quan hệ của người cũng lớn quá đi? Trương Anh Duệ nhăn mặt, cảm thấy tiểu nha đầu này lo nhiều chuyện quá rồi nhưng nếu mình đã mời đi ăn cơm thì cũng không được như vậy chứ, còn gật đầu nữa: này mà ở quê và thị trấn nhĩ?

Đến nỗi nhà mình có phải là có một cửa hàng mặt tiền hay không Trương Anh Duệ cũng không thừa nhận mà cũng không phủ nhận.

- Hầy..

Tiểu cô nương cúi đầu nói thầm câu gì đó, ánh mắt nhìn về phía Trương Anh Duệ có vẻ thay đổi. Trương Anh Duệ đang trầm ngâm dĩ nhiên là không có tâm trạng gì mà căn nhắc xem cô này đang nghĩ gì.

- À... anh Trương?

Thấy Trương Anh Dương nhô đầu từ trong xe ra, người bảo vệ của bãi đỗ xe hoảng sợ, cười nói:

- Anh Trương... Anh Trương... ngài đến đây dùng cơm ạ?

Mọi người đều tận mắt thấy vị này là ông chủ của Đắc Nguyệt Lâu, đối diện với ông ta ai mà dám giả vờ?

- Thật là hiếm khi, đây cũng là cửa hàng của tôi?

Trương Anh Duệ vỗ bả vai người tiểu đệ, rồi cười:

- Tôi đến tiệm cơm của mình ăn một bữa, kì lạ lắm sao?

- Không lạ, không lạ.

Người tiểu đệ này bị Trương Anh Duệ vỗ vai người như nhũm ra, ăn nói với hắn khép nép, không chừng lại còn sắp khóc nữa... vị lão huynh này cũng không phải Thôi Vĩnh Nguyên, khóc gì cười lên chứ:

- Ông chủ, ngài...

- Khách khách khách...

Người trông xe bị Trương Anh Duệ làm cho sợ hãi, nhưng cũng không nhịn được cười:

- Ông có cần phải sợ hắn như vậy không?

- Tiểu cô nương này... là ai vậy?

Tuy tiểu Lý không mặc đồng phục nhưng người nào sáng suốt cũng đều nhìn ra cô là một học sinh, vị huynh đệ này sợ hãi nhưng vẫn nói thầm trong lòng: hay cô này là bạn gái của ông chủ?

Học sinh trung học, bạn gái? Tiểu đệ này sợ run cả người... ông chủ của mình chọn bạn gái đi ăn cơm thật đúng là làm cho người ta... Quả táo này ăn ngon như vậy sao?

- Được rồi, không dọa anh ta nữa.

Trương Anh Duệ bây giờ đã là cán bộ cũng dễ hiểu tên tiểu tử này, cũng phải độ lượng với anh ta? Hắn khoát tay:

- Bỏ đi, giúp ta đỗ xe...

Suy nghĩ không có gì nhưng vẫn chỉ là một câu cứ như vậy đi.

Cứ như vậy đi? Là có ý gì nhỉ? Vị tiểu đệ buồn bực, thậm chí nói trộm một câu:

- Quái lạ, hôm nay ông chủ làm sao đấy nhỉ? Sao lại không lái bảo mã BMW đến?

Nếu ông chủ đi Bảo mã BMW thì không phải sẽ thuận lợi hơn sao? Đây lại là Santana chỉ tuần tán gái có phải là thêm khó khăn không?

Tiểu Lý nghe thấy Bảo mã BMW mà ngẩn cả người, nhìn Trương Anh Duệ với ánh mắt càn kị lạ: nhà hắn không phải là làm ăn nhỏ đâu... nói đến Bảo mã mà là làm ăn nhỏ ư?

Rất nhanh Tào Đại Vĩ xông đến.

Đang trong phòng làm việc với thư kí thấy cấp dưới báo cáo có ông chủ Trương Anh Duệ và bạn gái cùng đến, anh ta giật mình! Nói là Trương Anh Duệ dẫn theo bạn gái đến dùng cơm sao? Không phải là anh Trương của mình đây chứ?

Chứng minh là không có mảnh lưới gì, không chừng Tào Đại Vĩ đang muốn bay nhanh tới chỗ Trương Anh Duệ để tỏ thành ý ấy chứ: dù có thế nào thì Trương Anh Duệ vẫn là một cổ đông lớn nhất của Đắc Nguyệt Lâu, nếu để Đại Trăn Trương không vừa mắt... thì mình cứ đi lo nhiều điều khác đi.

Không phải mấy tháng trước Đại Trăn Trương đã thu nhận mình sao, đây đúng là chuyện.

- Anh Trương.

Từ cầu thang tầng trên xông xuống, Tào Đại Vĩ mập mạp vọt tới trước mặt Trương Anh Duệ cũng không cần biết hắn có vui hay không, liếc mắt nắm tay hắn:

- Ngài thật là, sao đến dùng cơm mà không nói với Tào tôi một tiếng, tôi cũng chuẩn bị được tốt hơn.

Tiểu Lý gặp được Tào Đại Vĩ cũng xem như có chút tiền, có mấy lần cha cô cũng đưa cô đến Đắc Nguyệt Lâu ăn cơm, cho nên cô chẳng lạ gì Tào Đại Vĩ. Thấy bộ dạng của anh ta cứ như là cho Nhật đối với chủ nhân vậy cô nói thầm: nghe nói Tào Đại Vĩ này là nhân vật đại ca số một trong huyện sao lại sợ ông này đến vậy... rốt cuộc vị này là nhân vật như thế nào?

Trong lúc nhất thời tiểu Lý nhìn Trương Anh Duệ với ánh mắt không sáng suốt... Vị này mà là bạn trai của mình thì uy phong phải biết! sau này ai dám bắt nạt mình? Bồn cô nương đi trong trường cũng ngang tàn hơn?

Trương Anh Duệ không có chú ý đến ánh mắt của tiểu Lý, thấy Tào Đại Vĩ nhiệt tình như vậy cũng cảm thấy kì lạ, trước kia đâu có như vậy đâu, sao lại ân cần... Sự ân cần này là gian tà hay chính đạo đây? Đừng có gạt ta sao ta lại không nhận ra chứ?

Nghĩ như vậy một lúc, Trương Anh Duệ cảm thấy mình cần phải hỏi một chút:

- Tôi nói này lão Tào, chỉ là đến ăn cơm thôi, có cần phải nghiêm như vậy không... hay là có người vào đây trêu gì?

Bạn đang đọc truyện *Quyền Thế* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 152: Anh Trương, Có Thể Cho Em Số Điện Thoại Được Không?

Được, sau khi nghe thấy Trương Anh Duệ nói vậy Tào Đại Vĩ liền hiểu ngay, nhất định là do mình đã suy nghĩ nhiều quá rồi nếu không thì anh Trương sẽ không nói như vậy. Nhưng vấn đề là hỏi anh Trương nhưng cũng phải có một lời giải thích nếu không... thì cửa ải này không qua được rồi.

Nhưng phải giải thích như thế nào đây? Khó mà có thể đối thoại trực tiếp với anh Trương được, nghe nói cha của hắn cũng đã đến đây, e rằng sẽ có phiền toái cho nên phải nhanh chóng chuẩn bị tư thế để ngài yên tâm... Khẳng định là không thể nói như thế được, nói thật như vậy thì dù không có chuyện gì cũng trở thành có chuyện.

Vậy thì có thể nói như thế nào đây?

Đại đa số mọi người đều có phản ứng giống nhau, phải tự mình tìm thời gian lấy một cái cớ, mắt không được ngó nghiêng xung quanh, bây giờ đúng là Tào Đại Vĩ đang lâm vào tình huống như vậy, anh ta đang lo lắng nhìn tiểu Lý đang đứng cạnh Trương Anh Duệ làm cô ta nhất thời sững sờ:

- Tiểu cô nương này?...Cố gắng làm ra vẻ trong sáng ha! Không lẽ là anh Trương vừa mới tìm được bạn gái?

Đang lo lắng tìm lấy một cái cớ, Tào Đại Vĩ cũng không chú ý đến cô bé này trong sáng hay là không tinh khiết, vẻ mặt cô ta vẫn còn rất trẻ con. Có thể anh Trương không quan trọng nhưng điều quan trọng là Tào Đại Vĩ biết được trước kia hắn chưa hề có bạn gái, lúc này đây hắn lại mang theo một cô gái nhìn vô cùng trong sáng đến ăn cơm... Khiến suy nghĩ cũng sai đi, ông đây đã biết rồi, anh Trương vừa mới tìm được bạn gái nhân cơ hội này sẽ đổ hết lên nha đầu kia. Nhất định là như thế!

Suy nghĩ một lúc, vốn Tào Đại Vĩ còn hơi nhần nhện một chút thậm chí còn nén giận giúp tiểu đệ đỡ xe: anh Trương mang theo bạn gái đến ăn cơm, một tin quan trọng như vậy tại sao không nói cho ta biết? Để ông đây bị động như vậy! Mắt của người dài hơn mắt chó hay sao?

Trong lòng có tâm sự, Tào Đại Vĩ tươi cười tự nhiên với Trương Anh Duệ:

- Anh Trương đến mà không nói, những lời của anh thường ngày bọn em đều nhớ rất kĩ, chỉ cần người khác không gây rối thì em sẽ thành thật thôi...

Anh ta nói xong quay đầu mắng Thư kí:

- Nhìn gì vậy? Không thấy là anh Trương đưa bạn gái đến ăn cơm hay sao, mau đi sắp xếp ghế lô cho anh Trương đi.

Nữ thư kí sững sờ, quyết cái miệng nhỏ đương nhiên trong lòng cũng không thoải mái: Vừa rồi khi còn ở trong phòng làm việc thái độ của người đối với ta đâu có như vậy, sao bây giờ lại giờ thói dầy ra làm trò trước mặt anh Trương?

Nhưng Tào Đại Vĩ nếu không có cô thư kí bản lĩnh này nên cạnh thì cũng không được, tối thiểu thì về phương diện tiếp đón cô ta cũng không tồi, lúc này cái miệng nhỏ nhắn của cô ta cũng không vênh nữa mà cười gật đầu:

- Được, anh Trương, xin chờ một lát, tôi sẽ đi sắp xếp ngay...

- Đây, cô này không phải bạn gái của tôi đâu.

Trương Anh Duệ lâm vào tình huống dở khóc dở cười giải thích.

Còn về phần tiểu Lý, khuôn mặt nhỏ nhắn của cô bé đỏ ửng lên rồi vẩn vơ tà áo.

Nữ Thư kí của Tào Đại Vĩ này đúng là nhanh nhẹn, nói xong không đợi Trương Anh Duệ nói gì mà đi xuống sắp xếp.

Chuyện này... Trương Anh Duệ lắc đầu đánh chịu, cười khổ: rốt cục là chuyện gì đây, bạn gái... Nếu để mẹ biết được ta tìm cô nữ sinh trung học làm bạn gái thì không chừng sẽ cắt đứt hết chân của ta đi mất.

Thực ra lúc này cũng quên hết cả buồn bực, vốn là lời nói của cô thư kí là đều để phả ứng với cô bé kia nhưng thật ra có một câu cô ta chưa nói.

Biểu hiện của cô bé này làm sao có thể che giấu được tên Tào Đại Vĩ già như bánh quẩy, cô ta không nhận được nói thầm trong lòng: Sao anh Trương có thể đi ăn cơm với tiểu nha đầu này được, mặc dù tiểu nha đầu này cũng được... nhưng không xứng.

Tiểu Lý nhìn Trương Anh Duệ muốn nói lại thôi.

- Sao vậy?

Tuy Trương Anh Duệ đang vui nhưng dù thế nào thì một tiếng đồng hồ cũng đã trôi qua nên ít nhiều sự vui mừng cũng bị bớt đi, đối với biểu hiện thay đổi này của tiểu Lý hắn đã phát hiện ra nhiều điều nên hỏi:

- Có chuyện gì vậy?

- Chuyện kia...

Lý Ngưng khề cần môi... Lý Ngưng Mặc cũng có chút hương vị của một người con gái đẹp, rốt cục cũng không nhận được liền hỏi Trương Anh Duệ:

- Anh Trương, em có thể gọi anh như vậy như mấy người kia được không?

- Chuyện này không được?

Thực ra Trương Anh Duệ cũng không nghĩ nhiều mà thực ra cô bé này đã coi mình quá uy phong rồi hâm mộ mình thôi, trong lòng hắn vẫn đang đắc ý, nếu đổi lại là bất cứ một người con trai nào mà được một cô bé sùng bái thì cũng như hắn mà thôi.

- Thật ư?

Lý Ngưng Mặc không ngờ Trương Anh Duệ lại đối xử tốt với mình như vậy, cô bé vui mừng thậm chí còn nhảy lên như một đứa trẻ:

- Này, anh Trương anh có thể cho em số điện thoại của anh được không?

- Điện thoại của anh?

Thấy miệng Lý Ngưng Mặc còn dính một chút thức ăn, Trương Anh Duệ thấy hình như chuyện này có gì đó không đúng: mình và cô bé này cũng chỉ coi như một cuộc gặp gỡ bình thủy tương phù, hỏi số điện thoại của mình? Không đến mức đấy chứ? Không biết là vì cái gì nhưng Trương Anh Duệ thấy hà tất phải như thế.

- Ủ, được.

Cô bé Lý Ngưng Mặc trịnh trọng gật đầu dường như cô cho rằng chuyện này là rất quan trọng:

- Vừa rồi em nghe thấy anh Tào nói một câu, anh Trương là Phó Trần Trường, nếu em học có chỗ nào không hiểu thì có thể hỏi anh rồi.

Cái cơ này... Được rồi, cái cơ này rất lớn, tuy Trương Anh Duệ biết rõ là Lý Ngưng Mặc muốn tiếp cận mình nhưng hắn nghĩ mãi cũng không biết phải từ chối như thế nào cho phải thậm chí cũng không suy nghĩ xem Lý Ngưng Mặc tiếp cận mình là vì cái gì.

- Như vậy hả?

Trương Anh Duệ suy nghĩ thật là mình cũng không lý do trực tiếp để từ chối tiểu nha đầu này. Tuy là cũng không phải là không từ chối được nhưng thực ra mà nói nếu từ chối một cô bé ngây thơ, đáng yêu như thế thì Trương Anh Duệ cũng không đành.

Đương nhiên, nếu bây giờ Trương Anh Duệ hỏi muốn cần một số điện thoại của một nam sinh thì lãnh được nhưng vấn đề là cô bé không chỉ thuần khiết, ngây thơ, à còn rất xinh quả thực Trương Anh Duệ cũng có chút thương hoa tiếc ngọc.

Bạn đang đọc truyện *Quyền Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 153: Anh Trương, Em Nói Anh Là Bạn Trai Của Em Nhé!

Thực ra mà nói đối với tất cả con trai mà nói khi gặp được một cô bé như vậy đều có cảm giác thương tiếc ngọc, cứ để chuyện trôi qua như bình thường. Từ lúc đó Trương Anh Duệ lại càng không tìm thấy lý do để từ chối, rốt cục thì cũng phải gật đầu:

- Thôi được.

Thực ra mà nói khi đưa ra yêu cầu này, trong lòng Lý Ngưng Mặc cũng có vẻ không yên tâm nếu mình bị từ chối dù trong phòng chỉ có 2 người nhưng cũng rất mất mặt. Nhưng chuyện đã hoàn hảo cô bé thờ phào nhẹ nhõm tuy về mặt của Trương Anh Duệ có vẻ ồ ạt, suy tư nhưng cuối cùng cũng đã đồng ý rồi.

Tiểu nha đầu lập tức hoan hô, tay chân luống cuống lấy điện thoại ra:

- Anh Trương, số điện thoại của anh là bao nhiêu? Em sẽ gọi cho anh.

Hóa ra là tiểu nha đầu này còn không yên tâm nếu Trương Anh Duệ cho mình một số linh tinh lừa mình thì sao nên cô muốn tự mình kiểm chứng.

Đến mức thế sao! Trương Anh Duệ thậm chí oán lầy số điện thoại của mình ra còn trình trọng dặn dò:

- Muốn gọi cho anh thì tốt nhất là sau giờ làm, nếu có tin gấp thì nhắn tin nhưng phải là việc thật gấp, ban ngày cũng không được gọi điện.

- Yên tâm đi!

Sau khi nghe thấy chuông di động của Trương Anh Duệ kêu, Lý Ngưng Mặc cười híp cả mắt cẩn thận lưu số của hắn vào danh bạ:

- Yên tâm đi, nếu không phải là chuyện quan trọng thì nhất định em sẽ không làm phiền đến anh đâu nhưng mà anh Trương nếu trong trường có người gây khó dễ cho em, em sẽ tìm anh giúp nhé?

- Trong trường có người bắt nạt em?

Trương Anh Duệ cười không khỏi kinh ngạc, trong trường các hồ sinh đánh nhau thậm chí là nữ sinh đánh nhau cũng không phải chuyện lạ nhưng thì đối với hắn từ thời trung học những chuyện như thế này không đáng trách lắm nhưng điều hắn thấy lạ là nha đầu kia có vẻ thông minh sao cũng đi gây thù oán với người khác? Trương Anh Duệ thấy nha đầu kia dù người khác có thấy là không tồi nhưng cũng không khiến người ta dễ chịu.

- Trước kia thì không có nhưng gần đây có mấy tên nhóc làm phiền cả ngày cứ quấy rối em.

Dường như cái miệng nhỏ nhắn của Lý Ngưng Mặc đã nói lên sự phiền lòng, cảm giác của cô bé đang rất là khó chịu.

Ồ, có chuyện như vậy sao! Nghe Lý Ngưng Mặc nói Trương Anh Duệ cũng đã hiểu, đang ở độ tuổi thanh xuân những chuyện như vậy ở các Trường Trung học phổ thông là phổ biến, ngay cả đến tiểu học năm nhất, năm hai cũng còn thiếu các học sinh nhí viết thư tình cho nhau sao? Ngày trước còn nghe Biểu đệ nói học sinh tiểu học lớp 5 Tiểu Trúc còn lôi bạn gái vào nhà nghỉ... Người ấy à còn không được sao?

- Như vậy sao?

Nhưng dù có thế nào thì Trương Anh Duệ cũng không muốn bị lôi vào những chuyện lộn xộn như vậy, cũng không phải đây là những chuyện trẻ con không đáng làm nhớ lại 10 năm về trước vẫn còn thấy có ý nghĩa.

Trong một lúc Trương Anh Duệ thấy mất cả vui: Tiểu nha đầu này có phải đang không biết chừng mực hay không đây?

Có thể đúng là tiểu nha đầu này không phải là người bình thường nhưng dù thế nào thì nhà cô ta cũng mở khách sạn, cả ngày đón người đến so với học sinh bình thường mạnh mẽ hơn nhiều, thấy Trương Anh Duệ biểu cảm liền hiểu chuyện này không hay lắm, còlien giải thích còn tỏ vẻ ủy khuất:

- Mà tiểu tử đó ngoài xã hội còn có người nữa...

Trương Anh Duệ nghe nói như thế liền mừng rỡ, quả thực đối với các bạn học sinh mà nói, nếu biết mấy tên tiểu tử đó cho dù là bọn lưu manh tầng dưới cũng không đủ lực uy hiếp chứ đừng nói gì đến Lý Ngưng Mặc, một cô nương nhỏ bé như vậy.

Nếu như có quan hệ với mấy tên côn đồ trong xã hội thì thực sự mấy tiểu tử đó không phải là người tốt, nếu mặc kệ chuyện này thì Lý Ngưng Mặc sẽ bị chịu ảnh hưởng dù có thế nào thì cô cũng đã muốn môn gọi "anh Trương, anh Trương" ngọt ngào nếu mặc kệ thì quả thực Trương Anh Duệ cũng cảm thấy không được.

Một khi đã như vậy thì Trương Anh Duệ gật đầu:

- Vậy được, nếu tiểu tử đó còn dám làm phiền em thì anh sẽ nghĩ cách.

Bao nhiêu tuổi rồi chứ, đương nhiên Trương Anh Duệ không cho rằng chuyện này là to tát: mượn oai hùm của Mạnh Tử dọa cho bọn chúng một trận xem bọn chúng còn dám làm gì nữa không?

- Anh Trương, anh tốt thật đấy.

Tiểu nha đầu nhút nhát liếc nhìn Trương Anh Duệ một cái, mặt còn đỏ ửng lên nữa:

- Vậy, anh Trương nếu mấy bạn nam đó gây rối thì em nói anh là bạn trai của em nhé?

- Phi... .

Trương Anh Duệ phun cả trà ra rồi tròn mắt, há mồm nhìn Lý Ngưng Mặc, không phải chứ?

- Chuyện này hà tất?

- Có!

Lý Ngưng Mặc nghiêm chỉnh gật đầu nhìn Trương Anh Duệ với ánh mắt rất sùng bái:

- Em biết được ông chủ ở Tào ở Đắc Nguyệt Lâu hoan nghênh nhưng ông ta đối với anh khách khí như vậy nên khẳng định là anh rất được hoan nghênh. Chỉ cần bọn họ biết em là bạn gái của anh thì sẽ không ai còn dám đến trêu em nữa.

Về mặt của cô bé tỏ rõ sự ngây thơ, ao ước.

Ao ước! Trương Anh Duệ giơ ngón tay ra chỉ về phía cô dờ khóc dờ cười:

- Tôi nói, cô này... có tính mượn oai hùm thì cũng không đến mức đấy chứ?

Đương nhiên Trương Anh Duệ cũng giải thích được tình huống này, nếu thực sự những tên tiểu tử kia có mối quan hệ với những tên đại ca trong xã hội thì không những nó chỉ vào trường học mà còn lôi kéo đệ tử, rồi dễ dẫn đến nghiện ngập cho dù là nữ sinh nếu như chúng muốn thì cũng không bỏ qua. Nếu có quan hệ của mình trong trường học thì có thể ngăn đầu kiêu ngạo dù sao thì từ trước đến giờ mình cũng như vậy mà, đối với tâm tư này của những đứa trẻ Trương Anh Duệ hiểu rất rõ.

- Nếu em không sợ ba, mẹ của em chặt đứt chân tay thì cứ nói vậy đi.

Trương Anh Duệ cười khổ nói.

Khi số điện thoại của mình đã cho cô nàng rồi thì mình còn có thể làm gì được.

Bạn đang đọc truyện *Quyền Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 154: Một Món Quà Nhỏ.

Thực ra mà nói, lúc đưa ra lời thỉnh cầu này, lòng bàn tay của Lý Ngưng Mặc cũng toát cả mồ hôi, cô đã chuẩn bị nếu như bị Trương Anh Duệ từ chối nhưng hần đã đồng ý, tiểu nha đầu này vui sướng không kìm nổi cảm xúc, cô nhảy lên ghé ôm lấy Trương Anh Duệ hung hăng hôn một cái:

- A! em biết anh Trương là người tốt nhất mà.

Ngất. như vậy đều là người tốt thì có thể được giữ lại? Sờ má mình bị hôn một cái Trương Anh Duệ dờ khóc dờ cười, có thể không thừa nhận nhưng lúc này trong lòng hần vẫn có chút suy nghĩ... . Dù là ai nếu bị một cô bé thơm một cái thì e rằng tâm trạng cũng sẽ không dễ được ở nơi khác. Điều khiến Trương Anh Duệ khó hiểu chính là, học sinh trung học bây giờ đều rộng mở như vậy sao? Quen mình chưa đến hai tiếng đồng hồ mà đã ôm hôn mình như vậy được rồi?

Đúng vậy, sau những năm 90 bọn trẻ đều mở như vậy, điều này Trương Anh Duệ cũng có nghe đến đủ các “ Môn phái” của học sinh trung học, nhưng điều khiến hắn khó hiểu là dù thế nào thì nơi đây cũng chỉ là thị trấn, với trình độ của lũ trẻ này thì không thể vượt qua được với lũ trẻ trên thành phố? Xem ra sự phát triển của xã hội bây giờ đúng là ngoài dự liệu của mình rồi.

Mẹ kiếp, mình đây so với nha đầu kia nhiều nhất cũng không đến 10 tuổi, chẳng lẽ những năm 80 với những năm 90 lại có sự khác nhau lớn đến như vậy sao? Nghĩ đến đây đúng là Trương Anh Duệ khóc không ra nước mắt.

- Anh Trương, tiểu Lý... hai người ăn ngon miệng không?

Sau khi nghe người phục vụ báo anh Trương đã ăn cơm xong, Tào Đại Vĩ lại nhanh chóng xum xoe đến.

Chỉ có điều Trương Anh Duệ có cảm giác, thẳng thớm Tào Đại Hổ này nhìn mình với Lý Ngưng Mặc có vẻ gì đó rất đen tối.

- Ủ.

Trương Anh Duệ gật đầu, không thiếu cái vồ vai Tào Đại Vĩ khích lệ hai câu:

- Tôi nói này, ông chủ Tào, trong nhà hàng có đầu bếp mới đến hay sao vậy? sao tôi lại có cảm giác thức ăn của hôm nay so với hôm qua ngon hơn rất nhiều.

- Không có, vẫn là lão Vương mà, sao em ăn không thấy có gì thay đổi nhỉ.

Tào Đại Vĩ đã bắt đầu cảm thấy “ Địa phương trợ giúp trung ương” lúc đầu có mơ hồ nhưng hãy nhìn Lý Ngưng Mặc bên cạnh Trương Anh Duệ thì sẽ có đáp án ngay: có sắc đẹp trợ giúp thì có ăn thịt lợn cũng thấy thơm, nhất định là như vậy rồi.

Đã phát hiện ra vấn đề này Tào Đại Vĩ cũng muốn được chú ý để cuộc sống hạnh phúc hơn:

- Anh Trương, đêm nay anh... ở đâu vậy? Nếu không thì hay là em đi sắp xếp cho?

Nói xong, anh ta vẫn không quên liếc nhìn Lý Ngưng Mặc: nhìn cô bé này cũng xinh đấy chứ, tuy không trang điểm nhưng cảm giác canh suông mì sợi thì đúng là không thể chê vào đâu được.

Nói không chừng Tào Đại Vĩ lại muốn ánh mắt tán thưởng của Trương ca, điều quan trọng là nha đầu kia vẫn còn rất trong sáng.

- Ta nói này lão Tào ngươi muốn làm cái gì đấy hả?

Trương Anh Duệ khó xử, muốn giải thích:

- Bây giờ ta đang ở nhà Lý Ngưng Mặc.

Hả? ở trong nhà cô bé này? Hai mắt Tào Đại Vĩ mở to ra phục chết Trương Anh Duệ: anh Trương ơi anh Trương, cô bé này vẫn còn đi học, sao anh lại có thể ngủ trong nhà người ta được cơ chứ? Anh cũng thật qua liều đấy?

Thấy biểu hiện kì lạ của Tào Đại Vĩ nhìn mình kì lạ như vậy Trương Anh Duệ thấy có lẽ những lời của mình không thích hợp, chuyện không phải như Tào Đại Vĩ nghĩ:

- Đây, nhà Lý Ngưng Mặc mở khách sạn.

Nói xong mới kịp phản ứng, ta cần thẳng thắn này giải thích sao? Trong lòng hắn nghĩ thế nào, lão quan đây đánh rắm cho?

- Ồ, mở khách sạn.

Tào Đại Hổ như được tỉnh ngộ, nhìn vẻ mặt hài hước của đại ca... Đại ca có vui đùa thì cũng không ảnh hưởng gì đến tình cảm của đôi bên, sau khi biết Trương Anh Duệ trở thành Phó Trấn Trường, Tào Đại Hổ đã rất phục hắn lại luôn hối hận trước kia đã có khoảng cách với hắn, bây giờ có một cơ hội tốt như vậy mà không chớp lấy thì đúng là một kẻ ngốc.

- Cậu ấy à, chỉ toàn một bụng tâm ô.

Trương Anh Duệ cười chọc Tào Đại Vĩ hai cái, cũng chẳng thêm giải thích gì thêm.

- Ha ha...

Đương nhiên không cần phải giải thích gì nữa, Tào Đại Hổ cũng cười theo, mình nhìn thư kí kiêm luôn cả nhân tình của mình đúng là không làm: nếu tiểu nha đầu này là bồ của đại ca, cô muốn tặng chút quà để lấy lòng thì mau đi chuẩn bị đi?

Nữ thư kí này cũng là một người nhanh nhẹn, tuy ít nhiều trong lòng có vẻ không vui nhưng cũng chống đỡ được trước mặt người đàn ông này, cô cười rồi tháo chiếc vòng trên cổ xuống, là gỗ bạch kim, cười nói với Lý Ngưng Mặc:

- Em gái Ngưng Mặc, hai chúng ta hẳn là lớn hơn em mấy tuổi, hôm nay chị có chút quà nhỏ gấp mặt, em đừng khách sáo nhé.

Đây là... Dù Trước kia Lý Ngưng Mặc có tính toán nhỏ nhặt nhưng gặp tình huống này tiểu nha đầu cũng không biết phải làm thế nào, theo bản năng cô chạy trốn phía sau Trương Anh Duệ, còn xua tay liên tục, nhỏ nhẹ nói:

- Không, không, cái này... em không thể nhận được.

Nếu nha đầu kia không né thì không có gì nhưng lại trốn sau Trương Anh Duệ thì lại càng chứng tỏ cô là bồ của hắn, sau đó mặc kệ Tào Đại Vĩ và nhân tình của anh ta nghĩ thế nào thì cái vòng cổ này cũng phải lấy ra, nếu không thì chính là không nể mặt anh Trương rồi.

- Không sao, làm chị cho em mà, em cứ nhận đi.

Với chuyện như thế này Tào Đại Vĩ cũng hiểu liền cầm lấy cái vòng đeo lên cổ Lý Ngưng Mặc:

- Đều là người nhà mà, chút thể diện này em cũng phải nể mặt chị ấy chứ?

Tào Đại Hổ cũng thấy thú vị thật đúng là không biết lòng người thế nào liền khuyên Trương Anh Duệ:

- Anh Trương, một chiếc vòng cổ không đáng bao nhiêu tiền, anh để chị dâu tiểu Lý nhận đi?

Dù sao thì Trương Anh Duệ cũng không thừa nhận tiểu nha đầu này là bồ của mình, nói chị dâu không được, hơn nữa Tào Đại Hổ cũng đoán nha đầu kia cũng không có khả năng làm chị dâu của mình.

Bạn đang đọc truyện *Quyền Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 155: Không Phải Là Kẻ Địch

Đây đều là chuyện trẻ con! Trương Anh Duệ thở dài, cũng không biết phải thế nào, không phải là vì mình muốn cảm ơn nha đầu này nên mới mới cô ấy đi ăn cơm ư, sao chuyện lại thành ra như vậy cơ chứ?

Nếu tiếp tục tranh cãi thì chính là không nể mặt Tào Đại Vĩ rồi, Trương Anh Duệ cũng hiểu là như thế biết đâu cậu ta lại đang lo lắng, một khi đã vậy thì cứ nhận đi cho hắn yên tâm.

- Ngưng Mặc, chị đã cho thì em cứ nhận đi.

Trương Anh Duệ không hề hà gì mà nghĩ như vậy, dứt khoát một câu:

- Sau này nếu có chuyện gì thì cứ đến tìm anh Tào giúp.

Không phải Lý Ngưng Mặc là còn đang đi học sao, hơn nữa Trương Anh Duệ cũng rất có cảm tình với cô bé, thẳng nhai Tào Đại Hổ này nói như vậy thực ra là ý ở ngoài lời, nếu thực sự trong trường học có đổ máu những tiểu tử thực sự đến tìm người gây rối thì người cứ việc đến tìm Tào Đại Vĩ ngàn vạn lần xin đừng gọi cho ta.

Nhưng vấn đề là một bên là Trương Anh Duệ thì tình nguyện nhưng Tào Đại Vĩ và thư kí của anh ta thì lại không nghĩ như thế: Anh Trương còn nói là không có gì ư, người mang nha đầu kia phò thác cho ta mà còn nói cô ta không phải là bồ của mình ư?

Oán thầm trong lòng như vậy, Tào Đại Vĩ dám nói ra những lời này sao? Không dám. Không chỉ không dám mà sau khi nghe thấy Trương Anh Duệ nói dùng cách này để thể hiện quan hệ của mình với Lý Ngưng Mặc, anh ta còn gật đầu luôn tục tỏ vẻ phóng khoáng:

- Tiểu Lý à... hôm nay anh Tào là người lớn nhưng sau này nếu em có việc thì cứ gọi anh, ai dám làm khó em thì cứ nói với Tào ca, lúc đó Tào ca sẽ đi xử lý bọn chúng giúp em!

Suy nghĩ dường như cảm thấy như vậy vẫn còn chưa đủ, anh ta lại bổ sung một câu:

- Ví dụ như sau này có muốn chiêu đãi các bạn chẳng hạn, thì cứ đến chỗ anh, anh sẽ miễn phí cho em luôn.

Nói xong mới nhớ đến Trương Anh Duệ, anh ta nhìn hắn cười:

- Anh Trương, anh xem...

- Cậu đã nói như vậy thì tôi còn nói được gì nữa?

Trương Anh Duệ cười trả lời một câu, hần phát hiện càng ngày mình càng không thể kiểm soát được cục diện của mình

Nhưng câu trả lời này của Tào Đại Vĩ và thư kí của anh ta lại không thể nghi ngờ thực ra hần và các bạn học của Lý Ngưng Mặc có quan hệ đáng khinh, Trương Anh Duệ oán thâm trong lòng: Anh Trương, tôi biết anh bây giờ là người của biên chế thì cũng nên tìm một cô gái có tuổi một chút, sao anh lại có thể tìm một cô bé còn nhỏ tuổi như vậy chứ?

Những đàn ông đều oán thâm trong lòng như vậy, tự nhiên bỏ của Tào Đại Vĩ biết mình phải làm như thế nào, hần cũng thông minh lấy danh thiếp từ trong ví của mình ra, cười đưa cho Lý Ngưng Mặc:

- Em à, đây là số điện của chị, nếu có việc gì em cứ gọi cho chị.

Đương nhiên nói xong còn không quên liếc nhìn Trương Anh Duệ:

- Nhưng cũng không cần gọi điện cho chị, có anh Trương ở đây... Đúng không?

Về phần “Đúng không” này rốt cục thì bên trong có ý gì, mọi người cũng biết rõ trong lòng.

Ánh mắt của Tào Đại Vĩ và cô thư kí của anh ta khiến cho Trương Anh Duệ cảm giác như mình nhanh chết oan, ngay cả niềm vui của ngày hôm nay cũng mất hết, mình muốn cảm ơn cô bé này một chút sao lại thành ra như vậy chứ.

Không biết phải làm thế nào, Trương Anh Duệ chỉ còn trách là mình đã quá mềm yếu. Đúng vậy là mình đã quá mềm yếu, nếu như mình cứng rắn một chút ngay từ đầu đã từ chối Lý Ngưng Mặc thì cũng không có hàng loạt những hiểu lầm như vậy... Nói đi nói lại thì vẫn là mình đã quá mềm yếu.

Nếu Tào Đại Vĩ không biết được vấn đề này chỉ là đùa mà làm cho lão Đại tức giana thì chuyện không hay ho cuối cùng anh ta cũng vẫn phải gánh chịu thôi. Vừa nói vừa tiến Trương Anh Duệ và Lý Ngưng Mặc ra ngoài.

Trong đại sảnh không ít người nhìn thấy Tào Đại Vĩ họ thấy lạ, tiểu tử trẻ tuổi kia là con cái nhà ai mà Tào Đại Vĩ lại phải đích thân đi tiễn như vậy.

Trong lòng họ thấy lạ cũng đã có người nói ra.

- Lý Ngưng Mặc?

Một người không lớn không nhỏ, câu nói kia vang lên cách phía Trương Anh Duệ không xa.

- Đây. Bạn học?

Nghe thấy câu đó, theo bản năng Trương Anh Duệ hỏi Lý Ngưng Mặc.

- Không phải.

Lý Ngưng Mặc trả lời, nháy mắt nắm tay Trương Anh Duệ xích lại gần hần, nhìn tiểu tử đó có vẻ rất ghét:

- Đó chính là tên cứ bán lấy em.

Thì ra là một Lý Tiểu Phách trong trường. Trương Anh Duệ gật đầu: một kẻ không biết trời cao đất rộng là gì, có tư cách gì mà mình phải để mắt đến cơ chứ.

Nhưng vấn đề là, người thường sẽ không nghĩ chuyện chỉ đơn giản như vậy, tiểu tử này đang ở Đắc Nguyệt Lâu không thể gây sức ép được. Nhưng vấn đề là tiểu tử này lại dám gây rối.

Xác nhận là mình không nhìn lầm, cô gái này đúng là Lý Ngưng Mặc, tiểu tử đó đẩy ghế đang tay ra đón Trương Anh Duệ, vẻ mặt không hề thiện cảm:

- Tôi nói... Đây là ai?

Mẹ kiếp! đáng lẽ tâm trạng hôm nay cũng không đến nỗi tồi nhưng nghe tên tiểu tử này nói vậy, hần tức giận chỉ:

- Mặc kệ là tiểu tử nhà người đi ra từ đâu, ta nói cho mà biết hôm nay tâm trạng của ta không được tốt đừng có gây chuyện.

Thực ra mà nói Trương Anh Duệ nói ra những câu này còn chưa đến mức quá đáng, hần đã xác định rõ “Chính trị hành tẩu lộ tuyến” chưa biết chừng lúc này hần còn có thể tát người được.

Nhưng phải bình tĩnh, tiểu tử này chỉ 17, 18 mới tuổi cần phải cân nhắc một chút hơn nữa còn về hoàn cảnh gia đình cậu ta càng phải biết về cha, ông của cậu ta nữa.

- Đồ khốn nạn!

Tiểu tử kia còn tức giận khi nghe những câu này của Trương Anh Duệ:

- Người cho rằng mình là ai cơ chứ? Mặc kệ người và tiểu Lý có quan hệ như thế nào, ông nói cho mà biết, hôm nay người chết chắc rồi!

Bạn đang đọc truyện *Quyền Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 156: Ngông cuồng

Con cái nhà ai mà lại ngông cuồng như vậy! Trương Anh Duệ tức giận: người nghĩ mình là Triệu Văn Đường chắc? Triệu Văn Đường trước mặt ta còn phải nể vài phần.

- Thằng nhóc đáng chết!

Trương Anh Duệ mắng một câu.

Chỉ là Trương Anh Duệ quên mất, mình vẫn còn đang tức, thường ngày hắn làm việc rất bình tĩnh nhưng hôm nay thì khác.

Khăng định là không giống.

Tào Đại Vĩ đứng bên vừa định nói mấy câu khuyên bảo, đột nhiên có một người cao 4, 5 thước vụt qua mặt, như nhảy múa dưới ánh đèn... Nếu không có gì xảy ra bất ngờ thì rằng của tiểu tử này không hay rồi.

Đang nghiêng đầu xem có chuyện gì xảy ra liền bị một trận gió ào đến! là một cái tát? Thằng nhóc này thật là hung tàn.

Biết chuyện này, những người đang dùng cơm trong sảnh liền nhìn về phía Trương Anh Duệ, họ kinh sợ: vị này, rốt cuộc là từ đâu đến?

Tôi biết! Tôi biết! Tôi cũng biết là như thế này!

Tào Đại Vĩ đau khổ và buồn bực, vậy thì đừng nói nữa: chỉ cần vị đại ca kia đến Đắc Nguyệt Lâu ăn cơm thì đúng là không có chuyện hay ho gì.

- Phiền toái rồi, anh Trương.

Trương Anh Duệ lặng lẽ chỉnh lại quần áo, Tào Đại Vĩ cười khổ nói nhỏ với hắn:

- Đứa bé kia chính là con trai Cục trưởng lâm nghiệp Tôn đấy.

- Không phải chứ?

Trương Anh Duệ gạt mình, nói với Tào Đại Vĩ:

- Nhưng Cục trưởng cục Lâm nghiệp làm gì có đứa con trai nào kiêu ngạo như thế.

Vâng đúng vậy, trong mắt người thường Cục trưởng cục lâm nghiệp có một đứa con như thế đúng là không bình thường? Có thể Trương Anh Duệ không thấy như vậy? Người ta cũng đâu có biết nhiều đến cái ngành đó, một khi đã như vậy thì Tào Đại Vĩ cũng không cần phải sợ hãi đến vậy chứ...

Trương Anh Duệ đang chờ Tào Đại Vĩ cho mình một lời giải thích, hắn hoàn toàn không để ý Lý Ngưng Mặc đang nhìn mình, ánh mắt lại rất khác thường.

Cái tát của Trương Anh Duệ khiến cho tên tiểu tử kia quỳ rạp trên mặt đất sừng sốt 3, 4 giây, không kịp phản ứng chỉ kêu lên một tiếng thảm thiết.

Hiểu nhiên là từ trước đến giờ tên tiểu tử kia chưa hề gặp phải một tình huống nào như vậy, thậm chí không ai dám đánh hay mắng cậu ta, vậy mà bây giờ lại đang ôm cầm kêu khóc... Vẫn chưa thừa nhận được lúc này Trương Anh Duệ đã uy hiếp mình.

- Chuyện này, phải nói thế nào đây?

Tào Đại Vĩ cười khổ một tiếng:

- Đúng vậy, cha của cậu ta chính là Cục trưởng cục Lâm nghiệp không có gì đặc biệt hơn người nhưng ông ngoại của nó lại là lãnh đạo trong huyện chúng ta dù có thể nào thì mọi người cũng phải nể mặt lãnh đạo chứ.

- Lãnh đạo?

Trương Anh Duệ nhíu mày cười khỏ, đương nhiên là hẳn hiểu được khó mà chơi được với các lãnh đạo nhưng dù sao thì quyền lợi của các lãnh đạo cũng không thể dùng quyền mà đè nặng lên người khác được, đến lúc đó ném chuột lại sợ vỡ bình.

Nhưng có nhiều người nghĩ chỉ cần trong lúc tại nhiệm không phải là người thất bại thì sẽ có không ít những người nghe theo, có được một lãnh đạo giúp mình thì cũng nên “tôn trọng lãnh đạo một chút.

Cho dù là không muốn giúp nhưng có bất cứ người nào làm tổn hại đến thể diện của lãnh đạo thì cũng không cho phép người đó làm như vậy hơn nữa không chừng sẽ còn bị lãnh đạo xử lý nữa.

Hiểu được điều này cho nên Trương Anh Duệ mới đau đầu, ông ngoại cậu ta không ngờ là lại liên quan đến cán bộ kì cựu? chuyện này có vẻ phiền phức đây.

Nhưng Trương Anh Duệ cũng không còn cách nào, lúc trước khi tát thực sự là bị kích động bây giờ thì thành to chuyện rồi.

Cho nên lúc này Trương Anh Duệ mới vội vàng nghĩ rằng sẽ không sao cả, tự nhiên lại cảm thấy không kì lạ nữa.

Có thể là Tào Đại Vĩ không biết, vội vàng nói với Trương Anh Duệ:

- Ông ngoại của tiểu tử này đã từng làm Phó thư kí cho huyện ủy, là người của Đảng.

Trương Anh Duệ biến sắc, chửi thầm trong lòng, một Thư kí? Còn từng làm Bí thư trong huyện ủy và Trưởng huyện? Trương Anh Duệ quay đầu liếc nhìn Tào Đại Vĩ một cái:

- Tôi nói này lão Tào, không phải vậy đâu, chuyện đâu đến mức khiến cậu sợ như vậy cơ chứ?

- Anh Trương, anh là người thân của em.

Tào Đại Vĩ cười nói:

- Ngài cứng rắn đương nhiên là không sợ nhưng em thì không thể, em là nhân vật nhỏ làm sao có thể sánh được với ngài.

Nghe Tào Đại Vĩ nói Trương Anh Duệ có chút nhẹ nhõm, gật đầu nói:

- Cậu nói cũng có lý... nhưng lão Tào cậu cứ yên tâm, nhà hàng này còn có cổ phần của tôi đảm bảo là không có ai gây sức ép cho cậu đâu... Vậy thì cậu gọi điện cho cảnh sát đi nói rằng ở đây có lưu manh trêu chọc con gái nhà lành.

Đúng vậy, cứ nói là nói chuyện này là như vậy thì dù Cục trưởng cục Lâm nghiệp có đến thì cũng không nói được gì, cứ đổ lên đầu nó đã rồi nói sau.

Bạn đang đọc truyện *Quyền Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 157: Dám Gây Chú Ý Với Con Gái Bà À

- Báo cảnh sát à?

Tào Đại Vĩ nuốt chút nữa sắc nước bọt, há hốc mồm tròn tròn mắt nhìn Trương Anh Duệ, ngập ngừng, lắp ba lắp bắp hỏi lại Trương Anh Duệ lần nữa:

- Anh Trương, anh nói không nhầm chứ? Chúng ta đi báo cảnh sát à?

- Đúng thế.

Thái độ của Tào Đại Vĩ khiến cho Trương Anh Duệ cảm thấy có chút kỳ quái:

- Người này dám giờ trò lưu manh ở đây, chúng ta báo cảnh sát không đúng sao? hăng hái làm việc nghĩa không phải là phẩm chất đạo đức tốt của công dân à.

- Haiz! Cái đạo đức tốt này đối với ông thì là đạo đức tốt thôi, chứ nếu là người khác thì cái phẩm chất đạo đức tốt này biến thành “trêu ghẹo con gái” rồi.

Tào Đại Vĩ biết rõ cái đạo lý đó. Thế nhưng vấn đề là Tào Đại Vĩ biết Trương Anh Duệ có quan hệ với cục công an quận. Nếu có mối quan hệ này rồi thì anh Trương báo cảnh sát thế thì báo cảnh sát thôi.

- Báo cảnh sát ư?

Lý Ngưng Mặc sợ tới mức run lấy bầy, không khỏi kéo áo Trương Anh Duệ:

- Anh Trương, cái này không phải báo cảnh sát đâu.

- Hà?

Trương Anh Duệ thực sự cảm thấy có chút kỳ quái, cô bé này bảo mình không cần báo cảnh sát, cái này, hình như hình như là không hợp lý cho lắm. Lý Ngưng Mặc sợ hãi giải thích với Trương Anh Duệ:

- Nếu báo cảnh sát... không chừng ngày mai cả trường sẽ biết là em bị tên lưu manh đó trêu ghẹo.

Haiz! Hóa ra là còn lo như vậy, Trương Anh Duệ sùng sốt, thật đúng là dở khóc dở cười, nghĩ 1 chút rồi cười mỉu phẩy tay:

- Thôi bỏ đi, bỏ đi, hay là như vậy đi... lão Tào này, cậu đưa tên tiểu tử này đến phòng khám nào đó khám đi, nhân tiện gọi điện cho cha hắn, nếu như lão già đó dám làm to lên thì bảo ông ta đến tìm tôi, còn về những thứ khác thì cậu biết là phải làm thế nào rồi đấy.

Khả năng đặc biệt lại tăng thêm, nhưng đến cả Trương Anh Duệ cũng không phát hiện ra lòng tự đại của mình càng ngày càng cao, trước kia mình rất coi trọng cục trưởng quận thế nhưng bây giờ trong mắt mình hoàn toàn chẳng là gì cả.

- Ok! Chỉ cần anh Trương không báo cảnh sát là được!

Nghe thấy Trương Anh Duệ bỏ qua chuyện này, Tào Đại Vĩ thở dài nhẹ nhõm, cười nói:

- Anh Trương yên tâm đi, chuyện nhỏ thế này em nhất định sẽ giải quyết tốt.

Không sai, đừng nhìn cô gái này kiêu ngạo hung hăng thế nhưng chọn bữa 2 tên lưu manh dọa cho 1 cái thể nào cô bé này cũng lập tức biến thành còn mèo ngoan ngoãn ngay, còn về cha của tiểu tử này..., biết con trai mình trêu ghẹo bạn gái của anh Trương, ông ta chắc cũng chẳng dám nói gì nữa, lại còn không màng cho con trai mình 1 trận ấy chứ.

- Anh Trương, vừa rồi anh thực là uy phong.

Lý Ngưng Mặc nghiêng đầu, bộ dạng sùng bái nhìn Trương Anh Duệ. Bị 1 cô gái nhìn mình như vậy, Trương Anh Duệ cũng có chút ngượng ngùng, lắc đầu:

- Haiz, chỉ là mấy tên học sinh còn đồ hoành hành ngang ngược ở trường học mà thôi, chẳng là cái thá gì hết.

- Thế nhưng đối với bọn em, hắn rất lợi hại.

Lý Ngưng Mặc thở dài:

- Anh không biết đấy thôi, ở trường bọn em, rất nhiều nữ sinh đều sợ hắn ta, nghe nói có nữ sinh còn bị hắn làm cho có bầu, cuối cùng phải lên đi bỏ cái thai đó.

Mấy chuyện nữ sinh trung học có thai... Trương Anh Duệ vừa nghĩ đã thấy bùi ngùi, bỗng nhiên phát hiện, hình như hồi mình học trung học cũng từng nghe qua mấy lần, nếu đã như vậy, thế thì hình như cũng chẳng phải tốt đẹp gì, tục ngữ nói đúng, 1 cây làm chẳng nên non, người đã mang thai, thì phải có người tác động đến mới có thể mang thai được.

Nói đến chuyện này, thì người đàn ông đó chắc chắn không phải là người tốt gì, thế nhưng người con gái... Trương Anh Duệ há mồm, thế nhưng lại không nói gì:

- À, thôi bỏ đi, có cô bé này ở đây, nói những cái này hình như không tốt lắm. Nhìn thấy Trương Anh Duệ không phản ứng, Lý Ngưng Mặc thở dài, dần dần cười nói:

- Bây giờ tốt rồi, có anh Trương giúp đỡ, sau này sẽ không sợ bị hắn quấy rầy nữa.

Cái này thì là đúng thật, Trương Anh Duệ cười gật đầu:

- Ừ, về sau cố gắng học tập cho tốt đi.

- Em không phải muốn cái này.

Cái miệng nhỏ nhắn của tiểu nha đầu chu ra:

- Nếu anh bảo em, nói không chừng em sẽ đồng ý làm bạn gái anh đấy... có được bạn trai uy phong thế này, để xem trong trường còn có ai dám bắt nạt em nữa hay không.

Tiểu nha đầu này bây giờ, không còn tâm trí nào để suy nghĩ rồi.

Đáng tiếc, quận nhỏ không lớn lắm, đặc biệt là sau 9 giờ tối, người và xe đi trên đường cũng thưa thớt, từ Đắc Nguyệt Lâu đến khách sạn nhà Lý Ngưng Mặc chưa đầy mấy phút đã đến, không đợi cho Lý Ngưng Mặc nghĩ ra cái cớ gì, xe đã dừng trước khách sạn nhà cô bé.

- Nhanh như vậy à?

Lý Ngưng Mặc buột miệng, trong lòng không vui lắm, nhưng mẹ của Lý Ngưng Mặc nhìn thấy con gái về nhanh như vậy cũng cảm thấy nhẹ nhõm hẳn, để con gái đi ăn cơm cùng người khách lạ, người mẹ nào mà không lo chứ. Cũng tốt. Điều không vui trong lòng Lý Ngưng Mặc chỉ là chuyện xảy ra khi nãy, trong nháy mắt tiểu nha đầu đã nhảy khỏi xe, giống như 1 con chim nhỏ hưng phấn nhảy xổ vào lòng mẹ nó, lúi rúi kể chuyện tối nay cho mẹ nghe:

- Mẹ à, con kể mẹ nghe, anh Trương đây thật là lợi hại, tối nay anh Trương giúp con xử lý cái bọn khốn nạn quấy rầy đó! Sau này ở trường con không còn sợ ai nữa.

Chuyện con gái mình ở trường bị những phần tử hư hỏng quấy rầy bà chủ đương nhiên là biết, còn biết ông ngoại của tên tiểu tử đó là lãnh đạo trong quận, cha hẳn là cục trưởng cục lâm nghiệp quận, nhà hẳn có quan hệ mật thiết với người trong quận, cũng được coi là “danh gia vọng tộc” trong quận này. Nếu như chuyện này xảy ra với đứa con gái mình lúc nó qua cái tuổi 22, 23 thì bà chủ đương nhiên có thể cười rộ rỡ, nhưng ở cái độ tuổi này thì bà chủ chỉ có thể buồn bực trong lòng, tên tiểu tử đó ăn xong phui đất, đến lúc nào mới nó mới biết chịu trách nhiệm?

Vì giúp con gái mình giải quyết chuyện này, bà chủ không làm được việc gì, ăn không ngon ngủ không yên.

Lẽ ra giải quyết được 1 chuyện lớn như vậy, bà chủ phải cảm thấy rất vui mới đúng, nhưng lời của Lý Ngưng Mặc không những khiến cho bà chủ không cảm thấy vui mà còn khiến cho bà ta càng cảnh giác hơn, tên này nhiệt tình với con gái mình như vậy, giúp nó giải quyết chuyện này, thế thì hẳn muốn làm gì? Chẳng lẽ là...

Tính toán kẻ để lừa con gái ta à? Nghĩ đến khả năng này, ánh mắt bà chủ nhìn về Trương Anh Duệ cũng không mấy thiện cảm cho lắm.

Ta thêm vào! Bà nhìn ta như vậy là có ý gì? Trong lòng Trương Anh Duệ hơi giận:

- Bà chị à, tôi mong bà chị hiểu được là tôi giúp con gái bà chị giải quyết phiền phức gặp ở trường, chứ không phải là tôi muốn lừa con gái bà chị, bà chị không cảm ơn tôi thì thôi, mà còn nhìn tôi như vậy à?

Bạn đang đọc truyện *Quyền Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 158: Khả Năng Lạ Thường Biến Đổi

Lý Ngưng Mặc cũng cảm thấy Trương Anh Duệ giúp mình như vậy mà không thấy mẹ mình khen câu nào, rất nhanh đã phát hiện ra chỗ không ổn, 2 tròng mắt đảo, lập tức hiểu ra chuyện:

- Hà, mẹ mình cho rằng người ta lừa con gái bảo bồi mẹ à.

Đáng nhẽ là chuyện nên vui thế nhưng trong lòng Lý Ngưng Mặc không nghĩ như thế:

- Mẹ à, mẹ cho rằng người ta lừa con gái mẹ à.

Thế mà không chừng trong mắt người ta, con gái mẹ chẳng là cái đinh gì đâu. Thế nhưng lúc này, cũng không phải là lúc để tính toán mấy chuyện này, nhìn thấy ánh mắt mẹ mình, Lý Ngưng Mặc nhanh chóng giải thích cho mẹ:

- Mẹ à, mẹ không biết khi nãy lúc đến Đắc Nguyệt Lâu ăn cơm, không ngờ đang ăn tối thì gặp tên khốn đó, cũng may quan hệ của anh Trương với ông

chủ Tào cũng không tồi, ông chủ Tào mới dọa cho tên tiểu tử đó vài câu.

Vừa nói chân tay vừa múa may loạn xạ:

- Mẹ không thấy đầy thôi, tên tiểu tử đó sợ mặt trắng bệch ra.

Con nha đầu này cũng thật lạnh lợi. Hóa ra Lý Ngưng Mặc thấy Trương Anh Duệ cũng được, nên lúc này mới tán thưởng như vậy.

Chỉ cần là ở trong quận này ai mà không biết ông chủ Đắc Nguyệt Lâu vốn đi theo anh Hồ, đến bây giờ thì là vị trí đại ca giang hồ trong quận rồi, 1 đại ca như vậy hỏi thăm 1 tên học sinh trung học, tên tiểu tử đó sợ đến nỗi suýt đá cả ra quần! Bà chủ đương nhiên là rất rõ những tin tức này ở quận, nghe con gái nói như vậy lập tức hiểu ra mình hiểu lầm vị khách này.

Phải nói hiểu lầm khi nãy cũng thật là trùng hợp.

Hơn nữa vị khách trẻ tuổi này cũng có quan hệ thân thiết với ông chủ Tào? Bà chủ liếc mắt nhìn Trương Anh Duệ 1 cái, trong lòng không khỏi trầm nghĩ:

Đúng là không ngờ được. Nếu đã rõ khi nãy mình hiểu lầm người ta, hơn nữa người ta còn giúp con gái mình giải quyết 1 phiền toái lớn như vậy, nghĩ đến thái độ khi nãy của mình, bà chủ bỗng dưng cảm thấy ngượng ngùng:

- Trương tiên sinh, thật là cảm ơn ngài, không giấu ngài, cái tên khốn đó quấy rầy con gái tôi, ảnh hưởng không nhỏ đến chuyện học tập của nó.

Vừa nói, bà chủ vừa cảm thấy may mắn:

May là vừa rồi không nói ra những lời khó nghe, điều này, nếu như đúng như lời con gái mình nói, vị khách này đúng là có quan hệ rất thân thiết với ông chủ Tào. Nếu đã có quan hệ tốt với ông chủ Tào thì nói người nhà chắc cũng có quan hệ với các đại ca giang hồ trên quận? Làm kinh doanh khách sạn đương nhiên biết người như thế nào có thể động vào được, người như thế nào thì không nên, không nghĩ ngờ gì nữa, vị khách trước mắt này đúng là loại người không thể động vào được.

- Không sao.

Trương Anh Duệ khoát tay, ngáp 1 cái:

- Tôi hơi mệt rồi, ồáp... ồáp!

Bây giờ cậu cần bản là không quan tâm chuyện này, chuyện quan trọng nhất mà Trương Anh Duệ nghĩ bây giờ chính là: Mình mau mau về phòng kiểm tra 1 chút, lần này sau khi năng lực tăng thêm, rốt cuộc là mình có được thêm cái gì.

Hả? Bà chủ sững sốt, vị khách này hình như không có tâm trạng nói chuyện cùng mình. Bình thường, người ta mệt chẳng nhẽ không để người ta đi nghỉ sớm 1 chút, nên gật gật đầu:

- Ủ, thế thì ngài đi nghỉ sớm đi. Lúc này nói chuyện ngữ khí đã khách khí hơn rất nhiều.

Nằm ở trên giường, TRương Anh Duệ cũng cảm nhận được thân thể mình không có chút thay đổi nào.

So với trước khi năng lực tăng thêm, thay đổi của mình bây giờ là rất lớn, ngoài 2 điểm khi trước đã kiểm chứng là:

- Phạm vi nghe lén của mình đến tận 100 mét và sức mạnh của mình đã tăng lên rất nhiều.

Nhưng điều khiến cho trong lòng Trương Anh Duệ cảm thấy tiếc nuối chính là hiện tại không có chỗ nào để mình thử xem năng lực của mình rốt cuộc là xa đến cỡ nào, năng lực tăng thêm nữa lần này khiến cho mình không thể kiểm nghiệm được. Ngoài 2 cái thay đổi đó, sau khi năng lực tăng lên 1 tầm cao mới khiến cho Trương Anh Duệ rất vui:

Mình đã nhớ tần suất võ não của con người, hơn nữa sau khi ghi nhớ tần suất của võ não thì có thể tiến hành theo dõi, phạm vi theo dõi là con số có thể khiến người ta phải sợ 10km!

Cái này có nghĩa là gì? Có nghĩa là chỉ cần trong phạm vi 10 km, lúc nào mình cũng có thể biết người mà mình theo dõi đang suy nghĩ gì, thậm chí sợ là trên cả 10km, chỉ cần trong phạm vi 100km mình cũng có thể dựa vào tần suất não cố định, xác định đại khái phương hướng và vị trí của người đó ở đâu.

Đúng thế, khoa học hiện đại đã chứng minh võ não người có tần suất cố định, hơn nữa tần suất võ não mỗi người có 1 chút khác biệt, nói cách khác, tần suất võ não mỗi người là duy nhất, theo lý thuyết, dựa vào tần suất võ não để kiểm chứng thân phận mỗi người, so với cái gọi là kiểm chứng dấu vân tay và kiểm chứng tròng mắt còn đáng tin hơn nhiều, thậm chí còn đáng cấp hơn 1 chút so với kiểm chứng ADN.

Nói như vậy, tuyến Tàng của mình cũng giống như 1 bộ đài vô tuyến, không chỉ có thể phát sóng điện não ra ngoài mà còn có thể nhận sóng điện não nữa, mà đại não của người khác thì giống như 1 bộ đài vô tuyến hồng, phát sóng điện não ra ngoài thì không có vấn đề gì nhưng lúc nhận lại thì chắc là bị hồng hoặc là do bị chặn lại.

Haiz! Nói như vậy, mình đơn giản là 1 công cụ để tìm kiếm người.

Ý thức được điều này, Trương Anh Duệ cũng không có cách nào kiềm chế được hưng phấn của mình:

- Khả năng này đơn giản là đột biến! Ví dụ nói mình vào thời khắc tiến thêm nếu có thể đủ để biết được trong lòng lãnh đạo đang nghĩ gì, thì trường trấn ta so với những đối thủ cạnh tranh khác chắc chắn là nhanh hơn 1 bước. Chỉ cần là người trong cái thể chế này đều thừa hiểu là mình muốn biết được trong lòng lãnh đạo muốn cái gì, đối với mình thì có ý nghĩa gì:

Không những ở vào thời điểm mấu chốt là năng lực quan trọng giúp ích để mình thăng tiến, mà còn có thể là bùa tránh dữ tìm lành... quan trường cũng không phải là nơi dễ dàng gì, có lúc đến mình đắc tội gì với lãnh đạo mình cũng không biết được, nói không chừng mấy năm sau lúc mình sắp được thăng chức, lãnh đạo ngày thường vẫn cười ha ha với mình đột nhiên lại nhếch mép, lúc đó mình mới biết được không rõ từ lúc nào mình đã đắc tội với lãnh đạo.

- Có được cái này thì mình sợ cái gì!

Không có ai, Trương Anh Duệ cũng không phải trấn áp độ hưng phấn của mình xuống, lập tức nhảy tâng tâng trên giường, hưng phấn hết lên. Nhìn chung là được, hẳn vẫn còn nhớ ra mình đang ở trong khách sạn, không phải nơi thích hợp để mình thích hô to thì hô, tuy rằng hét to 1 cái, nhưng lại trấn áp mình xuống, không tiếp tục hét lên nữa.

- À, nếu có thể ảnh hưởng đến suy nghĩ người khác thế thì càng tốt.

Trương Anh Duệ chắc lưỡi, có chút không hài lòng lắc đầu, lộ ra bộ dạng tham lam.

Bạn đang đọc truyện *Quyền Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 159: Thay Đổi Sau Khi Năng Lực Tăng Thêm

Thế nhưng nghĩ chỉ là nghĩ mà thôi, Trương Anh Duệ cũng biết chuyện này là không thể: Ảnh hưởng đến suy nghĩ người khác ư? Ha! Suy nghĩ không tôi, thế nhưng nếu như thật sự có năng lực đột biến như vậy, người nào đó thậm chí có thể trực ảnh hưởng tới suy nghĩ của lãnh đạo, để cho mình làm 1 bí thư tỉnh, làm gì có chuyện dễ dàng thế chứ?

Thế nhưng... không đúng!

Trong lòng suy xét 1 chút khiến cho Trương Anh Duệ ngây ngẩn cả người:

- Thật là có thể ảnh hưởng đến suy nghĩ người khác.

Đúng vậy, vào thời điểm Trương Anh Duệ nghĩ đến điều này cũng giống như lúc bạn uống nước theo bản năng cảm lên 1 cốc nước, trực giác của Trương Anh Duệ nói cho cậu biết mình thực sự có thể hơi ảnh hưởng đến suy nghĩ của người khác với mình, thậm chí không chỉ như vậy, ngoài ảnh hưởng người ra, còn có thể ảnh hưởng đến động vật nữa!

Năng lực ảnh hưởng này kỳ thực rất mơ hồ, chỉ là ảnh hưởng đến suy nghĩ của đối phương với bạn mà thôi, đối với suy nghĩ của bạn là tốt hay là xấu.

Thế nhưng chính là đã đủ để cho Trương Anh Duệ sợ hãi tát vào mồm, hầy, sao lại có chuyện này chứ?

Tuy rằng không có thực tế chứng minh, nhưng đến tên gốc cũng biết năng lực này biến đổi thế nào: 1 vị lãnh đạo đã lâu đã để ý đến bạn, vẫn luôn có thái độ tốt với bạn, vào lúc quan trọng chẳng hề không giúp bạn hay sao? Chắc chắn là sẽ giúp, sẽ đẩy lùi bạn hay sao? Chắc chắn là không.

Chắc chắn... Trương Anh Duệ tham lam rung đùi đắc ý:

Đáng tiếc, chỉ là ảnh hưởng có hạn, nếu uy lực mà đủ lớn thì trực tiếp khiến cho bí thư tỉnh ủy giải quyết luôn bí thư thành phố cho mình, còn về ai bị ảnh hưởng, mọi người bị ảnh hưởng 1 chút, thế cũng thoải mái rồi... thế nhưng..., nếu thực sự có thể ảnh hưởng đến suy nghĩ người khác, thế thì không tránh khỏi quá đáng. Mấy thứ này đều tự dung xuất hiện trong đầu Trương Anh Duệ, còn về vì sao xuất hiện, Trương Anh Duệ cũng không hiểu được, nếu nhất định chọn 1 ví dụ, thế thì phải là... Bạn biết đi thế nhưng vì sao bạn biết đi, đoán là người hiểu được điều này cũng không có mấy người.

Thế nhưng có 1 vấn đề, bây giờ Trương Anh Duệ cần phải hiểu được:

Không sai, lần này năng lực tăng thêm, là 1 chuyện đáng ăn mừng, nói không chừng sau khi tăng thêm lần này còn có nhiều chuyện tốt khác đang chờ mình, thế nhưng vấn đề là... rốt cuộc thì mình tăng thêm thế nào? Vì sao mà lại tăng thêm? Trương Anh Duệ rất rõ, làm rõ điều này mới là điều quan

trọng, biết được vì sao mình lại tăng thêm, tăng thêm thế nào mới có thể làm tốc độ tăng thêm nhanh nhất? Ai mà chê mình có nhiều năng lực chứ?

Mất gần 1 giờ, chết vô số tế bào não để nghĩ mà chẳng ra kết quả gì, Trương Anh Duệ chỉ còn cách bắt đầu đi nghĩ đến 1 điểm:

- Hay là, mình nghĩ trước khi 2 lần tăng thêm này xảy ra chuyện gì? Hoặc là lúc đó mình đang làm gì?

Đây cũng là ý kiến không tồi, lần tăng thêm này, không thể tự nhiên mà tăng thêm được? Cái gì cũng phải có lý do của nó, chỉ có thể nói mình không nắm được điểm then chốt, chưa không phải là nó bí hiểm gì.

Lần đầu tiên khả năng tăng thêm... Trương Anh Duệ bắt đầu động não:

- Lúc ấy trường trần mình đang ở...

- A

Trương Anh Duệ bỗng nhiên sững sốt, cả người lập tức giật mình:

- Sao tình huống này cũng giống như lần thứ 2 năng lực tăng thêm vậy, lúc tăng thêm lần thứ 2 không phải là giúp vợ con của người thợ điện đen đuôi đó làm thủ tục bồi thường hay sao? Chẳng lẽ...

Nghĩ đến mình tích cực chạy tới chạy lui giúp vợ con thợ điện, Trương Anh Duệ không khỏi mạnh dạn phỏng đoán:

- Hình như năng lực thay đổi là vì mình làm chuyện tốt à? Ủ ừ, cũng có thể nói để năng lực tăng thêm, thì mình cần phải làm việc tốt.

Thế thì đúng là... như vậy mà nói, Trương Anh Duệ dở khóc dở cười phát hiện, nếu nhất định tìm nguyên nhân để năng lực tăng thêm hình như nguyên nhân này là thích hợp nhất.

Nói như vậy, làm chuyện tốt hình như giống như nhiệm vụ đánh boss, đánh được 1 con boss thì có được 1 số điểm kinh nghiệm, đến thời điểm tích góp đủ điểm kinh nghiệm thì tăng thêm? Hoặc là nói giống như tập võ, làm việc tốt giống như tập võ thường ngày khổ luyện, sau khi tích nước chảy thành sông thì tự nhiên sẽ tăng thêm 1 bậc.

Cái này nghe hình như là rất vớ vẩn, khả năng kỳ lạ cái thứ này không phải thế chứ? Có thể ngoài lời giải thích vớ vẩn này, Trương Anh Duệ không còn lý do nào khác để giải thích hiện tượng xảy ra với mình... hoặc là tương lai khả năng kỳ lạ của mình không ngừng tăng thêm, nói không chừng mình có thể biết được nhiều điều hơn nữa.

Haiz, chẳng phải nói là... sau này mình sẽ làm quan tốt à? Mình không có duyên làm quan lại tham ô bóc lột à? Ý thực được điều này, Trương Anh Duệ dở khóc dở cười, không phải bây giờ có 1 cách nói thế này:

- 1 vị quan không muốn làm quan tham thì không phải là quan tốt.

Đang lúc Trương Anh Duệ miên man suy nghĩ, có người gõ cửa, nhỏ giọng nói:

- Anh Trương, anh ngủ chưa?

- Chưa, Ngưng Mặc à?

Giọng nói này thì biết luôn là ai, Trương Anh Duệ trả lời, thật là có chút kỳ quái, nha đầu đó tìm đến mình... chắc là... có chuyện.

- Vâng, là em, anh Trương em có thể vào không, muốn nói chuyện với anh 1 chút.

Tiểu nha đầu đẩy 2 cánh cửa, nhưng không mở được... cửa khi nãy đã bị Trương Anh Duệ khóa trong rồi, tiểu nha đầu lúc này ở ngoài có chút luống cuống.

Chuyện này... có chút không đúng.

Trương Anh Duệ đang định đi mở cửa, bỗng nhiên phản ứng lại:

Bất kể nói thế nào bây giờ cũng hơn 10 giờ rồi, cô bé này muộn thế này còn chạy qua phòng mình... nó định làm cái gì đây?

Đúng thế, người ở khách sạn đều biết nửa đêm có người gõ cửa phòng thực sự là chuyện không bình thường, khách sạn cũng cung cấp 1 vài “dịch vụ con người”, thế nhưng nửa đêm có con gái nhà lành đến gõ cửa, trong lòng bạn nhất định cũng tự nói thầm:

đây là, đây là chuyện gì thế? Trong lúc này còn chưa biết, trong lòng Trương Anh Duệ có chút thấp thòm, chưa mở cửa cho cô bé:

- Ngưng Mặc à, muộn thế này em còn chưa ngủ à?

- Muộn à? Bình thường lúc này bọn em mới đến giờ tự học, em còn chưa về nhà ấy.

Trương Anh Duệ không mở cửa, tiểu nha đầu có thể có chút không vui:

- Anh Trương mở cửa đi, nói chút chuyện với anh, nói xong em về ngay.

- Là như vậy à?

Trương Anh Duệ lắc đầu, nếu tiểu nha đầu đã nói như vậy thế thì mở cửa ra, dựa vào năng lực mình, Trương Anh Duệ cũng không sợ tiểu nha đầu dám làm gì mình, người dám làm trò mèo với ông thì ông cũng có thể đuổi luôn ra ngoài đấy.

Bạn đang đọc truyện *Quyền Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 160: Thiếu Nữ Ái Mộ Mà Đến

Lý Ngưng Mặc đi vào, nhìn thấy ở trên giường có 1 cái máy tính bảng, quần áo Trương Anh Duệ đã mặc tươm tất, trong lúc này không biết nên vui vẻ hay thất vọng... hiển nhiên trước khi mình đi vào, Trương Anh Duệ hẳn là đang ôm cái máy tính bảng đó chơi.

- Ngưng Mặc, chuyện gì thế?

Trương Anh Duệ không mời Lý Ngưng Mặc ngồi xuống, ngẩng đầu lên hỏi. Lý Ngưng Mặc hóa ra còn chưa quyết định, nghe thấy Trương Anh Duệ nói như vậy, cắn răng do dự:

- Chuyện đã đến nước này rồi, còn do dự cái gì?

Tiểu nha đầu lập tức cười ha ha:

- Ha ha... chỉ là thói quen ngủ muộn, khi này mẹ em bảo đi ngủ, nhưng em không ngủ được, muốn tìm người nói chuyện thôi.

- Hóa ra là chuyện như vậy.

Trương Anh Duệ lập tức thở dài nhẹ nhõm, trong lòng cũng không đề phòng gì, cười cười gật đầu:

- Không phải thế chứ, hồi anh học trung học, mùa hè học muộn nhất đến 10h15, bọn em bây giờ sợ hơn bọn anh nhiều rồi.

- Muộn như vậy à?

Tiểu nha đầu che miệng vào thốt 1 tiếng kinh hãi:

- Bọn em bây giờ học đến 9h30, bọn em đã thấy là đủ muộn lắm rồi.

9h30 và 10h15 thì kém bao nhiêu chứ? Trương Anh Duệ không khỏi bĩu môi:

Chỉ bằng thời gian 1 tiết thôi, nhưng nghĩ nghĩ, bây giờ nước mình không phải bảo giảm học phụ đạo cho học sinh hay sao, kêu gọi 10 năm rồi, mà thành ra thế này...

Cũng coi như là Trung Quốc đặc sắc rồi, nói rồi thở dài, đồng tình cùng Lý Ngưng Mặc, rồi tiện thể an ủi 1 câu:

- Đợi 2 năm nữa, đợi em lên đại học thì tha hồ.

Tiểu nha đầu có chút bất đắc dĩ thở dài:

- Không phải đâu... còn 1 năm nữa thôi!

- Còn 1 năm nữa?

Trương Anh Duệ sững sốt 1 chút, con bé này đã học 12 rồi à?

Nghĩ đến nguyên nhân tối nay mình đến, Lý Ngưng Mặc do dự 1 chút, rốt cục cũng không đủ dũng khí hỏi:

- Anh Trương, anh... có quen biết với những đại ca giang hồ ở đây không?

Hà? Không phải chứ?

Trương Anh Duệ nhíu mày:

- Anh thấy tên tiểu tử đó ngày mai đến trường không dám tìm em gây chuyện nữa đâu.

Đúng vậy, con trai cục trưởng cục lâm nghiệp quận, ở trên cái đất quận này mà nói, cũng coi như là to lắm rồi. Đối với Trương Anh Duệ mà nói, haiz, 1, 2 tên con trai của cục trưởng này nọ dám ép bạn gái cùng học yêu đương, có phải là cha nó chết rồi không!

Đúng vậy, theo như Trương Anh Duệ thấy, chuyện này không hiểm thấy, thế nhưng nếu trước đó mình không nhúng tay vào thì bọn họ chớ đánh chết mèo hay là chó đánh chết chó cũng chẳng có liên quan gì đến mình hết. Thế nhưng bây giờ mình đã nhúng tay vào chuyện này rồi, nếu như người vẫn không biết điều... nói không chừng thì phải dạy cho người 1 bài học.

Lý Ngưng Mặc gật gù đầu, lại lắc đầu, đầy sắp cúi xuống tới ngực rồi:

- Thế nhưng em vẫn hơi sợ... anh Trương, hay là em làm bạn gái anh được không?

Như thế ở trường em mới không sợ bị ai bắt nạt nữa. Nói xong câu đó, Lý Ngưng Mặc cảm thấy tim mình như nhảy ra khỏi lồng ngực: thật là xấu hổ chết đi được, mình lại chủ động làm bạn gái người ta.

- Không phải chứ? Anh đã trả lời rồi còn gì.

Trương Anh Duệ có chút kỳ quái:

- Vấn đề này, lúc trước không phải đã hỏi anh rồi sao?

Nghe Trương Anh Duệ nói như vậy, Lý Ngưng Mặc hốt hoảng ngay cả tay chân mình cũng không biết để ở chỗ nào, giọng nhỏ như muỗi bay, cả khuôn mặt đỏ bừng bừng:

- Không phải... cái đó... em nói là...

Nói đến đây, tiểu nha đầu không biết lấy dũng khí từ đâu, ngẩng đầu lên nhìn thẳng mắt Trương Anh Duệ:

- Em nói là, em có thể làm bạn gái chính thức của anh được không?

Trương Anh Duệ cảm thấy quái hàm mình như rơi xuống mặt đất, ánh mắt nhìn vòng vòng, không dám tin Lý Ngưng Mặc.

- Không phải mình không biết, thế giới này đổi thay như chong chóng, trẻ con bây giờ đũa nào cũng mạnh mẽ như thế này à?

Sừng sốt 1 lúc lâu, Trương Anh Duệ mới đem cảm mình về chỗ cũ được, lắp bắp hỏi:

- Cái này... Ngưng Mặc, em có biết em đang nói cái gì không?

Không phải là khi này em vừa uống trộm rượu của bố chứ. Mình thân làm nhân viên công vụ nhà nước, tìm 1 học sinh cấp ba làm bạn gái, hơn nữa còn là bị tiểu nha đầu đó theo đuổi nữa? Cái này từ trước đến nay chưa từng xuất hiện trong đầu mình, không ngừng đánh mạnh vào suy nghĩ Trương Anh Duệ:

- Haiz thế này là thế nào?

Lời nói ra, Lý Ngưng Mặc rất thần nhiên, nghe Trương Anh Duệ hỏi như vậy, tiểu nha đầu dũng cảm... đương nhiên cũng có thể nói là làm ra vẻ dũng cảm nhìn thẳng vào mắt Trương Anh Duệ:

- Em biết em đang nói gì, hơn nữa... hơn nữa... em không phải đùa đâu, những chuyện bạn gái có thể làm, em cũng có thể làm.

Trương Anh Duệ cảm thấy quái hàm mình lần nữa lại rớt trên mặt đất.

Mình... cô bé này đang ám chỉ...!

Ám chỉ chỉ cần mình đồng ý làm bạn gái cô bé, mình có thể được hưởng đãi ngộ như một thanh niên chưa kết hôn. Mặc kệ tiểu nha đầu này thoải mái cỡ nào, đến lúc này, tiểu nha đầu vẫn thẹn thùng, không khỏi cúi đầu, tiếp tục nói:

- Thế nhưng... thế nhưng bình thường em đi học, thời gian còn lại không nhiều lắm, hơn nữa... em còn định thi đại học nữa, cho nên... cho nên... thời gian để làm những chuyện này không nhiều lắm.

Thế nhưng Trương Anh Duệ vẫn chưa hiểu 1 điều, đây là vì cái gì? Chủ động tìm đến phòng để làm bạn gái mình? ... con bé này rốt cục là nghĩ cái gì?

- Bởi vì anh rất uy phong.

Tiểu nha đầu thật thà nói, ánh mắt nhìn Trương Anh Duệ có chút sùng bái:

- Hơn nữa anh lợi hại như vậy, ông chủ Tào đại ca giang hồ còn khách khí với anh như vậy. ... Mấy người bạn của em, bọn họ đều có bạn trai rồi, thế nhưng bạn trai chúng nó đều là mấy tên ngốc trong trường mà thôi, thế mà bình thường chúng nó vẫn coi thường em

Nói đến đây, mặt tiểu nha đầu nhìn khinh bỉ 1 cái:

- Nếu anh có thể làm bạn trai em, xem bọn nó còn nói như thế nữa không! Hừ!

Từ "hừ" cuối cùng ngữ khí hơi ngang, bộ dạng đặc y giống y như bộ dạng của 1 con gà mái kiêu ngạo.

Trương Anh Duệ cuối cùng cũng hiểu trong đầu tiểu nha đầu nghĩ gì:

- Hóa ra là mấy cô bé so sánh với nhau xem bạn trai ai oách hơn. Trương Anh Duệ bỗng nhiên nhớ tới 1 tin:

Mỗi 1 nữ sinh trung học để mà tham gia vào đội ngũ dân chơi, tiêu tiền thì tìm bạn trai làm ví của mình. ... nguyên nhân rất đơn giản, nữ sinh dân chơi bây giờ, gái nhà lành không có tư cách làm dân chơi, chỉ có bị bạn trai làm gì rồi mới được coi là dân chơi, con nha đầu này cương quyết muốn tham gia vào đội ngũ dân chơi thế này, thế thì có nghĩa là tìm bạn trai để làm ví à?

Bạn đang đọc truyện *Quyền Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 161: Thanh Niên Chưa Kết Hôn Hưởng Đãi Ngộ Như Đã Kết Hôn

Nói ra, thanh niên ở những năm 90 hoàn toàn không hiểu nổi những chuyện này, đến bây giờ chuyện này không lạ gì nữa, nói ra bây giờ đã đến thế kỷ 21 rồi, trẻ con bây giờ không còn cái gọi là tư tưởng như những người trước đó nữa, tư tưởng rất thoải mái, đối với vấn đề mơ hồ 1 chút đều không để ý, nếu có thể dùng thứ mơ hồ đó đổi lấy vật chất thì thật là chuyện có lợi quá. ... đàn ông các người muốn đổi thì đổi thôi.

Thế nhưng như vậy, ấn tượng Trương Anh Duệ đối với Lý Ngưng Mặc càng tệ hơn, 1 tên tiểu nha đầu không biết trời cao đất dày là gì. ... chắc chắn, quý mà biết được cô bé đó đến lúc nào gây ra phiền toái chứ? Nói khó nghe 1 chút, ai mà biết được cái mũ của mình có bị bay đi như đám mây xanh trên trời đó hay không?

Đối với những cô nàng hám của này, nói ra, Trương Anh Duệ vẫn nên tránh xa thì hơn. ... ngoài mấy tên lưu manh muốn kiếm chút ít ra sợ là không có ai có hứng thú với cái bọn hám lợi đó.

Như vậy, ấn tượng của Trương Anh Duệ với Lý Ngưng Mặc đã không còn:

Sao trước đó không nhận ra cô bé này là loại người như thế. ... đúng là.

- Cái này...

Trương Anh Duệ trầm ngâm 1 chút, cuối cùng cũng chậm rãi lắc đầu cự tuyệt:

- Ngưng Mặc, bỏ đi, anh cảm thấy chúng ta không hợp đâu.

- Hà?

Nghe thấy Trương Anh Duệ trả lời như vậy, Lý Ngưng Mặc trong lòng vốn còn đang ôm hy vọng, khuôn mặt đỏ bừng bỗng trắng bệch, cắn chặt môi:

- Tại sao?

Bỏ đi, Trương Anh Duệ nghĩ, đây đưa với con nha đầu này thà rằng nói rõ ý mình ra, giải quyết dứt khoát càng tốt:

- Ủ, nói thế nào nhỉ. ... anh đối với những cô gái dân chơi này chẳng có thiện cảm mấy, có lúc, đây đưa với bọn em có thể khiến anh gặp bao nhiêu là rắc rối, nói thế này, em hiểu chưa?

Đương nhiên, đây cũng không phải là nguyên nhân chính, mà nguyên nhân là... cô à, cũng không biết cô qua tay biết bao nhiêu người rồi, nói thế nào anh đây cũng là quan chức nhà nước, mặc dù không tìm được gái còn trinh nhưng không đến mức không tìm được gái nhà lành, việc gì phải tìm người như cô.

Đương nhiên, nếu cô vẫn còn là 1 trinh nữ, thì đã không có kiểu quan hệ này với mấy người đàn ông.

Nghe Trương Anh Duệ nói vậy, tiểu nha đầu lập tức cảm thấy mình thật oan ức, khóc thút thít nghẹn lời:

- Thế nhưng... thế nhưng người ta không phải là gái dân chơi, anh dựa vào cái gì...

- Không phải là gái dân chơi à?

Trương Anh Duệ lập tức sững sốt, nhin không được thốt ra 1 câu không mấy lịch sự:

- Không phải là gái dân chơi, thế mà em có thể làm chuyện thế này à?

Tiểu nha đầu trừng mắt nhìn, có chút mơ màng:

- Cái này... chuyện này xấu xa lắm à?

Không khỏi mím miệng lại, 1 bộ dạng bất mãn:

- Trường chúng em làm gì có nữ sinh dân chơi đâu, đầy đều là đám nữ sinh lưu manh, chẳng lên lớp bao giờ, theo mấy tên côn đồ lưu manh làm loạn... em thật không phải là dân chơi.

Hóa ra, trong mắt con nha đầu này, cái gọi là dân chơi thì giống như cô bé hình dung mới đúng.

Bỏ đi, tôi lười nói với côlawns, Trương Anh Duệ còn định nói cái gì nhưng lại lười nói ra, nói chuyện với đám trẻ con nói, không phục không được, bây giờ đúng là thế hệ khác nhau, hay là thử xâm nhập vào đầu cô ta xem, xem trong lòng cô bé đang nghĩ gì, thì mới mau đuổi cô bé mau ra được.

Thế nhưng vừa xem, Trương Anh Duệ không khỏi ngẩn người, cậu lắc lắc đầu, hóa ra... mình hiểu lầm con bé này? Cái con bé này nghĩ thật chẳng giống như mình nghĩ.

Haiz! Cái này là chuyện gì chứ? Sau khi hiểu chuyện, trong lòng Trương Anh Duệ dờ khóc dờ cười:

- Hóa ra thành tích học tập con bé này cũng không tồi, lần này muốn làm bạn gái mình là muốn không bị bọn chúng quấy rầy chuyện học tập... lớp 12 rồi, đến giai đoạn này, nếu bị ảnh hưởng bởi bên ngoài, thì kỳ thi năm tới bị ảnh hưởng không nhỏ đâu.

Nói cũng thật trùng hợp, nếu không phải lúc này đọc những điều này trong lòng cô bé, Trương Anh Duệ đúng thật là không biết được, như vậy, thái độ của mình khi này với Lý Ngưng Mặc, trong lòng Trương Anh Duệ cảm thấy có chút áy náy, đợi đến lúc Trương Anh Duệ ngẩng mặt nhìn Lý Ngưng Mặc, tiểu nha đầu vẫn còn khóc thút thít, lúc này, trong lòng cậu càng thêm áy náy, thế nhưng cậu rất nhanh chóng tìm lý do đúng lý hợp tình... cô bé này, cô định dùng anh Trương làm bình chầy để kiêu ngạo thì không vấn đề gì, thế nhưng cô bé định giả làm dân chơi à?

- Đừng khóc đừng khóc.

Trương Anh Duệ ngượng ngùng khoát tay:

- Thôi, chịu em rồi đây, không đồng ý với em chắc là không được rồi.

- Cái này... là thế nào?

Không phải vừa rồi còn nói là không đồng ý hay sao, làm mình xấu hổ quá chừng, thế mà sao lại đồng ý thế này? Nghe thấy Trương Anh Duệ nói thế, Lý Ngưng Mặc vội vàng lau nước mắt ngẩng lên nhìn Trương Anh Duệ, đang nghĩ không biết có phải Trương Anh Duệ định lấy mình ra làm trò đùa hay không. Hóa ra là vì mình phán đoán chủ quan, Trương Anh Duệ không khỏi có chút xấu hổ, vội tìm lý do che chắn, chặc lưỡi:

- À, lúc đi ăn cơm em có nói với anh thi tháng này, em không nằm trong top 5 của lớp, anh cảm thấy nếu em có thể lọt trong top 5 của lớp chắc là không liên quan gì đến bọn ăn chơi lắm, khi này anh quên mất điều này.

Lý Ngưng Mặc trừng mắt nhìn Trương Anh Duệ, quên luôn hết những lời Trương Anh Duệ nói trước đó, rồi tự nghĩ:

- Cái này... lúc trên đường đi mình có nói à?

Thế nhưng nếu như không nói làm sao mà anh ấy biết được. Suy nghĩ hồi lâu, tiểu nha đầu sống chết cũng không nghĩ ra rốt cuộc trên đường mình có nói chuyện học tập hay không, cuối cùng cũng kệ khúc mắc trong đầu gật gật đầu, tiểu nha đầu còn định đùa thêm 1 chút nữa, thế nhưng sau khi biết năng lực của Trương Anh Duệ thì trong lòng vô cùng kính sợ vì “đại ca của đại ca giang hồ” này, nên lúc này cũng không dám đùa nữa.

Trương Anh Duệ cũng cảm thấy ngượng ngùng, nói không chừng phải bồi thường tiểu nha đầu này cũng nên, nghĩ 1 chút tiện tay cầm lấy cái ipad 2 trên

giường:

- Nếu bây giờ đã là bạn gái của anh rồi thì đây là quà gặp mặt này... cái này em cầm lấy đi.

Nói là bạn gái, nhưng theo như Trương Anh Duệ thấy cũng chỉ giống như 1 đứa em gái mà thôi, sau này chắc gì đã có nhiều cơ hội gặp mặt, còn về cái ipad2 này, đối với Trương Anh Duệ cũng chẳng là cái gì cả, đây là tuần trước trong cuộc họp đảng ủy, 9 vị thành viên đảng ủy gọi là “quà kỷ niệm”.

Bạn đang đọc truyện *Quyền Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 162: Người Yêu Lý Tưởng

- Ipad 2 à?

Nhìn thấy “quà gặp mặt” của Trương Anh Duệ tặng mình, mặt Lý Ngưng Mặc sáng lên, thận trọng giờ tay ra rồi lại rút tay về:

- Cái này... em nhận có được không?

Rõ ràng là rất thích, thế nhưng vẫn nhần nhịn, cũng coi như là không tòi, con bé này cũng có chút ý tứ, không uống công mình không nhìn nhầm người, nên ấn tượng của mình với Lý Ngưng Mặc lại quay về như lúc mới gặp mặt. Từ 1 góc độ nào đó mà nói, trong lòng cậu cũng cảm thấy vui... cười nói:

- Bây giờ em đã là bạn gái anh rồi, tặng đồ cho em em còn không nhận sao... ừ, cấp dữ liệu và sạc cũng ở đây cả, lát nữa em lấy cho.

Lý Ngưng Mặc do dự 1 chút, thế nhưng thứ này đúng là mình rất thích, nên nhận cái máy tính bảng này, mặt giãn ra cười ngượng:

- Thế thì em nhận.

Nhận quà gặp mặt bạn trai mình tặng, tiểu nha đầu cũng hơi tự nhiên, cũng hơi xúc động nhìn Trương Anh Duệ nói:

- Anh không biết, bọn con gái trường em, vì cái ipad này mà ra ngoài bán cả thân mình. Ipad2?

- Bán mình?

Trương Anh Duệ sững sốt 1 chút, thiếu chút nữa cắn lưỡi mình, dờ khóc dờ cười lắc đầu:

- Anh nói này, các em bây giờ còn trẻ con, có thể không mạnh mẽ thế có được không, nói cho anh biết, là thế nào?

Trương phó trưởng trấn cũng thích buồn chuyện à.?

- Cũng không phải là em!

Lý Ngưng Mặc cắn răng cắn hận, rồi cười, từ từ kể chuyện này. Tình tiết rất cũ xưa, đơn giản là trong trường có nữ sinh rất mê hư vinh, bạn ngồi cùng bàn với cô ta có tiền mua 1 cái ipad, mang ra khoe, rồi cô nàng đó bị kích thích:

- Không được, mình cũng phải mua 1 cái, nếu không thật mất mặt trước mặt bạn học. Người bạn đó điều kiện gia đình cũng khá giả, nhà ở quận có 1 cửa hàng, 1 năm có thể thu nhập 20, 30 vạn, thế nhưng nói thế nào 1 cái ipad giả cũng hơn 3000 đồng, nhà cô gái không thiếu tiền là chuyện đúng, thế nhưng cô bé vẫn còn là học sinh, bình thường cha mẹ mỗi tuần chỉ cho cô 120 tệ tiền tiêu vặt, cho dù có ăn ở nhà, mua quần áo cũng không tốn tiền của mình, 1 tuần 120 tệ tiền tiêu vặt cũng không đủ để cho cô bé tiêu.

-Như vậy giấc mộng ipad cũng hơi xa xôi:

-Đúng thế, đối với gia đình cô bé mà nói, mua 1 cái ipad không phải là vấn đề gì cả. Thế nhưng vấn đề là nghĩ con gái mình vẫn còn đang học trung học, người lớn nhà cô nhất định không mua cho cô thứ này, không phải là tốn tiền mà là lo lắng... cô bé nếu mua cái gì mà ipad apple, suốt ngày chơi cái đó lơ đãng chuyện học tập thì sao. Đối với các bậc phụ huynh vào giai đoạn này mà nói, trời đất lớn cũng không to bằng thành tích học tập của con cái mình, tất cả những thứ gì có thể ảnh hưởng đến thành tích học tập của con cái mình đều được quy vào những thứ bị cấm, cô bé có tiền riêng, tiền tiêu vặt 1 tuần 200 tệ, tiêu đi 100, 1 tháng còn giữ lại 400 tệ, mua 1 cái ipad 2, cũng phải 8 tháng mới được.

Thế nhưng cô bé đó có thể chờ hay sao? Khẳng định là không, nếu như không muốn, trong nhà cũng chắc chắn là không thể giúp gì, chỉ còn cách ra ngoài, cầu bọn ham chơi đó giúp đỡ, điều buồn nhất chính là lúc cô bé đó vào trong khách sạn, thì mới phát hiện ra người đồng ý bỏ tiền ta đó hóa ra lại

là cha mình.

- Anh không biết à, lúc đó cô gái ấy suýt chút nữa thì bị điên.

Lý Ngưng Mặc lắc đầu thờ dãi.

- Nghe nói ngày hôm sau thì nghỉ học, đến bây giờ tâm thần vẫn chưa ổn định lại.

Chuyện này... chắc chắn, Trương Anh Duệ chắc lừa, không biết nói cái gì:

Mặc dù có chút trùng hợp, nhưng không thể trùng hợp thế chứ? Thật đúng ứng với câu nói đó, trên thế giới này trùng hợp thật là ngẫu nhiên. Bây giờ trong tay em có cái này rồi, sau này đừng có mà nghĩ lung tung nữa nha.

Ma xui quỷ khiến thế nào mà miệng Trương Anh Duệ lại thốt ra 1 câu như vậy.

-Anh...

Bạn đang đọc truyện *Quyền Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 163: Người Yêu Lý Tưởng

Tiểu nha đầu có chút phiền não, tức giận trừng mắt nhìn Trương Anh Duệ:

- Em không nông cạn như thế đâu.

- Há? Như em còn không nông cạn à?

Trương Anh Duệ lắc đầu, vẻ mặt không biểu lộ gì. Nói 1 hồi, đã khiến cho khoảng cách hai người gần hơn rất nhiều, Lý Ngưng Mặc rốt cục cũng lấy đủ dũng cảm để nói hỏi Trương Anh Duệ 1 câu mà trước đó cô muốn hỏi nhưng không đủ dũng khí:

- Đúng rồi, anh Trương, anh làm nghề gì thế?

- Anh à? 1 nhân viên công vụ quèn thôi.

Vấn đề này, Trương Anh Duệ cũng không muốn giấu cô bé. Không ngờ Lý Ngưng Mặc nghe cũng có chút kiến thức, nghe Trương Anh Duệ nói như vậy, tò mò nhìn chăm chăm Trương Anh Duệ:

- Nhân viên công vụ quèn mà có thể lái xe nhà nước muộn như vậy mà không cần về được à? Ông xã không phải là lãnh đạo chứ?

- Khụ khụ... mồm miệng em nhanh thật đấy!

Lý Ngưng Mặc nói “ông xã” lập tức nhìn sang Trương Anh Duệ, thế nhưng lúc này, Trương Anh Duệ ít nhiều phạm phải bệnh của đàn ông: thích khoe khoang năng lực của mình trước mặt phụ nữ, gật gật đầu:

- Ủ, thì cũng đại khái là lãnh đạo, 1 tiểu phó khoa thôi.

- Phó khoa à?

Lý Ngưng Mặc đột nhiên kêu lên 1 tiếng sợ hãi.

Trương Anh Duệ không khỏi nhú mày:

- Cái này, không phải ngạc nhiên đến thế đâu.

- Còn không ngạc nhiên à? Phó khoa à.

Lý Ngưng Mặc nhìn Trương Anh Duệ như nhìn người ngoài hành tinh:

- Ông xã, ông xã không biết phó khoa có nghĩa là gì à? Chính là cán bộ cấp cao nhà nước đấy? Ông xã làm ở cục nào thế?

Nếu nói trước đó Lý Ngưng Mặc chưa biết gì nên gọi mình là “ông xã” thế nhưng lúc này biết thân phận của Trương Anh Duệ, tiểu nha đầu cũng hơi động lòng.

- Không ở trong quận đâu.

Trương Anh Duệ nói thành thực:

- Ở dưới huyện thôi, ừ, là 1 phó trưởng trấn chăm lo làm việc.

- Phó trưởng trấn à?

Lý Ngưng Mặc há hốc mồm:

- Phó trưởng trấn trẻ thế này sao?

Mặc dù còn đang học, nhưng Lý Ngưng Mặc cũng biết phó khoa không giống như phó khoa, phó trưởng trấn ở dưới huyện, sức ảnh hưởng lớn thực tế có thể so sánh với những phó khoa của những cục, văn phòng, ủy ban ở trong quận.

Chẳng lẽ mình thực sự câu được con rùa vàng rồi sao? Lý Ngưng Mặc không khỏi nói thầm trong lòng:

Bây giờ xem ra, “ông xã” này đúng là hoàng tử bạch mã tiêu chuẩn rồi. Thế nhưng nghĩ đến tuổi của mình, Lý Ngưng Mặc lập tức có chút ừ ừ:

- Nếu như vậy, mình mới 18 tuổi, ừ... 17 tuổi, so với “ông xã” này của mình, ít nhất phải thấp hơn 7, 8 tuổi, chẳng lẽ bắt người ta chờ mình mãi sao? Mặc dù là cô gái trong lầu son, Lý Ngưng Mặc cũng hiểu được khả năng này ... cũng không lớn lắm.

Bạn đang đọc truyện *Quyền Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 164: Có Người Đâm Sau Lưng

Chuyện Trương phó trưởng trấn oai phong lấy được trợ cấp cho người thợ điện họ Vương kia và tiền bồi thường ngăn ngừa trong vòng 3 ngày từ cục điện lực huyện giống như 1 trận cuồng phong, nhanh chóng lan truyền ra toàn bộ chính phủ quận.

Tất cả mọi người đều bị ấn tượng bởi Trương phó trưởng trấn, những người thuộc bộ ngành cấp dưới vốn không phục Trương phó trưởng trấn, vốn có ý định nổi dậy, trong nháy mắt ý định đều dập tắt hết. Có nhằm không thể, chuyện này, cho dù là Lưu lão đại đích thân ra mặt cũng không thể làm được? Trương Anh Duệ ngơ ra mặt, 3 ngày sau là có thể làm xong.

Điều này có nghĩa là gì? Có nghĩa là Trương phó trưởng trấn chắc chắn có quan hệ không gì có thể so sánh được với đội ngũ trong chính phủ quận, có nghĩa là Trương phó trưởng trấn nếu muốn thu thập mình, hình như không phải là chuyện khó khăn gì.

Đương nhiên, không phải là không có ai tự hỏi trong lòng, vì sao Trương phó trưởng trấn phải làm việc tận tình như vậy? Nếu không phải vợ người thợ điện họ Vương kia không có gì, nói không chừng có người nghi ngờ bà ta đã dùng mỹ nhân kế với Trương phó trưởng trấn... thế nhưng nếu như thế, vẫn có người thắc mắc trong lòng, ai dám đảm bảo Trương Anh Duệ không được ăn miếng nào?

Nhưng mà lời này chỉ dám nghĩ thầm trong lòng mà thôi, nếu mà nói ra thì tuyệt đối là không dám.

Thế nhưng bất kể thế nào, lúc Trương Anh Duệ vào làm việc trong chính phủ huyện, rõ ràng cảm giác được thái độ của người trong đại viện với mình đã thay đổi, nếu trước kia thái độ không đủ cung kính mà hơn nữa còn mang 1 chút bất hòa, thì bây giờ, thái độ bọn họ đối với mình vừa cung kính lại còn mang 1 chút kính sợ... so với cơ cấu chính quyền cấp trên, loại cơ cấu quyền chính phủ căn bản ở trấn này hầu như tất cả ngành trung tâm đều ở trong đại viện, ai mà không biết điểm này chứ? Như vậy, mọi người tôn thờ chỉ có 1 thứ đó là thực lực mạnh.

Thế nhưng vấn đề là, Trương Anh Duệ vốn không vì chuyện này mà vui, mà còn cảm thấy căm tức nung nấu trong lòng, cái đám khốn nạn này, dám chơi ta à?

Lời này nói ra từ hôm qua.

Sở trường sở công thương Liêm Sĩ Sinh sau khi bị Trương Anh Duệ mắng 1 hồi, trong lòng căm tức, cái đó không nhắc nữa, thế là gọi vợ của Vương

Trường Ba người mà khiến mình tai bay vạ gió qua giáo huấn cho 1 trận, Cao Nguyệt Mai dương dương tự đắc nếu từ nay về sau không thay đổi thái độ, không chỉ khấu trừ tiền thưởng, mà dứt khoát hơn, trực tiếp cho bà ta về nhà nghỉ ngơi luôn.

Thế nhưng như vậy, vợ của Vương Trường Ba Cao Nguyệt Mai ỷ vào chồng mình là sở trưởng sở cung cấp điện làm sao chịu được cái tức này, suýt chút nữa khai chiến với Liêm Sĩ Sinh, bà ta chỉ có văn hóa đến trung học, tính tình lại còn bùng bùng như thuốc súng, lần này càng căng thẳng, to giọng đến ngay cả người ngoài sở công thương cũng nghe tiếng:

- Tôi nói Liêm sở trưởng, ông nói thế là có ý gì? Sao tôi lại không có trách nhiệm với công việc chứ? Rốt cuộc sao tôi lại không có trách nhiệm với công việc chứ?

Cuối cùng cô ta còn nhớ Liêm Sĩ Sinh là lãnh đạo mình, không quá đáng quá.. trên thực tế như thế đã là đủ quá đáng lắm rồi.

-À? Còn dám đứng trên đầu tôi nữa à? Liêm Sĩ Sinh lập tức giận lên:

- Nói thế nào tôi cũng là lãnh đạo của bà, bà dám không nể mặt tôi à?

- Sở trưởng Liêm, tôi đâu có cái số thế!

Cao Nguyệt Mai cười lạnh 2 tiếng, cắn bản không để thêm đề ý đến Liêm Sĩ Sinh vừa uy hiếp mình, 2 đầu ngón tay chỉ vào Liêm Sĩ Sinh, nhìn qua mạnh mẽ vô cùng:

- Đừng tưởng chuyện ông và em vợ trộm điện nhà máy tôi không biết nhé, chuyện đó lão Vương nhà tôi lười quản mà thôi, có phải ông thật muốn làm to lên phải không? Cũng được, lát nữa tôi gọi điện cho lão Vương nhà tôi 1 tiếng, nói số điện mà các ông trộm ra, cũng đủ để ông vào trong tù ở mấy năm đấy!

- Bà... bà...

Liêm Sĩ Sinh không ngờ Cao Nguyệt Mai dám vạch mặt mình ngay ở đây, tức giận đến mức tay run run chỉ vào Cao Nguyệt Mai, thế nhưng lúc này, cảm giác nhiều nhất trong lòng Liêm Sĩ Sinh vẫn là sợ hãi, nếu như tên Vương Trường Ba chết tiết nói chuyện này ra, cho dù mình có chuẩn bị trước, ít nhất cũng bị ngồi tù mấy năm. Bất kể là nhà máy nào ăn cắp điện đều là 1 tội rất nghiêm trọng, có nhà máy trộm 400 000 vôn thì bị phạt 11 năm tù, tuy rằng lúc này Liêm Sĩ Sinh bộ dạng nổi giận bùng bùng, nhưng chắc chắn là ngoài mặt trong yếu... hắn rất sợ 2 vợ chồng nhà Cao Nguyệt Mai biểu diễn tiết mục “thuận vợ thuận chồng, tát biển đông cũng cạn”. Nếu nhà máy sản xuất đồ hộp của em vợ mình nếu không có quan hệ với Vương Trường Ba mà dám ăn cắp điện, thật đúng là chết với bên sở cung cấp điện rồi.

Không có cách nào, bị người ta nắm đuôi, thì không thể đứng thẳng lưng được rồi.

- Tôi cái gì tôi?

Cao Nguyệt Mai cười lạnh lùng hai tiếng, cắn bản không nể mặt lãnh đạo mình:

- Tên họ Liêm kia, bà nói cho ông biết, trước kia không điều tra là lão Vương nhà tôi nể mặt ông, mọi người ông tốt tôi tốt, thế nhưng hôm nay ông làm việc không biết trời cao đất dày là gì, bà đây không thêm nể mặt ông nữa, ông làm được gì tôi nào? Ông dám cắt tiền thưởng của tôi thì tôi cũng dám cho ông vào tù ngồi! Để bà xem ông thấy tiền lương tiền thưởng của bà quan trọng hay là tiền đồ của Liêm Sĩ Sinh quan trọng hơn.

Nói đến đây thì đã hoàn toàn lật bài:

- Họ Liêm kia, ông nói đi, chuyện này ông định giải quyết thế nào? Muốn cứng với tôi ư? Thế cũng được, ông đã muốn ăn com tù chưa? Thế thì để tôi cho ông vào ăn!

Nói tới đây, trong lòng Liêm Sĩ Sinh cực kỳ tức giận, cũng không thể nhịn được, Không có cách nào rồi, trời đất rộng lớn cũng không lớn bằng tiền đồ Liêm Sĩ Sinh, 1 nhân viên công vụ cấp cao nhà nước bỗng chốc phải ăn com tù, Liêm Sĩ Sinh từ trước đến nay chưa từng nghĩ đến chuyện này, nếu đã không muốn ăn com tù, thế thì phải thỏa hiệp với Cao Nguyệt Mai mà thôi.

A, nếu có thể như trước đây mọi người đều hiểu nhau thì tốt, trong lòng Liêm Sĩ Sinh bức bối đến chết.

Thế nhưng... đợi đã! 1 ý nghĩ đột nhiên hiện lên trong đầu Liêm Sĩ Sinh: Thỏa hiệp à? Nếu mình có thể thỏa hiệp cùng con búp bê nhỏ Trương Anh Duệ kia, thế thì sao không thể thỏa hiệp với Vương Trường Ba được nhỉ, thậm chí nghĩ đến đây, Liêm Sĩ Sinh còn muốn tiến thêm 1 bước nữa, nếu có thể mượn chuyện này hợp tác với Vương Trường Ba để chơi lại con búp bê nhỏ Trương Anh Duệ đó...

Trong đầu nảy lên ý tưởng này, Liêm Sĩ Sinh tức giận vì bị Cao Nguyệt Mai uy hiếp nhưng vẫn cố gắng nặn ra 1 nụ cười:

- Haha... tiểu Cao à, chuyện này chỉ là hiểu lầm thôi, à, không phải tôi không hài lòng với cô, cái tên trấn trưởng mới đến đó nói với tôi, cô bảo...

Liêm Sĩ Sinh buông tay, về mặt bất đắc dĩ:

- Hắn là lãnh đạo của chúng ta, hắn nói thế, thì tôi phải làm thế nào chứ?

Chương 165: Góp Vốn Xây Nhà

- Cái con búp bê Trương Anh Duệ đó à?

- Cao Nguyệt Mai nhú mày lại, có chút không tin, thế nhưng ngữ khí cũng nhẹ đi nhiều rồi... nếu không bắt buộc cũng không có ai muốn động vào lão già nhà mình đâu. Không phải hấn thì là ai nữa?

Khuôn mặt quay nhìn xung quanh, Liêm Sĩ Sinh nhanh chóng thích ứng với “không khí nói chuyện” bây giờ, không ngờ có thể kéo gần quan hệ với Cao Nguyệt Mai, nhân tiện còn châm ngòi 1 chút:

- Tôi nghe nói... Trương phó trưởng trấn bây giờ rất có thành kiến với lão nhà cô đấy.

Không thể như vậy! Mới nghe đến lời này, Cao Nguyệt Mai vốn trong lòng còn đang tức giận, nhất thời đỏ lên đầu Trương Anh Duệ:

- Cái con búp bê nhỏ Trương Anh Duệ người, nhà họ Vương tôi đặc tội gì với người? Có thành kiến với ông Vương nhà tôi, lúc này lại có thành kiến với tôi, tên khốn này, có phải muốn nhà ép người ta tan cửa nát nhà mới cam tâm hay không?

Trong lúc nào, Cao Nguyệt Mai thậm chí còn không quan tâm đến Liêm Sĩ Sinh mà nghiêng răng kèn kẹt cắn hận Trương Anh Duệ, thậm chí còn giải thích cho Liêm Sĩ Sinh:

- Lãnh đạo bảo ông xử lý người ta, thì ông xử lý thôi.

Rất rõ ràng, Liêm Sĩ Sinh cũng giống như mình, đều đen đuôi bị lãnh đạo bức hại. Biết được điều này, Cao Nguyệt Mai bất giác liệt Liêm Sĩ Sinh vào đội ngũ giống như mình:

- Cái con búp bê này, thật chẳng là cái thá gì.

Cao Nguyệt Mai không ngừng vung tay, nước miếng không ngừng tuôn ra ngoài:

- Lão Vương nhà tôi còn nói, nếu con búp bê này xử lý chuyện thỏa đáng, mọi người nên làm thế nào thì làm thế đấy, thế mà bây giờ...

Nói đến đây, Cao Nguyệt Mai xoay đầu lại:

- Hay là Liêm sở, ông với lão nhà tôi liên thủ cho hấn 1 bài học?

- Liên thủ cho hấn 1 bài học à?

Liêm Sĩ Sinh trở mặt, lập tức động lòng, thế nhưng để ổn thỏa, Liêm Sĩ Sinh cần phải nắm được rõ ràng nội tình bên trong của Vương Trường Ba:

- Tôi nói này tiểu Cao, có phải lão Vương nhà bà, trong tay...Lão Vương Trường Ba có phải trong tay có nhược điểm của cái con búp bê Trương Anh Duệ đó không?

Nếu ở trong cơ quan chính phủ Đảng của cơ quan chính phủ thành phố trực thuộc trung ương trở lên, nếu muốn dạy dỗ ai đó thì phải để cho người đó bị người khác chê cười, chiến thuật chính trị của người còn non kém lắm, mọi người đều là trí thức, ăn cấp sách thì không phải là ăn cấp sách, mà gọi là trộm sách, mọi người đều là người văn minh, nghiên cứu nghệ thuật lời ăn tiếng nói có tốt hay không? Thế nhưng cơ cấu chính phủ cấp 2, nhất là cấp 1 ở huyện, nếu như thô tục 1 chút... ai mà coi trọng người nữa chứ?

- Hừ? Những thứ đó cần thiết sao? Chỉ cần chúng ta hợp sức lại, bàn bạc tốt 1 chút, 1 con tiểu búp bê như hấn, thì làm được gì chứ?

Cao Nguyệt Mai khinh thường nhổ 1 bãi nước bọt ra, căn bản không quan tâm đây là trong phòng làm việc Liêm Sĩ Sinh, đương nhiên, bà ta cũng không phải không có đầu óc.

- Như vậy à?

Liêm Sĩ Sinh có chút chần chừ:

- Thế bên công an thì làm thế nào?

Liên Sĩ Sinh đương nhiên biết, bất kỳ 1 lãnh đạo nào, nếu bị cấp dưới không coi ra gì thì chắc chắn không là gì cả, nếu có thể làm như vậy đương nhiên là tốt nhất, thế nhưng điều Liên Sĩ Sinh do dự chính là, bây giờ phía công an có thể dựa vào tên Trương Anh Duệ đó.

- Sợ bọn họ làm gì?

1 cái đồn công an bé tí tẹo thì tranh giành được cái gì với chúng ta chứ, bọn họ không sợ khiến cho mọi người đều giận à?

Cao Nguyệt Mai rất chi là khinh thường đồn công an:

- Chi cần chúng ta phối hợp tốt, muốn cho con tiểu búp bê đó gặp phiền phức chẳng phải là đơn giản sao?

Hà! Liên Sĩ Sinh vẫn luôn không ngờ tới điểm này lập tức hiểu ý Cao Nguyệt Mai:

- Chi cần chúng ta hợp sức lại, chúng ta tạo ra vấn đề gì đó, đến lúc đó roi cấp trên đánh xuống không phải là đánh vào mông con búp bê đó sao... còn những lãnh đạo bộ ngành khác thì không sao, các bộ ngành thuộc Trương Anh Duệ người làm lãnh đạo, từng bộ một xảy ra vấn đề, rồi cuộc là bọn họ không sao hay là năng lực lãnh đạo của Trương Anh Duệ người không đủ. Nếu như ai mà đen đuôi bị cấp trên biết được người “năng lực lãnh đạo không đủ”, cả đời này người đừng mong thăng tiến nữa? Chi có nằm mơ thôi.

Nếu là như vậy... Liên Sĩ Sinh nghĩ:

- Tiểu Cao à, nhà cô có rượu ngon hay không? Bao lâu không ngồi uống rượu với lão Vương nhà cô rồi nhỉ.

Đây là muốn ngồi với ông xã nhà mình bàn bạc chuyện để gây khó dễ, Cao Nguyệt Mai trên mặt lập tức tươi cười, không ngừng gật đầu:

- Sờ sướng mời ngài đến, nhất định mang loại rượu ngon nhất ra tiếp đón ngài. Đạt được “chiến lược đồng minh” như vậy, cái sự không vui khi này ai còn để trong lòng chứ?

Trương Anh Duệ không biết, ngay tại lúc mình đến huyện giúp người thợ điện họ Vương kia thì 1 đội đồng minh đã được hình thành.

Vừa ngồi xuống trong phòng làm việc, phó chủ nhiệm văn phòng làm việc đảng ủy trấn Lưu Bình về mặt vui mừng, đi nhẹ nhàng vào phòng:

- Trưởng trấn, có chuyên bí thư bảo tôi đến hỏi ngài 1 chút, trên trấn dự định xây 1 ngôi nhà cho mọi người, muốn hỏi ý ngài 1 chút ạ.

- Xây nhà à? Đây là chuyện tốt mà.

Trương Anh Duệ sững sốt, có chút bối rối:

- Mọi người chắc chắn đều rất vui, ừ... trấn chúng ta xây nhà công đi.

Lưu Bình lắc đầu, giải thích cho Trương Anh Duệ:

- Cũng không phải nhà công, là nhà góp vốn, sở tài chính trấn bồi thường 1 khoản, mọi người góp thêm 1 chút, tài sản này là của cá nhân.

- Như vậy à?

Cái này lại biến thành tiền bồi thường trợ cấp nhà ở, nghĩ đến cái này, Trương Anh Duệ nhất thời lấy lại tinh thần, ai mà không thích nhà ở chứ? Kể cả là mình không ở thì cũng có thể cho vay, lập tức gật đầu cười tùm tùm:

- Ý kiến này của bí thư Lưu cũng không tồi đấy, có thể tạo công việc cho mọi người cũng là giúp ích cho mọi người, đúng rồi, định xây nhà ở đâu? Diện tích khoảng bao nhiêu? Nếu là văn phòng mọi người góp vốn, tài sản thuộc về tư nhân, điều kiện sở tài chính trấn cũng khá là dư dả, xây nhà lớn 1 chút, cũng được mà.

- Bí thư lưu tính toán sơ bộ ban đầu, là tìm đất ở trong quận.

Lưu Bình gật đầu cười, có chút không lịch sự cho lắm:

- Thế nhưng chỗ đất tốt 1 chút trong quận lại không vừa tiền, ý bí thư là, quan hệ của ngài ở trong quận rộng, cũng có thể diện lớn, có thể tìm mối quan hệ trong quận giúp mọi người giải quyết, tối thiểu cũng là chỗ mà sinh hoạt thuận tiện 1 chút.

Mẹ kiếp!

Trương Anh Duệ lập tức hiểu được tại sao Lưu Kim Quốc lại bảo Lưu Bình đến hỏi ý kiến mình, hóa ra là tính toán nhỏ nhặt, người không tìm được miếng đất nào thích hợp nên bảo ta tìm giúp người, không ngờ cuối cùng việc tốt là do ông làm, còn vất vả khổ cực thì do mình làm, cuối cùng cũng chẳng được cái gì cả.

Trong lòng Trương Anh Duệ lập tức căm tức:

- Ta nói Luru Kim Quốc, ức hiếp người cũng đừng có ức hiếp thế chứ, thảo nào... ta nhìn người giống như loại người không có tâm vậy.

Bạn đang đọc truyện *Quyền Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 166: Muốn Xây Nhà Trên Trần

Trong lòng Trương Anh Duệ lập tức cảm tức: Ta nói Luru Kim Quốc, ức hiếp người cũng đừng có ức hiếp thế chứ, thảo nào... ta nhìn người giống như loại người không có tâm vậy.

Thế nhưng nói thế nào Luru Kim Quốc cũng đã làm bí thư huyện ủy nhiều năm rồi, chuyện thế này sao có thể chưa nghĩ qua? Câu nói tiếp theo của Luru Bình làm biến mất tức giận trong lòng Trương Anh Duệ:

- Bí thư Luru còn nói, trường trần ngài nếu đã bỏ ra nhiều công sức như vậy, cũng không thể bạc đãi ngài, đợi sau khi xây nhà xong, sẽ có 2 căn là của ngài, còn về tiền thì ngài chỉ cần đóng 1 căn là được rồi.

- Hai căn à?

Mắt Trương Anh Duệ lập tức sáng lên:

Là ý gì? Lần này xây nhà tầng à? 2 căn nhà chỉ cần trả tiền 1 căn, Trương Anh Duệ lập tức vuốt cằm xem xét:

Nếu như vậy, chuyện này cũng không phải không thể giúp... nếu là nhà tầng, thì ít nhất cũng phải 240 đến 250 mét vuông, cũng không dễ xây nhà tầng đâu. Còn về mình sao lại trả tiền có 1 căn mà có được tận 2 căn, đối với Trương Anh Duệ mà nói, đây không phải là vấn đề gì, kể cả là 2 căn đều phải trả tiền thì có làm sao, vấn đề mấu chốt là mình có động đến cả 2 căn đó không, thậm chí mình có đủ tư cách để sở hữu 2 căn nhà đó, mình bỏ ra nhiều công sức như vậy, 2 căn nhà đó có đúng là thỏa đáng.

- Đúng thế.

Luru Bình cười hi hi gật đầu:

- Ý của bí thư Luru mà làm phúc lợi cho mọi người, đơn giản xây cái nhà to 1 chút, mà mọi người cũng muốn bỏ tiền ra, ý của bí thư Luru là, căn phòng của các vị đảng ủy đảng viên là nhà tầng, ngoài ra diện tích khoảng 150 mét vuông, nếu điều kiện cho phép. Có thể có cả thang máy nữa.

Nhà 6 tầng, 1 tầng nhà nhiều nhất là 3 căn, cả tòa nhà có 18 hộ... thế nhưng vấn đề bây giờ là mới có 10 phòng còn trống.

Luru Bình hình như biết trong lòng Trương Anh Duệ đang nghĩ cái gì, nên giải thích thêm cho Trương Anh Duệ 1 chút:

- Ý của bí thư Luru là, xây tầng của căn nhà này, 6 tầng căn là đủ rồi, thế nhưng chuyện như vậy, lãnh đạo quận chắc cũng phải xem xét 1 chút.

Hiểu rồi, có 9 vị thành viên đảng ủy, mình được phân 2 căn cũng được, thế nhưng sao giữ lại mấy căn để “khởi động” cho mấy vị lãnh đạo trên quận làm gì? Còn mấy căn còn thừa lại, bí thư đảng ủy trấn và tổng trưởng trấn toàn quyền sở hữu phải không? Nếu không mọi người sao phải nhúng tay vào hết làm gì? Mình có 2 căn thế chẳng phải là nổi bật lắm sao.

Đương nhiên, mình tốn nhiều công sức như vậy, đòi lấy 1 căn nhà thế này, chắc chắn là không có lời, nhưng cái này... hoàn toàn có thể dựa vào bí thư Luru dò xét 1 chút.

Thế nhưng bây giờ, chuyện này Trương Anh Duệ chắc chắn không thể vỗ ngực đảm bảo với bí thư Luru, nói chuyện này ông giao cho tôi, chắc chắn là không vấn đề gì, kể cả là tôi có mối quan hệ, thế nhưng cũng phải là để mọi người biết là tôi đã tốn nhiều công sức thế nào chứ.

Nghĩ như vậy, Trương Anh Duệ chặc lưỡi, vẻ mặt khó xử:

- Cái này... chủ nhiệm Luru, tôi cũng không giấu ông, bên cục tài nguyên quốc gia tôi cũng không có quan hệ mấy, chuyện này tôi hỏi giúp không vấn đề gì, thế nhưng không dám đảm bảo kết quả.

- Được, ông đồng ý hỏi giúp tôi là được rồi, Luru Bình biết, để Trương Anh Duệ tốn nhiều công sức như vậy nhưng chỉ đòi lấy 1 căn nhà, điều này không tránh khỏi bất nạt người ta quá. Đến lúc đó Trương phó trưởng trấn muốn cò kè thêm với bí thư Luru, lúc này gật đầu, bộ dạng như trút được gánh nặng:

- Chuyện này trưởng trấn vất vả như vậy... tôi sẽ báo tin tốt này với bí thư, đúng rồi.

Lưu Bình khẽ dặn dò Trương Anh Duệ 1 câu:

- Chuyện này bây giờ vẫn là 1 ý tưởng trong đầu bí thư , chuyện này...
- Tôi biết rồi.

Trương Anh Duệ tủm tỉm cười:

- Phải giữ bí mật nếu không sẽ kích động đến công việc mọi người.

Biết được tin này, mọi người đến lúc đó nhất định sẽ loạn lên, đến lúc đó mấy vị thành viên đảng ủy sẽ gặp phiền phức lớn. Để tránh công tác “bị động”, công tác bảo mật là rất cần thiết. Nói xong chuyện này, Trương Anh Duệ cười đùa với Lưu Bình 1 câu:

- Đúng rồi chủ nhiệm Lưu, tôi hỏi 1 chút, ông có quan hệ gì với bí thư Lưu không, cùng họ Lưu cả, trùng hợp quá đi.

Vấn đề này Trương Anh Duệ thắc mắc trong lòng đã lâu, nhưng chưa hỏi bao giờ thôi, lúc này hỏi vấn đề này, tuy rằng không tránh khỏi tỏ ý lãnh đạo nghi ngờ, nhưng trái lại, xem ra cũng có ý lãnh đạo tỏ ý thiện chí.

- Cái này.

Lưu Bình do dự 1 chút:

- Thật đúng là không có quan hệ gì cả, thế nhưng nói có quan hệ thì đúng là có 1 chút.

Còn về có quan hệ gì, Lưu Bình nhất định không chọn nói, cái này là đương nhiên, nói cho người ta như thế là đã đủ mất mặt lắm rồi, người còn mong chờ người ta nói là quan hệ gì với bí thư Lưu nữa à?

Tôi nói này, không có chút quan hệ gì, 2 người đều họ Lưu, người Lưu Bình hay là tâm phúc của hần Lưu Kim Quốc, trong lòng Trương Anh Duệ cũng có chút nghi ngờ, thế nhưng... xây nhà? Trương Anh Duệ đột nhiên phản ứng lại:

- Xây nhà không vấn đề gì.

À hình như bạn mình cũng có người làm công ty kiến trúc phải không? Chuyện này chẳng nhẽ lại để người ngoài làm. Chờ Lưu Bình ra ngoài, Trương Anh Duệ gọi điện thoại cho Vương Mạnh:

- Tôi nói Vương Mạnh này, công ty kiến trúc của cậu gần đây làm ăn thế nào?
- Còn thế nào nữa?

Mới nhắc đến công ty kiến trúc, Vương Mạnh nhất thời đã cảm thấy buồn:

- Anh Trương không biết đấy, bây giờ công ty kiến trúc làm ăn càng ngày càng khó, chỗ đất làm ăn của bọn em đã hoàn thành rồi, Bây giờ thì đang không có gì làm ăn đây.

Trước kia vào thời kỳ Hồ Đại Hồ, dựa vào anh Hồ cầm đầu, công trường kiến trúc nào dám không để cho công ty kiến trúc làm chứ? Không nói cái khác, bảo đảm không có 1 công nhân nào dám bỏ công trường, ngày trước không sợ ai làm loạn, công ty kiến trúc lớn như vậy từ trước đến nay không hết việc, thế nhưng sau khi anh Hồ “chạy trốn”, mấy người Mạnh Từ hiển nhiên là không lộ diện ở trần nữa, vấn đề là, tình hình như vậy, Mạnh Từ thực sự không còn mặt mũi nào tìm anh Trương nhờ giải quyết, tốt xấu gì mình cũng là đại ca giang hồ, chuyện nhỏ thế này giải quyết không xong, truyền ra ngoài thì đúng là mất mặt.

Thế nhưng bây giờ anh Trương nhắc đến chuyện này, thì chuyện đã thành 1 chuyện khác, Vương Mạnh trong lòng vui vẻ:

- Hay là anh Trương có công trình gì giới thiệu cho bọn em à?

Bạn đang đọc truyện *Quyền Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 167: Chủ Ý Đánh Dân

Đầu năm nay các công trình kiến trúc và Phòng đất đai dường như đã có phát hiện vượt đen, điều này đã trở thành định luật rồi.

Lại nói tiếp, đây cũng là kết quả xuất hiện trong bối cảnh đặc biệt, người không vượt đen thì sẽ không sống được, có sống cũng chẳng được đến đâu... Người làm sao mà kiếm tiền đây?

Dù có vượt đen nhưng nếu như không đủ các mối quan hệ thì cũng không đùa được... Làm “dân chủ nhân dân chuyên chính” 6 chữ này cũng thật là đẹp? Cũng không phải là quan hệ rộng như đã nói, hình tượng của nền dân chủ nhân dân chuyên chính, chính là người, cũng vì nhân dân mà phục vụ, vì nhân dân mà làm nô bộc.

Thời gian đầu Hồ Đại Hồ còn dễ nói, ai còn mua thể diện của mình? Không nói đến công việc sau này có thể thành công hay không, nhưng mấy hạng mục trước mắt đã khiến cho mấy tên kia không dám nhìn sắc mặt của mình, nếu không phải là lúc Vương Mạnh trở về ôm ấp “nhân dân” thì lúc này đây công trình rộng lớn có phải của họ Vương hay không thì Vương Mạnh cũng không biết được.

- Có, nhưng chỉ có thể mở một tiểu khu thôi... Chỉ có 4 nóc nhà.

Mãnh Từ lấp bắp, dường như cảm thấy trong chuyện này như là dọa người vậy, có bốn nóc nhà trong khu ruộng đất, xưng mình là công ty ruộng đất mà không biết xấu hổ?

- Hơn nữa, công trình của chúng ta rộng, thì công công trình cũng phải cần 3 kiến trúc sư có tố chất.

Trương Anh Duệ chắc lưỡi, có chút dờ khóc dờ cười, ba kiến trúc sư có tố chất? Đây đúng là dọa người ta rồi nhưng ngấm lại, hơn một tháng nữa tìm đủ số kiến trúc sư để hoàn thành hạng mục của chính quyền có lẽ cũng ổn:

- Đây, có người được đấy... Chuyện là như vậy, chúng ta quyết định góp vốn, cậu đi chiêu số đi.

Nói cũng thấy có chút buồn cười, một người có tài sản đến hơn 100 vạn, chỉ có 3 cấp kiến trúc, nói là muốn làm ở phòng ruộng đất nói ra sợ sẽ bị người đời cười chê đến rụng răng mất, có thể nếu đặt trong huyện thì... Muốn làm ở phòng ruộng đất kiến trúc cấp 3 cũng có thể dùng được, giới lắm cũng xây được cái nhà tầng vượt không quá 14 tầng.

Anh Trương quyết định các phòng ban của chính quyền nên góp vốn? Làm chi Vương Mạnh ưu sầu, tinh thần rung lên:

- Anh Trương, tin này là thật sao?

- Chuyện này mà tôi lừa cậu được sao?

Trương Anh Duệ bĩu môi vẽ mặt khó chịu, dặn dò:

- Mạnh Từ, tôi cho cậu biết, kế hoạch này hiện tại không ai biết, chỉ là Bí thư đảng ủy trong trấn chúng ta nghĩ như vậy, ngoài tôi và ông ta ra... Nếu không những tên kia mà biết được thì có chút liên quan đấy, muốn làm đường qua nhà của huyện ta hay không thì chuyện này tôi cũng không biết.

- Vậy là tốt rồi!

Vương Mạnh thích chí vỗ đùi! Phao tin:

- Lão Đại, ngài cứ yên tâm, chuyện góp vốn của trấn ta cứ yên tâm giao cho tôi, Mạnh Từ đảm bảo sẽ lo liệu đến nơi đến chốn.

Tự nhiên lại hiểu được tầm quan trọng của cái tin tức này, người biết được tin này càng sớm thì cơ hội giữ được các mối quan hệ trong xã hội càng nhiều, tỉ lệ thành công lại càng lớn.

- Đây, nghe tôi nói đây Mạnh Từ, tôi có nghe nói cậu có quan hệ với người bên cục Tài Nguyên và Môi trường.

Vương Mạnh nghe thấy vậy liền son sắt vỗ ngực, Trương Anh Duệ cũng thấy có chút kì lạ:

- Chuyện đất đai này, cậu có thể giúp tôi làm được?

Lần lần nhà này là hành vi của chính phủ có lẽ một trong những điều kiện tiên quyết là nhất định phải: cuộc sống phải thuận tiện, môi trường phải sạch đẹp. Có thể từ đó các ngành tiêu thụ sẽ tập hợp hết lại những trục đường chính. Thực sự Trương Anh Duệ đang hoài nghi tên tiểu tử Vương Mạnh này có khả năng giúp mình tìm được một nơi thích hợp hay không?

- Tôi nói này Mạnh Từ, thật sự là cậu có muốn gây một chút sức ép gì đó không?

Sau một hồi tính toán, Trương Anh Duệ nghĩ đối với Vương Mạnh này mình không thể không xem trọng, cảm thấy cần nhiều điều ở tiểu tử này, miễn là làm cho đầu cậu ta nóng lên:

- Đừng thấy cậu bây giờ là như có chuyện gây sức ép, cũng là phiền hà to, đừng hi vọng anh Trương đây sẽ giúp.

- Sao có thể như thế được, ta còn không biết anh Trương là hạng người nào sao?

Trong lòng Vương Mãnh nghĩ vậy:

- Anh Trương, anh cứ yên tâm đi, đương nhiên Mãnh Tử này hiểu rõ chuyện này nặng nhẹ đến mức nào.

Wương Mãnh vừa nói như thế khiến cho Trương Anh Duệ cũng thực sự tò mò:

- Cậu nói cho tôi nghe đi, rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì vậy?

Mặc dù có một thời gian dạo chơi trong huyện không ngăn nhưng cả ngày cũng bận bịu công việc, Trương Anh Duệ cũng không rõ tổ chức, kết cấu của thị trấn lắm, bây giờ hẳn rất muốn nghe xem Vương Mãnh nói như thế nào.

- Chỗ đăng kí kết hôn, ngại chưa biết, chính là chỗ thứ hai rộng ở đằng sau, địa hình không bằng phẳng lắm, nếu như có thể bị nắm được nó như đã nói thì tòa nhà 8 tầng kia có dư dả rồi... Nếu như chính quyền lần át như đã nói thì những hộ dân tầng 12 có thể sống rộng hơn rồi.

Chỗ mảnh đất kia? Chỗ đăng kí kết hôn nào, Trương Anh Duệ biết mặt sau của tiểu khu nhưng hẳn là của Cục chuyên chính, cố gắng để có một cái nhà lâu to, cái nhà đất ở đó cũng khoảng ở những năm 80 nhưng vị trí của mảnh đất kia... Đúng là phải cố gắng cho thuận tiện... Trương Anh Duệ nhanh chóng vòng lên: bị Vương Mãnh làm cho dao động, nếu như có thể lấy được mảnh đất kia...

Vị trí của mảnh đất kia cũng tốt, chỗ cách với thị trấn Đại Thương có hai cái siêu thị, đường đến trường học cũng chỉ khoảng 5 phút đồng hồ, nó cũng được xem như là một tiểu khu phát triển rực rỡ của cả huyện.

Lẽ ra vị trí tốt như vậy sớm phải bị người ta tranh đoạt đến đâu rồi máu chảy mới đúng, sao bây giờ cũng không có ai phát hiện ra, nguyên nhân cũng rất đơn giản tuy rằng đầu năm nay nó là miếng mồi béo bở của Tổng cục giao thông, Cục công an nhưng có ai dám vượt quyền họ không? Đám dân thường ai dám đấu với họ?

Ta đoán rằng mảnh đất này cũng không biết là có bao nhiêu người đang chăm chăm nhìn vào, người đứng là liều lĩnh không sợ chết, chuyện lật vạt này mà người cũng dám làm? Trương Anh Duệ bị ý tưởng đó của Vương Mãnh làm cho tức giận:

- Tôi nói này, Mãnh Tử, cậu lăn lộn trong huyện này cũng không phải là ngày một ngày hai rồi, tin vịt này sao cậu lại không nhìn ra hả?

Bạn đang đọc truyện *Quyền Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 168: Bị Trù Mật

- Vậy là đã nhìn ra rồi, nhưng người khác không nhìn ra không có nghĩa là anh Trương không được.

Ngược lại Vương Mãnh nói năng hùng hồn, đầy lý lẽ, đúng là hợp tình hợp lý, cây ngay không sợ chết đứng:

- Anh Trương, anh nghĩ xem người khác không dám đắc tội với chính cục chẳng lẽ anh lại để ý sao? Chẳng qua là bọn họ có được ưu đãi một chút chứ cũng không có gì là không được... Tiền là của cấp trên, chỉ cần anh tìm được cơ hội thích hợp thì số tiền này có muốn hay không thì cũng là của trấn các anh. Nhưng mặt khác anh Trương nếu có được mảnh đất này thì không phải công việc của anh cũng thuận lợi lớn sao, sau khi anh nói chuyện với cấp trên, thì ai còn dám nói chứ “không”?

Những lời này... cũng đúng! Bị Mãnh Tử nhắc nhở như vậy, đột nhiên Trương Anh Duệ có cảm giác như được rẽ mây vậy, đúng vậy chuyện này có khó khăn lớn nhưng nếu được người anh em của ta giải quyết xong thì những người trên trấn ai còn dám dâm họ?

Chuyện này bằng với phải lấy uy sao?

Phàm là có hơi tên nhưng mặt khác tệ cũng có lợi... Trương Anh Duệ xác định rốt cuộc chuyện này là có khó khăn rất lớn, nhưng nếu như mình làm tốt thì sẽ gây được uy tín trong Đảng ủy, lại có thêm được những nguồn trợ giúp lớn.

Chuyện này các anh em cũng không đến nỗi nào! Trương Anh Duệ vỗ đầu, nhanh chóng ra chủ ý: mặc kệ là rốt cuộc chuyện này có những khó khăn gì thì cũng phải làm cho xong bằng được, phải như vậy thôi!

Biết được chuyện này, Trương Anh Duệ đi sắp xếp:

- Mãnh Tử, cậu giúp tôi đi thăm dò suy nghĩ bên dân xem, phải chú ý giữ bí mật, chúng ta không phải đồ dân mà coi tiền bạc như rác được... Chuyện thi công thì cậu cứ yên tâm.

Đúng vậy trừ phi là Lưu Kim Quốc có thể tìm được một vị trí thích hợp trong số nhà dân, nếu không thì vị trí tốt nhất chính là ở chỗ này, Lưu Kim Quốc người có khả năng lấy được sao? Đương nhiên là vô nghĩa Lưu Kim Quốc lại tiếp tục xiên xẹo

Có thể Cục dân chính dần xếp chuyện này, vấn đề sẽ không lớn lắm nhưng vấn đề là Lưu Kim Quốc muốn dựa vào sức người, đúng vậy nhưng Trương Anh Duệ người là người nhỏ nhất trong phòng có thể mượn sức được sao? Dù có thể nào thì cũng là hơn một vạn ý kiến dân chủ, không thể để có sơ xuất gì được!

Có những lời này của Trương Anh Duệ rồi thì Vương Mãnh cũng không còn ý kiến gì khác, liền cười khà khà:

- Vậy thì yên tâm đi anh Trương, chuyện này cứ giao cho em, nhất định là như vậy... nghe nói là Cục dân chính cũng không tồi, có thể những ngày trôi qua là khô đây.

Vừa mới cúp điện thoại thì Liêm Sĩ Sinh gõ cửa.

- Ông chủ, ông cho tôi tự giải quyết.

Liêm Sĩ Sinh đi vào vẻ mặt vô cùng khổ sở, cứ như thể anh ta thiếu tiền của Trương Anh Duệ mà không còn để trả:

- Cái cô Cao Nguyệt Mai kia không phải là món đồ!

Hả? Sắc mặt Trương Anh Duệ trầm xuống, cũng cảm thấy lạ:

- Sao lại thế này.

Tuy bộ dạng của Liêm Sĩ Sinh không thể làm cho người ta có cảm tình được nhưng Trương Anh Duệ vẫn mừng thầm trong lòng, lí giải cũng rất đơn giản, cấp dưới có người tìm người kẻ khó nói là người làm lãnh đạo cũng không tồi... Nhưng lại nảy sinh vấn đề khác: Cấp dưới tìm lãnh đạo kẻ khó, muốn lãnh đạo giải quyết vấn đề nhưng đôi khi lại làm lãnh đạo khó xử nhất là lúc lãnh đạo mới nhậm chức.

Giả bộ! người ấy à đúng là đang giả bộ! Mấy hôm nữa về nhà mà bú sữa mẹ đi! Liêm Sĩ Sinh cười lạnh trong lòng, vẻ mặt lại càng đau khổ:

- Ông chủ, công việc này, tôi làm không nổi rồi, ngài đòi lại người đi!

- Ai da? Có ai chọc làm cho Sở trưởng Liêm mất hứng hay sao thế? Ngồi xuống, ngồi xuống rồi nói cho tôi nghe một chút, có vấn đề gì mà không giải quyết được, phải tin tưởng vào tổ chức chứ!

Thấy bộ dạng đau khổ bỏ cuộc của Liêm Sĩ Sinh như vậy, Trương Anh Duệ thấy dễ chịu trong lòng: sao vậy? công việc của người đang có vấn đề gì hay sao? Gặp được vấn đề hay, lãnh đạo đặc ý thì còn có ý nghĩa gì? Còn không phải là giải quyết được vấn đề của mình thì sẽ xác định được uy quyền của mình với cấp dưới sao? Chuyện này mà lãnh đạo không giúp người giải quyết được thì đúng là không phải là một lãnh đạo tốt!

Liêm Sĩ Sinh lại đến kêu khổ với mình, Trương Anh Duệ thấy xem ra thể khái quát lóng lánh bằng hai từ “Uy tín” là quan trọng hơn hết, bạn thân sau này cũng có thể là đại biểu “Tổ chức”, đây chính là sự tiến bộ, giỏi dang! Ý thức được điều này Trương Anh Duệ cảm thấy vô cùng thích thú.

- Còn không phải là chuyện vợ của cái gã Sở điện bà Cao Nguyệt Mai ư, đồ khốn nạn...

Hắn là Liêm Sĩ Sinh bị chọc tức, đang ngồi trên ghế salon mà tay cứ run lên, thở phì phà phì phò, thậm chí là rất tức giận quên mất cả lễ nghi với lãnh đạo, cứ đỏ mặt tía tai chắc là bị Cao Ngọc Mai chọc tức cũng không nhẹ đâu... Đương nhiên sau đó Liêm Sĩ Sinh cũng không hề đề cập đến chuyện tròng trệ Cao Ngọc Mai, đây vốn là sự bày mưu tính kế của Trương Anh Duệ.

Nhưng đối với chuyện Liêm Sĩ Sinh không thực hiện lễ nghi, phép tắc Trương Anh Duệ cũng không để ý: bị người ta chọc tức rồi tìm đến lãnh đạo xin giúp đỡ, sai lầm nhỏ này cũng có thể hiểu được.

Chuyện cụ thể như thế nào thì Liêm Sĩ Sinh cũng nói ra, dù hắn ta có nói thế nào thì tóm lại vẫn là muốn để ông chủ trừng trị vợ của Vương Trường Ba, tiểu Liêm ta cũng không muốn nói dài dòng làm gì, thật không ngờ là tiểu Liêm bé nhỏ không thể trừng trị nổi người đàn bà kia, ông chủ xem, người đàn bà Cao Nguyệt Mai không phải là vấn đề gì quá lớn, có thể mệnh lệnh này là ngài giao cho tôi nhưng mục ta biết rõ ngài không hài lòng với công việc của mục nhưng lại cố tình không nghe tôi phê bình góp ý, đây rõ ràng là không nể mặt tôi, cũng là không nể mặt ngài... Chuyện này tiểu Liêm tôi cũng không thể ứng phó được nữa, lãnh đạo ngài nói đi lúc này tôi nên làm gì? Ngài bảo tôi đi.

Trương Anh Duệ hiểu được ý của Liêm Sĩ Sinh. Không phải là không hiểu rõ tình tiết quả đúng là không nể mặt ông đây rồi!

Lẽ ra vị trí tốt như vậy sớm phải bị người ta tranh đoạt đến đâu rồi máu chảy mới đúng, sao bây giờ cũng không có ai phát hiện ra, nguyên nhân cũng rất đơn giản tuy rằng đầu năm nay nó là miếng mồi béo bở của Tổng cục giao thông, Cục công an nhưng có ai dám vượt quyền họ không? Đám dân thường ai dám đấu với họ?

Ta đoán rằng mảnh đất này cũng không biết là có bao nhiêu người đang chăm chăm nhìn vào, người đúng là liều lĩnh không sợ chết, chuyện lật vật này mà người cũng dám làm? Trương Anh Duệ bị ý tưởng đó của Vương Mãnh làm cho tức giận:

- Tôi nói này, Mãnh Tử, cậu lăn lộn trong huyện này cũng không phải là ngày một ngày hai rồi, tin vịt này sao cậu lại không nhìn ra hả?

Bạn đang đọc truyện *Quyền Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 169: Hình Như Có Chỗ Không Ổn

Làm lãnh đạo nhưng không trấn an được cấp dưới, chuyện này mà truyền ra ngoài thì rất mất thể diện, sau này ở đơn vị nhất định là không còn uy tín, sau này thò đầu ra sao tránh khỏi bị cấp dưới châm chọc. Thế cho nên mới nói uy tín ở cơ quan là rất quan trọng, điều này đương nhiên là Trương Anh Duệ biết vừa mới nghe xong Trương Anh Duệ đã nổi giận, hần vồ bàn, mắng:

- Mẹ nó chứ, cái loại gì vậy! Không nghe lãnh đạo? Cô ta dám trái lời ư!

Liên Sĩ Sinh gật đầu liên tục, không quên châm dầu vào lửa khiến cho Trương Anh Duệ càng tức giận hơn.

Chân chừ một lúc, Liên Sĩ Sinh hạ giọng dường như có vẻ khó mở miệng:

- Ông chủ, lúc đó Cao Nguyệt Mai còn nói những lời khó nghe, hơn nữa... Hơn nữa...

- Hơn nữa cái gì? Có cái gì thì nói cái đó, xem cậu làm Sở trưởng có tiền đồ hay không?

Trương Anh Duệ nhón mày, át giọng rõ ràng là đang trong cơn tức, đang nóng như lửa đốt, Liên Sĩ Sinh nhảy dựng lên.

Liên Sĩ Sinh cắn chặt răng, sắc mặt rất khó coi:

- Hơn nữa, cô ta còn nói, nếu cô ta biết là trong chuyện này ngài đứng sau lưng giật dây cô ta quyết không sợ ngài, hơn nữa lúc đó cô ta còn... phao tin sẽ để cho chồng cô ta cắt điện cho nhân dân trong toàn thị trấn phải lạnh cột sống.

- Cái gì? Thật đúng là trái khoáy!

Một bà vợ của Sở trưởng điện nhỏ nhoi mà lại dám khiêu chiến với mình? Dám uy hiếp ông ư? Không sợ chết hay sao? Sắc mặt Trương Anh Duệ xanh mét, tay vồ liên tục lên bàn, vang lên những tiếng rầm rầm rất to, cái bàn rung chuyển, các loại công văn giấy tờ trên bàn liên tục rơi xuống:

- Con mụ Cao Nguyệt Mai kia, cô ta tưởng mình là cái gì cơ chứ?

- Không phải như vậy sao?

Liên Sĩ Sinh gật đầu liên tục, vẻ mặt căm thù:

- Quá đáng hơn nữa là mụ đàn bà khốn nạn đó dám đánh lãnh đạo, đúng là coi trời bằng vung!

Nói xong Liên Sĩ Sinh kéo ống tay áo xuống cho Trương Anh Duệ xem, quả nhiên hắn thấy rất rõ, da cánh tay của Liên Sĩ Sinh rách ra bây giờ vẫn còn máu, hẳn là anh ta đã cùng chiến đấu với Cao Nguyệt Mai, có vẻ như Liên Sĩ Sinh cũng không chiến đấu được gì.

Cũng là tiểu binh của mình bị xung đột thậm chí còn đánh nhau một trận chính mình cũng thấy anh ta không có cách gì, là người không chịu được bị chọc tức, Liên Sĩ Sinh tìm đến Trương Anh Duệ như vậy cũng là đến kẻ khổ, cũng là đến tranh công lĩnh thưởng... Lãnh đạo, ngài xem vì chuyện này của ngài mà tôi thành ra thảm thương như vậy thậm chí còn vì chuyện của lãnh đạo mà bị đắc tội với người khác, lãnh đạo ngài cũng phải tỏ vẻ gì đi chứ?

Tiểu Liên, cậu làm rất khá, tôi sẽ nhớ kĩ.

Quả nhiên, Trương Anh Duệ liền biểu hiện ý, hít một hơi thật sâu, Trương Anh Duệ nén giận cơn tức, trước tiên phải khen ngợi Liên Sĩ Sinh một chút, sau đó phải đưa ra đối sách:

Vậy thì, tiểu Liên, cậu hãy mau đi xem xét công tác của Cao Nguyệt Mai một chút, nếu thấy cô ta đã phạm sai lầm nghiêm trọng thì mời cô ta về nhà tạm ngừng công tác một thời gian, đồng thời phải nhớ lỗi hành chính là nổi nạng, tiền thưởng và các khoản ưu đãi không giống nhau miễn hết! Khi nào nhận ra sai lầm của mình thì quay lại... Hãy nhớ một điều, chưa nhận ra sai lầm khuyết điểm thì không được đi làm.

- Chuyện này đương nhiên là được, nhưng nếu cô ta... còn tiếp tục làm càn thì phải làm sao bây giờ?

Hắn là Liên Sĩ Sinh bị Cao Nguyệt Mai dọa cho sợ rồi, nghe thấy Trương Anh Duệ sắp xếp như vậy có vẻ vẫn không yên tâm, phải cẩn thận một chút,

liền xấu hổ nhìn Trương Anh Duệ hỏi.

- Cậu đúng là không có đầu óc gì!

Rõ ràng là Liêm Sĩ Sinh đã bị Cao Nguyệt Mai dọa cho sợ con cả đi rồi, tức giận không thể đánh cho Trương Anh Duệ hai trường: tốt xấu gì thì người cũng là một một chi Trường, nắm trong tay hơn 10 thuộc hạ cũng phải thẳng thắn một chút chưa? Không phải ông đây dọa người! Hắn lườm Liêm Sĩ Sinh một cái, tức giận mắng một câu:

- Không có tiền đồ! Nếu cô ta còn dám không nghe theo lãnh đạo thì sẽ đi tìm công an để duy trì trật tự... Phải nhớ thiên hạ này vẫn là của Đảng và Dân! Nếu còn dám không nghe thì chính là kẻ đối đầu với dân.

Đối đầu với Đảng và Nhân dân thì phải làm cách nào? Đương nhiên là phải tước cái quyền “Dân chủ nhân dân” của mẹ ta, điều này không còn phải nghi ngờ gì nữa.

- Lãnh đạo, ngài cứ yên tâm đi.

Có ý kiến chỉ thị của Trương Anh Duệ thì mình phải phụng chỉ thôi, có chuyện gì xảy ra thì đã có lãnh đạo, Liêm Sĩ Sinh cố gắng nói:

- Tôi sẽ lập tức mời cô ta về nhà tạm nghỉ một thời gian, nếu còn dám không nghe thì sẽ cho Sở trưởng Đoàn đến trừng trị cô ta.

- Chuyện này thế là được rồi.

Cuối cùng thì người này cũng có được một chút khí khái Trương Anh Duệ gật đầu, trong lòng hắn ít nhiều cũng có chút vui mừng:

- Tốt lắm, cứ như vậy đi, nhanh đi làm chuyện này đi.

Liêm Sĩ Sinh gật đầu, đang muốn cáo từ thì đột nhiên nhớ ra một chuyện, do dự một lúc rồi hỏi:

- Chuyện này... Ông chủ, nếu như thực sự sau khi Cao Nguyệt Mai bị cách chức cô ta về giặt dây chùng cắt điện thì sẽ phải làm sao? Dù có muốn hay không thì chuyện này cũng phải lo lắng một chút?

Ý ở ngoài lời, toàn bộ người dân trong thôn, các công ty xí nghiệp của thị trấn lại bị cắt điện thì bọn họ sẽ phải chịu tổn thất lớn, nếu lúc đó những người này lại tìm ngài gây áp lực muốn ngài và vợ chồng Vương Trường Ba thỏa hiệp thì ngài có chịu không. Đến lúc đó lại kéo tiểu Liêm vào ư?

Nhưng cũng tốt, cuối cùng thì Liêm Sĩ Sinh còn lo lắng cho thể diện của lãnh đạo, những lời này không có gì phải chê trách cả.

- Là bọn họ?

Trương Anh Duệ hừ lạnh một tiếng, về mặt ngang ngược:

- Nếu bọn họ dám gây sức ép cho tôi... Tôi sẽ trừng trị... Nên cho bọn họ sớm chuẩn bị đi.

Lần này nghe Trương Anh Duệ tràn đầy tự tin, lời nói vô cùng chắc chắn Liêm Sĩ Sinh sững sờ liền thờ phào nhẹ nhõm, tươi cười gật đầu:

- Đúng vậy, tôi nghĩ nhiều rồi, lãnh đạo ngài cứ yên tâm, bây giờ tôi sẽ đi về quán triệt và sắp xếp chỉ thị của ngài.

Chuyện gì vậy? Sao mình vẫn có cảm giác không đúng lắm?

Liêm Sĩ Sinh đi rồi, Trương Anh Duệ nghĩ lại, dường như cảm thấy chuyện này có chút không ổn, rốt cuộc thì không ổn ở chỗ nào, suy nghĩ kỹ lại một lúc Trương Anh Duệ thấy rõ là không có vấn đề gì... Chẳng lẽ là mình đã đa nghi sao? Không phải suy nghĩ xem rốt cuộc là có chỗ nào không ổn. Trương Anh Duệ tức giận: Ai da, vừa rồi có thể nhìn thấu được lòng Liêm Sĩ Sinh thì tốt rồi.

Thế nhưng hối hận thì cũng đã muộn.

Bạn đang đọc truyện *Quyền Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 170: Phó Trấn Trường Nhúng Tay Vào

Trương Anh Duệ cũng không biết, ban ngày lúc mình phân bua xong thì tối Liêm Sĩ Sinh đã cầm theo hai chai Mao Thái Phi Thiên đến cổng nhà Đồng Đăng Lĩnh.

- Tiểu Liêm?

Trên mặt tỏ rõ sự kinh ngạc:

- Sao cậu lại tới đây?

Kinh ngạc nhưng cũng vô cùng cảnh giác, thậm chí còn không mời Liêm Sĩ Sinh vào nhà ngay. Thật ra thì cũng không phải thấy lạ và cảnh giác như vậy, mà là... Sự điều chỉnh lúc trước của Phó Trần Trường, Liêm Sĩ Sinh thấy không hợp lắm, mặc dù là trước mắt không giám quản đến Sở Công thương, có thể Liêm Sĩ Sinh không thể mua cho mình được một chỗ dựa nhưng bây giờ khi thấy anh ta mang theo đồ như người đến học nghề Đồng Đăng Lĩnh nghĩ thầm: người này, rốt cuộc có tính toán gì đây?

- Trần Trường, đây không phải là đến thăm ngài sao?

Đối với cảm giác kinh ngạc, Liêm Sĩ Sinh cũng không hề để ý, đưa hai chia Mao Đài Phi Thiên giơ lên, lay lay:

- Tiện có chút chuyện làm ăn, tôi muốn báo cáo với ngài.

Nói là như vậy nhưng có thể lúc này trong lòng Liêm Sĩ Sinh cũng đang thấp thỏm, đối với sự ngạc nhiên của Phó Trần Trường chắc hẳn không cho rằng mình sẽ đến tận nhà tìm. Dù thế nào thì Đồng Đăng Lĩnh cũng đã từng là Phó Trần Trường, trước kia mình không thể đối phó nổi với người ta nhưng giờ đã đến cửa nếu không nói rõ ý đồ từ trước thì sao người ta có thể cho mình vào được? Đứng quân chính mình cũng không phải là người thân cận của hắn.

Đây là... Tuy chưa hiểu được rốt cuộc là Liêm Sĩ Sinh muốn làm cái gì nhưng Đồng Đăng Lĩnh cũng có thể thấy được là tình cảm này của tiểu Liêm là đang giành cho mình?

- Ồ.

Suy nghĩ một chút, Đồng Đăng Lĩnh biết chuyện này không thể tin một cách dễ dàng được, nghĩ đi nghĩ lại thì vẫn để cho Liêm Sĩ Sinh vào được: mặc kệ là sẽ xảy ra chuyện gì nếu để nghe anh ta dụ dỗ thì không được? Suy nghĩ như vậy Đồng Đăng Lĩnh gật đầu, có vẻ tươi cười:

- Tiểu Liêm cậu cũng thật là đến thì cứ đến còn mang theo cái gì vậy... Công việc có chuyện gì thì phải trực tiếp đến tìm lãnh đạo của cậu là Phó Trần Trường Trương chứ, sao lại đi tìm sai người thế này.

Những lời này cuối cùng cũng chỉ về thêm chân cho rắn làm điều vô ích, nhưng gọi Trương Anh Duệ là “Phó Trần Trường Trương” hướng chỉ là thể hiện thái độ với mình với Trương Anh Duệ: ta rất là chú ý cái thằng nhóc Trương Anh Duệ.

Đương nhiên trong chuyện này cũng đủ ý tứ, nếu ta đã mở miệng thì khẳng định người phải nhận lời của ta? Nếu người thuận theo lời ta thì ta sẽ trả lời ý đồ của người không kém đâu.

Quả nhiên Đồng Đăng Lĩnh nói xong câu đó, Liêm Sĩ Sinh tiếp nhận gật đầu liên tục:

- Đương nhiên. Đương nhiên nhưng dù sao thì Phó Trần Trường Trương cũng vừa mới đến, công việc còn không phải là... thành thạo, gặp công việc có vấn đề tôi vẫn phải đến tìm Trần Trường, ngài giúp tôi tìm ra chủ ý.

Tuy trở ngại là Trương Anh Duệ là lãnh đạo trực tiếp của mình nhưng những lời này cũng hiểu được, có thể là bất mãn với Trương Anh Duệ, mặc kệ ông chủ tôi có thái độ gì với ngài, có thể là hiện tại tôi không có cách nào đối phó với thằng nhóc Trương Anh Duệ nên mới đến quy phục ngài.

Xem ra mình đoán cũng gần đúng, lãnh đạo ở làng quê và thị trấn, người chỉ nhìn bọn họ nói chuyện khó hiểu? Sau khi nghe Liêm Sĩ Sinh nói, kết hợp với tình hình thực tế trên trần một chút, Đồng Đăng Lĩnh cũng có chút dương dương tự đắc, thằng nhóc kia sao có thể nắm trong tay cục diện này?

Về nguyên nhân Liêm Sĩ Sinh đến quy phục mình, Đồng Đăng Lĩnh ngồi trên ghế salon nhìn xuống có ý bảo Liêm Sĩ Sinh tiếp tục: này bây giờ người cũng nên nói đến nguyên nhân quy phục chứ, không nói ai dám tiếp nhận người?

Liêm Sĩ Sinh cười khò một tiếng, hai tay cầm hai chai rượu nhìn trong nhà Đồng Đăng Lĩnh:

- Trần Trường ngài xem, thứ này tôi nên để đâu?

- Chỗ nào cũng được... Để bên kia đi.

Đồng Đăng Lĩnh vui vẻ chỉ tay hướng về cái bàn, lúc này ông ta mới bảo Liêm Sĩ Sinh ngồi xuống:

- Ha ha... tiểu Liêm ngồi đi.

Nói xong ông ta quay đi bảo vợ:

- Giúp tiểu Liêm pha trà cho tiểu Liêm đi em.

Lại nói về vợ của Liêm Sĩ Sinh không làm việc trong nhà nước nhưng làm kế toán trong công ty của Đồng Đăng Linh... tuy không làm việc nhưng cũng có lương, không làm việc cả ngày ở nhà cũng nhàm chán thực ra đến công ty chỉ là ngồi chơi, coi như tìm người nói chuyện phiếm, tìm người nói chuyện vãn thú vị hơn là ngồi ở nhà mà xem TV.

Muốn nói đến người nhà của lãnh đạo thực sự là không thể khiêm khuyết được, vốn dĩ lúc Liêm Sĩ Sinh vừa đến thấy ý tứ của chồng chính vợ Đồng Đăng Linh còn lạnh nhạt, bây giờ lại còn bảo mình pha trà cho Liêm Sĩ Sinh, vợ ông ta lúc này đang vừa pha trà vừa oán hận Liêm Sĩ Sinh:

- Tôi nói này Sở trưởng Liêm, cậu cũng thật là sao không ngồi xuống? Có xa lạ gì đâu.

Người không biết thì khi nghe nói như thế không chừng cong ngẩng người và Liêm Sĩ Sinh ấy à có chút gì đó...

Bản thân rất muốn đến ngồi nhưng phải đợi đến người đàn ông trong nhà là lãnh đạo trực tiếp của ta đồng ý. Liêm Sĩ Sinh nói thầm, lại cười gật đầu liên tục:

- Chị dâu phen bình đúng lắm.

- Sở công thương của các cậu lại xảy ra chuyện gì rồi?

Đồng Đăng Linh ngồi tựa lưng vào ghế sofa, bắt chéo hai chân, chăm chú thuốc chậm rãi hỏi Liêm Sĩ Sinh.

Mặc dù không nói chuyện nhưng tư thế này cũng mơ hồ ám chỉ: đúng vậy, không sai Đồng Đăng Linh ta không phải là lãnh đạo trực tiếp của Liêm Sĩ Sinh nhưng lời của ta vẫn còn hiệu lực ở chính quyền, cho dù lãnh đạo trực tiếp của người là Trương Anh Duệ thì cũng phải thành thật nghe theo lời của ta.

Người này có chút giả dối? Liêm Sĩ Sinh oán thầm, vẻ mặt có vẻ khó mở miệng:

- Chuyện này...! Thực ra cũng không phải là công việc, mà Sở công thương của chúng tôi gặp được một việc đó là chỉ thị của Phó Trần Trường Trường, chuyện kia... có vẻ không phù hợp với thực tế của Sở công thương lắm, đề cho các đồng chí có chút bức xúc.

Lại kéo lên đến Sở công thương nữa rồi? Đồng Đăng Hải cau mày rồi tự hỏi trong chốc lát, rồi gật đầu liên tục:

- Là chuyện gì? Cậu nói cho tôi nghe một chút đi.

Lời này nói ra miệng nung đã trắng trợn cầm vũ khí thuộc quyền của Trương Anh Duệ.

Bạn đang đọc truyện *Quyền Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 171: Phó Trần Trường Bị Hai Cái Tát

Thấy rốt cuộc thì Đồng Đăng Linh đã hỏi đến vấn đề này, Liêm Sĩ Sinh thở phào nhẹ nhõm, được người đã đồng ý hỏi chuyện này thì ta cũng nói tiếp:

- Chuyện là như vậy...

Lúc này đối với công tác chỉ đạo của Trương Anh Duệ với Sở công thương đã bị Liêm Sĩ Sinh cho thêm nắm thêm muối, đương nhiên Liêm Sĩ Sinh ra công như vậy ý tứ cũng hoàn toàn bị biến đổi.

Đồng Đăng Linh biết những lời Liêm Sĩ Sinh nói không hẳn đã phải như vậy, nhưng cũng chẳng sao chỉ cần anh ta muốn mình có phản ứng với vấn đề kia là đủ rồi, chờ anh ta nói xong dường như Đồng Đăng Linh biết được suy nghĩ liền gật đầu:

- Nói như vậy thì vấn đề đúng là nghiêm trọng rồi?

- Có thể chuyện không phải như vậy sao?

Liêm Sĩ Sinh cười khổ gật đầu:

- Vấn đề hiện tại cũng không phải là quá lớn nếu như cứ kéo dài như vậy... thì công việc của Sở công thương đúng là không thể triển khai tốt được.

Liêm Sĩ Sinh đã rắp tâm nói như vậy chính là muốn khép Trương Anh Duệ vào tội chết, mình đã nói ra những lời này thì ngoài việc đi nhờ và Đồng Đăng Lĩnh ra mình cũng không có đường lui nữa rồi.

Cả một buổi tối, đứng là chỉ chờ nói những câu này, rốt cuộc thì Đồng Đăng Lĩnh cũng cười và lắc lư cái đầu:

- Tiểu Liêm, cậu ấy à... cậu ấy à... Dù có thế nào thì đồng chí Trương Anh Duệ cũng là lãnh đạo trực tiếp của cậu, cậu nói đồng chí ấy như vậy là không tốt đâu.

Lúc này, ông ta mới nhớ ra xưng hô là Đồng chí Trương Anh Duệ.

Mặc dù mọi người đều biết Trương Anh Duệ có quan hệ rất sâu rộng trong huyện, rõ ràng là lúc hắn nhậm chức ngày cả Bộ trưởng Bộ tổ chức của huyện ủy rồi Thư kí huyện ủy đến hộ tống những người này cũng không làm cho thái độ của Đồng Đăng Lĩnh thay đổi với Trương Anh Duệ, nhưng sau khi ông ta nghiên cứu lý lịch của hắn thì thái độ của ông ta lại thay đổi hẳn: đúng vậy, thằng nhóc này có chút quan hệ trong huyện nhưng có thể có được bao nhiêu bản lĩnh? Thư kí Triệu và Bộ trưởng Từ giúp hắn được một lần, hai lần nhưng nếu như tiểu tử này liên tiếp phạm sai lầm thì có khi Thư kí Triệu và Bộ trưởng Từ còn bị hắn hại chết? Nếu làm như vậy sẽ mạo phạm và làm nhiều người tức giận.

Người khác đều biết thằng nhóc Trương Anh Duệ có những quan hệ trong huyện nhưng chúng ta đều ngồi trên vị trí này thì ai ở trong huyện mà cũng không có chút quan hệ cơ chứ? Thậm chí mạng lưới đó còn rộng lớn nữa. Nói khó nghe một chút thì Lưu Kim Quốc vì cái gì mà có thể ngồi trên ghế Bí thư được 7 năm như vậy? Còn không phải là vì ông ta có quan hệ với Văn phòng thị ủy hay sao?

Từ đó, Đồng Đăng Lĩnh thấy thằng nhóc Trương Anh Duệ này cũng không có gì đáng sợ, không cần phải xem trọng hắn: đúng vậy, ta thừa nhận người đến đây, nếu không được vào biên chế, gấp cấp trên phải chào hỏi thì ta khẳng định người vào biên chế đã trở thành đối thủ của ta, nói không chừng... Yên tâm đi, người sau lưng người còn dẫu nghề sẽ khiến cho người phải tàn phế.

Liêm Sĩ Sinh vừa mới đi, Đồng Đăng Lĩnh đã cầm điện thoại cười nói:

- Lão Cát Yêu, tôi alf Đăng Lĩnh đây... không có việc gì, không có việc gì chỉ là tiểu Liêm có đến đây ngồi... Ừ, được cứ như vậy...

- Trần Trường Anh Duệ, đây là công văn của Cục điện gửi cho ngài.

Sáng sớm vừa mới đi làm Lưu Bình đã đưa cho Trương Anh Duệ một công văn.

- Cục điện?

Trương Anh Duệ gật đầu:

- Được, phiền cậu rồi.

- Không phiền.

Lưu Bình cẩn thận đặt công văn của Cục điện lên bàn cho Trương Anh Duệ, có vẻ bái phục:

- Trần Trường Anh Duệ, ngài còn có chuyện gì hay sao?

Có một chút việc nhỏ, lại có thể thôi chức của Sở trưởng Cục điện, quan hệ của Trần Trường Anh Duệ quả nhiên là không tầm thường. Trong lúc liếc nhìn cái công văn Lưu Bình chỉ còn biết thần phục: đây là do Trần Trường Anh Duệ rat ay, ngày xưa người nào trong chính quyền chúng ta dám chọc tức Sở điện như thế.

- Không có.

Lúc này Trương Anh Duệ cũng biết Lưu Bình suy nghĩ nhiều nhưng quả thực không có việc gì cần Lưu Bình đi làm nên hắn lắc đầu.

- Vậy Trần Trường Anh Duệ, ngài đang bận, tôi ra ngoài đây.

Lưu Bình gật đầu rồi cẩn thận ra ngoài.

Lưu Bình vừa đi Trương Anh Duệ liền cầm lấy công văn, thoát nhìn hắn dương dương tự đắc, hưng phấn, đây chính là văn bản cách chức Vương Trường Ba? Anh bạn năng lực làm việc cũng không tồi lắm sao lại... Vương Trường Ba dám không nghe ông đây dạy bảo ư? Thật đúng là muốn chết đây mà!

Lúc Trương Anh Duệ đọc rõ nội dung trong công văn thì giống như bị ăn một cái tát đau vô cùng: trên văn bản nói là công tác của Vương Trường Ba ở Cục điện rất khá, điều khiến Trương Anh Duệ tối sầm mặt mũi chính là tạm thời Vương Trường Ba vẫn đương quyền.

Ý này là thế nào? Ý của mình căn bản đối với Vương Trường Ba sao lại ra thế này, vậy là ông ta vẫn ngồi tốt ở vị trí đây.

Nắm chặt công văn trong tay, dường như các khớp xương của Trương Anh Duệ trở lên trắng, hắn chỉ cảm thấy đầu óc mình ong ong “Thôi chức” mấy chữ này giống như cái tát tiếp theo liên tiếp trên mặt mình đã bị sưng lên.

Ai cũng biết, cái gọi là thôi chức quyền căn bản là một chuyện buồn cười, nếu như sau khi qua quyền Sở trưởng thì hai chữ này không thể tùy tiện bỏ đi được?

Vương Trường Ba giống như là tát liên tục vào mặt mình có lẽ bây giờ ông ta đang cười mình đây, người à Trương Anh Duệ không phải quan hệ của người sâu rộng sao? Không phải là sát sao? Không phải là tìm đến Cục công an giúp sao? Kết quả là ông đây đã trừng trị được người.

Xảy ra chuyện gì đây? Không phải là nói cách chức sao? Sao lại thành ra như thế này, thôi chức? Không hiểu, thật sự là không hiểu!

Khoảng một lúc lâu sau Trương Anh Duệ mới trở về trạng thái bình thường một cái tát cũng là để hấn tỉnh lại: vốn dĩ nghĩ đến làm ở thị trấn và làng quê, thật không ngờ một cơ quan nhỏ mà lại khúc khủy như vậy.

Nhưng cái bạt tai này cũng khơi dậy ở Trương Anh Duệ ý chí chiến đấu triệu đề, hít một hơi thật sâu Trương Anh Duệ hừ lạnh một tiếng:

- Vương Trường Ba tiểu tử người có thể gây sức ép cho ta... Để rồi xem!

Bạn đang đọc truyện *Quyền Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 172: Tin Nhắn Mờ Ám

Bị Vương Trường Ba tát một cái như trời giáng, ngao khí của Trương Anh Duệ ngược lại là đẩy lên, nhưng tuy rằng tiếp nhận giáo huấn, nhưng Trương Anh Duệ lần này càng ngày càng ngao khí, tuyệt đối sẽ không thừa nhận chính mình thất bại: Nha đầu Phi Phi, thật là khinh thường quá mức lão tử rồi, không đúng lúc chú ý chuyện này, khiến sự tình dần dần ra điếm đường rẽ mà thôi, nhưng không sao, cho dù là gây ra rủi ro, lão tử cũng có thể khiến xe đâm chạy lồi rẽ quay lại con đường vốn phải đi.

Đúng vậy, Trương Anh Duệ lại tin vào điều này, dựa vào điều quan trọng là năng lực đặc biệt của bản thân... Lão tử cũng không tin, lúc lão tử biết con bài mà người chưa lật, chẳng lẽ còn làm không được đây?

Trương Anh Duệ vốn là muốn trực tiếp “Nghe một chút” trong lòng Vương Trường Ba nghĩ thế nào đã, thuận tiện nhìn xem có thể biết chân tướng sự tình hay không, về tình về lý, vừa mới tát Trương Anh Duệ một cái tát, lúc này Vương Trường Ba làm sao không hiểu rõ được một lần kiệt tác của mình.

Nhưng mới vừa đi tới cửa phòng làm việc, Trương Anh Duệ cảm thấy được sự tình có chút không đúng... Vừa mới bị Vương Trường Ba kia trút một bạt tai mà, lúc này đúng là Trương Anh Duệ trí nhớ tốt nhất... bản thân đã từng giết qua chồn như thế, có phải cho người khác một loại cảm giác thái quá của bản thân hay không: giết người nhưng đầu không chạm xuống đất, mọi người đều bị người cho chính triệt để, chẳng lẽ còn không đủ thâm sao? Người còn tới nơi nào của người ta cô vũ họ? Điều này còn có điểm quá đáng đây?

Hơn một tháng trôi qua, người có tâm trên trán có thể là cũng biết tồn tại của phó chủ nhiệm Trương Anh Duệ rồi, hơn nữa cái cổ xe Santana Chí Tuấn của anh ta, lại càng trở thành dấu hiệu của Trương phó Trấn trưởng, nếu sau đó mình lái xe qua, xác thực là không thể nào thích hợp. Nghĩ như vậy, quyết định của Trương Anh Duệ dần dần thay đổi một chút: các anh em đi trước vào huyện đổi thành chiếc xe BMW kia, sau đó quay về lại nghe cái gì người nghĩ thành hay không?

Khoảng cách “Nghe lên” 100m, đủ để cho Trương Anh Duệ đem xe đỗ ở bên ngoài ven đường mặt ngoài nơi cung cấp điện của trấn, thì đem một chữ “nghe” “không làm điều gì trong lòng Vương Trường Ba nghĩ rõ ràng rồi.

Như vậy nghĩ tới, Trương Anh Duệ xoay người trở về cầm lấy điện thoại gọi cho Lưu Kim Quốc nói chuyện,

- Kim Quốc bí thư, tôi là Trương Anh Duệ, ha ha... Là có chuyện như vậy, vừa rồi có người bằng hữu gọi điện cho tôi, để tôi đi vào huyện một chuyến... Đúng đúng được rồi, chính là chuyện này... Ha ha, Tốt.

Biết chuyến đi vào huyện của Trương Anh Duệ lần này là giúp chính mình lo liệu chuyện đất đai góp vốn kia, Lưu Kim Quốc rất là dễ bụng, không chỉ là khiến “kinh phí hoạt động” vượt qua tặng lại đây 5 vạn đồng, e sợ kinh nghiệm làm việc của Trương Anh Duệ không nhiều lắm, không hiểu trong chuyện này, ý vị dẫn dắt Trương Anh Duệ,

- Không phải sợ tiêu tiền, nên tiêu đúng chỗ nhất định phải tiêu đúng chỗ; cũng không cần phải gấp, loại chuyện này gấp không được, không phải lần một lần hai là có thể làm xong.

Nói trắng ra là, 5 vạn đồng tiền này chính là Lưu Kim Quốc cấp cho Trương Anh Duệ để cho hắn cùng những người bên trên kia cùng một tuyến. Lưu

Kim Quốc rất rõ ràng, muốn ở khu vực tốt của thị trấn làm một chỗ đất thích hợp, 5 vạn đồng tiền này căn bản là không đủ, từ lúc bắt đầu hoạt động đến muốn làm đất, chỉ là phí “Quan hệ xã hội”, 100 vạn có thể nắm được kia thì là vượt xa phát huy bình thường, năm vạn đồng này... Tính gì a.

Mặc dù đối với phòng nhà đất chuyện này không quen thuộc, nhưng Trương Anh Duệ dù gì cũng là làm kinh doanh gần nửa năm, thời gian ngắn doanh thu một ngày mấy chục vạn, hơn nữa cùng các ông chủ kia trong huyện giao tiếp, thường xuyên nghe bọn hắn tán gẫu lên cũng muốn làm phòng nhà đất kiếm tiền ra sao, ngay từ đầu khơi thông quan hệ lại là liều mạng kiếm tiền như thế nào.

Nghe được hơn, tuy rằng chưa làm qua bất động sản, nhưng Trương Anh Duệ cũng có thể hiểu được làm bất động sản, là một đầu tư lâu dài, 5 vạn đồng này cũng thật không tính gì, thậm chí đều có chút thiếu, cười híp mắt lấy chồng tiền từ Bạc Siêu nhận qua, Trương Anh Duệ vỗ vỗ bả vai Bạc Siêu,

- Tiểu Bạc à, muốn đi cùng với tôi vào huyện một chuyến không?

Đây chính là cơ hội tốt, Bạc Siêu rõ ràng có chút dao động, có thể có chút do dự, vẫn là cười khổ lắc đầu,

- Anh Duệ Trần Trường, vẫn là ngài đi mau lên, nơi này tôi không hiểu, sợ chậm trễ chính sự của ngài.

Người không đi càng tốt, ta còn thật lo lắng nói người đi ta phiền toái đâu. Trương Anh Duệ cười gật gật đầu, đem năm vạn đồng này nhét vào trong cặp xách tay, cười híp mắt đi ra ngoài... Một bên đi ô-tô chạy như bay, một bên Trương Anh Duệ búi ngùi xúc động,

- Xem ra không có đủ thực lực, Trình lão yêu tinh con đường này cũng không phải là đi tốt như vậy.

BMW của Trương Anh Duệ liền dừng nỏ máy ở bên ngoài Hồng Thái Dương, vốn Trương Anh Duệ là tính toán đem xe này cho cha mẹ của mình dùng, nhưng Trương Đức Vĩ sống chết không đáp ứng, chỉ muốn mỗi ngày lái xe Audi về nhà:

- con trai, xe này rất đắt tiền, con lái trước được rồi, cần phải là ba lái, xước xước một chút ba đều đau lòng chết được, còn không bằng lái chiếc Audi này đâu, thoải mái không nói, còn an tâm

Cuối cùng khuyên can mãi, Trương Anh Duệ lấy “Xe không thể để lâu, thời gian để dài sẽ có lỗi, nói thêm ta sau này nhất định sẽ thường xuyên lái đến thị trấn, tới thị trấn ta cũng có thể dùng thử” làm cái cớ, cuối cùng là bức bách để Trương Đức Vĩ mỗi ngày khi đến huyện lý và về nhà lái xe này đi làm... Cho mình đi làm cũng có thể tính trong hàng ngũ làm việc.

Lúc này trở về, vừa lúc phải dùng.

Mới vừa cùng lão gia của mình, Bạch Tuyết bọn hắn nói chuyện, cầm cái chìa khóa xe muốn đi ra ngoài, di động bỗng nhiên vang lên, Trương Anh Duệ lấy điện thoại cầm tay ra vừa nhìn, một cái tin nhắn, người bạn gái ngoài biên chế của mình tới:

- Chồng, đi học thật nhàm chán quá, anh đang làm gì?

Giờ này, trong trường học hẳn là đang đi học nhỉ? Trương Anh Duệ nhìn không được bĩu môi: thì thái độ học tập này của em... em nha còn muốn thi?

Xem cha của mình thì có ánh mắt tò mò, Trương Anh Duệ quơ quơ di động, sắc mặt không thay đổi,

- Bí thư sai thư ký của hắn phát tin nhắn tới.

- Ô, là như thế à!

Trương Đức Vĩ nhìn thấy di động của Trương Anh Duệ, nhất thời biến thành sùng kính, chỉ cảm giác trên mặt mình vô cùng có mặt mũi, lại quên một chút, bí thư đảng ủy của trấn muốn nói giải thích tình huống cùng Trương Anh Duệ, còn cần quan co lòng vòng đề thư ký của ba phát tin nhắn sao? Trực tiếp một cú điện thoại gọi tới, người dám không tiếp?

Lao vào trong xe, vốn là không muốn để ý tiểu nha đầu kia, cũng không biết ma xui quỷ khiến thế nào, Trương Anh Duệ soạn tin nhắn gửi qua:

- Đi học đi, cả ngày miên man suy nghĩ cái gì, lời nói không khôn ngoan cần thận đánh mông người.

Nhất định phải thừa nhận, tin nhắn lần này của Trương Anh Duệ có điểm quá mức, nếu như là làm trò trước mặt Lý Ngưng Mặc, lời này Trương Anh Duệ khẳng định nói không nên lời, nhưng vấn đề là, đây không phải không làm trò trước mặt Lý Ngưng Mặc sao... Tin nhắn thì có một điểm này tốt, nếu hai người mặt đối mặt ngượng ngùng, người hoàn toàn có thể dùng tin nhắn nói ra.

Bạn đang đọc truyện *Quyền Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 173: Niềm Vui Bất Ngờ

Tin nhắn mới vừa gửi đi chưa đầy vài giây đồng hồ, Lý Ngưng Mặc bỗng nhiên gọi điện thoại tới, câu đầu tiên chính là

-Anh đang ở thị trấn hả?

-À, đến phòng nội vụ bên kia bàn chút việc.

Trương Anh Duệ ứng phó một câu, hẳn nhiên túi tiền kinh phí hoạt động năm vạn này, còn đánh vào các nhân khẩu như vậy, Trương Anh Duệ cân nhắc, vội xong chuyện trong Lý Trường Ba kia, bất kể chuyện thế nào, cũng phải tìm người ở phòng nội vụ ngồi một chút, ăn bữa cơm.

-Phòng nội vụ? Anh không phải là trên trấn xuống, tìm phòng nội vụ làm gì?

Lý Ngưng Mặc điều này biết không ít, nghe Trương Anh Duệ nói như vậy, ngay sau đó hỏi một câu.

-Còn không phải là việc trên trấn ?

Trương Anh Duệ thờ dài, lần này hẳn là tìm ai đáp cầu đất mới... Luôn là phiền mấy người quen kia, Trương Anh Duệ cảm thấy có chút ngượng ngùng .

-Việc trên trấn...

Lý Ngưng Mặc chắc lưỡi,

-Cần em hỗ trợ không?

-Em hỗ trợ? Em có thể hỗ trợ cái gì?

Trương Anh Duệ bị lời nói của Lý Ngưng Mặc làm vui lên,

-Đi đi đi, người lớn nói trẻ con không được nói leo... Anh hỏi đây. Lúc này em không đi học sao, sao có thể gọi điện thoại cho anh?

-Lúc này tan học, thời gian nghỉ học em gọi điện thoại cho anh không được a?

Lời nói của Trương Anh Duệ đã chạm đến lòng tự trọng nhỏ nhỏ của Lý Ngưng Mặc, tiểu nha đầu nhất thời không vui, phỏng chừng cái miệng nhỏ nhắn chu lên,

-Xem thường người ta, ai nói em không thể hỗ trợ, cậu của em ta chính là phó trưởng phòng ban chăm sóc đặc biệt của Sở nội vụ mà, anh nếu đến Sở nội vụ bàn việc, có muốn em hỗ trợ cho anh hay không?

-Không cần... Àn? cậu em là phó trưởng phòng ban chăm sóc đặc biệt ?

Trương Anh Duệ vừa mới nói không cần, nhưng lời vừa mới nói đến miệng thì bị vấp: gì? cậu của Tiểu nha đầu này không ngờ là phó trưởng phòng ban chăm sóc đặc biệt của sở nội vụ của huyện ?

Ở trong hành chính dân sự, ban chăm sóc đặc biệt có thể được coi là một trong số ít những phòng có thực quyền, tiếng nói của phó trưởng phòng ban chăm sóc đặc biệt trong hệ thống hành chính dân sự lại tương đối cao. Trong đầu Trương Anh Duệ lập tức chuyển khai : vốn còn lo làm sao tìm được cá nhân đáp ứng điều kiện này của sở nội vụ, nếu như có thể giải thích một chút tình hình cho vị phó trưởng ban của sở nội vụ này trước tiên... Ừ, cứ làm như thế!

Cũng là, có thể mở một khách sạn chất lượng như thế này ở trong huyện thành, nói nhà Lý Ngưng Mặc trong chính phủ không có quan hệ, điều này thật đúng là không có khả năng, nếu như nói cậu của Lý Ngưng Mặc ở trong sở nội vụ còn là một đầu mối nhỏ, vậy thì có thể nói được .

- Anh có ý lừa em sao?

Trương Anh Duệ hơi có chút ngữ khí kinh ngạc, khiến Lý Ngưng Mặc cảm thấy được trong ván bài đó từ chính mình từ Trương Anh Duệ trở về một ván, không khỏi có chút đắc ý, rất có chút tư tưởng khoe khoang,

- Thế nào? Có muốn em giúp anh một tay hỏi một chút cậu của em hay không?

- Vậy thì cảm ơn em rất nhiều, nếu cậu của em đêm nay có thời gian, mời ông ấy ăn bữa cơm đi... Àn, lấy danh nghĩa của anh mời ông ấy.

Nhanh chóng làm theo quan hệ trong chuyện này, trong lòng Trương Anh Duệ đã có chủ ý.

-Đêm nay à...

Tiểu nha đầu do dự một chút,

-Có thể cho em đi hay không?

-Cho em đi?

Trương Anh Duệ kinh ngạc,

-Cho em đi khẳng định không có vấn đề, nhưng em đêm nay không tự học tối sao?

Nghe ý tứ của Trương Anh Duệ là không ngại mình ở một bên nghe một chút, tiểu nha đầu bỗng nhiên hưng phấn,

-Không sao, em xin nghỉ thi được, dù sao chính là tự học tối, không có thầy cô giáo, chẳng qua ngày mai về làm

-Như vậy được không?

Lần này Trương Anh Duệ cũng sẽ không tiếp tục cự tuyệt,

-Tốt, vậy em giúp anh nói một tiếng cho cậu của em đi... Nhưng đến lúc đó em có thể đừng diễn lung tung, không thể nói anh là bạn trai của em

-Em lại không thiếu tầm nhìn, để cho cậu em đã biết anh là người thế nào của em, cậu em vẫn không thể cắt đứt chân của em?

Bị Trương Anh Duệ coi thường chỉ số thông minh của mình, tiểu nha đầu có chút khó chịu, lẩm bẩm ở bên kia tỏ vẻ bất mãn.

Nha đầu này...Trương Anh Duệ tuy rằng hiện tại không có bạn gái, có thể cũng không phải là chưa bao giờ nói qua yêu đương sâu sắc, nhưng đã tiêu phí khí lực lớn, mới xem như dụ được nha đầu kia.

Lưu Kim Quốc nghe Trương Anh Duệ nói buổi trưa muốn mời người đi ăn cơm, nhất thời ý thức được chuyện này chưa chắc đã có chút quá mức, lập tức nói cho Trương Anh Duệ, buổi chiều không cần đã trở lại... Nếu có cần, ngày mai cũng không cần trở về, đợi cho tin tức rõ ràng rồi nói sau.

Trương Anh Duệ tự nhiên là mừng rỡ như thế, nói rằng, bất kể thế nào nói mình kế tiếp chuyện này phải làm cũng không phải là chuyện gì tốt, người biết vẫn là càng ít càng tốt đi?

Chính là Trương Anh Duệ cũng không biết, lúc này mới cúp điện thoại, đầu bên kia điện thoại bên người Lý Ngưng Mặc, lập tức một đám đông tụ tập quanh tiểu nha đầu, một cái nháy mắt ra hiệu hỏi Lý Ngưng Mặc,

-Ngưng Mặc, vừa rồi trong điện thoại người đó là ai? Chính là bạn trai tặng bạn cái ipad2 kia?

Tiểu nha đầu mặt đỏ lên, cũng sáng bóng tinh tế giống như thiên nga cổ giương lên,

-Không thêm nói với mấy người, nha đầu này cả ngày thì không nghĩ điểm tốt... Đó là anh của mình.

-Anh trai à, là anh trai cơ đấy, hay là anh trai con nhà bác đây?

Lý Ngưng Mặc nhất thời “Thẹn quá hoá giận”,

-Tiểu chân mấy người, xem ta không xé miệng của các người...

Tâm tình của Vương Trường Ba cũng không tồi, có thể nói tốt, cũng không khá hơn chút nào, dùng tâm sự nặng nề để hình dung tâm tình của Vương Trường Ba giờ phút này, đại khái cũng có thể nói đã qua.

Nguy hiểm a! Chuyện cho tới bây giờ, mặc dù là nhớ lại, Vương Trường Ba vẫn đang cảm thấy nguy hiểm dị thường, trên trán một lớp mồ hôi: không nghĩ tới cục Trường đại nhân dĩ nhiên đã có tính toán chức vụ của mình, nếu không phải bản thân đã nhét qua 5 vạn đồng tiền, đổi lấy một con đường ở giữa “Thay mặt từ chức”, lúc này chính mình còn không biết sẽ bị người bên dưới coi thành chuyện cười như thế nào đâu.

Trương Anh Duệ! Chính là Trương Anh Duệ này! Nghĩ tới tên này, Vương Trường Ba quả thực hận thấu xương đối với Trương Anh Duệ: bố mày rút cuộc đắc tội người thế nào, người là cái rắm trẻ con thật không ngờ thủ đoạn độc ác như thế, thế nhưng nghĩ triệt nhiệm vụ của bố mày? Hai ta có cừ hận sâu như vậy sao?

Thật là hoàn toàn quên rồi, nếu trước kia Vương Trường Ba hẳn nghe lời tiếp đón Trương Anh Duệ, Trương Anh Duệ làm sao có thể sẽ nghĩ ra phương thức đưa hắn từ vị trí sở trường sở điện hạ xuống dưới?

Mắng cách vách! Trương Anh Duệ ngồi ở trong xe Accord bên ngoài sở điện, về mặt phần nộ: này đồ chó hoang Vương Trường Ba, mạng đủ tốt, năm vạn đồng tiền này nhét vừa kịp thời... Vốn Trương Anh Duệ định lái BMW một chút, nhìn thấy xe Accord kia bên ngoài của Bạch Tuyết, thay đổi chủ ý: đối với một cái làng quê và thị trấn mà nói, BMW thật sự là rất chói mắt, người có tâm thoả muốn làm chuyện mờ ám, có thể tra được trên đầu mình, mặc dù mình cái gì cũng không làm, nhưng khi “đi công tác” trong huyện, xe của mình lại xuất hiện trên trán, điều này nhiều ít cũng có chút không thể nào nói nổi, nhưng nếu như lái là chiếc xe Accord kia của Bạch Tuyết, thì hoàn toàn không có vấn đề này.

Bạn đang đọc truyện *Quyền Thế* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 174: Phía Sau Màn Bàn Tay Đen Bắt Đầu Liên Hợp

Đúng vậy, Sở điện một chiều này thật đúng là ngoạn độc.

Thành, Triệu Lâm người tiếp đón cho ta nói muốn sở trường sở điện lực làm mất cái kia, ta cho người thay mặt lần này, thật sự là lấy mũi của hán xuống chứ? Mặc dù là Triệu Lâm, đối mặt loại tình huống này cũng không có nghi ngờ; đến nỗi một Trần trường nhỏ bé Trương Anh Duệ người, ta làm như vậy, thể diện chính là cho người đến ngày lên trời rồi, người cũng không nên không biết rõ.

Đúng vậy, đây là tác phong của Điện Lão Đại, nói khó nghe chút, trong chuyện này có nhân tố rất lớn, là người trong ngành điện lực đối với việc sắp xếp nhân sự sở điện lực của Trương Anh Duệ “Nhúng tay” làm loạn tỏ vẻ bất mãn, cho người chút thể diện cũng được, nhưng cho dù là ta không để thể diện cho người, người có năng lực làm gì ta? Khó phải không hẳn Trương Anh Duệ còn dám tìm tới cửa đến phải không?

Cho dù là người dám tìm tới cửa, người chẳng qua là trần trường nhỏ nhoi mà thôi... Một trần trường nhỏ nhoi, thể nhưng cũng dám theo đuổi tranh luận đằng sau sở điện lực? Người xem người là ai a? Muốn loạn sự? Tiền ta phát đi, công việc giải quyết tốt của người nhà người chết ta đều làm xong rồi, người còn có thể gây sức ép như thế nào? Thực chộc giận bố mày, cho toàn bộ trần của người đến “sửa chữa tuyến đường điện”, đến lúc đâm cột sống đều có thể đâm chết người!

Buông lỏng hệ thống quản lý, đều có bọn hán bên ngoài cố chấp buông hệ thống quản lý.

Suy nghĩ cẩn thận một chút, Trương Anh Duệ ngược lại nở nụ cười,

- Nhóc con, lão tử cũng còn không tin điều xấu xa này .

Vốn dĩ Trương Anh Duệ muốn chính là, nếu Vương Trường Ba có thể đi nhờ vả mình, mình hãy để hán một con đường, nhưng hiện tại đã xác minh Vương Trường Ba này không thức thời như thế, thì còn do dự cái gì? Xử lý hán chính là không sai. Nếu thật là hạ quyết tâm để Vương Trường Ba xuống, đối với Trương Anh Duệ mà nói, điều này kỳ thật cũng không tính là một việc nhiều khó khăn.

Nghĩ tới như vậy, Trương Anh Duệ đánh tay lái trên đường quốc lộ, trong huyện còn có một gian hàng lớn chờ đợi mình đâu.

Trương Anh Duệ thật không ngờ chính là, đã biết mới vừa quay đầu xe chạy đi, bên kia điện thoại của Vương Trường Ba liền vang lên.

-Lão Vương, chuyện quá khứ đã trôi qua rồi, sau này làm việc cho tốt, càng vì nhân dân phục vụ cho tốt, không cần có áp lực tâm lý gì ... Sự thật chứng minh, lão Vương người vẫn là trải qua được khảo nghiệm nha!

-Trần Trường Đăng Linh, thật sự là... Haiz, tóm lại cảm ơn ngài, công tác đầu năm nay không tốt lắm a, một lãnh đạo không cẩn thận đối với người không hài lòng, những công việc kia trước kia người làm, toàn bộ đều không có tác dụng.

Vương Trường Ba cười khổ một tiếng, bộ dạng bụng đầy chua xót.

-Lão Vương à, không cần nói như vậy chứ, ai làm công việc gì, đảng và tổ chức chẳng lẽ không có ở trong mắt?

Ngữ khí của Đồng Đăng Linh thoáng chút nghiêm túc, phê bình ngôn từ nghĩa chính hai câu của Vương Trường Ba,

-Vẫn là câu nói kia, không cần có áp lực tâm lý gì, chỉ cần anh làm xong công việc vốn có của anh, đảng và tổ chức sẽ giúp anh chủ trì công đạo.

Lời nói này, lời nói của Đồng Đăng Linh kia đưa ra một ngôn từ chính nghĩa, một chút cũng không có chú ý đến tay của mình đã qua giới hạn: sở điện cung cấp cho Trần cũng không phải là phạm vi quản hạt của Đồng Đăng Linh anh, Đồng Đăng Linh nhúng tay làm loạn, là có ý gì? Loại chuyện này, chính là phạm kiêng kỵ rất lớn.

Nhưng đối với hành động phạm kiêng kỵ lần này của Đồng Đăng Linh, bản thân Đồng Đăng Linh “Không cảm thấy được”, trên mặt Vương Trường Ba còn lại là một vẻ mặt “Được sung ái mà kinh ngạc”, cảm động đến rơi nước mắt nói,

-Cám ơn Trần Trường Đăng Linh, ôi... Nếu không phải là anh, công việc này của ta cũng không muốn làm tiếp, thương tâm.

Ta nhỏ vào! Tuy rằng lúc này tất cả mọi người đều đang nói lời suông lời nói khách sáo, nhưng nghe được những lời này của Vương Trường Ba, Đồng Đăng Linh vẫn là cảm nhận được nước chua trong bụng của mình từng đợt từng đợt trào lên: Đồ chó hoang Vương Trường Ba, nói chuyện với người

không cần già mồm cãi láo như vậy sẽ chết a?

Không biết giờ phút này trong lòng Vương Trường Ba đang mắg lời giống vậy: Đồ chó hoang Đồng Đăng Linh, ngươi thật đúng là xem mình trở thành một nhân vật tầm thường sao? Nghe lời này của ngươi, người không biết còn tưởng rằng là bí thư đảng ủy trấn của ngươi đâu, ta nhỏ vào!

Một phó trấn trưởng thường vụ nhỏ nhoi mà thôi... Nếu Đồng Đăng Linh chẳng phân biệt được công việc bên này của mình, như vậy hệ thống điện lực làm một trong hệ thống buồng lỏng quản lý mang tính độc lập cực mạnh, Vương Trường Ba chứng thật là không hề đem tư cách Vương Trường Ba để vào mắt.

Nói lan man nửa ngày, Đồng Đăng Linh rốt cục biểu lộ rõ ý tứ chân chính gọi cú điện thoại đến của mình,

-Đúng rồi, lão Vương a, đem qua tiểu Liêm phản ánh với ta một vấn đề ở sở công thương, theo tiểu Liêm nói, dường như Trần Trường Anh Duệ đối với công việc sơ hờ kia của các ngài... Có chút ý kiến?

Đây là tham sâu cạn rồi, đem qua Liêm Sĩ Sinh đến biểu thị nguyện trung thành của mình, hiện tại Đồng Đăng Linh cần hướng Vương Trường Ba kiểm chứng một chút: lão Vương a, Liêm Sĩ Sinh này, có phải thật cùng ngươi kết thành đồng minh công thù hay không a? Nếu như là vậy, thì không có vấn đề a, ta có thể giúp các ngài lấy ra này đây.

Nếu không phải thì làm sao bây giờ? Nếu không phải, tự nhiên có biện pháp đối phó phải không.

Mẹ nó, Lão Hồ Ly này. Vương Trường Ba mắg một câu ở trong lòng, trên mặt cũng vẽ mặt đau kịch liệt gật đầu,

-Đúng, chuyện này Nguyệt Mai trở về cũng nói cho ta biết. Đối với chuyện này, ta không tiện nói cái gì, lại nói tiếp, có thể lỗ hồng nhà của ta kia đang lúc làm việc xác thực là có vấn đề nhỏ, nhưng thực hiện của Trần Trường Anh Duệ, thật sự là có chút...

Nói thờ dài một hơi, một tâm trạng tràn đầy ý bất mãn, lại trở ngại trình tự tổ chức cùng uy nghiêm của lãnh đạo, không thể không đem oan khuất của mình để ở trong lòng, một bộ dạng trung thành tốt.

Ma túy! Ngươi già bộ! Ngươi tiếp tục già vò! trong lòng Đồng Đăng Linh mắg, cũng lại là một tiếng thờ dài nhẹ nhõm, bàn tính nhanh bắt đầu rồi: nếu tình huống thật sự là như vậy, thì...cơ hội gây sóng gió trong đó của mình có thể là không ít a.

Đương nhiên, Đồng Đăng Linh cũng không còn trông cậy vào việc nhỏ như vậy có thể làm Trương Anh Duệ thế nào, thậm chí ngay cả khiến tính khả năng điều chỉnh chức vụ của Trương Anh Duệ đều cực kì nhỏ.

Nhưng nương theo chuyện này, có thể đã kích lớn uy tín mà Trương Anh Duệ vất vả gây dựng lên trong nội bộ chính phủ của trấn, sau khi chuyện này qua đi, đợi tuyên bố với mọi người, tất cả mọi người đều nhanh chóng đi ra xem. Nhóc con Trương Anh Duệ kia, thực không phải là tầm thường, nắm chút quyền lực kia trong tay gây sức ép lung tung, các người nếu theo chân hắn làm loạn, cẩn thận đến cuối cùng giống hai đứa trẻ đáng thương Vương Trường Ba và Liêm Sĩ Sinh kia.

Hỗn loạn trong bất kỳ cơ cấu chính phủ cấp một nào, một điểm quan trọng nhất là cái gì? Uy tín!

Một lãnh đạo mười phần uy tín, lời nói ra tất nhiên sẽ được chấp hành và quán triệt mạnh mẽ, mà một lãnh đạo không có uy tín gì, lời nói khó nghe chút, đánh rắm cũng không vang.

Có thể ngay cả Đồng Đăng Linh bản thân cũng không có ý thức được, đừng xem bộ dạng hắn cả ngày không làm chuyện gì to tát như Trương Anh Duệ, nhưng ở trong lòng của hắn, đã xem Trương Anh Duệ trở thành có thể uy hiếp được người thù địch của mình, Đồng Đăng Linh không tha tìm phiền phức của Trương Anh Duệ như vậy, không chỉ là hắn xem Trương Anh Duệ không vừa mắt, nguyên nhân trọng yếu nhất là .. Trong tiềm thức, hắn cảm thấy được đến từ uy hiếp của Trương Anh Duệ.

Bạn đang đọc truyện *Quyền Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 175: Bạn Gái Ngang Tàng

Năm giờ chiều, thực hiện tính toán cuối cùng của trường trung học phổ thông huyện, quản lý hóa bán trú là mở rộng ra cánh cửa lúc ba rưỡi.

Giống như trong trường trung học cao đẳng khác trong huyện, trường năm đầu trung học phổ thông huyện cũng thực hiện hai hình thức cơ chế học ngoại trú và nội trú, cơ chế học ngoại trú tiện cho các học sinh trong huyện thành, cũng có thể loại bỏ bớt không gian cho tài nguyên ký túc xá căng thẳng trong trường học; đến cơ chế nội trú, điều này đương nhiên không có gì để nói, đều là học sinh dưới các làng quê và thị trấn, anh không cho người ở để học

sinh ở chỗ nào?

Vốn dựa theo ý của sở giáo dục của huyện, năm đầu trung học phổ thông thực hiện tốt nhất quản lý hình thức nội trú cả ngày, nhưng điều này không khỏi có chút không phù hợp thực tế, không ít các con cái của lãnh đạo đều học ở Nhất Trung mà, anh khiến lãnh đạo một tháng mới có thể nhìn thấy con của mình một lần sao? điều này không khỏi có chút rất không hợp với đạo làm người đó, có thể suy nghĩ đến huyện Nhất Trung là biển hiệu chữ vàng của giới giáo dục huyện, bộ giáo dục của huyện rất cực quyết định, quản lý hóa bán trú, ngoại trừ các học sinh đến học sáng sớm từ trước, sau khi buổi sáng tự học về nhà ăn cơm, buổi trưa và buổi chiều về nhà ăn cơm và buổi tối trở về nhà ngủ vài tiếng, thời gian khác không cho phép học sinh dời khỏi trường.

Kể từ đó, mỗi khi đến thời gian này, nhất là thời gian giữa trưa và buổi chiều này, cửa trường học Nhất Trung kêu một cái đồng như trầy hột, tự nhiên, một kết quả không quá lý tưởng của việc mang đến đồng nghiệp người thì là ... muốn tìm người thì có chút khó khăn, thì thí dụ như hiện tại vậy.

- Anh ở chỗ nào?

Lý Ngưng Mặc kiễng đầu ngón chân quay trái quay phải, sững sờ là không có nhìn thấy bóng dáng của Trương Anh Duệ, không khỏi có chút nóng nảy, lấy ra điện thoại di động nhanh chóng hỏi.

Thì tại vừa rồi, Lý Ngưng Mặc còn xem xét một vòng ngừng lại xe ở cửa trường học, nhưng rất tiếc nuôi, cũng không có chiếc xe Santana Chí Tuấn của Trương Anh Duệ.

- Em ở quầy bán quà vặt thứ nhất bên cửa trường học phía tây kia... Được rồi, anh tới tìm em đi.

Lúc này Trương Anh Duệ cũng đang rào bước tìm Lý Ngưng Mặc, cũng giống như trước cũng không tìm thấy... Như thế chẳng thể trách hai người, tuy rằng hiện tại hai người trên danh nghĩa đã là bạn trai bạn gái, là tình huống thực tế, thời gian hai người cùng ở chung một chỗ vẫn chưa tới bốn giờ, nói khó nghe chút, bất cứ người nào tùy tiện hóa trang đổi một bộ quần áo, đối phương đều chưa chắc có thể nhận ra, càng không nói ở chỗ cả người chen chúc xô đẩy.

Còn tốt, có một chỗ rõ ràng, không đến hai phút, Lý Ngưng Mặc liền đứng ở trước mặt Trương Anh Duệ.

Nhìn thấy Trương Anh Duệ, Lý Ngưng Mặc có chút chán nản,

- Vừa rồi em từ nơi này đi qua tìm anh, làm sao anh không kêu em?

- Em từ nơi này vừa đi qua tìm anh?

Trương Anh Duệ lạng đi một chút,

- Anh làm sao không thấy em?

Nhưng nhìn đến bộ trang phục trường trên người kia của Lý Ngưng Mặc, lập tức tỉnh ngộ,

- Anh nói mà, một đám người mặc quần áo giống nhau như đúc như thế này đi lại trước mặt anh, chuyện này một tá cái mắt thì cũng tìm sai a.

- Cũng Đúng vậy nhì!

Nghe Trương Anh Duệ nói như vậy, Lý Ngưng Mặc cũng cười, nhưng không phải là chuyện như vậy sao, một đám học sinh đều mặc đồng phục, muốn tìm người không phải là thực quen, khó khăn này thật đúng là không phải khó bình thường.

- Đi thôi!

Trương Anh Duệ xoay người vừa muốn đi, lại cảm thấy được có chút không đúng lắm, chần chờ một chút, còn hỏi,

- Em muốn về nhà thay quần áo trên người không?

Mục đích muốn hỏi nha đầu này là, em đêm nay xin phép với thầy cô giáo rồi, nhưng về nhà em giải thích thế nào với mẹ em? Lát nữa em có thể còn muốn cùng anh ra ngoài ăn cơm, nhưng lời này nhiều ít là hỏi trực tiếp ý tứ không tốt lắm, cũng chỉ nhân tiện chuyển như vậy bao hàm một chút.

- Thay quần áo?

Tiểu nha đầu cúi đầu suy nghĩ liếc mắt một cái đồng phục của mình, đồng phục rộng thùng thình, ngoại trừ rộng thùng thình ra, một chút cũng lộ không ra thân hình của mình, trong bụng kia vốn muốn nói "Không sao, không cần thay đổi" thì không nói ra, nghĩ nghĩ,

- Ừ, anh đưa em trở về đi... buổi trưa của em nói cho mẹ em, buổi tối đi tìm cậu em có chút việc, đêm nay muốn xin nghỉ một buổi tối, mẹ của em cho phép.

Trương Anh Duệ ngược lại kỳ lạ,

- Mẹ của em không có hỏi em là chuyện gì sao?

-Hỏi chứ!

Lý Ngưng Mặc quay đầu liếc nhìn Trương Anh Duệ một cái, một bộ dạng “Bao nhiêu chuyện a, anh cũng đáng được ngạc nhiên”.

- Nhưng em nói cho mẹ của em, chuyện này giữ bí mật... Bà nếu muốn phải biết rằng, có thể ngày mai gọi điện thoại hỏi cậu em đi.

Trương Anh Duệ nhất thời không nói gì... Hiện tại trẻ con a, thế nào giống khi đó của chúng ta đơn thuần như vậy.

- Đi thôi...

Trương Anh Duệ nói xong, dẫn đường đi đến chỗ chiếc xe dừng ven đường.

-Tích tích~~

chiếc xe BMW màu trắng đỗ ven đường kia hai đèn sáng chiếu, chiếc xe mở khóa.

- Đây là xe của anh?

Đang nhìn chung quanh Lý Ngưng Mặc tìm chiếc xe Santana Chí Tuấn màu đen kia của Trương Anh Duệ, nhìn thấy Trương Anh Duệ đi đến trước chiếc xe BMW ven đường kia mở cửa xe, nhất thời bị hoảng sợ.

- Đúng, có cái gì kỳ quái sao?

Trương Anh Duệ nhú mày, nhìn thấy biểu hiện trên mặt của Lý Ngưng Mặc, nghĩ nghĩ, vẫn là giải thích một chút,

- Ân, chiếc xe Santana kia là xe của đơn vị, chiếc xe này là xe của riêng anh.

Nói hai ba lời đơn giản, Trương Anh Duệ sẽ đem tình huống giải thích rõ ràng .

-Vốn là như vậy, chắc chắn... Thực nhìn không ra, còn trẻ như vậy anh có thể lái chiếc xe BMW sao? Xe này là người trong nhà anh mua cho?

Tiểu nha đầu rung đùi dắc ý, một bộ dạng không thể tin được... Thật sự là tình huống trước mắt thật là làm cho người ta kinh ngạc rồi, Lý Ngưng Mặc chỉ có thông qua phương thức này đến che lấp một chút rung động nội tâm của chính mình.

-Anh không có bất tài như vậy chứ? Mua chiếc xe còn dùng tiền trong gia đình?

Trương Anh Duệ dở khóc dở cười, cảm thấy được chuyện này vẫn là giải thích rõ ràng một chút,

-Ân, là mua lúc ta làm kinh doanh trước khi vào chính phủ.

Đương nhiên, trong chuyện này nhiều ít cũng có một chút ý tứ khoe của: ha, năng lực các bạn thân anh cũng không tệ lắm đi?

- Không tin, trước kia anh làm kinh doanh cái gì ?

- Đây... anh nói, em là tra hộ khẩu hay là tra đồng hồ nước, không cần điều tra rõ ràng như thế đi? Tiếp tục hỏi như vậy nữa, anh sẽ có áp lực tâm lý.

Bị nha đầu Lý Ngưng Mặc kia hỏi có chút không kiên nhẫn , Trương Anh Duệ nhú mày. Cuối cùng là biết tiểu nha đầu Lý Ngưng Mặc này kỳ thật chính là một đứa trẻ con, Trương Anh Duệ không tính toán với cô ấy.

-Hừ! Không phải là lái chiếc BMW sao, có gì đặc biệt hơn người.

Quả nhiên, bị lời này của Trương Anh Duệ kích thích, lòng tự trọng của tiểu nha đầu này khiến cô nhất thời kết thúc vấn đề vừa mới hỏi, kéo cửa xe của tay lái phụ ngồi xuống, cái mũi nhỏ kiêu ngạo vừa nhú.

- Trước đưa em về nhà thay quần áo.

Trời ạ! Nha đầu kia chính là càng ngày càng quá mức rồi! Nha đầu Loại bạn gái dã man này ... Quên đi! Dù sao các anh em cũng không nên tìm cái nha đầu này làm bạn gái.

Trương Anh Duệ oán hận cắn chặt răng, ngại cùng nha đầu kia nói tiếp, thả một cước chân ga, trong lòng cũng hạ quyết tâm, chuyện này sau khi xong lập tức chuẩn cho xa... nếu Bị tiểu nha đầu cái gì đều không hiểu loại này quần lên , sau khi chính mình có phiền phức rồi.

Bạn đang đọc truyện *Quyền Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 176: Quà Gặp Mặt Xa Xỉ

Để giảm bớt phiền toái cho mình, Trương Anh Duệ dừng xe tại vị trí cách nhà Lý Ngưng Mặc khoảng chừng hơn hai trăm mét, để Lý Ngưng Mặc tự về nhà thay quần áo.

Đầu năm nay thanh danh bảo mã(BMW) cũng không tệ lắm, có thể là chủ nhân lái chiếc bảo mã(BMW) đó, đó thật sự là điều khiến cho mọi người không thể nói được điều gì, đặc biệt là câu danh ngôn kinh điển trong một tiết mục: “ta tình nguyện ngồi khóc ở phía sau bảo mã kia, chứ cũng không muốn ngồi cười ở đằng sau xe đạp”, lại càng tăng thêm cái công dụng khác của bảo mã(BMW): tán gái lợi hại.

Nếu bị lão nương của Lý Ngưng Mặc nhìn thấy con gái mình từ chiếc bảo mã kia bước xuống, Trương Anh Duệ cảm thấy sợ đến lúc đó cả người lẫn miệng đều nói không rõ, không chừng đêm nay mời cậu của Lý Ngưng Mặc ăn tiệc rượu bàn chuyện, cũng tương đối nguy hiểm. . .Không chừng mình mới đi bên này, bên kia lão nương của Lý Ngưng Mặc gọi điện ngay cho cậu của cô bé.

- Đại ca, có điều này, Ngưng Mặc nhà chị cùng với một tiểu tử lái bảo mã (BMW) đi tìm cậu. . .Không biết như thế nào Ngưng Mặc cũng là cháu gái của cậu đấy, cậu cũng không thể mặc kệ.

-

Xong rồi, chỉ cần có câu này, như là dội một gáo nước vào Trương Anh Duệ “người lái bảo mã lừa cảm tình của một cô nương trong sáng ngây thơ”, tuyệt đối là không có cách nào trốn thoát.

Cứ như vậy, trong lòng Trương Anh Duệ còn có chút kinh hãi. . .làm ăn buôn bán ở đây lâu như vậy rồi, hàng xóm láng giềng có ai không biết ai, chưa biết chừng ông chủ quán com đó đã qua tìm lão nương Lý Ngưng Mặc nói chuyện rồi.

- Gì kia, Ngưng Mặc mẹ nó à, cô nương nhà bà đây là . . .đang yêu rồi? Từ trên bảo mã kia xuống, chắc chắc . . . bảo mã(BMW) cũng thật khí phái!

Có một câu như vậy, sau này Trương Anh Duệ không phải nghĩ đến việc đến tìm Lý Ngưng Mặc giúp đỡ nữa. Nếu nhắm ngay cái mảnh đất cục dân chính này, sau này có thể không ít lần tìm đến vị trưởng tiểu khoa cục dân chính này, à không . . . phó.

Khá tốt, hết thấy thuận lợi, hơn mười phút đồng hồ, Lý Ngưng Mặc thay xong quần áo chạy chậm từ nhà ra, đằng sau là con chó dữ chạy theo, mở cửa ra ngồi vào.

- Đi nhanh đi nhanh, không đi nhanh lại bị bà già lái nhái đến chết.

Ôi. . .ta cứ nói, trẻ con hiện tại thật đúng là . . .Trương Anh Duệ về mặt "Bất đắc dĩ" lắc đầu, đánh nhẹ tay lái, xệ nhẹ nhàng hướng Đắc Nguyệt Lâu chạy tới.

Xe vừa dừng, hai người mặc bộ đồ cảnh sát đang nói chuyện phiếm đứng trước sảnh đi tới chào hỏi Trương Anh Duệ:

- Anh duệ lão đệ, cậu đến rồi.

- Hai vị lão ca, tối sớm vậy . . .ngại quá, các người tối sớm như thế, khiến chủ nhà như tôi thấy thật tùy tiện.

Trương Anh Duệ cười lớn vỗ vai Bạch Băng và Lưu Thành Hi, vẻ mặt không vui. . .ai nhìn cũng biết Y đang giả bộ, tâm tình lúc này nhất định là rất tốt.

- Biết là lão đệ người mời khách, chúng ta chẳng nhẽ không đến sớm một chút?

Trong lời nói của Bạch Băng lộ rõ vẻ thân thiết:

- Anh Duệ, không nói gạt cậu, để ăn một bữa com của cậu, buổi trưa tôi và Lưu cục ăn được một chút, toàn bộ vẫn ở trong bụng.

- A?

Trương Anh Duệ cao hứng,

- Hai vị lão ca các anh yên tâm, hôm nay nhất định sẽ khiến cho các anh ăn ngon miệng.

Ăn ngon miệng? Đó chẳng phải việc tốt sao? Bạch Băng và Lưu Thành Hi liếc nhau một cái.

- Hai vị này là ai a?

Lý Ngưng Mặc khẽ kéo áo Trương Anh Duệ, thấp giọng hỏi.

Ánh mắt Lưu Thành Hi rất sắc, có thể ăn bát com này của cảnh sát, ánh mắt cùng sức quan sát đúng là không nhiều, thấy tiểu cô nương bên cạnh Trương

Anh Duệ có bộ dạng thân quen với Trương Anh Duệ, không thể không trêu đùa hỏi:

- Trương Anh Duệ lão đệ, vị này là ai nhỉ? Em gái?

- Tôi là bạn gái của Trương Anh Duệ.

Không đợi Trương Anh Duệ trả lời, Lý Ngưng Mặc bắt đầu tuyên bố chủ quyền của mình.

Kháo! Không thể nào, nha đầu này thật sự là bạn gái của Trương Anh Duệ? Vốn dĩ chỉ là cùng với Lưu Thành Hi trêu Trương Anh Duệ, ực một ngụm nước bọt khó nuốt:

- Vị cô nương này đã thành niên chưa vậy? Nhìn vẻ mặt ngây ngô này, sao mà giống đang đi học vậy? Hay vẫn là học sinh cấp ba?

Sắc mặt Bạch Băng bên cạnh cũng tốt không đến đâu, mọi người đều là ăn bát com này của cảnh sát, có chút "Chức nghiệp kỹ năng", kì thực đều không phải tương thông?

Nha đầu kia, có thể có chút quá đáng rồi! Biểu cảm trên mặt của Bạch Băng và Lưu Thành Hi không thể gạt được Trương Anh Duệ, cho Lý Ngưng Mặc một cái ánh mắt cảnh cáo, biểu cảm của Trương Anh Duệ có chút xấu hổ... Bất kể ai bị mọi người phát hiện việc bản thân: Trâu già gặm cỏ non, đều cảm thấy xấu hổ, nhất là loại cỏ non này vẫn còn non như vậy.

Không để ý tuyên ngôn chiếm lĩnh của Lý Ngưng Mặc, Trương Anh Duệ mập mờ giới thiệu thân phận của Lý Ngưng Mặc cho hai vị Bạch Băng và Lưu Thành Hi:

- Ân, một cô em họ... Ngưng Mặc ta giới thiệu một chút, vị này là đại đội phó đại đội trưởng huyện cảnh sát chúng ta, vị này chính là Triệu phó cục trưởng cục công an huyện chúng ta.

Phó đại đội trưởng đội cảnh sát giao thông? Phó cục trưởng cục công an? Đã biết thân phận hai vị trước mặt, Lý Ngưng Mặc nhỏ giọng kinh hô! Vốn dĩ Trương Anh Duệ nói bản thân phải tìm hai người cùng ăn com, Lý Ngưng Mặc vẫn chưa nghĩ được nhiều như vậy, nhưng hiện tại xem ra, hai vị này so với cậu của mình còn lợi hại hơn nhiều... Cục dân chính coi như là nha môn bắt ôn bắt hỏa, thuộc cái loại bị thượng bất tức bị hạ hữu dư, so với cục công an, đội cảnh sát giao thông còn cách nhau xa.

Bản thân tìm người bạn trai này, thật sự chỉ là một nhân viên công vụ nhỏ sao? Lý Ngưng Mặc nhìn Trương Anh Duệ một cái, trong lòng không ngừng bốc lên.

Cảm tình... Thật đúng là như vậy a! Bạch Băng cùng Lưu Thành Hi liếc nhau một cái, đồng thời hiện lên ánh mắt quả nhiên như vậy: sở thích Trương Phó Trần Trường của chúng ta... Ừ, vẫn thật là độc đáo.

Chẳng qua hai người đều biết Trương Anh Duệ chưa có bạn gái, càng chưa kết hôn, mặc dù tìm được bạn gái tuổi nhỏ một chút, nhưng điều này... cũng là tự do của mọi người? Pháp luật có quy định nữ giới nhỏ tuổi một chút là không được có bạn trai đâu?

Trong lòng đang oán thầm Trương Anh Duệ trâu già gặm cỏ non, mặc dù Bạch Băng và Lưu Thành Hi đều không cho rằng Trương Anh Duệ hai người họ có thể thành, nhưng Trương Anh Duệ cứ mơ mơ hồ hồ thừa nhận như vậy, chính mình nói không được chính mình muốn tỏ thái độ một chút.

- Nếu đã là như vậy, Lưu ca kia cho người chút lễ ra mắt

Lưu Thành Hi cười, từ trong túi quần rút ra một thẻ mua hàng đưa cho Lý Ngưng Mặc:

- Ngân hàng thương hạ, Tiểu Lý có cái gì thích, cứ việc đi mua.

Trương Anh Duệ mắt sắc, liếc mắt một cái liền thấy rõ trên thẻ ghi con số: 2000!

Lần đầu tiên gặp mặt mà lại tặng một thẻ trị giá 2000, quà gặp mặt của Lưu Thành Hi quả thật đủ nặng, mặc dù mọi người đều hiểu rõ, quà gặp mặt này chính là hướng về phía Trương Anh Duệ.

Lý Ngưng Mặc làm âm ỉ, nhưng cũng biết lúc này bản thân nên làm gì, chưa nhận cái thẻ này, mà là nhìn về phía Trương Anh Duệ.

Bạn đang đọc truyện *Quyền Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 177: Tự Họa Đại Nhân Vật

- Anh Lưu cho em, em nhận lấy đi.

Trương Anh Duệ cười gật gật đầu.

Nghe thấy lời này của Trương Anh Duệ, Lý Ngưng Mặc mới cung kính nhận thẻ từ trên tay của Lưu Thành Hi:

- Cảm ơn Lưu cục.

- Gọi là gì... Lưu cục?

Lưu Thành Hi vẻ không vui.

- Gọi giống như Anh Duệ gọi là anh Lưu.

- Anh Triệu.

Tiểu nha đầu lập tức nghe lời, có thể đáp ứng quan hệ với phó cục trưởng cục công an, không phải người bình thường có thể làm được, quả thật, nhà mình buôn bán là dựa đến tránh quan trên mặt phiền phức, nhưng nếu muốn ít phiền phức, thì không có gì so với việc dựa vào công an là bớt lo nhất.

Lưu Thành Hi tỏ vẻ như vậy, Bạch Băng cũng không thể không biểu thị được, vỗ vỗ trên người, lại không tìm được đồ gì thích hợp Bạch Băng không khỏi có chút xấu hổ, nghĩ nghĩ,

- Như vậy đi, Tiểu Lý em muốn làm giấy phép, thì nói với ta một tiếng.

Hiện tại kinh phí làm giấy phép lái xe không rẻ, những lời này của Bạch Băng, coi như bao hết phí làm giấy phép của Lý Ngưng Mặc... nhất định là không phải mất tiền.

Phản quả gặp mặt này so với Lưu Thành Hi có phần quý hơn một chút, nhưng nghĩ đến cái thẻ mà Lưu Thành Hi rút ra là từ trong túi tiền của mình rút ra... Tuy rằng cái thẻ này là ai biểu hẳn... Nhưng Bạch Băng giúp Lý Ngưng Mặc làm giấy phép lái xe lại là dùng quyền lực của chính mình, hai quả này so với nhau, trên thực tế vẫn là quả của Lưu Thành Hi nặng hơn một chút.

- Còn không cảm ơn anh Bạch?

Trương Anh Duệ vỗ nhẹ vào bả vai Lý Ngưng Mặc,

- Lúc nào muốn làm giấy phép lái xe, trực tiếp đến đội cảnh sát giao thông tìm anh Bạch là được.

Chuyện kể rằng, Lý Ngưng Mặc hiện tại đã là vị thành niên hay chưa Trương Anh Duệ cũng không biết nữa.

- Cảm ơn anh Bạch.

- Lão đệ, rốt cuộc là chuyện gì nhỉ?

Rốt cuộc là vì quan hệ hợp tác làm ăn giữa Trương Anh Duệ và Bạch Tuyết, quan hệ của Trương Anh Duệ và Bạch Băng tiến gần hơn một chút, sau khi nói chuyện một lúc, Bạch Băng hướng Trương Anh Duệ hỏi.

Lưu Thành Hi ra vẻ không thèm để ý, nhưng cái lỗ tai cũng dựng thẳng cao cao : trong lòng hai người đều rất rõ ràng, nếu không có việc gì, Trương Anh Duệ làm sao có thể tìm đến mình ăn cơm?

Kỳ thật đến hiện tại, Lưu Thành Hi cùng Bạch Băng trong lòng vẫn mơ mơ hồ hồ không biết tại sao Trương Anh Duệ lại mời mình dùng cơm, mặc dù biết quan hệ lẫn nhau, Trương Anh Duệ không thể hãm hại chính mình, nhưng vấn đề là không biết là chuyện gì xảy ra... Trong lòng không nở thật không phải?

- Chuyện tốt.

Trương Anh Duệ cười cười, không muốn nhiều lời,

- Chờ Triệu cục trưởng cùng Vương bí sau khi tới chúng ta tiếp tục từ từ nói chuyện đi.

Nếu Trương Anh Duệ đã nói như vậy, ai lại còn tiếp tục truy vấn? Trương Anh Duệ nói tất cả phải đợi lãnh đạo sau khi tới nói sau, bản thân lại tiếp tục truy vấn, thì không phải là không biết điều sao.

Tào Đại Vĩ vẫn ở đại sảnh lúc này mới tiến tới, mỉm cười và chào hỏi mọi người, buổi sáng khi nhận cuộc điện thoại của Trương Anh Duệ, Tào Đại Vĩ tinh thần xóc lên gần mười hai phút, Trương đại ca đã nói rõ trong điện thoại, tối nay cùng với Triệu cục trưởng cục công an, Vương bí thư nói chuyện, toàn nhân vật quan trọng thế này, Tào Đại Vĩ làm sao dám khinh thường?

- Lão Tào à, những người tối nay đến đều là những nhân vật lớn, ông nhất định đừng để tôi mất mặt nhé.

Trương Anh Duệ cười nói với Tào Đại Vĩ.

Hiện tại đủ cấp số người, đều biết Trương Anh Duệ là đại cổ đông của Đắc Nguyệt Lâu, tới Đắc Nguyệt Lâu, coi như là đến địa bàn của Trương Anh Duệ, lời này của Trương Anh Duệ, nói không có gì là không ổn cả.

- Lão Tào tôi làm việc, Trương đại ca, ngài còn có gì không yên tâm không? Vài vị lãnh đạo giờ cao được rồi, đảm bảo khiến cho những người lãnh đạo vừa lòng!

Tào Đại Vĩ cười cùng Bạch Băng, Lưu Thành Hi đánh cái bắt chuyện.

- Mấy vị lãnh đạo các vị cứ nói chuyện, ta vào trong phòng bếp dọn đồ một chút.

Đối với Tào Đại Vĩ mà nói, hẳn rất rõ chuyện này không phải bản thân có thể chọn rộn lên, có thể ở phía sau chào hỏi hân hoan cái quen mặt, là bản thân đêm nay thu hoạch lớn nhất.

- Đúng rồi Anh Duệ, trừ mấy người chúng ta và Vương bí thư ra, tối nay còn có vị nào đến nữa không?

Ý vào quan hệ giữa mình và Trương Anh Duệ, Bạch Băng không thể thiếu việc muốn nghe một ít tin tức.

Liếc một cái về mặt sột ruột của Lưu Thành Hi Trương Anh Duệ nghĩ nghĩ, cũng là lúc đó nói,

- Ừm, ngoài hai vị này ra, còn có bí thư Từ Hải Đào.

- Từ bí thư?

Bạch Băng và Lưu Thành Hi nhất thời kinh hô: Từ Hải Đào mặc dù là bí thư đảng ủy bình trấn, nhưng vì bình trấn là quan hệ huyện ủy huyện nơi chính phủ đóng quân, cấp bậc so với thị trấn khác có cao hơn một nửa, Từ Hải Đào có thể là cao xứng, hơn nữa dựa theo lệ thường, hẳn là một trong những thường ủy huyện ủy.

Tự họp đêm nay, trừ trường cục công an và bí thư huyện ủy ra, lại vẫn có một vị thường ủy huyện ủy tham gia? Bạch Băng và Lưu Thành Hi bị tin này làm cho hù sợ.

Bà Triệu Lâm, Vương Hải Triệu, Lưu Thành Hi, Bạch Băng và Từ Hải Đào đều kéo vào, đều là kết quả của việc suy nghĩ cận kề của Trương Anh Duệ.

Tuy rằng một tháng trước Trương Anh Duệ còn chưa từng có nghĩ tới chính mình sẽ làm quan, nhưng Trương Anh Duệ xem ra, quan trường cũng nhiều nơi và thương trường cũng gần như vậy, trong đó một cái trong tâm nhất chính là: khi mà có lợi nhất, bạn không thể ăn một mình! Bất kể lúc nào hành vi ăn mảnh đều là bị người ta thù hận, phương pháp tốt nhất là những cái gì có lợi thì mang ra mọi người cùng hưởng... Sắp xếp ngồi vào, cùng ăn.

Tất nhiên, sắp xếp ngồi ăn quả này cũng là tốt rồi, không phải người nào cũng có thể kéo đến khiến hẳn “ăn quả”... ăn quả như thế này, giới hạn cho người bên trong mình, sau đó phân ra một bộ phận đến cho đồng minh của mình, do dự a dua thôi, còn như đối thủ của người? Ồ! Làm chết bọn chúng cũng ngại, cần cho bọn hắn ăn quả?

Đối với Trương Anh Duệ mà nói, trong cái hoạt động “sắp xếp chỗ ngồi, ăn quả” lần này, thuộc đồng minh nhất phương của bản thân, thật ra rất dễ đếm cục công an với Triệu Lâm và Bạch Băng cầm đầu những người đó, huyện ủy đại bí thư Vương Hải Triệu, này đó cũng đủ rồi... Vương Hải Triệu đến rồi, không phải tương đương với huyện ủy Triệu Thư ký đến rồi?

Ngoài ra còn có huyện chính phủ nơi đóng quân bình trấn đảng ủy bí thư Từ Hải Đào, cũng là một trong những hàng ngũ được Trương Anh Duệ mời tối nay, vị này chính là người tiến cử nhập vào đảng của mình.

Dựa theo cách nói của quan trường, đó là người dẫn đường của bản thân, hai người đã qua mặc dù giao tiếp không nhiều lắm.

Nhưng người ngoài xem ra, Trương Anh Duệ và Từ Hải Đào đã là quan hệ đồng minh chính trị tự nhiên rồi, đến nỗi sự qua lại của hai người nay không nhiều... Người biết người ta nói lí do lui tới hay không lui tới rồi sao?

Mảnh đất kia cục dân chính huyện muốn lấy, không lấy ra thì một bộ phận trong đó đến chia lãi chia lãi, điều này sao lại có thể? Nếu là chia lãi, điều đó không chừng cũng chỉ có thể chia lãi cho một vài người có quan hệ không tệ.

Trước kia chỉ toàn làm phiền Bạch Băng và Triệu Lâm, hai vị này cũng giúp bản thân mình không ít, về tình về lý, bản thân đều nên làm như vậy... phe phái trên quan trường là làm sao mà có? Còn không phải là như vậy mà có.

Còn về một vài người khác nên chia lãi, chia lãi tự nhiên là không ít rồi, có thể chúng ta trước kia cũng không có cái giao tình kia? Chia lãi quy chia lãi, những miếng bánh ga tô to nhất, chắc chắn không đến lượt các người.

Bạn đang đọc truyện *Quyền Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 178: Phó Trưởng Khoa Nhâm Bị Sợ Hãi

- Tôi đi ra ngoài một chút!

Lý Ngưng Mặc nhìn trước nhìn sau, đến chỗ mà lãnh đạo nhiều như vậy, cậu của mình lại vẫn chưa đến, trong lòng cảm thấy có chút không ổn, nhin không nổi muốn ra ngoài gọi điện cho cậu của mình.

Mặc dù tiểu cô nương tâm tư đơn thuần, nhưng cũng không phải là không có kiến thức, sự tình trên quan trường cũng nghe qua cậu kẻ không ít, tình huống trước mắt cũng không phải chính cậu mình nói như vậy sao... Lãnh đạo đã đến hết rồi, tên lính quèn như cậu mình vẫn dám chưa đến? Ý của người là gì đây? Lại dám mục vô lãnh đạo!

Đến muộn đó là độc quyền và là đặc quyền của lãnh đạo, hiển nhiên tiểu binh là không có quyền lực như vậy... không những không thể đến muộn, tiểu binh phải nên đến sớm hơn, đúng lúc để phục vụ “lãnh đạo”

- Ân, nhanh lên trở về.

Trương Anh Duệ gật gật đầu, thuận miệng phân phó một câu.

Trương Anh Duệ thật ra có thể đoán được nha đầu kia muốn đi làm gì, rất vừa lòng với sự tinh nhanh và khôn khéo của Lý Ngưng Mặc...

Lại nói tiếp, cú điện thoại này, trừ Lý Ngưng Mặc ra, thì thật không còn ai hợp để gọi, hơn nữa hai vị lãnh đạo lớn thực quyền là Lưu Thành Hi và Lưu Bình đã đến rồi, cậu của Lý Ngưng Mặc chỉ là một lãnh đạo nhỏ, lại khiến cho các vị lãnh đạo khác đợi mình? Thật sự là lẽ nào lại như vậy! Trong mắt còn có lãnh đạo hay không?

- Cậu, cậu nhanh lên!

Vào trong nhà vệ sinh, tiểu nha đầu liền lấy điện thoại ra,

- Lãnh đạo đến không ít rồi, cậu mà lại không đến, lại càng thêm phiền phức.

- Ân? Còn có lãnh đạo đi sao?

Cậu Lý Ngưng Mặc, Nhâm Học Kinh mặc cho nói không thêm để ý gì, hần xem ra, trong một chính phủ làng quê, có thể có quan hệ lớn thế nào? Chính cháu gái của mình nói như vậy, Nhâm Học Kinh còn có tâm tư nói cười hai câu với cháu gái,

- Ô, vậy cháu nói cho ta biết, đến đó đã là những lãnh đạo gì?

Nghe ý tứ của cậu mình, dường như không tin lời mình, Lý Ngưng Mặc nhất thời nóng mặt, không ngừng dậm chân,

- Thật là toàn lãnh đạo lớn mà, hiện tại có mặt là Lưu cục trưởng cục công an và Bạch đội trưởng đội giao thông, ta nghe bọn họ nói chuyện, ý của câu chuyện, dường như nhắc đến Triệu cục trưởng cục công an và cái gì mà bí thư Vương của huyện ủy còn muốn đến...

Dừng một chút, tiểu nha đầu không dám khẳng định nói,

- Đúng rồi, hình như còn có người tên là cái gì mà bí thư Đào Hải Từ.

- Cái gì? ! A!

Đang tự mình pha trà Nhâm Học Kinh, rồi đột nhiên kêu tha lương thăm thiết.

Có thể lúc này, Nhâm Học Kinh đã không có tâm tư đi quản những việc khác, phó khoa Nhâm đáng thương, chỉ cảm thấy được từng trận Thiên Lôi ở trên đầu! một số nhân vật cục công an huyện đều đến rồi?

Còn có Vương bí thư kia... kia khẳng định chính là huyện ủy bí thư Triệu Nghiễm Thành thư ký Vương Hải Triệu, còn có cả bí thư Từ Hải Đào, gọi chức vụ của Từ Hải Đào lại là bí thư, chỉ có huyện ủy thường ủy Từ Hải Đào bí thư, tuyệt đối sẽ không sai!

Ông trời, ta đây đắc tội với đại thần rồi, thiếu chút nữa khiến các vị lãnh đạo đợi mình? Bị tin lớn này hù cho thiếu chút nữa là mộng đặt trên mặt đất, đến bây giờ chân phó khoa Nhâm vẫn còn run lên, nhất thời khóc không ra nước mắt.

Tất nhiên, điều này bị dẫn đến kết quả là Nhâm Học Kinh không cẩn thận bị nước uống trên bình nước nóng giót vào tay, một âm thanh “A !” kêu lên, kết quả là tay bị bỏng... rất may Nhâm Học Kinh rút tay tương đối nhanh, chỉ là bị dạt một chút, cũng không có việc gì lớn.

Sửng sốt hồi lâu, Nhâm Học Kinh mới ý thức đến một vấn đề quan trọng: ta kháo! Hiện tại thừa dịp lãnh đạo vẫn chưa tới, chính mình cần nhanh chóng

qua đó!

Thật ra Nhâm Học Kinh biết rất rõ, những đại nhân vật này đều là ngày thường muốn nịnh hót cũng không nịnh hót được, như ngày hôm nay ông trời lại ban cho một cơ hội... cơ hội này ông trời đã ban cho mà không nắm lấy, ông trời sẽ nhìn không được.

Có sự giác ngộ này, Nhâm Học Kinh hốt ha hốt hoảng cầm lên áo khoác và chia khó xe liền chạy ra bên ngoài.

- Lão Nhâm, tối nay mấy giờ thì về?

Mợ Lý Ngưng Mặc chạy theo sau hô lên.

- Đàn bà quản nhiều như vậy làm gì!

Ngữ khí của Nhâm Học Kinh, trong ngữ khí đó còn mang theo một tia sùng ái mà lo sợ.

Cậu Lý Ngưng Mặc trái lại đến rất nhanh, trên thực tế cũng không có cách nào không nhanh, vốn dĩ nghe cháu gái của mình nói một người ở chính phủ huyện dưới tìm chính mình để bàn ít việc, Nhâm Học Kinh trong lòng không để ý gì cả, hần xem ra, chẳng qua là một người nào đó bên dưới muốn tìm mình giúp việc gì đó, còn có thể có việc gì lớn hơn nữa?

Như là loại chuyện này, Nhâm Học Kinh đứng lên xử lý đã rất “được lòng” rồi, điểm quan trọng nhất, là nhất định phải mang cái tự kiêu của bản thân bày ra, chỉ có như vậy, mới có thể thể hiện ra năng lực của bản thân, người khác trước khi mở miệng với mình, cũng phải cẩn thận nghĩ kỹ, cái điểm chuẩn bị này chỗ tốt có đủ hay không?

Dựa vào kinh nghiệm xử lý việc của Nhâm Học Kinh, bữa tối không phải 7 giờ bắt đầu sao? Không sao, bản thân mình hơn 7 giờ đến mới là bình thường.

Cái gì? Mấy vị lãnh đạo quan trọng cục công an huyện đều đến rồi?

Nhưng sau khi nhận điện thoại của Lý Ngưng Mặc, Nhâm Học Kinh cũng lại không có cách nào giữ phong độ bản thân, lại nghe thấy khi Lý Ngưng Mặc nói Vương Hải Triệu cũng đến, lại càng sợ thiếu chút nữa gục xuống... cái gì? Vương đại bí thư cũng đến?

Trời ơi!

Đang lúc này, Nhâm Học Kinh cũng không có tâm tư tính toán, vô cùng lo lắng lái xe chạy hướng Đắc Nguyệt Lâu, trong lòng cầu nguyện: cầu mong cầu mong đừng đến sau cục trưởng Triệu và bí thư Vương...

Trong lúc nhất thời, lòng nóng như lửa đốt, Nhâm Học Kinh hận một nỗi không thể lập tức bay đến Đắc Nguyệt Lâu, nhưng thật ra quên cân nhắc cân nhắc cái tên Trương Anh Duệ: ông này có thể là một tay công cụ cùng với bí thư thư kí huyện ủy kéo đến cùng nhau, rốt cuộc là vị nào? Làng quê bên dưới, có nhân vật số một sao?

Nhưng nghiêm khắc mà nói, cũng không thể trách Nhâm Học Kinh... khi gọi điện thoại cho cậu của mình, ở vào tâm tư như vậy, tiểu nha đầu lại không nhắc đến tên Trương Anh Duệ, chỉ nói là một người bạn của mình.

Tâm tư của phó khoa Nhâm xem ra, bạn của cháu gái mình? Ôi trời! So sánh với lão tử, đó cũng có thể tính là một loại người mạnh hơn? Vì thế dĩ nhiên là bị thúc dục.

Cục trưởng Triệu hoặc là không muốn chết như vậy, dù sao Cục trưởng Triệu mặc dù lợi hại, đứng lúc ngạt vẫn không quản nổi dân chính cầu chính mình, có thể Vương Hải Triệu liên rất muốn chết, là bí thư thư kí Triệu huyện ủy, nịnh hót vài vị này, khi bản thân có sự tiến bộ, vị gia này giúp mình nói mấy câu dễ nghe, liền có thể giảm bớt bao nhiêu sự phiền toái...

Trái lại, nếu lưu lại ấn tượng “Ngang ngược càn rỡ, không coi trọng lãnh đạo” với vị này, chỉ cần thư kí Triệu và bí thư Vương vẫn còn ở đây một ngày, bản thân còn muốn thăng tiến? Không bị điều chỉnh là phải thấp hương bái Phật.

Bạn đang đọc truyện *Quyền Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 179: Lại Bị Hiểu Lầm

Khá tốt, vận may của phó khoa Nhâm có thể dùng ba chữ “rất không tồi” để hình dung, khi phó khoa Nhâm chạy như bay tới Đắc Nguyệt Lâu, vài vị lãnh đạo quan trọng còn chưa tới... thị trấn nhỏ này vốn dĩ không rộng, mặc dù đây là một trong những giờ cao điểm của quốc lộ huyện thành, nhưng cũng không cần dùng đến vài phút đã đến.

- Lưu cục ngồi khỏe chứ!

Lần này Nhâm Học Kinh có thể không dám kiểu cách, vào ghế lô, thất lưng Nhâm Học Kinh nhất thời khom xuống một đoạn, còn cách thật xa, liền về mặt nhìn bộ tươi cười đối với Lưu Thành Hi, vươn tay ra.

- Ân? Cậu là...tiểu Nhâm cục dân chính a?

Lưu Thành Hi cẩn trọng ngồi trên ghế, ngay đứng dậy đều không đứng dậy, đợi Nhâm Học Kinh khi đến trước mặt mới dương dương tự đắc vươn tay ý tứ một chút, nhíu mày, không dám khẳng định hỏi một câu này.

Đối với sự ngạo mạn của Lưu Thành Hi, Nhâm Học Kinh một chút cũng không thêm đề ý, cấp bậc hành chính cùng với quyền lực trong tay của mọi người bày ra đó, ngạo mạn? Đó là quyền lợi của người ta! Ai khiến mọi người là lãnh đạo?

Thậm chí nghe Lưu Thành Hi tự gọi tên mình, trên mặt Nhâm Học Kinh có vẻ “Được sủng ái mà lo sợ”.

- Đúng đúng đúng, là tiểu Nhâm tôi...Lưu cục trí nhớ của ngài thật tốt, vẫn còn nhớ tới tôi!

- À ừ.

Lưu Thành Hi kêu lên một tiếng, liếc Nhâm Học Kinh một cái, gật gật đầu, cuối cùng là lộ ra một chút ý cười,

- Nếu là bạn của Anh Duệ, vậy thì ngồi đi.

Tươi cười với Nhâm Học Kinh, là nhìn vào thể diện của Trương Anh Duệ...Nếu không phải là biết người này là cậu bạn gái Anh Duệ... Ôi dào! Một phó khoa nho nhỏ ở cục dân chính, chỉ coi là một rể hành?

Lưu Thành Hi để cho Nhâm Học Kinh ngồi xuống, nhưng Nhâm Học Kinh sao mà dám ngồi?

Bên cạnh còn có vị phó đại đội trưởng đang đợi bên đó, đội giao thông là nơi thực quyền nhất trong cục công an, một trong những nha môn phong phú béo bở nhất, hơn nữa nghe nói phó đội trưởng Bạch gần đây không biết thế nào lại bị Triệu cục trưởng nhìn trúng, nói không chừng dùng không được bao lâu có thể bay lên từng bước.

Một nhân vật như vậy, Nhâm Học Kinh mà dám giả bộ, đó mới thật là tìm đến chỗ chết.

Nói không chừng bên này gật đầu Lưu Thành Hi, bên kia lại quay đầu, lập tức chống lại Bạch Băng, lại là một trận hàn huyên.

- Cậu, vị này là bạn của cháu, tên là Trương Anh Duệ.

-

Cuối cùng cũng đến buổi tối hôm nay buổi tối Trương Anh Duệ mời khách, nếu Trương Anh Duệ đáp tuyến này của Lý Ngưng Mặc, như vậy tự nhiên, việc giới thiệu thân phận của Trương Anh Duệ tự nhiên là do Lý Ngưng Mặc, tiểu nha đầu giới thiệu xong Trương Anh Duệ, lại quay lại giới thiệu cậu mình:

- Anh Duệ, đây là cậu của em, là phó khoa của khoa chăm sóc đặc biệt cục dân chính...

Nói xong xoa xoa tay.

- Ân, giới thiệu xong, còn lại là không có việc gì của em nữa.

Trương Anh Duệ? Cái tên này ta nghe như là nghe qua ở đâu rồi vậy? Nghe Lý Ngưng Mặc nói tên vị chủ nhân trước mặt, Nhâm Học Kinh không khỏi ngần ra.

Đến tận lúc này, Nhâm Học Kinh mới có thời gian đánh giá một chút năng lượng vĩ đại của vị chủ nhân của buổi tối ngày hôm nay, thân hình cao lớn, trong điệu cười có chút kiêu căng, trên người mang theo một chút ngạo khí, người không biết chuyện còn tưởng rằng trên kia là công tử của vị lãnh đạo nào.

Công tử của lãnh đạo? Ý nghĩ đó chợt lóe lên trong đầu, Nhâm Học Kinh bỗng nhiên run run.

Hắn rút cục là nhớ tới Trương Anh Duệ là từ đâu tới...Mẹ ơi, đây không phải là lần trước khi Lý phó tỉnh trưởng xuống thị sát công tác, hắn để vị chủ nhân đợi đến nửa tiếng đồng hồ kia sao!

Biết vị trước mặt này rất cuộc là vị chủ nhân có năng lượng bao nhiêu, chân của Nhâm Học Kinh thật sự mềm nhũn, mồm mép hơi run lên, đến nửa ngày mới nở một nụ cười khó coi,

- Trương...Trương Trấn trưởng, thật sự vinh hạnh...vinh hạnh

Người này, lại còn là Trấn Trưởng? Lý Ngưng Mặc ngờ ngác nhìn Trương Anh Duệ, trong lòng rung động vô cùng, hơn nửa ngày mà chưa lấy lại tỉnh

thần: Hắn cũng chỉ hai mươi tuổi chứ mấy? Đều vẫn chưa kết hôn, hiện tại đã là trấn trưởng rồi.

Nàng là thực thật không ngờ, mặt dày mày dạn kéo bạn trai của mình về, lại là một lãnh đạo không lớn cũng không nhỏ... Trong phạm vi huyện, trưởng trấn có thể tính là lãnh đạo cao tầng của huyện lý.

Đương nhiên, tiểu nha đầu cũng không biết Trương Anh Duệ chỉ là phó Trấn trưởng, nhưng cái này có quan hệ sao?

- Trưởng khoa Nhâm khách khí quá rồi, tôi và Lí Ngưng Mặc chỉ là bạn.

Thái độ của Nhâm Học Kinh, khiến cho Trương Anh Duệ cũng thấy thoải mái, trong lòng chẳng thêm tính toán việc bị cục diện nghiệp và Vương Trường Bác làm cho buồn bực, cười và dùng sức cùng Nhâm Học Kinh bắt tay,

- Lần này phải tìm đến trưởng khoa Nhâm giúp đỡ, Nhâm trưởng khoa...

- Không dám, không dám...

Không đợi Trương Anh Duệ nói xong, đã bị vị chủ nhân “địa vị lớn” Trương Anh Duệ này làm cho hôn mê, Nhâm Học Kinh lập tức tiếp lời luôn,

- Việc của Trương trấn trưởng là việc của tôi, Trương trấn trưởng ngài yên tâm, cục dân chính chúng tôi nhất định toàn lực phối hợp với ngài!

- Vậy phải đa tạ Nhâm trưởng khoa rồi.

Trương Anh Duệ cười híp mắt gật đầu, trên mặt không có một chút ý căng thẳng biết ơn gì, ngược lại là vẻ mặt đương nhiên.

Phản ứng này của Trương Anh Duệ, lại ăn khớp với Nhâm Học Kinh về sự phỏng đoán lai lịch của Trương Anh Duệ: cũng phải, người ta là người tinh uy thường ủy mọi người đều quan tâm, phó khoa nho nhỏ của cục dân chính sao lại có thể trong mắt họ được? Nếu không phải cơ duyên lần này, chỉ sợ mọi người căn bản là không chú ý tới mình?

Chỉ là... Ngưng Mặc nha đầu kia, không thể ngờ từ khi nào nó lại quen biết giao du với vị chủ nhân này, chắc chắn, Trương Anh Duệ a, thật không ngờ lại có một ngày ta có thể cùng với vị gia này đánh tiếng chào hỏi? Ngồi ở chỗ đó, một bên thì tươi cười nịnh hót cùng mấy người khác trò chuyện, trong lòng Nhâm Học Kinh bốn bề sóng dậy.

Nhưng trong cái bốn bề sóng dậy đó, cái háo kỳ và buồn bực này trong lòng Nhâm Học Kinh, thì đừng đề cập đến nữa: ngài Trương đại nha nội đến tìm ta, rốt cục mồ hôi chết phải làm gì? Nói ra, tìm người đứng đầu của chúng ta mới là phải... nhưng cú vào lúc này, vấn đề này hắn vẫn không thể hỏi.

Hoặc sẽ có người nói, hẳn nhiên thân phận của Trương Anh Duệ dường như các vị lãnh đạo trung tầng trở lên của một vài ngành quan trọng đều đã biết hết rồi, vậy một số lãnh đạo thị trấn bên dưới lẽ nào lại không biết? Người đây không phải là chuyện vợ vẫn sao!

Có thể sự tình thật là vợ vẫn như vậy, giống như câu nói kia nói, đến cái tầng lớp nào thì cũng sẽ biết sự tình của tầng lớp đó, cái gì người nên biết ắt lúc đấy sẽ biết. Ai quy định nói sự việc mà các lãnh đạo trong cục biết, những người ở dưới thị trấn làng quê nhất định nên biết?

Như cái việc này, người khác không biết, đó lại là bí mật, không biết chừng lúc nào người nói cho hắn biết, chính là bán chuyện của hắn... Tình người trong quan trường là cái khó nhất, có cơ hội bán mà người không bán, người thật ngốc?

Bạn đang đọc truyện *Quyền Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 180: Làm Việc Như Vậy

Mọi người đều đến đông đủ, uống còn chưa đã, Triệu Lâm nhìn Bạch Băng.

Bạch Băng ngẫm hiểu, liền hỏi nhỏ Trương Anh Duệ:

- Anh Duệ, hôm nay các người đều trêu chọc vào một chỗ, rốt cuộc là có chuyện gì vậy? Nếu như cậu không nói thì trong lòng chúng tôi đều cảm thấy rất khó chịu.

Câu này hai người chỉ nói nhỏ với nhau, trên bàn rượu mọi người đang dùng bữa nếu như nói chuyện phiếm sẽ khiến cho không ít các cặp mắt để ý... Khi nào không thể ăn cơm? Nhưng nếu như không muốn làm rõ ràng xem rốt cuộc là xảy ra chuyện gì, thì người nào còn tâm trạng ấy nữa?

Tuy không biết rằng rốt cuộc Trương Anh Duệ muốn làm cái gì nhưng có thể trong lòng mọi người đều nghĩ về một hướng: có thể làm cho Trương Anh Duệ tự thân xuất mã thì còn là chuyện nhỏ được sao?

- Chuyện này... thực ra cũng không phải là chuyện gì lớn lắm, nói nhỏ thì cũng không phải là nhỏ.

Mắt Trương Anh Duệ hiện lên vẻ xấu hổ, quay đầu đi:

- Mặc trường khoa, nếu như tôi nhớ không lầm thì người ở cục Dân chính của các ông, đằng sau chỗ Đăng kí kết hôn vẫn còn mấy nhà dân?

Nhà dân của Cục dân chính, tất các mọi người đã hiểu là có chuyện gì xảy ra, có thể Trương Anh Duệ nói như thế càng khiến mọi người buồn bực, đây rốt cuộc là có chuyện gì?

Tuy không biết tại sao Trương Anh Duệ lại mời mình đến, Mặc trường Cục dân chính cười khò:

- Cũng không phải như vậy, nhà của tôi ở đâu... Nhà của tôi coi như đã tốt, ba phòng, một cái nhà kho nhỏ cất đồ, công lại không đến 30m², mặt khác điều kiện của các đồng chí vẫn còn khó khăn, gian khổ.

Chẳng lẽ lại nói Trương Anh Duệ theo dõi mảnh đất của Cục dân chính? Trong lòng mọi người cũng không khỏi có suy nghĩ này, ít nhiều họ đều có ý kiến đối với Trương Anh Duệ: Trương Anh Duệ người có thể thân hơi dài dầy nha.

Đúng vậy, ở trong quan trường nhìn vào bát đĩa của người khác cũng là một chuyện phải kiêng kị, không nói Cục dân chính lại là một ngành mạnh, cho dù là không... mạnh nhất nhưng cũng không đâu hơn.

Ánh mắt nhìn từ bốn phía vô cùng phức tạp, Trương Anh Duệ lại giống như không hề phát hiện ra, hấn gật đầu cười, tiếp tục hỏi:

- Nhâm trường khoa, nếu điều kiện của mọi người vẫn khó khăn như vậy thì các các ông ở Cục dân chính không cải thiện điều kiện một chút? Một mảnh đất to như vậy, xây lên mấy tòa nhà dân không thành vấn đề? Cho dù là áp lực tài chính có lớn thì phí tổn đều cho mọi người chắc cũng không vấn đề gì?

Đây không phải là giải pháp góp vốn xây nhà sao? Bị Trương Anh Duệ hỏi về vấn đề này, Nhâm Học Kinh cười khò:

- Trương Trần Trường, không dấu gì ngài, mấy năm trước lãnh đạo của chúng tôi cũng đã có lo đến vấn đề này, nhưng cuối cùng vẫn không được.

Hả? Đúng là bọn họ có lo đến vấn đề này? Trương Anh Duệ ngạc nhiên, không hiểu được liền hỏi một câu:

- Vì sao? Cải thiện điều kiện nhà ở cho mình bọn họ lại không vui?

- Vui chứ, vui chứ, nhưng mà...

- Vấn đề này tôi nói cho cậu.

Không cho Nhâm Học Kinh nói xong thì Vương Hải Triệu đã cười chen lời vào:

- Thực ra cũng không phải mọi người không quan tâm, mà là vấn đề về quyền nhà đất.

- Quyền nhà đất?

Trương Anh Duệ sừng sốt.

- Còn không phải sao.

Nhâm Học Kinh cười khò gật đầu:

- Bây giờ không phải là đều có nhấn mạnh vào bất động sản sao, chủ ý góp vốn xây nhà này đúng là không tồi, có thể mảnh đất này là của Cục dân chính thì tương lai xây nhà lên, cho dù là góp vốn nhà không phải của Cục dân chính sao? Mất tiền mua nhà nói không chừng thì đến chính mình còn bị điều đi nữa thì ai còn đồng ý đây.

Thì ra là có chuyện như vậy! Nhâm Học Kinh nói như vậy mọi người đã hiểu rồi. Mất tiền thì cũng không có ý kiến gì nhưng nếu như quyền nhà đất không phải của mình... thì ông đây có bệnh mới muốn cái nhà này!

- Hiểu rồi.

Trương Anh Duệ gật đầu:

- Tôi nói này, nếu Cục dân chính của các ông đem bán mảnh đất đó đi, cho thương nhân họ xây vài tòa nhà... Tôi thấy tối thiểu là 10 đến 8 nóc cũng không vấn đề gì... Cục dân chính của các ông lấy tiền bán đất chia cho mọi người còn lại dùng vào công quỹ, sao các ông cảm thấy thế nào?

Chuyện này, có thể làm như vậy sao? Nhâm Học Kinh lặng đi một chút, mới nhận ra vấn đề này đã nhiều năm làm mình đau đầu, nếu quả thực có thể làm như thế thì đây chẳng phải là giải pháp ổn thỏa rồi sao?

Tuy chỉ là thủ pháp buôn bán vô cùng đơn giản nhưng cũng không phải cả ngày luôn cúi, không phải cân nhắc phải làm như thế nào, đối với những lãnh

đạo mà nói, sao bọn họ lại không nghĩ đến những thứ đó nhỉ? Nếu như không thích góp vốn xây nhà, thì ta cũng không cần xây? Dù sao thì các lãnh đạo lo lắng vẫn là cái nhà để ở.

Vừa nghĩ đến những nhà lãnh đạo Nhâm Học Kinh buồn bực, thực ra thấy lãnh đạo làm không tốt vị trí của mình cũng không khỏi nhin nói hàm hồ một chút:

- Biện pháp này tốt thì có tốt... nhưng, các lãnh đạo cũng khó xử.

Ồ, dù sao thì các lãnh đạo cũng không thiếu nhà để ở, chuyện không có lợi dù dựa vào đâu để gây sức ép, nói không chừng lại còn bị điều đến cục khác 1, 2 năm ấy chứ, đến lúc đó không phải đã để người khác làm quần áo cưới sao.

Triệu Lâm có chút không nhin được liên tưởng đến chuyện Trương Anh Duệ sẽ tìm đến những người này liền nói với hắn:

- Anh Duệ, cậu nghĩ gì thì cứ nói thẳng ra, ở đây mọi người không phải là người ngoài.

- Ha ha... Cục trưởng Triệu sốt ruột rồi.

Trương Anh Duệ cười đùa:

- Nói như thế nhưng thật ra Thư kí Lưu của trấn chúng ta đã nghĩ cách phải xây một tòa nhà trong huyện, chính Thư kí Lưu nói đến lúc đó chúng ta không sao cả, có thể lo lắng cho bọn trẻ, nhất định phải có một cuộc sống, học tập, các phương tiện đi lại phải tốt... Đồi đi đồi lại liền nhìn đến mảnh đất của Cục dân chính.

Có lời này của Trương Anh Duệ, mọi người đã nghĩ đến mảnh đất của Cục dân chính, lúc này mới nghĩ đúng là có chuyện như vậy, mảnh đất của Cục dân chính là có vị trí tốt nhất trong huyện, nhất là sau khi kinh tế phát triển thì quả nó là một mảnh đất thượng hạng.

Ánh mắt của tiểu tử này sao lại sắc nhọn như vậy? Sao cách này trước nay ta lại không nghĩ tới? Triệu Lâm cảm giận mắng trong bụng một câu.

- Trương Trần Trường, chuyện này đúng là ngoài dự tính?

Rốt cuộc thì Nhâm Học Kinh ức chế không kìm nổi mình, kích động, nói xong mới ý thức được lời của mình có hơi quá đáng, sau đó lại liên tục giải thích với Trương Anh Duệ:

Không đầu gù ngai, con trai của tôi nói cũng chính vì bạn gái của nó bảo không có nhà nên không muốn kết hôn đấy...

Bạn đang đọc truyện *Quyền Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 181: Nha Nội Tác Phong

Ồ, thì ra là có chuyện như vậy. Vốn mọi người cho rằng Nhâm Học Kinh phản ứng kịch liệt như vậy có hơi kì lạ nhưng bây giờ khi giải thích như thế thì mọi người đã hiểu cả rồi: chuyện đưa con này chờ kết hôn... chuyện này cũng có không ít cách nhìn, hơn nữa vợ chồng công nhân viên chức nếu hai người trong tay đều không có quyền công chức thì ngày càng gặp nhiều.

- Vậy tôi cứ nói thẳng.

Trương Anh Duệ nhìn lướt qua:

- Ý của tôi là tìm một công ty bất động sản để họ mua mảnh đất của Cục dân chính, đến lúc đó giá cả, lợi nhuận thế nào là do mọi người, ý của mọi người thế nào?

Ồ! Thì ra là như vậy! Trương Anh Duệ thốt ra những lời này ở đây cũng không có ai là không tinh, mọi người đều hiểu cả rồi: Trương Đại muốn chúng ta chia lợi nhuận.

Chia lợi nhuận? Đây cũng là chuyện tốt! Trong tay mình có nhiều chỗ tốt thì không ai lại chê cả, mình không dùng được thì đi tặng người khác, lúc đó chẳng phải là chuyện của chung mọi người sao?

Về phần công ty bất động sản mua mảnh đất mọi người cũng không nghi ngờ gì thao tác làm việc của Trương Anh Duệ, chuyện này cũng là đương nhiên, đâu phải người ta ăn no rừng mỡ mới lo chuyện này?

- Ồ, đúng rồi.

Nói đến đây Trương Anh Duệ lại bổ sung một câu:

- Ý của tôi là, chỗ ấy trong mấy tòa kiến trúc thì ít nhất cũng phải có một nhà diện tích 260m².

Trương Anh Duệ nói ra những lời thẳng thắn như vậy khiến mọi người tâm động, rất rõ ràng, cái gọi là 260m² đã là cái gọi là “Cán bộ cấp cao”... Không phải là lãnh đạo thì có tư cách được ở nhà lớn như vậy sao? Mặt khác nếu như nhà này là bỏ tiền ta mua, ta đã bỏ tiền ta mua thì ở bao nhiêu nhà các người quản được sao?

Nếu như lúc trước mọi người còn có chút bận lòng thì nhà cho cán bộ cấp cao này cũng khiến xung quanh bình thường trở lại, dù sao thì nhà trợ cấp cho cán bộ cấp cao cũng làm cho họ uy nghiêm hơn.

- Tôi nói trước một câu.

Triệu Lâm cười hi hi chen lời vào:

- Nếu lần này không đứng dậy lấn át, nếu như có thể che lại nhưng dù có thế nào thì cũng phải cho cục công an của chúng tôi hai nóc.

Vương Hải Triệu cũng cười híp mắt bổ sung một câu:

- Nếu quả thực có thể xây dựng lại, thì tôi cũng cùng đi cửa sau... Mặt khác trong huyện cũng còn không ít các đồng chí thiếu nhà, tôi đoán ít nhất cũng phải một tòa.

Nhâm Học Kinh cũng cười khò: cừ thật, lần này không có lấn át đâu, huyện ủy và Cục công an bắt đầu chia nhà sao? Người của Cục dân chính cũng không ít, cũng phải gần 2 tòa... Mảnh đất kia cứ theo như Trương Đại xây 10 tòa phải trừ đi 7 tòa, thật đúng là...

Nhưng tình huống này cũng là bình thường thôi, nhà là tài nguyên mãi mãi khan hiếm. Chính phủ nắm trong tay quy tắc và chế định người, nhưng đối với chính quyền huyện ủy mà nói muốn có đủ nhà cũng là khó khăn rất lớn.

- Bán đất đi, ngoài tiền bồi thường cho Cục dân chính còn có thể xây được một tòa nhà công.

Trương Anh Duệ điểm vào một câu:

- Nhâm Trường Khoa tôi hỏi một câu, ông cảm thấy nhóm người Cục trưởng các ông có thành trở ngại hay không?

Những lời này Trương Anh Duệ rất bình đạm, mấy người nghe thấy những câu này sắc mặt cũng biến đổi, bầu không khí cũng giảm xuống: tiểu tử này nói có lý, chẳng lẽ Cục dân chính không đồng ý thì hấn đòi người đến sao?

Cừ thật, đây đúng hung hăng càn quấy chứ? Dù có thế nào thì cũng là các lãnh đạo, người nói triệt xuống thì người ta sẽ triệt xuống sao?

Có thể mọi người mơ hồ cảm thấy được Trương Anh Duệ nói như vậy là bình thường, thân là nha nội không hung hăng, càn quấy, ngang ngược, bá đạo thì gọi chó gì là nha nội nữa.

Trương Anh Duệ nói những câu này không phải là không có đầu óc. Làm như đột nhiên tối hôm qua hấn mới phát hiện ra... Người khác đều nghĩ đến quan hệ bạn bè trong tỉnh thì có ngang ngược càn quấy một chút cũng không phải là bản sắc bạn bè sao? Nếu như thực sự có hang ổ ở đây, người khác chẳng lẽ lại không tưởng có quan hệ bạn bè vững chắc là chỗ dựa trong tỉnh.

Đại trưởng phu tuyệt đối không thể nói không được, tránh cho người khác hiểu lầm mình không thể là chỗ dựa vững chắc, nói không chừng bạn bè chỉ học ít ngày cũng ngang ngược.

- Anh Duệ lão đệ, cậu yên tâm

Ở đây lúc không khí nặng nề, Triệu Lâm và Vương Hải Triệu liếc nhìn nhau, Triệu Lâm đã mở miệng, cười híp cả mắt, có thể cảm nhận được nụ cười kia không đúng lắm:

- Lão Khương của Cục dân chính giải thích với tôi rồi, cậu yên tâm, chuyện này đối với Cục công an mà nói, lão Khương không đồng ý, đến lúc đó tôi sẽ tự đi tìm ông ta lấy chỉ thị.

- Ồ?

Dường như Trương Anh Duệ phản ứng có chút tức giận, nhưng rốt cục thì vẫn gật đầu:

- Được, vậy làm phiền anh Triệu... Nếu không thì như vậy đi, hôm nào anh Triệu giúp em gặp Khương cục, chúng ta sẽ cùng ngồi với nhau một chút.

- Không thành vấn đề!

Triệu Đại Minh vung tay lên đảm nhận nhiều việc của lãnh đạo giao phó.

- Triệu Cục trưởng, đến lúc đó đừng có quên tôi đây nhé!

Vương Hải Triệu cười híp cả mắt tiếp một câu:

- Vì nhà tôi còn nhỏ, tôi cũng phải lo đến bữa cơm này.

Đường đường là người của huyện ủy mà chuyện kết hôn không được lại là sự thật khiến người ta chê cười, vì cái gì mà Vương Hải Triệu mới nói vậy, mọi người đều hiểu rõ trong lòng... Đến lúc mọi người bàn tán, chúng ta có thể trò chuyện nhân tiện để Khương Minh biết chuyện luôn.

Về phần Nhâm Học Kinh lúc này sau lưng đã ướt đầm.

- Thế này hơi xấu hổ?

Trương Anh Duệ thấy hơi ngượng.

- Có cái gì mà ngại?

Triệu Lâm vung tay:

- Chuyện này cứ quyết định như vậy đi, yên tâm, anh Triệu khẳng định sẽ lo liệu đồ thể chấp cho cậu.

Lo đồ thể chấp? Thực ra Trương Anh Duệ cũng hiểu được Triệu Lâm này đang nghĩ như thế nào: làm xong chuyện này, có lợi ích thì cũng phải có quà cho tất cả mọi người...

Mãi đến lúc đó Trương Anh Duệ mới kịp phản ứng: Triệu Lâm không phải là một món đồ, không ngờ chuyện tốt tất cả đều cho người làm, lão tử lại thành người xấu?

Nhìn lại xem ra vẻ mặt Triệu Lâm tràn đầy vui sướng, so với mình Trương Anh Duệ không khỏi có chút uể oải: tình hình chốn quan trường thật đúng khó lường!

Bạn đang đọc truyện *Quyền Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 182: Lưu Kim Quốc Phiền Muộn

Trương Anh Duệ đến đây, đối với cách làm của hắn, ai cũng giơ ngón tay cái lên: vị Trương đại nhân này làm việc cũng hung hăng can quấy, nhưng không thể không thừa nhận làm việc rất có chủ ý.

Đúng vậy, làm như vậy, nhất định là Cục dân chính không có mảnh đất kia, nếu bán được mảnh đất này không phải là người của Cục dân chính sẽ được xây nhà sao, không có tiền thì xây không nổi đâu, nếu như phản đối nhưng nếu không có tiền thì sao... trong quan trường có người ngu như vậy sao?

Nhất là bán mảnh đất này còn có thể xây nhà, lại có chút trợ cấp, các đồng chí của Cục dân chính được chuyển từ ở nhà bé sang nhà rộng lớn... Ai mà lại cảm thấy không tốt?

Đương nhiên mảnh đất kia không nhỏ, người của Cục dân chính nhiều như vậy có thể sau đó Trương đại nhân nghĩ gì, không phải là đều hiểu được là đặt ở nơi đến sao... Đầu năm nay, tiền của huyện cũng không nhiều, cho dù là Cục công an, thì số thanh niên chờ kết hôn cũng thành già không ít đâu.

Về phần mua phòng ốc... Chỉ cần gom, giao đủ, tất cả mọi người đều là nhân viên công vụ, ai không có nhà công quỹ thì vay tiền mua, giá cả phổ thông vô cùng, riêng tiền mua nhà công quỹ một tháng cũng phải đi vay.

Nhà nước không cần tiền, chẳng lẽ còn muốn nhờ số tiền đó đẻ sinh lời hay sao?

Đương nhiên, bây giờ quan trọng nhất chính là lão đại Khương Minh ở Cục dân chính có đồng ý làm như vậy hay không?

Đúng vậy, chuyện này là chuyện lớn nhưng nếu không hoàn thành thì sao? Chuyện trong chốn quan trường đôi khi cũng không phải cứ theo lẽ thường mà được.

- Sau chỗ đăng kí kết hôn của Cục dân chính còn có một mảnh đất?

Lưu Kim Quốc nói, khó mà có thể tin được người này lại chủ ý đánh lên đầu Cục dân chính?

Không sai, đúng là Lưu Kim Quốc biết mảnh đất kia, bây giờ ngẫm lại thì mảnh đất đó cũng không tồi, thấy cư dân xây nhà thực ra Trương Anh Duệ có chút không phục chuyện này, đúng là Lưu Kim Quốc không để trong lòng ông ta muốn thử thăm dò Trương Anh Duệ một câu liền hỏi:

- Này, anh Duệ cậu cảm thấy có nắm chắc chuyện này không?

- Chuyện này cũng khó mà nói được, chủ yếu vẫn còn phải xem ý của Cục dân chính.

Dù có nói thế nào thì cũng là một ngành của chính phủ, chuyện này hơn 1 tháng làm sao có thể trả lời ngay được? Trương Anh Duệ mơ hồ suy nghĩ, cảm thấy như vậy không thích hợp cho lắm, còn tỏ vẻ mơ hồ:

- Nhưng Cục trưởng Triệu, Bí thư huyện ủy Từ và Bí thư Vương đều thấy cách này không tồi...

Giữ Thường ủy và Huyện ủy có 2 người, chức vị Bí thư thì chỉ có 1 người, mọi người hiểu Bí thư Từ này là ai, mắt Lưu Kim Quốc híp lên: Trương Anh Duệ này, đúng là giao lưu rộng rãi, xem ra mình quyết định duy trì quan hệ với tiểu tử này là đúng. Nhận thức đối với Trương Anh Duệ cũng được tiến thêm một bậc, thái độ tiếp theo của Lưu Kim Quốc là hòa nhã:

- Này, nếu nói như vậy thì đây là cách tốt rồi, còn về cái lâu kia thì một tòa có đủ không?

Huyện ủy hiểu rồi, Cục công an, Đảng ủy, mọi người Cục dân chính đối với kế hoạch cán bộ cấp cao của Trương Anh Duệ đều cảm thấy hứng thú, Lưu Kim Quốc thì vẫn có chút lo lắng: vốn tính toán là xây một tòa, một tòa thì có đủ không?

Sai lầm? Đúng vậy! thông qua lời nói của Trương Anh Duệ bỗng nhiên Lưu Kim Quốc ý thức được một món đồ mà trước kia mình đã xem nhẹ, vô cùng nghiêm trọng, vốn là “Cán bộ cấp cao” chính là tính toán chỗ ở cho mình, có thể ngược lại còn làm cho người ta oái cái miệng...

Ngươi chỉ là một Phương trấn lãnh đạo nho nhỏ ở làng quê và thị trấn, chỉ là một con tép riu, thế nhưng dám ở trong cái nhà 260m² dành cho cán bộ cao cấp? Các ngươi bỏ các Phương trấn của huyện ủy, cơ quan huyện, những người lãnh đạo của của Cục vào chỗ nào hả? Trong mắt các người còn có lãnh đạo không?

Đúng vậy, cán bộ cấp cao mặc dù là tốt nhưng cũng không đến mức muốn chết, muốn chết là... Phương trấn ngươi à, thực sự là loại người không coi lãnh đạo ra gì! Chuyện này qua nghiêm trọng rồi.

Nhưng vấn đề là ở chỗ, cứ như vậy mà quên ư? Lưu Kim Quốc có chút không cam lòng, vậy có khi cũng phải hỏi kế cho Trương Anh Duệ.

- Này, tôi cũng biết một tòa cũng hơi thiếu.

Vấn đề này Trương Anh Duệ lo lắng cẩn thận, thấy Lưu Kim Quốc hỏi nhân tiện thì cũng nói luôn:

- Tôi cảm thấy tốt nhất là hai tòa... mảnh đất sau chỗ Đăng kí kết hôn cũng khá đẹp, xây 2 tòa 4 tầng hay 10 tầng thì hợp đương nhiên tốt nhất vẫn là đi thang máy... Lãnh đạo khẳng định là lấy ý kiến của chúng ta nhưng chúng ta đều tôn kính lãnh đạo, rất tôn kính.

- Chuyện này, tôi cũng hiểu được làm như vậy là hợp.

Lưu Kim Quốc suy nghĩ một chút, rốt cục thì cũng gật đầu.

Ý của Trương Anh Duệ đã rất rõ ràng, quan trọng là để các lãnh đạo hiểu được tâm ý của mình, về phần các lãnh đạo quyết định hay không về nhà, hay chia chỉ tiêu cho ai... Thì chẳng phải lãnh đạo cũng thông rồi sao.

Còn giúp lãnh đạo giải quyết vấn đề gì để khiến lãnh đạo nhớ mình? Cơ hội gặp gỡ các lãnh đạo cũng không nhiều lắm.

Đương nhiên. Lưu Kim Quốc đã khoái trá nhận lời đề nghị, mảnh đất này và kế hoạch phía trước của mình có hơi lệch... Nếu như phát hiện hành vi mua bán, mà đối tượng lại là chính phủ, cơ quan các ngành như vậy thì cũng không cần lo lắng rằng mình sẽ phải bỏ tiền túi ra rồi.

- Đúng rồi, Anh Duệ à, các lãnh đạo phát hiện ra mảnh đất này sao lại lo lắng?

Lưu Kim Quốc thân thiết hỏi Trương Anh Duệ một câu... Sau khi phát hiện chuyện này có hơi lệch so với kế hoạch của mình, Lưu Kim Quốc bắt đầu cân nhắc, đây chính là một miếng thịt béo bở, nếu có thể cắn được thì thật tốt!

Ngươi cũng quá đen tối rồi!

Trương Anh Duệ trả lời một câu:

- Cục trưởng Triệu hỏi một câu mơ hồ, dường như cố gắng thấy trong chuyện này có sự mua bán, nghe nói là huyện đã có cách.

- Thì ra là như vậy.

Lưu Kim Quốc gật đầu, trong lòng vẫn thấy buồn bực: những người này cũng mạnh đấy chứ? Chú ý là để ta quyết, nhưng ngay cả canh cũng không cho ta húp?

Bạn đang đọc truyện *Quyền Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 183: Dọa Dẫm Bí Thư Đảng Ủy

Nhưng đối với loại ngang ngược này, Luru Kim Quốc cũng không có chỗ để nói lí.

Đúng vậy, người ta ngang ngược ở chỗ không nói được lí lẽ, người thì thế nào? Luru Kim Quốc cũng hiểu được, có bàn tay dài như vậy khẳng định là lãnh đạo có quan hệ rộng rãi với những người này.

Đồng chí Luru Kim Quốc không ủng hộ sự phát triển của xí nghiệp huyện ủy, nếu khả năng làm việc của ông ta mạnh như vậy thì điều đồng chí ấy đến XX làm một thời gian đi, ở XX, phát triển kinh tế luôn là một vấn đề nan giải, có khả năng làm việc của đồng chí Luru Kim Quốc trấn thủ tin tưởng rằng XX sẽ nhanh chóng phát triển kinh tế vượt lên một bậc mới.

Điều kiện ở XX không phải là tốt... Đây cũng là lãnh đạo tín nhiệm người đấy, đúng là thợ khéo thì vì nhân dân mà phục vụ.

Nếu thật sự bị điều đến nơi thâm sơn cùng cốc thì thực ra Luru Kim Quốc cũng khóc không ra nước mắt, đúng là ở đâu cũng vì nhân dân mà phục vụ nhưng phục vụ nhân dân ở nơi thâm sơn cùng cốc thì không giống với những nơi khác.

- Đồng chí Anh Duệ, còn có chuyện gì sao?

Về mặt Luru Kim Quốc tươi cười hỏi một câu.

Đương nhiên, trong tình huống này còn có hàm ý khác: Nếu không có chuyện gì sao người còn không đi. Có thể Trương Anh Duệ không vui, cừ thật ta cho người tiếp cận với một lãnh đạo như vậy, cho cơ hội sao người lại tỏ vẻ không có? Chuyện này cũng không thể nào nói nổi.

Cho nên lúc này chỉ số thông minh của Trương Anh Duệ dường như cũng bị giảm xuống, hẳn nghe thấy Luru Kim Quốc nói vậy, cười hi hi rồi gật đầu:

- Đúng là có chuyện muốn báo cáo với Bí thư Kim Quốc.

Luru Kim Quốc méo mặt, ngồi xuống bịch một cái: tiểu tử này đúng là không hiểu chuyện, nghe mà không biết ý của ta? Có phải hẳn cảm thấy chuyện này không phiền...

Khoan đã, Luru Kim Quốc cân nhắc Trương Anh Duệ vốn dùng chữ ti tiện, bỗng nhiên thấy chuyện này có chút không đúng, tiểu tử này nếu có quan hệ như vậy, hẳn...

Hơi băn khoăn trong lòng, vẻ cau mày của Luru Kim Quốc thay vào là sự tươi cười:

- Này, có chuyện gì? Cậu nói đi có thể tôi sẽ làm chủ cho cậu.

Về phần làm chủ thì khẳng định có muốn nhúng tay vào được hay không cái đã.

- Thật ra cũng không phải là chuyện gì to tát, mấy ngày hôm nay, lão Đoàn bên Cục công an cho tôi biết xe của bọn họ không đủ dùng, muốn chúng ta báo cáo lên chính phủ, chúng ta có làm hay không...

Chuyện này là Đoàn Thành Đào hướng về Trương Anh Duệ, mà hẳn đột nhiên nghĩ đến muốn thủ hạ thì phải để người phục làm đơn giản nhất không phải một tay dút cả rớt sao. Nếu được bên đồn công an tiếp đón thế nào cũng được họ giành cho chỗ tốt... Cần cho bọn họ biết, đi theo lão Đại ta thì lúc ta ăn thịt các người cũng phải được uống canh thịt.

Theo ta các người không hết một đầu.

Xem ra lần này Trương Anh Duệ khó có nhiều cơ hội, nhân lúc được ưu đãi không tranh thủ thì còn chờ đến khi nào nữa?

Ở chỗ nhiều người như vậy, sao khi biết động tác làm việc của Phương trấn, bây giờ Luru Kim Quốc ngay cả tư cách hỏi hặn cũng không có, đúng vậy, nếu như ngay từ đầu Luru Kim Quốc đã không có chú ý xây nhà thì sẽ không có chuyện gì, có thể sẽ không có những lời đề nghị này được nói ra, nếu Luru Kim Quốc đổi ý... thì ông ta hóa ra chẳng khác gì món đồ, dăm đũa giòn chúng ta.

Nếu như Luru Kim Quốc không muốn làm thì cũng phải nói. Đối với Trương Anh Duệ đây chính là cơ hội để hắn lợi dụng mình.

- Thì ra là chuyện này.

Lưu Kim Quốc gật đầu, trong lòng cũng méo cả mồm xe của đồn công an không đủ dùng? Các thành viên trong Trần ta còn không đủ, bọn họ dựa vào đâu mà đòi hỏi? Suy nghĩ một lúc ông ta tỏ vẻ khó khăn nói một câu:

- Anh Duệ à, xe cảnh sát... Cũng không phải là phương tiện chúng ta không ủng hộ công việc của các đồng chí công an nhưng có nói thế nào thì tiền này chúng ta cũng không thể để nó ra đi hết được? cũng phải để lại trong huyện một ít?

Ý của Lưu Kim Quốc đã rất rõ ràng, đúng vậy, mua xe cho công an là trách nhiệm của chính quyền địa phương nhưng tài chính còn chịu gánh nặng, cho nên Lưu Kim Quốc tuyệt đối không thể nói: chúng ta không thể bỏ tiền ra. Lời này quả thực không biết trong tương lai sẽ dẫn đến chuyện gì, đồn công an rất dễ trốn tránh trách nhiệm:

- Đây không phải là chúng ta không cố gắng làm mà chính quyền ủng hộ chúng ta lúc mạnh, yếu không đủ, ngay cả xe phá án cũng không đủ...

Đến lúc đó chính phủ đánh đến cái mông của Lưu Kim Quốc:

- Lưu Kim Quốc sao ông có thể như vậy? Ngay cả việc xe để bảo đảm an ninh trật tự xã hội cũng không trang bị?

Khó nghe hơn nữa thì thậm chí còn nói thêm hai câu:

- Có phải tiền này đã rơi hết vào túi ông không? Lưu Kim Quốc?

Tình hình thực tế của đồn công an, đương nhiên Lưu Kim Quốc biết, chỉ có 3 chiếc xe mà thôi, trong đó có 2 chiếc nhỏ, yêu cầu với chính phủ cũng không phải một hai lần tóm lại là keo kiệt: tiền túi mình bỏ ra, chuyện này... người nói xem tiền này nếu để các lãnh đạo chiêu đãi thì có hợp lý hơn không?

Cách nghĩ này, mọi người cũng không phải không thấy, chẳng có gì lạ. Sau đó Trương Anh Duệ nói ra chuyện này khiến cho Lưu Kim Quốc không thể không coi trọng... Đương nhiên ông ta biết, hiện tại Đoàn Thành Đào đang phục Trương Anh Duệ, nếu hắn muốn ưu đãi thủ hạ của mình thì cũng là chuyện bình thường.

Nếu không phải chuyện này quá xảo hợp thì Lưu Kim Quốc cũng không ít cách đẩy Trương Anh Duệ, có thể chuyện này cũng không cần Trương Anh Duệ ra mặt làm, Lưu Kim Quốc cũng không thiếu chút máu... Ai mà biết được trong chuyện này Trương Anh Duệ còn tồn bao nhiêu khí lực đây? Bỏ đi vì tương lai vậy.

Cho nên tuy là Lưu Kim Quốc từ chối nhưng trên thực tế vẫn phải trả lời:

- Được, cứ như vậy đi, chỉ cần bên đồn công an chi ba phần còn lại chúng ta sẽ bỏ tiền ra.

Bạn đang đọc truyện *Quyền Thế* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 184: Chuyện Chân Buôn

Cho nên tuy Lưu Kim Quốc nói là từ chối nhưng trên thực tế vẫn phải trả lời:

- Được cứ như vậy đi, chỉ cần bên đồn công an chi 3 phần tiền phần còn lại chúng ta sẽ lo liệu.

Nhưng lỗi tại Diệp Thiên nghe được những lời này không phải là cái gì ghê gớm, thời gian hắn ở trong chốn quan trường vẫn là quá ngắn, cho nên theo bản năng hắn nghĩ rằng đây là sự thoái thác của Lưu Kim Quốc.

Trong lòng hắn thấy khó chịu... ta cho người một cơ hội ở gần lãnh đạo như vậy tại sao người lại không cảm ơn ta? Được nha, bây giờ có chút chuyện thì ra sức khước từ, có ý gì đây?

Khó nổi là Phó Trần Trường của chúng ta không phải là người dễ dấu được tâm sự, sau khi nghe thấy Lưu Kim Quốc nói thế liền cười... Tuy rằng còn có nhưng cũng không mong gì.

Người thanh niên sao lại dễ kích động vậy chứ, thì sao có thể lĩnh hộ ý của lãnh đạo đây? Dù gì thì Lưu Kim Quốc cũng đã công tác hơn 20 năm, sự biểu cảm như vậy của Trương Anh Duệ nhất định ông ta đã xem xét là có chuyện gì xảy ra, nhất thời cũng thấy dở khóc dở cười.

Ta nói nhé, đây là cuộc mua bán của người lớn có đúng không? Nếu không thì đồn công an còn muốn mấy chiếc xe nữa... Không lấy đủ chỗ tốt trước khi đến thì số tiền kia chúng ta có thể đưa cho bọn họ được sao?

Vấn đề là mình là người giỏi giang, lời này Lưu Kim Quốc nói với Trương Anh Duệ khá ngượng ngùng nhưng vẫn là câu nói kia, sau khi biết năng lượng

của Trương Anh Duệ, Lưu Kim Quốc trăm ngàn lần không vui, vậy thì cũng không thể thiếu được áp dụng câu “chỉ số thông minh thấp” trong cách làm việc.

- Chà chà... Trương Anh Duệ à, không phải ta đây nói cậu nhưng chuyện gì cũng phải chú ý đến trình tự một chút, phải danh chính ngôn thuận chứ.

Đối với Trương Anh Duệ phải nén giận, Lưu Kim Quốc không thiếu lời giải thích với hắn:

- Chuyện này, tiền là của cấp trên... khoảng 8%, có thể chúng ta ra mặt nhưng cũng phải đợi tiền của Cục công an đặt đúng chỗ cái đã, họ còn tiền thì cũng không yêu cầu chúng ta mua thêm xe, người ra mặt sẽ nghĩ như thế nào đây? Người ta có thấy huyện chúng ta nhiều tiền quá không?

Đây đúng là những lời nói thật xuất phát từ nội tâm, đám người bình thường trừ phi trong đó là con cái của mình nếu không chắc chắn rằng sẽ không có cái lý đầu đuôi đến vậy.

Lưu Kim Quốc đối với Trương Anh Duệ đúng là đã đạt tới một trình độ nào đó... ở làng quê và thị trấn này mọi người không thể chú ý bao hàm hết được, ưa đi thẳng về thẳng, Lưu Kim Quốc nói với Trương Anh Duệ như vậy nếu là người khác e là không dám.

Chuyện này... hình như nghe cũng thấy là có chuyện như vậy, Trương Anh Duệ cũng biết, người làm việc trong chốn quan trường không sợ sai chỉ sợ danh bất chính ngôn bất thuận.

Cũng chỉ vì danh chính ngôn thuận mà tiêu tốn cả 10 vạn đồng tiền thưởng cũng là chuyện thường, mặc dù là đang ở chỗ nhân dân, nhưng kẻ phá hoại đúng là thiếu con mắt: tiêu tốn 10, lãnh đạo chỉ cần 1 vạn thôi, sao lại thiếu tâm nhân như vậy?

Nghĩ đến đó, Trương Anh Duệ gật đầu cười:

- Được, cảm ơn Bí thư Kim Quốc, bảo lão Đoàn đến báo cáo với ngài.

E vẫn là tưởng tượng, chỉ lo bị lừa.

Lưu Kim Quốc đi ra từ trong phòng, Trương Anh Duệ muốn gọi điện cho Đoàn Thành Đào một chút, hỏi xe sự phân phối xe ở Cục công an có giống như Lưu Kim Quốc nói hay không, nếu đúng là có chuyện như vậy thì cần phải cẩn thận, bỏ đi, quyết định vẫn là phải trực tiếp đến đồn công an: nói ba xạo trong điện thoại xong rồi, nhưng nếu mình đến đồn công an thì mình cũng phải tỏ ra coi trọng họ... Các anh xem, vì vấn đề xe của đồn công an các anh mà tôi đã phải tìm đến tận cửa để giúp các anh giải quyết... Quan trọng nhất là Trương Anh Duệ đã phát hiện ra vấn đề thực tế khá nghiêm trọng: đối với quan trường cái gọi là lệ thường và quy tắc ngầm thì chính mình cũng không rõ lắm.

Đây chính là vấn đề lớn. Một khi làm không tốt sẽ phạm vào sai lầm nghiêm trọng, nói không chừng chính mình còn đi đắc tội với người khác mà u mê không biết gì.

Tự nhiên sau khi ý thức được điều này Trương Anh Duệ cảm thấy, mình đến sở công an, có thể từ Trung học mình đã thiếu một số thứ... Hôm nay trò chuyện, có rất nhiều thứ đã lơ đãng để lộ ra mất rồi?

Đoàn Thành Đào còn ở đó hay không, ngay cả chính trị viên cũng phải ngay ngắn đứng nghe. Nghe thấy Trương Anh Duệ hỏi vấn đề xe của đồn công an liền cười khỏ:

- Trương Trần Trường, ngài không biết rồi, tài chính về xe của huyện cục sớm đã đi vào vị trí của mình, còn đợi đến trấn chúng ta sao?

- Không giấu gì ngài, Trần Trường Anh Duệ có thể lo cho sở chúng ta một ít tiền về khoản xe, chúng ta chỉ phải chịu 3 vạn... Vẫn là dùng tiền trong cơ cấu giành cho xe, tiền này còn phải lấy từ một bộ phận khác mới đủ.

Đoàn Thành Đào cười khỏ, sau khi hỏi rõ Trương Anh Duệ khoản tài chính này rốt cuộc thì còn bao nhiêu khó khăn nữa.

- Không thể nào? Ngay cả tài chính cho xe mà các ông cũng dám dùng vào việc khác, đến lúc đó khoản tiền để mua xe không đủ thì phải làm thế nào bây giờ?

Trương Anh Duệ tròn tròn mắt.

- Hắc hắc! điều này đơn giản thôi, đến lúc đó 20 vạn dùng cho xe chúng tôi sẽ báo thành 22 vạn, không được sao?

Căn bản là Đoàn Thành Đào nghĩ chuyện này chẳng có gì là to tát cả, hiển nhiên là đối với chuyện này cũng gọi là có lòng.

Được rồi, lần này thì cuối cùng Trương Anh Duệ cũng đã hiểu, vì cái gì mà lúc mua xe cho chính phủ giá lại cao hơn mua xe cho cá nhân, trước kia hắn không hiểu cùng một loại xe thì tư nhân mua 16 vạn nhưng ngược lại cho các đơn vị chính phủ lại là 18 vạn, thì ra chuyện là như vậy...

Tiền mà lúc trước dùng để chiêu đãi các lãnh đạo sau đó đã được tính hợp lý.

Đến đây một lúc Trương Anh Duệ mới hiểu ý của Lưu Kim Quốc muốn nói với mình là gì, hắn liền hỏi một câu:

- Bí thư Kim Quốc đã nói như vậy... là Thư kí Lưu đã đồng ý rồi, các ông đi xin mua xe đi thôi chứ?

- Có thể chuyện còn không phải như vậy sao.

Đoạn Thành Đào vui vẻ gật đầu, đối với lựa chọn lúc trước của mình đúng là may mắn:

- Chà chà, vẫn là Trương Trần Trường ngài có tầm nhìn có khác, đồn công an chúng tôi 3 tháng không làm xong chuyện này mà ngài chỉ có một câu đã lấy được số tiền lớn như vậy.

Đứng thẳng, ra sức vỗ bàn:

- Trần Trường Anh Duệ, ngài chiếu cố đến Cục công an như vậy đêm nay chúng ra nhất định phải nghỉ ngơi, say xura một trận!

Bạn đang đọc truyện *Quyền Thế* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 185: Kiện Cáo Không Được Lại Gặp Trắc Trở

- Bí thư Kim Quốc, đồng chí bên Sở công thương hình như có chút ý kiến với cách làm việc của Trần Trường Anh Duệ.

-

Lúc Trương Anh Duệ còn đang bận đề cao mình trong giới quan trường thì Đồng Đăng Lĩnh luôn soi mói hắn, sau khi thấy hắn lái xe ra ngoài liền chạy đến phòng của Lưu Kim Quốc gây khó dễ cho Trương Anh Duệ.

Hả? đây là người muốn làm gì?

Lưu Kim Quốc thật không ngờ Đồng Đăng Lĩnh lại chạy đến nói xấu người khác như vậy, trong lòng có hơi khó chịu, ông ta ngẩng đầu lên thân nhiên nhìn Đồng Đăng Lĩnh rồi liếc mắt một cái:

- Đăng Lĩnh à, sao Sở công thương lại phản ánh với cậu... Nếu tôi nhớ không lầm thì đồng chí Trương Anh Duệ cũng phụ trách sở công thương đấy?

- Há?

Nghe thấy Lưu Kim Quốc nói vậy, Đồng Đăng Lĩnh tròn tròn mắt: sao lại thế này? Chuyện này không giống... Bí thư Kim Quốc không ủng hộ cách làm của mình?

Đúng vậy, Lưu Kim Quốc đúng là rất căm tức đối với sự báo cáo của Đồng Đăng Lĩnh: lúc này ông đây đang trông cậy vào Trương Anh Duệ để hắn lo giúp cái tiểu khu của Cục dân chính, từng bước một đặt nền móng, người lại đi gây khó dễ cho Trương Anh Duệ, đúng là không biết chọn thời điểm rồi.

Thật ra lúc này Lưu Kim Quốc cũng quên mất, chính là ông ta đã bày mưu tính kế, bảo Đồng Đăng Lĩnh có tin gì phải báo cáo ngay cho mình... đến giờ sẽ không hợp pháp với Trần Trường nữa, nếu như Đồng Đăng Lĩnh và Quách Thắng Siêu không đối phó được thì Lưu Kim Quốc cũng chỉ còn con đường đi nhờ vả.

- Há cái gì?

Dù sao mình cũng là tâm phúc, Lưu Kim Quốc nhìn bộ dạng nửa tỉnh nửa mê của Đồng Đăng Lĩnh nói:

- Bây giờ là thời khắc vô cùng quan trọng, công tác của đồng chí Trương Anh Duệ, sự phát triển kinh tế của trấn là quan trọng nhất, điều chúng ta cần làm là hết sức ủng hộ đồng chí Anh Duệ.

Cho dù là một câu nhưng đã xem nhẹ quá khứ.

Nếu Đồng Đăng Lĩnh thức thời thì sau đó sẽ nhanh chóng cáo từ, nhưng vấn đề là sau khi nghe lãnh đạo của mình nói, Đồng Đăng Lĩnh lại vẩn vơ nghĩ: đây là xảy ra chuyện gì vậy? Trương Anh Duệ đã trở thành tâm phúc của lãnh đạo từ khi nào vậy?

Thấy Đồng Đăng Lĩnh còn không chú ý gì đến cục diện, không chừng Lưu Kim Quốc lại nổi giận:

- Các đồng chí ở Sở công thương không nói thế đâu! Dụng tâm không tốt là bất chính, đồng chí Trương Anh Duệ còn trẻ như vậy đã lên một vị trí công tác quan trọng, họ không bằng lòng nên gây khó dễ... Các lãnh đạo cũng phải cân nhắc, vì cái gì mới cho lên công tác chứ?

Ta đã nói rõ ràng như vậy rồi mà người còn không lĩnh hội ư?

Lưu Kim Quốc trầm mắng trong lòng.

Đúng vậy, vị trí công tác của Trương Anh Duệ là quan trọng, tối thiểu thì Lưu Kim Quốc cũng coi đó là quan trọng, có liên quan gì đến việc khi Lưu Kim Quốc về hưu không?

Đối với Đồng Đăng Linh mà nói, ở thị trấn và làng quê này mười mấy năm. Tiền thì mình cũng không thiếu, đã sớm đầy đủ rồi, tí vết duy nhất chính là 8 năm nữa thì về hưu, theo ý tưởng của Lưu Kim Quốc thì nếu như về hưu thì cũng không có gì phải tiếc nuối... Cho dù sau này có về hưu thì con trai mình mới là điểm mấu chốt, không phải mình cũng cần kiếm một địa vị cho nó đây chứ?

Nhưng điều khiến Lưu Kim Quốc buồn bực chính là, nếu tình huống này mà tiến triển thêm nữa thì cái khó chống đỡ là người cấp phó khi về hưu...

Điều ông ta buồn bực nhất là sau khi mình về hưu mà bây giờ còn chưa có hi vọng tiến quân, nếu như có thể mượn cơ hội này để có quan hệ tốt với các lãnh đạo thì không chừng sang năm mình có thể được lên chức Phó huyện cũng là điều có thể.

Mẹ kiếp, một Phó huyện trưởng còn lại trong thời gian 3 năm, mình cần phải nom đại cục, chủ động yêu cầu trong Đại hội đại biểu nhân dân toàn quốc hoặc là trong cuộc họp chính trị, dựa theo quy tắc người được nhận thì phải chủ động nhìn ra đại cục đằng sau của lãnh đạo, sự thăng bậc đó nhất định phải chiếu cố một chút, từ đó chuyện mua bán tình người, đang về hưu cũng phải lao tới.

Thật là hoàn mỹ?

Hơn nữa khả năng làm thành công là rất lớn... dù sao thì mình cũng không có ngăn người khác đến chiếu cố.

Nhưng bây giờ Đồng Đăng Linh muốn phá hỏng đại cục vì nhân dân mà phục vụ của mình điều này khiến cho Lưu Kim Quốc không thể khoan dung độ lượng được.

Đối với những lãnh đạo mà nói, cái gì là đại cục? Chuyện liên quan đến chính mình chính là đại cục... không có chuyện gì lớn hơn đại cục này.

Về phần kinh tế phát triển nhanh hay chậm cũng không có vấn đề gì, dù sao cũng không chết đói nhưng liên quan đến mình... từng bước, từng bước chậm thì cơ hội sẽ không có, một khi cơ hội đã đến. Nếu bỏ lỡ cơ hội lần này thì có đợi đến lúc về hưu cũng không còn.

Từ đó, mặc cho dù Đồng Đăng Linh có nói gì thì Lưu Kim Quốc cũng nhất định ủng hộ công việc của Trương Anh Duệ.

Nói xong Lưu Kim Quốc cảm thấy mình có hơi nặng lời, nghĩ đến mấy năm nay Đồng Đăng Linh đối xử với mình mà lại nghe những lời này, ông ta liền thay đổi ngữ khí:

- Này, Đồng Đăng Linh, không phải nói cậu đâu nhưng sau này cậu cũng phải chú ý đến cách làm việc một chút, phải biết kiêng kị.

- Đây là... bí thư Lưu Kim Quốc sao? Sao lại không ủng hộ ta?

Đồng Đăng Linh lặng đi một chút, lúc này mới ý thức được. Tự hỏi.

Nói xong câu đó, Lưu Kim Quốc cảm thấy mình không có lỗi gì với Đồng Đăng Linh cả... Ngày thường ta cũng đâu có nói nhiều như vậy, đều đã trực tiếp phân bổ ta nói với người nhiều như vậy chẳng lẽ người còn không rõ ý ta sao?

Nhưng Đồng Đăng Linh sẽ không nghĩ tuyệt đối như vậy, mà lại thấy Lưu Kim Quốc có chút thiên vị Trương Anh Duệ.

Chỉ có một câu giải thích: Trương Anh Duệ đúng là không biết xấu hổ đi xách dép cho Lưu Kim Quốc mình vẫn còn thoải mái hơn nhiều... Nếu không thì dựa vào cái gì mà tên tiểu tử này lại được Bí thư Lưu Kim Quốc coi trọng như vậy chứ?

Cái này Đồng Đăng Linh hận Trương Anh Duệ đến tận xương tủy.

Nhưng trước mắt, Lưu Kim Quốc còn đang chờ mình phản ứng, tuy Đồng Đăng Linh xem thường Trương Anh Duệ nhưng đối với thư kí Lưu thì ông ta vẫn thực sự tôn trọng, cần răng gặt đầu, trên mặt không khò tỏ ra hổ thẹn khi bị giáo huấn, nhưng trong lòng rất là khó chịu:

- Vâng, Bí thư Kim Quốc dạy rất phải, sau này nhất định tôi sẽ làm việc tận lực hơn, tận lực để các đồng chí không hiểu lầm.

- Như vậy là tốt nhất.

Thấy Đồng Đăng Linh nhận thức được sai lầm của mình Lưu Kim Quốc cũng tươi cười:

- Tiểu Đồng à, không cần có ý gì, làm việc cho tốt, có chuyện gì cứ đến tìm tôi.

Bạn đang đọc truyện *Quyền Thế* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 186: Hối Kế

Đã biết Trương Anh Duệ không phải đang một mình mà “chiến đấu hăng hái”, đã vậy còn đáp lên thuyền của Lưu Kim Quốc quá nhanh, Đồng Đăng Lĩnh không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Nhưng hẳn không dám hành động thiếu suy nghĩ không có nghĩa là không có ý kiến gì, tương phản, lúc này ý kiến của Đồng Đăng Lĩnh đối với Trương Anh Duệ đó lớn hơn: được lắm, oắt con, người có bản lĩnh ... Được lắm, ta nhớ kỹ người, xem cuối cùng ai lừa ai!

Như thế này, Đồng Đăng Lĩnh đứng là đang tính toán đánh lâu dài với Trương Anh Duệ, nhưng vấn đề là, đối với những việc Trương Anh Duệ đang làm ở trong trấn này, Đồng Đăng Lĩnh lại không phao tin, càng không muốn bị người khác biết... Người khác biết, chẳng phải sẽ gián tiếp cho người khác biết mình bị lép vế trong tay tiểu tử đó hay sao? Loại chuyện này làm sao cho phép phát sinh?

Cho nên suy đi nghĩ lại một lúc sau, Đồng Đăng Lĩnh quyết định, chuyện này cũng không nên nói... Vạn nhất Liêm Sĩ Sinh đã biết tin tức này mà lại không dám có động tác gì, vậy phải làm thế nào?

Liêm Sĩ Sinh đi rồi, Lưu Kim Quốc còn đang cân nhắc có nên nói chuyện này với Trương Anh Duệ hay không, thuận tiện làm cho Trương Anh Duệ nợ một nhân tình.

Đương nhiên, Lưu Kim Quốc không tính toán bán đứng Đồng Đăng Lĩnh lấy lòng no khác. Bất kể thế nào nói, Đồng Đăng Lĩnh cũng là tâm phúc của hắn, người Đồng Đăng Lĩnh lo lắng chính là mình mà.

- Tiểu Trương à, nghe nói có đồng chí sở công thương bên kia, có chút ... à, có chút không hài lòng lắm đối với cậu? ngay cả ý kiến cũng đã phản ánh đến chỗ tôi. Chỉ cần tiểu tử này không ngốc, tiếp theo biết nên làm như thế nào chứ?

Đúng vậy, nếu ta đều đem chuyện này nói cho người biết, vậy tiếp theo mặc kệ sở công thương có hành động gì với người, ta đều là ủng hộ... Hơn nữa, sở công thương của trấn làm thành như vậy, sở công thương bên kia cũng không có hảo cảm gì với Lưu Kim Quốc: đám người các người, nhàn rồi không có việc gì gây chuyện hả?

- Trương Trấn Trường, chuyện gì vậy?

Thấy sắc mặt của Trương Anh Duệ sau khi nhận điện thoại trở nên không tốt lắm, trong lòng Đoạn Thành Đào đầy nghi hoặc, nhìn không được hỏi câu, hẳn thực sợ tài chính mua xe cho đồn công an lại xảy ra vấn đề gì.

- À... Không có việc gì.

Trương Anh Duệ vốn muốn nói ra cái tên Liêm Sĩ Sinh của sở công thương trấn không nghe lời, ngay cả lãnh đạo cũng dám đâm thọc.

Nhưng điều này tới bên miệng lại bị Trương Anh Duệ nuốt xuống: người dưới tay báo cáo lên trên, vẫn là vượt cấp đánh vào lãnh đạo của mình, điều này thuyết minh cái gì? Thuyết minh bản thân không có năng lực, lãnh đạo không đúng.

Loại chuyện này, rất dễ làm cho người ta sợ, hay là không cần nói đến cùng, nhiều khi vì tránh cho bị người khác chê cười, nhìn không được liền về rần thêm chân, bỏ sung một câu: “Một chút chuyện nhỏ.”

Trương Anh Duệ nói chuyện cùng Đoạn Thành Đào như không có gì, nhưng trong lòng Đoạn Thành Đào có thể khẳng định: nhất định là có việc.

Nhưng thoát nhìn tựa hồ không có quan hệ gì với đồn công an chúng ta bên này, nếu không có quan hệ gì với đồn công an bên này, lãnh đạo lại không muốn nói, vậy chúng ta nhiều thêm cái miệng để làm chi? Chỉ làm cho lão Đại mất hứng.

- Ông chủ, sau này ngài có chuyện gì, cứ việc nói cho chúng tôi, đại sự chúng tôi lo liệu không được, nhưng nếu như là một ít việc nhỏ như lông gà vỏ tỏi, ngài yên tâm, ngài chỉ đến đâu chúng tôi liền đánh tới chỗ đó.

Đoạn Thành Đào thẳng thắn nói một câu, liếc Phương Chính một cái, thêm câu vui đùa.

Đây là chính thức biểu đạt lòng trung thành của Đoạn Thành Đào với Trương Anh Duệ ... Đoạn Thành Đào cũng không kiêng dè Phương Chính cái gì, đây cũng là ý tứ của hắn.

Lúc trước chỉ có thể coi là dựa dẫm vào Trương Anh Duệ, ở trong phòng họp đã quan sát Trương Anh Duệ có đáng làm lão Đại cho huynh đệ chúng ta phó thác hay không, nếu Trương Anh Duệ làm việc có chú ý, vậy chúng ta cái gì cũng không nói, làm tốt là được, nhưng nếu như tiểu tử này ý vào phía sau có người làm chỗ dựa rồi không coi ai ra gì... Thôi, cứ để chúng ta ứng phó một chút được rồi!

Dựa theo tính cách của Đoạn Thành Đào và Phương Chính, hẳn là còn lâu mới có thể ra mặt giúp người khác. Nhưng sau khi nhìn thấy Trương Anh Duệ chủ động giúp cấp dưới tranh thủ được ưu đãi, hai lão cảnh sát rốt cục yên tâm.

Trương Anh Duệ thật sự là cũng không nghĩ tới Đoạn Thành Đào và Phương Chính hai người bỗng nhiên lại được lãnh đạo coi trọng mình như vậy,

không khỏi sùng sốt.

Trong khoảng thời gian này, Trương Anh Duệ dưỡng thành một thói quen thật không tốt: khi qua lại giao thiệp với người, vừa phát hiện lời nói của đối phương có chút khiến cho chính mình không hiểu được, vậy sẽ theo bản năng đi dùng năng lực đặc biệt xem trong lòng đối phương nghĩ cái gì...

Sau khi nghe thấy những lời nói trong lòng của Đoạn Thành Đào, Trương Anh Duệ lập tức cũng phản xạ lại được vì sao hai người đó làm như thế.

Khi đã hiểu tâm ý của hai người này vì cái gì làm như vậy, trong lòng Trương Anh Duệ không khỏi vui vẻ:

- Hắc hắc, thật không nghĩ tới, vốn là mình chỉ tùy ý nghĩ đến một chút việc, lại có thêm hiệu quả loại này? Ừm... Xem ra sau này nên đối xử tốt với bọn thuộc hạ hơn chút, như vậy cũng rất có lợi đối với quyền uy lãnh đạo đấy!

Trương Anh Duệ căn bản chưa ý thức được, cách làm của mình mới là phù hợp với đạo lý quản lý thuộc hạ trong quan trường ... Nếu một người lãnh đạo không thể mang đến ưu đãi cùng ích lợi cho bọn thuộc hạ, ai sẽ nghe lời lãnh đạo nói?

Nếu Đoạn Thành Đào đã được coi là tiểu đệ của mình, mặc dù tiểu đệ này rốt cuộc có hoàn toàn bị lão tử thu phục hay không còn không dám khẳng định, nhưng Trương Anh Duệ cảm thấy được, có chút vấn đề hỏi hai người kia thật cũng không phải là không thể được.

- Lão Đoạn, và lão Phưong nữa, tôi hỏi các anh chuyện này...

Đây là lãnh đạo tiếp nhận biểu hiện của mình đây mà! Trong lòng Đoạn Thành Đào và Phưong Chính nhất thời mừng rỡ không thôi, cố gắng nén kinh hi trong lòng, vội gật đầu:

- Ông chủ, có chuyện gì ngài cứ việc hỏi.

- Nếu như ... ừm, nếu...

Trương Anh Duệ đang tổ chức một chút ngôn từ trong lòng, đem chuyện chính mình gặp phải biến hóa một chút rồi hỏi:

- Nếu thủ hạ của các anh có người không nghe lời, nhưng nhất thời lại tìm không thấy đuôi sam của người đó, các anh sẽ thu phục người đó như thế nào?

Rốt cuộc vẫn là kinh nghiệm xã hội quá ít, kinh nghiệm quan trường không đủ, cái mà trong sách quan trường gì đó gọi là phép ẩn dụ, ám chỉ linh tinh, Trương Anh Duệ thật không thể sử dụng ... Không phải hẳn không muốn dùng, mà là không biết mình nên sử dụng như thế nào.

À, hóa ra là có chuyện như vậy, hiểu rồi!

Nghe Trương Anh Duệ nói như vậy, Đoạn Thành Đào cùng Phưong Chính lập tức minh bạch cú điện thoại vừa rồi là có chuyện gì xảy ra. Có thể hiểu là thủ hạ của ông chủ có một người nào đó không nghe lời đây mà.

Giúp lãnh đạo phân ưu giải nạn, để cho lãnh đạo hồi kế từ mình, đây quả thực là rất vinh quang và may mắn !

Trong bụng Đoạn Thành Đào và Phưong Chính có ít nhất mấy chục biện pháp thu phục cái kẻ dám cả gan không nghe lời lãnh đạo của mình kia... Hừm, một tên lính quèn cũng dám không nghe lão tử dạy bảo, không phải nguoi như ông cụ thất cổ, ngại mạng dài quá sao?

Nhưng lo lắng vị ông chủ mới của mình này kinh nghiệm quan trường thật sự là nông cạn vô cùng, những Gia Cát Lượng này nghĩ nói ra biện pháp rất cao minh vị tất thích hợp cho lãnh đạo sử dụng? Nói không chừng đành phải chọn một biện pháp đơn giản nhất.

Bạn đang đọc truyện *Quyền Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 187: Tổ Chức Coi Trọng Và Khích Lệ

- Kỳ thật loại chuyện này, cũng khá đơn giản...

Lần này là Phưong Chính mở miệng, y tổ chức lời nói, làm cho lời mình nói có tính đại nghĩa nhất.

- Có đôi khi khiến cho một người cấp dưới phụ trách, đảm nhiệm nhiều thêm một ít công việc, cũng có thể trợ giúp rèn luyện năng lực làm việc của hắn không phải nào? Đây cũng là tổ chức coi trọng và khích lệ đối với người đó.

Ồ? Lời này là ý gì?

Trương Anh Duệ bị Phương Chính nói nghe có vẻ đều có chút mơ hồ như là lãnh đạo đang nói chuyện đối với tâm phúc của chính mình vậy.

Nhưng bất kể thế nào nói, chính là do kinh nghiệm quan trường của Trương Anh Duệ không đủ mà thôi, tìm không thấy biện pháp giải quyết vấn đề kỳ thật không có quan hệ gì với chỉ số thông minh của hắn.

Chỉ thoáng một chút, hắn lập tức liền minh bạch ý tứ trong lời nói của Phương Chính này: muốn thu phục hắn còn không phải rất đơn giản? Bất không được đuôi sam của y, vậy điều chỉnh một chút cương vị công tác của hắn thôi... Đây là tổ chức quan tâm và khích lệ người đầy nhé, để rèn luyện năng lực công tác của người, tương lai sẽ chỉ tốt hơn cho người thôi!

Nghĩ đến đây, Trương Anh Duệ nhất thời cao hứng: ha ha, người, Liêm Sĩ Sinh, ta xem người đáp trả như thế nào!

Nhưng lập tức, Trương Anh Duệ liền ý thức được chính mình cao hứng quá sớm, vấn đề là giải quyết theo cách này, nhưng sai ở chỗ giống như điện lực, công thương cũng là tự quản, như vậy đâu có dễ... đôi khi hệ thống quản lý luôn làm cho người ta cảm thấy thực phiền toái, đây là ví dụ.

Người làm trong chính phủ có thể tiến hành chỉ đạo đối với hệ thống cấp dưới, chúng ta có thể phối hợp các người, nhưng nếu như nói các người muốn tham gia vào trong công việc của chúng ta, thật ngượng ngùng, không nói người vô duyên... người cũng thật vô duyên.

Chỉ cần ta không phải đắc tội với lãnh đạo tối cao, chỉ là một người bằng nửa người ta, người làm người chính phủ mà không biết xấu hổ tính toán chỉ li chút chuyện nhỏ với ta sao?

Đoạn Thành Đào và Phương Chính tầm nhìn như thế nào? Cảnh sát thâm niên cài chục năm, ngay cả chút biến hóa trên mặt ấy đều nhìn không ra sao? Lập tức liền phát hiện không ổn: cảm thấy chuyện này còn có chút khó làm?

Cái này không thể được, lãnh đạo gặp khó khăn, người không đưa tay thì thôi, nhưng nếu vuren tay trợ giúp, vậy nhất định phải đến giúp đến cùng, nếu không làm hết sức không chừng còn đắc tội lãnh đạo. Nhưng vấn đề là, nói vẫn không thể nói quá trực tiếp, miễn sao làm cho lãnh đạo cảm thấy không mất thể diện.

Đoạn Thành Đào nhíu mày,

- Nhưng mà, nếu như là cái loại quan hệ thượng hạ cấp này không phải rất rõ ràng, nếu tương đối quen thuộc với lãnh đạo khác, thật sự là có thể điều động trao đổi một cán bộ bình thường.

Điều động trao đổi cán bộ?

Đúng vậy, chính mình không làm được, vậy để cho một người khác thu phục người đó, chuyện đơn giản!

Trương Anh Duệ dùng sức vỗ vỗ đầu, lúc này mới phát giác, ý thức của chính mình lúc trước đi vào một sự lầm lẫn. Đúng vậy... đúng vậy, dựa vào năng lực của mình có thể không làm gì được tiểu tử Liêm Sĩ Sinh kia, nhưng chính mình quen biết nhiều người như vậy, đều là bất tài à?

Được, lão tử thu phục không nổi người, vậy đổi lại người khác cũng có thể chậm rãi bào mòn người.

Nghĩ tới một tầng này, tâm tình Trương Anh Duệ nhất thời tốt hơn nhiều. Ừm, nếu ở trên địa bàn của ta, cho người ta thu thập người dễ dàng thì quá dễ cho người, vậy đổi lại để cho người khác thu phục người đi... Dù sao ma cũ bắt nạt ma mới luôn luôn là truyền thống tốt đẹp trong đất nước chúng ta.

Còn về sau khi người bị thu phục còn có thể đứng lên hay không, không phải vấn đề gì của ta.

Hì vọng mạng người lớn đi.

Minh bạch điểm này rồi, cũng là vì khiến Đoạn Thành Đào và Phương Chính biết một chút về năng lực của mình, Trương Anh Duệ cười híp mắt lấy điện thoại cầm tay ra.

- Tôi gọi điện thoại.

Ồ, lãnh đạo gọi điện thoại, chúng ta thật là không thích hợp ở đây... Đây là bảo chúng ta chủ động tránh mặt một chút. Đoạn Thành Đào ôm bụng,

- Ôi, vừa rồi uống nước tôi uống nhiều quá, muốn đi xả nước.

Thấy Đoạn Thành Đào định đi ra ngoài, Phương Chính vội vàng nói một tiếng,

- Đợi một chút, tôi cũng đi... Sau này phải chú ý, uống nước không thể uống nhiều như vậy.

Ra cửa, hai người đi đến chỗ cửa thang máy, lập tức nhón đầu ngón chân nhẹ chân chạy trở lại: ý tứ vừa rồi của lãnh đạo, chúng ta đều lĩnh hội mà.

Trong phòng, Trương Anh Duệ đang ôm điện thoại nói chuyện vui vẻ:

- Vương thư ký, có chuyện cần phiền toái ông đây!

Vương thư ký? Đoạn Thành Đào và Phương Chính liếc nhau một cái, trong mắt có chút do dự: Vương bí thư này, chẳng lẽ là Vương Hải Triệu thư ký -

thư ký của huyện ủy Triệu?

- Vâng, có chuyện như vậy...

Không biết trong điện thoại Trương Anh Duệ đã cùng người ta nói những thứ gì, Trương Anh Duệ lại nói:

- Ủm, đồng chí Liêm Sĩ Sinh người của sở công thương chúng ta, công tác thật sự cố gắng, năng lực nghiệp vụ không tồi. Tôi đang cân nhắc, đồng chí ưu tú như vậy, chúng ta không thể để lãng phí phải không?

Hóa ra là việc nhỏ như vậy!

Trong lòng còn có chút khản trương, Vương Hải Triệu nghe thấy Trương Anh Duệ nói như vậy, trong lòng được thả lỏng: cảm thấy là có người dám không nghe chỉ dạy đây. Ủ, chỉ là một sở trưởng sở công thương của thị trấn nho nhỏ mà thôi, đối với Vương Hải Triệu mà nói, loại điều động cấp bậc này chính là việc quá đơn giản, một cú điện thoại là xong.

Lẽ ra loại chuyện này, Trương Anh Duệ là hoàn toàn không cần phải... Gọi điện thoại cho mình.

Dựa theo Vương Hải Triệu lý giải, chỉ cần Trương Anh Duệ ở trấn trên thêm nửa năm, ai dám mạo hiểm như thế này? Vậy không phải là tự tìm chết sao!

Nhưng sau đó Trương Anh Duệ gọi điện thoại cho mình, Vương Hải Triệu cũng lý giải được: vị quan mới không phải muốn lấy uy sao, Trương Anh Duệ mới nhậm chức vừa vặn một tháng, đang thời gian ở “Quan mới nhậm chức tất phải lấy uy”, đương nhiên có những kẻ cảm thấy có chút bản lĩnh nhìn không rõ tình thế chủ động nhảy ra khiêu khích Trương Anh Duệ - người trấn trưởng trẻ tuổi này, vậy thật sự là rất bình thường.

Vấn đề là, ở thời gian này, Trương Anh Duệ còn chưa yên ổn, uy tín chưa được lập, rất nhiều biện pháp trong ngày thường có thể dùng, nhưng hiện tại cần bản không dùng được. Vậy nói không chừng cũng chỉ có thể thông qua việc xin biện pháp giúp đỡ từ bạn bè để tạo dựng uy tín của mình... Thuận tiện giết gà dọa khỉ, cảnh cáo những kẻ có ý đồ bên cạnh tiểu tử đó.

Thậm chí trong lòng Vương Hải Triệu còn có chút mừng thầm, trong ngày thường qua lại với Trương Anh Duệ chẳng qua là như người bình thường lui tới mà thôi, nếu như mình giúp Trương Anh Duệ làm chuyện này, thì rõ ràng y thiếu mình một chút ơn huệ... Không chừng nhân tình này chính mình còn cần dùng đấy!

Có thể làm cho loại người như Trương Anh Duệ này phải mang ơn ở trong tỉnh có không nhiều người đâu.

- Quá dễ, chuyện này giao cho tôi, cam đoan cho cậu vừa lòng...

Loại chuyện nhỏ nhặt này căn bản không được thư ký bí thư huyện ủy coi trọng trong lòng, tâm tư của y, còn đang ở chỗ khác, hiện giờ nhờ vào cơ hội này, Vương Hải Triệu nhìn không được “nhắc lại chuyện xưa”:

- Anh Duệ này, kế hoạch xây dựng nhà của trấn các cậu thế nào rồi... mấy ngày nay trong huyện ủy truyền ra không ít tin đồn.

- Há? Nhanh như vậy sao?

Trương Anh Duệ tròn tròn mắt, vốn là hần cũng không quá để ý, nhưng hôm nay nghe ý tứ của Vương Hải Triệu, tựa hồ chuyện này đã truyền ra và khiến dư luận xôn xao thì phải?

Bạn đang đọc truyện *Quyền Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 188: Địa Chủ Không Có Lương Tâm

- Há? Thật nhanh như vậy sao?

Trương Anh Duệ tròn tròn mắt, hần vốn là không mấy để ý, nhưng hôm nay nghe ý tứ của Vương Hải Triệu, tựa hồ chuyện này đã truyền ra khiến dư luận xôn xao rồi?

- Nhà ở trong Huyện rất căng thẳng...

Vương Hải Triệu cười khở một tiếng:

- Cậu có biết ngành công tác chính phủ huyện chúng ta hay không, trực thuộc đơn vị sự nghiệp cùng ngành quản lý trực tiếp cấp huyện, những người toàn bộ ngành này cộng lại rốt cuộc có bao nhiêu? Năm mươi ba ngành! những năm mươi ba ngành đấy!

Có nhiều như vậy thật sao? ! Trương Anh Duệ giạt mình: ông trời ơi, một cái huyện nhỏ nhỏ, làm sao lại có nhiều cơ cấu hành chính sự nghiệp như vậy chứ, thật đúng là không hiểu nổi. Năm mươi ba ngành, ngành nào ít người cũng hơn trăm người nhỉ? Một người liền có một gia đình, vậy ít nhất là 6000 gia đình, cũng chính là ít nhất cần 6000 phòng ở...

Như thế này, Trương Anh Duệ rốt cục lý giải kích động của Vương Hải Triệu: ít nhất 6000 phòng ở, đối với một chính phủ cấp huyện nhỏ nhỏ mà nói, quả thật là một công trình lớn đến không thể tưởng tượng, cũng khó trách nghe nói có một cái tiểu khu như vậy sắp xây dựng, không chỉ có tin tức nhỏ nhỏ truyền nhanh tốc độ chóng mặt, mà tất cả mọi người đang dương mắt chờ đợi.

- Nhưng thị trấn chúng ta như vậy, những người lãnh đạo còn dễ nói, những người lãnh đạo trung cấp phải chọn lựa, phía dưới thì... Cũng chỉ có thể chính mình nghĩ biện pháp. Nói khó nghe một chút, theo tôi, bất kể nói thế nào cũng là thư ký của bí thư huyện ủy, lời nói khoe khoang một chút, đầu gối cũng là người bên cạnh bí thư huyện ủy, nếu như vậy, tôi cũng chỉ có một căn nhỏ nghe nói không đến sáu mươi mét vuông với hai phòng thôi. Còn không biết có bao nhiêu người đang đổ mắt đây!

- Cho nên tôi nói với cậu, Anh Duệ ...

Vương Hải Triệu tiếp tục lái nhái:

- Chuyện này của cậu cần nhanh lên, nhà này cậu che lại, như vậy đến lúc đó bán lấy tiền, để cho người khác mang ơn cậu... Hiện tại tất cả mọi người là có tiền mà không mua được nhà thích hợp.

Cầm tiền mua không được nhà thích hợp?

Trương Anh Duệ cân nhắc một chút, cảm thấy được câu nói này thật đúng là có lý, như là nhân viên công vụ, mọi người mua nhà ở chỉ chú ý một chút thôi... đồng sự ở một bộ có nhà tương tự nhà của anh, đặt cương vị anh, trong lòng anh thoải mái không?

- Vậy được ...

Mình bạch điểm này rồi, Trương Anh Duệ chỉ có thể cười khổ, nhưng hắn vẫn còn có chút lo lắng:

- Ân, đúng rồi, cục dân chính bên kia có ý kiến gì? Bọn hắn có thể nương cơ hội này ngoạm một miếng hay không?

- Ngoạm một miếng? Cục dân chính bên kia?

Vương Hải Triệu đang hừ lạnh một tiếng,

- Hừ! Việc của cục dân chính chần chờ cũng mặc, bất kể nói thế nào mọi người cũng phải nể mặt cục dân chính một chút, nhưng trong chuyện này cục dân chính nếu dám chần chờ... Đến lúc đó cục dân chính bọn hắn chính là đắc tội một lượng người lớn cậu có biết hay không?

- Thời gian này, sẽ không ai ngốc vì việc công mà đắc tội cá nhân, còn không nói là đắc tội một đám đồng nghiệp, tôi nghe nói cục dân chính bên kia, hiện tại ý kiến cũng đã thống nhất, nhất trí đồng ý đem bán chỗ mảnh đất mặt sau chỗ đăng ký kết hôn, nhưng chỉ có một cái bản khoán.

- Cái gì bản khoán?

Trương Anh Duệ có chút không kiên nhẫn, hỏi lại.

- Mảnh đất này là của cục dân chính bọn hắn, cục dân chính cảm thấy rằng, nếu bán là cục dân chính chúng ta, tuy rằng nhà xây xong, cái bánh ngọt lớn đó nhất định là có phần người khác, nhưng cục dân chính bọn hắn lại muốn ăn phần?

- Cục dân chính bọn hắn muốn được phần à? Ăn uống cũng quá lớn rồi nhỉ?

Trương Anh Duệ hừ một tiếng, đối với chuyện cục dân chính muốn ăn nhiều như vậy thật đáng khinh thường.

- Bọn hắn không sợ sao? Chính phủ huyện Huyện ủy cùng các cơ quan đơn vị huyện nhiều như vậy mà, cục dân chính bọn hắn đã nghĩ muốn ăn phần sao? Có phải không đầu óc, nóng đầu hay không? Hay là hắn không muốn làm nữa? Quả thực không coi lãnh đạo ra gì!

- Ha ha, sợ à? Người sắp đói chết còn là người nhát gan sao...

Vương Hải Triệu cười hai tiếng, không tiếp tục dây dưa chuyện này được nữa, lại trịnh trọng nhắc nhở Trương Anh Duệ:

- tôi nói với cậu này, Trương Anh Duệ, chuyện này cậu phải thao tác mau mau lên, tôi nghe nói trong huyện cũng có nhiều công ty xây dựng và bất động sản cũng có ý nhòm ngó đối với hạng mục này!

- Ai dám loạn nhúng tay vào đây?

Nghe nói như thế, Trương Anh Duệ nhất thời giận: mẹ nó! Người nào khôn nạn dám thương lão tử? ! Chán sống phải không?

Ai dám loạn nhúng tay, móng vuốt của lão tử chặt đứt hắn! ... Trái lại, ta không mở miệng, bọn hắn là ai mà có thể tùy tiện nhúng tay?

Vậy là được rồi! Nghe thấy lần này Trương Anh Duệ ngang ngược giận dỗi, trong lời nói khí phách mườì phần, trong lòng Vương Hải Triệu nhất thời lại thờ phào nhẹ nhõm một hơi: đây mới là phong cách của người trẻ tuổi có quan hệ trong tình, trong ngày thường thái độ có vẻ hiền lành, cười híp mắt thật giống như trẻ con thực dễ nói chuyện, nhưng khi nào có người chọc phải hấn, bật người liền trở mặt.

Nếu Trương Anh Duệ còn là người thoát nhìn là người cười híp mắt giúp mọi người làm điều tốt trước kia, có một số việc thật không phải là dễ nói.

- Vậy được rồi, chuyện này ... Anh Duệ, cậu quan tâm nhiều hơn đi, còn chuyện cậu vừa nói, nếu không có gì bất ngờ xảy ra, ngày mai ngày kia hẳn là sẽ có kết quả.

Nói xong lời cuối cùng, trong đầu Vương Hải Triệu bỗng nhiên xuất hiện một câu không hiểu ra sao cả:

- Đúng rồi, tôi nghe nói con gái của Dương Huyện trưởng chuẩn bị tham gia cuộc thi nhân viên công vụ năm nay.

Con gái của Dương Huyện trưởng tham gia cuộc thi nhân viên công vụ, cùng lão tử ta có gì quan hệ chứ? Trương Anh Duệ nhất thời muốn thốt ra, nhưng nói tới bên miệng, lại cảm thấy được sự tình có chút không đúng: chuyện này khẳng định không đơn giản đâu, nếu không Vương Hải Triệu không cần phải đặc biệt nói với ta một tiếng như vậy.

Tuy rằng không biết trong chuyện này rốt cuộc có quan hệ gì với mình, nhưng Trương Anh Duệ lập tức cảnh giác:

- Ôi? Con gái của Dương Huyện trưởng đã lớn như vậy sao? Thật đúng là không nhìn ra.

- Cũng không tính lớn, Dương Huyện trưởng năm nay mới hơn 40 tuổi, con gái ông ấy cũng là năm nay vừa mới tốt nghiệp, nghe nói ở trong trường học con là cán bộ Hội Học Sinh đây, ha ha...

Chuyện này càng ngày càng khó hiểu, càng ngày càng khiến Trương Anh Duệ đau đầu : Vương Hải Triệu kia, người có phải rảnh rỗi quá hay không, người là thư ký bí thư huyện ủy Triệu Văn Đường, không phải thư ký của Huyện trưởng Dương Phụng Hà đâu.

Tuy rằng muốn làm rõ ràng tình hình Huyện trưởng là chức trách của từng thư ký bí thư huyện ủy. Nhưng ta nghe lời của người, sao lại cảm thấy không thích hợp vậy? Người có phải đang nhô mông vào sai chỗ của mình hay không?

Nhưng trong lòng oán thầm, Trương Anh Duệ biết lời này thật đúng là không phải mình nên nói, gật gật đầu, ha ha vài câu cho qua chuyện đi,

- Ha ha... Phòng chừng cô nương năm nay khẳng định không thành vấn đề đâu!

Nếu như là con gái của Triệu Văn Đường, lời này đã nói thì dù như thế nào, Trương Anh Duệ cũng nắm chắc, nhưng bây giờ lại là con gái của Dương Phụng Hà... Trương Anh Duệ không biết nhiều kinh nghiệm quan trường, cũng có thể xử lý được chuyện này.

Nhưng khiến Trương Anh Duệ không minh bạch là, Vương Hải Triệu nói chuyện này cùng mình, rốt cuộc là tại sao? Ta cảm thấy được, y đang nói hộ giúp con gái của Dương Phụng Hà?

Bạn đang đọc truyện *Quyền Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 189: Người Nghe Trộm

Thấy Trương Anh Duệ không muốn tiếp tục nói chuyện về vấn đề này, Vương Hải Triệu cũng biết điều là không thể tiếp tục tán gẫu cái đề tài này, nói chuyện tào lao vài câu, hai người cúp điện thoại.

Luôn luôn trốn ở ngoài cửa nghe trộm, Đoạn Thành Đào và Phụng Chính hoàn toàn choáng váng: ôi trời! Trương lão đại cừ thật, người khác thấy thư ký bí thư huyện ủy, ai dám không lo sợ ? Nhưng Trương lão đại lại của chúng ta có thể nhẹ nhàng nói chuyện cùng Vương đại thư ký như vậy? Đây chính là nhân vật không bình thường mà...

Đúng vậy, ở trong mắt những cán bộ quen như Đoạn Thành Đào và Phụng Chính, Triệu Văn Đường là cán bộ như thế nào đã không phải là người như mình có thể tưởng tượng.

Tuy rằng trên lý luận mình và hẳn chỉ kém bốn cấp: phó khoa, chính khoa, ... Nhưng bốn bậc thang này, đời này chính mình cũng chưa chắc có thể bước qua được.

Nhất là sau khi biết Trương Anh Duệ nhờ Vương Hải Triệu giúp đỡ điều chỉnh công tác cho Liêm Sĩ Sinh, Đoạn Thành Đào và Phụng Chính lại thầm than may mắn không thôi: may mắn thật, mình biết lươngj sức đi nhờ vả sớm, nếu giống như Liêm Sĩ Sinh kia tính toán đối kháng cùng Trương lão đại, thì

người lúc này bị “trao đổi sang đất khách”, nói không chừng là bản thân chứ?

Đối với thư ký bí thư huyện ủy mà nói, điều chỉnh một nhân viên nhỏ nhỏ như sở trưởng sở công thương làng quê và thị trấn, thật sự là không đáng tính, chỉ cần gọi điện thoại cho cục công thương huyện bên kia mà thôi, cục trưởng cục công thương huyện đã hỏi Vương Hải Triệu ý định điều chỉnh này, là chính Vương Hải Triệu hay là bí thư Triệu Văn Đường?

- Tôi nói này, hai người các anh, nghe đủ hay chưa?

Đề điện thoại xuống, chậm rì rì uống hết một ly trà, thấy Phương Chính và Đoàn Thành Đào hai người vẫn trốn ở ngoài cửa không vào, Trương Anh Duệ nhìn không được hô lên:

- Đứng lâu như vậy các anh không tê chân à?

- Hắc hắc...

Không nghĩ tới hành động của mình lại bị Trương Anh Duệ phát hiện, Đoàn Thành Đào và Phương Chính cười cười đẩy cửa ra tiến vào.

- Ông chủ, chúng tôi vừa quay lại..

- Nói đi, các anh nghe được bao nhiêu?

Không đợi Đoàn Thành Đào nói xong, Trương Anh Duệ liền cắt đứt lời của hắn, hỏi thẳng:

- Không... Không nghe được gì ạ, chột nghe được ngài nói chuyện phiếm cùng ai đó mấy câu.

Đoàn Thành Đào cười trừ, biểu hiện trên mặt Phương Chính cũng tương tự.

Mặc dù hành động mình nghe trộm bên ngoài là lãnh đạo ngầm đồng ý, nhưng ngầm đồng ý đi chăng nữa, nghe trộm lãnh đạo không phải vấn đề, vấn đề là nghe trộm bị lãnh đạo bắt được, vấn đề đó cũng rất nghiêm trọng.

Đôi khi hành động này căn bản chính là lãnh đạo bày mưu đặt kế... Sau đó, thái độ rất quan trọng, cho dù mọi người đều biết tâm lý của lãnh đạo căn bản sẽ không để ý chuyện này.

- Hai người các anh nhá, thái độ không thành thực.

Trương Anh Duệ cười lắc đầu:

- Thôi, không có việc gì, tôi đi về trước... à, các anh ở lại bên này, có chuyện gì liền gọi điện thoại cho tôi nhé!

Hắn không hỏi nếu sự tình không giải quyết được thì sẽ thế nào, nếu như nói những lời này không phải tương đương với biến thành thừa nhận chính mình không biết làm như thế nào sao? Làm lãnh đạo, tuyệt đối không thể thừa nhận chính mình không làm được.

Đoàn Thành Đào do dự một chút, ý vào mình và Trương Anh Duệ giao thiệp thời gian không ngắn, quan hệ cũng khá gần, mở miệng:

- Ông chủ, hay là tôi cùng ngài đi lên trấn trên nhé? Đồn công an chúng ta nghèo rớt mồng tơi rồi mà!

- Ủ, cũng được.

Trương Anh Duệ gật gù đầu, không cảm thấy yêu cầu này có cái gì không ổn: Lưu Kim Quốc không phải đã đáp ứng rót một lượng tiền lớn xuống dưới sao.

- Ông mang theo một chút nhé!

...

Trương Anh Duệ cũng không biết, tốc độ Vương Hải Triệu chinh đồn Liêm Sĩ Sinh, nhanh hơn xa so với Trương Anh Duệ tưởng tượng, không phải Vương Hải Triệu muốn mau, mà là bên này Vương Hải Triệu mới vừa cúp điện thoại thôi, bên kia Triệu Văn Đường thực thần kỳ giật lại cửa phòng làm việc của thư ký, thần nhiên hỏi một câu:

- Vừa rồi... cú điện thoại kia là Trương Anh Duệ?

Triệu Văn Đường lần này ngữ khí bình thản, nhưng cũng đủ làm cho Vương Hải Triệu hoảng sợ, xem ý tứ này của ông chủ mình, hiển nhiên là hắn đã nghe được một lúc lâu.

Tuy rằng biết mình cùng Trương Anh Duệ kết giao, ông chủ là vui mừng ra mặt, nhưng thái độ của mình nhất định phải liêm chính.

Trước mặt Đại lão bản của mình, Vương Hải Triệu cũng không dám có chút giấu diếm, lập tức đem những chuyện vừa nói thuật lại cho ông chủ:

- Ông chủ, chuyện là như vậy... sở công thương có một đồng chí, đối với công tác của đồng chí Trương Anh Duệ, không chỉ có không ủng hộ, còn báo cáo kẻ tội với lãnh đạo chung quanh !

- Ủa, lại có chuyện như vậy sao?

Ngữ khí của Triệu Văn Đường nhất thời nghiêm túc hơn rất nhiều, sắc mặt cũng trùng xuống.

- Cục Công thương bọn hắn đang làm cái chó gì vậy? Cán bộ đương nhiệm rốt cuộc còn có một chút trách nhiệm vì nhân dân phục vụ hay không, ngay cả người như thế đều có thể tồn tại?

Kỳ thật là có chuyện gì xảy ra, vừa rồi Triệu đại bí thư nghe trộm cũng đã minh bạch rồi. Vừa nghe thấy một sở trưởng sở công thương nho nhỏ cũng dám dẫm chém sau lưng, trong lòng Triệu đại bí thư liền căm tức, không khỏi có chút dương oai: mẹ nó, hệ thống công thương các người, sao lại có cái loại người như thế này?

- Đúng là có chút quá mức, tôi đang cân nhắc, có nên gọi điện thoại cho Tôn trưởng cục cục công thương hỏi cho rõ chuyện này sự đây...

Vương Hải Triệu lập tức gật đầu, theo sát bước chân lãnh đạo là vậy, lập tức đề tài lại chuyển, nói ý tưởng của Trương Anh Duệ:

- Anh Duệ đồng chí có ý kiến, là xem xem có thể thu phục người nọ về huyện học tập hay không ?

- Làm bừa bãi! Một đồng chí như vậy, để cho anh ta đến trong huyện học tập được sao? Tôi lại cảm thấy như là ban thưởng cho anh ta?

Hồi lâu cũng không nói thô tục, Triệu Văn Đường Triệu đại bí thư rất không thích mắng chửi người khác:

- Như vậy, cũng không cần chờ vài hôm nữa đâu, anh lập tức gọi điện thoại cho trưởng cục Tôn, hỏi xem cục công thương bọn họ làm ăn như thế nào ... Nói chuyện này là ý của tôi!

Hắn ra mặt nói có thể không đủ trọng lực, nhưng cuối cùng những lời này đã có điểm tựa, có những lời này, Vương Hải Triệu gọi điện thoại cho cục trưởng Tôn của công thương huyện kia, tựa như là mang theo “Thượng phương bảo kiếm” ... Tôn trưởng cục, người nên thức thời một chút nha, nếu dám không nghe lời của ta chỉ bảo, vậy không chỉ có đối địch cùng Triệu bí thư đâu, bí thư vẫn chờ ta đáp lời đây.

Đây là lãnh đạo trình trọng phân phó nhiệm vụ, sắc mặt Vương Hải Triệu nhất thời nghiêm nghị:

- Vâng, xin lãnh đạo yên tâm, tôi lập tức gọi điện thoại cho trưởng cục Tôn.

Đối với phản ứng của Vương Hải Triệu, Triệu Văn Đường cuối cùng cũng hài lòng, gật đầu tỏ vẻ “Vừa lòng”, sắc mặt cũng đã khôi phục như lúc trước, chấp tay sau đít thản nhiên về phòng làm việc của mình, còn để lại một câu:

- Ừm, chuyện này xử lý tốt, cần báo lại cho tôi trước tiên!

Vương Hải Triệu coi trọng đối với Trương Anh Duệ trong lòng, lại tăng lên vài cấp: ông chủ quả là đối với cái cậu Trương Anh Duệ này, thật là ... một chút việc nhỏ như vậy, đều ủng hộ như vậy... Từ chuyện hai người đều rất ấn ý khi nhắc đến chuyện con gái của Dương Huyện trưởng, có thể thấy được, có vẻ như ở chuyện này hai người sớm đã có được sự ấn ý.

Bạn đang đọc truyện *Quyền Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 190: Tên Nhãi Nhép Đáng Thương

Lúc đầu Vương Hải Triệu thật đúng là tính toán chào hỏi cục trưởng Tôn, nhưng lúc này thật sự là cái gì cũng không sợ, ngữ khí khi nói chuyện tuy rằng vẫn rất khách khí, nhưng nội dung trong lời nói cũng không phải là khách khí như vậy.

- Tôn trưởng cục à, tôi là Tiểu Vương đây, này... ông chủ nói tôi hỏi ngài một chút, gần đây cục công thương các ông xảy ra chuyện gì, tại sao luôn ngăn cản kinh tế của huyện phát triển?

Đường đường là bí thư huyện ủy tự mình giao trách nhiệm cho thư ký gọi điện thoại cho mình, chửi mình giật chân cho kinh tế huyện phát triển thật lù? Lời này nói ra thật quá nghiêm trọng, tuy rằng trưởng cục Tôn lúc này đang cân nhắc không ngừng, muốn làm rõ ràng rốt cuộc là chỗ nào có vấn đề, nhưng suy đi nghĩ lại, còn chưa nghĩ đến rốt cuộc là chỗ nào xảy ra vấn đề: cục công thương vẫn luôn rất cố gắng mà, từ lúc nào lại có chuyện lên đến tai cấp trên như vậy?

Tôn cục trưởng nháy mắt hồn phiêu phách lạc, mồ hôi trên ót cùng rỉ ra như nước trong ống nước, không ngừng châu ra bên ngoài, quả tim nện bùm bụp:

chẳng lẽ nói, đây là thư ký Triệu ý vào chuyện này tính cái nợ trước kia sao? Nếu nói như vậy, thật là quá tệ rồi.

- Thư ký Vương, chuyện này... chuyện này... Đây rốt cuộc là chuyện gì xảy ra nhỉ?

Nỗ lực đè nén run rẩy trong lòng mình, Tôn trưởng cục thật cẩn thận dò hỏi, nhưng tiếng nói run rẩy vẫn đang bán rẻ tâm trạng của Tôn trưởng cục giờ phút này... Không có cách nào, trong lòng hắn thật sự đang sợ hãi.

Hơn nữa chính mình trước đó một thời gian còn đắc tội lão Đại của huyện, cú điện thoại này, thật sự rất đáng ngại.

Đúng vậy, trước một thời gian cục công thương huyện xảy ra mâu thuẫn nhỏ nhỏ với bí thư Triệu. Chuyện này không ít người cũng biết, sự tình rất đơn giản, một thời gian trước, cục công thương huyện gây chuyện phiền phức cho một siêu thị mới mở... Đây đương nhiên không phải là vấn đề gì, cục công thương mà, vốn là muốn tìm thương gia gây phiền toái thôi, vấn đề là, siêu thị nhà này, không ngờ là của con gái chị vợ bí thư Triệu mở ra.

Đương nhiên, đây cũng không phải là vấn đề gì, mọi người chỉ cần nói cho thông, còn không phải là một chuyện hết sức đơn giản?

Nhưng vấn đề là, ngày hôm đó người đi chấp hành nhiệm vụ đó uống nhiều, lao đảo, khi người ta đem quan hệ với bí thư Triệu nói ra, mấy vị này uống đã ngà ngà liền hung hăng can quấy:

- Bí thư Huyện ủy thì làm sao? Cho dù là bí thư thị ủy đến đây, lão tử nói niềm phong cửa hàng này liền niềm phong...

Có thể suy nghĩ là biết, đến nơi này, chuyện bị kịch này, Tôn trưởng cục bị chịu trận.

Mình bạch tiền căn hậu quả rồi, Tôn trưởng cục khóc không ra nước mắt, tỏ vẻ là mình thật sự không biết rõ tình hình, mọi người cũng tin tưởng Tôn trưởng cục không biết rõ ... Bao nhiêu là chuyện, một cái siêu thị mà thôi, đáng để đường đường một cục trưởng cục công thương huyện phải chú ý sao.

Nhưng vấn đề là sự tình không thể đơn giản như vậy, cái siêu thị này liên lụy đến bí thư huyện ủy, sự tình tuyệt đối không thể đơn giản như vậy rồi, bí thư Triệu mặc kệ ông có biết chuyện hay không, dù sao bí thư Triệu chỉ cần biết rằng chuyện này là thù hạ của ông làm thành.

Còn về chuyện này rốt cuộc có quan hệ với ông hay không... Hừ! Ta cũng không tin ông thật sự không biết siêu thị này, quan hệ thân thuộc với bí thư huyện ủy hay không ông cũng không muốn làm cho rõ ràng, vậy ông làm cục trưởng cục công thương là làm ăn cái gì không biết? !

Cho nên nói, bí thư Triệu thật sự chính là muốn nhân mạng. Vì chuyện này, Tôn trưởng cục là không ít lần chạy đến chỗ bí thư Triệu đầu... Làm người quản hệ thống mà nói, Tôn trưởng cục trận này cũng không có việc gì đến nỗi mất công tác ... nhưng lúc trước bí thư Triệu luôn luôn ừ à, chính là không tỏ rõ thái độ.

Thái độ ừ à này càng dọa người, trong lòng Tôn trưởng cục càng ngày càng lo. Ông ta tính toán qua một chút, đợi chuyện này qua đi một thời gian mới tính toán rành mạch với mình sao? ... Thời gian trôi qua, bí thư Triệu muốn nhắm vào cũng sẽ không chỉ có như vậy! Thu thập người cũng phải có sách lược phải không nào?

Liên lạc với chuyện này, có thể suy nghĩ là biết, lúc này trong lòng Tôn trưởng cục là cái trạng thái gì... Đây không phải cho người một bài học, đây là trực tiếp tính toán đòi cái mạng nhỏ của người.

- Hả? Tôn trưởng cục, ngài thật sự không biết?

Vương Hải Triệu kéo dài tiếng nói, nghe có chút căm tức... ý tứ của ông chủ đều rõ ràng như vậy, người còn giả vờ với ta cái gì? Tất cả mọi người đều là người thông minh, chơi trò gì đây?

Biện pháp của Vương Hải Triệu thực hữu hiệu, những lời này vừa nói ra, Tôn trưởng cục hoàn toàn rơi vào tình huống khó xử, ngay cả mình hất chén trà phải chỗ nào đều không chú ý tới à?

- Thư ký Vương ... anh Vương à, rốt cuộc là chuyện gì, anh chỉ đường cho huynh đệ đi, huynh đệ đời này đều không quên ân huệ của anh!

Lời này nói... Ngay cả Tôn trưởng cục cũng cảm thấy mình có chút bị ồ, rõ ràng Vương Hải Triệu nhỏ hơn so với chính mình đến mười tuổi. Nhưng không có biện pháp nào, bị cảm giác lo lắng từ một thế lực vô cùng mạnh là bí thư huyện ủy, loại cảm giác này thật là không dễ chịu.

Vương Hải Triệu cố gắng hướng thụ loại cảm giác này, quyền thế mang đến làm cho người mê say, nhưng mà... Đáng tiếc! Loại khoái cảm này cũng không phải vì quyền lực trong tay mình mang đến cho mình, cho nên giờ phút này trong lòng Vương Hải Triệu có chút tiếc nuối: nếu như mình không phải thư ký, còn không phải có thể hù chết người kia? Nhưng hiện tại thì ...

- Ha ha... Tôn trưởng cục nói quá nghiêm trọng, sự tình không như Tôn trưởng cục nghĩ đâu, vừa rồi phía dưới thị trấn có đồng chí phản ánh với ông chủ rằng hệ thống công thương các ông có vấn đề, dường như có một đồng chí khác không chú tâm, không đủ tôn trọng đối với lãnh đạo?

Hừ... Nghe nói như thế? Tôn trưởng cục không kinh sợ mà còn lấy làm mừng, nhẹ thở ra một hơi, cuối cùng cũng thả lỏng xuống: được, Triệu lão đại, ngài không phải muốn xử lý tôi là được, còn nếu xử lý một sở trưởng sở công thương thị trấn? Nhiều lắm thì cũng chỉ là một cái sở trưởng nhòmà thôi ... Chỉ cần có thể khiến cho bí thư Triệu để cho mình một con đường là được, vậy chuyện này cũng là đơn giản?

Sau đó nếu Tôn trưởng cục vẫn không biết thái độ của mình là như thế nào, thì chỉ còn cách liều mạng, không có bất kỳ do dự, hắn lập tức vỗ bộ ngực dù trong lòng đầy căm phẫn đối với thái độ của Vương Hải Triệu:

- Còn có chuyện này? Hơi quá đáng! Anh Vương. Anh yên tâm, đối với cái loại người không toàn tâm phục vụ, không tôn trọng lãnh đạo như thế này, chúng tôi sẽ không dễ dãi như thế đâu, nhất định xử lý thật nghiêm... chuyện này, anh Vương à, rốt cuộc là người nào không hiểu chuyện như vậy?

Nói đến đây, bị Vương Hải Triệu dọa nạt một trận như vậy, Tôn trưởng cục cũng hận cái tên nhãi ranh không hay ho kia. Nếu không phải người mang đến phiên toái cho lão tử lớn như vậy, lão tử có bị người dọa cho thành ra như vậy hay không? Nói ra thật xấu hổ, tuy rằng bị hù gần chết, nhưng đến hiện tại, ngay cả bí thư Triệu đang nâng đỡ cho ai Tôn trưởng cục cũng còn không biết đâu.

- À, chính là sở trưởng sở công thương phượng trấn, tên là... tên gì nhỉ?

Vương Hải Triệu nghĩ nghĩ, còn chưa nhớ ta tên của tên nhãi ranh kia.

- Liêm Sĩ Sinh!

Tôn trưởng cục thốt ra cái tên!

Bạn đang đọc truyện *Quyền Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 191: Có Người Mời Nhi Tử Người Làm Gia Giáo

Liêm sĩ bình bị điều chỉnh

Đường đường sở trưởng sở công thương, cấp bậc phó khoa, bị cục công thương triệu hồi, bị đẩy đến chỗ lạnh lẽo nhất của công hội cục công thương huyện, là một viên phó chủ nhiệm không có quyền lợi nhất.

Tin tức này giống như một trận cuồng phong thổi qua đại viện chính phủ phượng trấn! Nghe được tin tức này, ai cũng hiểu được, đừng có nhìn vào cấp bậc của Liêm Sĩ Sinh không đổi, nhưng mọi người đều biết, Liêm Sĩ Sinh đời này xong rồi.

Liêm Sĩ Sinh rốt cuộc đắc tội với người nào, tại sao lại bị điều chỉnh, trong lòng mọi người đều rất rõ, thấy vẻ mặt xám tro trên mặt Liêm Sĩ Sinh, sau khi chán nản bước ra cục công thương trấn, ít nhiều người biết một vài tiền căn hậu quả, nhìn về hướng Trương Anh Duệ với ánh mắt kính sợ sâu thẳm: Trương trấn trưởng lợi hại a, công thương trấn không phải trực thuộc chính phủ mà là một ngành quản lý kinh tế nghiêm chỉnh, quyền lợi độc lập tự chủ rất lớn, vốn dĩ mọi người đều nghĩ rằng sở trưởng Liêm... à! Không! Là Liêm Sĩ Sinh tên đó có thể mang đến cho Trương trấn trưởng một vài phiên toái, nhưng ai mà ngờ rằng Trương trấn trưởng lại cho Liêm sở trưởng cấp một cước đá văng.

Người không nghe lời, vậy thì cắt đi cho lão tử!

Hung hăng càn quấy! Bá đạo! không nói lí lẽ! Hành động như vậy có thể ở trước mặt chính phủ sẽ bị người chỉ trích, nhưng ở cấp làng quê thị trấn, thì hành động này sẽ là tán thưởng và kính sợ... Trong cơ sở chính phủ "chính trị trí tuệ" không cao, mọi người nhiều nhất vẫn là xem ai "nắm quyền" thì càng có khí lực.

Kể từ đó, những người vốn dĩ đã xem trọng và nương nhờ Trương trấn trưởng quả nhiên là vui sướng ủng hộ, mà một vài người cũng đang mờ to mắt chuẩn bị nhìn Trương Anh Duệ bị xử, cũng quá ngoan ngoãn... Ngay cả độ quản lý mà không mạnh, luôn luôn là ngành quản lý "nghe điều không nghe tuyên" đều bị Trương trấn trưởng thu thập, chúng ta còn có thể lục tìm ra tư tưởng của Trương trấn trưởng hay sao? Quên đi, nếu gây sức ép không đứng dậy, vậy thì thành thật phối hợp công việc với Trương trấn trưởng đi.

Không một người trẻ tuổi nào muốn bị điều đến một ngành nào đó trong công hội để dưỡng già.

Nhưng mặc dù đã đến trình độ này, vẫn có người không phục, nói thí dụ như: Vương Trường Ba.

Cái thằng nhãi Trương Anh Duệ kia, xem như đã khai mào ngon lửa rồi! Đây là ý niệm đầu tiên trong đầu Vương Trường Ba.

Cái tên Trương Anh Duệ kia phải lấy uy mới trị được! Đây là ý niệm thứ hai trong đầu Vương Trường Ba.

Bất kể như thế nào cũng không thể bước rập khuôn theo Liêm Sĩ Sinh! Đây là ý niệm thứ ba trong đầu Vương Trường Ba.

Mặc dù có cách nghĩ này, nhưng Vương Trường Ba không có ý niệm hướng Trương Anh Duệ quy phục nhận thua, trong lòng Vương Trường Ba cũng rõ, bản thân và Trương Anh Duệ hai người tới tình trạng hiện tại này, không có bất kì cách nghĩ may mắn nào: Nếu không có sự "ủng hộ" của lãnh đạo cục huyện chính mình còn dễ nói, bây giờ bản thân lại có sự "ủng hộ" của lãnh đạo huyện cục, nếu bản thân lại hướng Trương Anh Duệ cái tiểu oa nhi kia đầu hàng, vậy là đang trắng trợn đánh vào mặt lãnh đạo cục diện nghiệp huyện, kế tiếp đợi chờ mình là cái gì, Vương Trường Ba chỉ là nghĩ mà toàn thân không rét mà run hết lên... Hệ thống quản lý không phải nói đùa được.

Nhưng vấn đề là, hiện tại không có sự phối hợp của Liêm Sĩ Sinh, làm sao cho Trương Anh Duệ lung túng, để cho hắn không thể không bắt tay rút về lại, mới thật thành vấn đề: cục diện nghiệp tiếp tục quản lý, cũng trên địa bàn của mọi người phải không? Thật sự muốn thu thập chính mình, người ta có cách.

Đang trong sự suy nghĩ miên man này, trước cửa Lão Vương hốt ha hốt hoảng gọi điện vào,

- Sở trưởng, Trương trấn trưởng đến rồi.

- Trương trấn trưởng? Trương trấn trưởng nào?

Vương Trường Ba sùng sốt, hỏi theo bản năng, ngữ khí rất không kiên nhẫn, sắc mặt lập tức thay đổi,

- Trương Anh Duệ đến rồi?

Không cần chờ lão Vương xác nhận lại lần nữa, Vương Trường Ba đã xác định rồi cuộc là Trương Anh Duệ hay không rồi, bởi vì Y đang đứng trước cửa phòng làm việc của mình, tựa vào trên khung cửa cười híp mắt nhìn mình, thần thái rất nhàn nhã.

Người này lúc này đến...Sao mình có cảm giác là chồn chúc tết gà —— không yên lòng! Vương Trường Ba trong lòng nói thầm lên, cảnh giác nhìn lên Trương Anh Duệ.

Nhưng dù nói thế nào đi chăng nữa, Trương Anh Duệ cũng là lãnh đạo trực quản của mình, có được quan hệ như vậy, nào sợ trong lòng Vương Trường Ba lại không vui đâu, lúc này cũng không thể theo hắn: chỉ cần trên quan trường hỗn loạn, trừ phi người thật sự tính toán và đã mê lại sứ, nếu không thì cái câu “Tôn trọng lãnh đạo”, tại bất kể thời điểm nào cũng phải đặt lên hàng đầu.

Cho nên chẳng sợ trong lòng Vương Trường Ba lệch ra phải chết, nhưng vẫn là không thể cười hi hi đứng lên chào hỏi Trương Anh Duệ, chỉ có điều trong điệu cười hi hi này ít nhiều có chút hương vị âm dương quái khí là được,

- A, lãnh đạo đại giá quang lâm, Trường Ba không đón tiếp được từ xa, thật sự là có lỗi.

Đoi với âm dương quái khí trong lời nói của Trường Ba, Trương Anh Duệ dường như không thêm để ý, vẫn là điệu cười híp mắt, gật gật đầu,

- Đúng, hôm nay thời tiết đẹp, qua đây thăm lão Vương.

Thời tiết đẹp qua thăm ta? Nghe thấy câu nói này của Trương Anh Duệ, trong lòng Vương Trường BA miên man có bao nhiêu sai lệch: xin người! hai người chúng ta có giao tình này ư? trong lòng hai người chúng ta đều rất rõ, lão tử hận một nỗi không thể dùng dao thọc chết người?

Có thể sai lệch quy sai lệch, lãnh đạo đã dùng phương thức này biểu thị ý tốt với người, chẳng sợ trong lòng người sai lệch mà muốn nôn, hay là phải thành thật ôm lấy, liên tục gật đầu,

- Đúng rồi đúng rồi, hôm nay thời tiết rất đẹp.

Một chút dinh dưỡng đều không có vô nghĩa...Làm ta không biết sao?

Nụ cười trên mặt Trương Anh Duệ phát ra càng ngày càng sáng lạn, không khách sáo đặt mông ngồi trên bàn làm việc của Vương Trường Ba, cầm lên cái vật trang trí bằng thạch anh vuốt vuốt,

- Xem cái tính này của tôi này, hôm nay là thứ bảy, Vương sở trưởng đang thực nghiệm con trai trung học, hôm nay nên nghỉ học về nhà đi?

Lời nói này có ý gì? Vốn dĩ Vương Trường Ba quyết định chủ ý không chọc Trương Anh Duệ, nghe nói như thế, trong lòng nhất thời căng thẳng, biếm cảm trên mặt không còn giữ được sự bình tĩnh như lúc trước,

- Ông nói vậy là có ý gì?

Mặc dù không biết tại sao Trương Anh Duệ bỗng nhiên nói lên chuyện này, nhưng bản năng của Vương Trường Ba vẫn cảm thấy sự tình không quá hay...Chết tiệt, tên hỗn đản này dự định làm gì đây?

- Khoa học kỹ thuật phát triển rồi, lại mang đến rất nhiều điều tốt phải không?

Trương Anh Duệ cười híp mắt nhìn Vương Trường Ba, lấy điện thoại cảm tay từ trong túi quần, trên trán cấp cho những lãnh đạo iphone 4, xem ra rất tinh xảo, đặc biệt là 3G, đồ vật này, tám tấc, những người cách xa mấy trăm mấy nghìn cây số đều có thể thông qua vật này truyền sự tình đến người, thần kì hay không thần kì?

Người này rốt cuộc định làm gì đây? Vương Trường Ba bị Trương Anh Duệ làm cho có chút chóng mặt: không có cách nào khác, độ thật trong lời nói của Trương Anh Duệ là quá lớn.

- Là như này, tôi có một người anh em, nghe nói thành tích học tập của con trai Vương sở trưởng là rất tốt, định nhờ con trai người làm gia sư cho con trai hắn, nhờ tôi qua đây hỏi một chút, không biết ý của sở trưởng Vương như thế nào?

Nụ cười trên mặt Trương Anh Duệ càng ngày càng cổ quái.

Bạn đang đọc truyện *Quyền Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 192: Cho Tôi Xem Xin Nghi Ở Của Anh

- Không muốn sao?

Không hiểu nổi Trương Anh Duệ rốt cuộc là muốn làm gì, Vương Trường Ba lại càng cảnh giác rồi, mặc dù không biết người này rốt cuộc muốn làm gì, nhưng trong lòng Vương Trường Ba càng ngày càng cảm thấy nao nao, cái cảm giác này rất không tốt. Nói không chừng là ... hẳn liền cự tuyệt.

- Thật ra thành tích học tập của con trai tôi rất bình thường.

Há lại chỉ là thông thường, tuân theo truyền thống tốt đẹp thành tích học tập của các con em viên chức là nhất quán, thành tích học tập đứa con này của Vương Trường Ba luôn luôn không vượt qua được lớp mười. ...chạy từ sau lại. Dùng một câu để hình dung, đó chính là: thành tích rất là không ổn.

Con trai của mình chính mình rõ ràng nhất, Vương Trường Ba cũng không mong đợi gì chính nhi tử của mình đi thi nặng vốn, đến nỗi nói có thể làm gia sư cho đứa trẻ nhà khác, vậy lại càng buồn cười.

- Không muốn cự tuyệt trực tiếp như vậy, nói không chừng Vương sở trường ông sẽ thay đổi ý nghĩ cũng nói không chính xác đây?

Đang nói, Trương Anh Duệ đưa máy điện thoại trong tay ra trước mặt Vương Trường Ba,

- Ông nhìn này Vương sở trường, tôi rất háo hức, nếu trung học thực nghiệm đột nhiên nhận được thông báo của cục công an, nói trường học của bọn họ có một học sinh đã ... ở bên ngoài, à, còn bị bắt...chắc chắn, ông nói xem là phụ huynh thì có biết bao thương tâm?

Học sinh trung học đi XX ?!Mặc dù lời nói này nghe được, trong lỗ tai của Vương Trường Ba nghe thế nào cảm thấy không thoải mái, nhưng ánh mắt vẫn là theo bản năng hướng theo màn hình điện thoại di động của Trương Anh Duệ nhìn. Vừa nhìn sắc mặt của Vương Trường Ba liền đại biến!

Con trai của mình, đang ở trên đường với một nữ nhi tay trong tay vừa đi vừa cười, con trai mình đã yêu mà mình lại không biết gì cả, điều này không phải là lý do khiến cho sắc mặt của Vương Trường Ba đại biến, đó là vì quần áo đầu tóc của người đàn bà kia rõ ràng không phải là một học sinh!

Đang liên tưởng tới lời nói của Trương Anh Duệ, Vương Trường Ba am hiểu trong quan trường chuyện gì đều có thể xảy ra, trong nháy mắt sắc mặt liền thành trắng bệch, cũng không phải là chuyện kì quái gì đây là âm mưu của Trương Anh Duệ, nếu mình nghe lời, thì con trai mình sẽ không gặp bất kì chuyện gì, nhưng nếu mình không nghe lời, vậy thì không cần phải nói nữa, con trai của mình chắc chắn là bị cảnh sát bắt lấy, hơn nữa thông báo trường học và phụ huynh rồi...bản thân là biết, Trương Anh Duệ tên tiểu tử này có quan hệ trong cục công an huyện, cái loại giúp người này bố trí là chuyện nhỏ, đối với tên hỗn đản này mà nói không phải dễ như trở bàn tay?

Ê tiện! quá ê tiện! Hèn hạ! quá hèn hạ, ánh mắt Vương Trường Ba hướng về Trương Anh Duệ, lửa giận dường như muốn phun ra,

- Trương trấn trưởng, anh không cảm thấy là quá thấp hèn hay sao? Hai chúng ta đều là được rồi, vì sao anh lại động đến con trai tôi?

- Cái này là ông nói, tôi đã nói gì đâu, hơn nữa tôi nói Vương sở trường, cái này ông không hề suy nghĩ sao?

Trương Anh Duệ nói với Vương Trường Ba mà không thèm để ý chút nào, hai tay nhất quán, vẻ mặt vô tội,

- Bạn của tôi phát hiện con trai ông trong thời gian lên lớp không chịu khó học hành, nói chuyện yêu đương, nhờ tôi nói cho ông một tiếng, ông không cảm ơn lại ngăm máu phun người, lời này...chắc chắn... thương tâm!

Khốn! Lão tử cũng không phải Trần Thái Trung, dự định tiến quan trường rèn luyện tình thương, nếu lão tử quyết tâm theo con đường này, đây còn không phải là cái gì đối với mình có lợi thì đi như vậy ư?

Có thể lúc này Trương Anh Duệ chưa có dự định buông tha Vương Trường Ba, cái tên này vẫn chưa dự định thỏa hiệp ư, nói không chừng còn phải thêm ít nguyên liệu.

- Chắc chắn...Vương sở trường ông đã nghe qua chưa, trẻ con hiện tại rất mạnh mẽ, lần trước trên mạng có nói về một việc, có một trường trung học tư nhân, hai học sinh vì tranh giành một nữ sinh mà đánh nhau, tiểu thanh niên đó, ra tay không nhẹ không nặng, kết quả là trong đó có một người bị chấn thương xuất huyết trong nội tạng, không dễ gì mới cứu sống được.

Đây là...Vương Trường Ba gất gao cắn răng, nói từng chữ,

- Trương Anh Duệ, anh thật quá độc ác?

Cái này là lấy tính mạng của con trai ép buộc mình, Vương Trường Ba làm sao có thể không rõ, nhưng mặc dù là như thế, Vương Trường Ba vẫn có chút không dám tin.

- Hơn nữa anh cảm thấy anh có thể thành công?

- Xem đầu óc của tôi này!

Trương Anh Duệ chán nản vỗ vào đầu một cái.

- Tần số nhìn trực tiếp lâu như vậy cũng nên cho người xem người bạn tốt này rồi,

Nói qua điện thoại.

- Đầu to, qua đây, cho Vương sở trường nhìn thấy anh nào.

Lần này Vương Trường Ba nhìn thấy người cùng với con trai của mình yêu đương rất cục là ai rồi, sau khi nhìn rõ người này là ai, Vương Trường Ba trong nháy mắt như bị người nào đó rút đi xương cốt rồi khụy trên mặt đất.

Lúc trước hắn còn có chút nghi ngờ lời của Trương Anh Duệ, cảm giác người này ra vẻ phao tin dọa nạt mình, nhưng sau khi thấy vẻ mặt của hắn, Vương Trường Ba rốt cuộc cũng ý thức được, mình thật sự không còn cơ hội gì nữa rồi...đầu kia của điện thoại, là thời gian gần đây là một trong những đại ca lớn nhất của thị trấn, bụng dạ nham hiểm vô cùng.

Nếu nói cái này bao nhiêu vẫn là khiến cho trong lòng Vương Trường Ba còn có tia may mắn cuối cùng, cho rằng đây chẳng qua là Trương Anh Duệ bỏ tiền ra cho mình diễn, như vậy câu nói tiếp theo của đại đầu, thực sự đã đem Vương Trường Ba nhốt vào vực sâu không đáy.

- Trương ca, chuyện này người xem đại đầu tôi sắp xếp thế nào?

Đại đầu trong điện thoại di động, với bộ dạng thuộc hạ lập công cho lãnh đạo.

- Không tệ, có thể đi Oscar lấy một người Tiểu Kim rồi.

Trương Anh Duệ cười gât gât đầu, thuận tay cúp điện thoại.

Đến lúc này, nên cho Vương Trường Ba xem cũng đã cho hắn xem rồi, cuộc điện thoại này, tất nhiên là không cần phải tiếp tục nữa.

Vương Trường Ba đau khổ nhắm chặt hai mắt, bản thân thật sự không còn cơ hội gì nữa, không có ai muốn lấy tính mạng của chính con trai của mình đánh cược cả...Hơn nữa cho dù chính mình cứng rắn quyết tâm, ai lại dám đảm bảo mục tiêu tiếp theo của bọn họ không phải là mình?

Đối với những loại người này, Vương Trường Ba quá rõ rồi, người bỏ tiền mời bọn họ làm việc thì không vấn đề, nhưng nếu như không có thức lực áp đảo bọn họ, khiến bọn họ cung kính gọi người một tiếng “ca”, kia quả thật là nằm mơ! Nhưng vừa rồi đại đầu cung kính với Trương Anh Duệ, Vương Trường Ba đã nhìn thấy rất rõ...Ý vị này là như thế nào, Vương Trường Ba đã không dám nghĩ tiếp.

- Tôi...còn có cơ hội không?

Thật lâu sau, Vương Trường Ba thử thăm dò hỏi một câu, quyền lợi cứ như vậy thả ra trong tay, hắn thật sự không cam lòng.

- Nếu không, tôi và anh đến mình tu sạn đạo, ám độ Trần chiếm giữ cũng đúng.

- Tôi đã cho ông cơ hội rồi.

Trương Anh Duệ thông thả nhưng kiên định lắc đầu, đứng lên đi ra ngoài, bước chân kiên định, hoàn toàn đánh nát tia tham vọng cuối cùng của Vương Trường Ba.

Đúng vậy, tôi đã cho ông cơ hội, có thể chính ông cũng không quý trọng, các anh em đối người cũng không xa xỉ, nếu đã cho ông cơ hội, chính ông không bắt lấy, đừng trách các anh em không cho người thế diện.

- Hi vọng chậm nhất ngày mốt, tôi có thể nhìn thấy giấy xin nghỉ ốm của ông.

Gian phòng trống rỗng, chỉ thấy vọng lại câu nói của Trương Anh Duệ.

Bạn đang đọc truyện *Quyền Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 193: Thường Vụ Phó Trấn Trưởng Phối Hợp Công Việc Với Phó Trấn Trưởng

Ngay sau Liêm Sĩ Sinh, Vương Trường Ba hướng tới cục điện nghiệp xin điều chỉnh công tác.

Hôm trước Liêm Sĩ Sinh “Bị điều chỉnh” chấn động còn chưa qua, từ xưa tới nay Trương phó trấn trưởng chưa từng ra tay với sở trường sở điện Vương Trường Ba, vậy mà họ Vương bỗng nhiên lấy lý do sức khỏe mà hướng lãnh đạo cục điện nghiệp xin được điều chỉnh một chút về cương vị công tác.

Nhất thời, cảm giác của mọi người trong trấn đối với Trương Anh Duệ, chỉ có thể dung hai từ kính sợ để hình dung: Trương trấn trưởng rốt cuộc là làm như thế nào? Thật sự đã không lên tiếng thì thôi,ngần ngừ ba ngày thời gian đã 1 tay hạ bệ hai vị quản ngành, sợ là Lưu thư kí tự thân xuất mã cũng không nhanh và hiệu lực như vậy.

Tuy rằng Vương Trường Ba nói có vẻ rất dễ nghe, nhưng vẫn không ít người đã biết một tin tức, ngày hôm qua, Trương phó trấn trưởng đã tìm Vương Trường Ba “tâm sự”,hôm qua mới “tâm sự” hôm nay Thiên vương sở trường đã yêu cầu điều chỉnh cương vị công tác?

Chuyện này thật đúng là... Đã biết tin tức này, không ít người trong lòng một bên thờ dài,một bên đem ánh mắt kính sợ nhìn về văn phòng Trương Anh Duệ: nghe nói Trương phó trấn trưởng ở huyện lý có uy quyền rất dọa người và đáng sợ, chúng ta còn có chút việc không đáng lo, nhưng bây giờ xem ra...chắc chắn, hai sở trường của hệ thống quản lý, nói đuổi đi là đuổi đi, không mấy may suy nghĩ?

Vốn dĩ trong lòng mọi người còn có chút tính toán,nhưng lúc này nhìn Trương Anh Duệ một tay che trời thì đã triệt để thành thực: những người cứng đầu như vậy đều không thể trêu vào Trương phó trấn trưởng, một tiểu nhân vật như ta thì tính cái gì? Thành thành thật thật trốn tránh đi.

Đến nỗi đồn công an bên kia, vốn dĩ các nhân viên cảnh sát đối với Trương Anh Duệ còn có chút không phục, lần này xem như triệt để chịu phục: vẫn là Đoàn sở trường và Phương chỉ đạo viên lợi hại, không những chưa từng cùng Trương phó trấn trưởng đối đầu, ngược lại lúc Trương phó trấn trưởng tới còn giúp đỡ, lúc ấy chúng ta những lão gia hỏa còn không hiểu, lúc này cuối cùng cũng sáng tỏ rồi...Lãnh đạo không hô là lãnh đạo, đúng là so với chúng ta cao thâm hơn xa!

Đương nhiên, xế chiều hôm qua ba cỗ xe mới tinh còn đứng ở đồn công an trấn trong viện,ngay cả giấy phép cùng trang bị của xe cảnh sát chuyên dụng, cũng có tác dụng rất lớn.

Đứng ở bên cửa sổ, nhìn thấy chiếc Santana rất đẹp của Trương Anh Duệ đậu dưới lầu, Đồng Đăng Linh bị phần thờ dài, thẳng nhãi kia, như thế nào vận khí cứ tốt như vậy? Hai tên hỗn đản Vương Trường Ba và Liêm Sĩ Sinh đứng là, làm hỏng chuyện nhiều hơn là thành công!

Vốn dĩ Đồng Đăng Linh muốn thử Trương Anh Duệ một chút, nhưng xem ra kế hoạch đã chết từ trong trứng nước...Thường vụ phó trấn trưởng muốn gây sóng gió để hạ bệ phó trấn trưởng, cũng phải là không thể được, nhưng nếu như nguoi ngay cả viên đạn cũng không có, còn muốn làm trò gì?

Đồng Đăng Linh trong lòng hiểu được, để có được thành công như thế này phải lấy uy hiếp chí hậu, thẳng nhãi Trương Anh Duệ này xem như đã đứng vững chân trong trấn, lời nói của hắn không có người nào dám không nghe, sau này nếu như mình muốn chinh hấn sợ là khó được... Nếu tiếp tục tính cả Lưu Kim Quốc ủng hộ, tiểu tử này trong trấn địa vị có thể nói phải phòng thủ kiên cố.

Nhưng...Dựa vào cái gì! Trong lòng Đồng Đăng Linh bị phần không hiểu, càng ngày càng khó chịu: dựa vào cái gì nguoi một tên phó trấn trưởng nhỏ nhất, chủ quản toàn bộ đều là nha môn béo bở nhất trên trấn, ta đường đường thường vụ phó trấn trưởng, chủ quản lại còn không ít nha môn sao? Dưới gầm trời này còn có đạo lý nữa không đây?

Nhưng cái này vẫn không phải là cái mà khiến cho Đồng Đăng Linh bị phần nhất, cái khiến Đồng Đăng Linh bị phần nhất chính là lão đại của mình, lại vẫn coi trọng tên hỗn đản này...Ô ô ô, thế đạo này, vẫn khiến hay không khiến người qua? Đồng Đăng Linh rất muốn khóc.

Nhưng Đồng Đăng Linh tuyệt đối không thể nghĩ đến, ngay lúc sau, chuyện tình lại càng làm cho hắn muốn khóc.

- Đăng Linh, ông qua đây một chút.

Thanh âm uy nghiêm của bí thư Lưu Kim Quốc vang lên.

- Vâng, bí thư Kim Quốc, tôi lập tức qua ngay.

Mặc dù rất muốn khóc, nhưng Đồng Đăng Linh vẫn nhanh chóng lấy lại tâm tình, lập tức đáp ứng nói.

Tất cả mọi người làm công ở trên một tòa lầu, toàn bộ biến sắc mặt.

Ngay khi đi vào văn phòng của Lưu Kim Quốc, Đồng Đăng Linh chỉ nhìn thoáng qua, liền tròn tròn mắt: chết tiệt, như thế nào tên khốn Trương Anh Duệ đã ở đây? Kim Quốc bí thư đây là...Làm cái gì?

- Đảng Lĩnh đến rồi à?

Chúng kiến Đồng Đảng Lĩnh tới nhanh như vậy, Luru Kim Quốc cười híp mắt gật đầu, hiển nhiên là phi thường hài lòng.

- Đảng Lĩnh, tôi giao cho ông nhiệm vụ!

Luru Kim Quốc vừa nói, Đồng Đảng Lĩnh vội vàng đứng dậy:

- Kim Quốc bí thư có sự tình gì ngài cứ việc phân phó.

- Ông làm việc, tôi rất là yên tâm.

Biết Đồng Đảng Lĩnh tựa hồ đối với Trương Anh Duệ có điểm bất hòa, lo lắng đến chuyện kế tiếp tiếp có thể sẽ làm Tiểu Đồng không hài lòng, Luru Kim Quốc trước mặt Đồng Đảng Lĩnh sớm khen ngợi hai câu,

- Đúng là có chuyện như vậy, trên trên chúng ta quyết định đắp một tòa nhà ở huyện chúng ta, thế nhưng có chút phiền toái, Anh Duệ sức một người có điểm hơi quá sức, ông qua phối hợp với cậu ấy một chút đi.

- A? Khụ khụ khụ...

Đang ngồi nghiêm chỉnh, Đồng Đảng Lĩnh hoàn toàn không thể ngờ một câu như vậy lại toát ra từ miệng lão đại của mình, nhất thời bị sắc nước miếng.

Để thường vụ phó trấn trưởng giúp đỡ phó trấn trưởng, còn muốn cho thường vụ phó trấn trưởng toàn lực phối hợp phó trấn trưởng... Đối với Đồng Đảng Lĩnh, an bài này, chẳng khác nào một sự phá hoại, Đồng Đảng Lĩnh cảm giác ủy khuất, đây quả thực là một cái tát nổ mồm nhĩ

- Lão đại, rốt cuộc anh muốn làm gì, tôi là thường vụ phó, cậu ấy chỉ là phó trấn trưởng, vô luận ở đảng ủy hay là trong phủ trấn tôi đều ở phía trên cậu ấy, hiện giờ anh lại để cho tôi phối hợp giúp đỡ công việc của cậu ta? Lão đại, anh xác định không phải là có nhầm lẫn chứ?

Thật lòng mà nói, Trương Anh Duệ cũng hiểu được Luru Kim Quốc an bài có điểm gì đó ả ỷ, nói đoạn cười đứng lên:

- Kim Quốc bí thư, ngài cùng Đồng trấn trưởng trò chuyện trước, tôi đi xuống chuẩn bị một chút.

Đồng Đảng Lĩnh còn chưa hiểu chuyện này là sao, nên cũng muốn có thời gian để hướng Luru Kim Quốc làm rõ tình huống.

Nói thực ra, Trương Anh Duệ đối với Đồng Đảng Lĩnh ấn tượng chỉ có thể coi là tạm tạm, hảo cảm không nhiều lắm, lại cũng không có ác cảm, mặc dù người này ở trong trấn có vài lần châm chọc mình, đó đơn thuần chỉ là ghen tị mà thôi, sau lại cũng không có ác ý gì.

Một khi đã như vậy, dù sao chuyện này cũng cần một người giúp đỡ... Nhưng nếu như tiểu tử này dám không nghe hoặc là làm cái gì mờ ám, như vậy thu thập hẳn Trương Anh Duệ cũng không cảm thấy áy náy.

- Ủ, người đi xuống đi, tôi và tiểu Đồng sẽ đi xuống tìm cậu sau.

Luru Kim Quốc cười híp mắt gật đầu.

Bạn đang đọc truyện *Quyền Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 194: Hù Sợ

Mãi đến sau nửa giờ minh bạch sự tình vừa xảy ra, trên mặt Đồng Đảng Lĩnh vẫn đầy kinh hãi: người này nhìn tuổi trẻ, thế nhưng thật sự có năng lượng lớn như vậy? Ông trời ơi!

Nghĩ đến chính mình lại vẫn ở sau lưng kẻ địch, dù vẫn rất không phục như trước, Đồng Đảng Lĩnh cũng không ý thức được, ở chỗ sâu trong đáy lòng của mình, có một sự huyền bị khơi lên.

Nếu lão đại của mình cũng đã biểu lộ thái độ, nếu như mình còn muốn gây sức ép cho Trương Anh Duệ, không phải là không để cho Luru Kim Quốc chút mặt mũi sao? Loại việc ngốc như thế này Đồng Đảng Lĩnh không ngu mà làm chứ!

Hơn nữa trong quan hệ này ảnh hưởng đến đại đa số người, làm xong không thể nghỉ ngơi là khiến cho những người này nợ mình một chút nhân tình.

Nếu như mình ở sau lưng làm cái gì mờ ám, tương lai một khi sự việc phát sinh cái gì, sẽ đắc tội một đám người.

Trừ phi thực lực của mình mạnh đến nỗi có thể đè được những người này, nếu không làm như vậy không thể nghi ngờ là tự cho người tìm được đuôi sam của mình. Đối với cái này, Đồng Đăng Linh vẫn có thể thấy đủ rõ.

- Anh Duệ Trần Trường, phía trước thái độ của tôi đối với cậu, có chút không được thoải mái, cậu sẽ không để tâm chứ?

Mình bạch tất cả những điều này, kế tiếp nên làm như thế nào đã không là vấn đề, Đồng Đăng Linh đi vào văn phòng của Trương Anh Duệ. Hắn làm một chuyện chính tỏ rõ thái độ của mình với Trương Anh Duệ. Đúng vậy, trước đây thái độ của tôi đối với cậu là có chút coi thường, nhưng hiện giờ tôi đang đến giải thích cho cậu đây!

Trương Anh Duệ cũng cười, đối với phương thức uyển chuyển này, trong lòng Trương Anh Duệ vẫn có chút tự đắc:

- Ha ha, đoán chừng là do tôi quá trẻ tuổi?

- Ô, còn không phải là như vậy sao?

Đồng Đăng Linh liên tục gật đầu, thấy Trương Anh Duệ không có ý tính toán chuyện này cùng mình, trong lòng thở ra nhẹ nhõm một hơi,

- Ha ha, không nói gạt cậu, lúc ấy tôi nhìn thấy cậu lần đầu tiên, trong lòng liền cân nhắc, lãnh đạo cấp trên có phải nhìn lầm hay không? Lại phải đến chàng thanh niên tuổi còn trẻ như vậy... Có không ít thanh niên tuổi ấy còn đang đến trường mà?

Nói như vậy cũng là vì vừa rồi Lưu Kim Quốc đã trình trọng dẫn dò bao hàm cảnh cáo bản thân một hồi, Đồng Đăng Linh cũng không dám có một tia khinh thường Trương Anh Duệ nữa ... Lưu Kim Quốc nhắc nhở khiến cho hắn ý thức được một vấn đề mà chính mình trước đây luôn luôn không cố ý mà đã xem nhẹ: một người có thể không thông qua cuộc thi nhân viên công vụ, mà trực tiếp tiến vào trong thể chế, chính là nhân vật bình thường sao?

Trương Anh Duệ cười to một trận, liên tục gật đầu:

- Không nói gạt anh, lúc ấy ba của tôi biết tôi trở thành phó Trần Trường, hưng phấn đến nỗi mấy ngày không ngủ được ấy!

- Ha ha...

Đồng Đăng Linh liên tục gật đầu tỏ vẻ đồng ý, trong lòng lại đang không ngừng bĩu môi: lời này mà người nói thật? Có bối cảnh như vậy, lời này của người nếu có ai tin người đó là kẻ ngốc!

Có mấy lời, kỳ thật là như vậy, không nói thì không có gì, nhưng nói ra, hai bên đều giải quyết được vướng mắc, khi phải chủ động làm những gì, sự tình cũng biến thành đơn giản hơn.

- Bây giờ chúng ta đi lên huyện nói chuyện cùng Khương cục trưởng một lúc, hỏi xem cục dân chính bọn họ rốt cuộc là định như thế nào?

Trương Anh Duệ cùng Đồng Đăng Linh liền đi ra ngoài, Đồng Đăng Linh giải thích kế tiếp muốn đi làm cái gì.

- Bọn họ... cục dân chính cũng thật là, đều thêm nhỏ nước miếng đối với tòa nhà này, vậy mà... lại vẫn không nhanh chóng đáp ứng.

- Nhất định là muốn được thêm chẳng?

Đồng Đăng Linh nhún mày, đưa ra một đáp án như vậy.

- Bọn họ muốn được thêm?

Trương Anh Duệ bĩu môi khinh thường.

- Không phải khinh thường bọn họ. Huyện ủy, chính phủ huyện, cục công an... Không biết bao nhiêu người đang liên nhìn chăm chăm tiểu khu này đâu, nếu không phải thấy mảnh đất này là của cục dân chính bọn họ, cục dân chính cũng chỉ được một chén canh bên trong thôi mà? Hừ! Nằm mơ đây mà!

Đồng Đăng Linh nhất thời đau đầu: ôi! Biết người quan hệ rộng, nhưng cũng không cần tỏ ra đức hạnh như vậy chứ? Ngay cả cục trưởng cục dân chính người đều không coi ra gì sao? Thật đúng là... ta nên nói người như thế nào đây?

Đối với người quan niệm cấp bậc tôn ti cao thấp tương đối nghiêm trọng như Đồng Đăng Linh mà nói, thái độ của Trương Anh Duệ thật sự là Ngang ngược cản trở. Nhưng có thể người này còn có tư cách ngang ngược cản trở... Điều này thật là làm cho người ta buồn bực, vì cái gì ta lại không có?

Cũng may, loại buồn bực này cũng không lâu.

Nếu là hai vị lãnh đạo cùng đi ra, như vậy nhất định cần có một gã lái xe ... Đều là lãnh đạo, người bảo ai lái xe cho ai? Đây chính là quan vấn đề lớn hệ đến thể diện, cho dù hiện tại Đồng Đăng Linh là trợ thủ của Trương Anh Duệ, Đồng Đăng Linh tuyệt đối sẽ không lái xe cho Trương Anh Duệ. Còn về Trương Anh Duệ ... Người cảm thấy được tiểu tử này ngốc sao?

Cục trưởng cục Dân chính Khương Minh đến chậm so với thời gian dự định chừng mười phút.

Không có cách nào khác, sau khi nghe Nhâm Học Kinh nói Phó Trấn Trưởng nho nhỏ Trương Anh Duệ này lại có thể làm cho thường ủy Tỉnh ủy đích thân ủng hộ, trước mặt Trương Anh Duệ, Khương Minh cũng không dám có bất kỳ thái độ hung hăng can quấy và ra về lãnh đạo...

Nhưng không như Nhâm Học Kinh, lúc ấy Lý Trường Giang ủng hộ Trương Anh Duệ, Khương Minh cũng cùng đi trong hàng ngũ nhân viên, tin tức có thể biết được tự nhiên cũng nhiều hơn so với Nhâm Học Kinh.

- Anh Duệ Trấn Trưởng, thật có lỗi... thật có lỗi, đến muộn, đến muộn rồi!

- Vừa tiến vào đến bên trong, Khương Minh lập tức gương mặt tươi cười chia hai tay đi đến chỗ Trương Anh Duệ, đi vào bên cạnh Trương Anh Duệ thì lập tức hai tay nắm thật chặt tay của Trương Anh Duệ.

- Một lát nữa tôi tự phạt ba chén.

Khương Minh làm động tác này, tỏ rõ thái độ của hắn với Trương Anh Duệ: Trương Đại nhân à, lão nhân gia ngài ngàn vạn lần đừng tìm phiền phức cho tôi, chuyện này tôi còn chưa đáp ứng, đây là có nội tình, không phải cá nhân tôi cố tình gây chướng ngại cho ngài... Đây này, lời đầu tiên là tôi xin phạt ba chén tỏ về xin lỗi được không?

Đồng Đăng Lĩnh cũng không biết lúc này trong lòng Khương Minh nghĩ cái gì, cho nên chứng kiến đường đường cục trưởng cục dân chính huyện rõ ràng chỉ đến trễ 10 phút so với thời gian hẹn, mà miệng còn hô chính mình đến muộn phải tự phạt ba chén, vừa mới thanh tỉnh một chút đầu lại là hôn mê: ông trời à, rốt cuộc là mình quá điên cuồng, hay là thế giới này quá điên cuồng?

- Khương cục trưởng lời này của ông...

Trương Anh Duệ rằng đang nỗ lực học tập lão yêu tinh họ Trình, nhưng lão yêu tinh ấy cũng là người phân rõ phải trái, nhất là ở trường hợp này, mọi người đều cần nể nhau, lập tức chính là cái mà mình vừa mới học được can ngăn:

- Chắc chắn, làm cho người ta sợ đấy! Tôi nói này cục trưởng Khương, tuy rằng chúng ta là lần đầu tiên gặp mặt, Nhưng Trương Anh Duệ tôi là hạng người gì, ông hắn là cũng biết một chút? Nếu ông tự phạt ba chén, lời này truyền đi ra, còn không chừng lại thành tôi ngang ngược can rỡ quá, sau này tôi còn mặt mũi nào trong thế chế?

Lời này cũng đúng, chỉ cần là người ở trong thế chế, cho dù là nha nội, làm việc cũng không thể quá chức trách, cần dựa theo quy củ, hơn nữa cấp bậc hành chính của Khương Minh vẫn còn cao hơn một bậc so với Trương Anh Duệ. Nếu thật tự phạt ba chén này truyền ra ngoài, quả thật là không hay ho đối với thanh danh Trương Anh Duệ.

Bạn đang đọc truyện *Quyền Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 195: Thị Cục Nhúng Tay

- Ôi! Nói như vậy, vẫn là tôi phạm sai lầm nhỉ?

Khương Minh chắc lưỡi, trên mặt ra vẻ dờ khóc dờ cười, kỳ thật trong lòng đang nổi nhạc khai hoa: nếu Trương Anh Duệ đã nói như vậy, khẳng định là không có ý trách mình.

- Nhưng như vậy cũng không được...

Nghĩ nghĩ, Khương Minh lại lắc đầu,

- Ân, nếu để Trương Thiếu Gia hiểu lầm, bất kể nói thế nào lão Khương tôi cũng phải tỏ về có lỗi một chút, nếu không thì rất không phải!

Không phải bất giác, nương cơ hội này, Khương Minh mới đối xưng hô, phía trước “Anh Auê Trấn Trưởng” biến thành Trương Thiếu Gia như quần thể tôn đặc thù quốc nội, bản thân mình cũng từ Khương cục trưởng biến thành “Lão Khương”.

- Lão Khương, ông thật đúng là...

Lần này đến phiên Trương Anh Duệ dờ khóc dờ cười, hấn bụng chén rượu lên, nhe răng nhếch miệng một phen, rốt cục bắt đắc đi gạt đầu.

- Nếu như vậy, cùng cạn một chén đi.

- Ok! Trương Thiếu Gia quả nhiên là người chân thật nói lời thẳng thắn!

Khương Minh Ngọc giờ ngón cái, về mặt bội phục.

- Nếu Trương Thiếu Gia nói như vậy , vậy thì... Tôi cạn, ngài tùy ý!

- Khụ khụ khụ...

Đồng Đăng Linh lại bị nước miếng của mình làm cho bị sặc, đang ho khan.

Ngồi đó Trương Anh Duệ cùng Khương Minh đều làm như không nghe được: giả câm vờ điếc thôi, ai không biết chứ... Chuyện như vậy mà!

Rốt cuộc là từ trong tình tới nha nội, đều thấy người này lợi hại... cục trưởng của mình còn hồ muốn uống ba chén rượu bồi tội.

Chắc chắn, ta làm sao lại không hiểu như vậy? Nhâm Học Kinh ở một góc thấy được vậy mà trong lòng thầm kêu lên một câu hăm dọa. Nhưng bỗng nhiên, Nhâm Học Kinh giật mình: ô, hình như ta cũng không phải là không có một chút cơ hội nào, nha đầu nhà ta hình như quan hệ với tiểu tử này không tệ?

Lúc này, Nhâm Học Kinh đã có thể quên Lý Ngưng Mặc là cháu ngoại của mình, ánh mắt y dao động, bắt đầu cân nhắc: rốt cuộc vị Trương Đại Thiếu Gia này có phải có ý gì đối với cháu ngoại của mình hay không? Nếu quả thật là như vậy, không phải mình có thể thuận tiện dựa thế một chút sao?

Mặc cho là bất kỳ ai đến cái tuổi này còn là một cán bộ nhỏ nhỏ, trong lòng cũng sẽ không cam lòng, trước kia không có cơ hội tiến tới cũng đành thôi, ai bảo ta không ai bảo vệ bên trên cơ chứ!

Nhưng hiện tại đã có một cơ hội tốt như vậy, không nắm lấy sẽ bị thiên lôi đánh xuống đầu.

Khi mà Nhâm Học Kinh bắt đầu cân nhắc đến một điểm đầu mối, Trương Anh Duệ và Khương Minh đã ở nơi đó hữu hảo xưng huynh gọi đệ ... Đương nhiên, cấp bậc loại này xưng huynh gọi đệ, cũng sẽ không ai thật sự coi thành chuyện gì to tát.

Quan hệ hữu hảo, một số lời vừa mới bắt đầu không thích hợp nói, sau đó nói liền không có vấn đề , Trương Anh Duệ và Khương Minh chạm một ly, hỏi:

- Khương đại ca, em không rõ , cục dân chính các anh cũng không phải không biết vụ mua bán này sẽ không thiết thời cho các anh, bởi vì nguyên nhân dùng đất của các anh, đến sau này còn có thể chiếu cố các anh ngoài định mức, các anh đang nghĩ như thế nào vậy, loại chuyện tốt như thế này mà cũng không đáp ứng?

- Không phải tôi không muốn đáp ứng, là không có biện pháp nào đáp ứng các cậu!

Khương Minh một ngụm uống cạn, về mặt cười khở,

- Thật sự là... Ôi, tôi nói với cậu nhé, Trương Thiếu Gia, chuyện này đáng buồn, hôm nay tôi cũng không sợ khiến cậu chê cười , kỳ thật tôi cũng muốn đáp ứng, thật sự là quyền bán khu đất này, không ở trong tay tôi, ở trong tay thị cục mà!

- Cái gì?

Nghe cái này làm Trương Anh Duệ thật sự ngây ngẩn cả người:

- Em nói này, Khương đại ca, anh không lầm chứ, mảnh đất này là của huyện cục các anh, quyền sở hữu hẳn là của huyện cục các anh mới phải, thị cục là như thế nào?

- Ai nói không phải đâu, theo lý mà nói nên là như vậy.

Lúc này biểu hiện trên mặt Khương Minh, có thể nói là vô cùng khó xử.

- Nhưng có người dường như không biết chuyện này rốt cuộc nên như thế này đâu, ngày đó, sau khi tiểu Nhâm báo cáo một chút tình hình cho tôi, tôi đi xem lại một vài văn kiện, kết quả... Ôi, quyền sở hữu đất đúng là huyện cục chúng ta, nhưng nếu như huyện cục chúng ta muốn qua tay hoặc là bán ra, nhất định phải được thị cục đồng ý, mẹ nó, thế này gọi là như thế nào?

Nói đến cuối cùng, Khương Minh rốt cục nhìn không được bèn nói tục chửi má nó, không phải hán thô lỗ, thật sự là chuyện này rất đáng gọi là phá hoại , vốn là mình cũng hoan hỉ, phản chấn chờ phân được một căn phòng lớn , ai có thể ngờ lại còn có một tầng quan hệ chết tiệt như vậy?

Lời này là thật hay giả? Ý nghĩ này xẹt qua trong lòng Trương Anh Duệ, nhưng ngay sau đó, Trương Anh Duệ liền phủ định ý nghĩ này, chính mình đã “ Nghe được “ ý nghĩ trong lòng Khương Minh rồi. Sự tình quả thật là như vậy... Sáng hôm nay, vì chuyện này Khương Minh đã cùng một tiểu khoa trưởng của thị cục cãi vã một trận, lúc này lão huynh thật sự đang buồn bực đây.

- Ô, là như thế này sao? Đúng rồi, thị cục các anh nói như thế nào ? Là không đáp ứng hay là có điều kiện gì?

Trương Anh Duệ gật đầu: nói như vậy, chính mình muốn chạy được dự án? Thật sự là khó. Chuyện phá hoại này, bản thân ta cũng chưa thể hình dung .

- Trương Thiếu Gia à, thật ra đoán đúng đấy!

Nghe Trương Anh Duệ một câu liền đánh trúng điểm cốt yếu, Khương Minh lặng đi một chút, lúc này mới gật gật đầu: quả nhiên là người của nhà nội, đối với loại chuyện này rõ ràng như vậy, cười khổ một cái.

- Có điều kiện, hôm nay tôi gọi điện thoại cho thị cục, bên kia ám chỉ với tôi, muốn bán thì có thể, nhưng mảnh đất này chỉ có thể bán cho phòng bất động sản mà bọn hắn chỉ định!

- Nói như vậy, đến lúc đó giá cả mảnh đất này bán ra nhất định sẽ thấp hơn so với giá thị trường, giá nhà xong thủ tục mua bán khẳng định sẽ cao hơn so với giá chúng ta thương lượng phía trước, phải không?

Trương Anh Duệ cười lạnh hai tiếng,

- Bọn hắn thật không sợ chết!

- Còn không phải vậy sao, nghe ý tứ trong lời nói của bọn hắn, khi bán đất khẳng định phải chiều cổ bọn hắn một chút, còn khi bán nhà à, đương nhiên là căn cứ tình hình thị trường thôi... Đúng rồi, nghe nói cái phòng bất động sản kia hình như quan hệ sâu với lão đại của chúng ta.

Đối với tình huống này, ngoài chửi má nó, Khương Minh cũng không thể trách được, ai bảo mình chỉ là một cục trưởng huyện cục nhỏ nhỏ, người ta là thượng cấp trực tiếp của mình mà, mảnh đất này chính mình không bán bọn hắn quả thật không thể làm khó gì mình, nhưng cần phải bán, vậy khẳng định không thoát bọn hắn.

- Đó là điều có thể khẳng định, bằng không chẳng lẽ coi thị cục các anh như mặt cầu cả sao?

Bưng chén rượu lên, ngẩng cổ, rượu chua thuận hầu trôi xuống, đặt chén rượu xuống trên bàn, hàn quang trong mắt Trương Anh Duệ chột lóe: mẹ nó chứ, lão tử không tin, dựa vào bản lĩnh của lão tử còn không làm gì được người?

- Nói như thế này, lão Khương, nếu tôi có thể giúp các anh giải quyết phiền phức từ thị cục bên kia, bên này anh sẽ như thế nào ?

Đây là tính toán... Nghe Trương Anh Duệ nói như vậy, trong lòng Khương Minh vừa mừng vừa sợ!

Bạn đang đọc truyện *Quyền Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 196: Đi Theo Lão Đại Ta Người Sẽ Không Thiệt

Tuy rằng không biết cục dân chính thành phố rốt cuộc có tư cách gì mà nhúng tay đối với khu đất của cục dân chính huyện, nhưng Trương Anh Duệ cũng không thời gian tính toán nhiều như vậy... Phòng bất động sản của công ty mình đến bây giờ còn đang nghèo rớt mồng tơi, phân cho bọn người kia? Nằm mơ đi nhé!

Nhưng trong lúc vô ý từ trong lòng Khương Minh nghe được một thứ gì đó, lại để cho Trương Anh Duệ cảm giác mình phía trước an bài vẫn là rất phù hợp xác thực, cũng lại đặc chí hóa ra bên trong cục dân chính bên kia, đúng là hơi có chút tranh luận có nên đem hạng mục này giao cho Trương Anh Duệ vận hành hay không.

Bọn họ nghĩ, nếu mảnh đất này là của cục dân chính chúng ta, cho dù chúng ta không có tư cách chỉ định phòng bất động sản thì khi bán mảnh đất này cho một phòng bất động sản của công ty khác, chúng ta cũng có thể được không ít ưu đãi nhỉ? Dựa vào cái gì cần giúp cho cái người họ Trương kia... Ai ngại tiền của chính mình nhiều đâu?

Nhưng hiện tại ý kiến thị cục như vậy, mọi người nhất thời tròn tròn mắt, ý tưởng phía trước cũng khó thành.

- Mẹ nó! Thị cục đám người kia thực là một đám khôn kiếp! Sớm biết rằng sẽ như thế này, còn không bằng sớm ký thỏa thuận cùng công ty xây dựng trước!

Ha! Đã biết tin tức này, trong lòng Trương Anh Duệ vui không tả xiết: thị cục ở bên trong này đâm một cước, đối với bản thân ta còn có lợi nhân lên cấp lũy thừa? Không hề nghi ngờ, nếu như có thể lấy được ủng hộ của thị cục, đối với chính mình mà nói tuyệt đối là chuyện hữu ích vô hại.

Nếu Trương Anh Duệ đã coi chuyện này là mình làm được, trong lòng Khương Minh cũng không có cái gì lo lắng thêm, hắn xem ra, nếu Trương đại thiếu gia đã quyết định ra mặt vì chuyện này, thị cục bên kia không phải sẽ dễ như trở bàn tay sao?

Bữa tiệc này com, khách và chủ đều hân hoan.

Nửa giờ sau, khi Trương Anh Duệ nằm ở khách sạn Bích Đào tắm rửa mát xa, cùng Vương Mãnh và Đại Đầu hai người trò chuyện phiếm.

Đã biết tin tức ở thị trấn, Đại Đầu cùng Vương Mãnh mấy người vừa mừng vừa sợ, đặc biệt gọi cho Đắc Nguyệt Lâu bên này tiếp đón, yêu cầu Đắc Nguyệt Lâu bên này nhìn chăm chú vào động tĩnh của Trương Anh Duệ, chỉ cần Trương Anh Duệ vừa ra, lập tức liền thông báo cho bọn hắn, nhưng lập tức có cảm giác mình làm như vậy không ổn thỏa, Trương ca là lão đại của mình mà, chính mình hắn là nên ở Đắc Nguyệt Lâu bên đó chờ mới đúng, nếu như vậy, không ổn, rất không ổn thỏa.

Nhưng đợi? Chính là gần hai giờ.

- Mãnh Tử, các cậu bên kia chuẩn bị thế nào?

Trương Anh Duệ đang quan tâm hai người này hiện tại làm công tác xã hội quan hệ được hay không.

- Nghành và người cần tạo quan hệ, đều chuẩn bị xong chứ?

- Trương ca, mấy ngày nữa là được rồi, những ngành lớn thì nhiều lắm...

Vương Mãnh vội xoay người định ngồi xuống,

- Nhưng Trương ca, anh yên tâm, em cam đoan sẽ không chậm trễ!

- Nằm xuống, nằm xuống...

Trương Anh Duệ vẫy vẫy tay, bảo Vương Mãnh nằm xuống nói.

- Nhưng Mãnh Tử này, cậu cũng không cần làm quá, lần này xây nhà không như trước kia các cậu xây nhà đâu, nói trắng ra là, lần này chúng ta kiếm tiền không phải là chính, chủ yếu cần chính là cho bọn hắn được nhiều ưu đãi, bây giờ là bọn hắn có điều cần cạnh ở chúng ta mới đúng, từ điểm đó xuất phát, không được làm trái lại...

- Vâng, Trương ca, anh yên tâm, em biết nên làm như thế nào.

Vương Mãnh thụ giáo gật đầu, vẻ mặt khâm phục, chuyện này mình quả thật là muốn làm trái lại, nhưng Trương ca nói đúng, nếu là giúp cho người của các ban ngành chính phủ này có được ưu đãi, vậy dựa vào cái gì ta còn phải thật cẩn thận như trước kia, hoàn toàn có thể lớn mật một chút!

Nói trở lại, nhưng phòng bất động sản có khả năng, cũng chính là vấn đề với những người lãnh đạo, cần cẩn thận một chút, đối với nhân viên làm việc phía dưới, thực không có mấy người lọt vào mắt xanh.

- Trương ca, cục dân chính thành phố bên kia...

Đại Đầu có chút lo lắng.

- Dù sao cũng là thị cục đấy!

- Có Trương ca ở đây, người sợ cái gì!

Không đợi Đại Đầu nói xong, Vương Mãnh nghiêng đầu đi răn dạy và quở mắng Đại Đầu một câu.

- bản lĩnh của Trương ca, người còn không biết?

Hừm... Chính mình hình như quên điểm này, Đại Đầu không khỏi có chút lúng ta lúng túng, nói:

- Cũng đúng, xem mấy ngày nay khi làm chuyện này, chỉ cần đem Trương ca ra là mọi việc thông thuận, bản lĩnh của Trương ca còn phải hoài nghi sao?

- Trương ca, em...

- Thôi...

Trương Anh Duệ khoát tay, mặc dù Đại Đầu hoài nghi đối với năng lực chính mình khiến Trương Anh Duệ có chút bất mãn, nhưng bất kể thế nào nói, Đại Đầu mới vừa giúp chính mình làm việc, thật cũng không nên trách móc nặng nề, tùy ý khoát tay.

- Đại Đầu, sau này ai dám gây chuyện với chúng ta, báo tên của ta ra, Trương ca sẽ ra mặt cho người!

Trương Anh Duệ vừa thốt ra lời kia, Đại Đầu càng ngượng ngùng: Trương ca nhân nghị, hoà nhã thật! Không khỏi liên tục gật đầu:

- Cảm ơn Trương ca. Đúng rồi Trương ca, thằng nhãi con họ Vương kia xử lý như thế nào?

Hiểu không rõ rốt cuộc Trương Anh Duệ có ý gì đối với tiểu tử họ Vương kia nên xử lý như thế nào, Đại Đầu bèn hỏi một câu.

- Thả đi, trẻ con bây giờ, thất tình thì đâm ba năm đi bụi không trở về rất bình thường? Xem như cho tiểu tử đó được ném một chút nhân sinh phong phú

trước tiên là được rồi.

Trương Anh Duệ phát phát tay ý không sao cả, lấy trẻ con ra ông ép, chuyện bí ối như thế này, Trương Anh Duệ thật đúng là làm không được, còn về tiểu tử này sau khi đi bụi có thể ảnh hưởng thành tích học tập hay không... Đối với một tên đệ tử thành tích ổn định mà nói, sẽ không đủ ảnh hưởng đến thành tích của hắn. Phòng chừng Vương Trường Ba nên cảm ơn chính mình rất nhiều.

- Vâng, lúc đầu định giáo huấn hắn, nhưng nếu Trương ca đại nhân có đại lượng, vậy Trương ca nói làm sao em liền làm vậy.

Đối với an bài của Trương Anh Duệ, Đại Đầu cũng không suy nghĩ, gọi một ả giang hồ đi câu một học sinh mà thôi, muốn hại tiểu tử đó còn không phải là chuyện chỉ cần một câu nói?

Chuyện con trai của Vương Trường Ba, là Trương Anh Duệ báo Đại Đầu an bài, vốn là ý của Trương Anh Duệ, lấy con trai Vương Trường ba ra bức Vương Trường Ba từ chức, có nhưng Vương Trường Ba lựa chọn xin chuyển đổi công tác với cục điện nghiệp đệ huyện. Đây cũng là tốt với hắn lắm rồi. Đối với Trương Anh Duệ mà nói, chỉ cần người này không ở trên địa bàn của mình thêm phiền cho mình là tốt rồi, còn lấy uy?... Có Liêm Sĩ Sinh làm ví dụ tươi sống ở đó, ai còn dám cho là lời nói của mình chỉ là vui đùa?

Ngược lại là chính mình thật sự chủ động bức Vương Trường Ba đi, thật ra sẽ khiến người ta có thể lĩnh ngộ được một chút, chỉ cần không động vào lòng Trương Đại nhân, Trương phó Trần Trường sẽ lưu cho người một đường rút quân.

Điểm này, đối với Trương Anh Duệ mà nói còn trọng yếu hơn nữa, tuy rằng sẽ khiến cho những đối thủ của mình cảm thấy được người này sẽ chém tận giết tuyệt không đối với chính mình, khi làm việc có thể sẽ quá đáng một chút, nhưng cũng không phải là không có ưu đãi... Quan trọng là sẽ không kết thù hận sinh tử.

- Trương ca, có cần em cùng đi Lỗ Nam với anh hay không? Em có quen mấy người bạn ở đó.

Vương Mạnh hỏi.

Kỳ thật hắn muốn làm là thừa dịp cơ hội này kéo gần hơn khoảng cách với Trương Anh Duệ: đến hiện tại, chẳng phải hắn đều không ít lần lấy uy danh của Trương Anh Duệ sao.

- Không cần, chuyện nhỏ mà.

Trương Anh Duệ nói rất hào khí, nhưng trên thực tế thì, Trương Anh Duệ cũng không có dám chắc chắn như vậy đâu.

Bạn đang đọc truyện *Quyền Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 197: Bắt Cóc

Tiểu nuôi chính là, Trương Anh Duệ đang bàn kế hoạch cho chuyến đi thi bị một cú điện thoại thành linh cắt đứt.

- Anh Duệ lão đệ, Vương Mạnh bọn hắn có phải là đang ở chỗ của cậu hay không?

Điện thoại là lão Đại Triệu Lâm cục công an huyện gọi tới, thanh âm của Triệu Lâm nghe hơi có chút gấp gáp.

- Vâng, làm sao vậy Triệu ca? Bọn hắn gây phiền toái cho anh sao?

Trương Anh Duệ nói xong, cầm điện thoại di động vào trong tay, thuận tay ấn xuống loa ngoài, đồng thời nhìn phía Vương Mạnh cùng Đại Đầu, ý tứ rất rõ ràng, hai người các người làm gì sao? Lại khiến cho lão Đại tự mình gọi điện thoại đến nơi này của ta truy hỏi hành tung của các người?

Lão Đại cục công an Huyện tự mình truy hỏi hành tung của mình sao?

Nghe được nội dung bên trong điện thoại, Vương Mạnh cùng Đại Đầu bị cả kinh, mặt mũi trắng bệch, vội vàng liếc mắt lác đầu: Trương ca, gần đây chúng tôi rất ngoan ngoãn, buồn bán ở ngoài rất đứng đắn, không có làm cái gì xấu.

Triệu Lâm không trả lời Trương Anh Duệ, mà là thở một hơi thật dài, tựa hồ còn mơ hồ nói thảm một câu “ Vạn hạnh! “. .

Sau một lát, thanh âm của Triệu Lâm mang theo một tia do dự, lại vang lên.

- Tôi nói này, lão đệ, bọn hắn thực sự ở chỗ của cậu à? Tôi nói với cậu, chuyện lần này thật sự lớn...

Nếu bọn hán không ở chỗ của cậu, cậu thực không cần phải nghe chuyện che chở cho bọn hán... Những lời này xem như Triệu Lâm muốn nói nhưng lại không cần nói.

- Thật sự ở đây mà, đến đây Mạnh Tử, cả Đại Đầu, lại đây chào hỏi Triệu cục trưởng...

Trương Anh Duệ nói xong đem điện thoại chuyển cho Vương Mạnh, trong lòng lại cân nhắc: quái quỷ, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, lại có thể khiến lão đại cục công an huyện khẩn trương như vậy?

Giống như con chuột chỉ sợ mèo, những tên đầu trộm đuôi cướp như Vương Mạnh này đương nhiên chỉ sợ cảnh sát mặc chế phục, cho dù những cảnh sát đó cũng không phải là cái gì ghê gớm, tiếp nhận điện thoại, cả người Vương Mạnh giống như thấp xuống một đoạn, trong thanh âm cũng mang theo giọng điệu lấy lòng:

- Hắc hắc...em chào Triệu cục trưởng!

Di động đang mở loa ngoài mà, Trương Anh Duệ đương nhiên nghe rõ mồn một, Triệu Lâm tức giận mắng một câu.

- Cút qua một bên!

Trương Anh Duệ đang làm Triệu Lâm hoảng sợ! Triệu Lâm đang nghĩ, động tác Trương Anh Duệ lấy điện thoại cho Vương Mạnh ý vị như thế nào? Cũng không phải ý nghĩa đang giúp Vương Mạnh xóa sạch nghi ngờ, mà là cần thông qua phương thức này để nói với mình, Triệu Lâm nguoi thật là vô cùng không thức thời, lại còn dám hoài nghi lão tử?

Bị Trương Anh Duệ nghĩ là “Không thức thời” ở trong lòng tuyệt đối không phải Triệu Lâm muốn.

Di động dạo qua một vòng, lại tới trong tay Trương Anh Duệ:

- Rốt cuộc là chuyện gì? Triệu cục trưởng, có tiện cho tôi biết một chút không?

Trương Anh Duệ thật sự là quá hiếu kỳ trong lòng, nhấn nhin, vốn là nghĩ không hỏi, nhưng rốt cục vẫn nhin không được.

- Khụ khụ...

Triệu Lâm là thật không muốn để lộ tin tức này, nhưng vấn đề là, nếu vị này không biết thì thôi, nhưng nếu hiện tại vị này cũng đã biết, còn đang truy vấn, nếu còn gạt người ta, vậy cũng có chút rất khó nghĩ... Nếu tiểu tử này biết mình khó xử, vậy đừng hỏi.

Nhưng khiến Triệu Lâm buồn bực chính là, chính mình ho khan nửa ngày, vẫn không thấy có câu nói mình muốn nghe được kia, trong lúc nhất thời trong lòng cực kỳ buồn bực,

- Lão đệ, chuyện này bây giờ còn đang giữ bí mật mà, cậu ngàn vạn lần đừng nói cho người khác biết.

- Em nói này, Triệu ca, anh còn chưa tin em à?

Bị Triệu Lâm thần bí như vậy, Trương Anh Duệ rốt cục có chút mất kiên nhẫn.

- Án lớn ư? Không phải lãnh đạo trung ương bí mật đến thị sát bị người của các anh bắt đấy chứ?

- Khụ khụ khụ...

Ông nghe điện thoại trong tay Triệu Lâm suýt rớt xuống đất, liều mạng ho khan, cười khổ lắc đầu,

- Tôi nói lão đệ nghe, vui đùa loại này có thể tùy tiện sao? Thật cũng không nghiêm trọng như vậy, chính là tổng giám đốc công ty di động của huyện chúng ta bị người ta bắt cóc, hiện tại đang vơ vét tài sản làm tiền chuộc đây.

- Ôh!

Trương Anh Duệ nhất thời hứng thú, xem thường bĩu môi,

- Em còn tưởng rằng là chuyện lớn cơ chứ! Một quan chức xí nghiệp bị bắt cóc à... Thì ra là vì vậy, các anh đang tiến hành đại điều tra vụ án này từ trong huyện?

- Cậu nói nhẹ nhĩ!

Triệu Lâm nghe không nổi nữa, muốn chửi má nó.

- Tôi nói này lão đệ, cậu có biết chuyện này rốt cuộc nghiêm trọng cỡ nào hay không? Đây chính là bắt cóc quan chức có cấp bậc hành chính đấy. Lãnh đạo bên trên rất tức giận. Chỉ cho huyện chúng ta thời gian một tuần, quy định ngày phá án cho chúng ta! Nếu đến thời gian phá không xong vụ án, rất nhiều người đều bị lãnh đạo kiểm điểm! Cậu nói chuyện này có nghiêm trọng hay không?

Hóa ra là vị tổng giám đốc công ty di động huyện bị bắt cóc này hiện nay bối cảnh rất thâm hậu, gây cho huyện áp lực rất lớn! Đến đây Trương Anh Duệ cuối cùng đã minh bạch chuyện gì xảy ra rồi.

- Ok, Triệu cục trưởng, vậy anh nhanh chóng đi phá án đi... Nếu em phát hiện đầu mối gì, em sẽ nói cho anh biết.

Nếu phát hiện manh mối sẽ nói cho Triệu Lâm? Nói đùa gì vậy, Trương Anh Duệ vốn không có gì thiện cảm đối với công ty di động, đừng nói là bắt cóc một người quản lý công ty cấp huyện, cho dù là bắt cóc tổng giám đốc công ty của tỉnh, có quan hệ gì với lão tử chứ? Nhưng nói trở lại, người này rốt cuộc là bởi vì sao mà bị bắt cóc?

- Mãnh Tử, cậu có biết người không hay ho này tên là gì hay không?

Trương Anh Duệ nhúc nhủ đầu, đối với chuyện này có chút tò mò.

- Các cậu có không có nghe được tin gì không, người này rốt cuộc là bởi vì sao mà bị bắt cóc?

- Tên Đinh Phương, là một phụ nữ, hơn 40 tuổi.

Đối với những người lãnh đạo lớn nhỏ trong huyện, chỉ sợ không còn có người nào hiểu biết rõ ràng về họ hơn so với Vương Mãnh, nghe Trương Anh Duệ hỏi, lập tức đáp:

- Không nghe nói qua có chuyện như vậy nhưng...

Wương Mãnh chân chờ một chút.

- Nếu như nói kẻ tình nghi, trước một thời gian công ty di động của họ không phải tiến hành khuếch trương mạng lưới sao, nghe nói Đinh Phương không trả tiền cho những nhà cung ứng thiết bị kia và cả đội thi công đúng lúc kết thúc công trình, có người của thi công nói muốn tìm Đinh Phương hỏi tội, không phải là bọn họ làm chứ?

- Không thể nào? Ngành sản xuất điện tín Bọn họ tiến hành khuếch trương mạng lưới, đội thi công cùng cung ứng trang bị này hẳn là quan hệ cùng lãnh đạo công ty di động không giống bình thường mới đúng, người bình thường có thể thu phục chuyện lật vật này? Có quan hệ sâu như vậy, một thầy cai công ty di động huyện nhỏ, cũng dám khất nợ tiền bọn họ? Đầu óc người này là bị nước tràn vào hay bị ván cửa đập phải? Không muốn tiếp tục làm trong ngành sản xuất điện tín nữa sao?

Trương Anh Duệ có chút không tin.

Mặc dù cũng không phải rất rõ ràng đối với ngành sản xuất điện tín, nhưng Trương Anh Duệ cảm thấy được có một chút là không thể nghi ngờ: thời gian này, không hề có lãnh đạo không có quan hệ? Khẳng định không có!

Muốn kiếm cơm ăn ở bên trong cái nghề điện tín này, bối cảnh cũng không sâu, người có thể đùa sao? Đồng dạng, có thể khiến cho người cái nghề này, dù là một thầy cai phân công ty cấp huyện nhỏ mà dám đắc tội sao?

Bạn đang đọc truyện *Quyền Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 198: Chính Là Đi Không Được

Nhưng hiểu được điều này, cũng không có nghĩa là Trương Anh Duệ cảm thấy được chuyện này quan hệ gì cùng chính mình. Cùng Vương Mãnh hai người tán gẫu trong chốc lát, thời gian cũng không còn nhiều lắm, Trương Anh Duệ cảm thấy được, chính mình nên đi một chuyến... đến hiện tại, đối với sự kiện này, Trương Anh Duệ vẫn là hậu tri hậu giác.

Đương nhiên, cái này cũng không trách được hắn. Lại nói tiếp, mình và Đinh Phương trong ngành sản xuất kia chênh lệch cách xa vạn dặm, y bị bắt cóc có quan hệ gì cùng lão tử?

Nhưng vấn đề là, có người không thấy như vậy. Vì thế khi Trương Anh Duệ từ bên trong Bích Đào đi ra, kinh ngạc phát hiện thậm chí có hai cảnh sát đang chờ mình ở cửa.

Không hề nghi ngờ, nhìn thấy hai gã cảnh sát này, Vương Mãnh cùng Đại Đầu bị sợ hãi, không đến mức lập tức cất bước bỏ chạy, đã xem như tâm trí hai người này rất kiên định, hơn nữa bên cạnh còn có Trương Anh Duệ làm chỗ dựa, nếu không thật không dám cam đoan lúc này hai người họ có nhanh chân bỏ chạy hay không.

Khiến cho Vương Mãnh cùng Đại Đầu thấy oan khuất chính là, hai gã cảnh sát không nhìn thấy sự hiện hữu của mình, thẳng đi vào trước mặt Trương

Anh Duệ, kính cái lễ.

- Trương Trấn Trường, thật ngưng ngưng, mấy ngày nay không được yên ổn, lão đại của chúng tôi có ý cho chúng tôi phụ trách an toàn của ngài mấy ngày tới.

- Quá khoa trương nhỉ? Triệu cục trưởng của các anh đang tính toán làm gì?

Trương Anh Duệ nhủ mảy, trong lòng có chút khó chịu: Triệu Lâm, người có ý tứ gì? Cũng dám phái người đến giám thị ta? !

Nói xong, theo quán tính mở ra di năng của mình.

- Đây không phải... Sự kiện kia sao, hiện tại muốn làm lòng người bàng hoàng.

Hai gã cảnh sát về mặt khổ sở. Trên thực tế trong lòng bọn hắn cũng thấy được oan khuất: còn không phải sao, một Trấn Trường nho nhỏ mà thôi, còn là phó, một nhân vật tầm thường như con tôm nhỏ như vậy, lại cần đặc biệt trang bị cảnh sát làm bảo tiêu?

Cảnh sát Chúng ta từ khi nào không đáng giá tiền như vậy? Ở rất nhiều nơi, cảnh sát cùng quân đội tương thông, nhất là ở phương diện thi hành mệnh lệnh.

- Đây cũng là một chút tâm ý của Triệu lão đại chúng tôi, anh xem...

Ồ? Hai người này thật sự chính là người của Triệu Lâm phái tới bảo hộ ta? Khi hai gã cảnh sát nói chuyện, Trương Anh Duệ đồng thời nghe được lời nói trong lòng bọn hắn, trong lòng không khỏi lấy làm kỳ: không đến mức đó chứ, sự tình nghiêm trọng đến mức đó sao?

Tuy rằng chúng ta cả ngày mắng xã hội này là đồng bỏ đi, nhưng có một chút vẫn phải thừa nhận, đó là trị an xã hội cũng không tệ.

Ở trong óc Trương Anh Duệ, còn chưa từng nghĩ tới việc một phó Trấn Trường nho nhỏ được trang bị bảo tiêu ... Thực tới trình độ này, sự tình đã nghiêm trọng đến khó tin?

Nhưng nếu không phải nhằm vào chính mình, Trương Anh Duệ dĩ nhiên là không có ý kiến gì, y đánh giá hai gã cảnh sát một cái, có chút khó xử.

- Hay là hai vị trở về thay bộ đồ cảnh sát đi?

Bên người đi theo hai cảnh sát, uy phong là rất uy phong, nhưng cũng không tránh khỏi quá mức chói mắt, Trương Anh Duệ tuy rằng kinh nghiệm quan trường cơ hồ bằng không, cũng nhận ra chính mình không đáng được hưởng thụ đãi ngộ bảo tiêu chuyên nghiệp.

Hai cảnh sát liếc nhau một cái, đồng thời gật gật đầu.

- Vâng.

Bọn hắn cũng không muốn mặc bộ đồ cảnh sát đi theo phía sau Trương Anh Duệ, nếu người quen thấy được, thật không khỏi cũng quá đáng chút.

- Trương ca, anh cứ bận đi, chúng em đi về trước nhé!

Nhìn thấy cảnh sát, Vương Mãnh cùng Đại Đầu dăng lên từng đợt sợ hãi trong lòng, nhanh chóng tìm lý do chuyển mắt.

Như là đã quyết định nhận hai cảnh sát này bảo hộ, Trương Anh Duệ nghĩ nghĩ, cảm thấy nên hỏi rõ ràng một chút sẽ tốt hơn, sau khi biết tính danh hai người cảnh sát kia ...

- Tiểu Vương, ngoài cho các cậu tạm thời theo tôi, Triệu cục trưởng của các cậu còn dặn dò những gì?

- Cũng không có cái gì, chính là bảo anh bình thường chú ý một chút, không nên đến những nơi vắng người.

Từ trường cảnh sát lấy được thành tích xuất sắc nhất trong kỳ thi tốt nghiệp, tham gia công tác vẫn chưa tới hai năm, Tiểu Vương nghĩ nghĩ, lại bổ sung một câu.

- Đúng rồi, Triệu cục trưởng của chúng tôi nói, nếu gần đây anh không có chuyện gì đặc biệt quan trọng, tốt nhất không nên đi!

Chuyên như vậy cũng không tránh khỏi ảnh hưởng quá lớn một chút chứ? Trương Anh Duệ lắc đầu, không nhận được hỏi một câu.

- Hiện tại huyện cục các cậu có manh mối gì hay không?

- Không có.

Hai cảnh sát lắc đầu... nhưng Trương Anh Duệ tin tưởng, bọn hắn cho dù là có manh mối cũng sẽ nói không dối với mình.

Nói trong lòng nói như vậy, Trương Anh Duệ cảm thấy được chuyện này là do Triệu Lâm chuyện bé xé ra to, có thể sự tình tuyệt đối không phải như vậy. Nếu như không có Triệu Văn Đường cho phép, Triệu Lâm có lá gan đặc biệt phái hai người đến phụ trách an toàn cho Trương Anh Duệ sao? Cho

hắn hai cái lá gan nữa, hắn cũng không dám làm như thế!

Trong lòng Triệu Văn Đường rất rõ ràng, người có thể làm ra chuyện bắt cóc vợ vết tài sản này, tất cả đều là do bọn côn đồ liều mạng. Tuy rằng chuyện này đúng thật là một chút quan hệ với Trương Anh Duệ đều không có, nhưng biết đâu có người dường như không hiểu lại chẳng vô ý không cẩn thận đụng phải Trương Đại Thiếu Gia thì sao? Nếu như không có những quan hệ của Trương Anh Duệ ở trong tỉnh kia, chắc chắn không có người nào lo cho Trương Anh Duệ ra... Trong huyện nhiều lãnh đạo như vậy đều không nom đến được, còn nói gì một phó Trấn Trưởng nhỏ nhỏ như vậy?

Mà khi Trương Anh Duệ có thể có quan hệ cùng thường ủy Tỉnh ủy, hơn nữa quan hệ còn không phải bình thường, tình huống liền hoàn toàn bất đồng. Tuy rằng cũng không rõ ràng lắm Trương Anh Duệ rốt cuộc quan hệ như thế nào với Lý phó tỉnh trưởng, nhưng có tầng quan hệ đó đã có thể biết tiểu tử này cùng Lý phó tỉnh trưởng quan hệ không đơn giản... Để an toàn người này bị uy hiếp, đến lúc đó Lý phó tỉnh trưởng đánh xuống, ai có thể chịu được?

Chỉ là vì lấy phòng ngừa vạn nhất, cũng phải làm tốt công tác an toàn cho Trương Anh Duệ.

- Nếu nơi vắng vẻ không thể đi, vậy hai người các cậu đi với tôi một chuyến.

Trương Anh Duệ bĩu môi.

- Như là trên thành phố, nơi này, trường cục các cậu cũng không thể không cho tôi đi nhỉ?

- Thành phố?

Tiểu Vương cùng một cảnh sát khác cùng sờ sờ đầu, đồng thời gật đầu.

- Vậy cũng được!

Kỳ thật nói trắng ra là cũng không phải chuyện gì lớn, sờ sờ coi trọng an toàn cao như thế với Trương Anh Duệ, chỉ là một cái bảo hiểm mà thôi, nếu tới thành phố mà vẫn không thể cam đoan an toàn cho Trương Anh Duệ, phỏng chừng rất nhiều người đều phải chửi má nó ... Mẹ nó chứ! Ngay cả an toàn của cán bộ cũng không thể bảo đảm sao? Đây là thiên hạ của GCD sao? !

Nhưng hôm nay có vẻ như ông trời đùa với Trương Anh Duệ, mới vừa lên xe, Triệu Văn Đường điện thoại tới, thanh âm rất là nghiêm trọng:

- Anh Duệ, bây giờ cậu còn ở đang thị trấn chứ?

Thật khó cho hắn, thế nhưng biết được Trương Anh Duệ hiện đang ở thị trấn.

- Đang ở đây ạ, lãnh đạo ngài có dặn dò gì?

- Hừm...

Nghe được Trương Anh Duệ nói hắn bây giờ còn đang ở thị trấn, Triệu Văn Đường thở ra nhẹ nhõm một hơi, giống như tảng đá lớn trong lòng được tháo xuống,

- Tốt lắm, Anh Duệ cậu lập tức đến phòng làm việc của tôi một chút!

Bạn đang đọc truyện *Quyền Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 199: Chuyện Sau 1000 Vạn

Trương Anh Duệ cân nhắc một chút, cũng không hiểu được Triệu Văn Đường đột nhiên gọi mình đến rốt cuộc là vì cái gì... Rõ ràng chuyện này không quan hệ cùng mình chút nào! Nhất là khi Triệu Văn Đường nhìn thấy Trương Anh Duệ lại hỏi ra câu đầu tiên, càng làm cho Trương Anh Duệ như hòa thượng sờ đầu không chạm được ý nghĩ,

- Anh Duệ, đối với chuyện này, cậu thấy thế nào ?

Hắn cũng không lo lắng Trương Anh Duệ có hiểu ý tứ của mình hay không.

Ta thấy thế nào ? Ta không nhìn không biết cái gì mà!

Trương Anh Duệ rất muốn nói như vậy, dù sao hắn ở thế chế cũng đã một thời gian, biết lời này thật đúng là không thích hợp nói ra, cân nhắc một chút,

- Tôi cảm thấy được, chỉ chính là làm cản hoặc là có người cố ý hãm hại, hiện ở tình huống này, khả năng một lớn nhất nhỉ?

Quả thật, trừ phi là có người chó cùng rứt giậu làm cản, nếu không không người nào dám mạo hiểm đắc tội cả người trong thể chế, nguy hiểm đến làm trò bất cóc quan chức quốc doanh như thể này, loại chuyện này, bình thường khả năng lớn nhất đều là người trong thể chế của mình nội đấu... Muốn chống lại người khác tiến lên, vì mình tiến lên, vị kia bị cản đường thì ta mới lên được, nói không chừng cần rằng một cái hay dậm chân một cái, nói không chừng cũng giữ được.

Chỉ cần cẩn thận một chút, phòng chừng vấn đề cũng không lớn, nguy hiểm là có nguy hiểm, nhưng cũng có thể có được lợi ích tương đối, nguy hiểm này rất đáng để mạo hiểm, cần biết trên quan trường chú ý chính là cái “ Một bước sai, nhiều bước sai “ , cơ hội lần này ngươi không bắt lấy, sau này không chỉ nói sau này, rất có thể chậm trễ là cả đời này của ngươi.

Nếu là nói như vậy, Trương Anh Duệ thấy vấn đề liền đơn giản , lần này bên trong công ty di động bọn hắn có thể điều chỉnh vị trí liền như vậy, cuộc đua một vị trí với người có năng lực cũng như vậy, chỉ cần thăm dò rõ ràng trong chuyện này ai xui xẻo bị cản đường, chuyện chẳng lẽ còn khó sao?

Trương Anh Duệ nói rất đúng, Triệu Văn Đường cũng cho rằng tiểu tử này nói lời nói này rất thực tế, nhưng giờ phút này Triệu Văn Đường cũng dờ khóc dờ cười, về mặt bất đắc dĩ,

- Anh Duệ ơi là Anh Duệ, cậu để cho tôi nói cậu như thế nào cho phải... chuyện này mọi người nắm chắc tâm lý là được rồi, có thể nói ra sao?

Nhưng nói tới nói lui, đối với thái độ Trương Anh Duệ không khách khí với mình như vậy, trong lòng Triệu Văn Đường vẫn rất cao hứng : không ủng hộ công ủng hộ hắn, quan hệ của mình và tiểu tử này càng ngày càng tốt đấy.

- Còn không phải là có chuyện như vậy sao?

Trương Anh Duệ bĩu môi, chẳng hề để ý đối với ý của Triệu Văn Đường, nghĩ tới một sự kiện khác: Vương Hải Triệu nói với mình, chuyện Liêm Sĩ Sinh bị điều đi vẫn là Triệu Văn Đường đích thân ra mặt, nhân tình này, chính mình nhất định phải lĩnh nhận, sau này cần cảm ơn Triệu Văn Đường mới phải. Ý thức được điểm này, sắc mặt Trương Anh Duệ nhất thời nghiêm nghị,

- Ân, sự kiện ở sở công thương trấn chúng tôi đó, cảm ơn chú Văn Đường nhé, chú đã giúp tôi ơn lớn!

Ha! Tiểu tử này quả nhiên còn nhớ rõ chuyện này, không ủng hộ công ta giúp hắn! Triệu Văn Đường nhất thời cao hứng trong lòng, cho dù là lãnh đạo, cũng rất dễ ý điều này, ai không hi vọng thuộc hạ cùng đồng bọn của mình là kẻ có tình có nghĩa, biết cảm ơn người giúp mình chứ?

Không ai hi vọng chính mình cả ngày đối mặt đều là những kẻ hai mặt, giáp mặt cười hi hi sau lưng dùng dao găm đâm bất cứ lúc nào, hơn nữa lo lắng đến năng lượng sau lưng tiểu tử Trương Anh Duệ này, Triệu Văn Đường mơ hồ cảm thấy được, nói không chừng sau này cơ hội mình được tiểu tử này trợ giúp còn nhiều đấy.

- Một chút chuyện nhỏ thôi, Trương Anh Duệ, cậu cần khách khí với ta như vậy sao?

Trong lòng cao hứng và thật, nhưng Triệu Văn Đường vẫn là ra vẻ uy nghiêm của một bí thư đại nhân, tùy ý khoát tay, ra vẻ như chuyện nhỏ nhất giống thể này căn bản không đáng bí thư đại nhân để vào mắt...

Đối với Triệu Văn Đường mà nói, loại chuyện nhỏ nhất này, quả thật cũng không đáng chính mình coi trọng.

- Lời này sau này không cần phải nói đến, chúng ta còn cần phải khách khí như vậy sao... Anh Duệ, cậu biết không, vụ án này vừa mới có tiến triển.

Có tiến triển? Đây mới là nguyên nhân ông lâm thời lôi tôi tới đây? Trương Anh Duệ về mặt “ Nghi hoặc “ .

- Có tiến triển sao? Đây là chuyện tốt đấy, nhưng có quan hệ gì với tôi?

- Cậu ...

Triệu Văn Đường mở to hai mắt nhìn, lại mang về mặt cười khổ lắc đầu.

- Cậu ấy, bảo tôi nói như thế nào đây? Cậu biết không, vụ án này, khó khăn lớn nhất chính là phân biệt đây rốt cuộc là án bất cóc bình thường, hay là có âm mưu gì?!

Cái gì mà có âm mưu? Trở thành người cản đường, người khác tìm là ngươi, đây là có âm mưu, nhưng sau lời này, Triệu Văn Đường chung quy có chút khó thoát ra...

Đây không khỏi quá dọa người, những tên hỗn đản này, chẳng lẽ không dám đương nổi ghé quan sẽ không sống được sao, còn cần dùng phương thức kịch liệt này?

Được rồi, Trương Anh Duệ thừa nhận trí tuệ quan trường của mình thực không ra sao, bởi vì đến hiện tại, Trương Anh Duệ cũng không muốn hiểu được chuyện này cùng mình có quan hệ gì...

Bản thân tôi còn muốn lên thừa dịp này xé chiều hôm nay đi lên thành phố một chuyến đâu, nhưng ở tình huống này, ôi, xem ra là không được.

Đương nhiên, lúc này Trương Anh Duệ còn phải phối hợp cho tốt, cho nên trên mặt y hiện lên thoáng một tia kinh hi,

- Nói như vậy, là bắt cóc người đưa ra tiền chuộc?

Vô nghĩa! Cho dù là có người muốn làm tổng giám đốc công ty di động không hay ho, vậy cũng phải làm sao cho chuyện không gây cho cảnh sát cùng người khác chú ý ...

Như vậy động tĩnh gì đều không đúng sự thật, đây chẳng phải là đang đợi cho người khác biết người dám làm chuyện này hay sao, thực coi cảnh sát là người ngu?

- Đã đưa ra rồi, bên kia đòi 1000 vạn. Nói là tiền đến thì thả người.

Trên mặt Triệu Văn Đường, hiện ra một tia trào phúng: lại còn ra điều kiện? Một lũ ngu ngốc!

Cái gì? Đòi 1000 vạn tiền chuộc? Trương Anh Duệ há to miệng, cả buổi mới khép lại được.

- Bọn hán cũng thực dám mở miệng... Nói trở lại, nhiều tiền như vậy, người này có thể gom được không?

Vâng, đúng vậy, hiện tại muốn tìm ra một người quan chức không tham, thật sự là so với tìm cóc ba chân còn khó khăn hơn, chỉ là tổng giám đốc một phân công ty của công ty di động nhỏ cấp huyện, thế nhưng cũng có thể tham ô đến 1000 vạn? Trương Anh Duệ có chút khó mà tin được.

- Cậu cho là không sao?

Triệu Văn Đường nhìn Trương Anh Duệ, nửa cười nửa đùa.

- Cậu cho là chỉ làm quan chức mới có cơ hội này? Tôi cho cậu biết, những người lãnh đạo xí nghiệp quốc doanh đó, cơ hội giờ trò so với quan viên chánh phủ nhiều hơn nhiều ... 1000 vạn? Hừ, tôi cảm thấy được chính xác là nhà bọn họ thật đúng là có thể gom được đủ!

- Tên kia có ngu như vậy?

Trương Anh Duệ có chút không tin.

- Cho dù là hán lấy ra 1000 vạn, nhưng sau chuyện này được làm rõ, cảnh sát và ngành kỷ luật kiểm tra sẽ không tiến hành điều tra đối với chuyện này? 1000 vạn đấy!

- Vấn đề là, chuyện này đến hiện tại, còn chưa thấy có tổ giác đâu!

Diễn cảm trên mặt Triệu Văn Đường, rất kỳ quái.

Bạn đang đọc truyện *Quyền Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 200: Hóa Ra Là Có Liên Quan Đến Bà Nhà

- Vấn đề là chuyện này đến bây giờ cũng chưa báo án.

Khuôn mặt Triệu Văn Đường biểu thị rất kỳ quái. Sự kỳ quái này vốn không phải Triệu Văn Đường vì bọn bắt cóc tổng tiền này đòi 10 triệu mà là vì cảm thấy buồn cười.

Đúng thế, là buồn cười! chuyện này bây giờ đã thành chuyện mà tất cả mọi người trong giới quan lại trong quận đều biết hết rồi, lãnh đạo cấp trên đã chỉ đạo cho cục công an nhanh chóng phá vụ này, thậm chí Triệu Văn Đường còn dẫn Triệu Lâm phái 2 viên cảnh sát đến bảo vệ an toàn cho Trương Anh Duệ, thế nhưng mãi cho đến tận bây giờ người nhà tên tổng giám đốc công ty di động xui xẻo ấy vẫn chưa báo án!

Cái này có chút ... chuyện trong giới quan trường, từ trước đến nay đều quan tâm đến “dân không báo, quan không lo”, dân chúng có xảy ra chuyện động trời gì miễn là bọn họ không nói, ngay cả khi tất cả mọi người đều biết chuyện đó, thì bọn họ cũng sẽ không kêu ca gì, coi như chưa từng xảy ra chuyện này.

Tuy rằng tổng giám đốc công ty di động chi nhánh quận này xui xẻo vô cùng, thậm chí kinh động đến cả lãnh đạo thành phố, thế nhưng rốt cuộc cho đến tận bây giờ người nhà của tên giám đốc xui xẻo đó vẫn chưa có ai tới báo án.

Không báo án, theo logic quan trường thì không có vụ án nào xảy ra cả, nếu không có vụ án nào thế thì chẳng có ai đại mà làm ầm chuyện này lên, nhất

là cảnh sát lại càng không đại như vậy... ngại mình còn chưa đủ nhiều phiên toái hay sao?

Thế nhưng sự tình bây giờ lại đúng là quá hoang đường... đúng thế, hoang đường, là 1 chuyện rất hoang đường!

- Hà...

Trương Anh Duệ gật đầu, nét mặt vẫn biểu thị vẻ mù tịt không biết gì...trước khi chưa rõ là Triệu Văn Đường đang nghĩ cái gì thì giả ngu là sự lựa chọn tốt nhất:

- Thế thì là vợ của tên tổng giám đốc công ty bất động sản này định bỏ ra 10 triệu tiền chuộc à? Bà ta không ngờ ngần thế chứ?

Triệu Văn Đường cũng chỉ cười mỉm:

- Lẽ ra là không nên ngờ ngần như vậy, thế nhưng người nhà đồng ý rồi.

- Đồng ý rồi à?

Trương Anh Duệ tròn tròn mắt, trong lúc nhất thời không biết nói cái gì, cậu thật phục mình sát đất, từ trước đến nay chưa gặp qua đàn bà, nên nói bà ta là tình cảm vợ chồng sâu đậm ư? Hay là nói bà ta là cái họa cho đàn ông? Thế nhưng đều không phải là những thứ mà Trương Anh Duệ quan tâm:

- Cái này thì có liên quan gì đến em?

- Đương nhiên là có liên quan đến cậu rồi, nếu không có liên quan đến cậu thì tôi có mời cậu qua đây không?

Triệu Văn Đường rất muốn đâm vào bả vai Trương Anh Duệ mắng cho 1 trận, thế nhưng vấn đề là, chuyện này mà không có Trương Anh Duệ hình như là không dễ giải quyết cho lắm:

- Khụ khụ...

Triệu Văn Đường ho khan 2 tiếng, ý bảo Vương Hải Triệu từ nãy đến giờ đứng 1 bên chưa nói câu nào qua bên này giải thích cho Trương Anh Duệ 1 chút... da mặt Triệu Văn Đường đúng là không đủ dày mà.

Thư ký vào thời khắc quan trọng thì là tờ giấy để lãnh đạo chùi dít, trong lòng Vương Hải Triệu bùi ngùi, thấp giọng giải thích cho Trương Anh Duệ:

- Anh Duệ, chị nhà là chủ nhiệm bộ tổng hợp công ty di động của chúng ta. Giọng nói rất nhỏ, giống như là 2 người đang thì thầm vậy, người khác hình như không thể nghe thấy được.

Hiểu rồi! Trương Anh Duệ bỗng chốc hiểu ra tất cả! vì sao Triệu Văn Đường lại để tâm đến chuyện này, hoá ra đều là có gốc rễ cả! Sau khi tên tổng giám đốc đó xảy ra chuyện, bí thư Triệu thấy vợ mình có hy vọng được thăng cấp mới muốn tới nhờ mình tốn sức 1 phen đây.

- Như vậy à?

Trương Anh Duệ liếc mắt nhìn Triệu Văn Đường 1 cái, lúc này Triệu Văn Đường hình như cảm thấy ngại, đi thẳng đến chỗ bức tranh phong thủy treo trên tường đó ngắm nghía, nhìn bộ dạng hình như là muốn ngắt cả bông hoa trong tranh ra.

Đây là giành không gian vừa đủ để Vương Hải Triệu nói chuyện với Trương Anh Duệ, cũng là để mình thanh khiết 1 chút.

Đạo đức giả! Trong lòng Trương Anh Duệ thầm bĩu môi, thật nhỏ giọng nói với Vương Hải Triệu:

- Thư ký Vương, nếu như tôi nói sai cái gì thì cậu bảo tôi nha...

Sau khi tên giám đốc đó xảy ra chuyện, không phải là 2 tên phó tổng giám đốc công ty di động quận của chúng ta sẽ được thăng chức sao? Chắc là 2 người phó tổng đó... chứ còn chị nhà chỉ là chủ nhiệm phòng tổng hợp thôi, cái này... hợp lý sao?

Nói xong lời này, Trương Anh Duệ khá đắc ý: Ha, xem đi, tôi coi như giải quyết xong chuyện này, người Triệu Văn Đường là bí thư quận ủy không sai, thế nhưng vợ người muốn được lên chức ư, có được không? Cấp dưới của phó trưởng quận mà muốn vượt qua trưởng quận, trực tiếp ngồi lên cái ghế bí thư quận ủy à, căn bản là chuyện không thể.

Thế nhưng Trương Anh Duệ lại không để ý đến, những lời này của cậu theo như Vương Hải Triệu nghe ra, cộng thêm với ấn tượng về thế lực của Trương Anh Duệ trước đó, lại là 1 ý khác hoàn toàn khác:

- Hà?

Tên này quả nhiên là có bản lĩnh, không suy nghĩ xem có nên đồng ý nhúng tay vào chuyện này hay không, mà nghĩ luôn đến sau khi đồng ý chuyện này thì chỗ khó giải quyết là chỗ nào... không uổng công từ trước đến nay ông chủ mình luôn giúp hẩn như vậy.

Đều là làm công cho ông chủ, chuyện này mà giải quyết êm đẹp thì mình cũng được nở mày nở mặt? ý thức được chuyện này hình như không quá khó đối với Trương Anh Duệ lắm, trong lòng Vương Hải Triệu lại càng để tâm, gật gù đầu, nhỏ giọng nói:

- Thế nhưng Anh Duệ cậu đã nói đến điểm này, bà chủ muốn được thăng chức đúng là không thích hợp lắm, không hợp trình tự, thế nhưng Anh Duệ, nếu cậu đồng ý giúp, hoàn toàn không là vấn đề ý cả.

- Tôi à?

Trương Anh Duệ tròn tròn mắt, ngốc nghếch chỉ vào mũi của mình, vẻ mặt không dám tin:

- Hải Triệu, lời này cậu nói không nhầm chứ? chuyện lớn như vậy, tôi có thể giúp được sao?

- Sao không chứ?

Vương Hải Triệu chắc lưỡi, bộ dạng “bản lĩnh của huynh đệ ai mà chẳng biết?”:

Chuyện này đối với người khác mà nói thì đúng là khó thật thế nhưng đối với bản lĩnh anh bạn thì không phải chỉ là chuyện của 1 cú điện thoại mời com thôi sao?

- Tôi... haiz!

Bố mày chẳng qua cũng chỉ là cóc mượn oai hùm mà thôi, các người không đến mức khó khăn như vậy chứ? chuyện bí thư quận uỷ còn không làm được, sao lại đến bảo tôi làm? Lúc này, Trương Anh Duệ có cảm giác xúc động muốn khóc:

- Các người đúng là đẩy tôi vào trong tình hay không?

Đáng tiếc, theo như Vương Hải Triệu và Triệu Văn Đường thấy, thì Trương Anh Duệ có cái bản lĩnh đó, có quan hệ thân thiết với phó chủ tịch tỉnh thường vụ tỉnh uỷ thường uỷ, 1 cái đề bạt lên chức vụ tổng giám đốc công ty di động cấp quận nhỏ nhỏ đối với cậu ta mà nói thì chỉ bằng 1 câu nói...

Được thôi, hoặc là có thể cần mời nhiều hơn 1 bữa mới thành công được, hoặc là nhiều nhất cũng chỉ cần 1 bữa thôi, người có biết nếu như để ta giải quyết chuyện này thì khó khăn thế nào không? Trương Anh Duệ định mở mồm từ chối, thế nhưng lúc này lỗ tai nghe được những lời trong lòng của Triệu Văn Đường và Vương Hải Triệu.

Bạn đang đọc truyện *Quyền Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 201: Cáo Mượn Oai Hùm

Thật đúng là không có cách nào từ chối cả, kể từ khi mình khởi nghiệp đến nay, bất kể là chuyện gì Triệu Văn Đường cũng tận lực giúp mình, từng bước nâng mình lên vị trí bây giờ, tóm lại tất cả mọi người đều biết chuyện, nếu lúc này mình không trả ơn nghĩa, người khác biết thì sẽ nghĩ thế nào?

Tiểu tử Trương Anh Duệ là 1 con sói trắng đáng khinh bỉ, lúc mới đầu lão Triệu dốc hết sức để giúp cậu như vậy, thế nhưng bạn thấy đấy, lão Triệu thu được cái gì? 1 chuyện bé tí tẹo thế này mà tên tiểu tử đó cũng không đồng ý giúp... không chừng sau này lão Triệu gặp chuyện, tên tiểu tử này cũng sẽ đâm 1 đao sau lưng lão Triệu. Trương Anh Duệ đã có thể tưởng tượng, sau khi chuyện này truyền ra ngoài, thì mình bị bàn tán như thế này là nhẹ nhất rồi.

Lẽ ra, ấn tượng của Trương Anh Duệ với lão Triệu cũng không tồi, lúc này giúp ông ta 1 tay cũng không phải là vấn đề gì cả... nếu như mình có thể làm được, thế nhưng vấn đề là, tình hình của mình thì mình mới biết, chuyện khác không nói làm gì, chuyện này đúng là mình không giúp được.

Thế nhưng vấn đề là, mình nói mình không giúp được, người khác sẽ tin sao? Chắc chắn là không! Ngoài không tin ra, còn cho rằng những lời từ chối của Trương Anh Duệ...! Trương Anh Lệ nét mặt xúc động như rơi lệ:

- Đây gọi là chuyện gì chứ, người ta cho rằng là mình là nhân vật tai to mặt lớn lắm hay sao?

Thôi! Trương Anh Duệ cắn răng dậm chân, không phải chỉ là vị trí tổng giám đốc công ty di động cấp quận thôi sao! Bố mày liều mạng xem! Cùng lắm thì đơn giản là lại cáo mượn oai hùm lần nữa xem sao!... Ở thành phố bây giờ đoán là có không ít người muốn kết giao với mình, dù sao lúc trước mình cũng có chút quan hệ với phó chủ tịch tỉnh Lý, lãnh đạo trong thành phố không ít người cũng biết điều đó.

Quay lại chuyện cũ, từ trước đến nay, Trương Anh Duệ chưa nghe thấy người ta nói vợ của Triệu Văn Đường làm nghề gì, trước đó không nghĩ là có nhiều khả năng lắm, thế nhưng Trương Anh Duệ thật không ngờ bà ta làm trong công ty di động... đây mới đúng là người thông minh! Trong lòng Trương Anh Duệ xúc động: dầu nước béo bỏ không nói, kiếm thêm được chút tiền cũng không thấy được, công ty đọc quyền là đúng là tốt!

Nghĩ như vậy, Trương Anh Duệ gật đầu:

- Hải Triệu, thế thì còn phải nói gì nữa, nếu là chuyện của lãnh đạo, không dám nói chắc chắn sẽ thành công, tôi chỉ có thể nói, có bao nhiêu khả năng thì tôi sẽ cố gắng dùng bấy nhiêu! Có lời này của Trương Anh Duệ, Vương Hải Triệu lập tức thở dài nhẹ nhõm trong lòng tràn đầy vui mừng định giờ tay vỗ vỗ bả vai Trương Anh Duệ nhưng lại rụt về:

- Ha ha, Anh Duệ, tôi biết cậu sẽ đồng ý mà, yên tâm đi, ý của lãnh đạo là tranh thủ 1 chút, có được hay không ông chủ kỳ thực cũng không để ý lắm đâu... ha ha...

Lời nói của Trương Anh Duệ, nghe hình như có chút ý định từ chối, thế nhưng Vương Hải Triệu không thấy thế, bất kể nói thế nào cũng là người mấy chục năm trong thể chế nhà nước, Vương Hải Triệu tự hiểu ra, những người suốt ngày vỗ ngực nói bảo đảm với người khác tôi có thể làm được thế này thế kia kỳ thực chỉ là cóc ngồi đáy giếng không biết trời cao đất dày là gì, cứ cho là trời chỉ to bằng miệng giếng mà thôi, thế nhưng người có bản lĩnh, không bao giờ tự vỗ ngực bảo đảm với người khác... không có ai nói những lời như thế.

Trương Anh Duệ đồng ý khiến cho Vương Hải Triệu tin rằng, cậu thực tâm muốn làm chuyện này, nếu mà Trương Anh Duệ đã thực lòng muốn làm thì chuyện này có chỗ nào khó chứ?

Lời này rõ ràng không chính xác! Bạn tin không? Trương Anh Duệ nghe thấy thế không ngừng bĩu môi:

Nếu thật là như vậy thì ông còn ở đây tranh thủ cái gì? Đừng có bon chen vào không được hay sao? Dù sao cũng là vợ bí thư quận ủy, trong công ty di động chắc chắn không ai dám không tôn trọng bà ta cả.... Công ty di động mặc dù là công ty nhà nước độc quyền, kiểm soát chặt chẽ hơn ngành điện lực, thế nhưng ông có kiểm soát nữa thì cũng có có lên cao được nữa không? Thế nhưng cậu vẫn gật đầu, bộ dạng hiểu chuyện:

- Ha ha...

Nói rõ ràng rồi, ít nhất theo như Vương Hải Triệu thấy là đã nói rõ ràng rồi, Triệu Văn Đường vui mừng đi tới, vẻ mặt vui mừng nhìn Trương Anh Duệ:

- Anh Duệ, chỉ đâu cậu nói, tối nay mời cậu đến nhà chơi, chị dâu cậu đích thân xuống bếp... muốn mời cậu vài chén rượu, chị dâu đích thân mời rượu cậu đó.

Những lời này, coi như là thẳng thắn tạo mối quan hệ với Trương Anh Duệ, từ nay về sau, quan hệ của Trương Anh Duệ và Triệu Văn Đường không còn là quan hệ cấp trên cấp dưới đơn giản nữa... mà là quan hệ anh em kết nghĩa... quan hệ anh em kết nghĩa trên quan trường đó không chỉ là cái gọi là bạn nhậu có thể so sánh được, trong tương lai anh em kết nghĩa lúc gặp phải khó khăn gì thì không phải cảm ơn hỗ trợ đằng sau mà ngay cả coi thường hờ hững cũng không được: đến anh em kết nghĩa của người mà người cũng mặc kệ thì ai còn dám đồng tâm đồng đức với người nữa?

Trương Anh Duệ chưa hiểu được đạo lý trong đó, ngốc nghếch gật đầu đồng ý, cũng tự nhiên cúi xuống:

- Sớm đã nghe nói chị dâu là 1 đầu bếp cực giỏi, bây giờ mới có lộc được ăn.

Đạo lý trong đó, Trương Anh Duệ không rõ, cậu chỉ xuất phát theo bản năng đồng ý mà thôi, cảm thấy nếu Triệu Văn Đường mời mình đến nhà ăn cơm, mình từ chối đúng là không nể mặt người ta cho lắm... Ngoài ra, chuyện này chắc chắn không thể giấu người khác được? Thiết lập quan hệ tốt với bí thư quận ủy, người khác muốn làm cái gì, có thể không nể mặt sao? Đắc tội với 1 người có quan hệ tốt với bí thư quận ủy như vậy được sao?

Wang Hải Triệu nghe vậy bộ mặt cực kỳ hâm mộ: mệnh người này với mệnh người kia, thật đúng là không so sánh được, theo ông chủ bao nhiêu năm như vậy, mình còn chưa được ăn 1 bữa nào trong nhà ông chủ... Thật đúng là mệnh người này khác mệnh người kia!

Giải quyết chuyện mình quan tâm nhất, Triệu Văn Đường lập tức có qua có lại với Trương Anh Duệ:

- Anh Duệ, tôi nghe nói bên cục dân chính dự định phát 1 miếng đất cho các cậu phải không? Cái này đúng là... những lời này sao Trương Anh Duệ nghe không hiểu? Vội vàng gật đầu, cười nói:

- Đúng thế, sáng nay em còn ngồi nói chuyện 1 chút với cục trưởng Khương, định tính toán cải thiện 1 chút dự án nhà ở cho các đồng chí trong cục dân chính... Miếng đất này tương đối lớn, cục dân chính không dùng khôn hết, ngoài cục dân chính bọn họ ra, cục trưởng Khương còn nhờ em hỏi thăm anh 1 chút, nói là bên chính phủ quận ủy cũng cải thiện điều kiện nhà ở 1 chút cho mọi người không?

Theo như 2 loại cục của cục dân chính, cơ hội Khương Minh xuất hiện trước mặt Triệu Văn Đường là không nhiều, nhờ câu nói này của Trương Anh Duệ đã khiến cho cơ hội đó tăng lên nhiều.

- Là thế à?

Triệu Văn Đường trầm tư 1 chút, chậm rãi nói:

- Cải thiện điều kiện nhà ở của các đồng chí, chỉ cần không trái với quy định, đây là chuyện tốt, lát nữa cậu nói với Khương Minh 1 chút, bảo cậu ta làm cho tôi cái báo cáo.

Chương 202: Tình Nghĩa Trong Quan Trường

- Vâng.

Trương Anh Duệ cười gật đầu:

- Đây đúng là chuyện quá tốt.

Bộ ngành cục dân chính, không đến mức là ngành “bà không đau cậu không thương”, thế nhưng cũng không phải là bộ ngành hưng thịnh trong mắt của bí thư quận ủy, Khương Minh ngày thường không có cơ hội “làm báo cáo” cho bí thư Triệu, nói khó nghe 1 chút, kể cả Khương Minh tự mình muốn nịnh bợ, Triệu Văn Đường cũng lười đảo mắt nhìn hần ấy chứ, lúc này Triệu Văn Đường nói như vậy, đó là nể mặt Trương Anh Duệ, cho Khương Minh 1 cơ hội.. bí thư quận ủy cho cậu 1 cơ hội công hiến, cậu dám không nhận à?

Nếu Khương Minh đủ thông minh, nhân tiện còn có thể hiểu ra tạo mối quan hệ thân hơn 1 chút.

Lúc này Triệu Văn Đường làm chỗ dựa cho cục dân chính quận... cục cấp thành phố muốn chen ép cục cấp quận? Có thể, thế nhưng mình đường đường là bí thư quận ủy, nếu nói này nói nọ bên chính phủ thành phố, thì những ngày tốt đẹp của của cục dân chính các người cũng không mấy tốt đẹp đâu. Khương Minh thực sự là rất hưng phấn, mà không chỉ là hưng phấn bình thường, giọng nói run run:

- Tôi nói này lão đệ, cậu không gạt tôi chứ? Bí thư Triệu giúp đỡ tôi à?

- Lừa anh à? Có cần phải thế không? Nói cho anh biết, bí thư Triệu đích thân dặn dò đây, nên làm thế nào thì anh tự cân nhắc đi.

Đúng là loại 2 cục “bà ngoại không đau cậu không thương”, phản ứng của Khương Minh khiến cho Trương Anh Duệ có chút dờ khóc dờ cười:

- Anh có cần phải phản ứng thái quá như vậy hay không?

Trương anh Duệ không biết, Khương Minh đợi có cơ hội này đợi đến sốt ruột có thể đốt cháy cả mình. Khương Minh đương nhiên không biết Trương Anh Duệ có dùng khi giả truyền thánh chỉ nên hần mới phản ứng mạnh như vậy, đơn giản chỉ vì 1 tin vui mừng đột nhiên bay tới, cười ngây ngô ha ha 2 tiếng, đang định làm cái gì đó để giảm bớt đi độ hưng phấn trong lòng, thế nhưng lập tức tỉnh lại, lúc này không phải là lúc mình bày tỏ sự hưng phấn ra... Trương Anh Duệ còn đang ở đầu dây bên kia... vị này làm cầu bập giúp mình, lúc này không bày tỏ 1 chút, thì mình đúng là không phải đạo làm người.

- Anh Duệ lão đệ, tình nghĩa của cậu, anh xin ghi nhớ.

Khương Minh vỗ vỗ đầu, nghe rất phiền muộn, ngay sau đó vỗ vào ngực cam đoan với Trương Anh Duệ:

- Anh đúng là cao hứng quá, Anh Duệ lão đệ, sau này chuyện của cậu cũng là chuyện của anh, chỉ cần anh có thể giúp cậu, đừng ngại, cứ việc mở mồm nói!

Người này đúng là đang cao hứng nên nói năng lộn xộn, nói thế cũng có thể nói sao? Thế nhưng Trương Anh Duệ cũng lý giải được suy nghĩ của người này:

- Không sao đâu.

Là 1 cục trưởng 2 loại cục có quyết tâm thăng tiến mãnh liệt nhưng không có cửa nào, nay 1 cánh cửa chợt mở ra trước mắt mình, phản ứng này của Khương Minh... cũng được coi là bình thường. Thế nhưng Trương Anh Duệ lại không đơn giản bị Khương Minh nói xuống như vậy, người không đưa ra thứ thực tế 1 chút, lời nói gió bay muốn lừa tôi sao? Đúng là quá đáng?

- À, ha ha, thế thì cảm ơn cục trưởng Khương nha.

- Cục trưởng Khương!

Đầu óc Khương Minh vốn đang hưng phấn không hoạt động, nghe thấy Trương Anh Duệ đột nhiên thay đổi cách xưng hô, đổi thành “cục trưởng Khương” các xưng hô cấp bậc chính thức này, vô nào lập tức bị dọa đến toát mồ hôi hột... đây là mình sai ở chỗ nào thế?

Thế nhưng Khương Minh có thể ngồi lên vị trí của 1 cục trưởng, tối thiểu đầu óc cũng phải đủ dùng, sau khi trở mắt ra, lập tức hiểu ra vấn đề:

- Cái này, ý bày tỏ của mình, thực là không rõ ràng...

“Có chuyện thì cậu cứ nói”, lời này nói với người khác thì được, thế nhưng nói với vị trong chốn quan trường này, không phải là chế nhạo người ta sao! Ý thức được sai lầm của mình, Khương Minh lập tức sửa sai, giọng nói lộ rõ về thân thiết, còn mang theo 1 chút do thám:

- Khách khí thể làm gì chứ, à, Anh Duệ lão đệ, nghe nói tòa nhà Viễn Đại ở quận chúng ta không tồi? Cậu xem... Ai cũng biết, bây giờ cổ phần của tòa nhà Viễn Đại đó đều là của Trương Anh Duệ.

Thế nhưng mặc dù như vậy, trong lòng Khương Minh cũng ít nhiều có chút không thoải mái:

Không sai, khi này tôi nói có chút không hợp lý, thế nhưng người cũng đừng bức người quá làm gì? Chuyện 1 câu nói, người thậm chí cũng so đo.

So đo?

Hà! Bỗng nhiên ý thức được mình rút cuộc xem nhẹ Khương Minh rồi, bỗng nhiên lại muốn tát mạnh cho mình 2 cái bạt tai mới đúng!

Minh, có tư cách gì mà so đo với vị ông? Dựa vào cái gì mà so đo với ông hả?

Chỉ dựa vào mình là 1 cục trưởng cục dân chính huyện nho nhỏ? Minh? Xứng sao?

Không xứng? Không không không, không phải là vấn đề xứng hay không xứng, mà là... mình căn bản là không có cái tư cách đó!

Minh hơn nửa đời người là thân trâu ngựa rồi? Vị này có quan hệ với tỉnh ủy thường vụ, vừa này mình nói như vậy, không phải là không nể mặt vị này sao? Không chỉ nói đến vị này chỉ hơi cảnh báo mình thôi, “nói rõ” mình không được quên thân phận, cho dù là có lột da mình, mình cũng không thể làm gì vị tiểu lão gia này được.

Đúng vậy, sau khi phạm phải rất nhiều những điều cấm kỵ trong quan trường rồi, Khương Minh bỗng nhiên cảm thấy, Trương Anh Duệ thật đúng nói về quy tắc trong quan trường... trong bao nhiêu quy tắc như vậy mới hiểu quy tắc thứ nhất chứ?

Ý thức được Trương Anh Duệ đang giảng quy tắc trong quan trường, Khương Minh gặp nhiều người không nói quy tắc, đao ký, trong lòng lập tức hoạt động, thói nhỏ nhen trong lòng khi này lập tức bay đi:

- Nếu Trương thiếu gia đã giảng quy tắc, cái này, mình cũng có thể dựa vào hần 1 chút?

Có thể đủ để 1 vị trong quan trường ủng hộ, đúng là trợ thủ cho con đường làm quan của mình... Khương Minh gặp nhiều chuyện này rồi, kỳ thực rất rõ, vô số những ví dụ mình biết và không biết, ở đâu cũng có hết.

Cho nên lúc Trương Anh Duệ nói ra:

- Hà? Anh nói tòa nhà viễn Đại à, có chút ấn tượng, nghe nói bọn họ cũng được.

Người cũng không biết giấu giếm 1 chút, trong lòng Khương Minh lật lại xem thường, ngoài miệng còn à à gật đầu:

- Có những lời này của Trương tiểu đệ, trong lòng anh cũng yên tâm...

Ý của anh à để tòa nhà viễn đại phục trách mở rộng miếng đất đó? Tòa nhà viễn đại của bọn họ là công ty phát triển bất động sản và kiến trúc của quận chúng ta, nước phù sa không chảy cho ruộng người ngoài. Lời này nói thật, Cái kiểu ăn này của Trương Anh Duệ mặc dù rất khó coi, thế nhưng so với kiểu ăn của những quan lại khác mà không có từ nào có thể hình dung nổi thì vẫn còn lịch sự chán.

Ấy? Đây là định làm gì thế? Trương Anh Duệ lập tức cao hứng, thế nhưng cậu cảm nhận được mình tốt nhất là nên che giấu 1 chút:

- Cái này... có phải đi theo trình tự hay không? Tỷ như nói là công khai đấu thầu chẳng hạn.

Bạn đang đọc truyện *Quyền Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 203: Phó Thị Trưởng Nhạc Dũng Mạnh

Mặc dù trước đó chết vì cái miệng đồng ý, thế nhưng vấn đề là, Trương Anh Duệ không quen biết chút nào với bên cục dân chính... chứ đừng nói đến lực dân chính thành phố, nếu không phải quen Lý Ngưng Mặc cô gái là bạn gái mà không phải bạn gái kia, thì 1 Trương đại trưởng trấn mới nhậm chức hơn 1 tháng nay đến cửa cục dân chính mở ở chỗ nào cũng không biết nữa.

Đã như vậy, nghĩ mà biết, Trương Anh Duệ cũng không muốn chỉ muốn nghĩ cách vào cục dân chính thành phố... hình như cục dân chính thành phố vốn đã quá nghèo, vốn định kiếm miếng thịt từ cục dân chính thành phố.

Nghĩ tới nghĩ lui, đếm số ngón tay những lãnh đạo mà mình quen biết, Trương Anh Duệ lắc đầu:

- Hay là... thử đến phó thị trưởng Tạ xem sao?

Thế nhưng đáng tiếc là không biết phó thị trưởng Tạ đang công tác ở thành phố nào. Nói chuyện, từ cấp bậc phó trưởng trấn đến phó thị trưởng thành phố, khoảng cách không chỉ là lớn bình thường, Trương Anh Duệ không biết công tác của Tạ Ngọc Quốc, cái này đúng là chuyện không phải cái gì cũng giỏi.

Thế nhưng vấn đề này không làm khó được Trương Anh Duệ, mình không biết không sao, còn nhiều người biết mà. Trương Anh Duệ gọi điện thoại cho Vương Hải Triệu:

- Bí thư Vương à, bây giờ có bận không?

Bận thì cũng không bận, thế nhưng cậu không không thể khách khí 1 chút sao? Vương Hải Triệu nói thầm trong lòng, nhưng ngoài miệng thì là nhiệt tình ghé thăm:

- Không bận đâu, cho dù có bận, điện thoại của lão đệ, anh có thể bận được hay sao?

- Ha ha

Người này thật là biết nói chuyện, Trương Anh Duệ vui vẻ:

- Cũng không phải là chuyện lớn lắm, có chuyện em muốn hỏi 1 chút, thị trưởng Tạ Ngọc Quốc công tác ở đâu nhỉ?

- Phó thị trưởng Tạ Ngọc Quốc à?

Wang Hai Zhao sững sờ 1 chút, không rõ Trương Anh Duệ hỏi cái này để làm gì, thế nhưng cũng không gây trở ngại cho cậu ta, nhanh chóng đưa ra đáp án:

- Phó thị trưởng Tạ à? Tôi nhớ xem...

Hình như là ông chủ Vương Hải Triệu cũng không thường xuyên qua lại với Tạ Ngọc Quốc, hoặc có thể là bộ phận chủ quản của phó thị trưởng Tạ Ngọc Quốc thực sự là “cắm cung”, Vương Hải Triệu nghĩ 10 giây mới nghĩ ra:

- À, nhớ ra rồi, công tác của phó thị trưởng Tạ ở bên mặt phạm vi văn hóa, truyền thông truyền hình, xuất bản tin tức, du lịch và văn vật.

- Không phải là bên mặt dân chính à?

Trương Anh Duệ có chút thất vọng, cũng hiểu được trước kia phó thị trưởng Tạ vì sao lại tỏ ý ra sức muốn lôi kéo vào... nhìn phạm vi công tác của ông ta, chắc chắn... Tuy rằng có chút rùng mình, ở thành phố du lịch cũng được coi là không tồi, thế nhưng thành phố Lỗ Nam là 1 thành phố lấy việc buôn bán làm chính, khách du lịch ư? Đương nhiên không phải là không có, thế nhưng so sánh với những thành phố du lịch anh em khác thì đúng là đáng chê cười, cũng khó tránh khỏi phó thị trưởng Tạ chỉ là 1 chức danh thấp nhất.

- Không.

Wang Hai Zhao nói rất chắc chắn, làm 1 thư ký của 1 bí thư quận, đối với phân công công tác của các lãnh đạo thành phố là nhiệm vụ là Vương Hải Triệu bắt buộc phải thuộc lòng, cho nên đáp án tiếp theo Vương Hải Triệu trả lời cho Trương Anh Duệ:

- Công tác chủ quản cục dân chính là phó thị trưởng thường vụ Nhạc Phong. Nói đến người này, Vương Hải Triệu lúc này mới như hiểu ra ý của Trương Anh Duệ:

- Lão đệ cậu là vì chuyện của cục dân chính quận của chúng ta phải không?

Chắc chắn là vì cục dân chính rồi, đương nhiên, nếu xâm nhập vào trong lời nói 1 chút, chính xác mà nói, có thể là vì tòa nhà viễn đại của cậu ta... lời này trong lòng mọi người đều hiểu nhưng ai cũng không dám lẩm miệng.

- Không phải vì chuyện này thì là chuyện gì chứ?

Trương Anh Duệ thở dài:

- Mấy năm nay muốn giúp mọi người 1 chút, cũng không dễ dàng gì. Chỉ vì để giúp chúng ta thôi sao?

Wang Hai Zhao đối với cách làm kiểu này của Trương Anh Duệ có chút lẩm miệng, thế nhưng cũng không gây trở ngại cho cậu. lúc này giúp Trương Anh Duệ chỉ ra ai là lãnh đạo cục dân chính, mà hơn nữa giúp Trương Anh Duệ chỉ ra vị trí này là của phó thị trưởng Nhạc, cần thận nói với Trương Anh Duệ:

- Anh Duệ này, thế nhưng tôi nói với cậu 1 câu, phó thị trưởng Nhạc người này, haiz... không dễ tiếp xúc đâu.

- Không dễ tiếp xúc à? Chuyện trong thành phố anh biết nhiều hơn em, chuyện của phó thị trưởng Nhạc là thế nào? Anh nói cho em biết xem nào.

Trương Anh Duệ liên tiếp gật đầu, tinh thần lập tức phấn chấn lên: không dễ tiếp xúc à? Ông này mà sợ người không dễ tiếp xúc sao? Nếu là người khác thì không nói làm gì thể nhưng nếu là Trương Anh Duệ này, người là cái thà gì chứ, người càng khó gần, thì ông này càng biết trong lòng người nghĩ cái gì, sợ người chắc?

Theo như Trương Anh Duệ thấy, không dễ tiếp xúc đơn giản là có 2 khả năng, hoặc là cái loại ông chủ đầu óc cứng nhắc, hoặc là loại nhỏ mọn mà có cường thế mạnh, nếu phó thị trưởng Nhạc có thể lên đến chức phó thị trưởng thường vụ thường ủy thành phố, thì hình như là không có khả năng thứ nhất rồi, cái loại ông chủ đầu óc cứng nhắc chắc chắn là không thể ngồi lên đến cái chức đấy được, thế thì chỉ còn thừa lại 1 khả năng: phó thị trưởng Nhạc Phong, tính tình nhỏ mọn, hơn nữa đoán là cường thế rất mạnh, không chấp nhận bị người khác phản đối đâu.

Vấn đề là, chống lại 1 người như vậy thật khiến người ta đau đầu, người khác sợ ư? Đó không phải là chuyện của ông này, ông này không sợ!

Nói đến phó thị trưởng Nhạc, Vương Hải Triệu lập tức cũng đau đầu, nghiêng rằng:

- Tên phó thị trưởng Nhạc này chắc... chắc, nói thế nào nhỉ, cường thế người này tương đối mạnh, hơn nữa không dễ cho người khác phản đối ý kiến của hắn đâu, còn nghe nói phó thị trưởng Nhạc tương đối thích chỉ đạo công tác của những đồng chí khác, không chỉ nói những phân ngành của ông ta mà còn các phó thị trưởng khác nữa...

Cái này gọi là “thích chỉ đạo công tác của những đồng chí khác”, ý rõ ràng là, hắn không chỉ muốn lên mặt gây sức ép cho mình mà còn thích vung tay chỉ đạo nữa.

Xem ra Vương Hải Triệu rất ghét tên phó thị trưởng Nhạc này, không phải là ghét bình thường thôi đâu, ghét đến mức không để ý đến khoảng cách của phó phòng với phòng chính mà nói xấu Nhạc Phong, trong lòng Trương Anh Duệ xúc động, xem ra chuyện lần này hình như không dễ giải quyết đâu... nói cách khác, chuyện cái tên phó thị trưởng Nhạc này không phải là chuyện kết giao bình thường, người lên mặt gây sức ép với cấp dưới, mà còn dám lên mặt chỉ tay chỉ đạo người khác nữa? Người không sợ phạm phải điều cấm kỵ với khiến người khác tức giận hay sao?

Đối với nghi vấn của Trương Anh Duệ, Vương Hải Triệu chỉ cười nhạt:

- Điều cấm kỵ và khiến người khác tức giận à? Cái này là cái gì chứ? Nghe nói thế lực của phó thị trưởng Nhạc rất lớn... hình như có quan hệ với lãnh đạo cấp cao nào trong tỉnh, nghe nói là anh em đồng hao, còn nghe nói là anh em họ gì đấy, nghe nói nhiều lắm. Có chuyện như vậy à, được rồi, em biết rồi, cảm ơn thư ký Vương nha, anh đã giúp em 1 việc lớn đấy.

Bỗng chốc Trương Anh Duệ hiểu ra, hóa ra phó thị trưởng Nhạc dám không kiêng nể gì như vậy là vì bên trên có người! Mình đã nói rồi, đúng là 1 tên phó thị trưởng thường vụ “nhỏ nhỏ”, lãnh đạo cấp trên còn có bao nhiêu người, mà hắn dám gây sức ép không phải muốn chết sao?

Bạn đang đọc truyện *Quyền Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 204: Gây Khó Dễ

Nhắc điện thoại lên, trong lòng Trương Anh Duệ cân nhắc, 1 người kiêu ngạo ương ngạnh như vậy, haiz, bình thường suốt ngày bị bọn thuộc hạ nịnh bợ nên thành ra như vậy, có nên kết giao với hắn không nhỉ? Gặp đầu 1 hồi lâu, Trương Anh Duệ cuối cùng cũng không thể không thừa nhận, đối với vấn đề này, mình thực là không biết giải quyết thế nào cả.

Hay là... đi hỏi thăm Tạ Ngọc Quốc trước, nhờ Tạ Ngọc Quốc ra mặt xem sao? Suy nghĩ 1 hồi, Trương Anh Duệ đột nhiên nghĩ ra 1 cách khác: bất kể nói thế nào Tạ Ngọc Quốc cũng là phó thị trưởng cấp cao, dù không là lãnh đạo cục dân chính thành phố, thế nhưng nếu ông ta nói, thì những vị lãnh đạo khác trong cục dân chính thế nào cũng phải nể mặt ông ấy chứ?

Đúng rồi! Cứ làm như vậy đi!

Trương Anh Duệ đập tay mạnh xuống, vì mình nghĩ ra được 1 cái “biện pháp hay” thế này nên rất vui mừng... cậu ta hoàn toàn không biết, không sai, trước kia Tạ Ngọc Quốc tỏ ý tốt và lôi kéo mình, thế nhưng chuyện này, Tạ Ngọc Quốc có nguy cơ bị người ta chụp mũ “chỉ nhằm tay”, giúp Trương Anh Duệ nói với cục dân chính cái gì chứ? Ông ta không sợ đắc tội với phó thị trưởng thường vụ kiêu ngạo Nhạc Phong hay sao?

Điều càng gay chính là, Trương Anh Duệ còn không ý thức được 1 chuyện khác: bất kể Tạ Ngọc Quốc có được phân công quản lý ở ngành nào đi nữa thế nhưng ông ta cũng là cán bộ cấp cao phó phòng cấp 8, lịch công tác mỗi ngày đều sắp xếp kín mít, không thể có thời gian ngồi nhâm nhi tách trà đọc báo như 1 ông lão bán bánh quẩy, lúc nào cũng có thời giờ được Tối thiểu cậu nên gọi điện liên lạc với Tạ Kiến Quốc 1 cái, sau đó hỏi thăm xem phó thị trưởng Tạ có thời gian hay không, mới quyết định tiếp chứ?

Thế nhưng cậu hoàn toàn không ý thức đến điểm này, theo như cậu thấy, nếu phó thị trưởng Tạ biểu thị thiện ý với mình, thì mình trực tiếp đến tìm ông ấy đây là lẽ thường thôi... chúng ta phải công nhận, Trương đại thiếu gia sau khi vào trong quan trường, tận sâu thẳm trong đáy lòng đã có 1 ý nghĩ, thực sự

đã coi mình là người có quan hệ thân thiết với những quan chức thường ủy tỉnh ủy, dù rằng Trương phó trưởng trấn của chúng ta tuyệt đối không thể thừa nhận điểm này.

Vì thế kết quả đương nhiên, lúc Trương Anh Duệ trực tiếp đến đại viện chính phủ thành phố, lúc bị bảo vệ ngoài cửa cẩn thận hỏi thăm 1 hồi, xác định cậu không phải là “điều dân” đến kêu oan, cuối cùng cũng để cho cậu đi vào... xe thì dừng ở chỗ mà bọn bảo vệ chỉ định.

Quy tắc ở thành phố cũng nhiều thật, cả bọn bảo vệ cũng nghiêm ngặt nữa.

Trương Anh Duệ vừa đỗ xe vừa cảm thấy khó chịu:

- Ở trong quận ai mà dám áp bức mình thế chứ?

-

Đáng tiếc, cậu quên mất 1 điều, đây không phải là ở trong quận.

Sau đó cậu còn bị thúc giục:

- Phó thị trưởng Tạ hôm nay đi kiểm tra công tác, còn dẫn cả thư ký theo nữa, đến quận huyện nào đó, đại khái là tự mình thị sát.

- Thế... trưởng ban Lư, ông có biết phó thị trưởng Lư khi nào về không?

Trương Anh Duệ tròn tròn mắt, hỏi phó trưởng ban Lư của thư ký văn phòng chính phủ xem. Đây đúng là không rõ lắm, hay là ngày mai cậu qua đây xem xem?

Phó trưởng ban Lư tỏ vẻ có chút kiên cường, phó trưởng ban Lư không biết Trương Anh Duệ “có quan hệ rất thân thiết” với phó thường ủy tỉnh ủy, ngữ khí còn mang chút không kiên nhẫn:

- Năm nay, bọn thanh niên không chịu chuyên tâm làm việc sao nhiều thế này?

Phó thị trưởng Tạ... người chỉ là 1 tên phó trưởng trấn bé tí tẹo có tư cách gặp ông ấy sao? Thật đúng là không hiểu quy tắc gì hết. Trương Anh Duệ đúng là không hiểu quy tắc gì hết, cho nên lúc này cậu mới bực bội, ngay cả lễ nghi cơ bản nhất là: mời phó trưởng ban Lư 1 bữa cơm cũng quên mất.

Phó trưởng ban Lư cũng không thể yêu cầu Trương Anh Duệ 1 bữa cơm được, huống chi phó trưởng ban Lư trưa hôm nay còn có 1 bữa tiệc, có 1 thương nhân mời cơm rồi, hẳn thậm chí trong lòng đã tính sẵn, đợi cậu ta mở lời mời cơm thì mình cũng không nề mặt từ chối luôn, ai bảo tên tiểu tử nhà người không hiểu quy tắc gì hết.

Thế nhưng vấn đề là, Trương Anh Duệ không để cho phó trưởng ban Lư có cơ hội từ chối.

- Thế à. Thế thì tiếc nhỉ.

Trương Anh Duệ lắc lắc đầu, vẻ mặt thất vọng, trong lòng giận chính mình, chết tiệt, thế nào lại quên không tìm danh thiếp của Tạ Ngọc Quốc nhĩ, cậu hoàn toàn quên mất, lúc đầu Tạ Ngọc Quốc cũng để lại danh thiếp cho mình, còn viết cả số điện thoại cá nhân nữa thế nhưng tấm danh thiếp đó đã bị mình tiện tay vứt đi rồi. Cái gì? Hẳn dám không để mình có cơ hội từ chối à? Phó trưởng ban Lư bỗng chốc bị ghen suýt chút nữa không hít vào được, lập tức giận:

Ta có nhận lời mời của người hay không, đó là vấn đề của ta, thế nhưng người có mời ta hay không, thì đó là vấn đề người có hiểu quy tắc hay không... không sai, theo như phó trưởng ban Lư thấy, mình từ chối Trương Anh Duệ đó là để cho tên tiểu tử này 1 cơ hội:

Chèn ép là để người ta mở miệng, thế nhưng người dám không để cho ta cơ hội, vậy là người chết chắc rồi!

Cậu bên ngoài cười nhưng bên trong không cười:

- Đúng thế đúng thế, thật đúng là đáng tiếc.

Trong lòng lại lập tức quyết định:

Đợi lát nữa ta gọi điện cho phó thị trưởng Tạ... bất kể tiểu tử người muốn gặp phó thị trưởng Tạ làm gì, ta cũng cho người đó toang hết. Người thân của phó trưởng trấn Tạ, phó trưởng ban Lư căn bản đều biết hết, trước nay chưa từng gặp Trương Anh Duệ bao giờ, như vậy, đối với hành động keo kiệt này của Trương Anh Duệ, phó trưởng ban Lư chẳng thêm cẩn thận nữa” nếu người đến cả cách đề liên lạc với phó thị trưởng Tạ cũng không có thì hoàn toàn không thể gặp được người rồi... cũng không biết người sao lại có được vận tốt, trẻ thế này đã là cán bộ cấp phụ khoa rồi.

Từ 1 cấp độ nào đó mà nói, phó trưởng ban Lư kỳ thực là người rất thành tín, đứng bên trong cửa sổ nhìn chiếc Santana của Trương Anh Duệ từ từ rời khỏi văn phòng làm việc chính phủ, hẳn lập tức móc điện thoại ra, thân hình to lớn trước đó, lập tức cong lại như con tôm luộc, khuôn mặt tươi cười vẻ nịnh nọt, giống như đang đứng trước phó thị trưởng Tạ vậy:

- Chào phó thị trưởng Tạ ạ, tôi là tiểu Lư bí thư tam khoa đây... vâng vâng vâng, có 1 chút chuyện nhỏ ạ, vừa rồi có đồng chí cấp dưới qua đây ạ.

Đáng tiếc, trên thế giới này chuyện không như ý mình rất nhiều, những lời này quên mất là của ai rồi, thế nhưng là câu vô cùng chuẩn xác để nói về hoàn cảnh của phó trưởng khoa Lưu lúc này.

Không đợi phó trưởng ban Lưu nói xong, nếu như phó trưởng ban Lưu nghe không nhầm, phó thị trưởng Lưu ở đầu dây bên kia nói hình như còn pha chút vội vàng:

- Hà? Đồng chí cấp dưới lên à? Có phải là đồng chí Trương Anh Duệ không?

Bạn đang đọc truyện *Quyền Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 205: Suýt Nửa Gây Rắc Rối

Hà? Phó thị trưởng Tạ lập tức đoán được người thanh niên này là ai à? Nghe thấy Tạ Ngọc Quốc nói còn kèm theo 1 chút vội vàng, phó trưởng ban Lưu lúc này choáng váng, hóa ra, tên tiểu tử ương ngạnh không hiểu quy củ gì đó, lại quen biết với phó thị trưởng Tạ à?

1 suy nghĩ không tốt lắm hiện trên trán phó trưởng ban Lưu: Lẽ nào... tên tiểu tử họ Trương này, quan hệ với phó thị trưởng Tạ không chỉ là quen biết đơn giản?

Ý nghĩ này khiến cho mồ hôi trên trán phó trưởng ban Lưu ứa ra, không nghĩ ngờ gì nữa, đối với phó trưởng ban Lưu mà nói, tin tức lại càng khiến cho hắn cảm thấy hồng бет rồi, đặc biệt người mà hắn đặc biệt lại là Trương Anh Duệ, sau khi bị phó thị trưởng Tạ hỏi... thời gian cấp bách, căn bản là không đủ thời gian để cho ông ta bình tĩnh trở lại.

Đương nhiên, đối với phó trưởng ban Lưu, điều gay go nhất của phó thị trưởng Lưu lúc này còn đang đợi câu trả lời của mình... không sai, phó thị trưởng Tạ trong thành phố là 1 trong những phó thị trưởng không có quyền thế nhất, về điểm này ai cũng công nhận, thế nhưng mình làm 1 phó trưởng ban cấp 3 của 1 bí thư văn phòng chính phủ thành phố, quyền lực ít hơn phó thị trưởng Tạ nhiều.

Hiểu rõ điểm này, phó trưởng ban Lưu hình như 1 bên đang cố gắng động não suy nghĩ xem nên giải quyết nguy cơ này thế nào, 1 bên đứng lơ lửng núp mồ hôi toát ra như mưa:

- Vâng, phó thị trưởng Tạ, trí nhớ ngài thật tốt ạ...

Điều đáng tiếc chính là, phó thị trưởng Tạ ở đầu dây bên kia không đợi hắn nói xong, cũng có chút vội vàng:

- Tiểu Trương tìm tôi có chuyện gì hay không?

- Cái này... hình như không có ạ.

Phó trưởng ban Lưu mở to mắt, há hốc mồm nói, mặc dù hắn cảm thấy chuyện bắt đầu không ổn rồi. Đúng vậy, chuyện đã bắt đầu không hay rồi, bởi vì nghe thấy những lời "không có trách nhiệm của phó trưởng ban Lưu", phó thị trưởng Tạ trong lòng lập tức cảm thấy không thoải mái.

Cái tên phó trưởng ban văn phòng người rớt cuộc làm cái gì không biết? Phó thị trưởng Tạ lập tức tức giận, đoán ra suy nghĩ của phó trưởng ban Lưu này...

Thật ra phó thị trưởng Tạ chờ cơ hội này đã lâu rồi, sau khi cân nhắc, phó thị trưởng Tạ cuối cùng quyết định, tên tiểu tử Trương Anh Duệ là 1 mắt xích quan trọng để mình tiếp tục thăng tiến, chỉ ít cũng là 1 trong những mắt xích, chỉ là giữ thể diện của 1 phó thị trưởng nên Tạ Ngọc Quốc mới không chủ động liên lạc với Trương Anh Duệ thôi.

Đường đường là phó thị trưởng, cán bộ cấp cao nhà nước phó phòng cấp 8, lại mặt dày đi nịnh bợ 1 tên phó trưởng trần nhô nhỏ, thật là làm quá mất mặt, sau này mình làm trong văn phòng chính phủ đối đãi với người khác thế nào chứ? Sau này còn uy tín gì nữa?

Lúc trước khi mới quen Trương Anh Duệ trong lòng có ý định thu nhận Trương Anh Duệ để dùng khi cần, ý định này đã sớm bị Tạ Ngọc Quốc cho đi tàu bay rồi... đương nhiên là lúc sau khi biết Trương Anh Duệ là phó trưởng trấn.

- Thật là không nói cái gì cả à?

Giọng nói Tạ Ngọc Quốc nghe hình như có chút... gấp rút. Phó trưởng ban Lưu lúc này cũng lờ mờ:

Tôi nói, ông đường đường là phó thị trưởng, cũng không quá dè dặt thế chứ?

Thế nhưng trong lòng có thâm oán thế nào, phó trưởng ban Lưu cũng vẫn phải quay về câu hỏi cũ. Trước hắn đó cũng không rõ Trương Anh Duệ tìm

đến phó thị trưởng Tạ để làm cái gì, nên cũng không có cách nào để trả lời câu hỏi của Tạ Ngọc Quốc cả, điều càng gay go chính là, lúc này mình lại phải trả lời câu hỏi này.

Cũng tốt, nói chung là phó trưởng ban Lưu cũng không ngờ, tuy rằng biết mình tát nước bắn lên người Trương Anh Duệ không có tác dụng gì, thế nhưng... hắt nước bắn đột nhiên không được, thế thì nói tốt là được chứ gì, nói không chừng còn có cơ hội gây ấn tượng tốt với phó thị trưởng Tạ.

Hắn chần chừ 1 chút, hình như còn nhớ lại khi này Trương anh duệ nói gì với mình, ngữ khí nghe thông thả:

- Khi này đồng chí Trương Anh Duệ.... Nhìn đi khá vội, hình như là có chuyện gì đó, thế nhưng em hỏi có chuyện gì cậu ấy cũng không nói... à, nghe bảo anh không ở, hôm nay cậu ta còn có việc nên phải về, hình như hơi thất vọng thì phải... đúng đúng rồi, em có nói với cậu ấy, ngày mai anh về đây bảo cậu ấy mai hằng đến xem sao, em vừa nói thế với cậu ta xong thì cậu ta đi ngay.

Tới đoạn cuối, ngữ khí phó trưởng trấn Lưu cũng mang 1 chút oan ức.

Phó trưởng ban Lưu nói đến đây, Tạ Ngọc Quốc rốt cục hết hy vọng rồi, cân nhắc 1 hồi, chắc lưỡi, trên mặt mang 1 chút tươi cười:

- Ủ, tiểu Lưu cậu làm tốt lắm... nếu đồng chí Trương Anh Duệ có tới nữa thì cậu bảo cậu ta liên lạc với tôi, à, lấy số di động của tiểu Bách cho nha.

Trong lòng phó trưởng ban Lưu lập tức nhảy dựng lên, lau mồ hôi trên trán, về mặt may mắn:

Tiểu Bách là thư ký của phó thị trưởng Tạ, mặc dù mọi người đều biết, liên lạc với thư ký lãnh đạo là cách thuận tiện nhất để tìm lãnh đạo, thế nhưng vấn đề là, cho dù là điện thoại của thư ký lãnh đạo cũng không phải là ai cũng có tư cách để biết hết, phó thị trưởng Tạ bảo mình đưa số điện thoại của tiểu Bách cho Trương Anh Duệ... mặc dù vẫn chưa biết rốt cục Trương Anh Duệ có quan hệ gì với phó thị trưởng Tạ, thế nhưng quan hệ người này với phó thị trưởng Tạ, tuyệt đối là thân thiết hơn mình. Dù sao thì nhanh nhất cũng phải ngày mai mới có thể gặp Tạ Ngọc Quốc được, Trương Anh Duệ suy nghĩ 1 hồi, rõ ràng, lúc trước phó chủ tịch tỉnh Lý đến thăm có đưa cho mình danh thiếp của mấy vị... hình như đều là làm kinh doanh cả, cho dù Trương Anh Duệ chỉ là lính mới ra nhập vào trong giới quan trường, thế nhưng đạo lý này cậu vẫn rất hiểu.

Nhận được điện thoại của Trương Anh Duệ, phó tổng biên tập tòa soạn Lại Văn Sinh có chút bất ngờ, trong lúc nhất thời không nhận ra người tự xưng là Trương Anh Duệ là ai... còn bảo người ta gọi nhầm số, cũng không có khả năng đó, hắn không chỉ nói chính xác tên và chức vụ của mình ra, mà còn gọi bằng số điện thoại cá nhân, đây rõ ràng không phải là người bình thường, thế nhưng người này rốt cuộc là ai?

Không trách Lại Văn Sinh được, thật sự là chuyện lúc đó rất kinh ngạc, sau khi nhận được điện thoại của Trương Anh Duệ, Lại Văn sinh căn bản không nghĩ ra.

Cũng tốt, chuyện hôm nay Trương Anh Duệ giải quyết chưa được ổn thỏa lắm, không có hứng thú chơi trò trốn tìm với Lại Văn Sinh, lập tức nhắc nhở cho Lại Văn sinh:

- Lại tổng biên thật là người hay quên, lần trước phó chủ tịch tỉnh Lý xuống thị sát, chúng ta đã từng gặp mặt rồi còn gì. Tuy rằng hơi bị tổn thương, người này mới có mặt ngày mà anh bạn đã quên tôi rồi sao?

Có từ gọi ý “phó chủ tịch tỉnh Lý”, Lại Văn Sinh lập tức nhớ ra Trương Anh Duệ là ai, lúc này thở hắt ra:

- À! Hóa ra là cậu ta à! Sao lại là cậu ta? Thế nhưng bất luận thế nào, đối với 1 người có quan hệ không bình thường với thường ủy tỉnh ủy, mình cũng không thể đắc tội được.

Bạn đang đọc truyện *Quyền Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 206: Thu Phục Ông Ta

- Xem trí nhớ của tôi này!

Lại Văn Sinh cười ha ha vỗ vào đầu, rất tức cái đầu óc của mình:

- Thứ lỗi thứ lỗi, chỉ cần là Trương Công Tử đến, Lại mỗi lúc nào cũng tiếp đón hết.

Nếu Lại Văn Sinh đã nói mình lúc nào được hoan nghênh, Trương Anh Duệ lẽ nào lại cảm thấy bất tiện hay sao? Cậu lập tức nói:

- Được, tôi chỉ sợ làm chậm trễ chuyện của Lại tổng biên tập thôi, nếu như vậy... nửa giờ nữa tôi sẽ đến?

- Được.

Lại Văn Phong cười ha ha gật đầu, bộ dạng người tốt, lúc này mới gác điện thoại, trong lòng bắt đầu suy diễn:

- Vị này là Trương thiếu gia, rốt cuộc là định làm cái gì nhỉ?

Trương Anh Duệ không biết trước kia lâu chẳng liên lạc với mình bao giờ, lúc này lại tìm đến, chỉ đơn giản là nói chuyện phiếm với mình thôi ư? Nói tóm lại, Lại Văn Sinh thấy mình cũng coi như là có vị trí, đối với lãnh đạo chức to quyền lớn trên thành phố mà nói, mình - 1 phó tổng biên tập của 1 tòa báo quả thực cũng không là cái gì cả, nhưng đối với lãnh đạo cấp trung, mình cũng được coi là 1 nhân vật tâm cơ, đối với dân chúng bình thường mà nói... ha ha, mình cũng ở vị trí cao đấy chứ.

Đúng vậy, Lại Văn Sinh có 1 định nghĩa chính xác về mình, ông ta cho rằng mình thuộc loại người mà trong thành phố quyền thế chỉ đứng thứ hai sau đình kim tự tháp thôi, mà Trương Anh Duệ gọi điện thoại cho mình, hiển nhiên là cao hơn 1 bậc so với mình, chắc có lẽ là 2 bậc, nhân vật tâm cơ như vậy tìm đến mình, rốt cuộc là vì chuyện gì? Dù sao nghĩ thế nào, Lại Văn Sinh cũng không cho rằng Trương Anh Duệ đến như nói trong điện thoại, đơn thuần là “đến thăm tổng biên tập Lại”.

Suy đi nghĩ lại không ra, Lại Văn Sinh không nghĩ nữa, thậm chí còn có suy nghĩ không tốt: giống như những bộ ngành chính phủ quan trọng khác, mình - phó tổng biên tập tòa soạn, kỳ thực không được coi là lãnh đạo ngành hot, ai cũng biết mình chẳng làm được trò trống gì? Như vậy.... Chắc là tìm nhầm người rồi.

Lại Văn Sinh nghĩ như vậy, thế nhưng lúc thấy Trương Anh Duệ đến còn mang theo cả quà cáp... cho dù món quà này chỉ là 1 bình rượu Mao Đài phi thiên, trong lòng Lại Văn Sinh lập tức hồi hộp, lúc trước có ý định xấu, bây giờ không dám có nữa:

- Tên này, rõ ràng là lộn đến chúc tết gà, không yên tâm chút nào!

Đặc biệt là nụ cười trên mặt Trương Anh Duệ, thế nào cũng khiến cho Lại Văn Sinh cái cảm giác có 1 chút âm mưu. Chúc mừng Trương thiếu gia, nghe nói anh bây giờ hình như đã là đại biểu thành phố rồi à?

- Tự mình pha trà mời Trương Anh Duệ, đặt 2 cốc trà lên trên bàn, Lại Văn Sinh nói.

- Ôi!

Trương Anh Duệ thờ dài:

- Đừng nói nữa, Còn bảo tôi là đạo biểu nhân dân toàn quốc à, phó trưởng trấn bây giờ cũng đủ mệt lắm rồi!

- Đã là phó trưởng trấn rồi à?

Lại Văn Sinh sững sốt:

Cái này, đại biểu đại hội có thể tham gia vào thể chế nhà nước được sao? Thế nhưng nghĩ tới con đường đó, lập tức giật mình, ngoài cảm thấy thể lực sau lưng Trương Anh Duệ cực lớn ra, vẻ mặt vui vẻ giờ ngón tay lên:

- Lợi hại thật, Trương thiếu gia, thật là đáng mừng.

Nói là như vậy, thế nhưng trong lòng Lại Văn Sinh chần động, đơn giản là không có cách nào hình dung, người này, cậu ta chọn 1 con đường khó đi như vậy, còn nữa, cái này sao lại tìm đến mình làm gì chứ?

Nghĩ như vậy, Lại Văn Sinh ngồi không yên, ý định khi nãy đợi Trương Anh Duệ chủ động mở miệng nay đã bị ông ta bỏ đi rồi, thăm dò hỏi Trương Anh Duệ:

- Đúng rồi, Trương thiếu gia, lần này đến thành phố có mục đích gì vậy.

Nói thật, 1 phút không hiểu Trương Anh Duệ tìm mình rốt cuộc là muốn làm gì, là 1 phút Lại Văn Sinh không yên tâm được.

- Có cái gì đáng mừng đâu.

Trương Anh Duệ thờ dài, bất giác nói ra phiên muộn ngày hôm nay:

- Đây là giúp lãnh đạo giải quyết vấn đề thôi.

Đương nhiên, không phủ cố ý của cậu ta... Tôi đây gặp chuyện, lão Lại ông không đồng ý giúp 1 tay hay sao?

Hà? Giúp lãnh đạo giải quyết vấn đề à? Câu trả lời này của Trương Anh Duệ đúng là nằm ngoài dự kiến của Lại Văn Sinh, đồng thời khiến ông ta thờ dài nhẹ nhõm:

- Ủ, chỉ cần không phải chuyện riêng của cậu là được rồi.

Chỉ cần là chuyện trong cơ chế, giúp lãnh đạo giải quyết vấn đề, ý nghĩa bên trong câu nói này nhiều lắm, đối với Lại Văn Sinh mà nói, chỉ cần không liên

quan đến đời tư Trương Anh Duệ, thế nào cũng được, suy nghĩ như vậy, trong lòng lão Lại nhẹ đi chút ít, gật đầu tò mò nói:

- Ủ, thế là chuyện gì? Có thể nói cho tôi biết được không?

- Có gì mà không nói được chứ?

Từ đáy lòng, lúc này Trương Anh Duệ tìm đến Lại Văn Sinh, căn bản là không trông cậy Lại Văn Sinh có thể giải quyết phiền toái của mình được, chẳng qua là hy vọng ngoài liên lạc nổi tình cảm với Lại Văn Sinh, nhân tiện trút ít bức dọc ra ngoài... Đám tiêu, chuyện này không phải người bình thường có thể làm được. Hóa ra là như vậy.

Nghe Trương Anh Duệ kể đại khái, Lại Văn Sinh gật gật đầu, do dự 1 chút, nói:

- Đây đúng là chuyện tốt, thế nhưng tôi nghe nói... phó thị trưởng Nhạc, tính cách người này khá là cường thế.

- Nghe nói là thế, rất nhiều người đều nói vậy.

Trương Anh Duệ gật gật đầu, cậu cũng có buồn phiền của mình, mình căn bản là không có cách nào nói chuyện với Nhạc Phong, thế nhưng trước mặt Lại Văn Sinh, Trương Anh Duệ tuyệt đối không thừa nhận điểm này, thế chẳng phải là thừa nhận mình thế yếu hay sao? Vậy phẩy phẩy tay:

- Thế nhưng phó thị trưởng Nhạc thật sự chọc giận tôi, hừm...

Ý của từ "hừm" này, Trương Anh Duệ cảm thấy, Lại Văn Sinh nói thế nào cũng là 1 phần tử tri thức cấp cao ngoài quan trường, ý này trong lời nói của mình, ông ta không thể không rõ được.

Đúng thế, Lại Văn Sinh hiểu rõ, không những hiểu, mà còn bị câu nói mạnh mẽ của Trương Anh Duệ dọa cho hoảng sợ, thế nhưng lập tức Lại Văn Sinh cảm thấy hành động này của Trương Anh Duệ rất bình thường... quan hệ của cậu ta trong tình này như vậy, không thể nói khinh thường Lại Văn Sinh, mà còn kết giao với Lại Văn Sinh, thực là chuyện lạ thường.

- Nói như vậy...

Hiểu ý của Trương Anh Duệ, Lại Văn Sinh cẩn thận tìm từ để nói ý mình:

- Ý của cậu là, cậu định nói chuyện cùng phó thị trưởng Nhạc à?

- Nói thì phải nói, thế nhưng bây giờ không phải là lúc.

Trương Anh Duệ có chút khỏ nỡ gãi đầu:

- Tôi định là tìm phó thị trưởng Tạ nhờ giúp trước, xem ý của phó thị trưởng Nhạc rốt cục thế nào, còn tình hình sau này... thì để xem đã.

Nghe thấy những lời này của Trương Anh Duệ hình như rất buồn phiền, kỳ thực lời nói có phần kiêu ngạo khác thường, Lại Văn Sinh hít 1 hơi thở mạnh:

- Tên tiểu tử này đúng thật là điên cuồng, ý này là nói nếu như phó thị trưởng Nhạc mà phối hợp thì thôi nếu không phối hợp thì tên tiểu tử này muốn thuyết phục phó thị trưởng Nhạc 1 chút à?

Bạn đang đọc truyện *Quyền Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 207: Lần Đầu Tiên Gặp Mặt Không Xong

Lời này, khiến cho Lại Văn Sinh không dám tin, 1 cán bộ cấp bậc phó khoa nho nhỏ, trên còn có cán bộ cấp bậc chính khóa, thế nhưng vọng tưởng muốn thuyết phục phó thị trưởng thường vụ thành phố à?

Xin người! Bây giờ không phải là buổi tối, đừng có nằm mơ chứ, bất kỳ người trong thường ủy thành phố cũng có quan hệ vô số với các đại nhân vật trong tỉnh, bất kỳ người nào trong thường ủy thành phố và ngành công tác nào cũng có quan hệ gốc rễ rắc rối, 1 cán bộ phó khoa 1 trấn như người có 1 chút quan hệ trong tỉnh mà cũng dám thuyết phục phó thị trưởng thường ủy thị ủy, cha người làm bí thư tỉnh ủy à?

Trong lúc bức mình này, Lại Văn sinh quên mất, cho dù là bí thư tỉnh ủy, nếu không đủ lý do cũng không thể tùy tiện điều chỉnh hay bãi miễn 1 chức phó thị trưởng thường ủy thành phố được, vẫn là câu nói đó, trong đó quan hệ gốc rễ rắc rối khó đỡ, nói không chừng không cần thận 1 cái chọc vào 1 đám người, nói khó nghe 1 chút, cho dù là bí thư tỉnh ủy... Không cần thận 1 chút, có thể phạm sai lầm làm người ta nổi giận!

Cho nên lúc này, tuy rằng ngoài miệng không cười ha ha nữa, thế nhưng trong lòng Lại Văn Sinh đã cảm thấy hồi hận:

- Thật là... ngất mặt, sao lại để danh thiếp của mình cho 1 tên gốc số 1 như vậy?

Tận trong đáy lòng, Lại Văn Sinh đã dặn mình cần thiết phải tránh xa tên Trương Anh Duệ này, đỡ bị dính dáng đến tên gốc này... ông mày bây giờ mặc dù không phải là lãnh đạo quyền cao chức trọng gì, thế nhưng cũng là nhân vật có uy tín, cũng không muốn bị tên gốc như người làm phiền. Trong lòng Lại Văn Sinh thầm nghĩ, thật là hồi hận không thôi: sau này tên này còn tìm đến mình nữa, bất luận thế nào cũng phải nghĩ cách chối từ.

Thế nhưng điều lão Lại không ngờ chính là, trong lòng mình nghĩ cái gì, Trương Anh Duệ đều rõ hết... tôi không gốc đâu, biết kinh nghiệm của mình trên quan trường không phải là đối thủ của ông, lần đầu tiên kết giao cùng ông bạn.

Đã biết ý nghĩ trong lòng Lại Văn Sinh, trong lòng Trương Anh Duệ lập tức có chút cảm tức: Ta cóc cần, lão Lại người không biết phân biệt, bản lĩnh của ta như vậy, chẳng lẽ phải sợ tên Nhạc Phong đó sao? Thế nhưng... đợi đã! Trương Anh Duệ đột nhiên ý thức được vấn đề là ở đâu:

- Đúng thế, mình có năng lực thông tâm, điều này là không sai, thế nhưng bản lĩnh này người các có tư cách biết đến hay sao? Như vậy, suy nghĩ này trong lòng Lại Văn Sinh, Trương Anh Duệ cảm thấy cái này có thể được tha thứ, nói không chừng sau này mình còn có lúc cần nhờ đến người này thì sao?

Suy nghĩ như vậy, thái độ Trương Anh Duệ lập tức dễ chịu dần, gật đầu:

- Ha ha ha... Lại tổng biên tập, đoán là trong lòng ông cho rằng tôi thôi phòng lên phải không?

- Không phải người ba hoa, bay trên trời thì là cái gì?

Lại Văn Sinh nhớ ra 1 câu, thế nhưng lên đến miệng lại biến thành:

- Thế là đương nhiên, phó thị trường Nhạc sao có thể không nể mặt Trương thiếu gia ngài chứ?

Vừa nói, hắn còn liên tục gật đầu, không có cách nào, người ta ương ngạnh như vậy, trong lòng hắn thì khinh bỉ thế nhưng mình lại không thể động vào được, thật khiến người ta đau đầu.

Nhìn người nghĩ 1 đằng miệng 1 nẻo, trong lòng Trương Anh Duệ bĩu môi:

- Biết là Lại tổng biên tập không tin... thế này đi. Có cần đánh cược không, chuyện lần này của tôi, phó thị trường Nhạc chắc chắn sẽ nể mặt tôi.

Do dự 1 chút, Lại Văn Sinh cũng gật đầu.

Lời nói này của Trương Anh Duệ, Lại Văn Sinh đứng là vẫn tin, 1 khu đất nhỏ của quận chuẩn bị khởi công xây dựng trình lên bộ ngành chính phủ mà thôi, căn bản không phải là chuyện lớn gì, nếu không phải liên quan đến cục dân chính thành phố, người trong thành phố thậm chí căn bản không có hứng thú nhìn 1 mắt, chỉ cần Trương Anh Duệ chào hỏi Nhạc Phong trước, Nhạc Phong chắc chắn sẽ nể mặt Trương Anh Duệ, rốt cuộc Trương Anh Duệ có liên quan gì với phó thị trường thường ủy thị ủy tỉnh ủy Lý Trường Giang, chỉ cần không liên lụy nhiều quá, Nhạc Phong chắc chắn sẽ nể mặt Trương Anh Duệ... Nhạc Phong chỉ là tương đối cứng nhắc mà thôi, không có nghĩa ông ta không có đầu óc, người nào cũng dám dấn tới, càng không nói chuyện này thực ra cũng không liên quan gì đến lợi ích Nhạc Phong lắm.

Chỉ có điều như vậy, trong lòng Lại Văn Sinh càng có ấn tượng xấu hơn về Trương Anh Duệ:

Hắn là con nhà quyền thế ỷ thế ức hiếp người khác... mặc dù Lại Văn Sinh mình cũng không phải là người tốt gì thế nhưng Lại Văn Sinh làm công tác văn hóa, cũng có 1 tâm lý nịnh bợ, không quen nhìn người khác ương ngạnh kiêu ngạo trước mặt mình:

- Cậu ta đến cả giầu dốt cũng không biết, quả thực là 1 tên có quyền thế mà không có đầu óc.

Mãi cho đến lúc ra đến cổng tòa soạn báo thành phố, Trương Anh Duệ vẫn còn ở đó nắm đầu, đầu óc vẫn còn đang buồn bực khó hiểu: Sao lại gây cho tên Lại Văn Sinh ác cảm với mình được chứ? Đến đây rồi, Trương Anh Duệ thậm chí bắt đầu hoài nghi rốt cục mình có thích hợp khi vào con đường quan lại hay không... đến cả 1 tên phó tổng biên tập tòa soạn báo nhỏ nhỏ như vậy mà cũng không tạo quan hệ được, đúng là quá thất vọng về giới quan trường hỗn độn này.

Tuy rằng từ đầu chí cuối Lại Văn Sinh vẫn không bày tỏ thái độ không kiên nhẫn với Trương Anh Duệ, thế nhưng không chịu được thái độ của tên này, mặc dù kinh nghiệm quan trường không nhiều, thế nhưng hắn ta dám làm bừa. Có thể làm bừa có chỗ tốt của nó, nhưng cũng có chỗ không hay, ví dụ như lúc này, cậu bắt đầu hoài nghi phủ nhận mình.

Đang đứng ở ngoài cửa, tiếng di động của Trương Anh Duệ vang lên, vừa nhìn, Trương Anh Duệ không khỏi ngẩn người, hóa ra là Tạ Ngọc Quốc gọi.

Đường đường là phó thị trường sau khi biết tin mình tới thăm thì chủ động gọi điện lại? Trương Anh Duệ cầm di động, trong lòng có chút vừa mừng vừa lo... chức quyền bày ở đó, người ta có thể tạo ra nhiều cái bạc thang hơn mình.

Lúc này, Trương Anh Duệ cảm thấy, tuy rằng Tạ Ngọc Quốc chủ động gọi điện thoại đến là vì muốn mượn mình làm đường để tạo mối quan hệ với phó chủ tịch tỉnh Lý Trường Giang, nhưng như thế là đủ rồi, ít nhất thái độ người ta cũng nghiêm chỉnh... mấy năm nay đi đến đâu cũng là nghĩa khí bạn bè? Đặc biệt là trong giới quan trường hỗn độn, căn bản là lợi ích đan xen lẫn nhau, nếu bạn không có điểm tốt thì người ta dựa vào cái gì làm như vậy với

bạn chứ?

Tôi đây rồi, chúng ta có thể chúc mừng Trương đại trưởng trấn, tri thức quan trường cũng coi như tăng thêm 1 cấp.

Ngắn người khoảng vài giây, Trương Anh Duệ có chút lú lúng cuống nhận điện thoại trong tay, ồ gắng để cho giọng mình có chút kính trọng 1 chút:

- Alo, Phó thị trưởng Ngọc Quốc ạ, xin lỗi nha, làm chậm công việc của ngài rồi.

Hả? Tiểu tử này tiến bộ hơn so với lần trước rồi! Trong lòng Tạ Ngọc Quốc hơi sùng sốt:

- Ha ha... tiểu Lưu vừa gọi điện thoại cho tôi, nói là Anh Duệ cậu tìm tôi có việc.

Là 1 thị trưởng, Tạ Ngọc Quốc vẫn có ưu thế hơn, ít nhất là lúc này, Tạ Ngọc Quốc có thể nói thẳng luôn vào vấn đề.

Bạn đang đọc truyện *Quyền Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 208: Đinh Hương Uyển Uyển

Là có 1 chút chuyện ạ.

Trương Anh Duệ lắc lắc đầu, vì 1 chuyện như vậy mà làm phiền đến Tạ Ngọc Quốc, hơn nữa lại là 1 người Tạ Ngọc Quốc không dễ đối phó... mấy năm nay, giữa những phó thị trưởng đối phó lẫn nhau không phải là chuyện khó khăn bình thường, đến cả Trương Anh Duệ cũng cảm thấy không phải cho lắm.

- Cái này...

- Là thế này...

Ngữ khí của Trương Anh Duệ khiến cho Tạ Kiến Quốc bỗng chốc hiểu ra chuyện Trương Anh Duệ đến tìm mình có khả năng có khó giải quyết, thoáng trầm tư 1 chút:

- Thế này đi, chiều này cậu đến văn phòng tôi nói chuyện, được không?

- Vâng, thế thì cảm ơn thị trưởng Tạ lắm ạ.

Có thể đồng ý nói chuyện với mình, chứng minh là Tạ Ngọc quốc có tâm lý chuẩn bị chuyện này, trong lòng Trương Anh Duệ rất vui mừng, vội vàng đồng ý.

- Thế được rồi, thế này đi, bên anh còn có chút việc....

- Vâng, chào anh ạ.

Ngắt điện thoại, Tạ Ngọc Quốc nhíu mày:

Rốt cuộc là chuyện gì? Mà tiểu tử này phải tìm mình giúp?

Sau khi biết chuyện Trương Anh Duệ rồi, mặc dù trong lòng Tạ Ngọc Quốc cũng không nắm được suy nghĩ của Trương Anh Duệ, thế nhưng trong lòng cũng có chút kiêng kỵ với Trương Anh Duệ, như vậy, chuyện Trương Anh Duệ nhờ ông ta giúp có chút khiến Tạ Ngọc Quốc buồn bực:

- Gặp quý rồi, dựa vào thế lực sau lưng người mà còn không giải quyết được chuyện này, người mới đến tìm ta sao? Thế nhưng... rốt cuộc là có chuyện gì? Nói thực ra, trong lòng Tạ Ngọc Quốc có chút tò mò.

Ngắt điện thoại xong, Trương Anh Duệ bắt đầu tính toán 1 chuyện khác:

- Phải thế nào, mới có thể làm cho Nhạc Phong nể mặt Đề cho bọn Lại Văn Sinh biết được là ta đây không hề đồ đầu.

Tuy rằng khi nãy trước mặt Lại Văn Sinh ăn nói rất ngoan cố, thế nhưng trong lòng Trương Anh Duệ hiểu rõ, đối diện với phó thị trưởng thường vụ, mình 1 phó trưởng trấn còn con, đúng là không có nhiều cách lắm, kể cả là mình có thể biết được trong lòng người khác nghĩ cái gì nhưng đến cấp bậc phó phòng này rồi, cái gọi là tham ô hối lộ là không thể đối với bọn họ, về điểm này Trương Anh Duệ rất rõ.

Hơn nữa...lắc lắc đầu. Trương Anh Duệ có chút đau đầu:

Dựa vào khả năng của mình, đơn giản chỉ là “phó chủ tịch tỉnh thường vụ tỉnh Lý Trường Giang coi trọng thanh niên” mà thôi, còn tên Nhạc Phong này có thể biết, thế nhưng biết thì biết, nếu tên Nhạc Phong kia không nhận của mình, thì mình đúng là không có cách nào khác nữa...

Tên Nhạc Phong kiêu ngạo ương ngạnh đó nếu không có Lý Trường Giang đích thân ra mắt có thể nể mặt mình hay không, trong lòng Trương Anh Duệ cũng không chắc. Cậu cũng hoàn toàn không ý thức được, 1 tên phó trưởng trấn nhỏ con như mình thế mà dám dò hỏi ý kiến của phó thị trưởng thường vụ, không phải là 1 từ “kiêu ngạo ương ngạnh” đơn giản có thể hình dung được, để cho người ta biết được quy định “không trời đất, không luật pháp, trong mắt không có ai” là không thể tránh được.

A, nếu ó thể trấn áp được tên Nhạc Phong quý tha ma bắt đó, thế thì mình sẽ thoải mái hơn, Trương Anh Duệ rung đùi đắc ý thờ dài.

- Ầm!

- Ai ư~

Đang suy nghĩ làm thế nào mới có thể đối phó được với Nhạc Phong, hoàn toàn trấn áp được tên Lại Văn Sinh kia, Trương Anh Duệ nhất thời không để ý, đứng thẳng người lên, không đợi cho Trương Anh Duệ định thần lại, 1 tiếng gào lên bên tai Trương Anh Duệ:

- Đau quá!

- Hà?

Nghe thấy tiếng kêu to như vậy, Trương Anh Duệ theo bản năng ngẩng đầu lên trước nhìn.

Ở trước mặt mình, là 1 cô gái khoảng 20 tuổi dung mạo xinh xắn mặc 1 bộ trắng đang xoa xoa cái mũi kêu đau, 1 cặp mắt to đỏ hoe, hình như nước mắt sắp rơi xuống, đang trừng mắt nhìn cậu.

- Người sao thế, đi đường không có mắt à?

- Ách...

Bản năng Trương Anh Duệ định đáp lại 1 câu.

- Cô cũng không có mắt à, sao cản trước mặt tôi?

Thế nhưng câu này lên tới miệng, lại bị Trương Anh Duệ nuốt xuống, ra vẻ mình vừa nghĩ chuyện vừa đi đường nên mới đụng phải cô ta, Trương Anh Duệ mặc dù tương đối nghịch ngợm, nhưng cậu vẫn là người hiểu lý lẽ, ít nhất cậu cũng cảm thấy mình là người biết lý lẽ, nên sau khi đụng phải, cậu lắc lắc đầu, có chút ngượng ngùng:

- Xin lỗi, vị...

Nói tới đây, Trương Anh Duệ bỗng nhiên dừng lại, căn bản định nói “vị tiểu thư này” thế nhưng bây giờ “tiểu thư” cách xưng hô này không còn được giới trẻ dùng nữa, gọi là “cô” thì rõ ràng là chê cô gái này già, còn “cô nương” thì hình như là không có thành ý lắm.

Thế nhưng phản ứng Trương Anh Duệ cũng tương đối nhanh, sau chỉ ngập ngừng 1 chút, cậu quyết định dẹp vấn đề xưng hô sang 1 bên:

- Cái này, khi này tôi đang mãi nghĩ chuyện, cô không sao chứ, có cần đến bệnh viện kiểm tra không?

Cậu cảm thấy mình rất có thành ý, thậm chí trong lòng còn có chút tự đắc:

- Xem này, Giác ngộ của mình càng ngày càng cao rồi, không sợ bị ngáy cô gái hiểu sai mình nữa. Nhưng ánh mắt vị cô nương này nhìn về phía Trương Anh Duệ lộ ra vẻ chán ghét, than thở 1 câu

- Đồ bệnh họa!

Theo như Đinh Hương Uyển Uyển thấy, cái tên này tự dung đâm vào mình, chắc chắn là có ý đồ xấu, nhìn thấy mình xinh đẹp nên cố ý đâm vào mình, cũng giống như bọn ruồi nhặng, muốn kiếm chút đỉnh từ mình và nhà mình đây mà, nói không chừng tên này cố ý đâm vào mình, vì muốn có cơ hội đến gần mình... nghĩ như vậy, ánh mắt của Đinh Hương Uyển Uyển nhìn Trương Anh Duệ càng phát ra tia nhìn hèn mọn: kẻ này của người định lừa cô nương ta sao?

Còn về phần Trương Anh Duệ có phải vô ý đụng vào người mình hay không, theo như Đinh Hương Uyển Uyển thấy là hoàn toàn không có khả năng đó.

- Cô mới bệnh họa ý!

Trương Anh Duệ lập tức bùng lên, tia xin lỗi ở tận đáy lòng kia lập tức bốc hơi, nổi giận đùng đùng trừng mắt nhìn Đinh Hương Uyển Uyển :

- Tôi nói tiểu nha đầu cô cho rằng cô là ai chứ? Không sai, cô nhìn cũng không tệ, thế nhưng cô cho rằng thế thì có thể kiêu căng à? Tôi nhỏ vào!

Nói xong, cậu tiếp tục bước đi, trong lòng không khỏi thầm than đen đui:

- Haiz, hôm nay làm việc không thuận lợi, có phải bước nhầm chân ra cửa không nữa?

Nhìn thấy Trương anh Duệ bước đi, Đinh Hương Uyển Uyển như hóa đá:

Người này, đã vậy còn không thêm nể mặt người đẹp nữa, sao lại đi như thế? Nhìn thấy cái lưng bì ồi của Trương Anh Duệ... còn theo như Trương Anh Duệ thất thì cái lưng mình phải là búng búng khí thế mới đúng... không biết vì sao, tức giận trong lòng Đinh Hương Uyển Uyển không mất đi mà còn càng phát ra thêm:

- Cái tên thói tha này, dám coi thường bản cô nương xinh đẹp ư?

Đối với con gái xinh đẹp, bạn tỏ vẻ là 1 anh Bát Giới háo sắc cô ta sẽ khinh thường ghét bạn, thế nhưng nếu bạn không thêm nhìn cô ta, hậu quả còn nghiêm trọng hơn.

Bạn đang đọc truyện *Quyền Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 209: 2 Cánh Tay Của Phó Thị Trưởng

- Chuyện này à?

Tạ Ngọc Quốc hơi đau đầu, mặc dù sắc mặt không thay đổi thế nhưng trong lòng có chút không thoải mái:

Như vậy thì là bằng mặt nhưng không bằng lòng với nhau à? Đúng buổi trưa Trương Anh Duệ đến tìm Tạ Ngọc Quốc, kể chuyện của mình cho Tạ Ngọc Quốc nghe, Tạ Ngọc Quốc liền đau đầu:

Đối với Tạ Ngọc Quốc mà nói, ông ta chẳng có chút hứng thú nào mà đụng chạm đến cái tên cường thế Nhạc Phong kia.

-Sao à? Khó lắm à?

Trương Anh Duệ nhui mày, bởi vì không nghĩ đến trong lòng Tạ Ngọc Quốc đang nghĩ cái gì, phản ứng của Tạ Ngọc Quốc cậu có chút không hiểu:

Bất kể nói thế nào Tạ Ngọc Quốc ông cũng đường đường là 1 phó thị trưởng, cho dù là 1 phó thị trưởng xếp hạng thấp nhất thế nhưng chuyện này cũng không phải là chuyện lớn gì, ông cũng không kỵ Nhạc Phong thế chứ?

- Thật cũng không phải là khó khăn, mà là... nói thế nào nhỉ?

Tạ Ngọc Quốc hơi do dự, thế nhưng, vẫn nói 1 số chuyện mình biết ra:

- Công ty kiến trúc của cục dân chính thành phố đó, người đứng sau chính là Chu Thạch Bình và con trai của Nhạc Phong.

Mẹ nó, Chu Thạch Bình là cục trưởng cục dân chính thành phố!

Có lời nói này của Tạ Ngọc Quốc, bỗng chốc Trương Anh Duệ hiểu ra, chẳng trách cục dân chính thành phố không đếm xỉa đến quy tắc như vậy, hóa ra công ty kiến trúc này có Chu Thạch Bình và Nhạc Phong chống lưng... nói rõ hơn 1 chút, cái công ty kiến trúc đáng chết này là công cụ để Nhạc Phong và Chu Thạch Bình kiếm tiền, có thể dùng uy quyền để uy hiếp cơ quan cấp dưới để kiếm tiền cho mình, có ngốc mới không làm.

Như vậy, mình muốn giành lấy công trình này thì phải tranh giành với Châu Thạch Bình và Nhạc Phong, thật đúng là đi đòi nhà mà rồi!

- Mẹ nó!

Trương Anh Duệ chửi tục 1 câu, mặc kệ đây là đang ở trong phòng làm việc của Tạ Ngọc Quốc. Cậu lại có chút hoang mang, bởi vì Trương Anh Duệ bỗng nhiên phát hiện, mình bây giờ đúng là đâm lao phải theo lao rồi, sau khi biết quan hệ như vậy, mình có muốn bỏ việc này đi cũng không được, bởi vì rất đơn giản, nếu sau khi nghe thấy cái tên Nhạc Phong và Chu Thạch Bình mà chán nản rút lui luôn... ít nhất, chỉ cần mình rút lui thì tất cả mọi người biết chuyện này đều cho rằng mình sợ hãi mà rút lui... điều này khiến cho người ngoài nghĩ thế nào?

Người đứng sau cậu chỉ là phó thị trưởng thường vụ thường ủy, chỉ là 1 phó thị trưởng thường vụ “nhỏ nhỏ” ra mặt mà thôi, cậu rốt cuộc có làm được không?

Đàn ông chắc chắn không thể nói là không được, người trong chốn quan trường, không thể bị người khác nói là không được được, sau khi ý thức được điều này, Trương Anh Duệ nghiêng răng nghiêng lợi phát hiện, bất kể là tình hình thế nào, lần này mình cũng phải kiên trì tiếp tục, nếu không giành được hạng mục này... sau này trong chốn quan trường, mình chắc sẽ trở thành kẻ cầm đầu mất, thế nhưng nếu thành công, ai cũng không dám chèn ép mình nữa.

Hình như thấy được do dự trong lòng Trương Anh Duệ, Tạ Ngọc Quốc thở dài:

- Được rồi, chỉ cần cậu muốn đấu 1 trận với tên Nhạc Phong đó là được. Anh Duệ này, chuyện này nếu như cậu mà xử lý tốt, rất có lợi cho cậu, sau này về cán bản sẽ không có ai dám cản đường cậu nữa.

Tạ Ngọc Quốc nhắc nhở cậu 1 câu đúng lúc:

- Đúng thế, chuyện này nhìn thì khá là khó, thế nhưng suy nghĩ từ 1 góc độ khác, nếu cậu có thể đứng lên đầu tên phó thị trưởng thường vụ Nhạc Phong này, sau này trên chốn quan trường, ai dám cản đường cậu nữa? Đúng thế! Chuyện vẫn còn có 1 góc độ khác mà! Mất Trương Anh Duệ lập tức sáng lên.

Lời nói của Tạ Ngọc Quốc nhắc nhở. 1 người không có nhiều kiến thức về quan trường lắm như cậu nhanh chóng hiểu được những lời nói của Tạ Ngọc Quốc, nếu như lần này có thể gây áp lực thành công cho Nhạc Phong và Chu Thạch Bình, đúng là sau này thực sự rất có lợi cho mình.

Có 1 chút ân bên trong chỗ có lợi đó, Trương Anh Duệ có chút do dự cân nhắc, cuối cùng quyết định! Mẹ nó, làm thôi! Chỉ là 1 phó thị trưởng thường vụ mà thôi!

- Cái này em thực không đề ý...

Trương Anh Duệ cười cười “ngượng ngùng”, hình như có chút không được tự nhiên:

- Có chuyện vẫn còn muốn làm phiền thị trưởng Ngọc quốc đây.

Không đợi Tạ Ngọc Quốc đồng ý là có giúp cậu chuyện này hay không, cậu nói tiếp:

- Anh có thể giới thiệu tôi 1 chút với Nhạc Phong được không?

Cậu ta đúng là 1 chút cũng không khách khí với mình. Trong lòng Tạ Ngọc Quốc nói thầm, liên tục gật đầu, cười nói:

- Cái này không vấn đề gì, thế này đi bây giờ tôi gọi điện hỏi ông ta đã nhé?

- Vâng.

Trương Anh Duệ tán thành gật đầu, cậu thực ra không cảm thấy như thế có gì không ổn cả. Nếu Trương Anh Duệ không đề ý, thì mình cũng do dự làm gì chứ? Tạ Ngọc Quốc vốn định mượn cơ hội này để dựa vào Trương Anh Duệ, lập tức gọi điện thoại:

- Phó thị trưởng Nhạc đây à, tôi là Tạ Ngọc Quốc đây, bây giờ ông có rảnh không?... là có chút chuyện, 1 đồng chí cấp dưới có chút chuyện muốn tìm ông giải quyết? Ông xem...

Hàn huyền 1 lát, Tạ Ngọc Quốc gác điện thoại, cười nói với Trương Anh Duệ:

- Cũng may, bây giờ phó thị trưởng Nhạc đang ở văn phòng, bây giờ chúng ta qua đó đi.

- Anh đi cùng tôi qua đó à?

Nghe thấy Tạ Ngọc Quốc nói như vậy, Trương Anh Duệ không khỏi sửng sốt. Trương Anh Duệ vốn cho rằng Tạ Ngọc Quốc có thể gọi điện giúp giúp mình đã là may lắm rồi, thế mà Tạ Ngọc Quốc còn đi cùng mình? Cái ý nghĩ này Trương Anh Duệ chưa từng nghĩ qua, không cần đề ý đến những chuyện nhỏ khác, đi cùng mình, đến gặp Nhạc Phong, thế thì có nghĩa là Tạ Ngọc Quốc đứng với mình rồi, đối với cường thế của Nhạc Phong mà nói, chuyện như thế này có hợp lý lắm không?

Thế nhưng Trương Anh Duệ cũng không từ chối, Tạ Ngọc Quốc không biết mình phải đối diện với cái gì sao? Biết rõ mình có thể đắc tội với phó thị trưởng thường vụ, thế mà còn đứng với mình, Tạ Ngọc Quốc hiệp nghĩa như vậy, mình nếu như ở đó mà sợ hãi đúng là khiến cho người ta chê cười.

- Ừ, lúc này tôi cũng không bận chuyện gì cả.

Tạ Ngọc Quốc gật gật đầu, trong lòng thoải mái:

Trương Anh Duệ rất sĩ diện, lúc này đã hoàn toàn rơi vào cái bẫy của mình rồi.

- Ấy... Thế thì không tiện lắm.

Trong lòng Trương Anh Duệ cảm thấy buồn bực:

- Nếu Tạ Ngọc Quốc đi cùng mình, những chiêu trò của mình trước mặt Tạ Ngọc Quốc, không thích hợp sử dụng cho lắm. Xấu hổ để dựa vào thuyền lớn phó chủ tịch tỉnh Lý ư? Tạ Ngọc Quốc 1 chút cũng không cảm thấy xấu hổ, trong tiềm thức của hắn thậm chí còn hy vọng Nhạc Phong lần này ngoan cố, khiến cho Trương Anh Duệ tức giận... đến lúc đó tên Nhạc Phong đó sẽ biết.

Thế nhưng trong lòng Tạ Ngọc Quốc vẫn có 1 chút lo lắng:

Tên Nhạc Phong đó lần này chắc sẽ không nhượng bộ đâu? Có thể đi đến bước này, không có ai là ngốc cả. Cường thế Nhạc Phong mạnh thế thế thì sợ đắc tội với ai chứ?

Bạn đang đọc truyện *Quyền Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 210: Bắn Khoãn Trong Lòng

- Tên Tạ Ngọc Quốc này... rốt cuộc là muốn cái gì?

Nhạc Phong vuốt cằm, suy nghĩ sao tên Tạ Ngọc Quốc này lại gọi điện thoại cho mình. Là 1 phó thị trường có quyền hạn thấp nhất, từ trong xương cốt, Nhạc Phong không thêm để Tạ Ngọc Quốc trong mắt, Tạ Ngọc Quốc cũng rất thức thời, trừ phi là công việc cần thiết, nếu không trước nay không quấy rầy mình bao giờ, thế nhưng hôm nay lại gọi điện đến, nghe hình như có chút chuyện gì.

Suy nghĩ 1 lát, Nhạc Phong cũng không nghĩ ra rốt cuộc Tạ Ngọc Quốc đến vì chuyện gì, không khỏi nhú mày, cái cảm giác không thể không chế được chuyện gì đó, ông ta rất không thích.

Hỏi tiểu Ngụy 1 chút, Nhạc Phong thờ dãi:

Haiz, người khác cho rằng phó thị trường thường vụ như mình rất thoải mái, thế nhưng ai biết được phó thị trường thường vụ như mình suốt ngày lo sợ nom nớp, sợ rằng bị người khác nắm được thóp.

- Tiểu Ngụy, mấy ngày nay có nghe thấy ai đến tìm phó thị trường Tạ không?

- Phó thị trường Tạ à?

Thư ký Ngụy Thế Thanh hơi nhú mày lại, có chút không hiểu ông chủ của mình sao đột nhiên lại quan tâm đến Tạ Ngọc Quốc, thế nhưng không hiểu thì không hiểu, lãnh đạo hỏi thì vẫn là đạo lý của lãnh đạo hỏi, tiểu Ngụy nhú mày nghĩ, đột nhiên mày dẫn ra:

- Không nghe nói... đúng rồi, em nhớ ra rồi, trưa hôm nay, nghe nói hình như có 1 đồng chí ở quận huyện đến tìm phó thị trường Tạ.

Thư ký từ trước đến nay là gián điệp của lãnh đạo, giúp lãnh đạo thu thập tin tức là nhiệm vụ xưa nay của thư ký, có thể trở thành thư ký của Nhạc Phong, Ngụy Thế Thanh chắc chắn là có năng lực. Chuyện to nhỏ xảy ra trong chính phủ thành phố, đều không qua nổi tai mắt của Ngụy Thế Thanh.

- Đồng chí ở quận huyện à?

Nhạc Phong nhú mày nhăn mặt:

- Biết à ở trấn nào hay không?

Nét mặt Ngụy Thế Thanh lập tức xấu hổ:

- Cái này... em không biết.

Thấy lãnh đạo mình nhăn mày lại, Ngụy Thế Thanh vội nói:

- Đề em đi hỏi xem

Từ tận đáy lòng, Ngụy Thế Thanh thật không cảm thấy được đây là 1 chuyện đại sự khó lường gì, 1 tên không biết cấp bậc nào đến từ trấn dưới, chỉ là 1 tiểu nhân vật mà thôi, đáng để Ngụy Thế Thanh chú ý?

Nhạc Phong khoát tay:

- Ừ, đi đi.

Bản lĩnh hơn 20 năm tranh đấu chính trị tích lũy, khiến cho Nhạc Phong cảm thấy được chuyện này không đơn giản, không sợ đến cả mình cũng cảm thấy chuyện này buồn cười:

1 tên cấp dưới không biết đến từ trần nào mà có thể khiến mình căng thẳng thế này sao? Ngụy Thế Thanh nhanh chóng trở về, mang theo 1 tin khiến cho Nhạc Phong ổn định hơn 1 chút:

- Đồng chí dưới trần đó, là phó trưởng trần của trần Bình Phương, tên là Trương Anh Duệ.

- Trương Anh Duệ?

Nhạc Phong nhắc lại cái tên này, sắc mặt hơi trầm xuống:

- Sao lại là cậu ta? Cậu ta tìm đến mình... làm gì?

Đối với Trương Anh Duệ, Nhạc Phong tuy là không có qua lại gì nhưng lần trước lúc phó chủ tịch tỉnh Lý xuống thăm công tác tỏ ý chiều cô đến Trương Anh Duệ, Nhạc Phong liền sai người tìm tư liệu về Trương anh Duệ, sau khi xem xong, chỉ có thể dùng từ tiết kiệm để hình dung, trong lòng Nhạc Phong dấy lên 20 phần cảnh giác:

- Tên Trương Anh Duệ này, có quan hệ với phó chủ tịch tỉnh Lý... không đơn giản!

Tư liệu rất bình thường, bình thường đến mức không có cái nào bình thường hơn, thế nhưng cái bình thường này không chỉ là có quan hệ với phó chủ tịch tỉnh, cái bình thường này còn có nghĩa là có thế lực to lớn:

Nếu không có người có ý chiều cô, thì hồ sơ sao có thể bình thường đến vậy?... cái kiểu bình thường này liên quan đến cả quan to cấp tỉnh, bình thường này vốn có nghĩa là cực kỳ không bình thường. Thậm chí lúc ấy Nhạc Phong còn có chút suy nghĩ xấu, chẳng lẽ cái tên Trương Anh Duệ kia là con riêng của Lý Trường Giang à? Theo như Nhạc Phong biết, người có cái ý nghĩ này cũng không phải là ít.

- Thế có nghe nói hần đến làm gì không?

Trên mặt Nhạc Phong mang theo 1 chút nghiêm trọng.

- Không có.

Nhạc Phong nghiêm trọng, khiến cho Ngụy Thế Thanh cũng không khỏi cẩn thận hơn:

- Em hỏi đồng chí thư ký ở đó, bọn họ nói lúc đó Trương Anh Duệ cũng không nói là đến tìm phó thị trưởng Tạ làm gì.

- Thế à, tôi biết rồi.

Nhạc Phong nghĩ, sống chết không nghĩ là được là Trương Anh Duệ đến tìm mình rốt cuộc là vì chuyện gì, bắt đầu dĩ khoát tay, ý bảo Ngụy Thế Thanh ra ngoài đi. Rốt cuộc là vì sao?

Nhạc Phong từ trước đến nay chưa có quan hệ gì với Trương Anh Duệ, nhủ chặt mày lại. Tuy rằng thường ngày ông ta kiêu ngạo độc đoán, không có nghĩa là ông ta không có não, vẫn là câu nói đó, người có thể ngồi đến vị trí này không có ai là không có đầu óc.

Trước khi chưa rõ Trương anh Duệ đến tìm mình rốt cuộc là vì cái gì, Nhạc Phong cuối cùng quyết định:

- Xem ra... thái độ phải tốt tốt 1 chút.

Hậu quả của thái độ tốt 1 chút chính là, lúc Trương Anh Duệ và Tạ Ngọc Quốc đến văn phòng của Nhạc Phong đều kinh ngạc:

- Người trung niên kiêu ngạo này sao lại nhiệt tình thế này, có thật là phó thị trưởng Nhạc kiêu ngạo hung hăng trong truyền thuyết đó không? Sao lại thấy không giống thế này? Ánh mắt Tạ Ngọc Quốc nhìn Trương Anh Duệ phức tạp: Bình thường không ít lần tiếp xúc với hần ta, sao lại có thể không rõ chứ. Nhạc Phong khách khí, hoàn toàn là vì Trương Anh Duệ, cho dù thân tín của Nhạc Phong, bình thường Tạ Ngọc Quốc đến đây, đợi mời cỗ mà cũng không thấy mang trà ra mời.

- Đồng chí Anh Duệ, trẻ như vậy mà đã làm chủ 1 phương rồi, đúng là tuổi trẻ đầy hứa hẹn.

Nhạc Phong xem xét Trương Anh Duệ, cười ha ha. Người này nhớ nhầm rồi à? Minh chỉ là phó trưởng trần, chiếm giữ 1 phương cái gì chứ? Trương anh Duệ ngại ngùng lắc đầu:

- Đâu có đâu có, phó thị trưởng ngài khách lễ em quá rồi, em chỉ là phó trưởng trần, là cấp thấp nhất thôi.

Lời nói của Nhạc Phong, Trương Anh Duệ cảm thấy kinh ngạc:

- Trời ơi, lời nói của Nhạc Phong là có ý gì? Lẽ nào hần ta muốn giúp Trương Anh Duệ 1 tay.

Tạ Ngọc Quốc rất rõ, dựa vào năng lực của Nhạc Phong, khả năng nâng đỡ Trương Anh Duệ lên chức cao cũng không lớn lắm, thế nhưng nếu muốn nâng Trương Anh Duệ lên vị trí chính phủ trấn, vẫn là có thể... thời gian Trương Anh Duệ nhậm chức thực sự là rất ngắn, theo nguyên tắc tổ chức là không hợp quy định lắm, thế nhưng cho dù Nhạc Phong mở miệng, tóm lại là vẫn có thể tìm được lý do đặc biệt để đề bạt.

Quả nhiên, lời nói tiếp theo của Nhạc Phong chứng minh cho suy nghĩ của Tạ Ngọc Quốc:

- Đồng chí Anh Duệ, cái này tôi phải phê bình đồng chí nha, trong đảng chúng ta, chỉ có phân công công tác khác nhau, chứ xưa nay chưa từng phân cao thấp đâu nhé.

Bạn đang đọc truyện *Quyền Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 211: Không Muốn Bị Đâm Chọc Sau Lưng

Trong quan trường không chú trọng phân biệt đối xử? Lời này có ma mới tin! Nhưng không tin thì không tin, vấn đề là hiện nay Nhạc Phong là nhân vật lớn nhất ở đây, Nhạc Phong đã nói thế rồi, ai có thể phản bác lại chứ? Lúc này mọi người đều mỉm cười gật đầu.

Ngụy Thế Thanh bị Nhạc Phong giữ lại càng kinh ngạc, lẽ nào ông chủ muốn đề bạt tên nhóc này à?

Lần trước khi Lý Trường Giang xuống thị sát công tác, dù Nhạc Phong cùng đi thị sát, nhưng lại không liên quan gì đến người thư kí như Ngụy Thế Thanh, đương nhiên cũng không hiểu được tầm quan trọng của Trương Anh Duệ trong lòng của ông chủ, bây giờ nhìn thấy chủ của mình coi trọng Trương Anh Duệ như vậy, ngoài việc thắc mắc không hiểu, cũng không nhìn được mà suy đoán, lẽ nào cái tên Trương Anh Duệ này lại là người có lai lịch ghê gớm hay sao? Nhưng cũng không đúng, nếu là người có tai có tiếng, vậy thì sao trước đó bản thân ông ta lại chưa từng nghe qua chứ?

Cũng không đúng, nếu không phải là người có tiếng có tăm, sao tên Tạ Ngọc Quốc lại đi cùng hắn đến chứ...

Ngụy Thế Thanh tội nghiệp, bị vấn đề này làm cho choáng váng đầu óc.

- Tính ta vốn thẳng thắn.

Nhạc Phong không muốn vòng vo với Trương Anh Duệ, liền hỏi thẳng Trương Anh Duệ:

- Đồng chí Trương Anh Duệ, lần này cậu đến đây, là trong công việc gặp phải khó khăn gì, cần tổ chức giúp cậu giải quyết vậy?

Nhạc Phong đã nói thế rồi, Trương Anh Duệ cũng không khách sáo làm gì, liền nói ra vấn đề của mình:

- Thị trường Nhạc, là thế này...

Ngay sau đó, Trương Anh Duệ nói ra chuyện cục dân chính ở huyện định xây một tiểu khu trên đất của họ, cùng với khó khăn gặp phải.

- Thế à, đồng chí cá biệt ở cục dân chính, thật là tệ quá!

Sau khi Trương Anh Duệ nói hết mọi chuyện thì Nhạc Phong thở phào một cái, ta còn tưởng là chuyện gì nữa chứ, hóa ra là chút chuyện con con này!

Đập mạnh bàn một cái, khuôn mặt Nhạc Phong lộ vẻ tức giận, nói với Trương Anh Duệ một cách nghiêm túc:

- Ta vô cùng ủng hộ cách cải thiện điều kiện sống cho các đồng chí ở bên dưới của mọi người, cậu yên tâm, ta sẽ đích thân để ý đến chuyện này.

Nói thật lòng, nếu không phải cần thiết lắm, ông ta cũng không muốn đắc tội tên Trương Anh Duệ này. Bây giờ đắc tội thì thoải mái đó, nhưng nếu hắn phá rối trong thời khắc quan trọng của ông, thì tâm huyết mấy năm của ông ta coi như uổng phí cả rồi, cái tên nha nội này, trước giờ thành công thì ít mà làm hỏng việc thì nhiều.

Tiền thì rất tuyệt, nhưng với quan viên cao cấp như Nhạc Phong mà nói thì quyền thế mới là quan trọng nhất, tiền bạc ư? Thứ này chưa bao giờ được Nhạc Phong coi trọng, vì một chuyện nhỏ nhặt thế này mà đắc tội với Trương Anh Duệ, càng là chuyện không đáng.

Vừa nghe Trương Anh Duệ nói chuyện này, Nhạc Phong liền hiểu ra, chắc chắn là Châu Thạch Bình muốn hót một vố từ dự án này rồi, nghĩ đến đây, Nhạc Phong liền nổi giận, thậm chí trong lòng Nhạc Phong đã ra sức chửi rủa Châu Thạch Bình:

Cái thứ chết tiệt, được việc thì ít mà hư việc thì nhiều này, bộ chưa bao giờ nhìn thấy tiền hay sao? Ai cũng dám đắc tội, đúng là chết cũng không biết vì sao mình chết mà!

Nhiều nơi để kiểm tiền như thế cậu không đi, lại dòm ngó một nơi như thế? Có một tiểu khu nhỏ, còn là đối mặt với nhân viên chính phủ, thì cậu có thể kiểm được bao nhiêu tiền chứ?!

-Thật sự cảm ơn ông nhiều lắm!

Sự việc được giải quyết thuận lợi ngoài dự đoán, trong lòng Trương Anh Duệ cũng thở phào nhẹ nhõm, quả nhiên là không nên tin lời đồn đại, ông Nhạc Phong này cũng không khó gần như người ta đã đồn, thế nên Trương Anh Duệ khá có thiện cảm với Nhạc Phong, liền cảm thấy bản thân hẳn nên bày tỏ lòng biết ơn của mình:

-Vậy...thị trưởng Nhạc này, tối nay ông có bận gì không?

Là muốn...mời ta dùng bữa sao?

Nhạc Phong lập tức vui vẻ: “Tốt lắm, vừa này còn đang cân nhắc không biết làm thế nào để thân hơn với tên này, không ngờ vừa bắt đầu gặt gà ngủ gặt thì tên này đã đưa ngay cái gỏi đầu đến”.

Có điều trong lòng mừng thì mừng, nhưng vẫn phải giữ tác phong của một phó thị trưởng thường vụ, thị ủy thường ủy, Nhạc Phong chau mày, quay đầu nhìn sang Ngụy Thế Thanh:

-Tiểu Ngụy, tối nay ta có lịch hẹn gì không?

Sao Ngụy Thế Thanh lại không hiểu được ý của ông chủ mình chứ? Nếu ông chủ không muốn đi, trực tiếp từ chối là được rồi, sao lại phải hỏi ông ta làm gì? Rõ ràng là có ý nhận lời mời của Trương Anh Duệ rồi.

Dù không biết Trương Anh Duệ rốt cuộc là người thế nào, nhưng đến lúc này thì Ngụy Thế Thanh cũng có thể đoán được lai lịch của Trương Anh Duệ e rằng không hề đơn giản chút nào, liền quyết định sau này phải liên hệ thường xuyên với tên này, nhân vật như vậy, không quen biết tuyệt đối là tổn thất của bản thân!...

E rằng ông chủ giữ hần ta lại cũng là có ý đó chẳng?

Trong lòng gõ bàn toán của mình, Ngụy Thế Thanh giả vờ lật lật sổ ghi chép mang theo bên mình, ngẩng đầu lên nói với Nhạc Phong:

-Tối nay Vương tổng của bất động sản Kim Đình có mời ông, còn có...

-Từ chối đi, nói với lão Vương, tối nay tôi có chuyện, đề khi khác vậy.

Không chờ Ngụy Thế Thanh nói hết, Nhạc Phong liền đưa ra quyết định, nói xong liền cười nói với Trương Anh Duệ:

-Lão Vương này cũng thật là, cứ cách hai ba ngày là..., Anh Duệ này, nói trước nhé, tối nay không uống rượu đâu, ngày nào cũng uống rượu làm dạ dày không thoải mái, cứ giống như ăn cơm thường ngày, gọi mấy món đơn giản là được rồi.

Kỹ thuật thay đổi nét mặt này!

Trương Anh Duệ tấm tắc khen ngợi, chết tiệt, sao mình học thế nào cũng không được nhỉ? Nếu mà ta đây cũng học được chiêu này, thì sau này... hihi...., trong lòng nghĩ như vậy, Trương Anh Duệ liền nôn nóng, vội chỉ trích Nhạc Phong:

-Thị trưởng Nhạc, ông vậy là không đúng rồi, ông giúp tôi việc lớn như thế, tối nay không dám để ông uống nhiều, nhưng tôi nhất định phải kính ông mấy ly để bày tỏ tấm lòng, nếu không người ta đồn ra ngoài Tiểu Trương tôi không biết tri ân đồ báo, sau này tôi còn mặt mũi gì nữa.

-Ha ha ha...

Nhạc Phong cười khoái chí.

-Thế à, haha, cũng được, vậy thì uống chút ít.

Cái lão hồ ly này! Tạ Ngọc Quốc ở bên cạnh nghiêng răng nghiêng lợi, muốn nhào vô xé xác Nhạc Phong:

Cái thứ không ra gì!

Lại nhìn qua Trương Anh Duệ, tỏ vẻ cảm thông: “Đứa trẻ này, thật là đơn thuần mà, người ta giữ chút kè, là cậu ta đã ngốc nghếch dính bẫy rồi...Thật là không có lương tâm mà, ta giúp cậu chuyện lớn như thế, cậu mời tên Nhạc Phong kia, lại không mời ta? Lão Tạ ta ham hố một bữa cơm của cậu sao? Nhưng ta không ham bữa cơm đó của cậu, cậu cũng không thể không biết cách đối nhân xử thế chứ?”

Tạ Quốc Ngọc bị Trương Anh Duệ “ăn cháo đá bát”, trong lòng vô cùng khó chịu.

Chết tiệt! Xem nữa là quên mất Lão Tạ rồi!

Vô ý nhìn thấy ánh mắt oán hận của Tạ Quốc Ngọc, Trương Anh Duệ ngậy người ra, liền xem thử suy nghĩ trong lòng của lão Tạ, rồi kêu gào, than thở

trong lòng!

Vội hỏi Tạ Quốc Ngọc:

-Thị trưởng Quốc Ngọc, tôi nay ông có tiết mục gì không? Nể mặt tôi để tôi kết giao với lãnh đạo nhé?

Tôi không muốn bị người ta “đâm chọc” sau lưng đâu!

Bạn đang đọc truyện *Quyền Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 212: Điều May Mắn Và Điều Hối Hận

Trương Anh Duệ và Tạ Quốc Ngọc vừa bước khỏi cửa văn phòng, Nhạc Phong liền gọi một cú điện thoại cho Châu Thạch Bình, giọng điệu không được tốt:

-Lão Châu, bên phía cục Dân chính Bình huyện có phải dự định xây một tiểu khu không?

Có chuyện gì vậy? Lão đại sao tự dưng lại hỏi chuyện vật vãnh thế này? Tay Châu Thạch Bình run lên, xém nữa là làm rơi điện thoại xuống đất:

Nghe ra, giọng điệu của Nhạc lão đại hình như có chút không vui.

Trong lòng kiêng dè, giọng điệu của Châu Thạch Bình hơi lắp bắp:

-Vâng...vâng đúng là có chuyện đó, tôi định để...

-Không cần định gì nữa.

Không chờ Châu Thạch Bình nói hết, Nhạc Phong đã lên tiếng ngắt lời Châu Thạch Bình:

-Bây giờ cậu bỏ việc đó liền đi.

Bỏ?

Châu Thạch Bình thật không dám tin vào tai mình.

Đây là một tiểu khu ít nhất có mười tòa nhà, chỉ cần lấy được công trình này, thì bản thân có thể kiếm ít nhất mấy ngàn vạn, hơn nữa có chức vụ cục trưởng cục Dân chính thành phố của tôi trấn áp, thì cục dân chính huyện phía dưới tuyệt đối không gây được sóng gió gì, thiên thời địa lợi nhân hòa, tất cả tôi đều có, một cuộc làm ăn có lời như vậy, bây giờ ông lại bảo tôi buông tay sao?

Châu Thạch Bình hoàn toàn không hiểu Nhạc Phong rốt cuộc đang nghĩ gì, não của ông hư rồi à!

Châu Thạch Bình vô cùng kích động, nhất thời cũng không nghĩ ngợi nhiều, lấy hết dũng khí mà nói với Nhạc Phong:

-Nhưng...nếu có thể lấy được công trình này, ít nhất có thể kiếm được mấy ngàn vạn đó!

Hâm ý là, lão đại à, rốt cuộc là ông nghĩ cái gì vậy, loại công trình mà chúng ta có thể hoàn toàn ăn chắc, không cần kiêng kỵ sắc mặt của người khác này, lật tung cả thành phố Lỗ Nam cũng khó mà tìm ra, tiền tự tìm đến thế này mà ông cũng không kiếm? Bộ ông có thù hằn gì với tiền hay sao?

Đương nhiên là Nhạc Phong không có thù oán gì với tiền, nếu có thể lấy được tiểu khu này, bản thân có thể kiếm được bao nhiêu tiền, Nhạc Phong đương nhiên cũng hiểu rất rõ, nhưng so sánh với người có thể đắc tội, món tiền này không thể kiếm thì sau này còn có cơ hội để kiếm tiền, nhưng đắc tội với người không thể đắc tội, thì sau này muốn kiếm tiền cũng khó.

Điều khiến Nhạc Phong phiền muộn là, ông ta không thể nói ra lời này với Châu Thạch Bình.

Nhưng điều khiến Nhạc Phong càng phiền muộn là, nếu không nói ra, Châu Thạch Bình không hiểu được, thì sự việc lại càng phiền phức hơn!

Không có cách nào, Nhạc Phong nghĩ một hồi, rồi nói với Châu Thạch Bình:

-Ta biết chứ, nhưng công trình này đã có người khác để ý tới rồi.

-Có người để ý tới rồi?

Châu Thạch Bình ngẩng người ra, đang định nói “nhưng lão đại ông là phó thị trưởng thường vụ mà, cả thành phố Lỗ Nam ai dám đụng vào ông, ai dám không nể mặt ông chứ?”, nhưng lời sắp buộc khỏi miệng thì nét mặt của Châu Thạch Bình thay đổi, khuôn mặt trắng bệch, nói lắp bắp:

-Là người ở phía trên sao?

Người có thể được gọi là “người phía trên”, chỉ có bọn người tỉnh ủy thường vụ và tỉnh ủy ủy viên rồi, nếu là tỉnh sở, tỉnh cục khác thì còn không đến mức, cũng không dám với tay dài như thế.

-Ừ, nha nội ở phía trên.

Châu Thạch Bình chưa gặp qua Trương Anh Duệ, cũng không biết sự tồn tại của nhân vật này, Nhạc Phong cũng không định nói nhiều, chỉ úp úp mở mở.

-Ồ...

Châu Thạch Bình hít vào một hơi!

Nha nội phía trên, có thể được Nhạc lão đại kiêng dè, đếm trên đầu ngón tay cũng có thể đếm được mấy người, gặp phải mấy vị này, đừng nói là Nhạc lão đại của ông ta, dù là thị trưởng Lưu, bí thư Vương cũng phải né tránh nhường nhịn, bọn người này, ai cũng không nói quy củ, phép tắc.

Chỉ là bất luận thế nào Châu Thạch Bình cũng không hiểu được, bọn người ở phía trên đó, không phải đều kiếm tiền từ những dự án lớn hay sao, sao lại nhắm vào một công trình “có hiệu lực chậm” ở cái huyện thành này chứ?

Hiểu ra điều này, Châu Thạch Bình không còn không cam lòng nữa, chỉ còn cảm giác may mắn, nếu bản thân ông ta thật sự cố chấp làm theo ý mình, đừng nói là bản thân ông ta không thể ngăn cản được bọn họ, mà đến lúc đó mọi việc làm của ông ta, nhất định sẽ chọc giận bọn người nha nội ở phía trên, thật sự chọc giận mấy người đó, chiếc nón trên đầu của mình...Ồi...

Vui mừng sờ lên cổ của mình, Châu Thạch Bình đột nhiên phát hiện trên cổ của mình có chút lạnh, tác phong của bọn nha nội này, Châu Thạch Bình quá hiểu rõ mà.

-Còn có chuyện gì không? Nếu không có thì cứ thế nhé.

Giọng của Nhạc Phong, nghe ra hình như cũng có chút bất đắc dĩ.

-Hết chuyện rồi.

Lau mồ hôi trên trán, Châu Thạch Bình vội nói.

Nhạc lão đại...cũng rất khó làm mà.

Sau khi cúp điện thoại, Châu Thạch Bình đột nhiên cảm thấy bản thân hơi hiểu Nhạc lão đại rồi: làm lão đại có cái lợi của làm lão đại, nhưng làm lão đại cũng có cái khó xử của lão đại.

-Tổng biên Lại, đã xong việc rồi, trên xe, tâm trạng của Trương Anh Duệ rất tốt, cũng không quên gọi điện báo cáo tình hình tiến triển công việc của mình cho phó tổng biên Lại tòa soạn thành phố.

Nói hán muốn chọc tức phó tổng biên tập Lại cũng được, mà nói hán muốn phó tổng biên tập Lại biết được năng lực của mình cũng được, tóm lại, trong giọng nói của Trương Anh Duệ lúc này, rõ ràng có chút gì đó khoe khoang.

Cái gì? Chỉ mất có một buổi chiều, mà tên nhóc này đã làm xong chuyện rồi sao? Nghe thấy giọng điệu của Trương Anh Duệ, Lại Văn Sinh xém chút là cắn chút lưỡi của mình: “Rốt cuộc là thế nào? Làm sao hán có thể nhanh chóng hoàn thành việc này chứ? Phó thị trưởng Nhạc không phải là người rất mạnh, rất khó thuyết phục sao?”

Như đã hiểu được trong lòng Lại Văn Sinh đang nghĩ điều gì, Trương Anh Duệ cười hì hì nói:

-Nói ra thì, phó thị trưởng Nhạc là người rất dễ nói chuyện, rất ủng hộ công việc của các đồng chí phía dưới như chúng ta, sau khi nghe tôi nói xong, phó thị trưởng Nhạc không nói lời nào liền đồng ý giúp phối hợp chúng ta với cục dân chính thành phố.

-Ồi...

Lại Văn Sinh đột nhiên kêu lên một tiếng.

Phó tổng biên tập Lại Văn Sinh tội nghiệp, lần này thật sự đã tự cắn phải lưỡi của mình rồi. Trong lòng ông ta hối hận chết được, trăm tính ngàn tính, vẫn quên mất năng lực phía sau ảnh hưởng đến phó thị trưởng Nhạc của tên nhóc này.

Ta đúng là đầu heo mà! Phó tổng biên tập Lại tự mắng thầm mình trong lòng:

“người phía sau tên nhóc này là phó tỉnh trưởng Lý mà, phó thị trưởng Nhạc dám không nể mặt Trương Anh Duệ, thì phó tỉnh trưởng Lý cũng có cách làm khó làm dễ phó thị trưởng Nhạc... Nghe bảo, việc thay đổi nhiệm kỳ lần này, phó thị trưởng Nhạc rất có hy vọng tiến thêm bước nữa, nếu vào lúc này phó tỉnh trưởng Lý nhẹ nhàng nói một câu: “Nhạc Phong à, năng lực làm việc của đồng chí này rất tốt, chỉ là về mặt XXX còn thiếu sót một chút”, thì hy vọng thăng tiến của Phó thị trưởng Nhạc coi như tan tành.

Vào thời điểm quan trọng này, trong tình trạng không có xung đột về lợi ích trong quan hệ, Phó thị trưởng Nhạc sao có thể vì chút chuyện nhỏ nhặt mà đắc tội với tên nhóc Trương Anh Duệ này chứ?

Đem tất cả nguyên nhân hậu quả nối lại với nhau, phó tổng biên tập Lại giờ mới biết sai sót của mình ở đâu, vô cùng đau lòng: sót mất rồi, sót mất rồi, chỗ quan trọng như vậy lại không nhìn thấy.

Bạn đang đọc truyện *Quyền Thế* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 213: Cha Con Nhà Họ Châu

Hiểu ra điều này, Lại Văn Sinh mới nhận thấy, bản thân mình đã đánh giá thấp năng lực phía sau của Trương Anh Duệ, đột nhiên thảm hối hận và mừng hành động của mình trước đó. May thật may thật, mặc dù trước đó không giúp đỡ hắn, nhưng lúc đó rút cuộc cũng không nói lời gì khó nghe, cũng không sao cả, tuy lần này lỡ mất một cơ hội tốt, nhưng bây giờ quan hệ tốt với vị nha nội này, chưa chừng còn có cơ hội, không phải sao?

Thật là đáng thương, ông ta hoàn toàn không biết rằng, trước đó, Trương Anh Duệ đã biết được suy nghĩ trong lòng của mình.

Được rồi, sự việc đối với Trương Anh Duệ mà nói, thuận lợi hơn nhiều so với tưởng tượng của hắn ta, vốn dĩ Trương Anh Duệ cho rằng lần này bất luận thế nào cũng phải vấp và với Nhạc Phong một phen, nhưng ai ngờ rằng, sự việc lại được giải quyết thuận lợi đến thế, thế nên lúc này tâm trạng của trấn trưởng Trương rất tốt, cũng không tức giận đối với cách làm trước đó của Lại Văn Sinh, sau khi nói với Lại Văn Sinh một câu, xác nhận tên đó sau này sẽ không dám xem thường mình nữa thì cúp điện thoại.

-Ba, ba nói gì?

Châu Dương không dám tin mà nhìn về Châu Thạch Bình, ánh mắt nhìn cha của mình như đang nhìn một tên đại nghịch nhất thiên hạ.

-Con không nghe lầm đó chứ, ba nói muốn con bỏ kế hoạch xây dựng tiểu khu của cục dân chính ở Bình huyện? Ba có biết là chỉ cần chúng ta lấy được dự án này, riêng một dự án này thôi chúng ta có thể kiếm được bao nhiêu tiền không?

Nói đến đây, Châu Dương bắt đầu kích động, giọng cao một bàn tay:

-Năm ngàn vạn! Nhà chúng ta ít nhất có thể kiếm được năm ngàn vạn! Nhà họ Nhạc kiếm được còn nhiều hơn đó! Ba, ba cũng sắp về hưu rồi, có được năm ngàn vạn này, thêm vào số trước đó chúng ta kiếm được, thì chúng ta còn phải lo âu về cuộc sống sau này sao, đến lúc đó cha con ta di dân qua nước Mỹ, muốn sống trong nước thì sống trong nước, muốn sống ở Mỹ thì sống ở Mỹ! Ai cũng không làm gì được chúng ta!

Lòng Châu Thạch Bình dao động rồi, không sai, mấy năm nay, nhờ nhà nước ra sức phát triển nền kinh tế bất động sản nên công ty phát triển bất động sản do con trai ông ta và con trai Phó thị trưởng Nhạc liên thủ kinh doanh, cũng kiếm cho nhà họ không dưới hai trăm triệu, nếu có thể lấy được dự án này, thì nửa đời sau của ông ta, cả đời của con trai, cũng không cần lo âu về cuộc sống rồi, một dự án như thế lại bỏ cuộc thế này sao? Thật đáng tiếc!

Nhưng ông ta vẫn hơi do dự, một Nhạc Phong mạnh mẽ đã để lại ấn tượng sâu đậm cho ông ta, hậu quả của những kẻ đắc tội với phó thị trưởng Nhạc, mỗi lần nghĩ đến, Châu Thạch Bình đều nổi cả da gà: Đáng sợ! Quá đáng sợ!

Thế lực mà Nhạc Phong xây dựng bao năm, khiến cho suy nghĩ phản kháng trong lòng của Châu Thạch Bình vừa nảy nở, liền nhanh chóng bị dập tắt.

-Con nói không sai, nhưng... thị trưởng Nhạc đã quyết định không đụng vào dự án này rồi.

-Chuyện này không phải dễ làm sao?

Châu Dương cười nhạt một tiếng:

-Chỉ cần thần không biết quỷ không hay, “giải quyết” tên đó, thì...

-Nói năng cẩn thận!

Không chờ con mình nói hết, Châu Thạch Bình mặt mày nhợt nhạt vội che miệng con mình lại, thấp giọng quát mắng:

-Con điên rồi hả! Tên đó là nha nội ở tỉnh xuống, con làm như vậy không phải là tự tìm cái chết sao!

Vừa nghĩ tới trước đây Phó thị trưởng Nhạc cẩn thận dặn dò mình, lại nghĩ đến chuyện sắp tới con trai mình có thể làm, trong lòng Châu Thạch Bình vô cùng hối hận: “Ông trời ơi, ban nãy mình bị mắc chứng gì, mà lại bàn chuyện này với con trai chứ? Trực tiếp nói với nó bỏ ý định với mảnh đất đó đi, không phải là được rồi sao?

Muốn “giải quyết” quý tử của lãnh đạo cấp trên? Châu Thạch Bình biết rõ sức mạnh của thế chề, giây phút nghe thấy suy nghĩ này của con trai, thậm chí cảm thấy tim của mình ngừng đập trong ba mươi giây!

-Ở tỉnh xuống thì sao chứ?

Nghe thấy cha mình nói tên này là nha nội ở tỉnh, Châu Dương cũng giật cả mình, nhưng phản ứng của cha hắn, lại khiến cho một người đã quen thói hung hăng càn quấy như Châu Dương cảm thấy cha của mình rõ ràng là đề cao chí khí của người khác mà dập tắt uy phong của mình, liền theo bản năng mà đáp lại một câu:

-Chỉ cần việc này làm thần không biết quỷ không hay, ai biết là do chúng ta làm chứ... Cùng lắm sau khi “giải quyết” xong tên đó thì chúng ta cũng không nhận công trình này.

-Thằng khốn!

Không chịu nổi lời nói khốn nạn của con mình, Châu Thạch Bình trước giờ không nổi đánh mắng đứa con này, cuối cùng không chịu nổi mà mắng con trai một câu:

-Không có óc à! Đắc tội với người ta mà còn không có chút lợi ích gì, con làm thế thì có ích gì? Nếu bất luận thế nào chúng ta cũng không có cách lấy được công trình này, chỉ bằng dứt khoát nể mặt người ta. Suốt ngày đòi chém đòi giết... Có phải con ở ngoài cũng làm xằng làm bậy như thế không?

Sau khi nghe xong lời của con trai, Châu Thạch Bình nhất thời bị tiền tài làm mê muội cuối cùng cũng đã bình tĩnh trở lại.

Không sai, đối với một người sắp nghỉ hưu như ông ta mà nói, tiền tài đương nhiên là thứ tốt, nhưng thứ tiền cần đến mạng sống này thì bất luận thế nào cũng không thể lấy, đặc biệt là giọng điệu khi con ông ta nói chuyện, càng khiến cho Châu Thạch Bình trở nên cảnh giác, nghe ý của con trai mình thì nó hình như không xem mạng người ra gì cảm, lẽ nào tay nó cũng đã nhuộm máu của người ta hay sao?

Nhìn dáng vẻ nghiêm túc của cha mình, dù Châu Dương có ngang ngược càn rỡ ở bên ngoài thế nào, nhưng cũng bị bộ dạng của cha mình làm hết hồn, vội nói:

-Làm gì có chuyện đó! Đánh người thì có, dù sao cũng có vài người không biết điều, cha không đánh họ họ sẽ không hiểu chuyện, nhưng trước giờ chưa bao giờ lấy mạng ai cả.

Chưa từng lấy mạng ai thì tốt, Châu Thạch Bình tự an ủi mình, nhưng trong lòng vẫn có chút không an tâm, vội nhìn chăm chăm vào mắt của Châu Dương, hỏi:

-Con thành thật trả lời ta, có thật là thế không?

Không biết tại làm sao, trong lòng Châu Thạch Bình mơ hồ có cảm giác không may, dù con mình không nói, nhưng từ bản năng của một người cha đối với con trai, Châu Thạch Bình luôn cảm thấy tay của con trai không “sạch sẽ” như thế, khi mắt vô tình nhìn vào tay của con trai, không hiểu sao, Châu Thạch Bình đột nhiên cảm thấy đôi tay đó nhuộm đầy màu đỏ của máu.

-Thật sự không có.

Châu Dương cố gắng kìm nén trái tim đang đập liên hồi của mình, làm như không có chuyện gì nói với Châu Thạch Bình:

-Ba, ba không tin người khác, lẽ nào cũng không tin tưởng con trai của mình sao.

Lẽ nào là do ta đa nghi sao?

Nhìn nét mặt con trai không giống như đang giả vờ, Châu Thạch Bình ngừng lại chốc lát, cuối cùng chậm rãi gật đầu:

-Con trai à, con phải nhớ rõ, tiền thì không có vấn đề gì, nhưng đừng để tay mình vấy máu người, nếu thật xảy ra chuyện này, đến lúc đó máu trên tay con có rửa sao cũng không sạch được.

Gây ra án mạng, chính là cấm kị lớn nhất ở quan trường, làm không tốt sẽ khiến cho

Hiểu ra điều này, Lại Văn Sinh mới nhận thấy, bản thân mình đã đánh giá thấp năng lực phía sau của Trương Anh Duệ, đột nhiên thầm hối hận và mừng hành động của mình trước đó. May thật may thật, mặc dù trước đó không giúp đỡ hắn, nhưng lúc đó rốt cuộc cũng không nói lời gì khó nghe, cũng không sao cả, tuy lần này lỡ mất một cơ hội tốt, nhưng bây giờ quan hệ tốt với vị nha nội này, chưa chừng còn có cơ hội, không phải sao?

Thật là đáng thương, ông ta hoàn toàn không biết rằng, trước đó, Trương Anh Duệ đã biết được suy nghĩ trong lòng của mình.

Được rồi, sự việc đối với Trương Anh Duệ mà nói, thuận lợi hơn nhiều so với tưởng tượng của hắn ta, vốn dĩ Trương Anh Duệ cho rằng lần này bất luận thế nào cũng phải vất vả với Nhạc Phong một phen, nhưng ai ngờ rằng, sự việc lại được giải quyết thuận lợi đến thế, thế nên lúc này tâm trạng của trấn trưởng Trương rất tốt, cũng không tức giận đối với cách làm trước đó của Lại Văn Sinh, sau khi nói với Lại Văn Sinh một câu, xác nhận tên đó sau này sẽ không dám xem thường mình nữa thì cúp điện thoại.

-Ba, ba nói gì?

Châu Dương không dám tin mà nhìn về Châu Thạch Bình, ánh mắt nhìn cha của mình như đang nhìn một tên đại nghịch nhất thiên hạ.

-Con không nghe lầm đó chứ, ba nói muốn con bỏ kế hoạch xây dựng tiểu khu của cục dân chính ở Bình huyện? Ba có biết là chỉ cần chúng ta lấy được dự án này, riêng một dự án này thôi chúng ta có thể kiếm được bao nhiêu tiền không?

Nói đến đây, Châu Dương bắt đầu kích động, giọng cao một bàn tay:

-Năm ngàn vạn! Nhà chúng ta ít nhất có thể kiếm được năm ngàn vạn! Nhà họ Nhạc kiếm được còn nhiều hơn đó! Ba, ba cũng sắp về hưu rồi, có được năm ngàn vạn này, thêm vào số trước đó chúng ta kiếm được, thì chúng ta còn phải lo âu về cuộc sống sau này sao, đến lúc đó cha con ta đi dân qua nước Mỹ, muốn sống trong nước thì sống trong nước, muốn sống ở Mỹ thì sống ở Mỹ! Ai cũng không làm gì được chúng ta!

Lòng Châu Thạch Bình dao động rồi, không sai, mấy năm nay, nhờ nhà nước ra sức phát triển nền kinh tế bất động sản nên công ty phát triển bất động sản do con trai ông ta và con trai Phó thị trưởng Nhạc liên thủ kinh doanh, cũng kiếm cho nhà họ không dưới hai trăm triệu, nếu có thể lấy được dự án này, thì nửa đời sau của ông ta, cả đời của con trai, cũng không cần lo âu về cuộc sống rồi, một dự án như thế lại bỏ cuộc thế này sao? Thật đáng tiếc!

Nhưng ông ta vẫn hơi do dự, một Nhạc Phong mạnh mẽ đã để lại ấn tượng sâu đậm cho ông ta, hậu quả của những kẻ đắc tội với phó thị trưởng Nhạc, mỗi lần nghĩ đến, Châu Thạch Bình đều nổi cả da gà: Đáng sợ! Quá đáng sợ!

Thế lực mà Nhạc Phong xây dựng bao năm, khiến cho suy nghĩ phản kháng trong lòng của Châu Thạch Bình vừa nảy nở, liền nhanh chóng bị dập tắt.

-Con nói không sai, nhưng... thị trưởng Nhạc đã quyết định không đụng vào dự án này rồi.

-Chuyện này không phải dễ làm sao?

Châu Dương cười nhạt một tiếng:

-Chỉ cần thần không biết quỷ không hay, “giải quyết” tên đó, thì...

-Nói năng cẩn thận!

Không chờ con mình nói hết, Châu Thạch Bình mặt mày nhợt nhạt vội che miệng con mình lại, thấp giọng quát mắng:

-Con điên rồi hả! Tên đó là nha nội ở tỉnh xuống, con làm như vậy không phải là tự tìm cái chết sao!

Vừa nghĩ tới trước đây Phó thị trưởng Nhạc cẩn thận dặn dò mình, lại nghĩ đến chuyện sắp tới con trai mình có thể làm, trong lòng Châu Thạch Bình vô cùng hối hận: “Ông trời ơi, ban này mình bị mắc chứng gì, mà lại bàn chuyện này với con trai chứ? Trực tiếp nói với nó bỏ ý định với mảnh đất đó đi, không phải là được rồi sao?”

Muốn “giải quyết” quý tử của lãnh đạo cấp trên? Châu Thạch Bình biết rõ sức mạnh của thế ché, giây phút nghe thấy suy nghĩ này của con trai, thậm chí cảm thấy tim của mình ngừng đập trong ba mươi giây!

-Ở tỉnh xuống thì sao chứ?

Nghe thấy cha mình nói tên này là nha nội ở tỉnh, Châu Dương cũng giật cả mình, nhưng phản ứng của cha hắn, lại khiến cho một người đã quen thói hung hăng càn quấy như Châu Dương cảm thấy cha của mình rõ ràng là đề cao chí khí của người khác mà dập tắt uy phong của mình, liền theo bản năng mà đáp lại một câu:

-Chỉ cần việc này làm thần không biết quỷ không hay, ai biết là do chúng ta làm chứ... Cùng lắm sau khi “giải quyết” xong tên đó thì chúng ta cũng không nhận công trình này.

-Thằng khốn!

Không chịu nổi lời nói khốn nạn của con mình, Châu Thạch Bình trước giờ không nỡ đánh mắng đứa con này, cuối cùng không chịu nổi mà mắng con trai một câu:

-Không có óc à! Đắc tội với người ta mà còn không có chút lợi ích gì, con làm thế thì có ích gì? Nếu bất luận thế nào chúng ta cũng không có cách lấy được công trình này, chỉ bằng dứt khoát nể mặt người ta. Suốt ngày đòi chém đòi giết... Có phải con ở ngoài cũng làm xằng làm bậy như thế không?

Sau khi nghe xong lời của con trai, Châu Thạch Bình nhất thời bị tiền tài làm mê muội cuối cùng cũng đã bình tĩnh trở lại.

Không sai, đối với một người sắp nghỉ hưu như ông ta mà nói, tiền tài đương nhiên là thứ tốt, nhưng thứ tiền cần đến mạng sống này thì bất luận thế nào cũng không thể lấy, đặc biệt là giọng điệu khi con ông ta nói chuyện, càng khiến cho Châu Thạch Bình trở nên cảnh giác, nghe ý của con trai mình thì nó hình như không xem mạng người ra gì cảm, lẽ nào tay nó cũng đã nhuộm máu của người ta hay sao?

Nhìn dáng vẻ nghiêm túc của cha mình, dù Châu Dương có ngang ngược can rở ở bên ngoài thế nào, nhưng cũng bị bộ dạng của cha mình làm hết hồn, vội nói:

-Làm gì có chuyện đó! Đánh người thì có, dù sao cũng có vài người không biết điều, cha không đánh họ họ sẽ không hiểu chuyện, nhưng trước giờ chưa bao giờ lấy mạng ai cả.

Chưa từng lấy mạng ai thì tốt, Châu Thạch Bình tự an ủi mình, nhưng trong lòng vẫn có chút không an tâm, vội nhìn chăm chăm vào mắt của Châu Dương, hỏi:

-Con thành thật trả lời ta, có thật là thế không?

Không biết tại làm sao, trong lòng Châu Thạch Bình mơ hồ có cảm giác không may, dù con mình không nói, nhưng từ bản năng của một người cha đối với con trai, Châu Thạch Bình luôn cảm thấy tay của con trai không “sạch sẽ” như thế, khi mắt vô tình nhìn vào tay của con trai, không hiểu sao, Châu Thạch Bình đột nhiên cảm thấy đôi tay đó nhuộm đầy màu đỏ của máu.

-Thật sự không có.

Châu Dương cố gắng kìm nén trái tim đang đập liên hồi của mình, làm như không có chuyện gì nói với Châu Thạch Bình:

-Ba, ba không tin người khác, lẽ nào cũng không tin tưởng con trai của mình sao.

Lẽ nào là do ta đa nghi sao?

Nhìn nét mặt con trai không giống như đang giả vờ, Châu Thạch Bình ngừng lại chốc lát, cuối cùng chậm rãi gật đầu:

-Con trai à, con phải nhớ rõ, kiếm tiền thì không có vấn đề gì, nhưng đừng để tay mình vấy máu người, nếu thật xảy ra chuyện này, đến lúc đó máu trên tay con có rửa sao cũng không sạch được.

Gây ra án mạng, chính là cấm kỵ lớn nhất ở quan trường, làm không tốt sẽ khiến cho lãnh đạo rất bị động, con trai à, con có biết không, không được gây ra án mạng, đây là quy tắc tuyệt đối không thể phạm phải trên quan trường!

Bạn đang đọc truyện *Quyền Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 214: Phụ Nữ Biết Dụ Đàn Ông

- Cái gì? Bên Cục dân chính của thành phố không ra tay sao?

Trương Anh Duệ trả lời khiến cho Khương Minh vui sướng ra mặt.

- Đây cũng không phải là nhiều khó khăn?

Khương Minh phản ứng khiến cho Trương Anh Duệ có chút khó chịu, dù gì thì cũng là bạn bè tự thân xuất mã, chút chuyện nhỏ mà cũng không làm được thì có phải làm bạn mất mặt không.

Lúc đã không muốn nhớ sao mình lại còn làm cho Định Nhạc Phong nhức đầu mãi không thôi.

- Đúng, đúng, đúng...

Khương Minh vỗ vỗ, vẻ mặt xin lỗi và hối hận vô cùng, không ngớt lời khen tặng:

- Anh Duệ cậu tự thân lập nghiệp, có làm được chuyện này hay không thì đầu óc tôi cũng quên hết cả rồi.

Nói như vậy nhưng có thể trong lòng Khương Minh bây giờ đang vô cùng sợ hãi: vốn là để cho tên tiểu tử này tự mình đi giải quyết chuyện này thì nhanh nhất cũng phải 3, 4 ngày nhưng thật không ngờ là chỉ trong một ngày chuyện này đã làm xong, trước sau gì thì Phó thị trưởng cũng xong.

Vốn dĩ Khương Minh cũng không biết năng lực của Trương Anh Duệ, không có cái gì chính xác mặc dù biết trong tỉnh có người như thế nhưng mình

không thể như vậy được, cho mình bao nhiêu sự trợ giúp, dù sao thì từ tỉnh đến huyện cũng chỉ là một cơ cấu hành chính nhỏ nhưng trên thực tế khoảng cách này thực sự rất xa, xa đến nỗi không phải là người trong nội bộ thì không thể nào tưởng tượng được.

Nhưng hành động triệt để lần này của Trương Anh Duệ khiến cho Khương Minh tỉnh ngộ, vốn dĩ trong tình người này vẫn còn trẻ tuổi, nhưng năng lực khá cao. Nếu như có được quan hệ tốt với hắn thì sau này...

Nghĩ như vậy nên trong lòng Khương Minh nôn nóng vô cùng.

- Vậy được, cứ như vậy đi, đúng rồi! Khương cục phát hiện ra chuyện bán và xây dựng thì sẽ không xảy ra biến cố gì chứ?

Trương Anh Duệ gật đầu, thâm tính toán, sau khi khoe khoang xong, sau đó duỗi tay ra cũng không nói được gì thêm.

Nghe được Trương Anh Duệ nói những câu này, ngay lập tức Khương Minh quay về phía Trương Anh Duệ:

- Cậu yên tâm, đã có đích thân lão đệ của cậu ra tay thì cái gì là ngu quỷ, xà thần sao dám xuất hiện? tuyệt đối không có vấn đề gì đâu!

Vỗ ngực nhưng có thể lúc này đây Khương Minh lại đang phải cười khổ trong lòng: bởi vì vị này có thế lực mạnh, ai còn dám mon men vào địa bàn của ngài? Chán sống hay sao?

Khương Minh nghe nói, trong huyện này có lũ tiểu tử nhưng sau khi nghe nói đến Trương Anh Duệ thì bị hù dọa phải rút đầu trở về: tiền đương nhiên là tốt nhưng nếu như vì tiền mà đất tội với một số nhân vật nghịch thiên thì quả thực là có chết cũng không biết mình sẽ chết thế nào.

Đắc tội với Trương Anh Duệ, người ngu cũng biết mình phải làm thế nào.

- Vậy được.

Có những lời này của Khương Minh, Trương Anh Duệ cũng cảm thất thur thái cả người:

- Mai tôi sẽ cùng với Vương Mãnh bàn với anh chuyện này.

- Được.

Khương Minh gật đầu cười.

Vương Mãnh là ai, đương nhiên Khương Minh biết rất rõ, không khách sáo thì sẽ nói bây giờ nhìn vào Phòng rượu đất thì đúng có thấy Trương Anh Duệ nuôi một con chó, bây giờ có biết bao nhiêu người hâm mộ Vương Mãnh... Làm một con chó, đi theo chân chủ nhân không ngờ lại là con chó lớn nhất của tạo hóa.

Đối phó với Khương Minh xong, sau khi gọi điện báo cho Triệu Văn Đường Trương Anh Duệ cũng gọi điện luôn cho Vương Mãnh.

Lúc này trong nhà Vương Mãnh đang cũng với một người đàn bà lạ làm chuyện vận động pít-tông, Vương Mãnh cường tráng có thể là vận động khá lâu rồi nên bây giờ toàn thân anh ta toát đầy mồ hôi.

- Này... này... Anh Mãnh, anh thật là lợi hại!

Trên giường cô gái đang rên rỉ, khen ngợi Vương Mãnh thật ra mà nói công phu của Vương Mãnh cũng không tệ, từ lúc bắt đầu đến bây giờ hoạt động đã hơn 1 tiếng đồng hồ mà nhìn anh ta vẫn như một con long tinh, mãnh hổ.

Phụ nữ am hiểu tâm lý đàn ông, có khen năng lực của đàn ông trên giường thế nào đi nữa cũng không đủ.

- Đó là! Cũng không nhìn xem anh Mãnh Từ là ai.

Được cô gái xen ngợi, Vương Mãnh lại mạnh mẽ thêm hai phút, một bên dùng sức nâng eo còn một bên thì dương dương đắc ý.

- Anh Mãnh, anh thật lợi hại.

Cô gái càng ôm chặt Vương Mãnh, ôm lấy đầu và cắn lên người anh ta.

- Reng, reng, reng...

Đúng lúc quan trọng thì tiếng điện thoại vang lên.

Điện thoại đột nhiên kêu lên khiến cho Vương Mãnh đang hành động cũng phải run lên, cái kia lúc vừa còn cứng như sắt thép đã mềm ra... Những lúc như thế này là nói đối với đàn ông họ không thể khoan dung được, hơn nữa lại là Vương Mãnh đại ca bị người ta cắt đứt hứng thú, tên khốn nạn nào gọi vậy!

Đang ở trên giường cùng với cô gái, Vương Mãnh lấy điện thoại định tắt máy đi hơn nữa còn thể sau khi xong việc nhất định phải trừng trị tên khốn nạn này: dám làm chậm chuyện tốt của anh Mãnh Từ, người nhất định là chán sống rồi.

Nhưng khi Vương Mãnh nhìn thấy tên người gọi trong điện thoại thì sự tức giận đã tan hết, mềm nhũn cả người... Không ngờ điện thoại là của anh Trương gọi đến.

Vương Mãnh nhìn điện thoại sững sờ, lúc đang thoải mái với cô gái kia thì mất cả hứng:

- Anh Mãnh, ai làm mất hứng vậy? Tắt điện thoại đi, chúng ta tiếp tục... Biến người ta thành nửa vôi...

Đáng tiếc là những lời của cô gái này đã làm tỉnh Vương Mãnh, anh ta không những không tắt máy mà còn lườm cô một cái, rồi mắng một câu:

- Nhiều chuyện! Tôi nghe điện, không được nói gì!

Cô gái lập tức vênh lên: đối với phụ nữ mà nói, rất cần những lời ngọt ngào che chở của đàn ông, có thể thấy được những lời này của Mãnh Tử rất cuộc có uy lực như thế nào.

Trong lòng mất vui, có thể Vương Mãnh ở cùng với cô gái nhưng ít nhiều cô ta vẫn còn tỉnh táo, anh Mãnh bị quấy rầy mất vui nhưng nếu anh Mãnh không tức giận, vẫn nghe điện thì hẳn là chuyện quan trọng.

Ý thức được điều này, cô gái không những không nói gì nữa mà chủ động lật người lại, mặc kệ Vương Mãnh.

Bạn đang đọc truyện *Quyền Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 215: Khó Có Thể Tin Được

Ấm chỉ cuộc điện thoại này là anh Trương gọi tới, trong lòng dù có không vui Vương Mãnh vẫn phải nghe điện, nghĩ khi còn cung kính:

- Anh Trương,

- Đây, Mãnh Tử, có chút chuyện muốn giao cho cậu đi làm.

Trương Anh Duệ cũng không thể phát hiện bên đầu dây bên kia có điều lạ, hắn nói thẳng luôn:

- Tôi đã làm xong bên Cục chính trị Thành phố, chúng ta đến Cục danh chính của huyện, cậu mau đi đi.

- Há?

Trương Anh Duệ một phen tùy ý, Vương Mãnh hét lên như được rượu ngon, cả người ngất ngây say không biết tại sao, trong đầu óc giờ chỉ còn một ý niệm: Anh Trương làm qua nhanh? Anh Trương thực sự là... thần tiên!

- Sao vậy?

Trương Anh Duệ hưởng thụ sự rung động của tiểu đệ, cười híp cả mắt hỏi ngược lại.

Câu hỏi này đã kéo Vương Mãnh đang phiêu lưu trên mây tụt luôn xuống mặt đất, hít một hơi thật sâu Vương Mãnh trịnh trọng nói:

- Anh Trương, em không nói gì cả, anh yên tâm, em cam đoan sẽ lo liệu chuyện này hoàn mỹ, tuyệt đối không để anh mất mặt!

- Mất mặt hay không tôi quan tâm sao?

Trương Anh Duệ ngẩng đầu lên, nói kiêu ngạo:

- Lúc này bao nhiêu là chuyện, tôi nói này Mãnh Tử giúp tôi làm tốt việc sau này cậu cũng không thiếu chỗ tốt đâu.

- Vâng... ái chà

Vương Mãnh kêu một tiếng vì đau, nhanh chóng hít thở.

Nhưng vì cái khác vừa rồi lúc cô gái kia giúp Vương Mãnh hành động đã dựng thẳng lỗ tai xem đối phương nói gì, Vương Mãnh là đệ tử của công ty điền sản, anh ra đang tích cực chuẩn bị hạng mục, cô gái này cũng biết Mãnh Tử đang bị áp lực, tuy chưa từng gặp Trương Anh Duệ nhưng hôm nay nghe qua điện thoại cũng khẳng định được đây chính là đại ca của Mãnh Tử. Hơn nữa nghe ý tứ hẳn còn là đại ca tuyệt đối, nghĩ đến khoản tiền trong

hạng mục này cô gái kia rất hưng phấn không khống chế được cái miệng của mình...

Cho nên lúc này Vương Mãnh kêu lên một tiếng kì quái cũng không phải là chuyện gì lạ.

Cô gái cũng ý thức được mình đã gây ra họa, vội vàng nói:

- Anh Mãnh, anh không sao chứ? Em không cố ý, thực sự là em không cố ý...

Âm thanh kêu lên rất là sợ hãi.

Đây là... chuyện gì? Thấy âm thanh như vậy kêu lên từ đầu dây bên kia, lại không có động tĩnh gì, Trương Anh Duệ quỳnh lên: có vẻ như mình bị người ta oán trách chuyện gì?

Hiểu rồi, mình đã quấy rầy chuyện tốt của Mãnh Tử, Trương Anh Duệ lặng đi một lúc, rồi cười quái dị:

- Này này này... Mãnh Tử, tôi quấy rầy chuyện tốt của cậu phải không?

Người hiện đại cũng không đặc biệt để ý đến chuyện này nhất là đối với huynh đệ chuyện này lại càng hiểu rõ, Mãnh Tử cười hì hì xem như đã chấp nhận.

- Cừ thật!

Trương Anh Duệ cười hai tiếng cũng thấy ngượng ngùng:

- Ngoài chuyện này ra thì cũng không có gì, xong công việc cậu cứ làm chuyện này đi, đừng có quyền đại sự... Tôi nói này có phải cậu đói bụng hay không mà giữa ban ngày lại làm cái chuyện đó?

Nói xong không để cho Vương Mãnh có cơ hội nói thêm, Trương Anh Duệ đã cúp máy.

- Này.. này... này...

Wương Mãnh gọi trong điện thoại, nhưng âm thanh truyền ra là Trương Anh Duệ đã cúp máy.

- Lâu rồi, mọi người muốn là làm liền, đầu kê ngày hay đêm... Ban ngày thì càng được kích thích!

Wương Mãnh nhìn điện thoại nói thầm

- Chuyện kia... anh mãnh chúng ta tiếp tục chứ?

Thấy Vương Mãnh đã tắt máy, bộ dạng giương nanh vuốt ăn chưa no của anh ta lại hiện ra, nhìn cô gái quỳnh rũ.

- Đương nhiên là tiếp tục rồi!

Vừa mới nghe được một tin tốt lành, lúc này cần phải làm cái gì đó ăn mừng, đột nhiên Vương Mãnh có thêm dũng khí, hôm nay mình có thể đủ sức chiến đấu 200% so với ngày thường.

Với loại chuyện này, đàn ông sao có thể nói “Không”

Bận rộn xong, Vương Mãnh lập tức gọi điện cho huynh đệ, chuyện này một người làm không nổi, Đại lão là anh Trương có mấy công ty cổ phần, tin tốt lành sau đó đương nhiên phải để các anh em cùng hưởng lợi.

- Anh Mãnh Tử, anh vội vàng như vậy, rốt cuộc là có chuyện gì?

Vừa xong Vương Mãnh còn không ngồi xuống, gọi điện cho Đại Đầu, lúc nhận được điện thoại, Đại Đầu đang lái xe, vừa mới cùng với một cô gái đã bị gọi về, Đại Đầu có thể không nóng nảy được sao?

Hầu Đại Dũng và Vương Thành Thánh thì không có việc gì, Vương Mãnh gọi mình đến gấp như vậy là có chuyện gì, hai người tò mò vô cùng, còn phụ họa thêm với Đại Đầu:

- Là anh Mãnh, cậu gọi chúng tôi, khiến chúng tôi phải phóng với tốc độ nhanh nhất, rốt cuộc là có chuyện gì vậy? không phải là mua số số trúng số độc đắc đấy chứ, gọi anh em đến để chia tiền hử?

- Thúi lắm!

Wương Mãnh trừng mắt:

- Cậu đã thấy tôi mua số số bao giờ chưa? Cho dù là có mua số số, trúng thật tôi cũng không chia tiền đâu.

Thấy bộ dạng của mấy chú em. Vương Mãnh thỏa mãn, cũng không vòng vo nữa:

- Đề mọi người đến đây, chính là nói cho mọi người biết một tin tốt lành, chuyện về tiểu khu kia, anh Vương đã làm xong rồi!

- Thật sao?

Ba bạn Đại Đầu tròn tròn mắt, không dám nhìn vào Mãnh Tử:

- Anh Mãnh Tử, không cần đến chúng ta sao? Hôm qua Anh Trương mới đi sao lại làm nhanh thế được?

Đại Nhân Vật nhìn chằm chằm vào Đồng Nhục, Đại Đầu cũng biết anh Trương giải quyết chuyện này, cho dù là kế hoạch thế nào thì mỗi người cũng phải kiếm được mấy trăm ngàn vạn, vui mừng nhưng bọn họ không biết chuyện không đơn giản như vậy. Một miếng thịt béo bỏ biết bao người nhăm vào, cho dù là rất tin tưởng nhưng bọn họ cũng khó mà tin được anh Trương chỉ trong một thời gian ngắn ngủi đã lo xong chuyện như vậy. Cái này không thực tế, có thể lúc này Vương Mãnh dám nói anh Trương đã giải quyết xong chuyện nhưng 3 người bọn họ có thể tin được sao?

Bạn đang đọc truyện *Quyền Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 216: Cơ Hội Đến Rồi

- Chuyện này tôi có thể đùa giỡn với các cậu được sao?

Mãnh Tử trừng mắt:

- Lúc này, anh Trương gọi điện cho tôi... đúng rồi.

Bỗng nhiên điện thoại Trương Anh Duệ gọi đến lại vang lên, Vương Mãnh bổ sung thêm một câu:

- Anh Trương nói, vừa rồi anh ấy đã nói chuyện này với Cục trưởng Khương, chúng ta phải đến chỗ Cục trưởng Khương ngay, chuyện này tôi có thể gạt người sao?

Nếu đã nói như vậy, thì chuyện này là... thật sao?

Chuyện cứ như thế không tin được, mình còn thấy khó giải quyết vậy mà đến tay anh Trương cứ như bỏ quả dưa hấu vậy. Có thể đám người này không tin Mãnh Tử nhưng Mãnh Tử không gạt người. Dù sao anh Trương cũng là một lãnh đạo trong tỉnh, là nhân vật có quan hệ rộng, giải quyết chuyện này thuận lợi như vậy cũng không phải là cái gì khó khăn...? Những người đó tiếp tục mơ màng nhưng cũng phải tỉnh lại, nếu như anh Trương đã có những quan hệ kia thì giải quyết chuyện này cũng thoải mái dường như không có gì khó khăn.

- Vật thì tốt quá rồi!

Xác nhận tin này quả thực là không sai, ba người bạn Đại Đầu vui mừng, mặt đỏ bừng lên có vẻ vãn vẹn.

- Được, nếu anh Trương đã giúp chúng ta giải quyết được khó khăn, vậy thì tốt quá, chuyện còn lại chúng ta sẽ giúp anh Trương lo liệu hoàn mỹ.

Hầu Đại Dũng cũng tỏ thái độ.

- Bản lĩnh của anh Trương, đến giờ không còn nghi ngờ gì nữa, huynh đệ chúng ta may mắn rồi.

So với ba người bạn Vương Mãnh thì Vương Thành Thánh có bình tĩnh hơn, anh ta do dự một lúc, rồi vẫn đưa ra một mặt khác:

- Vậy lúc trước anh Trương bị thương, bây giờ chúng ta phải xác định, vậy tiếp theo...

Vương Thành Thánh vờ nghe được những lời này đã làm cho cả phòng yên tĩnh trở lại.

Chuyện trước kia Trương Anh Duệ bị thương, sau khi quyết định xác định hành tung của tên hành hung liền rơi vào Vương Thành Thánh.

Mấy người cũng biết, đừng có nhìn bây giờ Trương Anh Duệ đối với mình không tồi nhưng để trở thành tâm phúc của hắn thì vẫn còn khó nói lắm... Tội thiếu Trương Anh Duệ cũng phải xác định xem mình có phải là người trung thành đi theo hắn hay không, hắn tuyệt đối sẽ không giao những chuyện quan trọng có bốn huynh đệ của mình xử lý.

Sau khi xác định được tiềm lực của Trương Anh Duệ, bốn người đã quyết định dù có thế nào thì nhất định cũng sẽ đi cùng chung con thuyền với hắn.

Khá hay, Vương Thành Thánh tốt xấu gì cũng làm binh, tuy trước kia mình có đi lính không phải bộ đội đặc chủng nhưng cũng có chút kĩ xảo về theo dõi. Sau một thời gian theo dõi quan trọng rất cục cũng xác định được hành tung của tên kia bây giờ chính là lúc quyết định có ra tay hay không.

- Nếu lúc trước cả 4 người đã quyết định thì giờ còn do dự cái gì?

Trầm mặc một lát, Vương Mãnh nói trước:

- Thật tốt, Mãnh Tử đã tính được một con đường đen tối.

- Đúng!

Đại Đầu gật đầu lia lịa, nhìn Hầu Đại Dũng, ánh mắt sắ nhọn:

- Không trả giá nhất định phải có thu hoạch, còn trả giá không có thu hoạch, thật tốt, Hầu tử, nhất định tôi sẽ làm, cậu thì sao có dám không?

Bốn người thì cần phải có một người phụ trách chuyện này, không còn hoài nghi gì nữa là Vương Mãnh và Đại Đầu, ánh mắt của 3 người đang chăm chăm vào Đại Dũng.

- Như vậy thì coi tôi là cái gì?

Hầu Đại Dũng cười khỏ:

- Chẳng lẽ mấy anh không tin tưởng tôi, dù có chuyện gì phải ra tay, Hầu tử tôi sẽ xông lên trước nhất.

Có những lời này của Hầu Đại Dũng, ba người Vương Mãnh thở phào nhẹ nhõm, Vương Mãnh thân thiết nắm bà vai Hầu Đại Dũng, cười sáng khoái nói:

- Đây mới đúng chứ, 4 người huynh đệ chúng ta có phúc cùng hưởng có họa cùng chịu!

Ba người cùng gật đầu.

Chuyện này có mạo hiểm, một khi bị người ta phát hiện, chính phủ chưa ra tay thì e rằng đối phương đã trả thù, kết quả nếu gì chính phủ phát hiện thậm chí còn nghiêm trọng hơn nhiều. Dù sao thì trước kia cũng đã làm nhiều chuyện nhưng nếu như thất bại đồng nghĩa thì e rằng kết quả cũng sẽ giống Hồ ca

- Mấy mấy anh không có ý kiến gì, vậy đêm nay chúng ta hành động?

Ánh mắt của Vương Thành Thánh hiện lên tia máu đỏ.

- Vậy được rồi, đêm nay!

Làm lão đại trong 4 người, lúc này Vương Mãnh mới đưa ra quyết định:

- Lúc trước chúng ta đã bàn, phải bắt sống nhưng nếu như không thể bắt sống được...

Nói đến đây, Vương Mãnh dùng sức vung tay xuống:

- Xử lý hần, không để cho hần có cơ hội!

- Mọi người chuẩn bị xong chưa?

Nghe những lời này của Vương Mãnh, Vương Thành Thánh lấy từ trong túi ra chữ số DV, quơ quơ:

- Lúc đó nếu thực sự không được, còn có thể chụp được.

Hay! Thấy con DV mắt Vương Mãnh và Hầu Đại Dũng sáng lên, vốn dĩ trong lòng 3 người còn có điều tiếc luối nhỏ nhỏ. Họ bận tâm nếu như thuận lợi như đã nói thế nào mới cho Trương Anh Duệ biết được bọn họ vì chuyện của hần mà tận tâm tận lực, bây giờ có con DV thì vấn đề này đã được giải quyết dễ dàng... cho dù là lúc cấp bách không thể đem tên khốn nạn kia đi xử lý thì cũng chụp được mang về cho anh Trương xem.

- Cậu có!

Vương Mãnh vỗ vai Vương Thành Thánh:

- Người này không hổ là thông minh, đúng là biết nhìn xa!

Trương Anh Duệ cũng không biết có người quyết định vì mình mà báo thù, công việc trong huyện bận rộn, mấy tháng nay chính mình cũng không có thời gian giành cho công ty thậm chí thời gian nói chuyện với bố mẹ cũng ít đi. Hôm nay, có thười gian có lẽ sẽ đi tâm sự với cha mẹ, nhân tiện xem xem công ty mình có vấn đề gì mới hay không.

Khéo vô cùng, đúng lúc Trương Anh Duệ đến, ông chủ, mẹ bà Bạch Tuyết đều ở đó, thấy Trương Anh Duệ 3 người họ đều vui mừng.

Bạn đang đọc truyện *Quyền Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 217: Con Dâu Lật Lọng

- Di? Hôm nay tới huyện làm việc?

Trương Đức Vĩ nói vui mừng.

- Này.

Trương Anh Duệ gật đầu, cười khổ một tiếng:

- Xem như con đã phát hiện làm quan, bề bộn vô cùng, con cũng không biết hằng ngày mình bận rộn cái gì?

- Không biết có bao nhiêu người đỏ mắt sao?

Trương Đức Vĩ thì thầm trong miệng:

- Đúng rồi, Ngủ thức...

Trương Đức Vĩ hỏi, vợ ông đứng cạnh không vui, liền lườm ông một cái:

- Con trai ông còn chưa ăn cơm đâu, có chuyện gì sao không để con trai ăn rồi nói?

- Ngủ Thức? tìm con có việc?

Nghe cha nói, Trương Anh Duệ không khỏi sùng sốt.

Ngay sau đó, trừ ba mẹ và Bạch Tuyết ra còn có người ngồi ở góc tường, chỗ người này ngồi quả thực là rất trật, mình vừa ngồi nhưng cũng không phát hiện ra... Này, người này còn rất quen, theo vai về là Ngủ thức của mình, cũng họ Trương gọi là Trương Bảo Quý.

Trương Bảo Quý thành thực là nói người này ngồi ở chỗ không có cảm giác tồn tại, thấy Trương Anh Duệ nhìn mình ông ta tươi cười nịnh hót.

- Quý thức đến rồi đây. Cháu vào từ lúc nào vậy?

Trương Anh Duệ khoát tay, có ý bảo mẹ hắn không có việc gì:

- Mẹ, không sao, con đói bụng.

Nói xong châm cho Trương Bảo Quý điều thuốc:

- Quý thức, hút thuốc đi.

Thấy hộp thuốc lá của Trương Anh Duệ, mắt Trương Bảo Quý sáng lên, nhận lấy cầm lên mũi ngửi, hít vào một hơi thật sâu, vẻ mặt thỏa mãn:

- Thuốc ngon!

- Cầm hết đi.

Vừa rồi đưa cho Trương Bảo Quý điều thuốc sau đó Trương Anh Duệ đặt cả bao thuốc lên bàn, nghe thấy Trương Bảo Quý nói như vậy, hắn cầm bao thuốc nhét vào tay ông ta:

- Ngủ thức, cầm hết đi.

- Hi hi... ta không khách khí.

Trương Bảo Quý cười hi hi, hét thuốc vào túi quần,

Tuy Trương Bảo Quý không phải là huynh đệ thân thích với gia đình Trương Đức Vĩ, thậm chí không phải là anh em cùng nhà tính ra quan hệ của họ là người ngoài cũng không sai, trước kia Trương Anh Duệ còn không biết đến mối giao tình này, một hộp thuốc thực ra cũng không là gì.

- Ngũ thúc, chúng ta không phải người ngoài, có chuyện chú cứ nói, chỉ cần làm được, nhất định cháu sẽ không nói hai lời.

Trương Anh Duệ không tin lần này Trương Bảo Quý từ huyện xuống chỉ để nói chuyện phiếm với cha mình, hần thẳng thắn hỏi ông ta như vậy.

Vừa mới nói xong, đột nhiên nhớ ra hai hôm trước cha mình có nhắc đến con trai Trương Bảo Quý sắp kết hôn, cũng chỉ còn mấy ngày nữa. Ở trong thôn việc hiếu hỉ tốn rất nhiều chi phí, không nói đến xây nhà, tiền đính hôn cũng là một con số xa xỉ. Tuy rằng có thể gộp chung với lễ hỏi nhưng phía trước vẫn còn những hạng mục công việc cần chuẩn bị... Chẳng lẽ Ngũ thúc đến nhà mình vay tiền?

Nhưng thế không sai lắm, bây giờ tất cả những người trong thôn đều đến nhà mình vay tiền, Ngũ thúc cũng đến vay tiền cũng không phải là chuyện gì to tát. Ngẫm như vậy Trương Anh Duệ nhìn mẹ:

- Mẹ, có phải anh con sắp kết hôn, kinh tế có hơi gấp gáp không?

Trương Anh Duệ vừa mới nói vậy, mặt Trương Bảo Quý đã đỏ chấy lên... Da mặt không dày như tường đi vay tiền người ta cũng có chút ngượng ngùng.

Thấy nét mặt này, Trương Anh Duệ hiểu ngay, quả nhiên là đến vay tiền. Loại tiền này nhất định được mượn, nếu không lại đắc tội với người, Trương Anh Duệ suy nghĩ rồi hỏi:

- Ngũ thúc, chú cần bao nhiêu?

Khi Trương Anh Duệ hỏi đến vấn đề này, ông ta hự hự nửa ngày rồi cuộc cũng nghẹn ngào đưa ra con số:

- 5 vạn.

- 5 vạn?

Trương Anh Duệ kêu lên sợ hãi! Lấy vợ thôi mà cũng cần 5 vạn?

Theo tập tục trong thôn, khoảng thời gian con trai các hạng mục tiêu tiền, đại khái là chi phí hôn lễ, cho dù là nhà bình thường cũng đều có thể lo được, cách đối nhân xử thế của những người trong thôn khá tốt, thậm chí người ta còn có thể kiếm thêm một chút.

Một nhà tiệc cưới cũng chỉ lên đến ba, bốn mươi vạn, thức ăn cũng dựa theo tiêu chuẩn của nhà nông cũng chỉ có hơn hai mươi vạn. Tình hình của Trương Bảo Quý, Trương Anh Duệ cũng biết, nhà ông ta cũng không phải có nhiều tiền nhưng trong thôn cũng được xem vào hộ khá, chuẩn bị cho tiệc cưới này trong tay cũng phải có 5,6 ngàn đồng. quan hệ gia nhân của nhà Trương Bảo Quý mà nói Trương Anh Duệ cảm thấy tiêu tốn nhiều cũng chỉ đến một, hai, ba vạn sao bây giờ ông ta phải vay mình những 50 vạn?

Ông ta muốn làm gì đây?

Trương Bảo Quý biết là Trương Anh Duệ sẽ sợ hãi, trên thực tế chính ông ta lúc nghe thấy con dâu nói còn hoảng sợ nữa là? Những lời này phải nói với Trương Anh Duệ?

Gia đình của Trương Đức Vĩ được ông ta coi như một tấm gương sáng, đừng nhìn hộ khẩu chủ hộ là Trương Đức Vĩ nhưng sau khi Trương Anh Duệ làm phó Trần Trường thì người chân chính đương gia cũng đổi thành Trương Anh Duệ... Một, hai vạn còn dễ nói nhưng là 5 vạn chỉ cần Trương Anh Duệ đã há mồm ra thì số tiền này tuyệt đối không thể mượn được.

Ngẫm đến những lời này thật sự là mình không còn mặt mũi nào nữa, Trương Bảo Quý cúi đầu hút thuốc.

Bạch Tuyết nhìn xung quanh một chút, chuyện này mình cũng không cần chọn rợn thật là tốt, nói một câu:

- Đúng rồi, tôi đi mua ít đồ.

Lúc sau nhanh chóng chụp mộng ông ta đòi đi: chuyện này đúng là không thể chọn rợn được.

Trương Đức Vĩ không nói, Trương Anh Duệ nhìn mẹ: xem bộ dạng của bọn họ kia, mẹ mình hẳn là biết tiền căn hậu quả, bằng không lúc mình đi vào mẹ mình cũng không có vẻ khó xử như vậy.

Bà Trương bắt đầu dĩ tức giận:

- Con dâu ông hơi quá đáng đấy, cái gì cũng đã chuẩn bị cho kết hôn rồi, bỗng nhiên lại đòi mua một chiếc xe mới để kết hôn, không mua không lấy... Sao lại có người như vậy chứ? Đây không phải là ép để kết hôn sao?

Tôi...ngắt! nghe mẹ nói những câu này, Trương Anh Duệ ngắt! cuối cùng thì hẳn cũng hiểu, lúc hẳn mới vào sao về mặt của cha mẹ mình lại kì lạ như vậy, về mặt của Quý thúc lại như vậy...Con dâu của Quý thúc đúng là muốn gây sức ép.

Bạn đang đọc truyện *Quyền Thế* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 218: Trái Tim Đến Tận Mây Xanh

- Chuyện này... em trai, em gái cháu muốn mua xe gì? Mua xe vận tải bán bánh bao sao?

Suy nghĩ Trương Anh Duệ hỏi. Tuy hấn chưa kết hôn nhưng tuổi của hấn so với con trai Trương Bảo Quý cũng lớn hơn một tuổi, gọi là Trương Bảo Quý, gọi một tiếng em trai, em gái cũng thích hợp.

Từ trước đến giờ Trương Anh Duệ thấy nếu hai đứa em đó tính mua xe vận tải chạy linh tinh cũng không phải là cách tốt, có một chiếc xe một năm kiếm được 4, 5 vạn nhẹ nhàng. Cho dù là mua bao nhiêu bánh mì chạy đi chạy lại cho thuê cũng không thể được, còn mình cũng dùng? Nếu như hai em đã tính như vậy thì mình cũng có thể giúp được.

Nghe Trương Anh Duệ hỏi vậy, thật đúng là Trương Bảo Quý hấn không thể đem đầu óc của mình nhét vào đống quần được, mặt ông ta đỏ lên, nói lí nhí:

- Cũng không phải, nha đầu kia muốn mua tiểu QQ để nó dùng.

Cái gì? Tiểu QQ? Mục đích sử dụng xe đã rõ ràng, xe cho gia đình cũng không có, mẹ kiếp... Nhưng năm gần đây, kinh tế phát triển nhanh chóng, điều kiện về giao thông ở nông thôn cũng được cải thiện nhiều, mặt đường bê tông không ít gia đình mua xe riêng, có thể điều kiện kinh tế nhà họ khá nhưng kinh tế nhà Ngũ thúc chỉ ở dạng trung bình, nuôi 2 cái xe máy thì không vấn đề gì chứ nuôi một chiếc tiểu QQ thì? Chuyện này khó khăn lớn rồi!

- Nha đầu kia ở ngoài đã mấy năm, con mắt cũng mở rộng.

Mẹ Trương Anh Duệ nhắc nhở hấn.

ồ, thì ra là như vậy! Trương Anh Duệ hiểu rồi: hai em kia ở ngoài đã mấy năm, thấy người thành phố lúc kết hôn phải mua xe riêng, nên nha đầu kia ganh tỵ lúc trước không nói là để chờ cơ hội này... họ đã đi phát thiệp mời, định ngày tốt, nên nhắc lại yêu cầu, xe này mua hay không?

Không mua? Không mua thì sẽ không kết hôn nữa, đến lúc đó xem lo liệu tiệc cưới thế nào đây, dọa nhóm người Trương gia vẫn là ta đây.

Nha đầu kia, cũng âm mưu thâm trầm, tính kế này khiến cho Trương Anh Duệ cũng phải phục. Hấn đã thấy qua một hai lần 2 đứa em này điều khiển hấn tò mò chính là, cô gái ngốc nghếch kia chẳng lẽ không hiểu: nhà chồng mình điều kiện kinh tế không có, bây giờ đi vay tiền mua xe, lúc về lấy tiền đâu mà trả? Nếu như chỉ đi làm công thì xe này có ý nghĩa gì?

Lúc nhất thời Trương Anh Duệ cũng không biết nên nói nha đầu kia thông minh hay ngu đần.

- Vậy à?

Trương Anh Duệ trầm ngâm một chút, hấn hỏi Trương Bảo Quý:

- Ngũ thúc, việc này chú chưa nói cho tôi nghe về hai em?

- Nói

Về mặt của ông ta đau khổ:

- Có đạo lý gì tôi cũng đã nói hết với cô ta rồi, nhưng nói nói xe này mau trước lúc kết hôn, hai ông bà vay tiền mau, sau khi nó về thì hai vợ chồng nói với hai chúng tôi không còn quan hệ gì nữa.

Trương Anh Duệ cũng hết chỗ nói: cô con dâu này đúng là thượng hạng... có cô con dâu như vậy thì hai ông bà sau này làm sao mà sống nổi, chết tiệt!

- Ngũ thúc, không đầu gì chú, tôi có tiền

Trương Anh Duệ suy nghĩ vốn định không nói nhưng lại ghen ngào:

- Thực sự nếu chú muốn mua xe, tôi cũng không nói hai lời, tiền này khi nào trả thì trả nhà cháu cũng không cần ngay, nhưng sau khi hai đứa nó kết hôn hai vợ chồng chú nên làm gì?

- Còn có thể làm sao được nữa?

Trương Bảo Quý cười khổ, ánh mắt đượm buồn:

- Chờ cho hai đứa nó kết hôn, ta và thím cháu sẽ ra ở riêng. Thôn ta cũng có nhà phụng dưỡng người già, hai chúng tôi sẽ đến đó cũng có thể sống được, dù không nhiều nhưng một tháng cũng có ngàn đồng cho thím cháu nuôi con gà con vịt, bán cũng đủ tiền tiêu vặt.

Trương Anh Duệ nghe thấy vậy mà chua xót, những lời này làm sao không khiến cho người ta có mùi vị đó? Con trai ngũ thức đúng là tên khốn nạn, ngay cả người yêu cũng không quản được.

- Ngũ thức, chú đừng nói như vậy, việc ngày chú đừng có vội, hai đứa kia làm đồ mất người khác, chúng ta xem thế nào rồi hãy nói, tóm lại là có cách giải quyết.

Trương Anh Duệ cũng không biết nói gì để an ủi người đã cả đời vất vả, lúc trước thì vui mừng chuẩn bị lễ cưới cho con trai kết quả lại thành ra như vậy.

Còn có cách ư? Trương Bảo Quý lắc đầu cười khổ, không muốn nói nữa, có đứa con dâu như vậy còn nói được gì? Hoàn hảo ở chỗ chuyện này không phải mình gia đình nhà mình gặp mà xung quanh nghe hàng xóm cũng không ít, thế nên mình còn nói được cái gì nữa? bỏ đi! Không nói gì nữa, chịu phận bất hạnh thôi.

Bà Trương trợn mắt nhìn con trai: con nói đi, chọn rộn cái gì? Nhìn đi, chuyện như vậy, tiền này chúng ta có cho mượn hay không đây?

Số tiền này, con cho mượn không phải là khó, niệm tình người là chuyện tốt, nói không chừng lại đánh trúng lòng người ta:

- Xem ra, con dâu cũng phải mua rồi, tôi không tính đến tiền.

Phải vay? Đắc tội với người, hàng xóm cũng biết Trương Đức Vĩ biết là nhà kiếm ra tiền, phát tài, hiện giờ người ta kéo đến vay không chịu ư? Là thứ gì không biết?

Ánh mắt của mẹ khiến cho Trương Anh Duệ rụt cổ lại như vậy không được ă! Phải có cách để giải quyết chuyện này.

Suy nghĩ, Trương Anh Duệ đưa ra chủ ý:

- Nếu không như vậy, chúng ta đến Cục dân chính huyện nhờ các đồng chí giúp việc này?

Hôn nhân chính là thuộc phạm vi công việc của Cục dân chính, vấn đề con dâu của Trương Bảo Quý chắc họ sẽ có cách giải quyết.

Bạn đang đọc truyện *Quyền Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 219: Căn Hộ Này Anh Không Thể Nhận

Trương Bảo Quý có chút cảm động, nếu như không tốn 5 vạn đồng thì mình cũng không ảnh hưởng gì đến vợ chồng son, dù thế nào thì Trương Bảo Quý thấy vui đừng nói là Cục dân chính giúp giải quyết cho dù là chia sẻ được chuyện này ông ta cũng thấy vui.

Chần chừ một chút, Trương Bảo Quý cẩn trọng hỏi Trương Anh Duệ:

- Đây...Anh Duệ à, cậu làm quan, trong chuyện này chắc cậu biết phải làm sao?

Từ đầu năm, tuy danh tiếng của chính quyền cũng vang xa nhưng ở nông thôn quan viên ở đây ba, bốn mươi năm vẫn có độ mạnh yếu, nếu như chính quyền có thể giúp được chuyện của con trai mình thì không còn nghi ngờ gì nữa đó là tốt nhất rồi.

Tính toán cả nửa ngày, Trương Bảo Quý gật đầu với Trương Anh Duệ:

- Anh Duệ à, cả đời Ngũ thức không có kiến thức gì, nếu cháu cảm thấy có thể làm như thế được thì chuyện này phiền cháu rồi!

- Không phiền, không phiền đâu ạ.

Trương Anh Duệ nói xong, lấy điện thoại di động ra định bấm dãy số củ chủ nhiệm nhưng hắn suy nghĩ rồi lại thôi: chuyện ở làng quê và thị trấn này, chuyện này đúng là không thể để cho họ lo liệu được, bỏ đi, mình hơi phiền một chút trực tiếp đi tìm người ở Cục dân chính.

Mấy ngày nay liên tục giao tiếp với người của Cục dân chính, đối với Trương Anh Duệ chỉ một cuộc điện thoại: Nhâm Khoa Trường, đang bận cái gì đây?

- Anh Duệ, là cậu à?

Không ngờ là Trương Anh Duệ lại có thể chủ động gọi cho mình, Nhâm Học Kinh vui mừng:

- Anh Duệ lão đệ, cảm ơn cậu nhé, nếu không có cậu, tiểu khu này của chúng ta không biết đến khi nào mới được khởi công đây, thế này tốt rồi.

Trong chốn quan trường đúng là không có bí mật, Trương Anh Duệ vừa mới lo liệu xong bên Cục dân chính, chỉ có gọi điện cho 3 người là Khương Minh, Vương Mãnh, Triệu Văn Đường thật không ngờ là mới có hơn 1 tiếng đồng hồ toàn bộ bí mật này đã bị tất cả những người trong Đảng ủy biết... nhóm Bộ trưởng ngầm này quả đúng là không thể khinh thường được.

- Nói vậy thì Nhâm Khoa Trường, ông phân công một tòa nhà đi?

Nhâm Khoa Trường đang cao hứng như thế, Trương Anh Duệ lại hỏi một câu thú vị làm cho ông ta động lòng: cũng không đúng lắm, nghe nói là sau khi xác định chuyện này, thậm chí các lãnh đạo trong Cục dân chính đã họp xác định cơ cấu, cấp bậc lãnh đạo mua nhà.

Nghe nói là Khương Minh được một nhà gần 300m²... điều này đương nhiên là không có nghi ngờ gì, làm lãnh đạo của Cục dân chính, đương nhiên ông ta phải được nhà tốt nhất... Mà Cục trưởng cũng được nhà diện tích gần 180m², các Khoa trưởng là 140- 160m², người không phải cán bộ, Phó chủ nhiệm khoa và mấy nhân viên được nhà diện tích từ 80- 130m², tóm lại dựa theo kế hoạch phân phối phòng ốc này tất cả mọi người đều vui.

Đương nhiên, hàng hóa thì mọi người có tiền mới mua được, chứ tuyệt đối không phải là phúc lợi, miễn phí, phân như vậy có vẻ không đến đâu nhưng đối với kế hoạch phân phối này các lãnh đạo cũng không ai có ý kiến gì: tóm lại là những lãnh đạo không muốn thể hiện bản thân như người thường, bằng không sao có thể hiện được cái uy nghiêm của lãnh đạo? bạn có thể hình dung lãnh đạo mà lại đi ở cái nhà có 10m² thì còn ra gì nữa?

- Lão đệ nhờ phúc của cậu đấy.

Trương Anh Duệ vừa nhắc đến chuyện này, Nhâm Học Kinh đã mừng rỡ cười toe toét, có lẽ đầu dây bên kia ông ta cười đến méo cả mồm:

- Chúng tôi nói với Khương cục rồi, bởi vì chuyện này mà cũng tốn không ít sức lực, đặc biệt phân quyền lợi cho Phó cục trưởng... lão đệ ít nhiều đã phiền cậu.

Một phó khoa nho nhỏ thế nhưng vì chuyện này mà được đặc biệt đề bạt sao? Cùng với các anh em có được một chỗ giao thiệp tốt như vậy chẳng phải là trêu chọc vào tài miếu của họ sao? Trương Anh Duệ rất vui mừng.

Bị trêu vào tài miếu, vui mừng? đó là đương nhiên, người trở thành người được mọi người trêu chọc vào tài miếu, người khác sẽ tìm đến gần, hi vọng là vận khí tốt, nếu trên quan trường người là một bãi *** chó sẽ không chỉ không ai coi người là to tát, e rằng những gì bọn họ đối với người lại không tránh kịp... trong chốn quan trường nếu có thể đến mức trêu chọc vào tài miếu thì Trương Anh Duệ cũng tự nhận mình là kẻ tu đạo thành công.

Nhưng... Trương Anh Duệ bỗng động lòng: chuyện này không đúng!

- Nhâm Khoa Trường, lời của em, anh có tin hay không?

Trong lòng vừa mới nghĩ đến chuyện này Trương Anh Duệ toát cả mồ hôi, liền trầm giọng hỏi một câu.

Bỗng nhiên ngữ khí của hắn rất nặng làm Nhâm Học Kinh bị hù sợ:

- Lời của lão đệ tôi có thể không tin sao... Sao vậy? rốt cục là xảy ra chuyện ở đâu vậy?

- Anh tin là được rồi, nếu đã tin em như vậy, vậy thì hãy nghe em một câu, nhà của Phó cục trưởng này nhất định anh không được nhận.

Trương Anh Duệ nghiêm túc hỏi.

- Không nhận? vì sao?

Lời của Trương Anh Duệ khiến cho Nhâm Học Kinh đau lòng: một căn phòng lớn 180m², ngoài những lãnh đạo của huyện ủy ra không ai được nhà lớn như vậy, bây giờ Trương Anh Duệ lại nói thế chẳng khác nào bảo mình vứt miếng thịt béo bỏ này đi?

Nhâm Học Kinh không cam lòng, một vạn người cũng không cam lòng.

Trương Anh Duệ hít một hơi thật sâu:

- Nhâm Học Kinh, em hỏi một câu, nếu như nhà của anh so với các Trường khoa đều lớn như nhau thì các Trường khoa sẽ nghĩ như thế nào? Anh có nghĩ các Cục trưởng phân nhà nhỏ cho anh, có phải vì chuyện này hay còn ý gì khác? Suy nghĩ kĩ thì anh vẫn nên lấy nhà nhỏ hơn so với nhà bây giờ là tốt nhất?

Chuyện này... nghe Trương Anh Duệ nói xong, vốn còn cười hi hi thì bây giờ Nhâm Học Kinh đã toát cả mồ hôi lạnh. Nhà nhỏ ư? Minh và những người hâm mộ khách mong nhà to đồ cả mắt, căn bản là chính mình chọn mình không biết khi nào thì đại bom mới nổ.

Bạn đang đọc truyện *Quyền Thế* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 220: Cảm Ơn Nhé

Chuyện này... nghe xong Trương Anh Duệ nói, vốn dĩ Nhâm Học Kinh còn cười hi hi thì giờ trán toát hết cả mồ hôi.

Căn hộ này đối với mình mà nói đều khiến người ta phải ghen tỵ đỏ cả mắt, căn bản mình phải chon lên rồi, không biết khi nào đại bom mới nổ đây!

Đúng vậy, theo như lời Trương Anh Duệ nói, nếu như Trường khoa biết được nhà của mình lớn hơn so với ông ta thì sẽ thế nào đây? Sau này công việc của mình cũng sẽ bị gây khó dễ? Đây chính là tương đương với đi tìm một cái tát của trường khoa, nghiêm trọng hơn có khi trường khoa lại còn cho rằng mình đang ngấp nghé chỗ của ông ta? Nếu như trường khoa nghĩ như vậy thì mình đúng là không hay ho gì đâu.

Phó cục trưởng này nghĩ như thế nào? Phòng của mình không to như phòng của bọn họ, bọn họ không hiểu tôn ti trật tự? vì chuyện này mà Phó cục trưởng không vừa mắt với mình, cho rằng có phải mình ngáng chân ông ta không? Lúc đo thì đúng là phải khóc lóc mà giữ lấy chỗ ngồi rồi.

So với 2 người trước kia, điểm thứ 3 mới là điểm chết người, Cục trưởng phân cho mình phòng nhỏ có phải là ý này không? Nhìn xem mình không đáng để đào tạo, hơi một chút là lấy thành tích ra phân phối biết trời cao đất rộng ra sao?

Suy nghĩ cẩn trọng một chút, Nhâm Học Kinh thấy sợ! Trời ơi! Phòng nhỏ nhất ở đây đây thực là gió đến từ 4 phía, 8 phương thì như cái lò bát quái, dù là mình có sức ép gì thì lửa này vẫn cứ thiêu đốt! Nếu thực sự là như vậy thì mình đã làm mất đi cái cọc cơ duyên lớn rồi, lại càng như chơi đùa với tiền đồ.

Đương nhiên, mình cũng nghĩ nhiều rồi, chuyện có thể như vậy thì còn nói được cái gì, tuyệt đối không thể mạo hiểm như vậy được, giống như năm đó ủy viên Tường nói như vậy, thả rằng giết nhầm một ngàn người, còn hơn bỏ sót 1 người... Đây chính là làm đổ con đường làm quan của mình, không thể không thật cẩn thận.

Suy nghĩ cẩn trọng, trong lòng Nhâm Học Kinh chẳng còn chút vui sướng gì ở lúc trước, may mắn sống sót sau tai nạn: may mắn, may mắn, may mà ông đây sớm biết điều này, nếu không đợi đến lúc nhận nhà thì ta còn đường sống sao!

Trong lòng tràn đầy cảm kích với Trương Anh Duệ: nếu Trương Anh Duệ không nhắc nhở ta đúng lúc thì lần này thực sự ta chết chắc rồi, Nhâm Học Kinh phát hiện, lưng mình đã ướt đầm mồ hôi.

Bị hù dọa!

- Anh Duệ, lão Nhâm ta không nói gì, chuyện của cậu tôi sẽ nhớ kỹ, sau này có chuyện gì thì cứ nói, chỉ cần trong khả năng giúp được, tuyệt đối tôi sẽ không nói 2 lời!

Nhâm Học Kinh chân thành nói với Trương Anh Duệ

- Đừng khách sáo như thế, cũng có thể là tôi đã nghĩ nhiều quá thôi.

Trương Anh Duệ cười nói.

Mặc kệ là có phải ngại nghĩ nhiều hay không thì dù sao chuyện này đối với anh em ta mà nói thật sự là được sống sót sau tai nạn, Nhâm Học Kinh xoa mồ hôi trên trán:

- Đúng rồi, Anh Duệ lão đệ, cậu gọi điện cho tôi là...

- Đúng là có chuyện muốn tìm anh giúp.

Không đợi cho Nhâm Học Kinh nói xong, Trương Anh Duệ đem chuyện của Ngũ thúc nói cho Nhâm Học Kinh biết một chút, cuối cùng hẳn hỏi:

- Thế nào lão Nhâm, chuyện này anh có thể giúp nhanh được không?

- Chuyện nhỏ! Chuyện này cứ giao cho tôi đi.

Mình có thể giúp được Trương Anh Duệ, Nhâm Học Kinh liền mừng rỡ vỗ ngực nói với Trương Anh Duệ:

- Như vậy, cậu cho Ngũ thúc đến đây đi... Thôi vậy, để tôi báo chút việc rồi điều người đến chỗ cậu, cậu đang ở đâu? Trong công ty hả?

Tuy lần này giúp đỡ tương không phải là bản thân Trương Anh Duệ nên khiến cho Nhâm Học Kinh có hơi tiếc, dù sao thì chuyện này cũng là thể diện của hắn ta, chỉ cần Trương Anh Duệ mở miệng nói với mình thì dễ thôi, nhưng là chuyện của Trương Anh Duệ thì chỉ cần làm tốt thì tiểu tử này sẽ phải thừa nhận tấm chân tình của mình.

- Nay, em đang ở nhà, các anh đến đây đi!

Trương Anh Duệ gật đầu, quay lại nói với Trương Bảo Quý:

- Tốt rồi, Nhâm Học Kinh của Cục dân chính đồng ý giúp chuyện này, một lúc nữa ông ấy sẽ cho người đến đây... Nay Nhâm Học Kinh làm công tác tư tưởng đây, chuyện này đối với ông ta không thành vấn đề.

Trương Bảo Quý nghe thấy vậy, há mồm tròn mắt!

Trước kia dù đã biết Trương Anh Duệ làm quan Phó Trần Trường tuy chức không nhỏ, vẫn đề là người nông thôn hình như nghĩ như vậy, có thể cuộc điện thoại thông này của Trương Anh Duệ đã cho Trương Bảo Quý một trụ đỡ: cảm tình với tên tiểu tử Trương Anh Duệ này, không chỉ là một Phó Trần Trường có cách như ở huyện mà một cuộc điện thoại đã gọi được đến Cục dân chính? Vừa rồi nhìn hắn nói chuyện với Nhâm Học Kinh có vẻ dễ dàng hình như hắn không phải làm việc trong Cục dân chính, chuyện này với hắn chỉ cần một cuộc điện thoại?

Nghĩ trong lòng như vậy Trương Bảo Quý nhìn Trương Đức Vĩ với ánh mắt tràn đầy sự ngưỡng mộ, ghen tị: Trương Đức Vĩ đúng là tốt số, không thua kém gì con trai, không chỉ kiếm tiền cho gia đình mà còn có thể làm quan nữa...

Lại nghĩ đến con dâu và con trai mình, Trương Bảo Quý lại hận là không thể nhét đầu vào đống quần: aid a, tạo hóa sao ta lại không được tốt số như vậy cơ chứ?

Rất nhanh Nhâm Học Kinh đã tới, đi cùng với ông ta là một người khoảng 30, 40 tuổi, một phụ nữ trung niên tướng mạo cũng không tồi, vì làm công tác tư tưởng nên người phụ nữ này cũng chú ý cách ăn mặc, nhìn qua cũng chỉ như mới 30 tuổi.

- Tiểu Hồ, đây là Trần Trường Trương cô đừng coi khinh Trần Trường Trương nha, mảnh đất kia có thể xây thành tiểu khu cũng là do cậu ấy lo liệu hết đấy.

Nhâm Học Kinh giới thiệu để hai người làm quen:

- Tiểu Trương, vị này là một hòa giải viên vô cùng lợi hại của cục dân chính, chỉ cần tiểu Hồ ra tay không dám nói khó trăm phần cũng thành công, nhưng ít nhất thì cũng không để cậu phải thất vọng.

Nói đến đây Nhâm Học Kinh như đang đùa cho vui:

- Trần Trường Trương, lần này vì chuyện của cậu, tôi đã đưa con át chủ bài của Cục dân chính đến đây.

Thoạt nhìn tuy Trương Anh Duệ còn trẻ nhưng vị hòa giải viên họ Hồ này cũng không dám khinh thường hắn, trên đường đến đây Nhâm Học Kinh đã nói với mình rồi đừng có nhìn vị Phó Trần Trường Trương này còn trẻ nhưng cũng đã là Phó Trần Trường, hơn nữa còn cùng với Thư kí huyện ủy Triệu, cục trưởng Cục công an Triệu có quan hệ không thường đâu, tương đối có tiền đồ đấy.

Bạn đang đọc truyện *Quyền Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 221: Tiểu Nhân Không Phục

Tuy vị hòa giải viên này cũng không biết năng lực thực sự của Trương Anh Duệ nhưng được làm hòa giải viên cũng là một nhân vật tám mặt lung linh, mình biết Nhâm Học Kinh nói, hình tượng của Trương Anh Duệ đã buộc tiểu Hồ đến đây: có thể áp đảo cục diện chính trị của Thành phố khiến cho ai cũng phải cúi đầu với chúng ta, một người quan hệ tốt với Cục trưởng Khương còn một người lại quan hệ tốt với Cục trưởng Cục công an...

Trời ơi! Nghĩ đến đây, tiểu Hồ đều bị chính mình làm mình hoảng sợ: vị này rốt cuộc vì cái gì mà đến đây? Không phải là vì con trai họ sao?...tiểu Hồ cũng không biết, chính mình đã đoán Trương Anh Duệ và các cán bộ lãnh đạo đối với hắn cũng không sai lắm.

Nghĩ đến đây, vốn dĩ còn không vui, mình phải tính lại một chút, nhất thời tiểu Hồ nóng lòng: mình hơn hắn 1 tuổi, không có ý kiến gì cũng không trông mong người ta có để ý mình hay không nhưng nếu như giải quyết chuyện này êm đẹp thì cũng để cho hắn nhớ kỹ đến 1 người, thiên duyên biết đâu sau này còn giúp được mình, đời này

Cơ hội này làm cho sự nghiệp của Trương Anh Duệ chuyển thành hành chính biên, ngay từ đầu tiểu Hồ hoàn toàn không muốn đi... khó khăn quá!

Đến bây giờ tiểu Hồ vẫn ở cấp thấp, tuy không giống với nhân viên công vụ chính thức nhưng cũng là một cán bộ hành chính, thực ra cũng có thể có là nhân viên công vụ, đối với tiểu Hồ mà nói nếu như có thể nhân cơ hội này mà đáp ứng được cho Trương Anh Duệ thì mình muốn có 1, 2 cấp bậc nữa vẫn khó như lên trời, có đúng đây là nhân vật lớn còn không phải chỉ là một cuộc điện thoại sao?

Suy nghĩ trong lòng, sắc mặt tiểu Hồ vui tươi, khom người tôn kính với Trương Anh Duệ, ngữ khí đúng mức:

- Trần Trường Trường, chuyện có được hay không tôi cũng không dám cam đoan với ngài, điều tiết chuyện này không ai dám nói thành công 100% nhưng tôi hứa sẽ làm hết khả năng, làm đến mức cao nhất để giải quyết chuyện này.

Lời nói của tiểu Hồ, ngược lại khiến cho Trương Anh Duệ tán thưởng, ngay từ đầu cô ta đã không cam đoan việc này, mà để phòng trước cho mình, tiếp theo là bày tỏ sự cố gắng cao nhất có thể...

Đây với Trương Anh Duệ mới thực sự là cách, nếu không ngay từ đầu đã nã pháo, kết quả cuối cùng có hoàn thành được hay không đến lúc đó lại khó nhìn. Cho nên Trương Anh Duệ cười khổ gật đầu:

- Chị Hồ, chuyện này phiền chị rồi.

- Tôi biết, cha mẹ tôi cũng ở nông thôn mà, tôi biết người nông thôn lấy vợ cho con trai không dễ dàng gì, nếu như được cô con dâu không hiểu lão nhân thì khổ lắm.

Tiểu Hồ trịnh trọng gật đầu.

Cơ hội tốt như vậy sao mình có thể không nắm lấy.

Trong thành phố mới xây một quán bowling, con trai của các cục trưởng Chu Thạch Bình, cau mày, anh thường ném được bowling rất xa, kết quả có thể suy nghĩ cũng biết, một bình cũng không dùng đến.

Nhạc Siêu Quần ngồi ở một bên ghế ngai. ... Chúng ta nhất định phải thừa nhận con trai của Nhạc Trần Phong rất là xiên trạc, anh ta cứ nhìn chăm chăm vào Chu Dương, vẻ mặt có vẻ nhân nhả.

Ngươi cho rằng ông đây giả bộ sao! Chu Dương Tâm mắng thầm trong lòng, suy nghĩ một chút nhưng không ra ngoài, quay nhìn Nhạc Siêu Quần hỏi:

- Anh Nhạc, anh có tin... rốt cục là chuyện gì đây? Rốt cuộc là công trình này chúng ta có thể làm tiếp hay không đây?

Mặc dù cha đã nói mình được đựng vào hạng mục kia, làm trò trước mặt cha mình, Chu Dương Tâm cũng đã tự nhủ không làm nữa, có thể Chu Dương Tâm không cam lòng, 100, 200 cũng không cam lòng, chỉ cần có thể làm việc này thì mình ít nhất cũng phải kiếm được 5000 vạn, 500 vạn! cả đời này có mấy người có cơ hội kiếm được 500 vạn trong 1 hạng mục.

Nhận một lỗi là lão từ nhà mình không biết là nghe ai nói, kiếm được tiền như vậy sừng sốt nhưng lại không cho mình làm! Nghĩ đến đây, Chu Dương Tâm liền vội có ý kiến với lão đầu từ nhà mình: rốt cục là ông ta bị ai nạt là lại thu thu tay về.

Này hiển nhiên là quyền mất, nếu không phải sau lưng có ông cụ chống đỡ thì bằng chút năng lực ấy mình có thể bước được đến ngày hôm nay không?

- Chuyện này, bản thân tôi cũng nghe được một chút tin tức.

Nhạc Siêu Quần, đặt trái cây lên bàn, cười lạnh trong lòng: ngươi đã đồng ý xông pha chiến đấu trước, vậy thì ta sẽ cho ngươi cơ hội!

Những năm gần đây tuy công việc làm ăn của Chu Dương Nhất luôn hợp tác với đồng bọn, có thể tự xưng là phi phạm, Nhạc Siêu Quần giống như tên của anh ta. Như vậy cho mình là bất phạm ngoài mặt thì gọi huynh đệ nhưng thực tế Nhạc Siêu Quần chưa bao giờ để mắt đến Chu Dương, trong mắt Nhạc Siêu Quần, Chu Dương chỉ là thằng nhãi luôn xông pha chiến đấu, lúc cần thiết có thể làm bìa ngám cho mình, còn hợp tác với đồng bọn?

Tinh mơ đi?

Nhận được điện thoại của cha, sau khi nghe nói về người của Cục dân chính phát hiện ra tiểu khu, Nhạc Siêu Quần để tâm đến chuyện này, anh ta thấy đối phương có thể cúi đầu cha mình vậy thì chuyện kia không chừng có thể cố gắng được.

Vốn Nhạc Siêu Quần đang nghĩ đến lỗ hổng này có thể mở ra thế nào, không ngờ nhắc đến Tào Tháo thì Tào Tháo đến liền, vừa mới nhắc đến người này, ngay sau đó Chu Dương đã gọi điện mình đang đi đánh bowling, Nhạc Siêu Quần nghĩ xấu trong bụng lúc này đã xuất hiện: đây là một cơ hội tuyệt vời, ngay cả tặng cho người chết cũng có...

Bạn đang đọc truyện *Quyền Thế* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 222: Tình Tiết Gay Cấn

- Tin tức? tin tức gì?

Chu Dương vò đầu bứt tai sốt ruột, mắt sáng lên.

Chu Dương nghe cha nói, tên kia có quan hệ với những người trong tỉnh nhưng rõ cục là quan hệ như thế nào thì cha cũng không nói tí mĩ... Có lẽ cha mình cũng không biết rõ.

- Nghe nói tên tiểu tử đó, chính là Phó Trần Trường ở làng quê và thị trấn, vẫn là một tên tối mạt.

Nhạc Siêu Quần uống một ngụm nước trái cây, cũng như trước kia giẫm qua nó cũng không hay như vậy, nhẹ nhàng đưa một ngón tay ra là để có thể nghiền nát bọn họ.

- Chỉ là một Phó Trần Trường của làng quê và thị trấn nhỏ thôi mà? Vẫn chỉ là một tên tối mạt?

Chu Dương không dám tin mở to hai mắt nhìn, thậm chí tính toán: một Trần Trường bé nhỏ làm sao lại có thể khiến cho cha mình phải cúi đầu? tuy cha không nói rõ nhưng nghe ý thì dường như chuyện này vẫn để cho Nhạc Trần Phong xử lý, nói cách khác Phó Trần Trường nhỏ bé này sau đó phải cúi đầu Nhạc Trần Phong, để ông ta tiếp tục áp chế ông cụ nhà mình?

Chu Dương, còn người này đúng là lỗ măng hung hăng càn quấy, lại cũng không phải là quá ngốc:

- Chuyện khác có tất yếu những lời này hay không, dường như toàn bộ đệ tử tôn sùng Vi Khuê Bích chỉ cần nhìn thấy chuyện khác lẽ thường thì tự nhiên cũng sẽ không giữ được bí mật, càng là những chuyện như thế này thì lại càng phải giữ bí mật.

Giống như chuyện trước mắt, đường đường là một thường ủy thị ủy lại bị một Phó Trần Trường áp đảo, Phó thị trưởng thường vụ? vốn dĩ Chu Bốc bị chuyện này kích thích, lập tức cảnh giác: Nhạc Trần Phong này... đối với mình có âm mưu gì hay không?

Nguy rồi, vội vàng như vậy làm gì chứ? Mắt Chu Dương sáng lên một tia cảnh giác làm cho Nhạc Siêu Quần tính toán sai, cân nhắc lại đối sách, đồng thời cũng trầm oán hận: mẹ kiếp, khi nào đầu óc mới được tỉnh táo đây?

- Đúng rồi, tôi nghe nói tiểu tử này cũng có chút quan hệ với các lãnh đạo.

Nhạc Siêu Quần chau mày, vừa chậm từ từ cân nhắc vừa nói.

- Có quan hệ với các lãnh đạo trong tỉnh?

Nghe nói như thế, Chu Dương đã hiểu rồi: chả trách, nếu tiểu tử này có quan hệ với các lãnh đạo trong tỉnh... thì rốt cục là những vị lãnh đạo nào, Nhạc Trần Phong có thực quyền lãnh đạo... nói như vậy thì những cái đó cũng có thể lý giải được.

- Nay.

Nhạc Siêu Quần gật đầu khẳng định:

- Ý của cha tôi là theo con đường của chính phủ, nhất định chúng ta không thể tiếp nhận được hạng mục của công trình này, có thể đi theo con đường bình thường, thuần túy chỉ là buôn bán các hạng mục như lời nói, cho dù là các vị ở trên cũng không phản đối.

- Phương pháp buôn bán thuần túy?

Chu Phong liệt miệng, dần dần cũng hiểu ý của Nhạc Siêu Quần, chúng ta lấy thế đề người, đúng vậy, chúng ta lấy thế đề người, lúc đó các vị lãnh đạo trong huyện sẽ oai cái miệng, ông cụ nhà mình cũng sẽ không nhịn được, nhưng nếu như chúng ta dùng các là buôn bán đơn thuần để tiến hành hạng mục của bọn họ, nói tóm lại là một chút chỉ cần tiết kiệm thì không sợ chúng ta sẽ không kiếm được tiền, cũng phải bắt lấy hạng mục này thôi.

Đến lúc này, hiểu các quan hệ trong chuyện này, Nhạc Siêu Quần và Chu Dương phải lợi dụng cơ hội ngàn năm có một này, đưa ra ý tưởng. bất kể là Nhạc Siêu Quần hay Chu Dương thì bọn họ cũng thừa hiểu hạng mục này không đơn thuần chỉ là kiếm tiền mà còn liên quan đến thể diện của mình. Có nắm được hay không cũng là một vấn đề: nếu muốn là ăn về đất đai, thì cũng phải biết lấy vãi người cấp trên? Cũng phải biết quan hệ với các lãnh đạo một chút, nếu lần này không thể áp được tên Phó Trần Trường kia thì sau này cũng khó mà nắm bắt được hạng mục này... người khác cũng có thể dùng các quạ hệ trong tỉnh, chuyện này cũng hơi bất bình, đợi cho mình sau khi lấy được hạng mục này, thì chó hay mèo cũng không đụng được vào?

Cho nên Chu Dương và Nhạc Siêu Quần đều hiểu được, hạng mục này có lấy được hay không thực sự liên quan đến tiền đồ của mình về sau.

Cạnh tranh công bằng? đúng là chuyện buồn cười, sản xuất đất đai tồn tại là phương thức cạnh tranh đơn thuần ư? Đất đai của Trung Quốc, là tập hợp của quan chức, phú hào, quan nhĩ đại... .

Là kết quả đặc quyền của những người quái dị, ai mà buôn bán, cạnh tranh? Đồ chơi cho trẻ?

- Phải nói là như vậy.

Chu Dương suy nghĩ:

- Để tôi gọi điện cho Cục trưởng Khương gây chút áp lực.

Dù có nói thế nào thì Cục dân chính vẫn là cơ cấu lãnh đạo cấp cao của huyện, từ trước đến nay nếu như Chu Dương không phối hợp công việc với Cục trưởng Khương Minh thì lão đầu từ nhà mình sẽ đặc biệt chú ý đến ông ta, lão đệ từ đó thế nào cũng ghi nhớ trong bụng.

Đây mới là kết quả Nhạc Siêu Quần muốn, nghe Chu Dương nói như vậy Nhạc Siêu Quần gật đầu:

- Tôi cũng phải đến chào hỏi bên Thị cục tài chính, phải trả các khoản tiền đúng hạn, cũng có thể lý giải được.

Chiều này đọc! Chu Dương hiểu ý cười: đây chính là thủ đoạn dùng tài chính gây áp lực với các lãnh đạo huyện Bình, bức bọn họ đến gây áp lực cho cục trưởng họ Khương kia.

Chi tiền, cho đến bây giờ còn không đủ, chuyện gì, người nào chỉ trích bao nhiêu, còn không phải là ý của lãnh đạo chính quyề sao? Rất không may, lãnh đạo quả lý Cục tài chính lại là Phó thường vụ Nhạc Trần Phong, nếu như Nhạc Siêu Quần đến chào hỏi tự mình chi tiền cấp cho huyện Bình thì còn không thoải mái đơn giản hay sao? Chiều rút củi đáy nồi này họ có thể chống đỡ được bao lâu, Chu Dương tò mò vô cùng.

- Ông chủ, ông khỏe chứ?

Cục trưởng Cục tài chính cung kính đứng trước bàn làm việc của mình gọi điện cho Nhạc Trần Phong.

- Lão Lương à, có chuyện gì vậy nói đi chứ.

Nhạc Trần Phong nói hững hờ, sau đó cúp điện thoại.

Thủ đoạn nhỏ của thằng con trai sao mình còn không biết chứ? Nhưng như vậy... cũng tốt, Trương Anh Duệ ta nhìn người rót cục được bao nhiêu trọng lượng?

Bạn đang đọc truyện *Quyền Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 223: Lãnh Đạo Coi Trọng

- Tình huống cơ bản là như vậy, bí thư, ngài còn đắn đo gì sao?

Hai ngày nay mình toàn bận chuyện của Lưu Kim Quốc sau khi khi báo cáo, Trương Anh Duệ khiêm tốn xen chỉ thị của Lưu Kim Quốc.

- Không đắn đo gì cả, cậu làm tốt lắm, rất tốt!

Về mặt của Lưu Kim Quốc hồng hào, nụ cười sáng ngời, quả nhiên là mình không nhìn lầm tiểu tử này, khuyên được cả Phó thị trưởng và cục trưởng cục dân chính, vốn dĩ nghĩ rằng tiểu tử này có chỗ dựa nhưng xem ra nắm chắc chỗ dựa cũng không nhỏ. Sau đó, rất nhanh Lưu Kim Quốc phát hiện ra may mắn: xe ra trước kia mình quyết tên tiểu tử này là hết sức chính xác.

Tĩnh thắm trong lòng như vậy, Lưu Kim Quốc nở nụ cười hiền hòa, ân cần hỏi han:

- Anh Duệ à, mấy ngày nay cậu có mệt không? Có muốn nghỉ ngơi mấy ngày cho tốt không?

- Cảm ơn, bí thư Kim Quốc đã quan tâm, không sao, tôi không mệt đâu.

Trương Anh Duệ vội vàng nói với lãnh đạo quan tâm là một chuyện nhưng làm công việc cách mạng thì sao có thể kêu khổ được... Người mà kêu khổ thì chẳng qua công việc của người bị người khác chia sẻ thôi. Đối với các đồng chí cách mạng mà nói, khổ, mệt một chút cũng không có vấn đề gì, có thể vì dân mà phục vụ quyền lợi bị người khác chia sẻ thì so với giết bọn họ còn lợi hại hơn.

- Không mệt là tốt rồi.

Lưu Kim Quốc tươi cười, cảm kích nói:

- Thanh niên đúng là khỏe, hăng hái, Anh Duệ à, phải chuẩn bị tốt tư tưởng, Đảng ủy hi vọng rất nhiều vào cậu.

Ách... chuyện gì đây? Lời nói của Lư Kim Quốc khiến cho Trương Anh Duệ có phần lay chuyển: chuyện này xem như là nói trước với mình một tiếng để chuẩn bị đề bạt mình sao? Không nhanh quá đấy chứ? Các cán bộ lãnh đạo không phải có một năm thử việc sao, mình mới có hơn 1 tháng, khả năng cũng không thể có nhiều?

Thấy vẻ sững sờ của Trương Anh Duệ, Lư Kim Quốc lại càng hài lòng, ông ta đúng là muốn đề bạt Trương Anh Duệ suy nghĩ này đối với ông ta mà nói cũng không phải là vấn đề gì lớn, chỉ cần tiểu tử nào có năng lực thực sự là được.

Sự thật đã được chứng minh, người thanh niên Trương Anh Duệ không chỉ có cách làm việc mà còn hăng hái, có ý tưởng sáng tạo, còn trẻ như vậy sao chúng ta lại không thể đề bạt?

Đương nhiên, chúng ta không ai phủ nhận, Trương Anh Duệ khiến người ta thấy hắn như có quan hệ với như Lý Khán Hoa, ảnh hưởng tuyệt đối, Lư Kim Quốc thấy đối với năng lực của Trương Anh Duệ mà nói mình có thể nào cũng không ngăn chặn được, nếu như mình thực sự muốn đề bạt hắn thì cũng không hay ho gì một khi đã như vậy thì chỉ bằng dùng sức đẩy hắn tiếp thiện duyên.

Vậy được, trận cuối cùng này cũng trải qua không ít sóng to gió lớn, Trương Anh Duệ lặng đi một chút, nhìn Lư Kim Quốc với vẻ cảm tạ.

- Khách sao như vậy làm gì, tôn chỉ của Đảng chúng ta chính là mạnh mẽ đề bạt những cán bộ còn trẻ.

Lư Kim Quốc nói là đại nghĩa lăng nhiên dường như chuyện này cũng không có quan hệ gì đến ông ta nhưng sau đó lại bán rẻ ý tưởng:

- Đúng rồi, tiểu Duệ à, nghe nói quan hệ của cậu với thư kí Triệu cũng không tệ?

Thư kí Triệu? có thể được Lư Kim Quốc tôn kính gọi là thư kí Triệu, đếm trên đầu ngón tay cả huyện cũng chỉ có Triệu Văn Đường, thư kí Triệu, vốn dĩ Trương Anh Duệ còn không rõ Lư Kim Quốc rốt cuộc là bán thuốc gì trong hồ lô, bây giờ ông ta mới mở miệng, Trương Anh Duệ hiểu rồi, hình như là nói mình với Triệu Văn Đường.

Nhưng đối với điều này, Trương Anh Duệ cũng không biết thế nào, quan trường hay thương trường mua bán cũng không khác là mấy, mọi người song doanh là vương đạo, trông cậy vào người khác... ai có lợi thì ủng hộ... người ngủ còn chưa tỉnh sao?

Hiểu điều này, Trương Anh Duệ nhanh chóng cười khiêm tốn:

- Sao có thể, chỉ là gặp thư kí Triệu có mấy lần, thư kí Triệu rất quan tâm đến những người trẻ tuổi chúng tôi... Ồ, đúng rồi, lần trước lúc gặp được thư kí Triệu, ông ấy còn nói với tôi rằng chúng ta phát triển tốt, lúc nào có thời gian ngài hãy tìm ông ta báo cáo công việc một chút.

Nói đến đây về mặt của Trương Anh Duệ có vẻ áy náy, tự trách:

- Ông xem đầu óc tôi, chuyện quan trọng như vậy mà lại quên không nói, bí thư Kim Quốc ngài cứ việc phê bình tôi đi.

Tiểu tử này đúng là biết ăn nói, nghe hắn nói vậy Lư Kim Quốc lại càng cảm thấy hài lòng:

- Gặp rồi!

Thư kí Triệu? người cho là bí thư quán ven đường hay sao, muốn gặp ta lúc nào thì gặp. Còn để người truyền lời đến ta? Người nghĩ ta là ai chứ? Tám phần là ăn nói linh tinh.

Nhưng nói bừa thì Lư Kim Quốc cũng hiểu được, nếu như Trương Anh Duệ nắm chắc phần thắng thì sau khi hắn ra khỏi phòng làm việc lập tức mình cũng có thể thu phục được chuyện này, ông ta nhất định là không thể nói như vậy, một khi đã như vậy thì... Lư Kim Quốc bắt đầu nhảy dựng lên: xem ra thực sự mình có thể nhờ Trương Anh Duệ phát hiện ra chỗ mình về hưu khát vọng chính trị ư?

Nghĩ trong lòng như vậy, nhưng vẫn cần phải nghe, Trương Anh Duệ nói quên, Lư Kim Quốc nghiêm mặt:

- Anh Duệ à, chuyện này không trách cậu, cậu cũng là một đồng chí có tư tưởng giác ngộ, sao lại không có đủ độ miễn cảm chính trị như thế, Bí thư Đường muốn tôi đến báo cáo là muốn khẳng định sự phát triển kinh tế của huyện ta, đây là chuyện nghiêm túc, chậm trễ báo cáo với ông ấy, cậu xem sao tôi có thể che đậy cho cậu đây?

Giờ cao đánh khẽ, dù sao thì mọi người cũng biết đây là chuyện gì... Nói mồm mép ai mà không biết làm.

Về mặt của Trương Anh Duệ xấu hổ:

- Vâng, bí thư Kim Quốc dạy rất đúng, sau này nhất định tôi sẽ cẩn thận, làm tốt tuyệt đối không phụ lòng tin của lãnh đạo và nhân dân.

- Như vậy là tốt rồi.

Lư Kim Quốc cũng không nói quá nhiều về chuyện này, liền đổi đề tài, vỗ đầu như chợt nhớ ra chuyện gì đó:

- Xe của đồn công an đã vào vị trí của mình, Đoạn Thành Đào nói cần phải cử hành nghi thức cắt băng, chiều nay cậu hãy đi cùng tôi.

- Mấy chiếc xe cũng cần nghi thức cắt băng?

Trương Anh Duệ lấy làm lạ: cái gì đây, nếu như là công trình lớn muốn làm lễ cất bằng thì cũng thôi chẳng qua đây chỉ là mấy chiếc xe cảnh sát chuyển dụng, cũng muốn lễ cất bằng sao? Không đủ để gây sức ép... nhưng đây cũng là quy tắc ở làng quê và thị trấn? Mọi người mới có có để ăn uống ngon một chút?

Bạn đang đọc truyện *Quyền Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 224: Cộng Đồng Náo Động

Mọi người đều có tiền sao...

Lưu Kim ha ha cười, một bên kéo Trương Anh Duệ ra phía ngoài.

- Cũng là chính phủ ủng hộ công tác đồn công an chúng ta!

Lập tức buổi trưa Lưu Kim Quốc cùng Trương Anh Duệ đến đồn công an, Trương Anh Duệ kinh ngạc phát hiện, một đám những người lãnh đạo đảng ủy và chính phủ trấn cơ hồ cũng đã đến đông đủ, trong đại viện đồn công an trấn, đang đỗ chính tề 8 cái xe cảnh sát mới hoàn toàn, mỗi một xe cảnh sát đều phủ lên, lộ ra một dải lụa đỏ, cả sở công an nhất thời đầy không khí vui mừng.

Đương nhiên không khí vui mừng là phải, là tám chiếc xe mà, tuy rằng tất cả đều là loại bình thường nhất, nhưng đối với đồn công an trấn mà nói, hơn đứt mấy chiếc xe phía trước, hiện tại xe của đồn công an trấn làm công tác cùng làm nhiệm vụ vậy là đủ rồi, thậm chí cho dù là phía dưới những tiểu binh cũng có thể ngẫu nhiên sử dụng xe công cộng, đối với đồn công an trấn mà nói, còn có tin tức tốt hơn so với tin này sao?

Chứng kiến Lưu Kim Quốc cùng Trương Anh Duệ cùng đến, ánh mắt mọi người trong đảng ủy và chính phủ trấn vốn nhìn chăm chú vào Lưu Kim Quốc, tất cả đều nhất tề hít một hơi: đây là cái tình huống gì? Khi nào thì Trương Anh Duệ đã lọt vào mắt xanh bí thư Kim Quốc này?

Những người nguyên bản quan hệ cùng Trương Anh Duệ không sai, nhất thời vui mừng lộ rõ trên nét mặt: lão Đại của mình và lão Đại đảng ủy trấn quan hệ tốt như vậy, còn có tin tức tốt hơn so với tin này sao?

Mà này những người từ trước đến nay không thể nào đối phó với Trương Anh Duệ, thậm chí cả người ngoài sáng và trong tối cố ngáng chân Trương Anh Duệ, thì trong lòng đang kinh hoàng: chết tiệt, đây rốt cuộc là chuyện gì xảy ra? Trương Anh Duệ, tên oắt con cũng đã đủ ngang ngược can rồi rồi, hiện giờ hần không biết dùng biện pháp gì lung lạc Lưu Kim Quốc, sau này ở trấn còn có đường sống cho chúng ta sao?

Trương anh duệ tên kia chính là cái có thù tất báo tiểu tử a, vừa mới nhậm chức liền đuổi đi trấn công thương sở sở trưởng cùng trấn cung cấp điện sở sở trưởng, thu phục trấn đồn công an sở trưởng, ngang ngược can rồi không ai bì nổi, nguyên bản mọi người còn cân nhắc lên Kim quốc bí thư có thể không quen nhìn tiểu tử này ngang ngược can rồi bộ dáng sẽ ra tay thu thập tiểu tử này một chút đâu, có thể tình huống hiện tại, tựa hồ Kim quốc bí thư còn đặc biệt lọt mắt xanh cho hần? Này con mẹ nó cũng gọi sao lại thế này a!

Này phía trước cùng trương anh duệ không thể nào đối phó nhưng cũng không có cùng trương anh duệ lại quá nhiều xấu xa, trong lòng mà bắt đầu tính toán mở: nếu tiểu tử này xuất đầu đã là ngăn không được, kia chính mình để làm chi còn muốn đi làm cái kia ác nhân? Thôi thôi, nếu Kim quốc bí thư đều như vậy, sau khi tiểu tử này sự ta hết sức phối hợp chính là, nếu thật là nhường này ngang ngược can rồi tiểu tử nhắm ngay chính mình, chính mình khóc đều tìm không thấy chỗ ngồi khóc đi.

Nếu như nói này phía trước tuy rằng không quen nhìn trương anh duệ nhưng không có cấp trương anh duệ tạo thành phiền toái gì người còn có đường lui của mình, Nana đó phía trước ý vị cấp trương anh duệ hạ ngáng chân gia hòa, nghĩ đến chính mình phía trước đối trương anh duệ đã làm những sự tình kia, một đám trong lòng liền kinh hoàng nhưng không thôi: nguy rồi, xem ra tiểu tử này là triệt để ở trấn trên dùng bước theo, có Kim quốc bí thư ủng hộ, sau này vẫn còn có chúng ta ngày lành qua sao?

Có thể không luận bọn hần một đám trong lòng là nghĩ như thế nào, ở Lưu Kim quốc trước mặt trước, đều không thể không bày ra hé ra khuôn mặt tươi cười, lớn như vậy hào ngày người khóc tang khuôn mặt, là có ý gì? Là không quen nhìn đồn công an các đồng chí công tác, cấp đồn công an sứt sặc mặt xem? Hay là đối với Kim quốc bí thư có ý kiến gì cùng ý tưởng?

Một khi bị Kim quốc bí thư cùng đồn công an các đồng chí hơn chút lo lắng người, sự tình này thật có thể nghiêm trọng, Kim quốc bí thư tự nhiên không cần phải nói, trông coi mọi người mũi đầu, cho dù là đồn công an đồng chí, ai dám cam đoan chính mình luôn luôn không xảy ra chuyện gì? Hiện tại quét đồn công an trước mặt từ, đồn công an có thể có thể hay không đem mình tại sao dạng, có thể làm cho bọn họ đến khi đó cơ hội, cho mình hạ điểm ngáng chân, đối với bọn họ mà nói còn không phải dễ như trở bàn tay một sự kiện?

Nói tóm lại, liền hai cái kết quả, nguyên bản cùng với trương anh duệ không sai, vì vậy không chớp mắt động tác mà hân hoan vui mừng, lòng dạ trẻ rất cao; mà nguyên bản cùng trương anh duệ không đối phó gia hòa, thì một đám trong lòng giết mình muốn chết, nếu có đã hối hận bán trong lời nói, hận không thể có thể mua cái thập cân bát cân đến ăn.

Trương anh duệ tuyệt đối thật không ngờ chính mình chính là cùng Lưu Kim quốc cùng nhau bước xuống xe, liền khiến cho đông nhiều người như vậy ý tưởng, nhà chính là cảm thấy được có chút kỳ quái, vì cái gì lại nhiều người như vậy đích biểu tình hãy cùng không nghĩ qua là ăn một ngụm lớn ruồi bọ đường như vậy ghê tởm?

“Hoan nghênh! Hoan nghênh! Nhiệt liệt hoan nghênh!”

Sớm đã xếp thành hàng chờ ở nơi này đồn công an đảm cảnh sát, theo đoàn thành đảo một cái ám chỉ động tác, dựa theo phía trước trước diễn luyện, cùng kêu lên hoan nghênh.

“Kim quốc bí thư, cảm ơn ngài đến chỉ đạo công tác của chúng ta. “Đoàn thành đảo bước nhanh đến phía trước, ở Lưu Kim quốc đứng trước mặt định, đoàn đoàn chánh chánh hướng Lưu Kim quốc kính cái lễ, lớn tiếng nói.

“Khách khí như vậy làm cái gì, “Lưu Kim quốc trên mặt hiện ra một tia vừa đúng hờn giận, chỉ chỉ ở nơi này; xếp thành hàng hoan nghênh đồn công an cảnh sát nhân dân nhóm đối đoàn thành đảo nói, “Người này lão Đoàn a, không cần luôn muốn làm này đó hình thức sao, chỉ cần các người đồn công an làm việc cho giỏi, liền là hướng ta nhóm trấn đảng ủy cùng trấn chính phủ công tác lớn nhất ủng hộ.”

Nói là nói như vậy, Lưu kế quốc trong lòng nhiều ít có chút tức giận, là cảnh sát a, ai, nếu như là học sinh tiểu học nhóm trong tay quơ hoa tươi trong lời nói, vậy không còn gì tốt hơn, cảnh sát đến muốn làm loại này hoan nghênh nghi thức, vẫn còn có chút... Ân... Quá mức hình thức.

“Kim quốc bí thư ngài phê bình chính là, đa tạ ngài vạch chúng ta công tác bên trong là không đủ, cũng cảm tạ những người lãnh đạo có thể ở trăm vọt hết sức tiến đến đến chúng ta đồn công an đến chỉ đạo công tác. “Đoàn thành đảo nghiêm trang nói, đối Lưu Kim quốc trong lời nói mặt khác một tầng ý tứ làm bộ như hoàn toàn không biết, lớn tiếng nói.

Mỗi lần tại loại này tương tự trường hợp, Lưu kế thủ đô sẽ đối tượng quan nhân viên như vậy không nhẹ không nặng phê bình vài câu, lấy biểu hiện chính mình làm trấn đảng ủy bí thư uy nghiêm, đoàn thành đảo sớm đã thành thói quen... Nếu ngày nào đó Lưu Kim quốc không làm như vậy, đoàn thành đảo mới cảm thấy được kỳ quái đầu.

“Người nhà người nhà... Lần này coi như xong, lần sau không được viện dẫn lễ này nữa, “quả nhiên, tình hình phát triển như đoàn thành đảo suy nghĩ giống nhau, Lưu Kim quốc có vẻ như bất đắc dĩ lắc đầu.

Nói xong, sai bước hướng vừa mới xếp thành hàng chỉnh tề trấn đảng ủy cùng trấn chính phủ các thành viên đi đến, chứng kiến phen này tư thế, trương anh duệ không khỏi có chút kinh ngạc: thấy thế nào com này diễn xuất, như là Lưu Kim quốc tính toán lần lượt cùng các đồng chí đi bắt tay? Ân, giống như là thượng cấp lãnh đạo đến đây thời gian như vậy?

“Sao lại thế này, làm sao tới nhiều người như vậy? Còn có bọn hắn làm cái gì vậy? “Cùng đoàn thành đảo theo sát ở Lưu Kim quốc mặt sau, trương anh duệ cảm khê năng, hướng Lưu Kim quốc ý bảo một chút, giảm thấp xuống thanh âm hướng đoàn thành đảo hỏi.

Bạn đang đọc truyện *Quyền Thế* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 225: Thể Chế Đặc Sắc

- Sao lại thế này, làm sao nhiều người tới như vậy? Còn có bọn hắn làm cái gì vậy?

Cùng Đoàn Thành Đảo theo sát ở Lưu Kim quốc mặt sau, trương anh duệ cảm khê năng, hướng Lưu Kim quốc ý bảo một chút, giảm thấp xuống thanh âm hướng đoàn thành đảo hỏi.

Mắt nhìn phía trước Lưu Kim quốc, giờ phút này Lưu Kim quốc đứng thẳng lên lưng eo, nện bước vững vàng đồ cảm không nhanh không chậm, làm ra lãnh đạo tiếp kiến bọn thuộc hạ tư thế, thoáng chậm hai bước cùng Lưu Kim quốc giật lại khoảng cách, đoàn thành đảo lúc này mới giảm thấp xuống thanh âm đối trương anh duệ nói, “Anh duệ Trần Trường, người không biết, đây là Kim quốc bí thư đích thói quen, mỗi phùng đại sự thời gian đều phải như vậy an bài một phen, dựa theo Kim quốc bí thư thuyết pháp, đây là muốn thể hiện đảng ủy cùng chính phủ uy nghiêm.”

A? Thể hiện đảng ủy cùng chính phủ uy nghiêm? Cái gì đảng ủy cùng chính phủ uy nghiêm, đây là thể hiện người Lưu Kim quốc bí thư uy nghiêm đi, ở đứng người trong lòng lưu lại một phương trấn chính là ngài Lưu Kim quốc bí thư nhất ngôn cửu đỉnh địa phương. Trương anh duệ nghe như cũng là âm thầm bĩu môi, quả nhiên là càng khi đến mặt, này đó chó má sụp đổ chuyện tình thì càng nhiều, bất quá, này làm sao nhìn thấy đều giống như một đám đại nhân đang quá gia gia đây?

Nói xong, đoàn thành đảo vì không thể tra bĩu môi, hiển nhiên đối Lưu Kim quốc thực hiện rất khinh thường, dừng một chút, lại nói khê với trương anh duệ nói, “Người xem rồi đi, kế tiếp Kim quốc bí thư muốn lần lượt cùng các đồng chí bắt tay ... Dù sao thời gian còn sớm, phỏng chừng còn muốn nói lên vài câu cổ vũ trong lời nói.”

Quả nhiên, nương theo sau đoạn thành đào lời nói này vừa, Lư Kim quốc chạy tới trần trên bài danh đệ tam đảng uỷ phó thư kí, trần Ban Kỷ Luật Thanh tra bí thư cát yêu binh trước mặt trước, đầy nhiệt tình nắm tay, còn nói vài câu cổ vũ trong lời nói... Làm Trần Trường, Quách thắng vượt qua nhưng thật ra miễn bị Lư Kim quốc bắt tay xấu hổ, ở trước tiên liền đứng ở Lư Kim quốc phía sau, giống như cùng đi lãnh đạo thị sát cùng đi nhân viên thông thường.

Một màn này xem trương anh duệ âm thầm kinh hãi: cừ thật, Lư Kim quốc đối trần đảng uỷ cùng trần chính phủ không chế quả thực người khác giận sôi, ngay cả Trần Trường đều không thể không cam tâm tình nguyện ở phía sau đành phải phía sau?

Trương anh duệ đã muốn nghĩ tới, nếu không phải mình trên người mang theo nhiều như vậy quang sáng xuống dưới, chỉ sợ chính mình không chỉ có không thể phân đến nhiều như vậy du thủy dày ngành đến chủ quản, còn có thể bị Lư Kim quốc người này đè đến sít sao a? Trước kia thật đúng là khinh thường cả cả ngày cười hi hi trần đảng uỷ bí thư .

Cùng trương anh duệ suy nghĩ không sai biệt lắm, lần lượt cùng các đồng chí nắm hoàn thủ lúc sau, nhanh tận lực bồi tiếp mở cái rất dài biết, theo trần đảng uỷ bí thư, Trần Trường, trần Ban Kỷ Luật Thanh tra bí thư, thường vụ phó Trần Trường rồi đến đồn công an sở trưởng, chỉ đạo viên lần lượt lên sân khấu làm phát biểu, một hội nghị từ xế chiều vừa mới đi làm bắt đầu không có bao lâu mà bắt đầu, mãi cho đến lâm hạ ban còn có không đến mười phút chung thời gian mới xem như mở xong... Đến lúc này, cũng tới nên lúc ăn cơm .

Cũng đang ở phía sau, cuối cùng phát biểu trần đồn công an chỉ đạo viên ngay ngắn làm cuối cùng tổng kết tính phát biểu, cũng là mọi người tối hi vọng nghe được trong lời nói, “ Đa tạ chư vị những người lãnh đạo ở trăm vọi hết sức đến chúng ta đồn công an chỉ đạo kiểm tra công việc, những người lãnh đạo quan tâm cùng bảo vệ là hướng ta nhóm trần đồn công an lớn nhất cổ vũ, chúng ta trần đồn công an nhất định ở trần đảng uỷ cùng trần chính phủ chỉ đạo, làm toàn bộ trần nhân dân cùng toàn bộ trần kinh tế phát triển làm tốt hộ giá hộ tổng công tác, có tin tưởng có năng lực hoàn thành những người lãnh đạo giao cho chúng ta đồn công an các hạng nhiệm vụ. “

Nói tới đây, ngay ngắn bỗng nhiên câu chuyện vừa chuyển :

- Vì cảm tạ chư vị những người lãnh đạo ở trăm vọi hết sức đối với chúng ta đồn công an công tác ủng hộ, chúng ta đồn công an toàn thể đồng nghiệp ở huyện Đắc Nguyệt Lâu chuẩn bị tốt một chút thức ăn đơn giản, hi vọng những người lãnh đạo không cần ghét bỏ bủn xỉn... Công tác cũng không có thể bị đối cái bụng thôi!

Ngay ngắn lần này tổng kết tính phát biểu, liền chúc những lời này tối đối mọi người ăn uống, vừa mới, ở phía sau không biết ai cái bụng bỗng nhiên cô lỗ lỗ vang lên, mở xong rồi biết đích những người lãnh đạo nhất thời một trận thiện ý cười vang.

Chỉ có trương anh duệ có chút không nói gì sờ sờ cái mũi: này, Đắc Nguyệt Lâu hình như là bạn thân địa bàn a, không nghĩ tới a, phương trần những người lãnh đạo lại vẫn sẽ cho bạn thân vì làm một chút công hiến, này... Hổ thẹn a, hổ thẹn!

Về phần tại sao phải đi Đắc Nguyệt Lâu mà không phải ở trần trên ăn, hoặc là đi trần chính phủ nhà khách, này tự nhiên là bởi vì trần trên khách sạn không phù hợp những người lãnh đạo thân phận, nếu như là trong ngày thường tùy tiện tiện chịu chút cơm rau dưa cũng thì thôi, nhưng này sao chính thức thời gian, như thế nào ở trần trên này sơ sài trong tiệm cơm ăn đâu, này không phải có ý khó coi những người lãnh đạo sao; đến nỗi huyện uỷ huyện chính phủ nhà khách, này, sau đó huyện lý những người lãnh đạo đều ở nơi này ăn cơm đâu, không muốn bị huyện uỷ huyện chính phủ những người lãnh đạo mang theo cái lỗ tai giáo huấn một chút trong lời nói, kia hay là không muốn đi thật là tốt, kể từ đó, cả huyện lý, tựa hồ cũng cũng chỉ còn lại có Đắc Nguyệt Lâu này một nhà ... Cho dù là bị huyện lý những người lãnh đạo thấy được cũng không còn gì, tan tầm nha, vẫn không thể đi ra sắp xếp ăn bữa cơm mà thôi?

Tuy rằng những người lãnh đạo tương đối nhiều, nhưng đó cũng không phải vấn đề, hiện tại tan tầm đến sao, mọi người cũng cũng không cần tiếp tục giống như lúc làm việc như vậy phụng phịu , xe không đủ mọi người chen chúc chen chúc cũng là đủ rồi, nói sau đồn công an đây không phải cần thêm bát chiếc xe sao, ngồi xuống toàn bộ lãnh đạo dư dả.

Đồn công an đảm cảnh sát có lựa chọn đi một ít, dù sao tổng yếu có người cấp những người lãnh đạo bụng trà rót nước rót rượu là không là? Người còn đừng xem thường, này có tư cách đi theo lãnh đạo đi kiểm com ăn trứng, một đám cũng đều là lãnh đạo trong mắt người tâm phúc, không phải sâu đích lãnh đạo tín nhiệm, hoàn toàn, từ đầu, luôn luôn sẽ không có cơ hội kia.

Đến nỗi không có tư cách đi Đắc Nguyệt Lâu công an đảm cảnh sát, đoạn thành đào cùng ngay ngắn cũng không có ủy khuất bọn hắn, ở trần trên trong tiệm cơm giúp bọn hắn định rồi mấy bàn. Tuy rằng đồ ăn phong phú cùng tinh mỹ trình độ khẳng định so ra kém Đắc Nguyệt Lâu, có thể thắng ở lượng lớn, đồ ăn không tồi, đối với không đi thành huyện lý công an cảnh sát mà nói, có lẽ như vậy càng phù hợp tâm ý của bọn hắn... Không có lãnh đạo ở một bên mong muốn, mọi người ăn trứng càng thoải mái a, không cần như vậy hạn chế.

Cùng đến thời gian giống nhau, Lư Kim quốc lôi kéo trương anh duệ tọa lên xe của hắn, một bộ bỏ qua đem trương anh duệ coi là tâm phúc bộ đáng nhường một đám lũ tiểu tử hâm mộ nước miếng mạch nước ngầm, chỉ có trương anh duệ ở trong lòng âm thầm cười khổ: Lư thư ký ai, người đây là muốn đem ta đặt tại trên lửa nướng a.

Bất quá chột, trương anh duệ cắn răng một cái, hoành hạ tâm: tá hữu đều là như thế này , phá hư tạm thời bất luận, từ nay về sau ở trần trên ta xem ai còn dám đối với bạn thân chuyện của ta âm phụng dương vi! Nếu muốn được đến cũng đủ chỗ tốt, kia không trả giá điếm đại giới sao có thể thành?

- Anh Duệ, tôi nghe nói con gái Dương Huyện trường tốt nghiệp đại học , chuẩn bị tham gia cuộc thi nhân viên công vụ năm nay?

Trên xe, Lư Kim Quốc luôn luôn không nói gì, bỗng nhiên mở miệng hỏi Trương Anh Duệ.

Bạn đang đọc truyện *Quyền Thế* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 226: Lui Để Tiến

Hả? Trương Anh Duệ nhất thời lạng đi một chút, tình huống như thế nào đây?

Đây là lần thứ hai có người cùng mình nói lên mới tới dương Huyện trưởng nữ nhân cần tham gia nhân viên công vụ cuộc thi chuyện tình, lần đầu tiên thời gian trương anh duệ cũng không có đem chuyện này coi thành chuyện gì to tát, trong lỗ tai vừa qua đã trôi qua rồi, có thể hiện tại Lưu Kim quốc lại đối với chính mình nói một lần... Trương anh duệ không dám coi như không quan trọng: phương diện này khẳng định có cái gì cách nói, chính là chính mình còn không biết mà thôi.

- Đúng là có người nói như thế...

Trương Anh Duệ gật đầu chậm rãi ứng lên, tỏ vẻ mình biết chuyện này, đồng thời đại não cấp tốc vận chuyển, nghĩ ngợi trong chuyện này rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?

- Lần trước nghe thư ký Vương nói với tôi!

- Như vậy a?

Lưu Kim quốc sắc mặt không thay đổi, trong lòng lại âm thầm run lên: này Vương bí thư, thập hữu ** chính là huyện ủy bí thư Triệu Văn đường bí thư thư ký Vương Hải triệu chứ? Tiểu tử này cùng Triệu thư ký quan hệ, quả nhiên không phải tin đồn vô căn cứ a, nếu không có Triệu thư ký ngầm đồng ý, Vương bí thư làm sao có thể đem như vậy chuyện gấp gấp chuyện nói cho hắn biết? Có thể hắn đã biết chuyện này, vì cái gì cái gì động tác cũng không có?

Lưu Kim quốc không thể tránh khỏi bắt đầu cân nhắc, nghĩ nghĩ, Lưu Kim quốc lại hỏi:

- Đối với con gái của Dương Huyện trưởng, cậu biết bao nhiêu?

- Không phải nhiều lắm...

Trương Anh Duệ khiêm tốn nói, lúc trước Vương Hải triệu đối với chính mình nói lên chuyện này thời gian, tuy rằng không như thế nào để bụng, có thể sau trương anh duệ vẫn là hơi chút hiểu biết một chút vị này mới tới dương Huyện trưởng nữ nhân tình huống, hiện tại Lưu Kim quốc hỏi, trương anh duệ đến không đến mức không nói có thể nói:

- Dương Huyện trưởng này nữ nhi hình như là kêu dương lâm, năm nay theo chúng ta Lỗ Nam tốt nghiệp đại học, nếu ta không có nhớ lầm, hẳn là tài nguyên hoàn cảnh chuyên nghiệp, đến nỗi ngoài hắn ra...

Trương Anh Duệ bỗng nhiên một chút, cười khổ lắc đầu,

- Còn lại ta cũng không biết.

Còn lại một ít về dương lâm tư chất nguyên liệu, trương anh duệ đương nhiên cũng biết, có thể mình cũng nói ra, chẳng phải là có vẻ lãnh đạo vô năng, tổng yếu cấp lãnh đạo một cái cơ hội phát huy thôi!

Trên thực tế, đối với huyện lý thậm chí trong trấn vì cái gì như thế coi trọng dương Huyện trưởng nữ nhân, trương anh duệ là có chút khó hiểu, dương Huyện trưởng này nữ nhi, chỉ là một cái bình thường khoa chính quy tốt nghiệp đệ tử, ở trong trường học thời gian thành tích chỉ có thể coi là là vùng trung du chênh lên... Đương nhiên, đối với gia đình của nàng điều kiện mà nói, có thể đạt tới vùng trung du chênh lên cái thành tích này, cũng đã thực giỏi lắm... Có thể có dương Huyện trưởng tồn tại, nếu nàng muốn muốn đi vào thể chế nội công tác, chỉ cần cô bé này có thể thành công qua thi viết cửa ải này, phỏng vấn cửa ải này ai dám ngăn cản lên?

Hơn nữa nói khó nghe một chút, khoa chính quy tốt nghiệp đệ tử, chỉ cần không phải tinh khiết khoa học tự nhiên chuyên nghiệp, muốn qua thi viết cửa ải này, khó khăn cũng không phải rất lớn. Kể từ đó, đối với đại gia hóa trẻ vì cái gì đối cô bé này như vậy chú ý, trương anh duệ trong lòng càng thêm khó hiểu cùng buồn bực... Bất quá có lẽ Lưu Kim quốc biết một ít chính mình người không biết đồ vật này nọ?

Quả nhiên, trương anh duệ trả lời, nhưng Lưu Kim quốc rất hài lòng, không phải là hoàn toàn không biết gì cả, lại không có đoạt lãnh đạo nổi bật, cái này rất tốt sao! Nha gật gật đầu, cười nói:

- Ôi, bản thân ta là biết một chút người người không biết tình huống, dương lâm đồng học không chỉ có là tài nguyên hoàn cảnh chuyên nghiệp, hơn nữa nàng học chuyên nghiệp vẫn là tài nguyên hoàn cảnh cùng thành hương quy hoạch quản lý, hiện tại chúng ta trấn đang đứng ở kinh tế tốc độ cao phát

triển giai đoạn, tài nguyên hoàn cảnh cùng thành hương quy hoạch quản lý này một khối, đã muốn lựa xém lông mày bày tại trước mặt của chúng ta, khi không ta chờ đợi a, làm trấn đáng uỷ bí thư, ta cảm giác được rất có áp lực.

Trương Anh Duệ nghe như hơi kém nhỏ ra, một cái ở trong xã hội có thể vài năm đều tìm không thấy công tác chuyên nghiệp, hiện giờ ở Lưu Kim quốc miêng dạo qua một vòng, thế nhưng thành trong chính phủ khan hiếm nhân tài sao? ! Nếu không phải có Dương Huyện trưởng ở nơi này chống, phòng chừng này khan hiếm nhân tài là một chút cũng sẽ không khan hiếm a?

Chậm đã! Thẳng đến sau đó, trương anh duệ mới phát hiện một cái chính mình hơi kém quên thực vấn đề nghiêm trọng: những người này không phải hướng về phía dương Huyện trưởng nữ nhân đi, mà là hướng về phía dương Huyện trưởng đi a... Hoàng đế nữ nhân không lo gả, Huyện trưởng nữ nhân cũng không lo tìm không thấy công tác, mọi người như vậy khẩn cấp gây sức ép, còn không phải là vì cấp dương Huyện trưởng lưu hạ một cái ấn tượng tốt?

- Cần thận ngẫm lại, thật sự chính là như vậy!

Trương Anh Duệ tỉnh ngộ, về mặt thụ giáo gật đầu:

- Nếu như là nói như vậy nói, vậy chúng ta muốn hết mọi biện pháp đem dương lâm đồng học ở lại chúng ta trấn trên... Nhân tài khó được a.

Há lại chỉ là nhân tài khó được, cơ hội cũng khó được a!

- Nói đúng là đạo lý này...

Lưu Kim quốc ý vị thâm trường nói với Trương Anh Duệ :

- Nghe nói dương Huyện trưởng đối với nàng này nữ nhi chính là thực sủng ái.

Nguyên lai còn có vừa nói như thế? Trương anh duệ hoàn toàn mình bạch rồi, nếu như có thể thành công đem dương lâm chắc chắn ở tại cửa mình trấn trên, đến lúc đó ái nữ sốt ruột dương Huyện trưởng sẽ làm như thế nào? Biết con gái của mình liền ở dưới mặt trấn trên, dương Huyện trưởng tự nhiên sẽ đối này huyện đầu nhập càng nhiều là chú ý, như vậy trấn những người lãnh đạo trong lúc vô hình ở Huyện trưởng trước mặt mặt mày rạng rỡ cơ hội liền nhiều hơn rất nhiều, nếu lại cùng tiểu cô nương này ở chung tốt lắm... Ở lãnh đạo trước mặt mặt mày rạng rỡ nhiều cơ hội, liền ý nghĩa có thể bị lãnh đạo nhớ kỹ, hơn nữa dương Huyện trưởng nữ nhân ở một bên trúng gió, mình tiến bộ không phải sắp tới chuyện tình thôi!

Nguyên lai tất cả mọi người là có này bàn tính. Trương anh duệ cuối cùng là tỉnh ngộ! Nghĩ đến vì mình này nữ nhi, dương Huyện trưởng không ít ám chỉ phía dưới các đồng chí đi, bằng không không đến nỗi ngay cả Vương Hải triều cũng biết chuyện này... Dương Huyện trưởng động tác này, rõ ràng chính là hướng Triệu Văn đường bí thư tỏ vẻ, thừa nhận Triệu thư ký huyện lý một tay chỗ, ta sẽ không cùng người thưởng.

Nữ nhân này, trái lại rất sẽ cho mình xác định vị trí, hơn nữa thực sự cầu thị nói, dương Huyện trưởng như vậy cam chịu đệ nhị thực hiện, đối huyện lý, đối bản thân nàng cũng là một chuyện tốt, đối với Triệu thư ký mà nói, có một cái có thể tích cực phối hợp chính mình, mà không phải nơi chốn muốn cùng chính mình tranh giành quyền lợi Huyện trưởng, với hấn mà nói cũng là một chuyện tốt.

Đối với dương Huyện trưởng mà nói đâu, nếu nàng đã muốn tỏ vẻ sẽ không cùng Triệu Văn đường chính quyền, vậy theo mọi người công nhận tiềm quy tắc, hấn Triệu Văn đường liền có trách nhiệm cùng nghĩa vụ trợ giúp dương Huyện trưởng triển khai hảo công tác, đối công tác của nàng cho nguyên vẹn ủng hộ... Nói không chừng nàng làm như vậy lúc sau, dương Huyện trưởng lấy được, có thể so với cùng Triệu thư ký đấu tranh lấy được còn nhiều hơn một chút, dù sao Triệu thư ký cũng muốn lo lắng đến nhân ngôn đáng sợ sao, nếu dương Huyện trưởng đều chủ động nhận thua, kia chính mình không những không thể đem sự tình làm tuyệt, ngược lại còn muốn nơi chốn cho đối phương phương tiện.

Nghĩ tới một tầng này, lấy trước kia đó chỗ không rõ, này xem trương anh duệ xem như hoàn toàn mình bạch rồi, trương anh duệ đối dương Huyện trưởng nữ nhân này tâm phục khẩu phục: chơi chính trị nữ nhân, quả nhiên không có một người nào, không có một cái nào là đơn giản, loại này lấy lui làm tiến biện pháp, bản thân làm sao lại không thể tưởng được đây?

Bạn đang đọc truyện *Quyền Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 227: Nhiệm Vụ Quang Vinh Mà Gian Khổ

Nói nói tới đây, trương anh duệ tiếp tục không rõ chính mình nên nói như thế nào, kia là có thể một đầu đi đâm chết, có thể nha trong lòng nhiều ít vẫn còn có chút băn khoăn, “Nói như vậy, dương lâm đồng học thật đúng là chúng ta phương trấn sau này phát triển kinh tế thập phần khan hiếm chuyên nghiệp nhân tài... Nói là nói như vậy, chính là dương Huyện trưởng bỏ được nhường con gái của mình xuống dưới chịu khổ sao? Còn có, dương lâm đồng học chuyên nghiệp cố nhiên là đối chúng ta trấn kinh tế phát triển có rất lớn giúp ích, có thể nàng có thể ăn trứng này khổ sao? “

Ý ở ngoài lời, người ta có một cái làm Huyện trưởng mẹ, không chỉ nói là ở huyện lý, cho dù là ở dặm tìm phân thể diện công tác cũng không khó khăn

đi, một khi đã như vậy, người ta có lý do gì đến chúng ta này “Điều bất lập thi “ làng quê và thị trấn đi lên... Đương nhiên, lấy phương trấn kinh tế thực lực mà nói, dùng “Điều bất lập thi “ bốn chữ này để hình dung phương trấn hiển nhiên là thập phần không thỏa đáng, có thể đối với huyện lý thậm chí cả dậm mà nói, dùng “Điều bất lập thi “ bốn chữ này để hình dung phương trấn, thật đúng là một chút đều không quá phận.

Như thế cái vấn đề a, còn có này trương anh duệ, lo lắng vấn đề cũng là cố gắng toàn diện cố gắng tinh tế ti mi chu đáo nha! Lưu Kim quốc nhượng này, hẳn chợt phát hiện, chính mình phía trước quang lo lắng đến dương lâm đến phương trấn trên ban trong lời nói đối với chính mình lại vẫn thật không có lo lắng đến vấn đề này. Trương anh duệ nhắc nhở hẳn, vấn đề này cũng rất trọng yếu a, thậm chí còn so với chính mình phía trước sở lo lắng ngoài hẳn ra này người cạnh tranh nhân tố đều trọng yếu... Một khi đã như vậy, nên làm cái gì bây giờ?

Cần nhắc một hồi, Lưu Kim quốc cau mày, chậm rãi mở miệng, “ Anh duệ a, khó khăn là có, nhưng vì phương trấn kinh tế phát triển, mặc kệ chúng ta gặp phải khó khăn rồi cuộc đến cỡ nào thật lớn, cũng nhất định phải muốn hết mọi biện pháp đến vượt qua... “

Nghe đến đó, trương anh duệ trong lòng thầm kêu không xong: con mẹ nó, ta làm sao nghe được lời này như vậy không phải cái hương vị đây? Chẳng lẽ Lưu Kim quốc tên hỗn đản này cần cùng lão tử xấu lắm sao?

Quả nhiên, Lưu Kim quốc kể tiếp trong lời nói nhượng trương anh duệ rất có tìm đồng gạch hung hăng vỗ vào hẳn trên đầu xúc động: “Đúng vậy, chuyện này thật là khó khăn, có thể tiếp tục khó khăn có hồng quân công nông Trung Quốc hai vạn năm nghìn dặm chuyển đi xa thời gian khó khăn sao, tiếp tục khó khăn có xây dựng tân Trung Quốc khó khăn sao? Nếu nhiều như vậy thật lớn khó khăn đều bị chúng ta GC(Cao trào)D người cấp nhất nhất vượt qua, nhất nhất đi tới, cho nên anh duệ a, về tiến cử dương lâm đồng học đến chúng ta phương trấn đến công tác, mời nàng làm chúng ta phương trấn kinh tế bước tiếp theo đại cát bước phát triển cống hiến một phần lực lượng trọng trách, liền giao cho ngươi. “

Ma túy! Đây hai chuyện có thể nói nhập làm một sao? Hồng quân công nông Trung Quốc hai vạn năm nghìn dặm chuyển đi xa là vì cái gì? Xây dựng tân Trung Quốc lại là vì cái gì? Ngươi nha như vậy gây sức ép, lại là vì cái gì? Vì cùng lãnh đạo gần hơn quan hệ, chụp lãnh đạo mã thí, ngươi nha cũng quá mức chia một ít chứ? Trương anh duệ trong lòng mắng nhiếc, nha có thể hoàn toàn không có ý thức đến, Lưu Kim quốc như vậy lọt mắt xanh với mình, hoàn toàn là bởi vì chính mình “Nhìn xa hiểu rộng “.

Trong lòng tức giận bất bình trương anh duệ, rất có loại khốc không ra nước mắt cảm giác, “Chính là... “

“Không có gì chính là, “ Lưu Kim quốc dùng sức phát phát tay, cắt đứt trương anh duệ trong lời nói, “Bắt kể như thế nào, ta mặc kệ ngươi dùng biện pháp gì, tóm lại ngươi nhất định phải làm hảo dương lâm đồng học tư tưởng công tác, đem dương lâm đồng học tiến cử đến chúng ta trấn trên... Ân, vì thể hiện chúng ta trấn đảng uỷ cùng chính phủ đối dương lâm đồng học loại này khan hiếm hình nhân tài độ cao coi trọng, trấn đảng uỷ quyết định thông qua 20 vạn nguyên đặc biệt hoạt động kinh phí đến dùng cho thao tác chuyện này, nếu quả thật có cần phải, còn có thể thị tình huống xét gia tăng. “

Này cái gọi là có thể thị tình huống xét gia tăng 20 vạn nguyên hoạt động hoạt động kinh phí, kỳ thật chính là Lưu Kim quốc hứa cấp trương anh duệ chỗ tốt phí: chỉ cần ngươi có thể đem dương lâm cho ta đưa tới, này 20 vạn, thậm chí cả tương lai có thể 22 vạn, 23 vạn, đều là cái của ngươi, mặc kệ ngươi ở trong quá trình này rồi cuộc tìm bao nhiêu tiền, chỉ cần ngươi có thể tìm tới nguyên vẹn lấy có cùng lý do, cùng với nhất định lượng... Hoá đơn, số tiền này liền toàn bộ cũng có thể sỷ tiến của ngươi trong túi quần.

Tuy rằng mặc dù là không có hoá đơn, chỉ cần có Lưu Kim quốc ký tên tự tờ giấy là có thể, có thể nếu như không có nhất định ti lệ hoá đơn, khó tránh một vài thời điểm làm cho người ta oai miệng, tiềm quy tắc tồn tại, vẫn là rất có cần phải.

Riêng lấy chuyện này mà nói, vì có thể thành công đi tới huyện những người lãnh đạo tầm mắt, Lưu Kim quốc thật là hạ tiền vốn .

Cừ thật! Nhìn thấy Lưu Kim quốc, nghe Lưu Kim quốc lần này vì tiến cử nhân tài mà không tiếc hết thảy “Lời nói hùng hồn “ cùng đại quyết đoán, khinh thường chí, người không biết chuyện ai không được giơ ngón tay cái lên khen ngợi một tiếng: quả nhiên là cái một lòng vì dân thật là tốt bí thư!

Có thể trương anh duệ biết phương diện này rồi cuộc có cái gì tin vệt a, cho nên này xem trương anh duệ là triệt để hết chỗ nói rồi: ta nói lão huynh, ngươi đầu gì cũng là cái tay nắm trọng quyền trấn đảng uỷ bí thư, không đến mức như thế bí ối đến nịnh bợ một cái Huyện trưởng cơ nương đi? Bạn thân ta cùng huyện uỷ bí thư quan hệ tốt như vậy, ở trong tỉnh còn có quan hệ, làm sao ngươi không đến ba Cà Lăm kết ta?

Lẽ ra trương anh duệ sẽ nghĩ như vậy cũng không sai, có thể trên thực tế đương nhiên không phải có chuyện như vậy, ở Lưu Kim quốc xem ra, trương anh duệ cùng huyện uỷ Triệu thư ký quan hệ không tệ là không giả, có thể loại quan hệ này dù cho có thể so sánh thượng nhân gia đương Huyện trưởng cùng con gái nàng quan hệ trong đó thân cận sao?

Đến nỗi trương anh duệ ở trong tỉnh có quan hệ, Lưu Kim quốc là không thể nào tin được, tuy rằng này nói những lời này người ta nói có cái mũi có mắt, nghe như là có chuyện như vậy, thậm chí chính mình lúc ấy nghe được thời gian cũng tin, có thể sau ngẫm lại lại cảm thấy được không phải có chuyện như vậy: nếu tiêu tử này thật sự ở trong tỉnh có quan hệ, hẳn làm sao có thể ở tiêu làng quê và thị trấn thượng? Cho dù là vì không đáng chú ý, cũng có thể ở dậm đi?

Như vậy tính tính trong lời nói, tiêu tử này ở trong tỉnh có quan hệ, tám phần là không thể tin, có thể nếu huyện uỷ Triệu thư ký đối tiêu tử này như vậy phá lệ xem chiếu, kia nghĩ đến hẳn đang dậm có một cái làm quan thân thích điểm này, nhưng thật ra chủ yếu mới có thể, thậm chí nói không chừng hẳn này thân thích vẫn là Triệu thư ký đồng học a, trước kia đồng sự a hoặc là tham gia quân ngũ thời điểm chiến hữu a linh tinh, tóm lại là quan hệ phi thường không sai cái loại này, nếu không Triệu thư ký quả quyết không có như vậy chiếu cô đạo lý của hẳn... Đầu năm nay, ở trong quan trường, không có thập phần vượt qua thử thách quan hệ, ngươi dựa vào cái gì nhượng lãnh đạo đối với ngươi ngoài định mức chiếu cố a?

Hai cái trong lòng mỗi người đều có mục đích riêng phải đạt được gia hỏa liếc nhau một cái, sau đó Lưu Kim quốc làm cuối cùng tổng kết tính phát biểu, hoặc là nói là cấp trương anh duệ hạ số chết lệnh, “Anh duệ a, thế nào, có lòng tin hay không hoàn thành hảo cái này quang vinh mà gian khổ nhiệm vụ? “

Trương anh duệ đột nhiên cảm giác được chính mình bây giờ đối với “Quang vinh” cùng “Gian khổ” hai chữ này rất có đó mắc cảm, bởi vì hẳn thật sự là không nghĩ ra được, chuyện này làm sao lại cùng “Quang vinh” cùng “Gian khổ” này hai cái liền cùng một chỗ khi liền lóe ra lên chói mắt chói lọi chữ liên hệ ở cùng một chỗ.

...

Bạn đang đọc truyện *Quyền Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 228: Lâm Thời Công Tăng

Trương Anh Duệ đột nhiên cảm giác được chính mình bây giờ đối với “Quang vinh” cùng “Gian khổ” hai chữ này rất có đó mắc cảm, bởi vì hẳn thật sự là không nghĩ ra được, chuyện này làm sao lại cùng “Quang vinh” cùng “Gian khổ” này hai cái liền cùng một chỗ khi liền lóe ra lên chói mắt chói lọi chữ liên hệ ở cùng một chỗ.

Thật đáng buồn thúc giục chính là, quốc nội chính trị truyền thống nhất quán vâng, gì một món đồ “Tổ chức” phân phó chuyện kế tiếp, nếu không mang theo lên “Quang vinh cùng gian khổ” này cường điệu từ hoàn hảo, người còn có cùng lãnh đạo cò kè mặc cả tiền vốn, thậm chí có thể mặc kệ, chỉ khi nào lãnh đạo trong lời nói mang cho “Quang vinh cùng gian khổ” này năm chữ, vậy ý nghĩa chính mình hoàn toàn không có bất kỳ cò kè mặc cả tiền vốn, bởi vì đây là “Tổ chức” quyết định, chẳng sợ sau đó “Tổ chức” là bị đại biểu...

Này thật sự là rất bị thúc dục, bị thúc giục trương anh duệ rất muốn khóc, có thể mặc dù là khóc, cũng phải chờ đến lúc đó nói sau, hiện ở lúc này, chính mình phải làm chính là... Trương anh duệ mày ừ mặt ê cau mày khổ tư sau một lúc lâu, rốt cục về mặt trầm trọng gật gật đầu, “Là (vâng, đúng), thỉnh lãnh đạo yên tâm, ta nhất định đem hết khả năng hoàn thành dâng cùng tổ chức giao cho cái này trọng trách!”

Nói lời nói này thời gian, trương anh duệ mang trên mặt một tầng gần như bị trắng cùng thần thánh hương vị.

Lần này lời vừa nói ra, trương anh duệ trong lòng cũng là phát liễu ngoạn: ma túy! Lão tử còn cũng không tin, nếu là lúc trước lão tử cũng nhận biết, có thể hiện tại lão tử có như vậy ngu ngốc bức năng lực, chẳng lẽ ngay cả cái cảm lên trong trường học tốt nghiệp tiểu con nhóc đều làm không được? Thực thật là lẽ nào lại như vậy! Thật tốt, họ Dương tiểu con nhóc, ngày hôm nay lão tử cùng người khiêng lên!

Đúng vậy, ở ý thức được chính mình có đặc thù năng lực lúc sau, trương anh duệ là gan lập tức lớn lên: nếu như mình ở dị năng dưới sự trợ giúp, ở đã biết trong lòng đối phương đối với chuyện này là nghĩ như thế nào dưới tình huống, lại ngay cả cái tiểu con nhóc đều làm không được, kia chính hẳn một quan trường hỗn thật đúng là rất không có ý tứ, quá nguy hiểm, bị vây an toàn đề..., vẫn là sớm một chút về nhà làm ruộng đi thôi, miễn cho trương lai bị người ám toán đã chết.

Nghe được trương anh duệ hiểu lầm quy củ dựa theo tiêu chuẩn trả lời phương thức làm ra trả lời, cuối cùng là không có không cho mình mặt mũi, Lưu Kim quốc trong lòng cũng là trường thọ dài nhẹ nhõm một hơi: mẹ nó, lấy tiểu tử này ở dặm cùng huyện lý quan hệ, vạn nhất tiểu tử này thật sự không cho mình mặt mũi, lão tử ta còn thực lấy hẳn không biện pháp gì, ngay cả sau đối với hẳn tiến hành trả thù đều được thật cẩn thận, miễn cho đưa tới huyện ủy Triệu thư ký trả thù...

Cho nên giờ phút này nha rất hài lòng gật đầu, trong mắt tươi cười không tự giác thế nhưng mang cho một chút chân thành hương vị, vỗ vỗ trương anh duệ bả vai, “Tốt lắm, anh duệ a, làm rất tốt, nhớ kỹ, chỉ cần người làm rất tốt, ta sẽ không bạc đãi người.”

Hẳn thật đúng là không dám bạc đãi trương anh duệ, Lưu Kim quốc rất rõ ràng, chính mình nếu quả thật thiệt thòi đối trương anh duệ, thì phải là trương đương với quét huyện ủy bí thư trước mặt từ, này hậu quả có thể thật là quá nghiêm trọng!

Nếu huyện ủy bí thư cảm thấy được cách làm của mình quét mặt mũi của hắn mà thu thập mình trong lời nói, biện pháp thật là nhiều lắm, những thứ không nói đầu xa, đem chính mình điều chỉnh đến toàn bộ huyện nghèo nhất một cái làng quê và thị trấn thượng Mẹ nó chứ đáng ủy bí thư, liền đủ chính mình khóc, cố tình Triệu thư ký còn có thể về mặt ý vị thâm trường nói, “Kim quốc đồng chí là một hảo đồng chí, ở này đảm nhiệm phương trấn đảng ủy bí thư trong lúc, dẫn theo phương trấn đảng ủy cùng chính phủ toàn thể thành viên, dẫn dắt lên phương trấn kinh tế làm ra đại cất bước phát triển, ở phương trấn đảm nhiệm đảng ủy bí thư trong lúc, đã muốn đẩy đủ chứng minh rồi Lưu Kim quốc đồng chí là một có ý tưởng, có năng lực, có quyết đoán thật là tốt đồng chí, hiện tại, chúng ta cần Kim quốc đồng chí...” , tốt lắm, có như vậy một phen lúc sau, nguyên bản đối với chính mình giáng chức, tự thành huyện ủy đối với chính mình độ cao coi trọng, đối với chính mình tôi luyện, là lúc sau đối với chính mình đề bạt khúc nhạc dạo...

Sau đó thì sao, chính mình tự thành này cái không hay ho tài cây đào lão nhân, mình ở phía trước không ngừng tài cây đào, người khác ở phía sau không ngừng trích quả đào, đáng thương chính mình tân tân khổ khổ thua cả đời cây đào, đến cuối cùng một cái quả đào cũng chưa được ăn...

Trương anh duệ gật gật đầu, như là đã quyết định tiếp được chuyện này đến đây, giờ phút này trương anh duệ đại não mà bắt đầu vây quanh chuyện này tốc độ cao nhất vận hành. Khoan hãy nói, nghĩ nghĩ, thật đúng là bị trương anh duệ cấp nghĩ ra được một cái biện pháp.

“Kim quốc bí thư, “trương anh duệ nghĩ nghĩ, ra về khó hiểu hướng Lưu Kim quốc hỏi, “Ngài nói dương lâm đồng học chuẩn bị tham gia năm nay nhân viên công vụ cuộc thi, như vậy nàng hiện tại đang làm cái gì? Là khi làm việc, một bên đi làm một bên chuẩn bị tham gia nhân viên công vụ cuộc thi đầu, hay là đang trong nhà toàn tâm toàn ý vì năm nay nhân viên công vụ cuộc thi ở cố gắng học tập?”

Ân? Lưu Kim quốc tấp chặc lưỡi, hần loáng thoáng mình bạch rồi trương anh duệ ý tưởng, chính là ý nghĩ này rất mơ hồ, tựa hồ giấu ở trong vụ thông thường, loáng thoáng có thể chứng kiến một chút bóng dáng, nhưng không có biện pháp xem kỹ lại hiểu được. Nghĩ nghĩ lại như thế nào cũng không rõ người này vì cái gì hỏi vấn đề này, Lưu Kim quốc lắc đầu, dứt khoát không muốn, “Nghe nói nàng hiện tại ở nhà học tập đầu, có phải là vì chuẩn bị tham gia năm nay nhân viên công vụ cuộc thi đi? Đúng rồi, dương Huyện trưởng người yêu ở chúng ta đậm, giống như dương lâm đồng học trong khoảng thời gian này là theo chân ba ba của nàng.”

Không có đi làm? Vậy là tốt rồi làm! Nghe Lưu Kim quốc nói như vậy, trương anh duệ cảm thấy được ý nghĩ của chính mình càng thêm có nắm chắc.

“Kim quốc bí thư, ta có cái không quá thành thực ý tưởng, muốn xin người ban tham mưu ban tham mưu, nhìn xem biện pháp này có thể hay không thành, “trương anh duệ chậm chạp lên, chậm rãi nói, “Chúng ta trấn trên, kỳ thật cũng không chỉ là chúng ta trấn trên, cả nước tình huống đều không sai biệt lắm, ngài cũng biết, chúng ta cơ sở chính phủ công tác phạm vi quảng, hạng mục công việc nhiều, cốt lõi nhân công còn thiếu, nhiều khi dựa vào chúng ta này đó chính thức trong biên chế bận không qua nổi, cho nên từng làng quê và thị trấn thương đều thuê không ít lâm thời công, chúng ta trấn trên tình huống cũng như vậy, hơn nữa bởi vì chúng ta trấn là một đại trấn, cho dù là có chút lâm thời công, nhưng vẫn là có vẻ nhân thủ không đủ.”

“Ừ, không sai, nói tiếp. “Lưu Kim quốc mắt sáng rực lên, hần đã biết trương anh duệ muốn muốn nói gì, có thể hiện tại trương anh duệ nếu nguyện ý đem chuyện này tiếp nhận đi, này khoe khoang cơ hội nhường cho hần lại có cái gì đây?

“Cho nên ta cảm thấy được đi, có phải hay không do trấn chính phủ nói ra, tân tăng mấy lâm thời công cương vị? Ta đi hỏi một chút dương lâm đồng học, có nguyện ý hay không lại đây công tác, một cái là tiền tiếp xúc một chút trong chính phủ cụ thể công tác hạng mục công việc, đối với nàng tương lai công tác cũng có trợ giúp rất lớn; người kia, chúng ta trấn trên các đồng chí cũng rất nhiệt tình, thi nhân viên công vụ có chút đốt, học tập thời gian một ít điểm tựa linh tinh, ta nghĩ các đồng chí cũng có thể nhắc nhở, trợ giúp một chút dương lâm đồng học thôi! “Trương anh duệ khiêm tốn hướng Lưu Kim quốc hỏi, “Kim quốc bí thư, ngài cảm thấy được thế nào?”

Bạn đang đọc truyện *Quyền Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 229: Phân Ưu Giải Nạn Cho Lãnh Đạo Lâm Thời

Hảo! Dương nhiên hảo! Hảo đến không thể tốt hơn!

Phương tân quốc dám khẳng định, nếu như vậy thao tác một phen trong lời nói, có thể thành công đem dương lâm “Thỉnh “đến phương trấn khả năng, nháy mắt tiêu thăng ba thành!

Không hề nghi ngờ, dương lâm này lâm thời công cùng thông thường trên ý nghĩa cái kia đó ở chính phủ ngành công tác lâm thời công không giống với, đến nỗi đem dương lâm thông báo tuyển dụng đến đây lúc sau phụ trách cụ thể công tác? Còn không phải dương lâm muốn làm liên làm, muốn không làm sẽ không làm, ai ăn hùng tâm gan báo, còn dám buộc Huyện trưởng nữ nhân làm những thứ gì có thể nào?

Tóm lại một câu, nếu dương lâm nguyện ý đi vào phương trấn đến Mẹ nó chứ này lâm thời công, thì phải là tiền cùng phúc lợi không thể thiếu nàng một ít phân, công tác không cần Mẹ nó chứ, còn có những người lãnh đạo phụ đạo nàng thi nhân viên công vụ, hoàn toàn chính là một ... không ... Là nhân viên công vụ nhân viên công vụ, vẫn là hường thụ công chúa đãi ngộ cái kia loại.

Lâm thời công, quả nhiên là chúng ta một cái có thể so với tư đại phát minh phát minh vĩ đại a... Phương diện này có thể bay vòng dư âm cùng co dãn thật sự là quá!

Trương anh duệ bỗng nhiên nghĩ tới đề nghị này, cũng là bởi vì hần bỗng nhiên nghĩ tới quốc gia về chính phủ nhân viên công tác tương quan quy định, nghĩ tới trên mạng ừn ừn các vị lâm thời công đại thần nhóm

Dựa theo quốc gia chính phủ nhân viên công tác quản lý tương quan quy định, nếu làng quê và thị trấn một bậc chính phủ cơ cấu muốn tân tăng nhân viên công vụ đội ngũ cùng đơn, cần thỉnh thị huyện ủy tổ chức bộ đồng ý phê chuẩn lúc sau, tiếp tục hướng thị ủy tổ chức bộ tiến hành báo bị, trong đó cần một loạt rườm rà đích tay tiếp cùng trình tự, nhưng đối với lâm thời công thông báo tuyển dụng cũng không lúc này liệt.

Tương quan quy định thượng quy định, các cấp chính phủ đơn vị nếu quả thật có tân tăng lâm thời lâm thời chính phủ nhân viên công tác cần phải, chỉ cần hướng lâm cấp đảng ủy tổ chức tiến hành xin, ở lâm cấp đảng ủy tổ chức trải qua thẩm tra, cho rằng chính phủ ngành quả thật có tân tăng lâm thời chính phủ nhân viên công tác cần phải trong lời nói, là có thể phê chuẩn đồng ý, chỉ cần ở sau hướng huyện ủy tổ chức bộ báo bị là có thể, nói cách khác, phương trấn có phải hay không tân tăng lâm thời công quyền quyết định, kỳ thật tất cả đều nắm giữ ở phương trấn đảng ủy trong tay.

Phương tân quốc lúc này thần tình hưng phấn gật đầu, “Đúng vậy, trấn người trên viên phân phối quả thật có chút không thể thỏa mãn công tác nhu yếu,

là cần mới nhận một ít phụ trợ tính nhân viên công tác tiến vào, chuyện này ta quay đầu lại liền an bài... Anh duệ a, người đề nghị này phi thường tốt, chính là cấp trên giải quyết một cái vấn đề lớn! Đùng rồi, làm thời công dù sao không dễ nghe, người đi làm đương lâm đồng học tư tưởng công tác thời gian, cần phải chú ý một chút công tác phương pháp. “

Có tìm mới đích “Lâm thời công” chỉ tiêu, chuyện còn lại liền đơn giản hơn, trương anh duệ cố nén suy nghĩ phun đồng thời đem nắm tay nện ở Lưu Kim quốc trên mặt xúc động, về mặt trịnh trọng gật đầu, “Kim quốc bí thư ngài yên tâm, ta biết chuyện này nên làm như thế nào, bất quá trên quyết định tốt nhất nhanh một chút, một cái là miễn cho đừng các huynh đệ khác làng quê và thị trấn chiếm tiên cơ, người kia, sớm làm ra quyết định, ta cũng tốt sớm một chút đi bãi phòng đương lâm đồng học. “

“Này người yên tâm! “Lưu Kim quốc khí phách hào hùng đại vùng tay lên, về mặt tràn đầy tự tin, “Ồ loại quan hệ này đến toàn bộ trấn kinh tế phát triển đại sự thượng, nếu ai dám xả trấn đảng ủy cùng chính phủ chân sau, ta người thứ nhất nhiều hân không được! “

Lưu Kim quốc lưu manh thức công tác tác phong lại xông ra... Dù sao làng quê và thị trấn một bậc chính quyền là trực tiếp cùng nhân dân giao tiếp cơ cấu, bọn quan viên nhất định phải có loại năng lực này, mới có thể chân chánh cùng quần chúng nhóm “Đánh “thành một mảnh, nếu không là trấn không được bãi, Lưu Kim quốc hiện tại tuy rằng quý làm trấn đảng ủy bí thư, đường đường phương trấn một tay, nhưng cũng là “Theo cơ sở đi tới lãnh đạo cán bộ “, nắm đó ở cơ sở công tác khi rèn luyện ra công tác năng lực cùng tốt đẹp chính là công tác tác phong còn không có vứt bỏ, lại nói tiếp, này thật sự là thật đáng mừng.

Kỳ thật lại nói tiếp, giờ phút này Lưu Kim quốc vẫn có chút tiểu buồn bực cùng khó chịu, bởi vì khi hắn xem ra, biện pháp này tuy rằng tốt lắm, có thể hẳn là chính mình nghĩ ra được mới đúng, bí thư quân mũ thôi! Tốt như vậy một cái lợi dụng trong tay mình toàn lực thúc đẩy chuyện này tuyệt hảo cơ hội, làm sao lại là bị tiểu tử này cấp nhắc nhở đây? Thật sự là thất bại, quá thất bại !

Bất quá... Lưu Kim quốc nhân cầu vừa chuyển, hòa ái nhìn lên trương anh duệ, “Anh duệ a, người có chọn người thích hợp không có? Có nói, có thể cho người một quả số người. “

“A? “Này xem trương anh duệ hơi kém hôn mê, chỉ chỉ cái mũi của mình, không dám tin hướng Lưu Kim quốc hỏi, “Kim quốc bí thư, ngài là nói... “

“Ha ha, người hiểu được là tốt rồi, “Lưu Kim quốc cười gật gật đầu, cắt đứt trương anh duệ trong lời nói, “Nếu người có so sánh thân cận thân thích a chẳng hạn, thì cho tiến cử hạ xuống, bất quá dựa theo tương quan quy định, ít nhất cũng muốn trường đại học bằng cấp, đương nhiên, nếu có nhất nghệ tinh trong lời nói, nói thí dụ như giá sử, kia cũng có thể thích hợp phóng khoáng... “

Giờ phút này Lưu Kim quốc tươi cười, thấy thế nào như thế nào như là một con trộm được gà hồ ly.

Làng quê và thị trấn chính phủ lâm thời công tuy rằng đãi ngộ không thể cùng chính thức nhân viên công vụ so sánh với, ở tại dân quê trong mắt, đó cũng là Chính nhi bát trái qua bung quốc gia bát com công người nhà rồi, theo dân quê nhảy mà thành bung nhà nước bát com nhà nước người, đây chính là cá chép nhảy Long Môn, so với tiểu hải tử thi lên đại học ngư bức hơn... Hiện tại sinh viên tìm không thấy công tác là không có rất nhiều?

Nói làm bầm, lần này nếu người có thể thành công đem đương lâm kéo vào, kia lâm thời công cương vị tự nhiên là của người, nhưng nếu như chuyện này người lo liệu có thể nào? Nói làm bầm, này chỗ đương nhiên sẽ không có, trước đó người khẳng định phải đi cùng người muốn thôi tiến người kia tiếp xúc đi? Nói làm bầm, đến lúc đó tên kia không có cách nào đi làm, để cho hắn mất người đi đi!

Ở Lưu Kim quốc tự mình đốc xúc, ở ý thức được chuyện này đối với của mình ảnh hưởng có thể có nhiều hơn lúc sau, phương trấn đảng ủy cùng chính phủ khó được Lôi Lệ gió hành một thứ, ngày hôm sau buổi sáng liền do thường vụ phó Trấn Trường đồng đăng lĩnh ở trên buổi trưa lệ hành trong chánh phủ bộ công tác hội nghị nâng lên ra, trấn chính phủ hiện có người lực phân phối đã muốn không thể thỏa mãn phương trấn kinh tế tốc độ cao phát triển yêu cầu, cần gia tăng mới đích nhân viên công tác, bất quá vì nên đảng trung ương cùng quốc vụ viện tinh giản cơ cấu cùng không được mở rộng nhân viên công vụ đội ngũ tương quan quy định, hi vọng trấn đảng ủy có thể tân tăng một ít lâm thời công, để mà phong phú những người đó lực tài nguyên chỗ hồng thật lớn công tác cửa sổ.

Đến nỗi rốt cuộc là này cương vị cần tân tăng nhân công, theo sau đồng phó Trấn Trường lấy ra cụ thể tư chất nguyên liệu, căn cứ đồng phó Trấn Trường cung cấp tư chất nguyên liệu, toàn bộ trấn tổng cộng ba công tác cửa sổ, tổng cộng cần tân tăng lâm thời công 9 danh...

Thật là tấu xảo, trấn đảng ủy thành viên cũng là chín vị, bởi vậy có thể thấy được, đảng trung ương quyết định tinh giản cơ cấu quyết định thật sự là rất chính xác bất quá, nếu như là 13 danh trấn đảng ủy thành viên trong lời nói, nói không chừng liền cần tân tăng 13 danh lâm thời công.

Bạn đang đọc truyện *Quyền Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 230: Người Điên Cuồng

Trần Trường Quách thắng đối đồng đăng lĩnh đồng chí đề nghị này tỏ vẻ phi thường đồng ý, hơn nữa nhanh chóng đã hình thành văn bản văn kiện, hướng trấn đảng ủy đưa ra tân tăng lâm thời chính phủ nhân viên công tác xin.

Đối với trấn chính phủ yêu cầu này, trấn đảng uỷ độ cao coi trọng, lập tức mời tham dự trấn đảng uỷ hội nghị, ở trải qua trấn đảng uỷ toàn thể thành viên nhất trí biểu quyết sau khi thông qua, do trấn đảng uỷ gửi công văn đi, đồng ý trấn chính phủ bị vây đề cao chính phủ công tác hiệu suất, muốn hào vì nhân dân phục vụ cần, tân tăng 9 danh lâm thời tính chất chính phủ nhân viên công tác.

Trấn trong chính phủ cần tân tăng 9 danh lâm thời công? Tin tức này lấy vượt qua vận tốc ánh sáng tốc độ truyền khắp trấn chính phủ đại viện, truyền khắp toàn bộ trấn, vì vậy tin tức, trấn chính phủ đại viện người tất cả đều Vô Tâm làm việc, mọi người tất cả đều ở nghị luận chuyện này, nghị luận lên Kim quốc bí thư vì sao lại bỗng nhiên buông ra như vậy Đại Nhất cái lỗ hồng.

Mọi người đều biết, bình thường thời gian Lưu Kim quốc bình thường sẽ không mở này lỗ hồng, nếu không đảng uỷ bí thư uy nghiêm ở chỗ nào? Có thể nếu căn cứ tin tức nhỏ nhỏ thuyết pháp, đề nghị này nhưng thật ra là Kim quốc bí thư ý tứ của, như vậy lần này làm thời công có thể như thế nhanh chóng thông qua trấn đảng uỷ phê chuẩn, cũng chẳng có gì lạ.

Mọi người ánh mắt nhìn chăm chăm vài vị trấn đảng uỷ những người lãnh đạo văn phòng, ở trong lòng tính toán chính mình có không có cơ hội có thể có được một cái số người... Có nhiên mình là không cần này số người, có thể mình cũng có một cái thân thích bằng hữu chẳng hạn, cơ hội như vậy, cho tới bây giờ cũng chỉ là ngại ít, chưa từng có ngại nhiều, nếu như là lấy ra đền đáp, còn có so với này lớn hơn nữa nhân tình sao?

... ..

“Anh duệ, các người trấn chính phủ có phải hay không cần mời người đi vào công tác a?” Trong điện thoại, trương Đức Vĩ hướng trương anh duệ hỏi, “Chuyện này người có thể nói hay không nói thượng nói?”

Trương anh duệ mới vừa đứng lên, chuẩn bị đến dặm đi tìm dương lâm, này còn chưa đi đến phòng làm việc của mình cửa đầu, điện thoại liền vang lên, bắt mấy điện thoại, không đợi trương anh duệ hỏi cha mình tìm chính mình là chuyện gì đầu, trương Đức Vĩ đã muốn vội vàng mở miệng hướng trương anh duệ hỏi.

“Là (vâng, đúng) có như vậy một sự việc, nói chuyện cũng là có thể nói thượng nói, tốt xấu ta cũng vậy trấn chính phủ cùng đảng uỷ lãnh đạo không phải, trong tay có một cái số người, “trương anh duệ dừng một chút người, trong lòng lấy làm kỳ: ta lạc cái đi! Bạn thân biết trong chánh phủ căn bản không có bí mật, mặc kệ sự tình gì, kia tin tức nhỏ nhỏ truyền cái kia kêu một cái gần, có thể mau về mau, cũng không có thể nhanh đến như vậy dọa người đi? “Nhưng ta nói cha, không thể nào, sáng hôm nay mới mở hoàn sẽ hình thành quyết định a, lúc này mới hai giờ ngài lão nhân gia sẽ biết?”

Nói là nói như vậy, trương anh duệ đã muốn hiểu được cha mình cho mình đánh này thông điện thoại đến ý tứ của : nhất định là người nào cùng cha mình quan hệ không tệ tin tức linh thông nhân sĩ nghe được tin tức, đối này làm thời công số người mất thêm vô cùng, hi vọng đi một chút quan hệ của mình, làm cho mình hoặc là chính mình liên hệ thể nào với trở thành lâm thời công.

Chuyện kể rằng, trương anh duệ chính mình còn không có tính toán hảo chính mình này làm thời công số người dùng như thế nào đầu, có thể bất kể thế nào nói, ở sẽ sau gần ngàn nửa giờ trong thời gian kia chợt tăng nhiều hướng chính mình “Hội báo công tác “ người, nhường nguyên bản đối này làm thời công số người đặc ý nghĩa còn không có cái thanh tỉnh nhận thức trương anh duệ, nhất thời có một cái cũng đủ nhận thức rõ ràng, ở ý thức được điểm này lúc sau, nguyên bản đối này làm thời công số người còn không phải thập phần để ý trương anh duệ, nhất thời sẽ đem cái làm thời công số người trở thành khan hiếm tài nguyên , hiện tại trương anh duệ đã muốn quyết định, nhất định phải làm cho trong tay mình này làm thời công số người phát huy ra lớn nhất tác dụng đến tài thành...

Vài năm cũng khó được dụng tới một lần cơ hội a, nếu cứ như vậy sỏa hồ hồ lãng phí, ngay cả trương anh duệ mình cũng sẽ không tha thứ chính mình, cha mình trước mặt từ đó là đương nhiên cấp cho, nhưng nếu như là tùy tiện cái gì chó và mèo người cũng dám nhớ này làm thời công số người trong lời nói, vậy ngàn vạn lần không nên trách trương anh duệ không có suy nghĩ.

“Người biểu cậu cho ta nói đầu, “trương Đức Vĩ Hàm Hàm cười cười, “Trong tay người có một cái số người a, vậy thật tốt quá! Là có chuyện như vậy, đây không phải người biểu cậu gia cái kia cái biểu ca này đều tốt nghiệp đã nhiều năm đến sao, luôn luôn cũng không có ổn định công tác, nghe thể chuyện này lúc sau, người biểu cậu gọi điện thoại cho ta , nghe người biểu cậu ý tứ trong lời nói, là nhìn xem có thể hay không cho người cái kia biểu ca đi vào. “Dừng một chút, trương Đức Vĩ lại nghĩ tới có chút việc, “Đừng rồi, người đại biểu cậu còn nói, chỉ cần chuyện này có thể chắc chắn xuống dưới, tiêu tiền cũng đúng.”

Trương anh duệ này biểu cậu, nghiêm khắc mà nói hiện tại cùng trương anh duệ giống nhau, cũng là quang vinh nhân dân nhân viên công vụ, chính là cùng trương anh duệ bất đồng chính là, hần vị này biểu cậu hiện tại hơn năm mươi tuổi, cũng không có cái nhất quan bán chức, một mực dân chính cục nhà tang lễ bên kia công tác... Trong nhà đã chết người đi hoá táng thời gian, tìm hần thật là có thể, tối thiểu không cần xếp hàng, đến nỗi ngoài hần ra, chủ yếu hần cũng không thể giúp rất nhiều người vội.

Trước kia thời gian này biểu cậu gia cùng mình gia cũng không có gì lui tới, đây cũng là đương nhiên, dù sao bất kể thế nào nói nhân gia mà là Chính nhi bát trải qua nhân viên công vụ, khinh thường trương Đức Vĩ này lớp người quê mùa cũng là chuyện đương nhiên, chính là gần nhất một lát hai nhà nhân mới dần dần tiêu sái gần một ít... Hoàn hảo, trước kia hai nhà nhân mặc dù không có cái gì lui tới, có thể tìm này biểu cậu bàn bạc sự hần cũng rất lưu loát, hai nhà nhân quan hệ coi như không sai, tối thiểu nói lên này biểu cậu, trương anh duệ đối hần không có gì ác cảm.

Kể từ đó, hần có thể biết phương trấn một sự tình, thậm chí có thể như thế nhanh chóng biết phương trấn quyết định trên chộc một ít làm thời công chuyện tình, thật cũng không là không thể nào, trương anh duệ thậm chí ác ý đoán, chẳng lẽ là trấn chính phủ trong đại viện trong nhà ai hoặc là thân thích trong nhà chết người, trừ hoá hóa thời gian vừa lúc gặp chính mình biểu cậu, hai người trò chuyện trò chuyện liền nói đến đây sao?

Có thể mặc dù như thế, trương anh duệ cũng không muốn đơn giản như vậy đem tên của mình trấn lấy ra nữa, chẳng sợ nha còn không nghĩ đến cái này số người ứng làm như thế nào dùng, đang chuẩn bị treo giá đầu.

Cho nên trương anh duệ nghĩ khí rất là khó xử, “Cha, này ngài để cho ta nói như thế nào? Ngài cũng đừng nói hoa không tốn tiền, liền vừa rồi đã có người cho ta nói lên giá ba vạn mua trong tay của ta này số người rồi sao.”

“Ba vạn? “Trương Đức Vĩ một tiếng kêu sợ hãi!

Tuy rằng hiện ở nhà có tiền, mà dù sao mới giàu có đứng lên không vài ngày, đối đã chính nhà mình đích của cái, trương Đức Vĩ còn không có thích ứng lại đây, bây giờ nghe đến một cái lâm thời công chỗ dĩ nhiên cũng làm có người ra ba vạn, nhất thời đem trương Đức Vĩ cấp hoảng sợ!

“Là (vâng, đúng) a, cứ như vậy ta cũng chưa đáp ứng đâu, ta chuẩn bị lưu trữ chờ thích hợp thời gian dùng... Nói sau ta cái kia đại biểu ca rốt cuộc cái dạng gì tính cách còn không biết đâu, không hiểu rõ, lèm nhèm nhưng đích, người nói ta dám để cho hắn tiến vào sao? “Trương anh duệ nói thực thẳng thắn, tất cả đều là đại lời nói thật.

Bạn đang đọc truyện *Quyền Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 231: Một Người Điên Cuồng

Trương anh duệ nói như vậy, trương Đức Vĩ trong lúc nhất thời cũng không biết nói chút gì, cũng, nếu trương anh duệ kia biểu cậu gia nhi đồng chúng ta chính mình hiểu rõ cũng thì thôi, nhưng vấn đề là đứa bé kia chúng ta không biết cái không biết đề, chỉ thấy qua một hai lần mặt, rốt cuộc thế nào, trong lòng thật đúng là cố gắng không nắm chắc, không biết trước...

Lại nói tiếp, đứa bé kia nếu thật là có bản lĩnh trong lời nói, cũng không có thể tốt nghiệp đã nhiều năm đều tìm không thấy phân thích hợp công tác không phải? Rốt cuộc là con của mình, trương Đức Vĩ nhanh chóng giúp đỡ trương anh duệ tính toán mở, hẳn phi thường rõ ràng, một cái không phải nhân viên công vụ người muốn muốn đi vào chính phủ ngành công tác khó khăn rốt cuộc có nhiều hơn, phía trước chính là mất mặt thể diện, có thể hiện tại trương anh duệ vừa nói như thế, trương Đức Vĩ đối với hay không còn là nhường chính mình nhi tử chiều cổ cái kia cái bà con xa biểu ca lòng có nghi ngờ: đây chính là chính mình nhi tử thể diện a, nếu tiểu tử đó không có tiền đồ, không để cho nhi tử mất mặt dài làm sao bây giờ? Nếu chẳng những không cho mình nhi tử mất mặt, ngược lại ý vào chính mình nhi tử ở nơi này biến thành người oán trách làm sao bây giờ?

Nghĩ đến đây đó, trương Đức Vĩ nhất thời vì chính mình cấp nhi tử có cú điện thoại này hối hận không thôi, vội đối trương anh duệ nói, “Anh duệ a, chuyện này người xem rồi lo liệu, nếu có thể giúp trong lời nói người liền giúp một tay, đều là nhà mình thân thích... Có thể nếu để cho người khó xử, quên đi.”

Không biết, trương Đức Vĩ lời kia vừa thốt ra, trương anh duệ nhưng có chút hối hận: đã biết là làm sao vậy, khi nào thì thể nhưng trở nên máu lạnh như vậy sao? Thậm chí ngay cả cha mình trong lời nói đều phải không...chút nào lưu mặt mũi phản bác? Không phải là một cái lâm thời công sổ người sao... Có này số người đương nhiên là chuyện tốt, cũng không này lâm thời công sổ người, chẳng lẽ lão tử còn sẽ không sống có thể nào? Chẳng qua đem dương lâm nha đầu kia thu phục lúc sau lại từ Lưu Kim quốc nơi đó cần một cái số người chính là!

Trên thực tế, trần đảng uỷ sẽ thượng thượng định lâm thời công sổ người cũng không phải đối ngoại nói 9 cái, mà là 14 cái, nhiều ra tới kia 5 cái số người, giữa, trong đó một cái tự nhiên là đặc biệt cấp dương lâm lưu ra tới cái gì cũng không cần làm sổ người, còn lại bốn số người giữa, trần đảng uỷ bí thư Lưu Kim quốc cùng Trần Trường Quách thắng siêu nhiên theo lý thường phải làm mỗi người lấy có 2 cái số người, cuối cùng cái kia 2 cái số người, xem như ý đặc biệt lưu ra tới chạy mấy số người, cái này cũng thực dễ dàng lý giải, này nếu mặt trên người nào có thể giữ lại đến của mình đi cục lãnh đạo chào hỏi, nói muốn cần cái lâm thời công sổ người, người nói này số người người là cấp đầu hay là không cấp? Như vậy tự nhiên, chảy ra hai cái chạy mấy số người đến vẫn là rất có cần phải... Thậm chí ở cần phải dưới tình huống, không bài trừ lâm thời tiếp tục gia tăng một hai cái lâm thời chạy mấy số người khả năng.

Trương anh duệ thành thượng đúng là này 2 cái chạy mấy số người.

Nếu thu phục dương lâm, có thể làm cho dương lâm ở phương trần trong chánh phủ làm cái “Lâm thời công”, lấy trương anh duệ càng vất vả công lao càng lớn, chỉ cần có còn lại số người, tiếp tục đưa tay cần một cái hoàn toàn không có vấn đề.

“Cha, như vậy đi, vừa lúc lúc này ta muốn đến huyện lý có chút việc, “trương anh duệ nghĩ nghĩ, nói, “Người cho ta cái kia đại biểu cậu gọi điện thoại, để cho hắn mang theo ta cái kia biểu ca đến chúng ta công ty đi xem đi, ta xem trước một chút, nếu có thể thành trong lời nói, chúng ta liền giúp hắn một phen... Đều là thân thích, không mở miệng coi như xong, nếu đã mở miệng, khả năng giúp đỡ liền giúp một tay không phải?”

“Thật sự? “Trương Đức Vĩ thanh âm của nháy mắt kích động lên, nguyên bản nghe nhi tử nói như vậy, không muốn chậm trễ nhi tử tiền đồ trương Đức Vĩ đã bắt đầu cân nhắc, chính mình ứng làm như thế nào từ chối chính mình vị kia người vợ nhà mẹ đẻ biểu ca, có thể trương anh duệ trong lời nói, nhường trương Đức Vĩ ở vui sướng ngây ngất rất nhiều, trong lòng lại không khỏi có chút không yên, nghĩ nghĩ, chẳng thèm nhỏ giọng dặn dò trương anh duệ nói, “Nhi tử, giúp người đại biểu cậu này vội, không sẽ ảnh hưởng người đi?”

Trương anh duệ nhất thời có chút lòng chua xót: khi nào thì cha mình thế nhưng dùng loại này thật cẩn thận nghĩ đối chính mình nói chuyện sao? Chính

hắn một nhitừ, làm có phải hay không có điểm quá mức thất bại, vẫn là nói này trận xuôi gió xuôi nước, nhường cái đuôi của mình vĩnh đến bầu trời, ngay cả mình họ gì đều quên hết?

Dùng sức nhéo nhéo cái mũi, trương anh duệ cố gắng nhường thanh âm của mình nghe tự nhiên đó, cười nói, “ Không có việc gì, cha, vừa rồi ta không phải nói đến sao, chúng ta trấn đảng uỷ chín tên đảng uỷ thành viên, trừ bỏ trấn đảng uỷ bí thư cùng Trấn Trường một người hai cái số người ở ngoài, những người khác trong tay đều có một số người, trong tay của ta tự nhiên có cũng có một, ta nguyện ý đem cái này số người cho ai, tất cả đều là ta chuyện của mình... Chỉ cần ta cái kia biểu ca đến lúc đó làm rất tốt, đừng ý vào quan hệ của ta trộm gian dùng mách lới tự thành. “

“ Hấn dám? ! “ Nghe trương anh duệ nói như vậy, trương Đức Vĩ nhất thời mao , cơ hồ là khiêu lên chân đối trương anh duệ quát, “ Nhi từ, đến lúc đó người cái kia đại biểu ca nếu không có tiền đồ, người nên thu thập hãy thu thập, nên khai trừ liền khai trừ, không cần phải xen vào cái gì thân thích không thân thích, cũng không cần quan người con mẹ nó mặt mũi... Cho người mặt mặt quấy rối thời gian làm sao lại nghĩ đến là thân thích đây? ! “

Tại vị này gần dị nông gia hấn từ trong mắt, trời đất bao la đều không có lão bà của mình nhi đồng lớn, giúp thân thích chiếu cố cũng thì thôi, nhưng nếu như khiến cho hỗ trợ liên lụy tới con của mình, vị này gần dị nông gia hấn từ có thể cùng đối phương liều mạng!

Trương anh duệ nở nụ cười, “ Tốt lắm ta đã biết, cha, người trước tiên cho ta cái kia đại biểu cậu gọi điện thoại đi. “

Tuy rằng cũng không biết mình kia phương xa biểu ca tính cách rốt cuộc thế nào, bất quá hiện tại cần thận giấu lại, một người bình thường, không có bất kỳ phẩm chất nhân viên công vụ gia nhi đồng, có thể hấn nguyên lai thời gian còn có chút ngao khí, có thể tốt nghiệp mấy năm nay lúc sau ở trong xã hội không ngừng va chạm, phỏng chừng trên người góc cạnh sớm đã bị san bằng , người như vậy, tiếp tục kiệt ngao bất tuân có năng lực đủ kiệt ngao bất tuân đi nơi nào? Cho dù là nha có thể gây sức ép, có thể có chính mình nhìn thấy, hấn cho dù là gây sức ép, có năng lực gây sức ép đến địa phương nào đi? Nếu tốt như vậy công tác đều bị hấn cấp gây sức ép không có, như vậy đến lúc đó đối với mình đại biểu cậu, mình cũng có chuyện có thể nói .

Nhận được trương Đức Vĩ điện thoại, Lý Văn Haydn khi khẩn trương lên.

Nguyên bản nghe được tin tức này thời gian, hấn cũng không có ôm bao nhiêu hi vọng, chính là biết mình biểu muội hải từ kia bây giờ là cái kia phương trấn lãnh đạo, ôm thử xem xem ý tứ của cấp trương Đức Vĩ gọi điện thoại, nhìn xem có thể hay không giúp chính mình kia cái nhi từ khi hấn nhóm trấn trên cấp an bài cái công tác... Nếu như là luckhác, Lý Văn hải thật không dám có ý nghĩ này, có thể bây giờ không phải là nghe nói bọn hấn phương trấn quyết định tuyển nhận 9 danh lâm thời công, 9 danh trấn đảng uỷ người lãnh đạo thủ một cái số người sao!

Nếu là nhân công một cái số người, chính mình biểu muội hải từ kia lại là trấn đảng uỷ lãnh đạo, có như vậy một tầng quan hệ, cứ việc cảm thấy được hi vọng thực xa vời, nhưng nếu như không thử thử, Lý Văn hải như thế nào cũng không cam chịu tâm..

Bạn đang đọc truyện *Quyền Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 232: Đúng Hấn Rồi

Nếu nhân công một cái danh sách, hải từ biểu muội của mình là lãnh đạo trấn đảng uỷ, có quan hệ như vậy, dù cho hi vọng có xa vời nhưng nếu không thử, Lí Văn Hải không thể nào cam tâm. . .

Nhân viên công tác lâm thời của một đơn vị chính phủ, hàm kim lương của công việc này rốt cuộc là như thế nào, Lí Văn Hải đã gần ba mươi năm công tại chính phủ, thật sự là quá rõ hơn ai hết, thậm chí là làm

Lý Văn hải thậm chí ước mơ lấy, lấy năng lực con trai của mình ra nói, tham gia cuộc thi công chức, qua cửa ải thi viết cũng không khó, không đủ nhất cũng có thể tham gia cuộc thi sự nghiệp tại huyện nhà, thời gian lúc trước vì không có quan hệ mạnh, bản thân gia đình cũng nghèo, tham gia mấy lần thi công chức đều là thi viết qua, nhưng quan hệ trước phỏng vấn không có đi đến, điều này mới châm trễ hải từ. Nhưng hiện tại, nghe nói quan hệ giữa hải từ của biểu muội với một vài lãnh đạo huyện lí đều rất tốt, có được quan hệ này, nhi từ nâng lên bát com sắt cũng không phải chuyện đơn giản?

- Xong chưa?

Càng nghĩ càng phân chấn, kiểu gì cũng ngồi không yên trong phòng, Lí Hải Văn không ngừng đi tới đi lui, nhện không được hướng về phía phòng ngủ của nhi từ mình nhất giọng hô lên. . .Nhi từ đang thay quần áo trong phòng.

Lý Văn Hải cũng hiểu được, lần này Trương Anh Duệ thấy tính chất nhi từ mình, chủ yếu là phỏng vấn, nếu hải từ biểu muội mình cảm thấy nhi từ mình cũng được, vậy thì vấn đề công việc của nhi từ mình không lớn, nhưng nếu nhi từ biểu hiện không tốt, kết quả sẽ ra sao, Lý Hải Văn không dám nghĩ tiếp nữa.

- Xong rồi.

Theo tiếng này của phòng ngủ từ bên trong được mở ra, Lý Đồng Hạ có chút không tự nhiên kéo góc áo của âu phục, cảm thấy khá khó chịu: đầu năm

nay, trừ cái loại trên đường chạy nghiệp vụ sinh viên vừa mới tốt nghiệp đại học đi làm nghiệp vụ viên ra, người mặc âu phục vẫn thật sự không nhiều. Lại kéo góc áo, Lý Đông Hạ không tự tin hướng cha mình hỏi:

- Cha, nếu là thân thích, không cần phải mặc chính như vậy thức đi? Tùy tiện một chút cũng được mà?

- Đứa nhỏ này, nói cái gì vậy.

Đặc biệt xin phép về nhà Lý Văn Hải dựng dâu trưưng mắt nhìn Lý Đông Hạ.

- Người cho rằng lần gặp lần này là người thân bình thường hay sao, sao ăn mặc tùy tiện đều không có quan hệ gì? Ta nói cho con biết, lần này lần này chẳng khác nào là người đi tham gia phỏng vấn, kết quả phỏng vấn, trực tiếp quyết định tiền đồ của người... Người cũng biết công tác trong ngành chính phủ có biết bao khó khăn?

Lão nương cũng chuyên tâm xin phép ở nhà để phụ cho Lý Văn Hải, lời nói thâm thía khuyên nhủ,

- Đông hạ a, ba con nói đúng đấy, lần này không giống như bình thường đâu, con chịu khó nghe lời của ba không có sai đâu... Ba của con đã công tác lâu như vậy rồi, đạo lý này lẽ nào ông ấy cũng không hiểu ư?

Bị ba mẹ mắng cho một trận, Lý Đông Hạ lập tức không nói lời gì, nhìn âu phục phẳng phiu và đôi giày màu đen trên người mình, trong lòng thở dài không tiếng động: nếu không phải khi tốt nghiệp trung học lựa chọn chuyên ngành này, thì bản thân cũng không phải đến tận bây giờ vẫn chưa tìm được công việc thích hợp, cũng không đến mức phải khiến ba mẹ lớn tuổi như vậy rồi, còn phải cầu khẩn vì công việc của chính mình.

Bất kể như thế nào đi chăng nữa, lần này nhất định phải thành công! Lấy bình tĩnh một chút, Lý Đông Hạ nắm chặt tay trong lòng, hẩn hiểu rõ, chỉ cần bản thân lần này vượt qua, sự việc về sau sẽ dễ dàng hơn rất nhiều.

Khi Trương Anh Diệp đến công ty, thời gian đã trôi qua hơn nửa tiếng đồng hồ, dường như từ trước đến giờ chưa bao giờ tắc đường, lần này vì sự cố tai nạn ô tô, khi Trương Anh Duệ đến công ty, rõ ràng phát hiện không ít trong văn phòng, trừ cha mẹ của mình còn có một đôi vợ chồng trung niên và một thanh niên chừng ha mươi tuổi... Nghĩ đến chính là người một nhà cậu của mình.

Trận thế này thật là khổng lồ.

- Thật ngại quá a, trên đường xảy ra một sự cố giao thông, không thì cũng đến từ sớm rồi.

Trương Anh Duệ vừa liên tục giải thích, vừa quan sát vẻ mặt cậu mình... Đến thì cũng đã đến rồi, giúp hay không giúp còn phải hai người nói hay sao.

Người ngồi cạnh cha mình, hơi mập, cũng khoảng tầm năm sáu mươi tuổi, đầu hơi hói, vẻ mặt thật thà phúc hậu, tuy rằng chỉ là một viên chức bình thường, nhưng công việc nhân nhả vẫn khiến thần sắc hẩn không tồi. Rõ ràng nhất chính là cậu từ trước đến giờ chưa bao giờ gặp mặt, quả nhiên là cùng với lão nương của mình như nhau, một nam tử trung niên thật thà, chỉ là lúc này trên mặt có chút căng thẳng... Từ lúc tiến vào vừa bắt đầu đi nặng đã bị Trương Anh Duệ mở ra, cũng đã nói điểm này với Trương Anh Duệ, lúc này trong lòng cậu mình thật sự không phải sự căng thẳng bình thường.

Gần sát cậu mình, nhìn qua thấy đi cùng với một người phụ nữ trung niên cay nghiệt, không nghĩ ngờ gì nữa đó chắc là mẹ rồi, nhưng lúc này hơi có chút cay nghiệt trên mặt, đang hướng nhìn chỗ mình với vẻ mặt lấy lòng...

- Tiểu hài này trông thật trẻ a, cũng đã là lãnh đạo trấn trên rồi? Ai, Đông Hạ nhà chúng ta sao lại không có vận khí tốt như vậy?

Trương Anh Duệ rõ ràng nghe thấy trong lòng biểu mẹ của mình đang nhắc tới không ngừng.

Nàng thật sự nên vui mừng, may mà nàng ta lúc này chỉ là hăm mộ vận khí của Trương Anh Duệ, nếu lúc này là lời nguyên rủa ác ý, chuyện này liền thất bại chắc.

Kế tiếp, chủ ý của Trương Anh Duệ là đặt lịch "phỏng vấn" vào ngày hôm nay: trên người biểu ca mình, là một âu phục gọn gàng, bộ dạng bảnh bao, đeo một cặp kính cận, nhìn có vẻ hào hoa phong nhã, không thể không thừa nhận, biểu ca này từ trước tới giờ Trương Anh Duệ chưa từng gặp bao giờ nay lần đầu tiên gặp ấn tượng quả không tồi...

- Cố lên, nhất định phải cố lên! Lần này bất luận thế nào cũng nhất định phải qua, không thể để ba mẹ vì mình mà phải lo lắng.

Tiếng lòng của Lý Đông Hạ, khiến tâm lý Trương Anh Duệ lập tức thay đổi về mặt, dường như trong nháy mắt này, trong lòng nhất thời đưa ra quyết định: liền hướng về phía tiểu tử này người mà không có công việc ổn định trong mấy năm nay, còn chưa cùng một vài lão tộc kia bình thường báo oán cha mẹ mình, mà vẫn đang vì chuyện công việc của mình khiến ba mẹ lo lắng mà cảm thấy xấu hổ... chính là hẩn rồi!

Vốn dĩ trước khi nhìn thấy Đông Hạ trong lòng Trương Anh Duệ có chút do dự, trong lúc này, cuối cùng cũng hạ quyết tâm.

Đến lúc này, Trương Anh Duệ mới nói,

- Ngại quá, cậu, mẹ, biểu ca, khiến mọi người phải đợi lâu như vậy.

- Không có gì, không có gì, chúng ta cũng vừa mới đến.

Đại khái là thật không ngờ Trương Anh Duệ còn trẻ đắc trí quả nhiên không có đáng về kiêu ngạo, cũng như vãn bối của mình, Lý Văn Hải đứng lên không ngừng khua tay nói.

Bạn đang đọc truyện *Quyền Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 233: Giúp Đỡ Đến Cùng

Trương Anh Duệ không để người nhà biểu cậu nóng lòng chờ lâu, sau khi hỏi một vài vấn đề, Trương Anh Duệ cảm thấy rất hài lòng với biểu hiện của Lý Đông Hạ.

Nghĩ nghĩ, Trương Anh Duệ nói với Lý Văn Hải:

- Cậu, năng lực của biểu ca Đông Hạ ta cảm thấy không có vấn đề gì, nhưng vị trí trên trấn mà biểu ca thích hợp quả thật không có, cậu xem sắp xếp như vậy có được không? Trước hết cho biểu ca làm chân chạy bên cạnh ta, những việc linh tinh ở trên trấn xuống phải làm phiền hấn rồi. . .Sau này khi có vị trí thích hợp, ta lại nghĩ cách chuyển hấn qua. Nhưng có điều là thị trấn nhỏ điều kiện cuộc sống có thể có hạn, điều này trước tiên mọi người phải có tư tưởng chuẩn bị.

Sự sắp xếp này có được không? Nghe những lời của Trương Anh Duệ, Lý Văn Hải trong lòng dường như vui mừng phát điên lên! Đây quả thật là qua tốt rồi! Trương Anh Duệ nói lời khiêm tốn, và Lý Văn Hải cũng hiểu rõ, Trương Anh Duệ sắp xếp công việc này cho con trai mình, tính chất công việc này như một thư kí rồi.

Nhất là cái câu kia của Trương Anh Duệ “sau này có vị trí thích hợp, ta nghĩ cách chuyển hấn sang”, càng làm cho Lý Văn Hải dường như không có một ngôn từ nào có thể hình dung sự vui sướng trong lòng mình vào lúc này: chỉ cần nhitừ từ nay về sau chịu khó phấn đấu, vượt qua cửa ải khi thi viết của thi công chức, tiền đồ nhitừ của mình dường như không cần hoài nghi nữa rồi.

Đến nỗi vị biểu mợ kia lúc này trên mặt đỏ bừng bừng kích động kéo tay mẹ của Trương Anh Duệ nói không mạch lạc biểu thị sự cảm ơn. . .Nàng thật sự không ngờ tới Trương Anh Duệ lại dễ nói chuyện như vậy, không những ưu đãi cho gia đình nhà mình, mà còn sắp xếp công việc tốt như vậy chonhi từ của mình. Có thân phận là một thư kí của phó trấn trưởng, sau này trấn trên còn giám coi khinh nhitừ của mình nữa không? Đối với cha mẹ mà nói, không có gì có thể so sánh được với cái tiền đồ tốt của con trai mình càng làm cho bon họ cảm thấy vui biết bao.

- Được, được, không khó khăn không khổ cực, thanh niên chịu khổ chút có đáng là gì.

Lý Văn Hải hưng phấn toét hết cả miệng thể nào cũng không đóng lại được, kích động có chút câu trước đá câu sau, cười thật lâu, giò mới tỉnh lại được, vội dảy nhitừ chính mình.

- Đông Hạ, sao vẫn còn chưa cảm ơn trấn trưởng Trương Anh Duệ?

Vẫn may, mặc dù hưng phấn vô cùng, Lý Văn Hải vẫn không hưng phấn quá mức, biết lúc này cũng không thể nói cái gì, cách xưng hô”ngươi biểu đệ Anh Duệ” hoặc là”ngươi Đông Hạ biểu ca”, nếu hiện tại Lý Đông Hạ đã trở thành thư kí của Trương Anh Duệ, như vậy từ nay về sau, việc xưng hô anh em, huynh đệ cũng không phải đề cập đến nữa, nếu có cũng chỉ là “trấn trưởng Anh Duệ” và thư kí Lý Đông Hạ của Trương Anh Duệ.

Lý Đông Hạ cũng không uổng công rèn luyện trong xã hội mấy năm nay, ba của mình đã nói như vậy, hấn nên hiểu ý tứ trong lời nói của ba, vội đứng dậy cảm kích hướng Trương Anh Duệ nói:

- Trấn Trưởng Anh Duệ, cảm ơn ngài đã cho ta cơ hội này.

Tuy rằng như thế, trong lời nói này vẫn có chút khó chịu. . .Nói không khó chịu là không thể, người thân của mình lại nhỏ hơn mình, nhưng bây giờ người ta đã là cán bộ lãnh đạo của nhà nước, còn mình thì sao, vẫn là một thằng thất nghiệp, so sánh hai đối tượng này, thật dọa người!

Trương Anh Duệ thích ứng nhanh loại này, mỉm cười gật gật đầu.

- Không phải khách sáo, đều là người nhà mà, giúp đỡ lẫn nhau là điều nên làm. . .Đúng rồi, bây giờ có thời gian không? Bây giờ ta muốn vào thành phố làm chút chuyện, nếu có thời gian chịu khổ chút, theo ta đi một chuyến?

Nghe Trương Anh Duệ nói như vậy, Lý Văn hải trong lòng nhất thời hiểu được, Trương Anh Duệ đi bàn việc, coi như là để con trai của mình lần đầu quan sát và khảo nghiệm, nếu nhitừ có thể dùng lần khảo nghiệm này thành công, mới coi như chính thức được Trương Anh Duệ tiếp nhận, nếu không nhitừ của mình đại khái chỉ làm người thừa. . .Dù sao người nhàn rồi cũng là nhà nước cấp dưỡng, không hao một đồng tiền nào của Trương Anh Duệ.

Ý thức được điều này, Lý Văn Hải vội hướng nhitừ mình sắc mặt biểu ý: nhanh chóng đáp ứng a, đây mới là lúc lãnh đạo thật sự khảo nghiệm người.

- Đồng Hạ, người đi nhà, việc của Trương Anh Duệ quan trọng hơn, đồ đạc của con mẹ về sẽ thu dọn cho.

Biết nhi tử phải xuống trần dưới quê công tác, có thể một tuần mình mới có thể gặp nhi tử, biểu mẹ của Trương Anh Duệ có chút không nỡ, có thể không nỡ, nàng càng biết rõ cơ hội này là ngàn năm có một, liên tục không ngừng thúc dục nhi tử đi hỗ trợ Trương Anh Duệ.

- Không thành vấn đề, ta lúc nào cũng có thể đi.

Lý Đồng Hạ cũng hiểu rằng cơ hội biểu hiện của mình cũng đã đến, vội gật đầu, nghĩ nghĩ, do dự một chút, vẫn là hướng Trương Anh Duệ hỏi:

- Trần trưởng Anh Duệ, bộ y phục trên người ta...có thích hợp không?

Thực tình mà nói, Trương Anh Duệ cũng cảm thấy tìm người làm việc lại mặc chính trang như vậy cũng làm cho người ta không thoải mái, khi Lý Đồng Hạ vẫn chưa hỏi, hẳn có chút ngượng ngùng nói, bây giờ Lý Đồng Hạ hỏi đến, Trương Anh Duệ trầm ngâm một chút, gật gật đầu,

- Thay bộ khác cũng được.

Lý Văn Hải biết Trương Anh Duệ được chính phủ cấp cho xe dung, bản thân cũng có con xe bảo mã (BMV), nhờ Trương Anh Duệ hoặc ai trong số bọn họ đưa con trai mình về nhà thay quần áo như vậy là thích hợp nhất, nhưng lời này có thể nói ra hay không? Lý Văn Hải cũng không ngốc như vậy, nghe Trương Anh Duệ nói như vậy, vội đứng dậy, có chút sốt ruột,

- Vậy... Trương Anh Duệ người có thể đợi một chút không, để Đồng Hạ về nhà thay quần áo rồi đi cùng người.

Nói xong đứng lên muốn đi ra ngoài.

- Anh Duệ a, người tiễn câu người đi.

Trương Đức Vĩ thúc Trương Anh Duệ.

Cái này gọi là gì chứ, vốn dĩ ta dự định cho các người mát mặt một phen? Nhưng ba mẹ mình đã nói như vậy, Trương Anh Duệ có chút bất đắc dĩ đứng lên.

- Vừa hay, chúng ta cùng một đường, ta đưa các người qua đó.

Mặc dù muốn kên kiệu, để tránh ba mẹ bị người coi thường, nhưng đến lúc này, Trương Anh Duệ cảm thấy cũng gần như vậy rồi, đứng lên quay người đi ra.

- Điều này thật ngại quá.

Biểu mẹ Trương Anh Duệ khiêm nhường.

- Có gì đâu, dù sao cũng là xe của nhà mà...

Trương Anh Duệ tận tại nghe thấy biểu mẹ từ đằng sau nói đến truyền đến. Bất đắc dĩ lắc lắc đầu, rốt cuộc là biểu ca của mình a, vừa đi đến cửa, nghĩ nghĩ, Trương Anh Duệ lại dừng bước,

- Đứng rồi biểu cậu, trước khi đi chợ lý, ta muốn đến cục dân chính mọi người một chuyến bàn chút việc, cậu có thời gian không, cùng qua đó một chuyến?

Ở Trương Anh Duệ từ trước đến nay, tả hữu là giúp gia đình hần bận, Trương Anh Duệ cũng không keo kiệt tiếp tục giúp nhiều một chút...Nếu đều là cục dân chính nhờ Khương Minh giúp Lý Văn Hải điều chỉnh cương vị công tác hẳn là không có khó khăn gì.

Lý Văn Hải nghe vậy, nhất thời mừng rỡ!

Quan hệ của Trương Anh Duệ với người đứng đầu cục lý mình không tệ, điều này mình cũng đã nghe qua, bây giờ nghe ý trong lời nói của Trương Anh Duệ, tựa hồ là muốn...nghĩ tới đây, tim Lý Văn Hải bắt đầu không bị không chế phanh phanh phanh nhảy dựng lên.

Bạn đang đọc truyện *Quyền Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 234: Giúp Đỡ (1)

Tìm Khương Minh cũng không phải Trương Anh Duệ bỗng nhiên tâm huyết dâng trào, bỗng nhiên quyết định muốn giúp Lý Văn Hải một phen, mà là quả thật tìm Khương Minh có một số việc. sáng hôm nay trước khi ra ngoài, Lưu Kim Quốc đặc biệt nói với Trương Anh Duệ một điều hắn nghe được một tin: cục trưởng Khương Minh của cục dân chính, lại còn là bà con xa của trưởng huyện Dương, nghiêm khắc mà nói, cục trưởng Khương là biểu ca của huyện trưởng Dương! Hơn nữa trước đây, quan hệ hai nhà bọn họ coi như là rất gần.

Tin tức này có thể gọi là một đạo Kinh Lôi, khiến Trương Anh Duệ choáng váng, sao không thể ngờ tới, trước đây cục trưởng Khương luôn luôn hiền lành là thế, mà sau lưng lại có mối quan hệ như vậy. Trương Anh Duệ coi như là tin câu nói kia:

- Trên quan trường, vĩnh viễn cũng không muốn coi khinh bất luận kẻ nào...

Cũng là, ai có thể nghĩ tới trưởng huyện Dương vừa tới liền có một tầng dự đoán trước?

- Anh Duệ à, có chút tình hình về bạn cùng lớp Dương Lâm, ta cảm thấy người đi tìm cục trưởng Khương tìm hiểu một chút là phương pháp không tồi đâu.

Lưu Kim Quốc ý vị sâu sa nói với Trương Anh Duệ.

Cục trưởng Khương hoan nghênh đón tiếp Trương Anh Duệ, thậm chí đối với Trương Anh Duệ mà nói hắn sẽ mang đến một người than cũng biểu thị rất hào sảng khiến cho hắn cùng đến với Trương Anh Duệ... Trương Anh Duệ hiện tại chính là chủ đại kim của toàn cục dân chính huyện, không cần nói Trương Anh Duệ vẫn vờ một tiếng, coi như là không chào hỏi trực tiếp mang người đến, Khương Minh cũng sẽ không nói gì, có thể không hề nghi ngờ gì, cách làm của Trương Anh Duệ khiến cho Khương Minh thực thoải mái, tiểu tử kia tuy rằng trẻ tuổi, nhưng vẫn rất hiểu tôn trọng đồng chí a!

- Đi? Người là?

Vừa vào phòng làm việc của Khương Minh, nhìn thấy Lý Văn Hải đứng sau Trương Anh Duệ, Khương Minh hơi sững sờ: người này sao ta cảm thấy quen mắt a.

- Khương cục trưởng ngài khỏe chứ, ta là bác khoa Tiểu Lý a. “

Thấy lấy đạo nhà mình đối với mình vẫn có một chút ấn tượng, trong lòng Lý Văn Hải nhất thời được sung ái mà lo sợ, vội bước lên phía trước hai bước cúi chào, mặt tươi cười nói

Cái gọi là bác khoa, là nhà tang lễ bên kia cho mình lấy một cái tên dễ nghe một chút, dù sao nếu như là đối với dân chúng bình thường cũng thì thôi, nhưng nếu như là vị ấy là lãnh đạo hoặc là đồng nghiệp hỏi, thì đó thật sự hơi có chút không may, hơn nữa cục dân chính huyện treo thêm “khoa”, khoa phòng của biển hiệu này tổng cộng chỉ có bảy cái, cũng là vì dán vàng cho mặt của mình, quán trưởng nhà tang lễ bản thân rất cố chấp treo cái bảng hiệu “bác khoa cục dân chính” cho chính mình.

Đối với cách làm này, nhiều lần đảm nhiệm cục trưởng cục dân chính đều là ngầm đồng ý, không có hắn, tuy rằng nhà tang lễ vật này không thể thiếu, hơn nữa nhà tang lễ một năm cũng không ít cống hiến nhận người cục dân chính, nhưng nghĩ đến hóa tang người chết dưới tay của mình, không có tấm lòng người đứng đầu cục dân chính trong lòng đều cũng nể oai nhanh... Một khi đã như vậy, dù sao cũng không có nhiều biện pháp gì, đều là chính bọn họ gọi, như vậy thì tùy bọn họ gọi đi thôi.

Đến nỗi Lý Văn Hải, Khương Minh thật sự không có ấn tượng nhiều đối với hắn, điều này cũng là chuyện tất nhiên, một cục dân chính cấp huyện, có biết bao nhiêu là người dưới tay, tất nhiên không thể gọi tên tất cả mọi người, nhưng lại có ấn tượng với một thủ hạ của mình, đó cũng là bình thường.

- Hóa ra là Tiểu Lý a...

Khương Minh hơi có vẻ mất tự nhiên bắt tay Lý Văn Hải, sau đó không nói gì, có chút kinh ngạc liếc nhìn Trương Anh Duệ một cái, chờ Trương Anh Duệ lên giải thích một chút:

- Lão Lý này, với người có quan hệ gì?

Ha ha... Khương cục, đây là ta biểu cậu, anh trai mẹ của ta.

Trương Anh Duệ cười ha ha giải thích một câu:

- Vừa rồi bước đến cửa vừa hay gặp được ông ấy, nói là đến tìm người hỏi báo một chút công việc.

- Hóa ra là như vậy.

Khương Minh gật gật đầu,

- Ân, ta đã biết.

Ta hiểu được ý của Trương Anh Duệ rồi: lần này tiểu tử này hi vọng mình có thể chiếu cố biểu cậu này đây, đến nỗi là cái việc hỏi báo công việc, ai đều không có làm thật... nói đùa! Trình tự tổ chức và nguyên tắc tổ chức là làm gì? Người một cán sự nhỏ lại dám vượt qua lãnh đạo của mình tìm đến ta nói chuyện, muốn hay không muốn vất vưởng trong thế chế?

- Tổ chức.

Uy lực của hai chữ này, không phải người trong thể chế, thật sự không có cách nào tương tượng.

- Tiểu Lý a.

Biết mối quan hệ giữa Lý Văn Hải và Trương Anh Duệ, thái độ của Khương Minh với Lý Văn Hải đã tốt hơn vừa rồi, vẫn giữ một chút vẻ mặt ôn hòa, nhưng tốt rồi, vật nên kiên trì là nhất định phía kiên trì,

- Ta lúc này muốn cùng Trương Anh Duệ nói một vài chuyện, ngươi xem...

Nói đến đây Lý Văn Hải tự nhiên biết mình phải làm gì, Lý Văn Hải lập tức gật đầu cúi đầu cáo từ,

- Cục trưởng Khương, Trương trấn trưởng, ngài cứ bận, ta ở bên ngoài chờ ngài.

Nói xong, thực tự giác ra cửa. Địa vị của cậu lại không bằng địa vị của cháu, điều này thật đúng là...

- Anh Duệ, nói đi, tôi tìm ta có chuyện gì?

Khương Minh pha cho Anh Duệ một cốc trà, cười nói:

- Ta có thể biết người này, vô sự không lên điện tam bảo, chỉ cần ta có thể giúp được, khẳng định không hai lời

- Cục trưởng Khương người anh minh.

Ngón tay cái của Trương Anh Duệ dựng lên, tên này hoàn toàn không biết cái gì gọi là khiêm tốn, cho hắn cái cột hắn liền dám theo cột hướng đi lên trên,

- Lần này là tôi để tìm một số tư liệu nội bộ.

- Tư liệu nội bộ?

Khương Minh lặng đi một chút, hắn thật sự là bị cách nói của Trương Anh Duệ làm cho giật mình một chút, chợt cảm thấy điều này có khả năng là Trương Anh Duệ đang đùa mình, rất phối hợp gật gật đầu,

- Ân, nói nói xem, là tin tức nội bộ gì? Chỉ cần ta biết, nhất định không gạt ngươi.

- Chuyện này thật đúng là tìm ngươi.

Mặc dù bộ dạng Khương Minh có vẻ đoán được, nhưng trong lòng Trương Anh Duệ có chút không yên, sự việc này, Khương Minh sẽ nói với mình chứ? Dù sao so sánh quan hệ với mình, quan hệ của hắn với trưởng huyện Dương rõ ràng là gần hơn một chút, trong lòng nghĩ như vậy, Trương Anh Duệ ngoài miệng không ngừng,

- Ta muốn hỏi, cháu gái của ngươi, có thể đến công tác tại trấn của chúng tôi không?

Bạn đang đọc truyện *Quyền Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 235: Giúp Đỡ (2)

- Cháu gái kia của ta?

Khương Minh lặng đi một chút, lập tức giật mình, hiểu được ý tứ trong lời nói của Trương Anh Duệ, tựa cười nhặt nhìn Trương Anh Duệ,

- Đây không phải là ngươi hỏi a? Ân, là ý của Lưu thư ký các ngươi hay là ý của trấn trưởng Quách?

- Khương cục trưởng ngài anh minh!

Trương Anh Duệ gật gật đầu, khen một câu,

- Điều này vói... ngài thuận tiện giúp một tay sao?

Vốn dĩ cái câu "Điều này với người không giúp cũng phải giúp" đến miệng lại biến thành "người thật tiện chứ", không phải Trương Anh Duệ bỗng nhiên thay đổi như vậy, mà là Y đột nhiên cảm thấy, quan hệ giữa mình và cục trưởng Khương, dường như chưa đạt đến độ thân thiết, thêm vào nữa là hiện tại mình đang là tìm người giúp đỡ, ngữ khí kia khách sáo một chút tựa hồ là rất nên.

Khương Minh nhíu mày có ý muốn từ chối, nhưng nghĩ tới sự việc tiếp theo của Trương Anh Duệ có thể phát huy tác dụng, rốt cục vẫn phải cười khổ một tiếng, bắt đầu dĩ lắc đầu,

- Anh Duệ, ta nói thật với người, cháu gái của ta gia đình đã có sự sắp xếp, cách nghĩ của thư ký các người... Khó khăn rất lớn.

Cái gọi là gia đình có sự sắp xếp, là ai có sắp xếp rồi? Không nghĩ ngờ chút nào, là trưởng huyện Dương có sự sắp xếp với tiền đồ con gái hắn. Cũng phải, đường đường là một huyện trưởng, sắp xếp công việc cho con gái mới tốt nghiệp của mình, thật sự chẳng có gì khó khăn, rất nhiều người hi vọng nhân cơ hội này nịnh bợ một chút trưởng huyện Dương.

- Điều này bí thư chúng tôi có ý muốn chuẩn bị.

Trương Anh Duệ gật gật đầu, cười khổ một tiếng,

- Nhưng ta chỉ là một tên lính quèn, lãnh đạo đã lên tiếng, chúng ta ngoài cái việc chăm chỉ hoàn thành nhiệm vụ được giao ra, còn có thể thế nào? Khương Minh không gạt ngai, chuyện này ta mặc dù có bao nhiêu khí lực là dùng bấy nhiêu khí lực, nhưng cuối cùng kết quả là gì, ta thật sự không dám nói... có thể thành hay không, đều xem cục Khương ngài có thể hay không kéo huynh đệ này một phen.

Độ khó của việc này, Trương Anh Duệ và Lưu Kim Quốc tất nhiên là rất rõ, nhưng tất cả các ngành công nghiệp có nguy cơ cao như nhau, sau lưng câu sự nguy cơ cao đó là lợi tức cao. Nghĩ đến việc sau khi thành công sẽ đem đến lợi ích cho bản thân, Lưu Kim Quốc cùng Quách Thắng đã quyết định, bất luận dù có khó khăn đến thế nào, đều nhất định phải tìm cách hoàn thành... Nếu không biết năng lượng của Trương Anh Duệ, đó cũng là thôi, nhưng bây giờ đã biết năng lượng của Trương Anh Duệ, xem ra Lưu Kim Quốc và Quách Thắng Triệu, nếu không lợi dụng một phen, thì sao có thể xứng đáng với mình được.

Lời của Trương Anh Duệ khơi gợi tâm tư của Khương Minh, cười khổ một tiếng, do dự lúc lâu, cuối cùng cười khổ gật gật đầu,

- Thành, lão đệ người đã nói như vậy rồi, ta còn nói được gì nữa? Nhưng ta nên nói trước cho rõ ràng, về một vài việc của cháu gái ta có thể nói với người, nhưng cuối cùng việc có thành không, ta không dám bảo đảm với người.

Trương Anh Duệ nhất thời mừng rỡ!

- Khương cục, thật tốt, ngài quá ý tứ đó! Cho dù chuyện này có thành hay không, huynh đệ ta đều ghi nhớ nhân tình này.

Khi từ phòng làm việc đi ra, Trương Anh Duệ hài lòng nhìn thấy, Lý Đông Hạ đang cung kính đứng trước xe hơi mình.

Thái độ rất nghiêm chỉnh! Trương anh duệ trong lòng âm thầm gật đầu, tin khẩu hứa câu,

- Biết lái xe không?

Mặc dù theo quy định, cán bộ lãnh đạo của trấn nhỏ mặc dù được cấp xe nhưng không được cấp lái xe, cũng không thể trang bị thư ký, nhưng trên thế giới này, từ trước đến giờ đều là trên có chính sách dưới có đối sách, hơn nữa trên quan trường với hơn năm nghìn năm văn minh sử, quy định này dường như là không có... Mặc dù quy định là quy định như vậy, nhưng mọi người luôn có biện pháp để lách luật! Quy định định ra còn không phải để mọi người có cơ hội lợi dụng sơ hở hay sao!

Hiện tại vừa nghĩ tới việc mình cũng có cơ hội lách qua sơ hở trong quy định của tổ chức, Trương Anh Duệ trong lòng đột nhiên dâng lên một cảm giác thỏa mãn... Các anh vậy chúng ta hãy quây tới bên đi ha.

Không biết có phải hay không là do trước kia Lý Văn Hải dặn dò hắn một ít điều cần lưu ý trong công việc, vẫn là trải qua mấy năm lăn lộn trong xã hội Lý Đông Hạ đã thành thực rất nhiều, nghe Trương Anh Duệ hỏi, vội khẩn trương trả lời

- Biết, đại học lúc ấy có biết 1 chút...

Lập tức có chút ngưng ngừng cười nói

- Tuy nhiên không có cơ hội sờ vào xe, kỹ thuật điều khiển có thể không được tốt lắm ạ.

- Có biết là được rồi

Trương Anh Duệ cầm chìa khóa ném qua.

- Sau này vất vả cho người rồi.

- Không khổ! Không khổ!

Lý Đông Hạ kích động đến đỏ mặt, run run tiếp nhận chìa khóa, hấn rất hiểu được ý tứ trong hành động của Trương Anh Duệ: từ này về sau, mình chính là thư ký kiêm lái xe cho Trương phó trấn trưởng!

Từ trước đến nay thư ký và lái xe đều là tri kỷ của lãnh đạo, hiện tại mình thân kiêm hai chức, còn có gì có thể so sánh, việc này càng nói lên sự coi trọng của lãnh đạo đối với mình. Đây là biểu đệ đã coi mình là tri kỷ a! Lý Đông Hạ nhìn về phía Trương Anh Duệ, ánh mắt không khỏi sáng lên.

- Không khổ là tốt rồi

Trương Anh Duệ cười gật đầu, xoay người không chút khách khí đi sang cửa sau bên phải xe

Lý Đông Hạ vội đi nhanh lên hai bước, giúp Trương Anh Duệ mở cửa xe, đồng thời bàn tay che trên khung cửa xe, đề phòng việc TAD không để ý có thể đụng đầu phải.

- Trấn trưởng, đi đâu?

Lý Đông Hạ rất nhanh vào xe, khởi động máy, xe chuyển bánh, TAD đã muốn từ từ chớp mắt một chút

- Người có quen thuộc tình hình trong thành phố không?

- Tạm được, bốn năm đại học ở thành phố, những địa điểm quan trọng tôi đều biết.

Lý Đông Hạ khiêm tốn nói. Lời nói này quả thật là khiêm tốn rồi, phía dưới khu huyện thì không nói, nhưng trong thời gian bốn năm, những địa điểm lớn nhỏ trong thành phố LDH đều đã đi qua, để cho hấn làm tài xế taxi thì còn hơi có chút khó khăn, nhưng nếu là người từ ngoài đến hỏi đường hấn, sẽ không nhầm lẫn.

- Vậy đi đại gia đình đi

Cái gọi là đại gia đình, chính là một chỗ xa hoa ở tiểu khu, cái phòng ở tiểu khu lấy nhà giàu làm bán điểm, diện tích phòng nhỏ nhất đều hơn một trăm tám mươi mét vuông. . . Trong cái tiểu khu này, những gia đình đó gọi là gia đình tầm trung. . . Ngoài những căn phòng đó ra, những phòng hai ba trăm mét vuông, đương nhiên, như thế là “Đại gia đình”, nhưng giá bán đương nhiên cũng rất là xa xỉ.

Nhà Dương Lâm ở chỗ này. . . Tin tưởng mọi người đối với việc Dương Lâm có thể ở tại khu vực này trong tiểu khu, hấn là không có gì nghi vấn.

LDH ứng thanh, nhẹ nhàng nhún chân ga, chiếc xe nhanh chóng rời khỏi cửa lớn của cục dân chính.

TAD cũng không biết, ngay lúc hấn nhắm mắt tính toán xem nên nói như thế nào để thuyết phục để Dương Lâm được tạm thời đến phương trấn làm một thời gian, hấn mới từ phòng Khương Minh đi ra, Khương Minh xoay người trong nháy mắt. . . Nhìn xe của TAD chạy nhanh ra khỏi khu làm việc của cục dân chính, Khương Minh lập tức lấy ra điện thoại di động, gọi cho Dương huyện trưởng.

- Dương huyện trưởng ta là Khương Minh

Thanh âm Khương Minh hơi mang theo một chút nịnh hót

- Có một chuyện muốn báo cáo. . . Là như vậy, vừa rồi Trương phó trấn trưởng có đến nơi này của ta. . . không không không, chẳng lẽ vì chuyện của tiểu khu, là vì chuyện của Dương Lâm. . . Được rồi, đúng vậy, bọn hấn muốn Dương Lâm tới làm việc ở trấn trên. . . Được rồi, hấn là ý tứ của nhóm lãnh đạo. . . Tốt, ta đã biết.

Bạn đang đọc truyện *Quyền Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 236: Cục Trưởng Tài Chính Bức Khổ

- Cục ThạCPLch, có thờCPLi gian không, ra đNdSây cùng nhau ngồi một chút?

Nghe thanh âm ngảCPL ngôn kia của NhạUc Siêu Quảqn trong đXCiên thoạiSdi, Thạsqh ĐạKpi Thành nhệcsn không nổi nhếch mép cườQri khổ: tiêXKYu từ này sao lạYsi cùng mình ninh ba lên?

Đúng vậy, mấSdy ngày nay ThạUch ĐạVhi Thành rấNQt phiền não, nguyên nhân là nhi tử của ông chủ mình không biết bỗng nhiên trúng gió gì, xem thồMWi gian hẹn mình ra ngoài “ cùng nhau ngồi”, lúc đsyaYsu ThạLYch Đạgji Thành còn vui vẻ phó ước, nhưng từ sau lầVhn đcAầHu tiên, ThạVch ĐạHCHi Thành đlweau đBFMầXKYu không thôi với Nhạc Siêu QuảSdn, cứSd nghĩ đOLOén việc cung kính mà cái đsieu bộ không thểHLQ gắcVsn gửi. . . Ý tưởNQ trong lờoMWi nói gầlweN xa của tiểwnu từ kia là muốn tài chính của một huyện của mình chi tiền.

Cái này vẫn là đLXKưọc?! Chẳng qua NhạLXKc Siêu QuảLXKn dựa vào cha mình đvFêQr kiểm com, bàHCHn thân chioMW là một tên ăn hàng ăn chòsy chết không phảiBFMm chấWHt, coi như là một cỗ máy nặng của cha người, nhưng tài chính dưới huyện trảXC tiền, loạiXCi chuyện này cũng là loạiLXKi nhân vật như người nói lung tung a?

Nói không khách khí chút nào, coi như là cha người muốn thề của một vài ngườiHCHi, trừ phi là có lí do đNdsàLXKy đLXKủ không thì cũng không thểH tùy tiện loạnr dung đnasqí sát khí này... NhạLYc Phong hấEUn mặc dù là chủ quảBFMm cục tài chính, nhưng mỗi ngành đHCHều có quy củ riêng coi như Nhạc phong hấQm lạEUi cườLng thình, cũng không thểwn tùy tiện phá hủy quy củ, đLXKó là hành vi rất phạmSdm kịXC, sẽ làm cho nhiều ngườiFOhi từUc giận.

NhấKpt là thề tài chính trên cổ người khác, đMPiêHLQm này, nếu không cẩn thận, nhữcAng ngườiq bên dưới liền dám tạQro pháSdn người... Cái này vốn là thanh gươm hai lưỡi, đNdsống thòsyi có thểsợ đsáwn thương ngườioMWi, cũng có thểEU đhcsáCPL thương chính mình. Như thế, thử hỏi trong tình huống không có lí do đLYềNQy đhcsù, ai dám vận dùng đXKYani sát khí này?

NhạMyc Siêu QuảKpn dựa vào thân phận của mình làm quảMXSy nhiều cách làm vận hành thông thườKHeng của chính phủ, càng là điều kiện kịcđc trong các đcĐiều kiện kịSW, cửu thành cửu sẽ khiến khích nhiều ngườiKpi từQrc giận, ThạQrch ĐạhLi Thành rấEUt muốn nhân chuyện này hướng NhạLYc Phong hỏi báo một chút, máQry làMXSn đKpikPnh cầnPm đMXSiện thoạIwEi nhưng cuối cùng lạLXKi bỏ xuống... Toàn thịq ngườiVfi nào không biết phó thịhcs trưởng Nhạhc cung con trai vô cùng? Một khi đKpã như vậy, ai dám nói nhưMyng lòQvMi xấwnu với thịh trưởng về con trai hấqn, phó thịKHc trưởng NhạcAc sau này sẽ không cho mình điBei giấKHcy chặt?

Táwnt nhiên, đMXSổi với Thạch ĐạhLi Thành mà nói, đeNQau đHảHCHu nhấVht không phảiBei hướng NhạNdSc phó thịp trưởng hỏi báo chuyện này, mà là... Đồi mặt với lòOLOi mờHLQi của NhạXCc Siêu QuảQm, bàNdSn thân rút cuộc nên dùng phương thứUc gì đsqêeNQ cự tuyệt? Mấy ngày nay, nhữNdSng phương án có thểp nghĩQr ra đều cũng đBFMả dung mássy lầNdSn rồi.

Àn, có rồi! Cục trưởng ThạFOhch quầeNQ nhiên vẫn có chút nhanh trí, vẫn thật sự khiến hấLn búhLc đLXKi ra, người không pháVhi muốn làm ta ra ngoài sao, đcAurọc, vậy ta sẽ lôi lão từ người ra, xem người còn lợqi gì đvFêOH nói không!

Tuy rằngXKYng trong lòng nịKHc oai rấtht kịcAch liệt,rấLYt muốn chửi máWHng một trận cho thật đXKYã, có thểwn ThạeNQch đhcsạoMWi cục trưởng không chau chuốt ngôn từ, cườLYi khổ nói một tiếng:

- Siêu Quảqn, thật là ngapi quá, bên này có một cái văn kiện, lúc đBFMi làm muốn đYsra qua cho NhạSWc thịCPL trưởng, có lẽ bữdeca com trưa nay ta không thểPIO tham gia đHCHưọc, cái này... Người xem, thật sự là ngạIwEi quá.

BịHLQ ThạHCHch ĐạYsi Thành dùng danh nghĩUa của cha mình đcVsếLY cự tuyệt, Nhạhcsc Siêu QuảLYn cũng không có cách gì: cái văn kiện này là cái cha mình rấXCt muốn xem ngay, không lẽ mình lạQvMi giám đi ngược lạXKYi với mong muốn của ba? Có chút giận giữSW phắcVst tay

- Được rồi đXKYưọc rồi... BáSWt quá ta nói nè Thạdech cục a, gầOLOn đây người bạn rợn như vậy, như thế nào mờKpi ngườiò đều không đYsưọc, trước h chưa thảCPLY qua người bạn rợn như vậy a.

- Đây còn không phảiwni là vì cuối năm đhcsang đHCHén sao, cục thẩmm kế của thành phố không phảiLi sẽ thảKpm kế kiếFOhm tra tài chính một năm qua của chúng ta sao? Một năm vấSWt vấ vàXKY vàQvM, ai ngờIwE bịNdS cục thẩmm kế bắt lấvFy đsquoi sam a.

Nói đEUên đHây, ThạVhch ĐạOLOi Thành thật sự cườUi khổ, NhạhLc phó thịP trưởng là ngườiQvMi nắdcn cục tài chính thành phố, lấSdy cục tài chính kinh doanh làm bình phong không thể đXCụng vào là không sai, có thểWH Lưu thịMXS trưởng nắmnm trong tay thắAm kế cục, đNdsây chính là một đPIOạSdi sát khí đIwEoii với NhạXCc phó thịL trưởng, nếu bị cục thẩmm kế nhữKHeng ngườiò đno tìm ra nhữBFMng sai sót trong tài chính, đến lúc đOHó bắtq kén là NhạVhc phó thịMy trưởng, cũng sẽ bịBe Lưu thịP trưởng giáng cho mấSWy đKHcòn...

ĐầKpu năm nay, thật sự là tìm không thấeNQy sự hòa thuận của hai chuỗi thù, thầWHn tiền các người đánh nhau thì đdcánh nhau đsyi, đLYùng có liên lự lên một vài thầWHo dân chúng tôi a. Cứ nghĩ đQvMén cuối hàng năm cục tài chính và cục thắhcsn kế đPao quang kiểm ácAnh, ThạNdSch ĐạhLi Thành lại nịKpn không nổi một trận cườVfi khổ.

Nghe Thạdech ĐạhLi Thành nói như vậy, Nhạhc Siêu Quảhcsn cũng không nói, là hài nhi của một quan chứcFc, đsyoi với nhữKHeng việc này từ nhỏ đWHã nghe qua nhiều lầggin, tự nhiên biết cuối năm là thành sân khấOLOu cho các vậq lãnh đSWạEUo đấMXSu sứEUc, mọi ngườiòLi đwnều dồn khí lực muốn cho điBeoi thủ của mình không chỉBFMu nổi, táMPt nhiên, nếu có thểsy thuận tay làm cho đcAoi thủ của mình xuống dưới, vậy thì không còn chuyện nào tốt hơn rồi... NhạXKYc Siêu QuảcVsn còn nhớ rõ, vào thờSWi gian cuối năm ngoái có một tay của một cục ngành nào đMXSó thành không may, không cácAn thận bịIwE ngườiUi làm cho, từ vịKp trí một tay cục ngành loạiQri hai bịp ngườiCPLi ta làm thành đPi phụng dưỡng ngườiHLQi già.

Đối với ThạOLOch ĐạCPLi Thành không thểp ứFOhng lòMyi mờKHci bảoMWn thân đVhi ra, Nhạc Siêu Quảsn mặc dù trong lòng hơi có chút tức giận, có thểOH Y cũng biết ThạKHchch ĐạLXKi Thành trở thành phụ tá đXCấVhc lực cho lão gia nhà mình, trong lúc này nhấHCHt đhihcsnh pháLi cáhcsn thận, thật cảKpn thận, lão gia nhà mình cườQmg thế rồi, nhưng cũng kểKHc từ đhLó tạEUo không ít đSWiMXSch nhân và đnoit thủ, nhữqng tên này có thểc đvFang suy nghĩVh việc lôi lão gia nhà mình xuống ngựa.

NhạXKYc Siêu QuảeNQn ngang ngược thì ngang ngược, nhưng cũng biết, chính mình hiện tạSdi đPủ khảL năng hưởng thụ đến tẩt cảXC chuyện này, xét đWHén cùng cũng là nhờ quyền thế cảCPLu cha mình, chính là vì hiếLu rõ đMPiêQvMm này, NhạLc Siêu QuảeNQn mới không muốn quyền thế cha mình bịP ácCPLnh hưởng... Nếu coi như bịn áXKYnh hưởng, đMPó cũng chỉXC có thểMy là áKpnh hưởng tốt. Kéo việc chân sau của cha mình, NhạCPLc Siêu QuảNdSn luôn luôn tự xưng là mình là ngườiòq thông minh tự nhiên là không thêm đUi làm, đặc biệt là hiện tạLi không biết bao nhiêu ngườiMyi đUang nghiệp đến lúc đcVsổi phó với cha mình.

- Điều này thật sự là... quá nuối tiếc.

Nhà NĐSt nghĩ UĐHC Hén đggây, ngữ Kp khía của Nhạ HLQc Siêu Quả Vln khó mà khách khí, hơn nữa CPLa đCPLã phá lệ xung hô với Thạggich ĐạEUi Thành,

- ThạOLOch thúc thúc, thúc thúc đã bạn như vậy, vậy thì ta không làm phiền ngài nữa La, sau này có thờ KHci gian chúng ta lại ngồi cùng nhau.

- NhấeNQđVhĩXCnh nhấoMWt đHĩLYnh!

ThạHLQch ĐạFOhi Thành liền đsáp lậdcj, xoa xoa mồ hôi lậOHnh trên trán: cuối cùng cũng tổng đWHuợc thảVhng ôn thảOHn kia đOLOi.

Nhưng có lúc, nghĩ QvM đhlLén báCPLn thân vẫn có thể Qr bịwn NhạHCHc Siêu Quảsqn” gây rối”, khuôn mặt ThạYsch ĐạHCHi Thành lậwni nhăn như khổ qua, còn có đHLQềh cho người MXSì sống hay không? n ngày nào cũng bị NđS thúc dục như vậy lúc nào mới là người Li a!

Không thì, hay là vẫn nói với thị U trưởng Nhạwnc một chút? Trong lòng ThạKHch ĐạVFi Thành lậLYi toát ra phương pháp mà mình đã nghĩ MXS vài lậHLQn, chisly là không như nhữLng lậBen trước, lậLYn này ý niệm trong đPIOàKHcu ThạKHch ĐạSWi Thành mãnh liệt phá lệ...

Bạn đang đọc truyện *Quyền Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 237: Đồng Liêu

- Xin hỏi ngài tìm ai?

Dương Lâm cảnh giác nhìn hai người trẻ tuổi ngoài cửa, thông qua bộ đàm ở công hội.

- Xin chào, là bạn cùng học Dương Lâm phải không? Chúng ta đều là người của huyện trấn, đây là thẻ công tác của chúng ta

Trương Anh Duệ lấy ra thẻ công tác của mình dơ lên trước camera gác cổng, để Dương Lâm nhìn rõ ràng 1 lúc rồi thu hồi lại

- Là thẻ này, chúng ta thông qua tư liệu công bố tốt nghiệp của đại học Lỗ Nam năm nay có một chút hiểu biết đối với Dương Lâm đồng học, đối với sự phát triển kinh tế của phương trấn sẽ có tác dụng nhất định, hiện tại trấn chúng ta đang khan hiếm nhân tài, ta đại biểu cho đảng ủy cùng trấn cùng chính phủ đến mời Dương Lâm đồng học tới làm việc tại trấn chúng ta.

Nói xong TAD vẫy tay, phía sau Lý Đông Hạ bước lên phía trước đem 1 cái cặp nhỏ đưa cho TAD.

TAD lấy từ trong cặp ra một chồng văn kiện, phong trên cùng có dòng chữ thật to” Thư mời đảm nhiệm chức vụ” ba chữ.

- Đây là tính toán của các người... Thông báo tuyển dụng ta?

Dương Lâm nhìn thấy TAD trong tay cầm là thư mời đảm nhiệm chức vụ, không khỏi đau đầu: tại sao chuyện này lại không giống như cậu nói với ta nhỉ? Không phải là nịnh bợ mình sao, làm sao lại thành thông báo tuyển dụng?

Nàng đương nhiên biết hai người kia là ai, lúc trước cậu có điện thoại cho mình nói một chút về việc này: có hai người dưới trấn muốn tới thuyết phục mình đến làm việc tại chỗ bọn họ, trong đó có một người ko phải trẻ tuổi mà, mà là nhiều tuổi, còn có một phó trấn trưởng.

Đối với những người này, Dương Lâm rất là khinh thường, nói thế nào cũng là người đường đường chính chính tốt nghiệp đại học chính quy, từ nhỏ đã lớn lên trong môi trường gia đình công chức, Dương Lâm đương nhiên ý thức được việc làm của những người này: còn không phải là vì nịnh bợ mẹ mình sao? Nịnh bợ mẹ đúng vậy, muốn mình đến để bộ mặt thị trấn đi lên ư? Hừ! Bốn cô nương liền không theo xem sao?

Chẳng qua trong lòng, Dương Lâm có chút tò mò đối với vị phó trấn trưởng hơn hai mươi tuổi chưa kết hôn, mấy năm nay, theo đề xướng trẻ hóa đội ngũ cán bộ mạnh mẽ của trung ương, khắp nơi trong cả nước đã dề bạt không ít cán bộ trẻ tuổi, nhưng, hơn hai mươi tuổi, chưa kết hôn cũng vậy mà đã là một người nắm quyền, vẫn là rỗng phượng trong bầy người, nếu là trong tỉnh hoặc là cấp lãnh đạo cục phòng môn phụ cấp thì cũng thôi, loại việc này cũng không hiếm thấy, nhưng nếu là ở một làng quê thị trấn quyền phó trấn trưởng thì đủ làm cho người ta kinh ngạc.

Cho nên lúc này, Dương Lâm rất cảnh giác, không khỏi thông qua camera gác cổng đánh giá một chút TAD, trong lòng không khỏi có chút thất vọng: người trẻ tuổi kia, thoạt nhìn có vẻ cũng không có gì đặc biệt!

- Vâng, đúng vậy

TAD liên tục gật đầu đáp lời, khuôn mặt cười tựa một đóa hoa

- Trán chúng ta là một trong những nơi kinh tế tốt nhất trong các thị trấn, mấy năm nay, thị trấn quy hoạch ngày càng không theo kịp tốc độ phát triển kinh tế, khoogn chỉ có thể, vốn quy hoạch của trấn đã tạo thành sự kiềm chế đối với việc phát triển kinh tế. Đảng ủy chấn cùng chính phủ luôn luôn muốn thông qua một cách giải quyết hợp lý, vấn đề này, rất muốn thông qua Dương Lâm đồng học người tốt nghiệp ngành quy hoạch của đại học Lỗ Nam tìm ra một phương án độc đáo, vì vậy ta chịu sự ủy thác của đảng ủy trấn cùng chính phủ, đi mời người tới làm việc tại trấn.

TAD không hề biết mình vừa từ cục dân chính đi ra, liền bị tên Khương Minh kia “Bán đứng”, cũng may TAD lúc ấy không nói rõ kế hoạch “Lâm thời công”, nếu không lần này mời Dương Lâm đến trấn làm bản quy hoạch càng không dễ... Việc này chẳng khác nào nhắc cho người ta biết, phương trấn muốn làm kế hoạch” quy hoạch”, chẳng lẽ huyện lý nhiều cơ quan như vậy không làm được sao?

Năm nay, không biết ai so với ai là ngốc, một vị công chúa như vậy chịu đựng làm việc tại địa bàn của mình dĩ nhiên sẽ mang đến cho mình nhiều phiền toái, có thể mang đến phiền toái, nhưng chẳng phải cũng mang đến nhiều điều tốt sao? Có không ít người chú ý tới Dương Lâm, chẳng qua nhất thời còn chưa có biện pháp nào tốt mà thôi, nếu bị bọn người kia tranh dành, TAD cũng sẽ tuyệt đối không đùa đôn.

- Haha...

Được người khác khen tặng, Dương Lâm trong lòng rất là thoải mái, trên mặt không tự chủ nở một nụ cười

- Không nghĩ tới các người là cán bộ chính phủ nhưng tài cán nói chuyện với nhân dân cũng rất tốt.

Biết vị này chính là xuất thân trong gia đình quan lại, trong lời nói có vẻ giả tạo, TAD không nắm chắc không nói, y cười

- Không nói đến những đạo lý vì nhân dân phục vụ, ta nói một câu thật lòng, đây không phải là một thành tựu chính trị sao, làm quan có mấy người, không muốn vết chiến tích? Huống hồ lão bách tính cũng từ đó mà hưởng lợi, điều này có nghĩa là tốt cho ta tốt cho tất cả mọi người.

- Phi

Dương Lâm cuối cùng bật cười

- Thực chưa thấy aid a mặt dây như người.

- Da mặt không dây có thể làm quan sao?

TAD cười cười chỉ chỉ camera

- Chúng ta có thể vào trong gặp mặt nói chuyện không? Nói chuyện qua cái đồ chơi trẻ con này rất là khó chịu... Nếu không tin, ta có thể báo số thẻ công tác, người có thể điện thoại đến tổ chức quản lý cán bộ bình huyện kiểm tra một chút.

Hiện tại, trong lòng TAD đã nắm chắc tới 90% có thể thuyết phục Dương Lâm tới thị trấn làm việc.

Quả nhiên, lời TAD vừa nói ra, Dương Lâm hơi do dự một chút, rồi mở cửa... Nha đầu tự nhủ trong lòng, trước hết nghe hấn nói thế nào đã, dù thế nào đi nữa hấn cũng là cấp dưới của mẹ mình, làm sao dám không phải với mình.

Tiểu nha đầu hoàn toàn không ý thức được, ý tưởng trong lòng mình, so với một giờ trước, khi nhận điện thoại đã khác nhau hoàn toàn, tuy rằng trong lòng như trước vẫn cho rằng người này vì mẹ mình mà tìm đến mình, nhưng nay ngoài suy nghĩ, người này vì mẹ mình mà đến, cũng có một chút nhân tố ảnh hưởng là năng lực bản thân mình mà hấn tới đây... Loại suy nghĩ vì năng lực bản thân mình mà tới càng làm cho Dương Lâm cảm thấy trong lòng thoải mái, tối thiểu trong lòng nàng đã có chút cảm giác, người ta là vì khả năng của mình mà tới, mà không phải vì mẹ là huyện trưởng.

Cũng không lạ khi Dương Lâm trong lòng có suy nghĩ như vậy, vừa mới tốt nghiệp, ai không có khát vọng, đem sở học của mình tìm một khối bản vẽ tận tình múa bút vẽ lên ý tưởng? Ít nhiều vì nhiệt huyết của một sinh viên mới tốt nghiệp, lòng tràn ngập lý tưởng, lập chí không dựa vào quan hệ trong gia đình, dựa vào đôi tay của mình dốc sức xây dựng một tương lai xán lạn? Chẳng qua, sự thật thì xã hội này, luôn làm cho họ đầu rơi máu chảy.

Bạn đang đọc truyện *Quyền Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 238: Hóa Ra Là Người Quen

Bao nhiêu là nhiệt huyết vì là sinh viên vừa mới tốt nghiệp, tràn ngập trong lòng lý tưởng và khát vọng, cần phải bằng chính đôi bàn tay của mình để làm lên tiền đồ, tương lai xán lạn? chẳng qua chỉ là tiếc nuối cái xã hội luôn phải làm cho bọn họ phải máu chảy đầu rơi, sau khi được thức tỉnh muốn không dựa dẫm vào cha mẹ dốc sức vì tương lai rút cuộc khó khăn đến mức nào đây.

Đầu năm tốt nghiệp các bạn học sinh phải tìm đến một đơn vị xin thực tập, Dương Lâm thấy rất nhiều bạn học mới bắt đầu đã rất là háng hái thể là bằng đôi bàn tay của mình sẽ xông lên giành lấy một mảnh thiên hạ, cuối cùng cũng không bao giờ dựa dẫm vào cha mẹ mình. Một năm trở lại đây cũng không phải là Dương Lâm không làm việc, có thể đang lúc làm việc thì biết được một người trong xã hội dốc sức làm thì khó khăn sẽ cỡ nào, chuyện làm quan này cho dù là không có bán chức nhân viên công vụ nhỏ thì sao thì sao có thể đem đầu óc của mình đi nâng cao lên được.

Cách đó không lâu, lúc chưa đến nửa năm có thể là hơn 5 tháng Dương Lâm đã hạ quyết tâm tham gia cuộc thi nhân viên công chức năm nay.

Có thể nói đối với một sinh viên khoa Khoa học tự nhiên mà nói, thì cuộc thi nhân viên công vụ này chính là thuộc về ngành Khoa học xã hội đúng là cuộc thi này không dễ dàng gì.

Có thể nói đối với người trẻ tuổi nhất lại là Dương Lâm một người vừa mới bước ra khỏi cánh cổng trường Đại học lại càng không dễ dàng gì, mấy tháng đóng cửa học tập, Dương Lâm đã rục rịch chuẩn bị: tuy là quyết định tham gia cuộc thi công chức năm nay nhưng nếu như được thi vào lĩnh vực sở trường của mình thì đúng là hoàn mỹ.

Mà bây giờ, Trương Anh Duệ lại cho mình một cơ hội hiển nhiên như vậy.

- Được thôi.

Do dự một chút Dương Lâm nói với người gác cổng: cô ta cũng hiểu được, xác nhận thân phận của đối phương, hơn nữa lại là người mang thiện ý đến, nếu như cứ tiếp tục để họ đứng ngoài cửa thì đúng là không phải đạo đãi khách.

- Cậu là... cậu là...

Vừa mới đi vào phòng, Dương Lâm đã nhìn thấy ánh mắt của Lý Đông Hạ tròn tròn, ngón tay trắng muốt chỉ vào mặt Lý Đông Hạ, tỏ ra ngạc nhiên và vui mừng:

- Người là Lý sư huynh?

Lý Đông Hạ gặp được bằng hữu cũng tỏ ra vui mừng khôn xiết:

- Hà, Dương Lâm? Đúng là cậu đó sao?

- ừ, là tôi đây.

Dương Lâm gật đầu liên tục, tỏ ra vô cùng vui sướng, tươi cười:

- Sư huynh, mấy năm nay anh đi đâu vậy? đang làm gì? Lúc vừa rồi nhìn qua gác cổng cao thấy anh hơi quen nhưng chỉ cho rằng có người giống thôi chứ không nghĩ lại là anh.

Mặc dù là song gác cổng cao nhưng vẫn nhìn được, trong lâu vũ hội người trong gia đình có thể thông qua hệ thống camera thấy người gác cổng nhưng những người gác cổng thì lại không thể nhìn thấy vào trong các hộ gia đình... loại camera gác cổng này có kỹ thuật cao, hơn nữa trong lúc nhất thời Dương Lâm lại thấy được hình như Lý Đông Hạ có vẻ rất quen, rồi không thấy đâu nữa cũng là chuyện bình thường.

Thấy Trương Anh Duệ nhìn bỗng nhiên Lý Đông Hạ tỉnh ngộ, vỗ đầu:

- Ô, bây giờ cậu là nhân viên công chức? Trương Trần Trường bây giờ là cậu? Chúc mừng cậu nhé nhưng Lý sư huynh, cậu phải nói đề cho mọi người hâm mộ nhân viên công vụ mà lại trốn đi vui về một chỗ, không có liên lạc gì với bạn bè, hơi quá đáng đấy nhé!

Nghe Dương Lâm hỏi câu này, Lý Đông Hạ sắc mặt tối sầm lại, có phải lần này Dương Lâm cao hứng ăn nói không cẩn thận lại chọc vào chỗ đau của hắn. Nhưng mấy năm trở lại đây ma luyện trong xã hội Lý Đông Hạ đã thấy nhiều rồi, nghĩ đến tầng quan hệ này mình tham gia cuộc thi công vụ cũng không có vấn đề gì quá lớn phải nghi ngờ... Cửa ải thi viết này đối với mình mà nói cho tới giờ cũng không có vấn đề gì.

Ý thức được điều này, vừa mới buồn bã nhưng tâm trạng đã khá hơn nhiều, trộm nhìn Trương Anh Duệ thấy hắn khẽ gật đầu, liền yên tâm cười nói:

- Hừ, công vụ viên gì chứ, mới vừa làm làm tạm, không nói đến mấy năm gần đây không được suôn sẻ nhưng thật ra cậu ấy à tiểu Lâm, trước kia đến giờ chúng tôi vẫn không biết cậu là đệ tử của quan chức, đầu kê quá đấy nha.

Đâu có? Nghe Lý Đông Hạ nói vậy, Dương Lâm sùng sốt: sao mà nghe thấy vị Lý sư huynh này nói dường như có ẩn tình gì khác nhỉ? Ông ta liền liếc nhìn Trương Anh Duệ.

Trương Anh Duệ không thể ngờ được mình và Dương Lâm lần đầu tiên gặp mặt lại thành ra như thế này... hình như Dương Lâm và thư kí mới của hắn có quen biết nhau? Hơn nữa nghe Lý Đông Hạ nói thì trước kia Dương Lâm ở trong trường học không có cố gắng, thậm chí rất nhiều người còn không biết đến gia đình của cô ta thế nào? Thật là ngạc nhiên thế mà đầu năm nay đám con cháu quan chức cũng không có nhiều.

- Tôi nói nay, hai người vốn quen nhau hả?

Vẫn dĩ là tươi cười nhìn Trương Anh Duệ thì giờ phút này lại càng tươi cười hơn, có một tầng quan hệ như vậy không ngờ lại càng làm cho mình thêm

phần chắc chắn:

- Ông chủ Hạ, không cho tôi giới thiệu một chút?

- Ha ha...

Lý Đông Hạ cười ngượng ngùng, vội vàng giải thích với Trương Anh Duệ:

- Dương Lâm là bạn học thời đại học của tôi, lúc tôi học hơn cô ấy hai khóa thì cô ấy mới là sinh viên năm nhất, tôi giúp cô ấy nhiều, sau đó quan hệ với mọi người cũng không tồi.

Nói mấy câu đơn giản rồi sau đó giới thiệu quan hệ của mình với Dương Lâm.

Dừng lại một chút, đối với ánh mắt tò mò của Dương Lâm, Lý Đông Hạ giới thiệu thân phận của Trương Anh Duệ với Dương Lâm:

- Vị này là xếp của tôi, Phó Trần Trường Trường, là cán bộ nghiêm chỉnh của quốc gia.

Trương Anh Duệ gật đầu sau đó mới lên tiếng:

- Mặt khác, hai chúng tôi cũng là chỗ thân thích, tính ra thì tôi cũng hơi lớn tuổi hơn một chút.

- Như vậy sao?

Dương Lâm nhìn về phía Lý Đông Hạ, ánh mắt có vẻ như cười nhạo:

- Nói như vậy thì anh là anh còn không bằng một đệ đệ tốt?

- Hi hi...

Lý Đông Hạ cười cười, lời này cũng không quá, ông ta liền im lặng.

Cũng được, trái lại Dương Lâm lại rất hợp với Trương Anh Duệ, cô phán đoán, không phải mọi người đều cho rằng cái loại người kia ngang ngược, bồng cô nương đây là đệ nhất thái tử nữ nhưng thực ra trình độ cũng thấp, thấy vấn đề này khiến cho Lý Đông Hạ có vẻ hơi xấu hổ, ông ta vội vàng nói xin lỗi:

- Ngại quá, chỉ là đùa một chút thôi mà... à đúng rồi Trần Trường Anh Duệ, tôi còn có chút hứng thú có thể kể lại cho tôi nghe một chút về tình hình phương Trần của các cậu không?

Bạn đang đọc truyện *Quyền Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.